THUẦN GIAN KHUYNH THÀNH

Nghe nói Tôi yêu em

听说你爱我

TIỂU THUYẾT

"Ly rượu đầu làm quen từ nhỏ

Ly rượu cuối khiến người ta say"

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Chương Mở Đầu
Chương 2: Tình Yêu Cửu Biệt Trùng Phùng
Chương 3: Mối Tình Buồn
Chương 4: Chuyện Năm 2000 (Phần 1)
Chương 5: Chuyện Năm 2000 (Phần 2)
Chương 6: Tình Cũ Không Rủ Cũng Đến
Chương 7: Tình Yêu Khắc Cốt Ghi Tâm
Chương 8: Chuyện Năm 2001 (Phần 1)
Chương 9: Chuyện Năm 2001 (Phần 2)
Chương 10: Tình Yêu Gần Trong Gang Tấc
Chương 11: Tình Yêu Trong Mâu Thuẫn
Chương 12: Chuyện Năm 2002(Phần 1)
Chương 13: Chuyện Năm 2002(Phần 2)
Chương 14: Tình Yêu Nảy Nở Trong Tuyệt Vọng
Chương 15: Tình Yêu Gần Mặt Cách Lòng
Chương 16: Chuyện Năm 2003 (Phần 1)
Chương 17: Chuyện Năm 2003 (Phần 2)
Chương 18: Tình Yêu Trong Mùa Thu Có Nhiều Sự Kiện
Chương 19: Tình Yêu Hữu Chung Vô Thuỷ
Chương 20: Chuyện Năm 2004 (Phần 1)
Chương 21: Chuyện Năm 2004 (Phần 2)
Chương 22: Chuyện Năm 2004 (Phần 3)
Chương 23: Tình Yêu Giữa Ngã Ba Đường
Chương 24: Tình Yêu Trong Cân Nhắc Đắn Đo
Chương 25: Chuyện Năm 2005 (Phần 1)
Chương 26: Chuyện Năm 2005 (Phần 2)
Chương 27: Chuyện Năm 2005 (Phần 3)

https://thuviensach.vn

Chương 28: Tình Yêu Và Sự Biến Mất Bất Ngờ
Chương 29: Tình Yêu Của Cuộc Sống Thường Nhật
Chương 30: Chuyện Năm 2005 (Phần 1)
Chương 31: Chuyện Năm 2005 (Phần 2)
Chương 32: Vẫn Là Chuyện Của Năm 2005
Chương 33: Tình Yêu Ở Lại Cùng Năm Tháng
Chương 34: Tình Yêu Khi Còn Khi Mất
Chương 35: Chuyện Năm 2006 (Phần 1)
Chương 36: Chuyện Năm 2006 (Phần 2)
Chương 37: Chuyện Năm 2006 (Phần 3)
Chương 38: Tình Yêu Luôn Tôn Thờ Trong Quá Khứ
Chương 39: Tình Yêu Không Nơi Trốn Chạy
Chương 40: Chuyện Năm 2007 (Phần 1)
Chương 41: Chuyện Năm 2007 (Phần 2)
Chương 42: Tình Yêu Trong Sự Lựa Chọn
Chương 43: Tình Têu Trăng Tròn Hoa Nở
Chương 44: Chuyện Năm 2008
Chương 45: Tình Yêu Không Bến Cập
Chương 46: Hồi Kết

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1: Chương Mở Đầu
Chương 2: Tình Yêu Cửu Biệt Trùng Phùng
Chương 3: Mối Tình Buồn
Chương 4: Chuyện Năm 2000 (Phần 1)
Chương 5: Chuyện Năm 2000 (Phần 2)
Chương 6: Tình Cũ Không Rủ Cũng Đến
Chương 7: Tình Yêu Khắc Cốt Ghi Tâm
Chương 8: Chuyện Năm 2001 (Phần 1)
Chương 9: Chuyện Năm 2001 (Phần 2)
Chương 10: Tình Yêu Gần Trong Gang Tấc
Chương 11: Tình Yêu Trong Mâu Thuẫn
Chương 12: Chuyện Năm 2002(Phần 1)
Chương 13: Chuyện Năm 2002(Phần 2)
Chương 14: Tình Yêu Nảy Nở Trong Tuyệt Vọng
Chương 15: Tình Yêu Gần Mặt Cách Lòng
Chương 16: Chuyện Năm 2003 (Phần 1)
Chương 17: Chuyện Năm 2003 (Phần 2)
Chương 18: Tình Yêu Trong Mùa Thu Có Nhiều Sự Kiện
Chương 19: Tình Yêu Hữu Chung Vô Thuỷ
Chương 20: Chuyện Năm 2004 (Phần 1)
Chương 21: Chuyện Năm 2004 (Phần 2)
Chương 22: Chuyện Năm 2004 (Phần 3)
Chương 23: Tình Yêu Giữa Ngã Ba Đường
Chương 24: Tình Yêu Trong Cân Nhắc Đắn Đo
Chương 25: Chuyện Năm 2005 (Phần 1)
Chương 26: Chuyện Năm 2005 (Phần 2)
Chương 27: Chuyện Năm 2005 (Phần 3)
Chương 28: Tình Yêu Và Sự Biến Mất Bất Ngờ
Chương 29: Tình Yêu Của Cuộc Sống Thường Nhật
Chương 30: Chuyện Năm 2005 (Phần 1)
Chương 31: Chuyện Năm 2005 (Phần 2)
Chương 32: Vẫn Là Chuyện Của Năm 2005
Chương 33: Tình Yêu Ở Lại Cùng Năm Tháng
Chương 34: Tình Yêu Khi Còn Khi Mất
Chương 35: Chuyện Năm 2006 (Phần 1)
Chương 36: Chuyện Năm 2006 (Phần 2)
Chương 37: Chuyện Năm 2006 (Phần 3)
Chương 38: Tình Yêu Luôn Tôn Thờ Trong Quá Khứ

https://thuviensach.vn

Chương 39: Tình Yêu Không Nơi Trốn Chạy
Chương 40: Chuyện Năm 2007 (Phần 1)
Chương 41: Chuyện Năm 2007 (Phần 2)
Chương 42: Tình Yêu Trong Sự Lựa Chọn
Chương 43: Tình Têu Trăng Tròn Hoa Nở
Chương 44: Chuyện Năm 2008
Chương 45: Tình Yêu Không Bến Cập
Chương 46: Hồi Kết

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chương Mở Đầu

Khi tình yêu cách chia

Câu chuyện được đan xen giữa hiện tại và quá khứ của năm 2008, và những câu chuyện bắt đầu từ năm 2000 trở về sau này kéo nhau thành một dòng chảy ký ức. Tuy một số tình tiết có thể biết trước sẽ xảy ra như thế, nhưng người đọc vẫn bị cuốn hút theo mạch truyện rằng câu chuyện sẽ diễn tiến như thế nào, tại sao lại xảy ra những điều đáng tiếc ấy.

Năm 2000, Lương Duyệt bỏ nhà ra đi, từ Đông Bắc đến Bắc Kinh vì hai lý do: tìm một việc làm để có một cuộc sống riêng, và được gặp Chung Lỗi. Chung Lỗi kém Lương Duyệt hai tuổi, cả hai quen nhau qua mạng, nhưng tình cảm thì rất là nồng thắm. Nhưng cuộc sống ở thành phố lớn như Bắc Kinh vô cùng vất vả, cả hai người đều phải nỗ lực tìm việc làm để nuôi sống nhau, nỗ lực làm việc tăng ca để có dư tiền mua tặng món quà cho người mình yêu thương.

Tình yêu của họ còn được thử thách bởi SARS, và tưởng rằng sau cơn thử thách ấy, không ai có thể chia lìa họ, ngay đến cả Lương Duyệt cũng khẳng định: sau này chỉ lấy Chung Lỗi, và chỉ có thể yêu mỗi Chung Lỗi.

Rồi cơ hội đến với Chung Lỗi, anh được cử qua Mỹ học. Nếu đi Mỹ nghĩa là phải xa cách Lương Duyệt một thời gian rất dài, nhưng đây lại là một cơ hội tốt để anh tiến thân, để anh có thể dễ dàng thực hiện ước mơ của anh lẫn Lương Duyệt, và khi anh trở về thì cuộc sống của anh và Lương Duyệt sẽ không còn khổ cực như hiện nay nữa.

Lương Duyệt cũng cho rằng anh nên đi Mỹ, vì đối với đàn ông sự nghiệp luôn quan trọng hơn đàn bà. Và quyết định này đã đi đến sự đổ vỡ

https://thuviensach.vn

trong tình yêu của họ.

Một ngày năm 2005, Lương Duyệt gọi điện đòi chia tay với Chung Lỗi, nói rằng cô đã yêu người khác, và không bao lâu sau đó, Lương Duyệt làm đám cưới với Trịnh Hy Tắc, tổng giám đốc tập đoàn Trung Thiên.

Lương Duyệt vừa đóng vai trò vợ của Trịnh Hy Tắc, vừa đóng vai trò cố vấn luật sư của Trung Thiên. Chia tay Chung Lỗi để bảo vệ anh, nhưng phải chăng đây là quyết định sai lầm? Đám cưới với Trịnh Hy Tắc chẳng qua là vì giao kèo giữa đôi bên, vì lợi ích của đôi bên?

Nhưng có lẽ ngay từ đầu, Lương Duyệt không phát hiện ra tình cảm của Trịnh Hy Tắc, đối với cô chỉ là một bản giao kèo mà thôi. Nhưng chiếc nhẫn cưới mà anh tặng cô với dòng chữ được khắc "Không thể xa cách" mà Lương Duyệt không hề để ý đến, đã khiến cô cảm thấy Trịnh Hy Tắc cưới cô không chỉ vì bản giao kèo ấy.

Chọn tình...

Lương Duyệt cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, và có những khát khao về hạnh phúc gia đình như biết bao người phụ nữ khác. Cô cần một mái ấm, một cuộc sống bình lặng không nhiều suy tính, đấu đá tranh giành quyền lực trong Trung Thiên.

Cô cần một người chồng luôn cùng mình thưởng thức những bữa cơm tối ấm áp trong gia đình, chứ không phải một người chồng luôn vùi đầu vào công việc có khi đêm không về, hay cũng có khi đến sinh nhật vợ cũng không còn nhớ nữa.

Đau đớn rằng, sau bốn năm là vợ chồng hờ, Lương Duyệt đã thực sự đem lòng yêu Trịnh Hy Tắc. Chính bản thân cô cũng không biết rằng tình yêu ấy đã len lỏi vào trong tim cô từ lúc nào nữa. Chính vì vậy, Lương Duyệt quyết định không bỏ đi theo Chung Lỗi, cô đã nói với Trịnh Hy Tắc:

https://thuviensach.vn

“Anh cần người vợ hay cần luật sư cố vấn? Em chỉ có thể đóng một vai trò”.

Đã cùng nhau trải qua những quãng ngày khó khăn với hai bàn tay trắng Lương Duyệt những tưởng cô và anh thật sự có thể có những tháng ngày hạnh phúc êm đềm. Nhưng đến cuối cùng chính Lương Duyệt đã phải đau lòng bỏ ra đi khi Trịnh Hy Tắc quyết định quay trở lại đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc tập đoàn Trung Thiên.

Hạnh phúc của Lương Duyệt cuối cùng sẽ nằm trong tay ai? Giữa hai người đàn ông nặng cả tình cả nghĩa cô buộc phải lựa chọn…

“Nghe nói anh yêu em” được BachvietBooks mua bản quyền từ tháng 5 năm 2009 và được dịch xong vào quý 1/2010. Thuấn Gian Khuynh Thành là một nữ tác giả nổi tiếng trên các diễn đàn văn học mạng Trung Quốc. Một số tác phẩm chính của Khuynh Thành: Cuộc đời chìm nổi (đã được chuyển thể thành phim truyền hình dài tập có tên “Mỹ nhân tâm kế”), Tào Khang gặp xã hội đen, Trâu già gặp cỏ non, Nhịp đập trái tim…

https://thuviensach.vn

Chương 2: Tình Yêu Cửu Biệt Trùng Phùng

Điều khiến người ta thấy đau đầu nhất khi sống ở Bắc Kinh, đó là hành trình đi hết chỗ này đến chỗ khác để xem nhà. Tốn biết bao công sức, rụng rời cả đầu gối mà cũng chưa chọn được một căn phòng như ý. Nhưng nếu trong tay bạn có đủ tiền, thì tất cả mọi chuyện sẽ khác, chỉ cần bạn pha một tách trà thơm, đọc cuốn "Chỉ nam về mua nhà" thì tất cả sẽ xong ngay.

Trên đường Trường An trước kia là Long Đình, men theo trục chính đi về phía Đông chừng tám cây sẽ tới khu đất xây biệt thự rất lớn mới được động thổ gần đây, theo giới thiệu trong quảng cáo là "trong khu hoàng thất, cao quý, sang trọng", với giá mỗi mét vuông ba mươi tám ngàn tám trăm đồng, bao gồm cả việc lặp lại những lý niệm.

"Khu biệt thự của chúng tôi ở trung tâm Trường An, nhưng mật độ người ở thấp. Tạo ra sự tĩnh lặng trong cái ồn ào, náo nhiệt là tiêu chí và mục tiêu nhất quán của công ty chúng tôi. Hơn nữa, từ đây tới trung tâm mua sắm chỉ có ba cây số, đi xe hoặc đi bộ đều được, sinh hoạt rất tiện lợi. Long Đình Trường An là khu đất dành cho xây dựng ven theo đường Trường An cuối cùng được chính phủ phê duyệt…"

Có vẻ cô gái tiếp thị nhà cửa này rất hiểu tâm lý của những con người nhậy bén trong trong lĩnh vực làm ăn, buôn bán, nên đã dùng một câu cuối cùng lấy lòng khách hàng. Cô ta mỉm cười đón tiếp cặp vợ chồng trước mặt với những tính toán sẵn trong đầu. Mặc dù trên nét mặt của cả hai vợ chồng người khách hàng không để lộ điều gì, nhưng rõ ràng là người chồng có vẻ rất vừa ý.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc quay sang hỏi Lương Duyệt lúc đó đang trong vẻ lơ đãng: “Thế nào, chúng ta mua căn này chứ?”

Trong tay anh là một tấm bản vẽ ngôi nhà hai tầng, với một phòng khách hơn 50 mét, ngay cả hai gian vệ sinh cũng có diện tích mỗi gian lên tới hai mươi mét vuông. Nghe thấy câu hỏi ấy, Lương Duyệt mới định thần lại, liếc nhìn bản vẽ vuông vắn trong tay anh, vội gật đầu, để chứng tỏ mình cũng đang chăm chú xem xét, cô mỉm cười nói: “Ba khu hai phòng, để một phòng làm phòng đọc sách là vừa đẹp.”

“Không chọn nữa à?” Trịnh Hy Tắc mỉm cười.

Lương Duyệt nhìn qua lớp kính của căn phòng rộng lớn của trụ sở giao dịch, bên ngoài là những tán cây xanh mướt, cảnh vật rất yên tĩnh, giữa các dãy nhà là những đường nước thông nhau, phía trên là đường hành lang xuyên qua. Nghe nói mùa hè ở đây còn nuôi những loài động vật quý hiếm, vì thế phong cảnh ở đây quả là rất tuyệt.

Cô khẽ mỉm cười, gật đầu.

“Thế em định mấy tầng?” Trịnh Hy Tắc hỏi cô, tay chỉ vào sơ đồ với vẻ không mấy chú tâm. Lương Duyệt nhìn theo ngón tay của anh, đáp: “Thì ba, bốn tầng gì đấy, tầng trên nóng lắm, dưới thấp thì lại ẩm thấp.”

Cô gái tiếp thị rất tinh ý, vì thế vội nói xen vào: “Bà nói rất đúng, nhưng chắc ông nhà có vẻ thích căn này hơn.”

Cô đưa tay chỉ vào một mô hình một biệt thự đứng riêng rẽ ở bên cạnh sa bàn. Nhìn thấy hai người khách có vẻ bị tác động trước những lời vừa rồi của mình, cô ta vội nắm lấy cơ hội, nói: “Biệt thự bên này lớn hơn hẳn bên ấy, nếu sau này nhà có thêm trẻ em và thêm người giúp việc thì sẽ không lo gì vấn đề thêm phòng cho những người đó, hơn nữa hướng nhà của những biệt thự này đều là hướng tốt, đều là hướng Nam Bắc, có đủ ánh mặt trời, nhất là tầng hai, lại vuông vức, diện tích cũng lớn hơn. Buổi sáng khi tỉnh

https://thuviensach.vn

dậy, ông có thể tập Yôga ngay tại ban công trong nhà, hoặc sửa ban công thành khu thư giãn, để ngồi nhâm nhi tách trà dưới ánh mặt trời rực rỡ, chắc chắn sẽ rất thú vị.”

Lương Duyệt liếc nhìn sang rồi vội lắc đầu, căn biệt thự ấy dễ chừng phải hơn bốn trăm mét vuông, nếu chỉ ở một mình thì quá lãng phí, sau này có dọn dẹp cũng sẽ rất vất vả, còn như chuyện uống trà…cô quay sang nhìn Trịnh Hy Tắc… thì chưa bao giờ thấy anh uống trà.

Nhưng nhìn cô tiếp thị thì có vẻ như cô ta nhất quyết không chịu rời bỏ mục tiêu, vì thế cô đành phải bước đến gần, giả bộ quan sát để rồi tìm ra những khiếm khuyết để chối từ. Nhưng khi ánh mắt lơ đãng của cô vừa lướt đến cánh cửa sổ ấy thì lập tức dừng lại, thì ra bên ngoài của cánh cửa kính ấy là một khoảng đất trống mênh mông.

Ngày đó, câu cửa miệng của người ấy là: “Chờ khi anh mua nhà, anh sẽ chọn chỗ có tấm cửa kính thật lớn. Lúc ấy em chỉ việc ngồi bên cửa sổ đánh máy, lên mạng hoặc viết những tiểu thuyết tình yêu lãng mạn tuỳ thích mà không phải lo lắng bất cứ chuyện gì.”

Còn cô thì lại thích làm cụt hứng vẻ đắc ý của anh bằng câu: “ Ngồi trước của kính mà đánh máy, ngược ánh sáng thì làm sao?”

Người ấy đã chau mày: “Lúc ấy thì cần gì máy tính, chúng ta sẽ mua mỗi người một cái Lap- top, mỗi người một cái, thích điều chỉnh ở góc độ nào thì cứ việc, như thế sẽ không hại cho mắt.”

Cô chất vấn: “Thế nếu em bị nắng mặt trời làm cho đen đi thì làm thế nào?” Người ấy tặc lưỡi một cái, ngửa đầu dựa vào gối, “Anh sẽ mua cho em một cái thẻ năm, hàng ngày em sẽ tới Thẩm mỹ viện, đảm bảo sẽ không bị đen nữa.”

Cô lại cười hỏi: “Anh làm cho em trẻ lại, nếu em đi theo người khác mất thì sao?”

https://thuviensach.vn

Người ấy túm lấy tay cô ghì chặt đến bên gối, rồi giữ chặt bằng một tay, tay còn lại ôm lấy cô. Cô rất sợ bị làm cho buồn, mỗi khi bị ai đó làm cho như vậy là cô cười mãi không thôi, mà anh thì lại ra tay rất đúng chỗ, lần nào cũng thẳng vào vị trí dễ gây buồn nhất, cô chỉ còn cách vừa cười vừa kêu ầm lên.

Sau đó người ấy đã hỏi với vẻ rất dữ dằn: "Còn dám nói nữa không?" cô cười hổn hển, "Không dám nữa, không dám nữa."

Người ấy thè lưỡi, rồi lấy đầu mũi chạm vào đầu mũi cô, "Nếu em mà đi theo người khác thì anh sẽ tìm cách lôi bằng được em trở lại. Cả đời này em đừng hòng nghĩ đến chuyện đi đâu, nghe chưa!" Nói xong, cặp môi mềm mại của người ấy áp chặt lên môi cô, đáp lại sự phản kháng của cô bằng một nụ hôn.

Trịnh Hy Tắc, nhìn đôi mắt cô thẫn thờ nhìn ra ngoài tấm cửa kính, như đang nhớ tới một điều gì đó của cô, bèn hạ giọng nói với cô gái tiếp thị: "Như vậy đi, tôi quyết định mua căn này."

Sau khi cô gái tiếp thị rời khỏi với vẻ vui sướng như phát điên, anh đã tới đứng phía sau cô một hồi lâu, mãi cho tới khi cô rời khỏi dòng ký ức. Cô hốt hoảng đưa mắt tìm quanh căn phòng giờ đây đã trở nên trống không, một lát sau mới phát hiện ra rằng, chỉ còn lại một mình anh đứng ở đó, hai tay khoanh trước ngực đưa mắt nhìn cô như đang nghĩ ngợi điều gì.

"Có chuyện gì khiến em hốt hoảng thế? Anh đã đặt mua căn biệt thự mà em có vẻ thích rồi." anh nói bằng giọng bình thản.

Lương Duyệt quay người nhìn, ánh nắng ấm áp chiếu rọi lên sa bàn, tạo nên một lớp bao bọc váng óng, ánh nắng khúc xạ qua tấm kính cửa sáng đến loá mắt. "Thế à." cô gật đầu, mở miệng như định nói điều gì đó, nhưng rồi lại thôi và thay vào đó là một nụ cười.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc cũng không nói gì nhiều, anh khoác tay cô đi tới quầy đặt tiền, đúng vào khi hai người vừa bước tới quầy thu ngân, thì từ phía ngoài cửa một đôi nam nữ bước vào.

Đối với những khu nhà cao cấp sang trọng như thế này, muốn có cảnh tượng ngày nào cũng người ra người vào tấp nập là một điều rất khó, vì thế mà mỗi khi một vị khách xuất hiện thì đều lập tức trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, huống chi đôi nam nữ vừa bước vào lại quá nổi bật, người đàn ông rất đẹp trai phong độ, còn người phụ nữ thì cũng rất xinh đẹp.

Cô gái phụ trách thu ngân ở khu biệt thự mà Trịnh Hy Tắc đặt mua còn đang mải nhắc đi nhắc lại cách thức thu nộp các khoản tiền cũng như thời gian đến ở, đồng thời hỏi họ xem muốn đề nghị cung cấp các dịch vụ đặc biệt gì. Lương Duyệt nghe với vẻ thực sự chẳng mấy chú tâm. Tâm trạng vui mừng khấp khởi kể từ khi nhen nhúm giấc mộng mong có được một ngôi nhà của riêng mình trước kia giờ đây đã biến sạch, khi thực sự đủ khả năng có được thứ mà mình mơ ước thì sự phấn chấn trong lòng bỗng dưng chẳng còn thấy đâu nữa.

Cô nghiêng mặt nhìn ra mấy cây cầu nho nhỏ phía ngoài cửa. Và thế là thân hình quen thuộc kia đã lọt vào tầm mắt của cô.

Anh ấy vẫn với vẻ như năm nào, nụ cười, tư thế, kể cả thói quen ôm ngang eo người phụ nữ kia nữa, tất cả vẫn không hề thay đổi. Tất cả những điều đó đều được phản ánh trong mắt cô một cách trung thực, giống như cô đang nhìn lại sự thân thiết trước đây giữa anh với cô.

Cô đã từng hỏi với vẻ nũng nịu: “Vì sao anh lại cứ thích ôm ngang eo lưng em?”

Câu hỏi năm nào vẫn còn đây, nhưng người năm nào thì đã đi mất rồi. Bây giờ ánh mắt của anh đang lướt qua đầu cô mà không hề dừng lại lấy một giây, nó bình thản tới mức dường như hai người chưa hề quen nhau.

https://thuviensach.vn

Bàn tay cô bị người đàn ông bên cạnh kéo và nhét vào đó một chiếc bút mà không hề gây lên một tiếng động. Anh ghé vào tai cô khẽ nói: “Ký tên vào đi.”

Lương Duyệt vội dời ánh mắt về và cúi đầu xuống, chăm chú nhìn vào bản hợp đồng trước mắt. Chiếc bút trong lòng bàn tay, nhưng đôi mắt mơ hồ chẳng nhìn thấy đâu chỗ ký tên.

Mũi cô bỗng dưng thấy ngạt, hơi thở cũng như ngột ngạt, cô biết cô gái tiếp thị và Trịnh Hy Tắc đang chăm chú dõi theo từng cử chỉ của mình, điều đó càng khiến cô thêm luống cuống. Cô hơi hé miệng, định nhờ giúp đỡ, cây bút trong tay lặng lẽ theo điều khiển của mấy ngón tay thon dài và dừng lại ở một dòng trống mờ mờ.

Cô cố gắng mở to đôi mắt, nhìn những con chữ đang nhảy nhót trước mắt: Trịnh Hy Tắc, và phía trước nữa là dòng chữ: chủ hộ

Ngón tay cô dần tê lạnh, đuôi mắt cô lướt nhanh sang người đàn ông mặt bộ âu phục màu bạc dáng người cao thẳng đang ôm người phụ nữ xinh đẹp dừng chân trước mô hình sa bàn.

Anh ấy…và cô ta cũng đang xem ngôi biệt thự ấy.

Bỗng nhiên cô cất tiếng hỏi cô tiếp thị bằng một giọng khàn đặc: “Xin hỏi, chỗ cô có nước uống không?”

Tất nhiên là cô gái kia đã bị câu hỏi đột ngột của cô làm cho giật mình, vì vậy vội vàng đáp: “Xin lỗi, tại tôi sơ ý quá, xin chị chờ cho một chút.”

Cốc nước được đặt trước mặt cô một cách nhanh nhất có thể, nước trong chiếc cốc giấy vẫn còn đang bốc khói.

“Tôi không uống nước nóng.” Cô cười miến cưỡng. Cô gái tiếp thị đứng bên cạnh vội vàng đi đổi tới một cốc nước lạnh.

https://thuviensach.vn

Hình như có ai đó nói rằng, uống nước lạnh không tốt cho dạ dày, uống nước nóng thì sẽ tốt hơn. Phải rồi, hình như chính là anh ấy. Một tay cô cầm bút, một tay cầm chiếc cốc giấy, chỉ một hơi là uống hết, đến cả đôi mắt đang mờ cũng đã sáng trở lại. Cô chớp chớp mắt, nắm chặt cây bút, cúi xuống ký vào tờ giấy trước mặt.

Hai chữ Lương Duyệt đẹp đẽ liền ngay phía sau chữ Trịnh Hy Tắc.

Nét chữ ký rất thuận, Trịnh Hy Tắc lấy lại chiếc bút, rồi nắm lấy tay cô, mỉm cười với cô gái tiếp thị, rồi dắt cô rời khỏi đó.

Khi Lương Duyệt đi ngang qua trước cửa kính, cô lại liếc nhìn về phía chiếc sa bàn.

Và cô lại nhìn thấy anh. Năm năm đã trôi qua, mọi người đều thay đổi.

Ánh mặt trời chiếu lên tấm kính, toả ra thành những sắc màu lóng lánh, ánh sáng chói loá ấy khiến người ta không nhìn thấy những gì ở bên trong phía sau tấm kính. Tất nhiên cô cũng không nhìn rõ, khi đứng trước căn nhà đã từng mong ước có được nó, không hiểu anh có quay đầu lại nhìn mình không?

“Chung Lỗi, anh thấy căn này thế nào?” Thẩm Mông Mông đưa tay chỉ vào cửa sổ của ngôi nhà, hỏi với vẻ điệu đà tinh nghịch.

Một lát sau anh mới trả lời bằng giọng trầm trầm: “Ừ, được đấy.”

“Vậy thì anh phải xem đi, chứ sao lại quay ra nhìn gì ngoài cửa thế?” Cô ghét nhất những khi anh như vậy, rõ ràng là anh chẳng thèm nhìn, ấy thế mà lại nói với cô: cũng được, khi đi dạo phố cũng vậy. Nếu chẳng cần xem mà cũng có thể quyết định được thì cần anh đi cùng mà làm gì?

Anh quay đầu lại nhìn vào chiếc cửa sổ mà cô chỉ, ngước mắt nhìn lên, bên tai anh như vẫn nghe thấy đâu đây giọng nói bàn về những ý tưởng của

https://thuviensach.vn

cô, “Phía sau cửa sổ, chúng ta có thể làm thành khu nghỉ ngơi thư giãn, phủ lên đấy một tấm thảm Ả Rập, rồi treo tấm rèm thuỷ tinh của Đảo Thuỷ Tinh, sau đó anh sẽ ngồi đọc sách ở đó, còn em sẽ lên mạng bên cạnh, rồi còn có cả Cô-lôm-bô ngoan ngoãn của chúng ta bò bên cạnh, như thế sẽ hạnh phúc biết bao. Anh nói xem, được không?”

“Ừ, được lắm!” anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô với nụ cười rạng rỡ, cả đôi mắt sáng ngây thơ nữa, trong một thời gian dài anh đã bị hút hồn bởi chính đôi mắt ấy. Hôn lên đôi mắt ấy là chuyện vui sướng nhất đối với anh trong những ngày ấy, dù cho bị thất bại trong chuyện làm ăn, chỉ cần hôn lên đôi mắt ấy, là lập tức mọi mệt mỏi chán chường trong anh sẽ tan biến, và niềm vui sẽ lại đến với anh.

Đó không phải là những tháng ngày đau khổ nhất trong đời anh, những ngày khó khăn nhất đã qua rồi, nhưng hạnh phúc cuối cùng thì lại mang đến cho anh một người phụ nữ không cùng anh trải qua những giờ phút gian khổ.

Tất cả đều trần trụi và tàn nhẫn hệt như tiểu thuyết tình yêu, những điều trong hiện thực vẫn không ngừng xảy ra, anh tưởng rằng mình sẽ căm hận cô gái ấy đến đỉnh điểm, nhưng anh đã không như vậy. Cũng giống như bây giờ, khi anh đứng trước sa bàn nghe Mông Mông nói, anh đã mỉm cười bình thản, như thể vừa rồi anh đã không nhìn thấy người ấy đứng cạnh một người đàn ông khác.

Người đàn ông ấy có lẽ chính là con rùa vàng mà cô đã nhắc tới trong điện thoại.

Đó chính là đời người. Tất cả mọi chuyện đã từng xảy ra trong qúa khứ đều sẽ qua đi cùng thời gian, bên cạnh mỗi một người đều có những người phù hợp với số phận của mình.

https://thuviensach.vn

Quá khứ chỉ còn là ký ức, từ lâu nó đã không còn giống với hình ảnh trong mắt năm nào. Dù có lưu luyến cũng không nên quay đầu lại, quay đầu nhìn lại sẽ làm mất đi những gì tốt đẹp ban đầu và rồi sẽ thất vọng mà thôi.

https://thuviensach.vn

Chương 3: Mối Tình Buồn

Chiếc đèn đường vẫn toả ra ánh sáng nhờ nhờ, anh liếc nhanh sang Lương Duyệt đang ngồi bên mép giường, nghiên cứu tập hồ sơ. Cô vẫn vừa cắn móng tay của bàn tay phải, vừa chau mày đọc những trang viết trong tay, dưới đất chỗ nào cũng vương vãi những trang tài liệu về một công ty nào đó.

Trịnh Hy Tắc cũng thò người ra khỏi chăn, với tay lấy hộp thuốc trên đầu giường, rút ra một điếu và châm lửa hút, rồi ném chiếc bật lửa "xoạch" một cái về chỗ cũ, cuối cùng cất tiếng hỏi bằng một giọng trầm lười biếng: "Hôm nay em đã nhìn thấy anh ta à?"

Lương Duyệt đẩy chiếc kính trên sống mũi, mắt vẫn không rời tập tài liệu trên tay, đáp lại bằng một tiếng ậm ừ, vẻ như không mấy chú tâm, sở dĩ câu trả lời không rõ ràng vì miệng cô vẫn còn đang cắn móng tay.

Sau câu trả lời của cô, một hồi lâu sau anh mới lại nói: "Toàn bộ séc để trả tiền của căn nhà anh đều đã để trong ví của em rồi đấy, ngày mai nhớ nhanh chóng chuyển đến cho họ."

Cô dừng lại trong giây lát, gật đầu thật mạnh, để chứng tỏ rằng mình đã nghe thấy, sau đó bỏ tay ra, nói với vẻ mặt rất bình thản: "À, vâng. Ngày mai em sẽ để lại một nửa cho anh."

"Ngày mai đã có phiên xử rồi à?" Thấy cô có vẻ chưa muốn đi ngủ, anh liền tìm một chủ đề khác.

"Không, vụ án Húc Mậu Lý sang cuối tuần sau mới xử." cô lại tiếp tục cắn móng tay.

https://thuviensach.vn

“Văn phòng của bọn em không định tìm người của Toà án và Viện kiểm soát để uống rượu sao?” anh cười nói, trong bụng hiểu rất rõ vì sao cô lại có vẻ căng thẳng như vậy.

“Doanh Doanh và Hàn Ly đã tới đó rồi, nghe nói Viện trưởng Hình rất coi trọng vụ án này, cho dù đã đặt vấn đề rồi cũng chẳng có gì đảm bảo. Em nghĩ, mình cần phải chuẩn bị kỹ hơn một chút.” Đôi mắt cô vẫn không rời khỏi đám tài liệu, giọng nói cũng rất bình thản.

“Ồ, anh hiểu rồi. Nhưng em cũng nên đi ngủ sớm một chút.” Không chờ cô trả lời, anh đưa tay tắt chiếc đèn bàn, xoay người nằm xuống, phía sau lưng anh vẫn là tiếng lật giở tài liệu xoàn xoạt.

Ngồi lại một mình, bỗng nhiên Lương Duyệt cảm thấy trong tai mình toàn tiếng ù ù như tiếng ong kêu, ánh đèn của ngọn đèn đầu giường cũng trở nên mờ ảo hơn. Cô nhắm đôi mắt cay sè, nhấc chiếc kính xuống vẻ mệt mỏi, ánh đèn mờ ảo luôn làm cô có cảm giác không rõ ràng. Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng cô vẫn nhớ rõ ngôi nhà đầu tiên của họ, một căn phòng nhỏ chưa đầy mười mét mà đến một ngọn đèn sáng cũng không có và mỗi khi đêm đến, cũng dưới ánh đèn mờ ảo giống như thế này nó đã mang đến cho cô giấc ngủ rất êm đềm và ngon lành. Bây giờ, khi mà ngọn đèn chùm bên giường đã là được thay bằng kiệt tác của các danh sư nước Ý, không hiểu sao ánh sáng của nó lại trở nên lạnh lẽo đến thế, dù họ đã thay bóng đèn không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không sao tìm lại được cảm giác ngọt ngào như thuở nào.

Có lẽ, tất cả những gì mà bạn đã có đều tốt đẹp, chỉ cần bạn không còn sở hữu nó.

Xung quanh khu Quốc Mậu toàn là những toà nhà cao chọc trời, hai bên con đường chính nối liền CBD lại càng là những khu đất mà mỗi mét tới cả đống tiền, vì thế có không ít doanh nghiệp và công ty đều cố sức kiếm bằng được một miếng đất bé bằng bàn tay để đặt trụ sở làm việc ở đây và để

https://thuviensach.vn

chứng tỏ với người đời về thực lực kinh tế của mình. Đúng vậy, hầu hết những người đàn ông và phụ nữ đi đi lại lại ở đây đều ngẩng cao đầu, sải những bước dài chắc chắn, dù họ làm công việc gì họ cũng đều rất tự hào, tới mức mà đến mi mắt cũng trở nên trống rỗng. Đúng như lời mà Lương Duyệt nói với mấy chị em khi nhận được yêu cầu sang làm việc ở OFFER, ở đầu dây bên kia vang lên những tiếng rú, con nhỏ, mày gặp may rồi !

Có may thật không? Có lẽ là thế thật.

Lúc ấy, Lương Duyệt dự tuyển chân trợ lý hành chính cho Văn phòng luật sư, nói bằng cách nói thông thường của đại chúng, thì đó là một chân tạp vụ. Khi có công văn thì đánh máy, khi không có công văn thì đun nước pha trà, nếu không phải đun nước pha trà thì sẽ hỗ trợ đổ rác cho cô Trương nhân viên dọn vệ sinh của văn phòng .

Nhưng, có thể chống chọi cầm cự được đến ngày nay cô cũng được xem là nhân vật cấp nguyên lão rồi, ngay cả ông chủ Hàn Ly cũng phải ôm ra cả đống phong bao đỏ biểu dương riêng cho cô mỗi dịp cuối năm , để chứng tỏ sự vừa lòng và khen ngợi của mình.

“Luật sư Lương, Vụ Minh Đạt tôi đã làm xong rồi, tôi đã để báo báo lên bàn cho chị.”

“Luật sư Lương, buổi trưa nếu chị rỗi, chúng ta sẽ cùng ăn cơm và nói chuyện được không? Chị cũng biết đấy, vụ kiện này chúng tôi không thể nào thua được.”

“Luật sư Lương, những điều khoản hoà giải ngoài phòng xử tôi đã nghĩ kỹ rồi, liệu có thể thay đổi được không?”

Vừa mở hòm thư điện tử, hàng loạt thư nhắn đập vào mắt khiến cô hoa cả mắt, Lương Duyệt thở dài, rồi lần lượt trả lời từng thư một. Nhưng mới đánh được hai chữ thì bàn tay cô dừng lại, cô lại rơi vào trạng thái vô thức mơ hồ. Hiện tượng này gần đây xảy ra khá thường xuyên, nhưng cô luôn tự

https://thuviensach.vn

trấn an rằng, tại mình bận quá nên dẫn tới hiện tượng mất trí nhớ tạm thời của đại não. Mãi cho tới khi có một tiếng nói vang lên phá tan sự tự ru ngủ của cô, cô đành phải đối diện với hiện thực.

"Tiểu Lương, sao em lại ngồi thần người ra thế?"

Lương Duyệt phì cười, "Thím Trương, sao cô lại nói thẳng quá vậy. Dù thế nào thì cũng phải giữ lại một chút hình ảnh cho cái người gần là sếp chứ!"

Thím Trương đang đứng tưới cho chậu hoa cạnh chiếc bàn cũng quay lại phì cười, rồi nháy mắt với cô vẻ bí hiểm, nói:

"Hãy yên tâm đi, khi vào tôi đã đóng cửa rồi. Nói đi, có phải là lại nhớ đến cậu Trịnh của cô không? Tôi thấy cậu Trịnh được đấy, nếu không có vụ án Trung Thiên hồi ấy thì hai người đâu có duyên phận với nhau…"

Lương Duyệt cầm tách trà đến trước mặt thím Trương: "Thím uống đi ạ."

Cô Trương nhìn cốc trà trước mặt, làm vẻ càu nhàu, "Chắc là lại có ý bảo tôi nhiều lời đây mà! Tìm cách đuổi khéo tôi chứ gì? Được rồi, tôi cũng sắp tới chỗ của luật sư Hàn đây, sếp lớn hãy mau chuẩn bị bộ dạng cho tốt đi, tôi mở cửa đây này!"

Lương Duyệt tranh đến đứng bên cửa trước, một tay mở cửa ra, tiếng thì thầm nói chuyện phía ngoài cửa lập tức im bặt, sau khi đứng dựa vào khung cửa nhường lối cho thím Trương bước ra, cô nghiêm mặt lại nói: "Hứa Doanh Doanh, lát nữa đem bản báo cáo của Hoa Vũ đến cho tôi, tiện thể mang đến cho tôi một tách cà phê, xin cảm ơn."

Hứa Doanh Doanh im lặng một lát, rồi vươn thẳng thân hình như một con mèo, thè lưỡi, hoảng hốt chạy tới chỗ uống nước. Lương Duyệt quay vào phòng, đóng cửa lại rồi dựa vào cửa cười. Nghiêm Quy đã thay máy

https://thuviensach.vn

mới mấy lần, tính ra những người cũ chỉ còn lại cô và Hàn Ly, bây giờ cô cũng giống như luật sư Nghiêm- người đã dìu dắt cô trước đây, nhất quyết không để lộ vẻ mặt tươi cười trước cấp dưới, vì thế mà thường bị mọi người cho là lạnh lùng, nghiêm khắc. Chỉ khi trước mặt thím Trương, cô mới trở lại vẻ của một Lương Duyệt trước kia, như chưa hề có sự thay đổi nào về thân phận, địa vị.

Bê tách cà phê mà Hứa Doanh Doanh mang đến, Lương Duyệt bước đến bên cửa sổ, đứng tựa bên cánh cửa kính. Ưu điểm lớn nhất của tấm cửa kính thuần khiết là thuỷ tinh, đó là có thể nhìn ra bầu trời bên ngoài với tấm mắt lớn nhất. Ánh mặt trời chiếu qua tấm kính làm mũi cô có cảm giác hơi cay, cô vội cúi xuống lấy cùi tay day day, thì nhìn thấy giọt nước mắt trong suốt trên cùi tay, trông đến nhức mắt.

Có biết bao nhiêu chiếc xe chen chúc nhau qua lại trên đường phố ồn ào, trong rừng nhà cao chọc trời chỉ có một mình cô đứng nhìn ra ánh mặt trời bên ngoài toà nhà và nhỏ lệ, giống hệt như năm nào khi anh bỏ đi.

Khi Lương Duyệt và khách hàng ăn cơm trưa, cô đã lấy lại được vẻ mặt lịch sự và lý trí với một bộ đồng phục văn phòng kiểu cũ xanh trắng, chân đi đôi giày cao gót ba phân màu đen, mái tóc dài được buộc lại gọn gàng. Tất cả mọi thứ đều rất đúng kiểu, vừa năng động trí tuệ vừa chắc chắn, ngay cả nụ cười dường như cũng đã được công thức hoá. Ngồi đối diện với cô là Lý Niên - Tổng Giám đốc của Hoa Vũ, bởi vì lần gặp mặt này là gặp riêng, vì thế cả một căn phòng đặt trước rộng thênh thang chỉ có ba người, cô, Lý Niên và thư ký của anh ta.

Lịch công tác của Lương Duyệt từ trước tới nay lúc nào cũng kín, đến cả thời gian ăn cơm cũng đều được trưng dụng vào hội họp bàn về công việc.

Hai người hàn huyên một lúc rồi bắt đầu bàn đến việc chính. Mặc dù người ngồi trước mắt cô là một gã háo sắc, nhưng bởi vì chuyện lần này có liên quan tới khoản bồi thường hàng mấy trăm triệu đồng, nên oong ta

https://thuviensach.vn

không đến nỗi ngu xuẩn tới mức sàm sỡ với Lương Duyệt trong giờ phút gay cấn nhất, huống hồ quan hệ giữa Lương Duyệt với Trịnh Hy Tắc là chỗ mà ông ta không thể tuỳ tiện động vào.

"Nói như vậy là luật sư Lương không sẵn sàng xuất ngựa?" Khuôn mặt đầy thịt của ông ta không nén nổi vẻ kích động, ông ta cố giữ vẻ lịch sự tối thiểu nhất với Lương Duyệt.

Lương Duyệt thở dài một tiếng, đã mất cả hàng tiếng đồng hồ để giải thích thế mà ông ta vẫn không hiểu, "Không phải là cháu không ra tay, mà là vụ án này không có khả năng giành chiến thắng, vì khoản tiền phải bồi thường cho những người thiệt hại theo lý thuyết mà Hoa Vũ phải chi ra sẽ ít hơn cả khoản chi phí theo trình tự của vụ kiện. Việc giám sát quản lý đối với vấn đề vệ sinh, an toàn thực phẩm của nước ta từ trước tới nay luôn rất chặt chẽ, nếu đó là các vụ lớn thì còn phải buộc ngừng sản xuất. Đến lúc đó, tổn thất của Hoa Vũ không còn đơn giản là chuyện bồi thường mấy trăm triệu nữa. những điều mamà tôi vừa nói là phương án giải quyết tốt nhất cho Hoa Vũ hiện thời. Cháu cảm thấy tốt nhất là Tổng Giám đốc Lý vẫn nên suy nghĩ một chút."

"Nói thế thì…nếu cứ bồi thường theo lý thì còn cần gì đến cô nữa!" Ông ta dúi mạnh đầu thuốc lá vào chiếc gạt tàn, nói với vẻ giận dữ. Định chỉ dùng mấy lời để từ chối giúp đỡ, mụ đàn bà này đúng là chỉ biết đến tiền mà không biết đến người!

"Vâng, sẽ có luật sư khác của văn phòng chúng cháu phụ trách khi bồi thường, chúng tôi đã phân công nhiệm vụ rất rõ ràng, bây giờ cháu không phụ trách mảng đó nữa, cháu cũng không muốn tranh cơm của người khác." Lương Duyệt đưa tay xuống phía dưới gầm bàn, thu xếp túi để chuẩn bị â về. Cô đã quen với việc lúc nào cũng mang theo một chiếc túi to tướng, và cũng quen với việc mang theo sổ ghi chép và các loại sách công cụ về luật kinh tế hoặc về pháp quy mỗi khi đi thảo luận công việc với người khác. Điều này không khỏi khiến cho Hàn Ly khâm phục.

https://thuviensach.vn

“Dù gì thì tôi cũng được cháu nhà họ Trịnh giới thiệu đến. Tôi đã tận mắt chứng kiến cả quá trình cô giúp nó từng bước từng bước giành quyền quản lý Trung Thiên như thế nào. Cô Lương này, có phải bây giờ cô có tiếng tăm rồi thì coi thường vụ án mấy trăm triệu của Hoa Vũ chúng tôi?” Ông ta cười nhưng vẻ mặt không hề biểu cảm, còn lời nói thì cứ ngọt ngào, thân mật như bậc cha chú trong gia đình, rồi sau đó lê thân hình béo mật ra phía sau lưng cô, đặt bàn tay trái lên vai cô, ghé sát cái miệng có cặp môi dày kèm theo hơi thở nóng hổi vào sát mang tai cô, trong khi bàn tay phải vuốt dọc từ trên đến mu bàn tay cảu cô và véo mạnh một cái vào đó.

Con bé này không hiểu mấy năm trước đã chui vào Trung Thiên như thế nào, ai mà biết được? Thế mà bây giờ lại còn làm ra vẻ trinh tiết, liệt nữ, chắc lại chê Hoa Vũ không mạnh bằng Trung Thiên đây mà! Lý Niên nghĩ thầm với vẻ coi thường trong lòng, chỉ cần mình nói rõ quyền lợi cô ta được hưởng, chắc sẽ chạy sang như con chó ngoe nguẩy đuôi cho mà xem.

Lương Duyệt ngồi thẳng người lại, liếc mắt nhìn về phía thư ký của Lý Niên. Người thư ký ấy tỏ ra rất tinh ý, anh ta vội quay người, đứng nghiêm quay mặt về phía cửa ra vào. Lúc đó, Lương Duyệt mới mỉm cười và nói bằng một câu đã cân nhắc kỹ: “Năm xưa tôi lo giúp vụ kiện cho Trung Thiên cũng như hôm nay giải quyết vụ kiện giúp cho Hoa Vũ, đều là vì tình cảm riêng của mình. Vì thế, tốt nhất là bác Niên hãy tin tưởng ở cháu. Nếu Hoa Vũ đổ, cháu cũng sẽ chẳng có cơm ăn, chuyện này cháu hiểu rõ hơn ai hết, vì vậy, cháu nghĩ bác hãy suy nghĩ kỹ về đề nghị đó của cháu.”

Sau đó cô cúi xuống nhìn đồng hồ, “Một giờ cháu còn có cuộc hẹn với công ty khác, cháu về trước đây. Bác ăn và về sau nhé.”

Cô đứng dậy, lạnh lùng, không quay đầu lại nhìn ánh mắt căm hận của người ngồi phía sau.

Lý Niên chăm chú nhìn theo Lương Duyệt, rồi nhìn hai bàn tay của mình vẫn còn giữ nguyên chỗ, mặt sa sầm lại. Nhân viên thư ký vội chạy

https://thuviensach.vn

tới, hỏi: “Tổng Giám đốc Lý, vậy tiếp sau đây chúng ta phải làm gì ạ?”

Lý Niên đập bàn, đáp bằng giọng tức tối: “Còn làm thế nào nữa? Mau đi thống kê đi! Xem có bao nhiêu người đã từng uống sản phẩm nước trái cây của chúng ta và bồi thường cho họ!”

Thật ra không phải là Lương Duyệt không biết cách thu xếp, và cũng không phải là cô không biết cách giải quyết cho mềm mại, cô luôn rất hiểu tâm lý của khách hàng, cô cũng đã quen với việc bị khách hàng cấu một cái, véo một cái trong những bữa tiệc, nhưng lẽ ra ông ta không nên nhắc đến Trung Thiên. Bởi mỗi lần nhắc đến vụ kiện của Trung Thiên cô lại cảm thấy vô cùng ngột ngạt, giống như những lời Hàn Ly đã nói: giải quyết vụ kiện Trung Thiên là việc thiếu sáng suốt nhất của cô, một vụ án mà đánh đổi bằng cả cuộc đời.

Việc kế thừa của nhà họ Trịnh từ xưa đến nay luôn rất không êm ả.

Đã có mấy lần nhà họ Trịnh thay đổi về nhân sự, do Chủ tịch hội đồng quản trị Trịnh qua đời từ trước khi giải phóng, nên di chúc của ông đã bị những người kế nhiệm xấu bụng định sửa lại mấy lần, dẫn tới kiện cáo mãi không thôi, mà nếu không chú ý thì sẽ nhanh chóng trở thành vụ án phân tích kinh điển được truyền lại mãi trong khoa Luật của một trường đại học. Chính vì vậy, những người kế nhiệm Trung Thiên, dù là Chủ tịch Hội đồng quản trị hay Tổng Giám đốc, trước khi gia nhập Hội đồng quản trị đều phải viết sẵn di chúc, sau khi qua công chứng sẽ lưu lại ở hai văieät nam phòng luật sư. Các văn phòng luật sư này lúc nào cũng phải rất cẩn trọng trong việc giữ gìn bí mật cho nội bộ Trung Thiên. Điều không may là, di chúc của Tổng Giám đốc Trịnh Hy Tắc lại do Lương Duyệt phụ trách và đưa vào hồ sơ.

Lương Duyệt đã từng xem rất nhiều bản di chúc đã được công thức hoá, bản di chúc của Trịnh Hy Tắc không có gì khác với những người khác, chỉ có điều khi Hàn Ly cầm nó thì đã nói ra một câu khiến Lương Duyệt phải

https://thuviensach.vn

xem xét, tính toán lại. Anh nói: “Nếu chúng ta nắm được mạng lưới quan hệ trong nhà họ Trịnh, thì sẽ chẳng có gì phải lo đến miếng ăn tới cả mấy chục năm, nếu chúng ta vẫn làm trong nghề này.”

Hơn nữa, cơ hội để nắm lấy cơ hội ấy đang ở trước mắt, đó là vấn đề quyền hành trong nhà họ Trịnh sẽ về tay ai. Hồi còn sống, cha của Trịnh Hy Tắc là Chủ tịch Hội đồng quản trị, đồng thời bổ nhiệm cho con trai của mình Trịnh Hy Tắc là Tổng Giám đốc. Không ngờ, cơn đau tim bất ngờ đã cướp đi không chỉ mạng sống của ông mà còn mang đi theo cả sự tín nhiệm của các cổ đông. Vì thế, người con riêng Trịnh Hy Tắc với nguồn gốc lai lịch không rõ ràng, nhưng cũng vẫn là người thừa kế sản nghiệp nhà họ Trịnh và nơi gửi gắm của các cổ đông một cách danh chính ngôn thuận ấy, lẽ ra phải được tiếp nhận chức Chủ tịch Hội đồng quản trị thì lại rơi vào hoàn cảnh bị người anh họ tạm thời giữ chức Chủ tịch Hội đồng quản trị Trịnh Minh Tắc bãi miễn chức vụ bất cứ lúc nào.

Lúc ấy, là sinh viên vừa tốt nghiệp khoa luật ra, Lương Duyệt rất muốn qua Trung Thiên để nổi danh trong giới, vì vậy cô đã nghiên cứu đến quên ăn quên ngủ về những mối quan hệ của gia tộc họ Trịnh. Một tháng sau đó, cô đã đứng trước mặt Hàn Ly và nói đầy tự tin rằng: “hãy cho tôi một cơ hội, hãy tạo cho tôi một đầu mối, tôi muốn gặp Tổng Giám đốc Tập đoàn Trung Thiên Trịnh HY Tắc.”

Đúng là ngựa non háu đá.

Lần gặp ấy, Trịnh Hy Tắc chỉ dành cho cô có mười phút, cô đã định sẽ đem tất cả những lý luận mà mình có chứng minh rằng cô có thể giúp được cho anh. Nhưng, không chờ cô nói, anh đã phản lập tức phản kích ngay từ đầu.

« Vì sao cô lại muốn giúp tôi kiện ? » Lúc ấy anh đã cười nhạo Lương Duyệt thấp hơn anh một cái đầu, rồi ngồi dựa vào thành ghế hỏi lại : « Tôi căn cứ vào đâu để có thể tin rằng cô sẽ giúp tôi thắng trong vụ kiện ấy ? »

https://thuviensach.vn

« Vì rằng không có ai giúp anh, Tổng Giám đốc Trịnh chỉ nắm trong tay 55 % số cổ phiếu mà lẽ ra anh được hưởng như trong di chúc, hơn nữa, Chủ tịch Hội đồng quản trị Trịnh Minh Tắc có thể lấy lại toàn bộ số cổ phiếu của anh bất cứ lúc nào, đồng thời cũng sẽ có thể bãi miễn chức Tổng Giám đốc của anh bất cứ lúc nào, vì rằng… » Lương Duyệt bỏ lửng câu nói dở.

Bởi vì, Trịnh Hy tắc là con riêng của nhà họ Trịnh, và cũng là gnười con trai duy nhất của ông Trịnh.

Cô đưa mắt liếc nhìn vẻ mặt của Trịnh Hy Tắc một cái, rồi nói tiếp : « Bởi vì các luật sư có tiếng trong các văn phòng luật sư lớn không thích nhận các vụ án về các tập đoàn gia tộc, các mối ân oán trong gia tộc thường rất khó phân biệt rõ ràng, lúc nào cũng rồi ren rất khó giải quyết trong một sớm một chiều, nếu thua còn bị ảnh hưởng tới cả danh tiếng của cả văn phòng. Còn các luật sư mới trong các văn phòng luật nhỏ thì lại không dám nhận, bởi họ sợ sẽ bị người khác trả thù, càng không có đủ can đảm để đảm bảo rằng mình sẽ thắng. Còn vì sao tôi lại giúp anh, thì đó lalà vì tôi cần cơ hội này để chứng minh khả năng của bản thấn. »

« Điều kiện ? »tất nhiên là anh hiểu, trên đời này chẳng bao giừo có ai giúp không bao giờ. Cô ta làm như vậy, ắt hẳn phải mưu cầu điều gì đó.

« Tôi hy vọng có thể chen vào trong mạng lưới quan hệ của Trung Thiên, Trung Thiên sẽ mời tôi làm cố vấn luật sư lâu dài. » Cô nói ra điều kiện với anh bằng vẻ bình thản.

« Dựa vào đâu mà tôi phải nhận lời với cô ? » Trịnh Hy Tắc đưa hai tay ôm ngực miệng vẫn nở nụ cười châm biếm va fnhìn cô.

« Anh còn có sự lựa chọn khác sao ? »Lương Duyệt hỏi lại kèm theo một nụ cười lạnh lùng.

Có hay không cô không dám khẳng định, nhưng cô biết, đây là cơ hội ngàn năm có một, danh và lợi đều đang chờ đợi cô ở một nơi không xa phía

https://thuviensach.vn

trước, vì thế cô không ngại ngần gì chìa cho anh nhìn thấy cái mặt thích tiền tài của mình.

Chỉ cần có tiền tài, sự liện hệ giưũa họ sẽ trở nên gắn bó.

Quan hệ hợp tác cũng như vậy.

« Xin chào, tôi là Lương Duyệt » Chiếc điện thoại trong túi réo chuông mấy lần, cô mới ngồi dậy từ bàn làm việc, cố mở đôi mắt, và không khỏi ngỡ ngàng trước cảnh tượng ấy trong giây lát. Hình như cô đã lại mơ thấy vụ án của Trung Thiên, nhưng rồi bị tiếng chuông kiên trì của chiếc điện thoại đánh thức dậy, cô đành miễn cưỡng mở máy. Cô chưa dứt lời thì nghe thấy tiếng léo nhéo của mấy người phụ nữ ở đầu dây bên kia : « Lương Duyệt, cậu còn có lương tâm hay không đấy ? Đã lâu lắm rồi không thấy cậu gặp gỡ gì chị em cả. Lệnh cho cậu, tối nay phải tới nhà Cố Phán Phán, nếu không cứ chờ đấy mà ăn đòn nhé ! »

Lương Duyệt tỉnh ngủ hẳn bởi giọng nói the thé ấy, « Cố Phán Phán ư ? Cậu ấy đi Ôxtrâylia rồi cơ mà ? »

« Đã về rồi, đen chẳng khác gì gà châu Phi đây này. Thôi, không nói nưũa, nhất định cậu sẽ phải tới đấy. Còn có cả chị Tề và Vu Đình Đình nữa đấy. »

« Sao ? Bốn lưu manh các cậu chuẩn bị tái xuất giang hồ đấy à ? » Cô cầm chiếc khung ảnh trên bàn lên. Trong tấm ảnh ấy có sáu khuôn mặt mang đầy sức trẻ với những nụ cười tươi rói, vô tư, rực rõ như ánh dương.

« Cậu không tính cả mình nữa sao ? Năm lưu manh tái xuất giang hồ. Phương Nhược Nhã lớn tiếng chất vấn.

« Mình bận quá nên quên mất cả bản thân. Thôi được, Chờ mình đấy nhé, bọn mình sẽ phải sát phạt cái người đi một mạch bảy năm là Cố Phán Phán ấy một phen ! »

https://thuviensach.vn

« Xem ra cậu cũng có lương tâm đấy, còn nữa, nhớ đem thêm bánh ga tô đến để ăn đấy. Bọn mình muốn được ăn loại bánh ga tô hạt dẻ của Ốc Phu Tiểu Tử. »Lần này thì Lương Duyệt đã nghe rõ tiếng hét lên của cả mấy người, Vu Đình Đình, chị Tề, và còn có cả Cố Phán Phán nữa.

Tắt máy rồi mà Lương Duyệt vẫn thầm kêu lên trong lòng, không biết rút cục thì ai là người không có lương tâm đây. Lái xe về phái có cưa rhàng Ốc Phu Tiểu Tử rất dễ tắc đường, lại cũng không có chỗ để xe gần đó. Chờ đến khi cô lái xe tới nơi thì mấy con quỷ đói ấy có khi ăn cả thịt của cô cũng nên.

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chuyện Năm 2000 (Phần 1)

Khi Lương Duyệt tới Bắc Kinh đúng vào ngày nóng nực nhất. Chiếc điều hoà trên chiếc xe khách bị hỏng, cả chiếc xe nóng hầm hập chẳng khaá gì một chiếc lò nướng, ai cũng thở hổn hển, ai cũng nhớp nhúa mồ hôi. May mà chiếc xe chạy vào ban đêm nên vẫn còn có một chút gió mát. Nhưng khi xe chạy tới Hà Bắc thì gặp một cơn mưa lớn.

Trên xe, hành khách từ đàn ông đến đàn bà, ai cũng gà gà gật gật, người cựa mình, người nghiến răng, người thì lảm nhảm trong cơn mơ, chỉ có Lương Duyệt vẫn thức trong tâm trạng phấp phỏng lo âu, thỉnh thoảng lại nhìn ra phong cảnh hai bên đường.

Chuyến xe đã muộn bốn tiếng đồng hồ, không biết anh ấy có còn đợi cô ở chỗ hai người đã hẹn nhau không ?

Nghĩ đến anh, cô không khỏi cảm thấy đôi chút ngượng ngùng. Anh và cô quen nhau qua mạng Internet, tuy đã nhìn thấy nhau qua ảnh những vẫn chưa gặp mặt bao giờ. Nghe nói anh là sinh viên năm thứ ba của một trường đại học, trong ảnh trông anh rất nổi, dường hnư anh đang tham gia một hoạt động đoàn thể nào đó. Anh đứng ở vị trí người chủ trì rất oai phong, đến cả đôi lông mày rậm cuũn trở nên rất hấp dẫn.

Thực lòng, cô cảm thấy hơi căng thẳng, đến nỗi ngón tay cô hằn thành một vết trên bức ảnh, cô vội kéo vạt áo ra lau. Ánh mắt nhìn vào nụ cười cởi mở của người trong ảnh dường như trở nên rõ ràng hơn, ngay cả không khí ngột ngạt trong xe cũng trở nên dễ chịu hơn. Bên ngoài tấm của kính xe, cơn mưa khiến cho bầu trời và mặt đất trở nên mờ ảo, mọi thứ cũng trở nên mờ ảo, và có cả một con người cũng trở nên rất mơ hồ là cô.

https://thuviensach.vn

Sau khi tốt nghiệp xong, công việc của Lương Duyệt rất không như ý muốn. Đối với một sinh viên vừa tốt nghiệp tại một trường đại học hạng hai ở một tỉnh lẻ thì hầu như cơ hội phát triển chẳng có được là bao, nên cô chỉ có thể tới làm người phụ trách trong bộ phận ăn uống trong một nhà hàng. Ngày nào cũng phải hết đon slại tiễn khách, đến nỗi cái cằm cũng phát đau vì cứ phải cười với khách, thế mà đồng lương ít ỏi đổi bằng cả tuổi trẻ ấy cũng rất khó giữ được. Lời nói của cô giáo chủ nhiệm lúc nào cũng đeo một cặp kính màu đen rất to hồi đại học của Lương Duyệt, đến nay ngẫm nghĩ lại thì thấy rất đúng, thậm chí có thể coi như là một câu triết lý, đó là : « Những học sinh nam của ngành này, sau khi tốt nghiệp xong thì rất thơm, dù có bị giập đầu thì các nhà máy cuũn cứu tranh cho bằng được, còn với các học sinh nữu thì chỉ có hai con đường để chọn : một là thi cao học ; hai là lấy chồng, không thể có con đường thứ ba.’ Lúc ấy, cô đã tỏ ra rất bất bìn trước những lời trọng nam khinh nữ của cô giáo, mãi cho tới khi bước chân vào xã hội rồi thì cô mới biết, lời nói ấy không sai chút nào.

Nghe nói ngành máy công trình rất có tương lai, rút cục cũng chỉ là thiên hạ của đàn ông, còn phụ nữ mà duy trì được công việc này tới một năm sau chỉ có một bà chị lớn tuổi cùng phòng với cô, một người chẳng có gì là con gái.

Chiếc xe cuối cùng cũng đã nổ máy, những chiếc bánh xe lăn đi mang theo cả mọt người con gái rời xa qquê hương. Con đường phía trước rút cục ra sao, cô không biết, cô chỉ biết một điều duy nhất là, nghe nói cơ hội có ở khắp mọi nơi trong thành phố Bắc Kinh với những toà nhà cao chọc trời san sát bên nhau.

Mặc dù cô cũng nghe nói về sự khốc liệt của nó, nhưng cô vẫn lạc quan tin tưởng rằng, những khó khăn ấy không khuất phục được cô.

Khi chiếc xe dừng lại ở bến xe đường dài Tây Huệ Đông, cô cố tình xuống xe chậm hơn mọi người, rồi sau đó đứng bên cạnh cửa xe quan sát bốn xung quanh, nỗi lo âu phấp phỏng trong lòng chẳng khác gì hồi thi tốt

https://thuviensach.vn

nghiệp cấp ba. Những người đi ngang qua cô, ai cũng vội vàng cắm cúi với những túi lớn túi nhỏ trên tay, trên vai cùng với nỗi buồn xa quê và niềm hy vọng mong chờ của những kẻ tha phương cầu thực. Cô nghĩ, mình khác với những người ấy, ít nhất thì cô cũng đang đứng nguyên tại chỗ để chờ đợi một niềm hy vọng, chờ đợi một niềm vui sướng của lần đầu gặp gỡ.

Một bó hoa bách hợp to tướng toả hương thơm ngát cũng với một niềm vui sướng lặng lẽ đang đặt ở phía sau lưng cô. Nghe tiếng động cô lập tức quay phắt người lại, và cô với anh đã nhìn nhau như thế.

Bên kia những bông hoa trắng muốt, xinh đẹp là anh với một nụ cười rạng rỡ, còn bên này của những bông hoa thơm ngát là cô với nụ cười thẹn thùng.

Thực ra, hiện thực không có quá nhiều nỗi lo lắng đã mang tới cho người ta những cơ hội để người ta thực hiện. Cuộc gặp gỡ lần đầu của họ diễn ra rất bình thường, bình thường hệt như cuộc gặp gỡ giưua những người bạn đã chơi với nhau từ lâu, ngay cả vẻ ấm áp của nó cũng nhẹ nhàng như người ta đã rất hiểu về nhau.

Sau khi gặp cô, anh cứ cúi đầu mỉm cười và không nói gì nhiều mà chỉ đưa tay ra đón lấy túi hành lý từ tay cô, còn tay kia thì nắm lấy tay cô không chút đăn đo.

Cô lặng lẽ quan sát lại khuôn mặt gầy gò, thanh tú của anh, một chút xao xuyến dâng lên trong lòng cô theo mỗi động tác từ bàn tay anh. Một vẻ trẻ trung cuồng nhiệt pha đôi chút ngượng ngùng. Nhưng lại cũng rất đỗi dịu dàng khiến người ta không khỏi thấy lòng dịu lại.

Và khiến cho cô thấy lòng mình xốn xang khác thường.

Sau một hồi cúi đầu xuống tủm tỉm cười, anh đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi : « Trên mặt của tôi có gì à ? »

https://thuviensach.vn

Ánh sáng của những ngọn đèn đường hắt xuống mặt đường sau cơn mưa, tạo thành những vệt loang lổ. Giọng nói rất có sức cuốn hút của anh bất chợt vang lên, khiến Lương Duyệt ngây người, và lắc đầu như một phản ứng có điều kiện ngay sau khi giọng nói ấy vừa kết thúc. Rồi sau đó đó cô bật cười vì phản ứng trẻ con của mình.

Anh cũng thật là, rõ ràng là ít hơn mình hai tuổi, thế mà lại còn động đến nỗi buồn của người khác. Rồi đột nhiên cô cảm thấy mình có phần ngốc nghếch khi bỗng nhiên lại cười lên như vậy, nên vội im bặt và đưa mắt nhìn anh ngẩng cao đầu đi ở phía trước ném lại phía sau một câu hỏi cũng vẫn với chất giọng đầy sức lôi cuốn ấy : « Cô đi đâu vậy ? »

Lương Duyệt tức giận : « Tôi tìm đường tới bến tàu điện ngầm. » Nói xong sải bước về phía cô đã định.

Nhưng giọng nói phía sau cô vẫn tỏ ra rất bình tĩnh : « Nhưng mà, bến tàu điện ở phía Bắc cơ mà. »

Cô hít một hơi thở thật sâu, quay đầu lại cố nén tức giận mỉm cười, nhưng trong lòng thì nghĩ : đồ trẻ con, cứ chờ đấy, chờ đến khi chị đây đổi đời, chị sẽ cho mà biết.

Nhìn đôi mắt giận dữ của cô, bỗng nhiên anh bật cười, đưa tay dí vào lông máy cô, « Xấu quá, từ nay về sau đừng có cau mày như thế nhé. »

Về sau đừng có cau mày nữa, đó là câu nói để lại ấn tượng cho cô cuối cùng của anh trong ngày hôm đó. Mãi tới bây giờ cô vẫn còn nhớ như in, và cả với vẻ ấm nóng từ ngón tay của anh nữa, nó đã khắc sâu vào trong đáy lòng cô.

Anh tên là Chung Lỗi, hai người quen nhau qua mạng Internet vào một tháng trước đây. Anh viết văn nam xuôi và Tống từ, còn cô thì chuyên viết theo giọng tiểu thuyết và Tống từ Đường thi. Hai người cũng bàn luận về

https://thuviensach.vn

văn chương thơ phú, làn nào cũng chẳng ai chịu thua. lần này cô tới Bắc Kinh, một là để tìm công việc, hai là để thăm anh.

Anh đã giúp cô tìm thuê nhà, nghe nói đó là nơi lựa chọn của hàu hết những người mới đặt chân tới Bắc Kinh. Khi mò mẫm từng bước lên cầu thang, cô đã nghĩ thầm trong bụng, may mà không phải là hầm ngầm dưới mặt đất, bởi vì cô nhớ tới những chiếc hầm để chứa rau ở quê mình. Trong chiếc hầm vuông ấy, lúc nào cũng nóng hầm hập, không khí lúc nào cũng vương mùi thum thủm của các loại rau thối đến nhức cả mũi.

Khi hai người thở hổn hển dứng trước cửa ngôi nhà và vãn chưua kịp nhấn chuông, thì cánh cửa sắt đã bị ai đó từ bên trong đá bật ra nghe xoảng một tiếng, khiến cả hai gật thót mình, trợn mắt nhìn người vừa chui từ bên trong ra. Người ấy có vẻ cũng không ngờ rằng có hai người đang đứng trước cửa nhà của họ. Người ấy một tay bấm điệnt hoại, một tay túm vạt áo của chiếc áo khoác, đôi mắt đưa đi đưa lại. Lương Duyệt đứng sau Chung Lỗi, cô đưa mắt nhìn qua khe hở ở cổ anh, thì thấy đó là một cô gái có đôi mắt rất sáng, nhưng đáng tiếc nó đã bị cặp mày và đôi lông mi dày che khuất.

Người ấy đang nghiến răng, nói bằng giọng Tứ Xuyên : « Con vẫn ổn. Mấy hôm trước con đã tới thử trước ống kính rồi. Đạo diễn còn nói là, con rất có tiềm năng. Mọi người yên tâm đi. »

Thì ra cô ta là một diễn viên.

Chung Lỗi vội né người nhường lối cho cô gái ấy. Còn cô ta thì đưa mắt lạnh lùng quan sát Lương Duyệt ở phía sau, rồi hất cằm nói, « Thôi, không nói với hai người nữa, con đi quay phim đây ! » Nói xong tắt máy rụp một cái rồi quay ngoắt thân hình mảnh mai chạy lộp cộp xuống phía dưới.

Mãi cho tới khi bóng dáng người ấy đã khuất hẳn, Lương Duyệt mới bật cười và theo sau Chung Lỗi bước vào trong cánh cửa lớn. Trong hành lang

https://thuviensach.vn

tối om không hề có chút ánh sáng nào, phía cuối đó là hai căn phòng mở cửa đối diện nhau. Chung Lỗi đặt hành lý xuống bên trái cánh cửa, rồi vẫy Lương Duyệt tới.

« Đây là nơi cô sẽ ở. » Anh khẽ giới thiệu.

Trời đất, cảnh tượng trước mắt không khỏi khiến cô có cảm giác rằng mình đã bị lừa, mỗi tháng 240 đồng mà ở trong một căn phòng hnư thế này sao? Với mức giá tiền ấy thì ở quê sẽ thuê được cả một căn nhà biệt lập.

Cô chau mày nhăn mặt quan sát một lượt căn phòng chưa đầy 20 mét vuông mà đã có tới sáu chiếc giường hai tầng, ngoài chiếc bàn để các vật dụng đánh răng, rửa mặt, đến cả một chiếc bàn ăn cơm cũng không có.

Mà không hẳn như vậy, vì dù có đi chăng nữa thì cũng không có nơi mà để.

Bởi vì đây là phòng ở cho con gái nên Chung Lỗi không tiện ngồi. Đặt túi đồ xuống, anh nắm tay cô đi ra phía cổng lớn, khuôn mặt còn non tơ của anh bỗng mang chút nặng nề. Anh cúi đầu, khẽ nói : « Nếu thấy không thoải mái hãy nói với tôi, tôi sẽ nghĩ cách. »

Nghĩ tới căn phòng chật chội, Lương Duyệt đã thấy đau cả đầu, nhưng vẫn cố nhệch miệng rõ to, « Đừng có viển vông. Chẳng qua cũng chỉ là chịu khổ một chút, mà tôi đến đây cũng là để nếm mùi khổ ải, không sợ gì đâu ! »

Bàn tay cô bị anh nắm rất chặt tới mức phát đau cả lên trong bóng tối, nhưng đau nhất là cái cười kèm câu nói của anh, « Vậy thì tốt rồi, nói ra được câu này chứng tỏ cô là người có sức sống rất ngoan cường. Xin chúc mừng. »

Cô cũng lúc lắc đầu và cười với vẻ rất đắc ý, chỉ đến khi bóng anh khuất hẳn, thì khoé miệng đang nhệch lên của cô mới méo xệch đi, và sau đó cô

https://thuviensach.vn

lết từng bước trở về căn phòng nhỏ.

Cô ngồi ngây người trên chiếc giường của mình, hết sờ lần cái này lại ngắm nhìn cái khác, trong lòng buồn bã nghĩ, chỗ này còn tồi tàn hơn cả ký túc xá hồi mình đi học, cuộc sống bỗng dưng ném vào một góc như thế này đây. Cô gái ở chiếc giường đối diện vẫn không nói câu nào, Lương Duyệt nghĩ, chắc chắn cô ta cũng sẽ quan sát bản thân mình như thế trong bóng đêm.

« Chị… »cả hai người cùng lên tiếng một lúc.

« Tôi tên là Lương Duyệt, tôi từ Đông Bắc lên. » Lương Duyệt tranh nói trước.

Cô bạn kia khẽ cười một tiếng, « Tôi cũng nghe thấy ngay như vậy, giọng cô giống như của Triệu Bản Sơn. Tên tôi là Phương Nhược Nhã, người Bắc Kinh. »

Người Bắc Kinh ? Người Bắc Kinh mà cũng sống trong một nơi như thế này ? Mặc dù trong lòng Lương Duyệt có rất nhiều thắc mắc nhưng cô không nói ra miệng.

« Người vừa từ trong nhà đi ra là Cố Phán Phán. » Cô bạn kia tiếp tục nói.

Lương Duyệt gật đầu rõ mạnh để chứng tỏ rằng mình đã biết : « Ồ, hình như cô ấy là diễn viên ? «

« Diễn viên ? Cô ấy chỉ là người đóng vai quần chúng thôi, mỗi ngày bốn mươi đồng một ngày, và phải chạy theo đoàn đóng phim hết chỗ này đến chỗ khác. Cô ấy nói dối bạn trai của mình đấy. Bạn cô ấy không muốn cho cô ấy tới Bắc Kinh, nhưng cô ấy cứ nhất quyết tới cho bằng được, tới đây rồi nhưng không xin được vào bất cứ đoàn nào, vì thế đành phải đóng vai quàn chúng. »

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt ngây người, gật đầu, rồi đưa tay chỉ vào hai chiếc giường trống hai bên hỏi : « Sao những chiếc giường này không có người ? »

Phương NHược Nhã nằm xuóng giường, cười lạnh lùng, « Chưa đến 12 giờ đêm thì chẳng có ai về. Người ở chiec giường phía trên cô là người đã có chồng, gọi là chị Tề, bán bảo hiểm cho công ty bảo hiểm, giờ này chắc lại đang uống rượu cùng vị khách nào đó ở một chỗ nào đó. Người bên trái cô là đến Bắc Kinh đi học, nói là muốn ra nước ngoài để tìm vàng. »

« Học sinh không có ký túc xá sao ? »Lương Duyệt ngạc nhiên, tay giở chiếc khăn mặt trên người xuống. Trong phòng thật sự rất nóng.

« Đó chỉ là một lớp ôn luyện tạp nham, chỉ tốn tiền vô ích mà thôi. Cô ta vừa ngốc lại chẳng biết gì. NHững lớp học kiểu ấy ở Bắc Kinh có mà nhiều như lông cừu, chỉ chuyên lừa được những người tỉnh ngoài như các cô mà thôi. » Cô ta bĩu môi trong bóng tối. Thực ra, trong bóng tối ấy Lương Duyệt không nhìn thấy gì cả, nhưng không hiểu vì sao, trog lòng cô nghĩ, nhất định Phương Nhược Nhã đã làm động tác tỏ ý coi thường ấy. »

Câu chuyện tạm thời lắng xuống, hai người đều nằm xuống giường của mình.

Lương Duyệt cảm thấy trong ngực hơi tức, thở không ra hơi, mồ hôi trên người cứ túa ra hết lần này đến lần khác. vẫn còn ba người nữa chưa về mà đã nóng như thế này, nếu cùng có mặt một lúc, không hiểu có nổi rôm sảy khắp người không nữa ?

Câu hỏi ấy của cô đã được chứng thực bằng những ngày sống sau đó. Nó không như vậy.

Vì rằng những ngày nóng nực ở BẮc Kinh chỉ nổi ban.

Năm 2000, Lương Duyệt có ba chuyện lớn phải làm. Một là tìm việc, ít nhất thì cũng phải đủ nuôi miệng ; hai là tích cóp một món tiền nho nhỏ, để

https://thuviensach.vn

sau này không phải suốt ngày lo lắng ; ba là, thuê một căn phòng riêng cho mình, kiên quyết thoát khỏi sự giày vò của các nốt ban.

Mặc dù gọi là ba việc lớn, chắc chắn sẽ có những khó khăn không nhỏ, vì vậy sau hai tháng cố gắng và phát hiện ra rằng hy vọng rất mong manh, cô đã nghĩ trước tiên để cho mình được nghỉ ngơi một thời gian, sau đó sẽ tiếp tục cố gắng. Vì vậy cô đã gọi điện hẹn Chung Lỗi đi chơi để cho lòng thư thái một chút.

Trường đại học Thanh Hoa, đại học Bắc Kinh là điểm đến đầu tiên của chuyến đi chơi ấy. Vì điều mà ngày thường Lương Duyệt thích khoe khoang nhất là, nếu hồi trước tôi không mải mê những tiểu thuyết tình ái thì sẽ thi đỗ vào đại học Bắc Kinh dễ như chơi. Chung Lỗi không thích chỉ thẳng vào sự khoe khoang ấy của Lương Duyệt, mà chỉ tủm tỉm cười suốt, thỉnh thoảng lại lặng lẽ đưa mắt nhìn cô đứng bên hồ Vô Danh với vẻ hùng dũng, cố tạo ra dáng giống như Nữ hoàng Võ Tắc Thiên đang đưa tay chỉ vào giang sơn xã tắc, cười một cách vô tư.

Nhưng anh tỏ ra phối hợp rất tốt với trạng thái tinh thần của cô, rất chăm chú ghi lại những hình ảnh và phong cảnh lúc đó vào máy ảnh, rồi sau đó đưa lên mạng và chuyển đến qua QQ vào ngày mà cô lên mạng, đồng thời bên cạnh còn chua thêm dòng chữ được tô đậm bằng màu đỏ : Chờ đợi ngày em giơ tay chỉ giang sơn.

Bức ảnh ấy đã đựoc dùng làm nền, đêm ấy Lương Duyệt cảm thấy trong lòng rất phấn khích, ý chí vươn lên được nhân lên và cô đã gửi một lúc 50 bản sơ yếu lý lịch qua hòm thư điện tử, sau đó xuống dưới gác ăn một chiếc bánh trứng kèm với giăm bông thật no nê và cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Thực ra trong lòng cô không khỏi cảm thấy lạ lùng. Rõ ràng qua mạng thì Chung Lỗi nói với cô đủ thứ chuyện trên đời, thế những đến khi gặp mặt thì anh lại luôn rất trầm mặc, kiệm lời, ngượng nghịu, lúng túng. Lương Duyệt tự an ủi mình rằng, đó có lẽ là sự gàn dở vốn có của các chàng trai độ

https://thuviensach.vn

tuổi mới lớn, dù sao anh ấy cũng còn là trẻ con chưa hiểu chuyện đời, trông mong nhiều ở anh ta mà làm gì.

Hiện tại, năm người ở cùng nhau có thể coi là bình thường. Chị Tề tính tình hoà dịu, ngay cả khi đi đổ bô, rửa mặt cũng nhường nhịn người khác cả buổi. Phương Nhược Nhã thì ngày nào cũng ở trong phòng, không những không ra ngoài, mà còn ăn mỳ tôm trừ bữa suốt, không có chuyện gì thì nằm dài trên giường đọc tiểu thuyết và truyện tranh. Còn Cố Phán Phán thì mãi khuya lắm mới thấy mặt với một vẻ giận dữ, vừa vào cửa đã giơ chân đạp mạnh vào cái giường, mặc cho những thanh sắt trên đó va vào nhau loảng xoảng, còn cô cứ mặc cho nó kêu, miệng không gnớt chửi rủa chủ nhiệm của một đoàn làm phim nào đó định giở trò với cô. Thường thì đến lúc đó Phương Nhược Nhã mới cười lạnh lùng một tiếng rồi trùm chăn kín đầu, quay mông lại phía cô, tỏ vẻ không thèm nghe. Chỉ thấy thương cho người nằm dưới Cố Phán ngày nào cũng phải chịu hứng những làn bụi từ trên rơi xuống đầy cả chiếc chăn. Phải, đó chính là Vu Đình Đình đáng thương. Lương Duyệt tin rằng mọi người cũng giống như cô, đều không cảm thấy sự tồn tại của cô. Ngày nào cô cũng lặng lẽ ra khỏi nhà từ sáng sớm tới vườn hoa học ngoại ngữ, mười hai giờ đêm trở về phòng không chút tiếng động. Chính vì vậy mà Lương Duyệt đã quen với sự trống vắng hoặc là lặng như tờ cảu chiếc giường đối diện.

Nhưng những tháng ngày khó khăn ấy vẫn cứ phải sống, những bản sơ yếu lý lịch được gửi đi cảu Lương Duyệt rất ít có hồi âm.

Thỉnh thoảng mới có một vài bức OFFER chói cả mắt gửi tới, cô vui vẻ hỏi ý kiến Phương Nhược Nhã xem nên ăn mặc như thế nào khi tới dự tuyển. Những lúc như vậy, với tư cách một người có chuyên môn về nước xả đã trả lời với vẻ châm biếm không hề giấu giếm : « Chỗ đó mà cậu cũng đi à ?Đó là một nơi môi giới về nhà đất, cậu từ nơi xa xôi tới Bắc Kinh để đi bán nhà à ? Thế thì tốn rất nhiều tiền đi đường để làm gì, nếu thế thì ở đâu mà chẳng bán được ? » Cũng có lúc cô chỉ vào đầu Lương DUyệt nói :

https://thuviensach.vn

« Đầu óc cậu có vấn đề, chắc là đói quá rồi hả ? Đó alf công ty bảo hiểm, cậu tới đó làm gì ? Cậu hãy hỏi chị Tề xem, một tháng liệu có kiếm đủ tiền nuôi sống cái miệng cảu mình không ? Nếu có thể kiếm được nhiều tiền thì sao chị ấy vẫn phải ở cái phòng trọ rách nát này ? »

Lương Duyệt vẫn không biết cái công việc có thể kiếm được nhiều tiền như miệng cảu cô nói là công việc gì, nhưng cô biết rõ, hai ngàn đồng mang từ nhà tới đã chẳng còn được bao nhiêu.

Sắp phải nộp tiền nhà quý sau đến nơi rồi mà vẫn chưa kiếm được chỗ làm nào. Nỗi lo lắng mỗi lúc một tăng lên, chỉ tiếc là không thể đeo tấm biển lên cổ rồi ra phố kiếm một chỗ bán hàng rao. NHưng nhìn vào gương, thấy cái bộ dạng mặt mày thì vàng ệch, hai con mắt thì ngơ ngác, đoán những người dám mạo hiểm chìa tay ra chạm vào cũng chẳng có được là bao, thế nên cô lại thở dài một tiếng và đành từ bỏ ý định đó.

Cơm có thể ăn nhiều, nhưng mơ thì tốt nhất chỉ nên ít thôi. NHưng hiện tại, tuy cơm Lương Duyệt không được phép ăn nhiều, còn mơ thì lại không thể ít đi được.

Điều này quả là rất khó !

Thực ra, trong thời gian này Lương Duyệt cũng cảm thấy Chung Lỗi đã nhìn thấy những khó khăn của cô. Bởi mấy lần hẹn hò mà cô đều không ra khỏi cửa, điều đó cho thấy cô đã không còn tiền để vui chơi na.

Mỗi lần đến cuối tuần, anh lại tay xách nách mang mấy túi đồ ăn tự động đưa đến phòng, tuy bị mọi người « trấn lột » tới một nửa, nhưng may vẫn còn lại một nửa để nhét vào tay Lương Duyệt.

Nào là mỳ ăn liền rau ép, bánh mỳ, giăm bông, đều là loại rẻ tiền. Vì thế mà tất cả những thứ bị Phương NHược Nhã « trấn lột » một lúc sau đều được trả lại, kèm theo một câu không chút kiêng dè : « Cậu đã là đồ bần cùng, thế mà lại còn yêu một anh chàng không cơ bản như vậy, sớm muộn

https://thuviensach.vn

gì cũng phải chịu thiệt thòi cho. Khi còn khó khăn thì anh ta còn ở bên cậu, đến khi giàu sang rồi sẽ quay lưng đá đít cậu cho mà xem ! »

Lương Duyệt bẻ chiếc bánh mỳ, ném vào miệng một mẩu, mắt chăm chú chộp lấy mẩu tin tuyển nhân viên trên tờ báo, không thèm để ý đến lời của Phương Nhược Nhã. Ban ngày chỉ có hai người còn ở lại trong phòng, vì thế mà tình cảm giữa hai người cũng có vẻ thân thiết gắn bó hơn với những người khác. Ở với nhau lâu dần, Lương Duyệt cũng mới phát hiện ra, tuy miệng lưỡi có vẻ độc địa một chút, nhưng Phương Nhược Nhã không phải là người xấu. Nhưng lý do vì sao cô lại tới sống ở trong cái phòng trọ tồi tàn này thì cứ luôn né tránh không chịu nói ra. Lương Duyệt cũng không gạn hỏi, ai mà chẳng có những chuyện buồn trong quá khứ. Cũng giống như mình, chẳng phải mình cũng đã gây chuyện với cha mẹ để đến Bắc Kinh đó sao ? Cha đã nổi giận lôi đình đuổi mình ra khỏi cửa, còn mẹ thì nước mắt đầm đìa tiễn mình ra ga, tay này thì nhét cho con tấm vé, tay kia dúi vội cho con ít tiền gom góp được. Kể từ ấy mọi ý định quay trở về của cô dường như đều bị chặn lại.

https://thuviensach.vn

Chương 5: Chuyện Năm 2000 (Phần 2)

Chi tiết cụ thể tại sao năm cô gái trở thành năm kẻ lưu manh, Lương Duyệt còn nhớ rất rõ.

Tiền nhà trọ Quý bốn mãi vẫn chưa trả được. Chủ nhà cũng đã tới đòi mấy lần, tám cô gái ở trọ trong nhà đối diện đều đã trả cả rồi, thế mà mấy cô gái bên này thì vẫn cứ cúi đầu nhìn xuống và mỉm cười ngượng ngùng tay cho vào túi nhưng mãi cũng chẳng mò ra đồng nào.

Bà chủ nhà người Bắc Kinh thay vẻ mặt hiền từ trước đây, lúc này tỏ ra rất buồn khổ. Mắt nhìn thấy bà ta cho hàng đống thuốc vào miệng, rồi vừa nuốt vừa than thở, nước mắt úa ra và rơi chan chứa cả xuống đất, Lương Duyệt thấy thế vội chỉ trời thề rằng, nhất định tuần sau các cô sẽ trả đủ tiền nhà cho bà. Hiệu quả điều trị của câu nói của cô nhanh tới mức làm người ta kinh ngạc, bà chủ đang nằm bất động trên sàn nhà nhanh như chớp rời khỏi gian nhà trọ trước con mắt của tất cả đám đông, trong số những người trong phòng chỉ riêng Lương Duyệt là đứng yên trố mắt ra nhìn. Phương Nhược Nhã thở dài nói từ phía sau với vẻ coi thường: “ Chỉ tại cậu, hứa bừa mà làm gì, lần nào mà bà ta chẳng giở cái trò này ra, bọn tôi đã phát ngấy tận cổ nên có ai thèm để ý đến việc bà ta làm đâu !”

Thế là, vì thiếu kinh nghiệm thuê nhà của Lương Duyệt mà mọi người phải đôn đáo kiếm đủ tiền trả thuê nhà trong một tuần.

Thực ra giá trọ cho giường trên là 220 đồng, giường dưới 240 đồng và ở vị trí đó cũng không phải là đắt, nhưng ai cũng có lý do để nhùng nhằng cho mãi tới ngày cuối cùng là thứ 5, mọi người đều về từ sớm. Ngoài Cố Phán Phán, ai cũng ngồi trên giường lặng lẽ đếm tiền.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa sắt kèn kẹt một tiếng rồi bật mở, Phương Nhược Nhã ngồi trên giường cười khẩy một cái, mọi người biết ngay đó là cách riêng khi trở về của Cố Phán Phán, rồi sau đó cũng lại cắm cúi đếm tiền. Lương Duyệt nhẩm tính, trả hết chỗ tiền nhà ấy thì trong ba tháng tới chỉ còn nước ăn mỳ ăn liền, mà cũng chỉ với loại Hoa Phong mà thôi, còn loại Khang Sư Phụ thì đừng có mà mơ.

Cố Phán Phán không xộc vào giường ngay như mọi người nghĩ mà ở lại phía ngoài hành lang im lặng tới mức người ta phải thận trọng. Và đúng vào lúc mà tất cả mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên thì cô sải bước vào trong phòng, nghiêng người trừng mắt với người đi theo phía sau, nói to với vẻ coi thường : “ Chị Tề, người này nói là tới tìm chị, chị có quen không ?”

Tiếp sau đó là vọng vào tiếng khóc của trẻ con, còn có cả tiếng chửi rất thô lỗ nữa. Chị Tề nghe tiếng, từ phía trên đầu Lương Duyệt nhảy vội xuống, giang tay ôm lấy đứa trẻ. Lương Duyệt và Phương Nhược Nhã ở phía dưới đều ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cao lớn trông thô lỗ ở trước mặt. Chiếc tất ướt của Vu Đình Đình đang nhỏ nước xuống đúng vào đầu của anh ta.

“Mẹ kiếp, tưởng rằng trốn thì ông mày không tìm được ra à? Gọi mấy lần rồi cũng không chịu về! Ông tưởng mày chạy theo thằng nào có tiền rồi, thì ra là chui vào cái xó này!” Nói rồi anh ta đưa tay gạt chiếc tất sang một bên, và nhe răng cười trông thật ngượng ngùng, đôi mắt ti hí liếc nhìn mấy cô gái ngồi trên giường.

Chị Tề bế đứa bé, nói bằng giọng van nỉ: “Anh cứ đi ra trước đi, rồi tôi sẽ ra ngay!”

Xem ra việc van vỉ này chẳng có tác dụng gì trước người đàn ông nọ, anh ta đưa mắt ngó nghiêng bốn xung quanh, tặc lưỡi, rồi quay người lại lôi sạch chỗ tiền chị Tề vừa nhét vội xuống gối, rồi dỗ mạnh trên lòng bàn tay

https://thuviensach.vn

mấy cái, cười gằn: “Tiền nuôi con, tiền dạy dỗ con, tiền con ốm nằm viện, thế mà cô chỉ kiếm được một tý thế này, không bõ nhét kẽ răng!”

Chị Tề không muốn giằng co trong phòng, vì thế khẽ cự lại: “ Tôi vừa mới gửi tiền về nhà xong, năm ngàn đồng ấy anh đem đi đâu rồi ?”

“Ông ở nhà thì không phải chơi mạt chược à? Không có vợ con bên cạnh, đàn ông nào mà chẳng buồn?” Anh ta đáp không chút xấu hổ, và cười cợt với vẻ đểu cáng khác thường.

Phương Nhược Nhã tức giận hết mức, cố gắng kiềm chế, nhưng đã đến lúc không thể nén được. Đúng lúc ấy thì ánh mắt của anh ta lại dừng lại chỗ cô và như chọc tức cô. Gạt đứa trẻ sang bên, cô bước lên một bước, nghiêm giọng nói: “Mời anh ra ngoài cho!”

Người đàn ông kia đánh mắt liếc xéo cô một cái từ đầu xuống chân, đáp: “ Tôi tìm vợ tôi, không liên quan gì đến cô.”

“Đây là phòng của tôi, tôi có quyền yêu cầu anh ra ngoài!” Phương Nhược Nhã bé nhỏ đứng trước mặt người đàn ông như một nữ chiến sỹ, giọng nói kiên quyết nhưng nhỏ như cơn gió thoảng.

Không khí trong phòng chợt lắng lại, Lương Duyệt mím môi nhìn Cố Phán Phán hai tay ôm trước ngực đang ngồi dựa bên giường, dường như cô đang chuẩn bị để xem một màn hay hơn nữa, nên chỉ ngẩng mặt lên cười và nhìn Phương Nhược Nhã không tự lượng sức mình đang đối đầu với người đàn ông kia.

Vu Đình Đình đẩy chiếc gọng kính trên sống mũi, cầm chiếc dép lê từ dưới đất lên tay, ôm lấy hai chân, gập người ngồi ở mép giường.

Lương Duyệt thở dài, rồi đứng bật dậy từ phía sau lưng gã đàn ông. “Đúng thế, đây là phòng của chúng tôi, mời anh ra cho. Nếu không ra, chúng tôi sẽ báo cảnh sát.”

https://thuviensach.vn

Gã đàn ông bị bẽ mặt tức giận như lên cơn điên cuồng, chộp ngay lấy búi tóc phía sau của chị Tề, rồi khom bàn tay lại vả tới tấp vào hai bên mặt của cô, vừa vả vừa gầm gào, “Ông cho mày báo cảnh sát này ! Báo cảnh sát này!”

Mọi việc xảy ra quá nhanh, mọi người ngây ra, ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, căng thẳng tột độ tới mức quên cả thở.

Đứa trẻ nhào tới ôm lấy chân gã đàn ông và lớn tiếng khóc, còn chi Tề bị gã đàn ông bóp chặt cổ đang cố sức vùng vẫy, tiếng vả đôm đốp trong phút chốc khiến máu trong người Lương Duyệt như trào ngược lên, mặt cô đỏ bừng.

Đột nhiên, một chiếc dép lê giáng vào sau gáy gã đàn ông, bị đánh bất ngờ khiến gã chưa hiểu rút cục có chuyện gì, thì Cố Phán Phán đã nhào tới tóm mạnh cổ gã và cào lên mặt. Lúc thường một người thích đẹp như cô luôn để móng tay dài và gọt tỉa nhọn hoắt như lưỡi dao, vì thế chỉ mấy đường đã khiến mặt gã đàn ông máu me loang lổ. Gã đàn ông có vẻ rất đau, gã gào lên: “Đồ chó, mày dám cào ông à?”

Tất nhiên, nếu gã nhìn thấy Lương Duyệt ở phía sau thì chắc chắn đã không lên tiếng như vậy. Lương Duyệt tiến tới bóp chặt tay gã, lấy chân huých mạnh vào đầu gối gã. Lương Duyệt có dáng người cao, chân dài và rất rắn chắc, nhân lúc ấy mỗi người một tay nên đã lôi được chị Tề ra khỏi tay của gã đàn ông kia. Lương Duyệt nhìn theo phía tay mà gã vung tới, trong kẽ các ngón tay ấy có vướng cả một nắm tóc dài màu đen nhánh, nghĩ đó là những sợi tóc giật đứt từ trên đầu của chị Tề, Lương Duyệt càng thêm tức giận, cô giơ chân đá vào mông gã đàn ông thêm mấy cái nữa. Gã đàn ông lúc ấy đang mải đối phó với Cố Phán Phán gầy bé trước mặt bằng cách bóp chặt cổ tay của cô và bẻ quặt về phía sau, xem chừng Cố Phán Phán đau tới mức không thể cựa quậy được nữa, mấy cô gái có vẻ hoảng sợ, duy chỉ có Phương Nhược Nhã là tỏ ra rất bình tĩnh, cô vốn là người rất ít tham gia các hoạt động dùng đến thể lực, nhưng lúc này cô lặng lẽ vớ lấy cái cán

https://thuviensach.vn

của chiếc chổi lau nhà giáng thẳng vào mặt và đầu gã đàn ông. Sau này, khi nhắc lại và bình luận về các chi tiết của chiến tích ấy, Lương Duyệt cho rằng động tác ấy của Phương Nhược Nhã rất đáng để mọi người kính nể, cô tỏ ra là người hiểu cách sử dụng vũ khí hơn tất cả.

Sau khi được giải thoát, Cố Phán Phán cùng với Phương Nhược Nhã, Lương Duyệt liên kết xúm lại quây lấy gã đàn ông giờ đây đã như con chó ngã xuống nước, gã đàn ông kia hết tránh bên trái rồi lại đỡ bên phải, tay chân cuống cuồng, không còn phân biệt đâu vào đâu nữa.

Vì cuộc ẩu đả khá ầm ĩ, thế nên loáng một cái đã có một đám đông những người ở phía đối diện quây bên ngoài cửa, hiếu kỳ nhìn vào trong căn phòng chưa đầy 12m vuông với đám người gồm 5 người lớn và một đứa trẻ đang giằng co nhau, duy chỉ có Vu Đình Đình là ngây người ngồi trên giường bất động nhìn cảnh tượng ấy. Nhưng tiếng xe cảnh sát nhanh chóng xuất hiện phía ngoài đã chứng mình rằng, cô đã lén lấy điện thoại của Cố Phán Phán gọi cho cảnh sát.

Khi cảnh sát tới thì nhìn thấy một cảnh tượng như sau : một người đàn ông to lớn, mắt vằn đỏ, mặt loang lổ những vét máu vì bị cào xước, một bên vai áo bị kéo để hở cả vai, mông quần in đầy những dấu dép, đối diện là mấy người phụ nữ mặc quần áo ngủ, đầu tóc rối bù đang ra sức che chở cho một đứa trẻ, trông họ ai cũng như một con gà chọi, thậm chí có người vì quá căng thẳng nên đã bật khóc khi nhìn thấy cảnh sát.

Cảnh sát dằn giọng hỏi: “Một người đàn ông to lớn như anh xông vào nhà của phụ nữ có việc gì? Thật đáng để người ta đánh cho như vậy!”

Tính chất vụ việc đã được con mắt quan sát sáng suốt của cảnh sát xác định, Phương Nhược Nhã, người cất tiếng khóc, lau vội hết nước mắt, chớp chớp hàng mi rồi tố cáo: “Đúng là con mắt của các chú cảnh sát rất tinh, các chú đã nói đúng, hắn ta thực sự không phải là đàn ông.”

https://thuviensach.vn

Phương Nhược Nhã đang cười đắc ý thì người cảnh sát có vẻ mặt rất nghiêm túc đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Còn cô nữa, một cô gái tử tế đừng có cứ mở miệng ra là hắn ta, hắn ta. Thấy cô là người Bắc Kinh nên mới nói. Chuyện gì thế?”

Mỹ nhân kế của Phương Nhược Nhã thất bại, thế là cả mấy người đều bị bắt thay quần áo và theo cảnh sát về trụ sở lấy khẩu cung.

Một bên là 5 người lớn và một đứa trẻ ngẩng đầu ưỡn ngực, thỉnh thoảng lại dìu dắt nhau, một bên là người đàn ông to lớn ra sức gầm gừ. Khi tất cả lần lượt đi vào trong đồn, nữ cảnh sát trực ban nhìn thấy đã nói đùa từ xa: “ồ, hôm nay trụ sở chúng ta có buổi hội họp à?”

Sau khi ghi chép lại lời khai của tất cả, mọi người lần lượt ký tên vào biên bản. Dù đã có vách ngăn giữa bằng một bức tường, nhưng vẫn nghe rõ giọng chửi rủa của gã đàn ông kia: “Bọn họ là một lũ đàn bà lưu manh, thưa các đồng chí cảnh sát, các đồng chí không thể bỏ qua cho bọn họ, sao lại để cho họ đánh người như vậy chứ?”

Cố Phán Phán nghe vậy lập tức như lên cơn điên, giơ chân đạp vào cánh cửa vốn chẳng lấy gì làm chắc chắn, xông vào, giơ chân đạp vào mông của gã đàn ông. Khi gã trừng mắt chau mày quay lại thì Cố Phán Phán lớn tiếng nói: “ Tôi cảnh cáo anh, nếu còn đến nữa thì sẽ còn bị đánh, đến lần nào đánh lần ấy. Lưu manh à? Tôi là kẻ lưu manh đấy, anh làm gì được tôi nào?”

Lương Duyệt và mấy người khác lôi cô trở lại, cô – con người tính nóng nảy và Phương Nhược Nhã đang giơ ngón tay cái tỏ ý khen ngợi, đập tay vào nhau tỏ sự đồng tình.

Tiếng hai bàn tay va vào nhau, cả hai cười giãn cả lông mày.

Ra khỏi đồn cảnh sát mà đứa trẻ vẫn còn cứ khóc, mấy người lớn đi phía trước cảm thấy trong lòng nặng nề đến ngột ngạt. Cố Phán Phán hét to về

https://thuviensach.vn

phía trước tưởng chừng như đứt cả họng, tiếng vọng của tiếng hét ấy vang đi rất xa trong màn đêm yên tĩnh, Phương Nhược Nhã cũng không chịu kém, cũng hét lên theo. Lương Duyệt và chị Tề dắt đứa bé ở phía sau, mỉm cười nhìn những hành động trẻ con của mấy người đi trước.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là, Vu Đình Đình ngày thường vốn kiệm lời, ít nói thì bây giờ cũng hét lên như vậy.

Kết quả là chỉ một lát đèn từ mấy ngôi nhà cùng bật sáng, còn có cả người cất tiếng chửi rủa, "Đêm hôm khuya khoắt, gào cái gì thế hả?"

Ba cái đầu ngây ra như gỗ, sau đó rón rén quay người nhìn mấy người đi sau mỉm cười rồi lặng lẽ trở lại đội hình.

Năm cô gái lưu manh đều rất buồn, vì thế sau đó họ quyết định làm một việc gì đó cho phù hợp với vai của những cô gái lưu manh, ví dụ như uống rượu.

Nửa đêm, đường phố thưa thớt người, mấy cửa hiệu lớn gần đó đều đã đóng cửa, khó khăn lắm mới nhìn thấy một quán nhỏ với vài ba bộ bàn ghế nhựa lèo tèo ở phía ngoài của góc vườn hoa, thế là cả bọn vào trong, mỗi người một bát canh cay, với khoảng một chục xâu thịt nướng, hai chai bia, họ bắt đầu cuộc "nhậu nhẹt".

Có lẽ việc đánh nhau thực sự đã làm tốn không ít sức lực, lúc đầu mọi người ai cũng chỉ chăm chú vào việc ăn và uống, không ai nói câu gì. Hai vợ chồng chủ quán, sau khi thu dọn các đồ lặt vặt xong ngồi xuống bậc thềm chờ họ ăn xong.

Một lúc sau, thấy họ chỉ lặng lẽ ăn uống mà không nói năng gì, hai vợ chồng chủ quán liền cười hỉ hả kể về chuyện nhà mình bằng chất giọng của quê hương, kể đến đoạn vui vẻ còn nhìn nhau cười.

https://thuviensach.vn

Cũng không rõ giọng nói nhà quê đặc sệt của họ đã làm ai cảm động đầu tiên, chỉ biết rằng nghe xong một lúc sau đã có người của phía bên này bật khóc, rồi ngay sau đó là tiếng khóc theo của những người khác.

Tay ôm chai bia, thổi vào miệng chai, Lương Duyệt là người có tửu lượng rất tốt, nhưng lúc đó cũng không sao cầm được nước mắt.

Ánh đèn đường lạnh lẽo, trong đêm khuya thanh vắng, thời tiết Bắc Kinh cuối tháng chín dường như càng se lạnh hơn. Ra đi đã ba tháng rồi, đến một cú điện thoại cũng chưa gọi về cho gia đình, không biết đến bây giờ cơn giận dữ của cha mẹ đã nguôi chưa? Nghĩ đến đây, Lương Duyệt đưa tay gạt nước mắt và buồn rầu nghĩ: Rõ ràng mình mới có hai mươi hai tuổi, thế mà vì sao lại trải qua nhiều biến cố cứ như người ba mươi mấy tuổi thế này? Trong cuộc đời, cho đến giờ phút ấy, cô mới biết thế nào là đường cùng.

Mang theo hai ngàn đồng tới Bắc Kinh, chỉ có những người trẻ tuổi dũng cảm mới dám làm việc này, những đồng tiền ấy đã như nước chảy, chẳng để lại dấu vết gì, thế mà vẫn chưa tìm được việc làm. Có nhà mà không thể về, còn cả tình yêu nữa, không biết có thể tin cậy được hay không? Mỗi một ngày trôi qua tưởng chừng như rất bình yên, nhưng thực ra thì đã nóng như lửa đốt. Có chân có tay mà lại không có cơ hội, liệu ai hiểu được vị đắng của khó khăn mà cô đang trải qua không?

Khóc cho ai xem bây giờ? Chửi cho ai nghe bây giờ? Đây là con đường mình tự chọn, bây giờ trách ai đây?

Mọi người cũng đều như vậy, vì thế mỗi ngày từ khi thức dậy cô đều cảm thấy trong lòng trống trải đến vô cùng, cô ngồi dậy như lên cơn điên, vớ lấy cuốn nhật ký viết hết trang này đến trang khác.

Bắc Kinh thật là đẹp, mùa đông thường không có tuyết rơi. Nhưng Bắc Kinh cũng thật lạnh, lạnh đến mức mà trái tim cũng dần trở nên băng giá.

https://thuviensach.vn

Cố Phán Phán đã ngà ngà say, cô cầm chai bia ném mạnh xuống bàn, đưa ngón tay trỏ chỉ lên bầu trời sao và nói: “Tôi cuộc là, năm năm sau nhất định tôi sẽ trở thành nữ diễn viên chính, và còn là một nữ diễn viên chính của điện ảnh nữa kia!”

Mấy người ngồi cùng bàn đều cười theo động tác chỉ trời thề của cô, có người còn điệu bộ rằng: chuyện đó chẳng có gì. Thế là Phương Nhược Nhã cũng kiên quyết đứng dậy, với một chai rượu ở trong quầy, giơ tay lên trời nói: “Tôi thề năm năm sau tôi nhất định sẽ trở thành người giàu có, sẽ ở trong ngôi biệt thự có bể bơi, đi xe hơi, tôi sẽ phải làm cho mọi người thấy những thằng đàn ông đã bỏ tôi là vì họ không có mắt.” Nói xong thì choang một tiếng, cái chai lăn trên mặt đất.

Đã quá nửa đêm rồi mà Lương Duyệt vẫn không sao ngủ được, đôi mắt cô căng nhức, vì cô không say nên cô không thể nào cũng điên rồ như bọn họ, nhưng vì bị hai người khác kéo đứng dậy, cô chỉ còn cách chỉ về phía những toà nhà mờ mờ ở phía xa – nghe nói mỗi một mét vuông ở những khu biệt thự nơi ấy bằng cả một năm tiền lương của chị Tề, cô vừa khóc vừa cười nói rằng : “ Tôi thề, năm năm sau tôi sẽ mua một căn biệt thự đắt nhất, những căn dưới 200m tôi sẽ không thèm xem.”

Tiếp theo là đến lượt chị Tề, buổi tối hôm nay chị rất ít nói, đôi mắt bị đánh vẫn còn sưng, quanh miệng có rất nhiều những vết bầm tím. Chị cúi đầu vuốt ve khuôn mặt bé xíu của đứa con gái, khẽ nói: “Tôi chỉ mong sao được sống cùng với Hinh Hinh, được nhìn thấy nó lớn lên yên ổn.”

Hai người đập vỡ chai, tự nhiên ngẩn người ra khi nghe những lời ấy của chị Tề, một hồi lâu sau nước mắt rơi chan chứa.

Phương Nhược Nhã húng hắng nghẹn ngào: “Vu Đình Đình, đến lượt cậu rồi đấy.”

Vu Đình Đình cúi đầu lẩm bẩm mà không dám ngẩng đầu lên.

https://thuviensach.vn

“Đừng tưởng là bọn mình không biết, người ném chiếc dép đầu tiên chính là cậu, cậu đã dám khiêu chiến, còn có gì mà không thể nói được?” Phương Nhược Nhã cầm tay của cô giơ lên cao, nháy mắt với cô.

“Tôi, tôi hy vọng là có thể ra nước ngoài, dù là rửa bát lau mâm cũng được, tôi muốn kiếm nhiều tiền để gửi về cho em trai tôi vào đại học.” Cánh tay bị Phương Nhược Nhã nắm và giơ lên cao của cô từ từ buông xuống, đến cả đầu ngón tay cũng mềm nhũn bất lực.

Vợ chồng chủ quán thấy cảnh tượng ấy cũng chỉ biết mỉm cười, rồi sau đó cũng trọ troẹ bằng mấy câu tiếng phổ thông : “ Tôi cũng muốn nói một câu, tôi hy vọng năm năm sau thì con trai tôi sẽ thi được vào đại học, còn tôi sẽ mở được một nhà hàng lớn ở bên kia. Đến lúc ấy tôi sẽ mời mọi người đến ăn cơm.”

Ánh đèn đường vẫn toả sáng như vậy, ánh sáng bàng bạc in hình mấy bóng người buồn bã xung quanh chiếc bàn, họ người thì ưu uất, người thì phẫn nộ, người thì tràn đầy hy vọng, họ đã dùng tất cả số tiền chắt bóp dành dụm trong bao nhiêu ngày ra chỉ để mua lấy một khoảng thời gian xả hết stress như vậy, đòng thời dốc hết gan ruột của mình ra mặc cho thời gian kiểm nghiệm.

Năm 2000, câu chuyện của năm cô gái lưu manh đã kết thúc trong bữa tiệc đầy vị cay đắng, bây giờ khi nhớ lại tuy nó không được đẹp đẽ, nhưng lúc ấy người nào cũng đều mang hy vọng của riêng mình.

Với những người lưu lạc ở Bắc Kinh, nếu không có sự nâng đỡ của hy vọng thì sẽ bị nhấn chìm.

https://thuviensach.vn

Chương 6: Tình Cũ Không Rủ Cũng Đến

Khi Lương Duyệt đến Bạch Kim Cung thì trời đã tối, những ngôi sao nhấp nhánh bên ngoài cửa sổ xe cùng sự tĩnh lặng và u buồn.

Ở phía này có vẻ rất vắng, người qua lại thưa thớt, bỏ một khoản tiền lớn để mua sự yên tĩnh cũng thật đáng, mỗi một hơi thở cũng thật đắt giá. Năm trước, Lương Duyệt chỉ biết, Bạch Kim Cung vẫn là quảng cáo cho những người lắm tiền, Hàn Ly đã từng rất say mê với những bể tắm màu vàng của các toà biệt thự mang phong cách kiến trúc Châu Âu ở đây, anh ta nói, sẽ mua cho người con gái trong lòng mình một ngôi như vậy. Đáng tiếc là, nhà chưa mua xong thì Phương Nhược Nhã, người vốn dĩ sẽ đặt chân vào nơi đó lại đã được thay bằng Cố Phán Phán.

Xe tiến vào Bạch Kim Cung, sau khi làm thủ tục ở chỗ bảo vệ, rẽ sang bên phải, trước khu biệt thự men theo dòng sông, từ nơi xa đã nhìn thấy một chiếc ZA sang trọng, màu bạc của chiếc xe hình thuôn dài, dù in dưới góc độ nào cũng toát lên ánh sáng lạnh và trang nhã đến chói mắt.

Chủ nhân của chiếc xe sang trọng này, ngoài trùm hống hách Phương Nhược Nhã ra thì chẳng còn ai nữa.

Lương Duyệt chúm môi cười, đỗ xe xong, rút chìa khoá, xách hộp bánh ga tô lên, cô tiến vào căn biệt thự số 18. Hinh Hinh đang ngồi trên chiếc đu trên bãi cỏ, nhìn thấy Lương Duyệt, ríu rít chào từ xa: “Mẹ Tư, con nhớ mẹ quá!” rồi sau đó nhào vào lòng cô như chú gấu túi mũm mĩm, đôi mắt nhỏ long lanh không quên liếc nhìn chiếc hộp có chiếc bánh ga tô trong tay cô.

Lương Duyệt cố làm ra vẻ tức giận, “Hinh Hinh không ngoan, cô đã nói với cháu rồi, đừng có gọi cô là mẹ Tư, cháu phát âm không rõ, vi thế khi

https://thuviensach.vn

nói ra sẽ nghe rất không hay, cháu đã không nghe lời cô, đúng không? Chiếc bánh ga tô ngày hôm nay sẽ không có phần của cháu đâu!”

Hinh Hinh cứ ôm ngang lưng của Lương Duyệt nũng nịu mãi không thôi, những người trong nhà nghe tiếng đối đáp của hai cô cháu ở bên ngoài đều bật cười ha hả và bước ra. Đi đầu không ai khác là Phương Nhược Nhã với giọng nói cao vút, “Bây giờ cậu mới tới à? Chậm 5 phút nữa là bọn mình sẽ gọi cảnh sát 110 để tìm người lạc đấy!”

Lương Duyệt trề môi, “Thời buổi này các chú cảnh sát 110 bận tối mắt, cậu chớ có mà thêm phiền phức cho người ta nữa.”

Sau khi đấu khẩu với Phương Nhược Nhã xong, Lương Duyệt mỉm cười, giang rộng cánh tay, ôm chặt lấy Cố Phán Phán đang lao ra, hệt như khi Phán Phán định bỏ đi năm nào, bên tai cô vẫn còn vang lên tiếng thề của Phán Phán vào cái đêm các cô gái lưu manh cùng nhau uống rượu. Bây giờ, tuy không trở thành minh tinh màn bạc, nhưng cô cũng đã trở thành vợ của một người nước ngoài, đời sống sung túc. Phương Nhược Nhã thường than thở với vẻ hâm mộ: “Các cậu nói xem, sao cậu ấy lại may mắn thế nhỉ? Vừa mới bị đàn ông đá xong, lập tức đã vớ được một gã nước ngoài giàu có, trong khi ấy mình chia tay ba năm rồi, ấy thế mà vẫn cứ tay trắng sống một mình. Mấy người giàu sớm các cậu cũng không hề nói đến chuyện chăm sóc chúng tôi và phát huy phong cách coi việc giúp người khác là niềm vui, đúng là chẳng có lòng bác ái gì cả!”

Mỗi lần như vậy, những người ngồi đối diện cô lại tỏ vẻ mặt phớt lờ. Bỏ người đàn ông rất tốt, tự mình thành lập công ty, thế mà lại còn làm ra vẻ buồn khổ đáng thương trước mặt mọi người, như thế chẳng đáng bị người khác băm bổ cho còn gì?

Câu nói này phải là những tiếng nói tự đáy lòng của Lương Duyệt và Vu Đình Đình, nhưng chẳng ai dám buột mồm nói ra trước một cái miệng luôn la lối của Phương Nhược Nhã.

https://thuviensach.vn

Hàn Ly dường như luôn là oan gia của Phương Nhược Nhã, mỗi lần gặp nhau, nhẹ thì châm biếm mỉa mai, nặng thì thế nào cũng có người phủi tay áo bỏ đi. Nhưng nếu một vài tháng mà không gặp nhau thì lại ca cẩm, rồi đầu óc lúc nào cũng nghĩ đến. Không chỉ là Lương Duyệt, tin rằng tất cả những người có con mắt đều nhìn thấy tình cảm của họ, chỉ có người trong cuộc là không biết mà thôi.

Chỉ có người trong cuộc là không biết, thế nhưng nếu dùng chính câu ấy để hỏi bản thân thì sao nhỉ? Lương Duyệt thở dài, Hinh Hinh với khuôn mặt dính đầy kem từ chiếc bánh ga tô trước mặt bây giờ đã là học sinh phổ thông cơ sở, loáng một cái thế mà năm năm đã trôi qua, thế nhưng cô vẫn không dám đụng chạm tới những chỗ sâu kín nhất trong đáy lòng.

“Tôi nghe mọi người nói Chương Lỗi đã về rồi, thế mà sao cậu chẳng có dự định gì thế?” Phương Nhược Nhã đưa khuỷu tay huých vào người Lương Duyệt lúc ấy đang mải nghĩ, nói, “Lúc ấy hai người yêu nhau tới chết đi sống lại, ấy thế mà sao bây giờ cậu lại im hơi lặng tiếng thế?”

Chi Tề ở bên cạnh khẽ làu bàu: “Đừng có đưa ra ý kiến bừa bãi, Lương Duyệt đã lấy chồng rồi, cậu còn muốn cậu ấy như thế nào nữa hả?”

“Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân đen đốt đèn à? Thì chị cũng đã lấy chồng rồi đấy thôi, thế mà sĩ quan cảnh sát Phùng chẳng phải cũng rất tốt với chị sao? Em đã nghe thấy Hinh Hinh gọi anh ấy là cha rồi đấy, chị đừng có tưởng bọn em là lũ ngốc.” Phương Nhược Nhã trề môi vẻ coi thường. Cố Phán Phán đang giỏng tai lên nghe, khi thấy nhắc đến tên của những người đàn ông lạ, lập tức cười hề hề tiến lại gần, chỉ riêng Vu Đình Đình vẫn ngồi lặng lẽ trong góc ăn bánh ga tô.

“Anh ta ngốc thật đấy, tôi không đáng được anh ta đối xử tốt như vậy, em nghĩ xem, đã nhiều năm như vậy rồi mà phía bên kia vẫn không chịu chấp nhận cho chị ly hôn, chị cũng định làm đơn kiện nhưng lại sợ Hinh Hinh bị tổn thương, sợ nó bị bạn bè chế nhạo. Mẹ chị thì nói, anh ấy không

https://thuviensach.vn

quan tâm đến điều đó, anh ấy sẽ đợi, nhưng dù nói thế nào thì trong lòng chị cũng cảm thấy rất ấy náy, chị luôn cảm thấy mình đã làm lỡ cuộc đời anh ấy." Thực ra chị Tề chưa nhiều tuổi, chị sinh con khi mới hai mươi tuổi, và cũng chỉ hơn cả bọn chừng ba, bốn tuổi mà thôi, nhưng trong suy nghĩ cũng như cách nói năng, chị luôn tự xếp mình vào hàng những người tuổi bốn mươi.

Lương Duyệt ở bên vẫn trong trạng thái thẫn thờ, bàn tay cô đã bị Cố Phán Phán nắm lấy tự bao giờ, "Trong lòng nghĩ thế nào chúng em không nhìn thấy, nhưng tình cảm giữa hai người hồi ấy như thế nào thì chúng em đều biết rất rõ, nói đi nói lại thì là chị không đáng được như vậy, vì thế tất cả mọi người đều cho rằng chị là người lạnh lùng vô tình. Trước hết chị hãy bỏ quách cái gã đàn ông ấy đi, rồi tìm cho mình một người xứng đáng hơn, tốt hơn, nhưng chị lại không chịu, Đúng là chị rất ngốc, cực ngốc!"

Lương Duyệt cười thẫn thờ, hốc mắt nóng lên, đó là cách nghĩ và cách hiểu của mọi người. Cô cúi đầu, gặm miếng bánh ga tô, vị của nó đắng chát thật khó nuốt, sống mũi cô cay cay, nước mắt chỉ chực trào ra.

Tình yêu hồi còn trẻ thật đơn giản, anh đối với em tốt, em cũng đối tốt lại với anh, thế là đã có cả một thế giới. Nhưng, bây giờ ai mà có thể quay đầu lại để rồi ngây thơ, trong sáng như ngày xưa. Những năm qua cô đã học cách cảnh giác và đề phòng với thế giới này, nếu lại tiếp tục nghiến răng kiên trì để sống cho qua ngày với anh ta, đến chính cô cũng còn không biết được rằng mình liệu còn có thể kiên trì được nữa hay không.

"Đi nào, nếu mấy chị em chúng ta đã tụ tập ở đây, thì hãy đi xem cái nơi mỗi tấc đất là cả ngàn vàng này như thế nào nào! Ông chủ quán canh cay còn nợ chúng ta một bữa đấy!" Lương Duyệt hít một hơi thở dài, cười nói với mọi người. Vừa nghe nói thế, tất cả đều nhao nhao lên tán thành.

Thế là mấy người lục tục ra ngoài và lên xe, chồng của Cố Phán Phán chỉ biết mỉm cười nhún vai, nhưng không hề hỏi và ngăn lại mà chỉ đứng

https://thuviensach.vn

bên cổng hôn lên hai má vợ rồi tiễn mọi người ra cửa, chỉ với hành động ấy thôi nhưng đã khiến cho tất cả mọi người đều cảm động.

“Cậu đúng là người được ông trời ưu ái, khiến bọn mình phát ghen lên đấy!” Phương Nhược Nhã nói với Cố Phán Phán lúc đó vẫn đang đứng ngoài cửa xe.

Lương Duyệt, chị Tề và cả Hinh Hinh đang đứng bên cạnh cũng gật đầu tán thành.

Chỉ có điều chẳng ai nhìn thấy vẻ chua chát trong nụ cười của Cố Phán Phán, kể cả Vu Đình Đình lúc đó đang lặng lẽ nắm tay cô.

Cuộc hành trình tìm lại giấc mộng xưa không hề thuận lợi, chỗ cũ năm ấy đã được san phẳng từ khi nào, vườn hoa và dãy hàng quán năm xưa đã không còn để lại chút dấu vết nào, hỏi thăm xung quanh thì cũng chỉ thấy những người mới chuyển đến sinh sống, chẳng ai biết tám năm trước ở đây đã từng có một dãy quán bán canh cay.

Cả bọn thất vọng đành tìm tới một nhà hàng vịt quay bài trí sang trọng, chuẩn bị chén một bữa. Nhưng, dù bài trí bên trong rất bắt mắt, món thị vịt quay rất mềm và ngon, thì cũng không sao làm sống lại cảm giác thèm ăn, Bây giờ, khi đã trở thành những phụ nữ trang nhã, lịch sự họ chẳng còn đâu sự hào hứng thuở nào. Im lặng một lúc, mọi người mới bắt đầu mở miệng, tuy họ đã uống không ít, nhưng chẳng có ai có dấu hiệu bị say. Ngày mai Hinh Hinh còn phải đi học , Vu Đình Đình lái xe của Lương Duyệt đưa cô bé về trước, mấy người phụ nữ đang có điều u uẩn trong lòng quyết định tiếp tục tới quầy bar uống tiếp.

“Sau đó, tôi coi như cũng đã học được cách yêu như thế nào, đáng tiếc là anh đã sớm biến mất trong dòng người; cuối cùng thì tôi cũng đã hiểu được trong nước mắt rằng, có một số người một khi đã bỏ lỡ thì…”

https://thuviensach.vn

Ca sĩ của quầy bar có giọng hát rất trầm, bài hát kinh điển của Lưu Nhược Anh đã bị giọng hát của đàn ông làm cho trở nên ướt mèm. Bốn người phụ nữ ngồi trong góc nhà đã không còn giữ được dáng dấp của năm nào, ngả mình trên những chiếc sô pha mềm mại, mỗi người cầm một chai rượu và tu từng ngụm to tướng.

Sự hưng phấn lúc bắt đầu khi cùng nhau đi tìm lại ký ức đã biến mất từ lúc nào, bởi vì Cố Phán Phán nói với mọi người rằng, chồng của cô thực ra là một người đồng tính.

Tất cả bọn họ đều nhớ đến cái đêm mưa giành giật ấy, nhưng chẳng ai biết được bí mật đích thực trong chuyện đó rút cục là gì. Bởi vì người đàn ông ở Tứ Xuyên xa xôi ấy không thể chịu được cảnh cách chia hai nơi, trong lúc trống chếnh lại sẵn có một cô bạn gái xinh đẹp kề bên, còn Cố Phán Phán đang trôi dạt ở Bắc kinh cũng có cuộc sống chẳng lấy gì làm ổn định. Cô đã ngồi trên đất, khóc thật to. Bên cạnh cô là bốn cô bạn gái cùng ngồi trong trời mưa với cô, chẳng ai chịu rời xa.

Anh ta nói, anh ta không cảm thấy sự tồn tại của Cố Phán Phán; anh ta nói, anh ta không thể nói chuyện yêu đương với đường dây điện thoại; còn Cố Phán Phán ngồi ở đầu dây bên này chẳng phải cũng như thế hay sao? Sau khi chia tay nhau, cô đã nhanh chóng quen với người chồng hiện tại ở quầy quán bar, thế rồi Cố phán Phán đã có một đám cưới nhanh chóng khiến cho tất cả mọi người ngỡ ngàng.

Chỉ có sáu thàng trời mà cuộc đời của một con người đã hoàn toàn thay đổi. Người trong cuộc thì bíêt rõ về mọi chuyện, còn những người bạn thân thiết và quan tâm đến cô thì lại chẳng hay biết gì.

Chị Tề nói: đồ ngốc, chuyện này chắc em cũng đã nghĩ kỹ rồi, nói đi là đi xa thế, em mà đi rồi thì chẳng biết đến khi nào mới quay trở về.

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt nói: Hổ Nựu, cậu chớ có đem cuộc đời của mình ra làm trò đùa, nếu không bọn mình thương xót lắm.

Phương Nhược Nhã thì nói: thằng cha ấy không đáng để cho cậu sống chết vì hắn đâu, cậu chớ có làm chuyện điên rồ ấy.

Chỉ có Vu Đình Đình nắm chặt tay cô, nước mắt chan chứa.

Trước những băn khoăn của mọi gnười, Cố Phán Phán chỉ mỉm cười đáp: “Mọi người nói gì vậy, tôi đang chờ để rồi sau này mọi người phải phát ghen lên với tôi đấy. Tôi không ngốc ngếch đến thế đâu, tôi đã nói yêu thì là yêu, nói quên thì sẽ quên, tôi sẽ không vì đàn ông mà huỷ hoại cuộc đời mình đâu. Làm diễn viên chưa chắc đã kiếm được tiền, tôi sang bên ấy sẽ trở thành phu nhân của Tổng giám đốc, oách lắm chứ!”

Chiếc máy bay có đôi cánh màu bạc đã chở cô đi vượt qua những hòn đảo giữa đại dương mênh mông, khi cô quay trở về cô bỗng trở nên trẻ trung và xinh đẹp hơn hẳn, mái tóc uốn sóng to trông quý phải và an nhàn, bộ quần áo mặc trên người toàn là của các hãng nổi tiếng thế giới, chỉ riêng nỗi u buồn trong mắt là khiến người ta nhìn mà thấy xót lòng.

Lương Duyệt ôm chầm cô vào lòng, lắng nghe điệu nhạc u buồn, nước mắt cô trào ra như suối.

Bảy năm, khoảng thời gian đẹp nhất của đời người con gái đã rẽ sang một ngả khác, chỉ bởi vì tình yêu.

Chín năm, những ký ức đẹp đẽ của mình cũng đã đổi màu vì tình yêu.

“ Hãy cho tôi quay trở về thời gian trước, mỗi khi buồn lại nhớ về ánh sao đêm ấy…”

Điệu nhạc buồn cứ văng vẳng bên tai, ánh mắt của mấy cô gái đều mờ đi, họ vừa cười vừa khóc, có rất nhiều người qua lại đưa mắt liếc nhìn họ từ

https://thuviensach.vn

đầu đến chân với vẻ tò mò. Năm cô gái ấy ngồi đó với đủ mọi loại hình, lương thiện hiền thục, thông minh giỏi giang, dịu dàng và hơi lạnh, tự tin nho nhã, khoe khoang đáo để. Nhưng không có người đàn ông nào dám đến ngồi gần, thậm chí đến nhìn cũng không dám nhìn thẳng.

Gần đến nửa đêm, điện thoại của chị Tề bỗng đổ chuông, chị mỉm cười và trả lời người ở đầu dây bên kia với vẻ không rõ ràng : "ừ, đã uống rượu, lát nữa em sẽ bảo chúng nó đưa em về ! Chúng nó ư ? Cũng uống. Thôi, anh đừng có đến làm gì, không cần anh tới đón đâu…"

Đúng lúc ấy thì chuông điện thoại của Vu Đình Đình cũng reo vang, cô xoay tấm lưng mềm mại như lưng mèo, có ý không muốn để người khác biết, khẽ trả lời vào máy : " Một lát nữa em đưa mọi người về rồi sẽ về ngay, anh đừng lo. Em à ? Tất nhiên là không uống. Gì cơ ? Anh muốn đến ư ? Không cần đâu, hôm nay trời lạnh đấy…"

Phương Nhược Nhã cũng không chịu kém, cô rút điện thoại ra và bấm số : " Alô, mau đến đón em đi. Em lại uống hơi nhiều mất rồi, em không thể lái xe được, anh không đến là không được đâu đấy."

Cố Phán Phán mỉm cười vẻ khổ sở trong khi chấm dứt câu trả lời trước những câu hỏi của chồng qua điện thoại, rồi nói với vẻ áy náy : " Anh ấy nói lát nữa sẽ tới đón mình."

Ngồi trong góc cùng của căn phòng, lòng Lương Duyệt bỗng thấy lạnh như băng giá. Ánh đèn màu chiếu rọi trên đầu bọn họ, tất cả đều cười hạnh phúc, duy chỉ có mình cô ngồi lặng lẽ, chiếc điện thoại im lặng.

Anh từng nói: " Em mà dám về muộn thì anh sẽ phết vào mông đấy."

Anh cũng đã từng nói: " Nếu em không về được, anh sẽ bảo lái xe đến đón."

https://thuviensach.vn

Hai người đàn ông hoàn toàn khác nhau, hai thân phận hoàn toàn khác nhau. Người yêu và chồng, còn cô cứ quanh quẩn giữa mũi dao ấy, bước đi bước nào cũng thấy khó khăn, đối diện với hiện thực lạnh lùng và với một ký ức ngọt ngào đúng là một nỗi đau mà trái tim khó bề mang nổi.

Đáng tiếc là chẳng ai hiểu được điều đó.

Mấy con người đầy tâm trạng sau khi cạn nốt chỗ rượu còn lại trong cốc, lôi lôi kéo kéo nhau cùng đi ra cửa . Một người đàn ông to lớn vạm vỡ mặc sắc phục cảnh sát đứng ở đằng xa đang nhìn vè phía họ, chị Tề vội đi nhanh về trước và mỉm cười ngượng nghịu, rồi chìa tay ra giới thiệu: “Phán Phán, đây là anh Phùng.”

Cố Phán Phán vội bước lên trước bắt tay với chú cảnh sát cao lớn: “Anh rể, bao nhiêu năm này bà chị em đã phải chịu nhiều đau khổ rồi, anh phải đối xử tốt với chị ấy đấy. Tuy em ở xa họ, nhưng lúc nào em cũng nhớ về họ!” Nói đến đây cô bật khóc, một phần vì cô đã uống hơi nhiều, nhưng có lẽ những lời ấy cũng chính là những điều sâu kín trong lòng cô. Mấy người khác thấy thế mắt cũng đỏ hoe.

Người đàn ông mỉm cười: “Cô cứ yên tâm, tôi còn quý trọng cô ấy hơn cả cô, tôi đảm bảo sẽ không để cô ấy phải chịu thiệt thòi đâu.”

Những người đi phía sau cũng tiến tới chào tạm biệt họ, người đàn ông dìu ngang lưng chị Tề, đợi khi chị ngồi hẳn trong xe rồi mới vòng sang bên trái ngồi vào xe.

Chị Tề ngồi trong xe, thò tay ra vẫy vẫy, mỉm cười chào mọi người. Mấy người cố đỡ Cố Phán Phán lúc đó đang như người mất hồn, gượng cười chào đáp lại.

Bạn trai của Vu Đình Đình cũng vừa kịp đến, nghe nói anh ta là giáo sư của một trường đại học nào đó, tuy mới hơn ba mươi tuổi, nhưng chuyên ngành mà anh dạy là một trong những chuyên ngành hiếm hoi ở Bắc Kinh,

https://thuviensach.vn

vì thế mà rất được trọng vọng, nghe nói chuyện hôn nhân của họ cũng không còn bao lâu nữa là sẽ tiến hành, vì thế mà mọi người đều cảm thấy rất vui. Trong tương lai, Vu Đình Đình chắc chắn sẽ là phu nhân giáo sư hiền thục dịu dàng, cả đời sẽ sống yên ổn và vui vẻ với việc chăm sóc chồng dạy dỗ con cái.

Cuối cùng đến lượt Cố Phán Phán đi cùng với người chồng nước ngoài của cô, họ chính là đôi để lại cho người đi đường ấn tượng về một đôi vợ chồng hạnh phúc, đến cả những lời nói chuyện khe khẽ của họ khi tới cũng khiến người ta nghĩ rằng đó là những lời ngọt ngào hạnh phúc. Không ai, dù là những người bạn thân thiết vừa rồi biết được rằng, đằng sau cuộc hôn nhân tưởng chừng rất hạnh phuc trọn vẹn ấy là cả một màu xám.

Thấy mọi người cứ lần lượt ra về, Phương Nhược Nhã nắm chặt tay Lương Duyệt nhưng không sao giữ được cái cơ thể cứ ngả nghiêng của mình. Trong số mấy người thì cô là người tửu lượng kém nhất, mỗi khi uống hơi quá chén một chút là cô lại đổ gục xuống giường, mê man không biết gì, chỉ riêng lần này là cô rất tỉnh.Cô mở trừng mắt rồi kêu lên kinh ngạc: “Lương Duyệt, nhìn phía sau cậu kìa.”

Lương Duyệt cũng ngạc nhiên, vội quay đầu lại, ở phía đối diện bên kia đường là hình dáng thân thuộc của anh.

Giữa hai người là hai làn đường dành cho xe, và cả khoảng cách của năm năm thời gian.

Đã biết bao lần cô suy nghĩ về những lời giải thích sau khi gặp lại. Thậm chí cả hoàn cảnh gặp lại cũng đã được cô hình dung ra rất nhiều lần. Cô biết, vì là người bị tổn thương anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, cô cũng biết, trong cuộc đời này họ sẽ không bao giờ có thể cùng nhau đi trên một con đường nữa. Nhưng, cũng chính vì không thể chế ngự được những suy nghĩ của bản thân, nên đã không biết bao đêm cô nhớ về anh, không thể nào gạt bỏ nỗi nhớ đó ra khỏi lòng được.

https://thuviensach.vn

Xe của Hàn Ly dừng ở một chỗ cách đó không xa, anh sững sờ nhìn những chàng trai và cô gái đứng hai bên đường.

Phương Nhược Nhã đã nhìn thấy anh, rồi vội đẩy Lương Duyệt một cái về phía trước, không cần biết có tác dụng đẩy vào hay không, còn mình thì đã chạy lên xe của Hàn Ly, vừa ngồi xuống đầu đã va vào chiếc ghế phụ đâu điếng cả người. Hàn Ly không biết làm thế nào, lúc ấy mới đành mỉm cười gượng gạo, mỗi khi cầu cứu, nhất định cô ấy lại gọi cho anh, nhưng khi tỉnh dậy thì lại lạnh lùng quay người bỏ đi. Hai người chia tay đã ba năm rồi, nhưng anh không làm được việc là thực sự không quan tâm đến cô, vì thế cứ nhìn thấy cô tự hành hạ mình trong lòng anh lại thấy rất xót xa

Cúi người xuống khẽ hôn lên vầng trán mịn màng của cô, mùi hương quen thuộc vẫn như xưa, anh thở dài nhấc người dậy, nhấn còi ra hiệu cho Lương Duyệt. Nhìn vẻ thẫn thờ như khúc gỗ của cô, anh biết rằng cô vẫn chưa thoát khỏi chuyện tình ấy. Ai đó đã nói rất đúng, khi phụ nữ đã gặp tình yêu thì đều trở nên ngốc nghếch, dù đó có là một luật sư tài ba với chỉ số thông minh – 180 chăng nữa.

Tiếng còi lanh lảnh, âm vang cả một con ngõ, đánh thức cả hai người đang trong trạng thái thẫn thờ. Lương Duyệt định thần lại, đưa vội đôi tay run run lên nhanh chóng tìm chiếc chìa khoá trong túi. Chiếc túi quá to vì thế không rõ chiếc chìa khoá lọt vào chỗ nào, càng cuống thì lại càng không tìm thấy, và càng thọc tay mạnh hơn, thế là chiếc túi tuột tay rơi xuống đất, làm đồ đạc trong túi đều văng ra, cô ngồi xuống tự mắng mình là vô dụng, tay cuống cuồng nhặt đồ cho trở lại túi.

Ánh mắt cô chợt nhìn thấy, chủ nhân của bộ đồ âu phục màu đen cũng ngồi xổm xuống giúp cô nhặt đồ. Chiếc bút máy đã dùng bao nhiêu năm qua kia chính là món quà anh tặng trong lần đầu đi phỏng vấn xin việc, và cả chiếc kẹp giấy tờ màu xanh kia nữa cũng là của anh mua cho cô, rất nhiều đồ lặt vặt của quá khứ đều hiện lên trước mắt anh trong khoảnh khắc.

https://thuviensach.vn

Cô hoang mang đứng dậy, ngượng ngùng nhìn anh đưa những ngón tay dài nhặt những đồ vật ấy lên không một chút đắn đo, sau khi phủi bụi xong, anh nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi bằng một giọng rất trầm: “ Năm năm rồi không gặp, em khoẻ không ?”

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tình Yêu Khắc Cốt Ghi Tâm

Năm năm. Chẳng qua cũng chỉ là khoảng cách của một chiếc kẹp giấy tờ.

Nhiều năm sau, khi họ gặp lại nhau, ngón tay của anh và ngón tay của cô chạm khẽ vào nhau, khi chỉ cách một chiếc kẹp giấy.

Lướt qua ngón tay rất lạnh, dường như nó nói rõ cho tâm trạng của anh, cũng khiến cho trái tim cô run rẩy. Những người tình cũ gặp lại nhau thì ra cũng hiện thực như thế, không hề có những giọt nước mắt nóng hổi của niềm xúc động gặp lại sau xa cách, cũng không có sự trút bỏ của nỗi buồn thương tràn ngập trong lòng, càng không có sự trách móc nhau rằng ai đã phụ ai.

Tất cả đều bình lặng hệt như cuộc gặp lại nhau sau nhiều năm giữa những người bạn, không hề có lấy một nửa sự xúc động.

Nghĩ lại thì thấy, điều được duy nhất là cuối cùng thì cô đã có thể nhìn thấy con người mà cô luôn tưởng nhớ trong một khoảng cách gần đến như vậy, bờ vai anh cũng vẫn rộng như trong ký ức, đôi lông mày của anh vẫn xanh rậm như trong ký ức, duy chỉ có khoé môi thì đã không còn nụ cười yêu chiều đối với cô như thuở nào, tất cả mọi thứ đều bình thường không chút xốn xang, không chút…

Bỗng nhiên cô mỉm cười, cũng trả lời với vẻ mặt bình thản : “ Mọi thứ đều rất tốt, ít nhất thì em vẫn đang sống.”

Anh đã từng viết lên một trang giấy A4 bằng bút vẽ dòng chữ với bốn chữ đen to tướng : Chúc em hạnh phúc một cách phức tạp. Nỗi ngạc nhiên

https://thuviensach.vn

khi đích mục sở thị trong tuyệt vọng ấy cô mãi mãi ghi nhớ, giống như cô đã khắc cốt ghi xương chuyện cô đã làm sai một chuyện gì đó.

Nhớ lại chuyện cũ, Lương Duyệt thấy mũi mình ngàn ngạt, vội cúi đầu xuống vờ như tìm đồ trong túi đề che giấu hơi thở nặng nề, nhưng mãi cũng không tìm thấy, cô lẩm bẩm vẻ bất lực: “Chìa khoá đâu nhỉ? Nhớ là để ở đây có mà.”

Anh nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô, cánh tay phải vòng qua vai cô nhấc chiếc túi trong tay cô, rồi đặt nó lên đùi, ngón tay dài mở mạnh chiếc khoá ở ngăn xép bên trong, đưa tay vào lục một lát, chiếc chìa khoá với rất nhiều đồ vật trang trí được lôi ra.

Anh nhìn cô, rồi lại nhìn chiếc chìa khoá trong tay, mỉm cười nói: “Tìm thấy rồi, em luôn thích để nó ở chỗ đó mà.”

Tránh ánh mắt như dò hỏi của anh, cô đỏ mặt, mỉm cười ngượng ngùng: “Vâng, đúng là trí nhớ kém quá, sao em lại không nhớ ra nhỉ.”

Đó là quy định cứng rắn mà anh đặt ra cho cô, tất nhiên là Lương Duyệt nhớ chuyện đó.

Đợc khen là Đường Tăng, anh thường kiên nhẫn bảo cô phải xác định rõ xem chìa khoá xe, ví tiền, vé tháng, thậm chí là chính bản thân cô nữa ở đâu trước mỗi lần ra khỏi nhà, quên một lần cô phải hôn anh một lần.

Phản xạ có điều kiện đã bồi dưỡng lên thói quen tốt, đó chính là lý lẽ cứng rắn.

Vì thế, năm năm trôi qua không có anh, việc cố ép bản thân của cô được tăng lên một cách rất tự nhiên. Mỗi lần ra khỏi cửa, cô thường đưa thay sờ chỗ để chìa khoá và ví tiền rất nhiều lần một cách vô thức, mặc cho Phương Nhược Nhã luôn cười nhạo cô rằng, đó là dấu hiệu sớm của chuyển giai đoạn, nhưng cái tật đã thành thói quen bao nhiêu năm nay vẫn không thể

https://thuviensach.vn

nào sửa được. Cũng chính vì thói quen đó, cô không còn bị nhốt ngoài cửa, cũng không bị đói vì quên ví tiền nữa.

Lương Duyệt phát hiện ra rằng, ánh mắt anh không thay đổi gì, dù chỉ một chút gợn nhỏ.

Có lẽ anh đã quên cái quy định làm thay đổi cuộc sống của cô do chính anh đặt ra, vì thế cô thấy chẳng cần phải làm ra vẻ oán hận vì bị bỏ rơi, khóc lóc rồi cũng vậy, đau lòng rồi cũng vậy mà thôi, trong những năm sau này của cuộc đời nếu có gặp lại, cô và anh cũng chỉ như thế này mà thôi, có cố níu kéo thì cũng chẳng thể nào có được những được điều khác.

Rồi đột nhiên ý thức được rằng, giữa cô và anh chẳng còn duyên với nhau nữa, cảm giác nhói đau lạnh người trào dâng trong lòng, tự nhiên cô rất muốn mỉm cười, vì thế cô ngồi xuống bên cạnh chiếc xe, đưa tay sờ vào bánh, cúi đầu cười thành tiếng.

Chung Lỗi lặng lẽ nhìn Lương Duyệt đang ngồi xổm trước mặt mình, cô gầy hơn năm năm trước rất nhiều. Cặp đùi voi khiến cô phát buồn phiền trước đây, bây giờ cũng đã teo tóp như thân lau, chiếc quai dép sang trọng màu vàng dường như sắp làm đứt đôi chân mảnh khảnh của cô. Anh đưa tay ra một cách vô thức, kéo cánh tay cô, khẽ nói: “Say rồi, đừng lái xe nữa, để anh đưa em về.”

Lương Duyệt bất ngờ ngước đôi mắt thẫn thờ, ánh mắt cô thoáng hiện lên vẻ hoảng hốt. Cô mỉm cười vì thấy anh lại thể hiện sự quan tâm chăm sóc đối với mình như trước đây.

Đúng vậy, trong chín năm quen anh, tổng cộng cô đã uống say hai lần.

Lúc ấy anh vừa kết thúc công việc lặt vặt và may mắn được vào làm việc ở một ngân hàng đầu tư. Được từ bỏ một công việc lặt vặt không có tiền đồ, lập tức được vào làm ở bộ phận đầu tư cổ phần, đối với một thanh niên mới hai mươi tư tuổi như anh quả là một cơ hội hiếm có.

https://thuviensach.vn

Chính vì thế mà anh rất vui và định dành tiền lương trong ba tháng mời các đồng sự trong cơ quan ăn một bữa cơm, tất nhiên là phải mời Tổng giám đốc và trợ lý của ông rồi.

Cùng chung tâm trạng phấn chấn như vậy còn là Lương Duyệt- người vừa mới kiếm được một chỗ làm trong văn phòng luật Nghiêm Quy. Với một người sớm bước chân vào xã hội như cô tất nhiên biết rõ bữa ăn này là cơ hội hiếm có để đặt chân vào ngân hàng đầu tư, vì thế cho dù phải dốc hết toàn bộ tâm sức cũng phải chuẩn bị cho thật chu đáo, tạo ấn tượng thật tốt cho sếp của anh.

Hôm ấy, cả bạn tiệc hầu như chỉ toàn là đàn ông, những câu chuyện trao đổi giữa mọi người đều là những lý luận về kinh tế mà cô nghe mãi nhưng không sao hiểu được, chỉ đến lúc nâng cốc uống rượu cô mới quyết định thể hiện sự nhiệt tình của mình để làm cho không khí thêm vui vẻ. Vì thấy lo cho cô nên anh đã nhiều lần thò tay xuống dưới bàn giữ chặt tay cô lại, nhưng không sao ngăn được việc cô chốc chốc lại đứng dậy chạm cốc với tổng giám đốc của anh.

Chén rượu của hai người liên tiếp được rót thêm rượu mới, nhưng không ai chịu bỏ cuộc, các đồng sự ngồi hai bên bàn cũng ra sức hò hét cổ vũ cho họ. Cô tươi cười đi hết bên trái sang bên phải, rượu trắng hơn 50 độ mà cô cứ uống hết chén này đến chén khác, ai mời cũng không từ chối.

Nhân lúc mọi người không để ý, anh đã thay chén rượu của cô bằng một chén nước trắng. Thế nhưng cô lại mỉm cười lén đổi chén nước trắng đó bằng chén rượu của anh. Anh vừa kiểm tra sức khoẻ xong, làm sao cô lại để anh đem sức khỏe của mình ra làm trò đùa được?

Kết quả cuối cùng là họ đã hoà với nhau bằng việc tổng giám đốc của anh- một con người lão luyện với các tiệc nhậu giơ tay xin hoà. Khi mọi người cơm rượu no say rời khỏi cửa của nhà hàng, chân tay cô đã lạnh như băng giá, cô cố nén hơi thở nặng nhọc, chệnh choạng kéo lê đôi giày cao

https://thuviensach.vn

gót dưới chân. Nhưng Lương Duyệt vẫn cố cầm cự bằng nụ cười thật rạng rỡ, hy vọng như thế có thể tạo ra được phong cách điển hình mà một nữ chủ nhân hoàn mỹ cần phải có.

Hôm ấy, cánh tay của anh cũng mạnh mẽ như hôm nay, nó giữ vững ngang lưng cô, cho tới tận đến khi tất cả mọi người đều đã lên xe rời đi. Sau khi tất cả các xe đều đã đi hẳn, cô ôm bụng đổ gục, mềm nhũn trong lòng anh.

Cô rất muốn theo bước chân của anh, cùng lên xe buýt và về nhà, nhưng đôi chân không còn tuân theo sự điều khiển nữa.

Ánh đèn đường vàng vọt, con đường ồn ào, cô bỗng nhiên đổ gục xuống đường, đôi mắt mờ đi không còn nhìn rõ bờ đường nữa, đầu cô hình như còn va cả xuống đó. Rõ ràng cô vẫn nghe thấy tiếng kêu cuống quýt của anh, nhưng dù cố thế nào thì cô cũng không thể giữ nổi thân hình mềm nhũn.

Lần ấy cô đã say thật sự, nhưng đó là lần say trong hạnh phúc. Cô đã làm một hậu thuẫn tốt nhất cho người đàn ông của mình, tình nguyện làm một người phụ nữ hiền dịu ở phía sau anh. Chính vì vậy mà cô đã không cảm thấy đau khổ.

Cuối cùng thì xe cũng đã tới, cô được đưa lên xe trong trạng thái loạng choạng, rồi lại cũng là anh bế cô xuống khỏi xe. Về đến nhà, anh cuống quýt chân nọ tay kia thay quần áo ngủ cho cô, rồi lại dấp khăn nước ấm đưa cho cô lau mặt, thấy cô không phản ứng gì, anh bèn áp mặt mình vào mặt cô, thở dài: “Đúng là đồ ngốc.”

Lời thở than của anh đã truyền vào tai cô lúc đó đang trong mơ màng, nó vượt qua thời gian năm năm và ở lại trong trái tim cô.

Hình như, anh đã ôm cô rất lâu, cứ như thể họ chưa từng rời xa nhau.

https://thuviensach.vn

Co ro bên cạnh xe, đột nhiên bụng cô đau dữ dội, một vị chua dâng lên tận cổ họng, nước mắt cũng nhân đó mà trào ra, rơi lã chã thành hai hàng.

Đồ ngốc, đó là lời mắng dành cho Lương Duyệt ngày ấy, chứ không phải cho Lương Duyệt của bây giờ.

Kể từ giây phút cô nói lời chia tay với anh, câu nói đó đã cắt đứt mọi liên hệ giữa hai người.

Ý nghĩ vừa chợt loé lên, thì nỗi nghẹn ngào đã dâng đầy trong lòng. Thật ra mọi thứ đều đã qua rồi, nhưng trong cơn say cô vẫn cứ tưởng rằng mình vẫn đang ở trong giây phút ấy của ký ức và không muốn rời khỏi nó.

Không có cơ hội, mãi mãi không thể được nữa, chỉ giữ lại ký ức hoặc cũng chỉ là một điều đáng tiếc mà thôi!

Sau khi nôn xong, cô mới mỉm cười nói với anh: " Để tự em. Nếu không được nữa thì em sẽ gọi lái xe của văn phòng đến đón." Đáng tiếc là lời từ chối ấy quá yếu ớt.

Người phụ nữ quầng mắt đỏ lên trong bóng đêm đã khơi gợi lên ý muốn che chở trong lòng người đàn ông, chính vì thế nên anh bị dụ dỗ, không biết có phải là thế hay không? Anh cũng không biết nữa. Nhưng rõ ràng anh nghe thấy tiếng nói dịu dàng trong lòng: "Cứ để anh. Hôm nay, cuối cùng thì anh cũng đã có xe, em cũng nên để cho anh có cơ hội được đưa em về một lần."

Lương Duyệt bỗng cảm thấy hơi thở của mình một lần nữa bị kìm nén lại, chỉ bởi vì câu nói ấy của anh.

Sau lần say ấy, đã có rất nhiều lần anh buồn bực nói rằng, nếu ngày hôm ấy anh có một chiếc xe riêng của mình thì anh đã không để cô ngã xuống bên đường. Trước cửa nhà hàng không cho phép rẽ trái ấy rất khó gọi tắc xi, vì thế mà anh đã phải ôm cô đứng chờ cả nửa tiếng đồng hồ để lên được

https://thuviensach.vn

tuyến xe buýt, nhìn thấy cô lạnh đến run cầm cập trong lòng anh cảm thấy mình thật sự bất lực.

Lúc ấy, cả anh và cô đều đang vật lộn với những khó khăn, vì thế mà họ phải tính toán chi li từng đồng theo thói quen.

Thân hình mềm nhũn của cô dựa vào bên cửa xe, mặt quay ra phía đường, chiếc xe Bentley màu đen quả rất hợp với thân hình và địa vị của anh bây giờ. Giấc mộng hồi trai trẻ giờ đây đã thành hiện thực, dường như những gì mà anh muốn có thì nhất định sẽ giành được.

Vì thế, cô không muốn kiên trì thêm. Vì điều ấy chỉ vô ích mà thôi.

Cô kéo chiếc túi miễn cưỡng bước đến trước chiếc xe trong bàn tay dìu đỡ của anh, bàn tay cô dừng lại trên nắm đấm cửa xe, do dự một lát rồi cô cũng bước vào ngồi xuống chiếc ghế phụ.

Chiếc ghế da mềm mại quả là rất dễ chịu, với một người say mềm nhũn thì đó lại càng giống một chiếc giường êm ái. Vị chua chát từ dạ dày giờ chuyển dần vào trong não, cướp nốt phần ý thức còn lại của cô, tiếp sau đó hai mí mắt càng không sao chống đỡ nổi cứ dính chặt vào nhau, cảm giác ấm nóng trên sống mũi là nhờ chiếc áo com lê anh cởi trên người ra trùm cho cô.

Mùi hương cô từng hít thấy bao nhiêu lần trước đây bỗng nhiên bất ngờ trở lại, bao bọc lấy cô, hơi ấm nồng nàn ấy càng không ngăn được những giọt nước mắt nóng hổi. Cô mơ màng chun mũi, đưa ngón tay chùi lên chỗ ươn ướt ở khoé mắt, cô muốn được ở mãi trong hơi ấm và sự thân thuộc lâu ngày chưa gặp lại ấy.

Vì sao lại chia ly?

Trong khi trái tim cô vẫn không muốn rời xa như vậy?

https://thuviensach.vn

Nụ cười xé tan những trang giấy thư ấy là tình yêu mà anh vượt qua muôn trùng biển cả mang về cho cô, nụ cười ấy đã đặt dấu chấm cho sự quan tâm mà anh dành cho cô mỗi khi thức đêm chờ cô trở về khi tan ca. Cô đã biến mất trong tình yêu sâu sắc của ngày xưa một cách vô cớ, dường như ba năm ở bên anh chỉ là sự xót thương bố thí mà thôi. Thế là anh đã bị đứt mọi mối liên hệ với cô, sau khi đã gọi đến tất cả các số điện thoại của người quen của cô mà anh biết. Người con trai cười bón cơm cho cô cuối cùng đã biến thành bóng hình mơ hồ trong ký ức của cô, sau khi đã nếm trải sự tàn nhẫn như băng giá của cô, để rồi rời xa cô, khiến cho sự sắp đặt của cô thành công như mong muốn.

Đến cả đầu cũng không buồn ngoảnh lại.

Cô đã ngủ và mơ một giấc rất ngon lành, dường như cô đã quên cả thời gian. Một lúc rất lâu, rất lâu sau đó cô mới chợt nhớ, hình như cô đã không hề nói rằng nhà cô ở đâu.

Sực nhớ ra như vậy, cô vội ngồi dậy, thì ra xe đã vô tình dừng lại ở Quang Mẫn Uyển. Bốn xung quanh mọi vật đều yên tĩnh, ánh đèn từ hai ngọn đèn pha rọi ra rất xa cùng với tiếng nổ của máy, anh dựa vào cửa xe, nhìn về phía cổng nhà cô với vẻ suy nghĩ ảm đạm.

Giống hệt như lần đầu tiên cô đến nhà Trịnh Hy Tắc, đứng ở ngoài đơn nguyên và đánh mất tất cả lý trí của mình.

Khi mà nghèo đến mức chỉ còn lại mỗi một niềm vui, anh và cô đã từng đạp xe đến đây chơi. Anh đã chỉ đưa tay chỉ về những ngôi biệt thự ở phía xa, nói: “Em có nhìn thấy những ngôi nhà kia không? Em cứ việc chọn lấy một căn mà em thích, sau này nhất định anh sẽ mua nó cho em.”

Cô mỉm cười hạnh phúc, đáp: “Được rồi, anh phải giữ lời hứa đấy, em sẽ chờ xem!”

Anh đáp: “Nhất định anh sẽ giữ lời, ai bảo anh yêu em!”

https://thuviensach.vn

Đúng thế, một chữ yêu ấy đã kìm giữ cô suốt chín năm.

Thời gian đã trôi qua trong một lời hứa như vậy, lời hứa tưởng chừng như rất không thiết thực ấy đã được họ - những con người trẻ tuổi và ngây thơ coi là đời đời kiếp kiếp, thậm chí họ còn ngốc nghếch nghĩ rằng, bất luận thế nào cũng sẽ không thay đổi, hai người sẽ mãi mãi hạnh phúc.

Nhìn theo tấm lưng mệt mỏi, buồn bã của anh, lòng cô thắt lại, cô vội thu dọn túi xách, khẽ đẩy chiếc áo trùm trên người xuống ghế, cúi đầu chui ra khỏi xe.

Nghe tiếng động từ trong xe ở phía sau, anh vội quay đầu lại. Vườn hoa sặc sỡ yên tĩnh là bối cảnh buồn trong đêm mùa xuân, lặng lẽ in hình bóng của cô, tuy cảnh đẹp như vẽ nhưng nó chẳng thuộc về bất cứ ai trong họ.

Suy nghĩ một hồi rất lâu anh mới từ từ thu bàn tay định chìa ra đỡ lấy cô về, rồi nắm thành nắm đấm. Bây giờ cô đã có người khác chăm sóc, sau khi uống rượu xong, sẽ có người chuẩn bị nước ấm và khăn mặt cho cô. Sự chăm sóc cần thiết bên cô không còn là phạm vi thể hiện của anh nữa, vì thế anh cũng nên học cách để quên đi.

Hãy quên đi căn phòng nhỏ mười mét vuông đã từng gắn bó với anh và cô gái hay cười, hãy quên đi cô gái đã nguyện vì anh đi bộ hàng tiếng đồng hồ tới mua rau ở chợ nông sản, hãy quên đi cô gái mà khi anh sắp đạt tới đỉnh vinh quang đã lặng lẽ rời xa anh.

Hãy quên đi…

Anh buồn bã quay người đi, nắm chặt vào cánh cửa xe ở phía sau. Chiếc sẹo cũ màu trắng mờ trên mu bàn tay bỗng trở nên nổi bật trên màu đen của chiếc xe. Tất nhiên Lương Duyệt lúc ấy đang đứng ở cửa của ngôi nhà cũng nhìn thấy rất rõ.

Bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng trái tim mình tan vỡ.

https://thuviensach.vn

Đã tưởng rằng mình có thể quên, tưởng rằng không bao giờ nhớ lại nữa, thì ra đó chỉ là những lời tự dối mình mà thôi. Tất cả mọi người đều không tin, chỉ có cô mới vùi đầu giả bộ là tin như vậy.

Cánh cửa xe đóng lại, anh ngồi trong xe không quay đầu lại. Chiếc xe Bentley lượn một đường cua rất đẹp, trong khoảnh khắc ấy cô nhận ra rằng dáng điệu mệt mỏi của anh dường như vừa trải qua một lần chia tay mãi mãi không thể quên.

Mệt mỏi đến cùng cực.

Giống như trong cuộc điện thoại cách đây năm năm, anh đã nói bằng giọng buồn bã và tuyệt vọng đến vô cùng : "Đồ ngốc, anh yêu em."

Trong đầu Lương Duyệt cứ lặp đi lặp lại mấy từ này trong khi cô chậm chạp lấy chìa khoá mở cửa, lặng lẽ lên gác, lặng lẽ cởi giầy đặt vào trong tủ, trên nền nhà là đôi dép lê bằng len mà cô vẫn đi.

Lương Duyệt thích đi chân trần trên nền nhà, dù là ngày đông lạnh giá nhất cô cũng không biết đi tất cho đôi chân, vì thế khi mua giầy dép, cô thường lười biếng chọn một đôi dép lê vừa dày vừa mềm cho mình. Đã rất nhiều lần anh càu nhàu, đi đôi dép quá dày và nặng sẽ làm cộm chân, nhưng cô vẫn bướng bỉnh, dẩu môi đặt đôi dép vào trong lòng như một vật quý và kiên quyết đòi mua bằng được. Vì thế mà trong chiếc xe đẩy hàng ở siêu thị đã có thêm 2 đôi dép lê mềm và dày, một cỡ to, một cỡ nhỏ, đặt song song với nhau.

Từ Song Tuyền Bảo đến Quang Mẫn Uyển, giữa chừng đã có bao nhiêu lần chuyển nhà cô không còn nhớ nữa, duy chỉ có đôi dép ấy luôn được cô bọc vào mang đi hết chỗ này đến chỗ khác. Đã mấy lần thím Đường định vứt nó khi quét dọn, nhưng rồi lại bị cô nhặt mang về.

Ai có thể hình dung được, luật sư Lương, một con người nghiêm túc, lương mỗi tháng hàng triệu đồng, phu nhân của tập đoàn Trung Thiên lại có

https://thuviensach.vn

thể lật tìm từng đống rác trong lúc trời mưa rất to, nguyên nhân của việc làm điên rồ ấy chính là vì đôi dép lê đã rụng gần hết sợi len.

Ánh đèn dịu dàng trong phòng ngủ toả sang, cô nhón chân đi lên gác, cẩn thận đẩy cửa phòng. Trịnh Hy Tắc đang trùm chăn nằm trên giường, lưng quay về phía cô, ngủ yên.

Ánh đèn mờ mờ in hình bóng anh nhưng trông không rõ, thoảng như trong mơ, giống như ngôi nhà mà cô đã từng thấy trong giấc mơ.

Nhưng chủ nhân của ngôi nhà ấy lại không phải là anh.

Cô bịt miệng, vội chạy mấy bước vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, mặc cho nước xối xả trên đầu.

Phải kìm nén trong lòng muôn vạn lời muốn nói, cuối cùng cô đã có thể để mặc cho những dòng nước ấm hoà lẫn với những giọt nước mắt đau khổ chảy dài trên mặt mà không sợ ai trông thấy. Cô quỳ sụp xuống trên nền gạch men giá lạnh, mặc cho làn hơi nóng chảy trên lưng truyền khắp cơ thể. Chìm trong tiếng nước xối rào rào, cô không hề hay biết có một người đang đứng lặng im ở phía ngoài cửa nhà vệ sinh.

Trong tay anh là chiếc khăn tắm cô thường dùng.

Ánh sáng chiếu qua cánh cửa kính hình hoa súng soi rõ vẻ u buồn trong đôi mắt trống rỗng của anh, bởi vì trái tim anh đang thổn thức, tiếng thổn thức âm trầm cố ghìm nén.

Lẽ ra anh nên bước tới khi bọn họ rời khỏi quầy rượu.

Anh đã nghe thấy lời nhắn lại từ nhân viên thư ký từ lúc sớm, và anh đã bảo lái xe đến đó, nhưng xem ra mấy người phụ nữ uống say đều rất vui, và điều ấy đã khiến anh từ bỏ ý định xuống xe, chờ cho đến khi mọi người đều đã rời đi.

https://thuviensach.vn

Nếu như lúc ấy anh có thể bước tới thì sẽ không có kết quả này, ít ra thì cô cũng đã không khóc đau lòng như vậy, và cũng không mệt mỏi và tổn thương như vậy.

Anh, con người do dự rút cục đã đến chậm một bước chính vào khi đôi nam nữ đã từng yêu nhau nhìn nhau qua một con đường, anh đã lựa chọn đứng lại nhìn theo bóng họ rời xa. Và cũng chính lúc ấy anh mới phát hiện ra rằng nỗi đau mà cô đã từng cố gắng gần quên đi, dường như lại trở lại trong lòng.

Anh cúi đầu, đưa tay rỗ rỗ đầu thuốc lá lên trên tường, lặng lẽ lấy bật lửa ra châm, rít một hơi thật sâu rồi buồn bã quay người đi.

Cô đã không muốn cho người khác thấy được nỗi đau của mình. Anh biết điều đó.

Vì họ cũng đã ở bên nhau 4 năm rồi.

Cũng lâu như người ấy.

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Chuyện Năm 2001 (Phần 1)

Tết, Lương Duyệt thu mình trong cái lồng chim, một mình đối diện với tiếng pháo đinh tai và với niềm vui khắp đất trời.

Trong những ngày cả nước vui đón xuân sang, cô bị vứt lại đây một mình thật đáng thương.

Phương Nhược Nhã vẫn bị cha mẹ đưa xe tới đón về, mỗi một dịp lễ tết thì nỗi nhớ những người thân đã được cha mẹ cô thể hiên một cách hết sức sâu sắc. Chuông cửa vừa reo, Phương Nhược Nhã vẫn còn đang chuẩn bị đồ ăn cho bữa tối, Lương Duyệt chạy ra mở cửa thì thấy có 2 người trung niên mà cô không quen đứng ở cửa hỏi thăm về Phương Nhược Nhã. Người cha với nét mặt giận dữ và người mẹ trông hiền từ và cao quý của Vương Nhược Nhã cùng xuất hiện ở một nơi mà nghe nói chưa bằng cái nhà xí của nhà cô. Việc ấy đã khiến cho cô vô cùng kinh ngạc, cha cô thì lại càng thấy ngạc nhiên hơn.

Đây là cuộc sống mà trước đó Phương Nhược Nhã chưa bao giờ trải qua, thế mà cô đã kiên trì suốt nửa năm.

Sau khi hai mẹ con cùng khóc lóc với nhau một lúc, không để ý gì đến người cha với vẻ mặt nghiêm khắc bên cạnh, cô lặng lẽ thu xếp hành lý nhét vào mấy bộ quần áo, lặng lẽ đi theo cha mẹ. Khi đi qua đầu giường của Lương Duyệt, cô hỏi với giọng lo lắng khi để lại bạn ăn Tết một mình: “ cậu ở lại một mình có được không? Hay là mình ở lại cùng cậu nhỉ?” Lương Duyệt với chiếc cằm nhọn vội đưa tay ra xua và trừng mắt làm bộ coi thường nói : “ một lát nữa Trung Lỗi sẽ đến đây cùng ăn Tết với mình, cậu không định ở lại làm cái bóng đèn đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Phương Nhược Nhã biết rõ là cô đã nói dối nhưng vẫn làm ra vẻ căm ghét đến cực độ, trề môi ra, “xì, cái thứ người ta coi là rác thì cậu lại coi là của quý, cứ tưởng híêm lắm đấy! Cậu tưởng là mình mắc bệnh à? Cả ngày nhìn các cậu cũng đủ phát ngấy! Không cần thì thôi, vậy mình đi đây. Nhưng mình phải nhắc cậu không có chỗ nào bán thuốc hối hận đâu đấy nhé!”. Nói xong, để chứng tỏ ý chí kiên quyết của mình, cô khoác chiếc túi lên vai, cúi đầu và đi nhanh ra cửa.

Cùng với tiếng sầm một cái của cánh cửa sắt, trong phòng lập tức trở nên trống trải.

Phương Nhược Nhã là người cuối cùng trong số mấy chị em ra về. Cô cũng đã định đưa Lương Duyệt đi xem lễ hội vào mùng Một tết, đã hẹn rằng hai chị em sẽ cùng ở bên nhau, ấy thế mà sang sớm ngày Ba mươi cô lại bị cha mẹ tới lôi về nhà để sum họp. Còn chị Tề mang theo con và Vu Đình Đình, Cố Phán Phán đã sớm trở thành những thành viên trong đoàn quân Xuân Vận, cách đó cả chục ngày, họ đã thay nhau mang theo ghế con tới ga xe lửa để xếp hàng, cố sống cố chết để mua bằng được chiếc vé tàu, để về quê đoàn tụ với gia đình trong dịp tết.

Đến sáng ngày hai mươi chín, bọn họ mang theo túi lớn túi nhỏ và cả niềm vui trở về nhà. Trước khi đi, Hinh Hinh không quên quay lại thơm lên Lương Duyệt lúc đó đang ở trên giường, rồi vui vẻ vẫy tay nói: “Con chào mẹ Tư.”

Lương Duyệt rất ghét cách gọi ấy. Là người Đông Bắc, nên Lương Duyệt đã quen với việc không phân biệt âm cuốn lưỡi và không cuốn lưỡi, thường phát âm hai từ “tư” và “sụ” như nhau, vì thế mà có người đã gọi cô là “mẹ Sự Nhi”.

Nhưng lúc ấy, cô cũng không để bụng, mà chỉ thấy trong lòng rất xúc động. Đúng là một câu chào tạm biệt rất thân thương, ấm áp, ít nhất thì nó cũng có nghĩa là sẽ gặp lại trong tương lai. Vì thế cô đã mỉm cười, đưa mắt

https://thuviensach.vn

tiễn các chị em, vào đúng lúc mà tiếng băm nhân bánh chẻo chuẩn bị cho bữa cỗ tất niên của mọi nhà vang lên.

Ánh nắng trưa ngày ba mươi rất ấm áp, khiến người ta cảm thấy ngày đông giá lạnh cũng trở nên rất đẹp. Tết đã đến rồi, Lương Duyệt quyết định sẽ thưởng cho mình một bữa cỗ tất niên. Chuẩn bị túi xong, cô vội chạy đến siêu thị kiếm chút đỗ, vì nghe nói, đến chiều ba mươi những nơi như siêu thị cũng đóng cửa.

Khi cô tới siêu thị thì thấy ở đó cũng rất vắng lạnh. Mười mấy quầy thu ngân thì bây giờ chỉ còn có ba quầy hoạt động, các nhân viên thu ngân cũng rất ỉu xìu. Một vài khách mua lác đác cũng đang chọn những món quà tết mang về nhà, chỉ có một mình Lương Duyệt đứng do dự trước các giá hàng ở quầy thực phẩm.

Mỳ ăn liền, nhìn thấy đã phát buồn nôn, bánh mỳ, có vẻ rất khô cứng, kia là loại bánh nhãn Đạo Hương Thôn, ngắm nghía một lát, cô đưa tay nhấc tấm biển bên trên, giá tiền ghi trên đó đắt tới mức cô chỉ còn biết thè lưỡi lắc đầu. Tìm kiếm, ngó nghiêng một hồi, cuối cùng cô quyết định mua sáu túi bánh theo kiểu Hămbơgơ, sau đó cắn móng tay quanh quẩn một hồi lâu ở khu thịt muối, những chiếc đùi gà muối to tướng chỉ cách cô một cánh tay. Giậm chân, nghiến răng, nhắm mắt. Làm hết ba động tác ấy xong, cô vội rời khỏi cái nơi đầy mùi thơm quyến rũ ấy.

Khi tính tiền, cô cầm chiếc ví nghĩ ngợi một hồi, bởi vì đầu óc cô vẫn đang nhớ tới chiếc đùi gà vàng ươm ngâm trong âu tương, nhân viên thu ngân gọi mấy lần liền cô mới sực tỉnh, móc ví ra trả tiền xong, cô rời khỏi siêu thị như chạy trốn.

Khi về đến nơi, cô đem bày mấy gói Hăm bơ gơ ấy ra trước mặt. tổng số sáu cái, đủ làm lương thực trong ba ngày, thôi cũng, nhẩm tính thì thấy đến lúc mọi người tới cô cũng không đến nỗi chết đói..

https://thuviensach.vn

Đưa tay xé túi giấy ra, cô hắt hơi một cái, xem ra hãng sản xuất cũng không giống với các phường nghề thông thường, đến một lát rau sống cũng không, giữa lớp bơ trắng và hai lát bánh mỳ có kẹp một thứ màu đen trông giống như thịt, nhìn đã thấy không muốn ăn.

Cô cố ép mình, nín thở, nếm thử lớp bơ trên đó, hình như không thấy có mùi khác lạ. Nước mắt cô bỗng trào ra xối xả và tuôn rơi trên má.

Nếu hôm nay cô ở quê thì nhất định mẹ sẽ làm món chân gà nướng, gói bánh chẻo nhân rau chua cho cô, rồi mẹ sẽ làm một mâm cỗ tất niên đầy tú hụ, để cả nhà ba người vừa ăn vừa cười nói vui vẻ, hạnh phúc biết bao.

Đáng tiếc là, tất cả niềm hạnh phúc ấy đều bị chính cô huỷ hoại.

Cô nhất quyết một mình đến Bắc Kinh để gặp anh, để thoả mãn giấc mộng của mình, cũng có nghĩa là cô đã chọn con đường đi ngược lại và rời xa gia đình.

Cánh cổng đóng sầm lại phía sau lưng cô kèm theo câu nói giận dữ của cha: “Nếu có tài thì mày cứ việc đừng mang theo một xu nào mà tới Bắc Kinh đi!”

Cô nghiến răng, mặc cho nước mắt lặng lẽ rơi trên mặt, nhưng không dừng thêm một phút nào trước cổng nhà.

Đó là lần đầu tiên người cha luôn thương yêu cô lớn tiếng quát mắng như vậy. Là một đứa con được dạy dỗ nghiêm túc, thậm chí chưa một lần về nhà sau chin rưỡi tối, chỉ duy có lần ấy cô đã làm trái ý của cha mẹ, vì thế mới khiến cha cô giận dữ như thế.

Nghĩ đến đây Lương Duyệt bỗng nhiên cất tiếng cười, cô cắn mạnh một miếng bánh trong tay, sau đó ngửa cổ lên ra sức nhai. Nước mắt và bánh mỳ hoà vào nhau trôi xuống bụng, cảm giác chua chát mà cô sợ nhất dường như cũng đỡ hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Ai là người có thể đoán trước được tương lai? Cô nghĩ.

Có thể một ngày nào đó trong tương lai cô sẽ mua cho cha mẹ một căn nhà to lớn đẹp đẽ bằng chính khả năng của mình, để cha mẹ cùng tới thủ đô an dưỡng tuổi già. Nhưng, trước khi tới lúc đó, dù thế nào cô cũng sẽ phải vượt qua muôn vàn khó khăn, phải thế không? Nếu không như thế thì chẳng lẽ lẽ tiền sẽ rơi từ trên trời xuống? Cô gật đầu mấy cái rõ mạnh, biểu thị sự tán đồng với lý luận của chính mình. Đúng lúc ấy, tiếng chuống cửa làm cô giật thót mình, khiến miếng bánh nghẹn lại trong cổ họng.

Cô phải ngửa cổ ra, vuốt ngực mấy cải rõ mạnh, phủi tay xong vội chạy ra mở cửa. Cô giật mình, đứng sững bên cửa nhìn người đang đứng trước mặt mình, một hồi lâu sau cô mới cất nổi mấy câu bằng giọng đã lạc đi: "Sao anh lại tới đây?"

Mũi anh đỏ lựng, hơi thở của anh bốc thành luồng hơi trắng, làm mờ cả đôi mắt đang mơ hồ của Lương Duyệt. Anh cười, lộ cả hàng răng trắng: "Anh ư? Anh đến chỉ để kiểm tra, xem em đã rũ ra chưa?"

Lương Duyệt sợ anh nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình, vội chạy quay trở vào trong phòng, vơ lấy chiếc khăn mặt lau vội, rồi ngượng ngập chỉ số chiến lợi phẩm trên giường, nói: "Anh nhìn xem? Liệu như vậy em có rũ xuống không?"

Sắp sang năm mới thật sự rồi, cô cũng đã dò hỏi rất thận trọng rằng, anh có về quê ăn tết không? Câu trả lời của anh qua điện thoại cũng rất mập mờ. Không nói là không về, cũng không nói là sẽ về. Vì vậy cô cũng không dám hỏi nhiều.

Suy cho cùng thì đến lúc này cô vẫn chưa thể coi là "ai đó" của anh, vì thế không thể trở thành lý do để yêu cầu anh bỏ chuyến về quê thăm cha mẹ.

https://thuviensach.vn

Nhưng, trong giây phút nhìn thấy anh, thì nỗi vui mừng trong lòng khó mà giấu nổi. Ít nhất cũng có người cùng ăn tết với cô, cô sẽ không cảm thấy cô đơn nữa, đúng thế không?

Chung Lỗi đi theo vào trong nhà, vừa đưa mắt nhìn thấy mấy gói đồ ăn hàng nhái kém chất lượng, anh không nói gì mà lập tức tóm lấy và ném chúng ra xa.

Bàn tay to tướng của anh văng một cái, những chiếc Hăm bơ gơ bị đẩy tít vào trong giường, trước mắt Lương Duyệt là một túi tướng các món ăn còn bốc hơi nghi ngút. Điều hấp dẫn cô nhất chính là trong số đó có xen mùi vị của món chân gà muối.

Anh ngồi bắt chân trước mặt cô, đưa tay nhặt lấy một chiếc chân gà đưa lên miệng cô, đôi mắt sáng rực cứ nhìn cô chăm chăm.

Mùi thơm đậm đà quyến rũ cô, nhưng ánh mắt của anh khiến cô thấy thẹn thùng, mặt cô bất giác đỏ bừng lên. Cô khẽ nói: “Cứ để tự em.”

Anh mỉm cười, không chịu lui tay về, “Nhưng anh muốn bón cho em ăn.”

Ánh sáng long lanh bên ngoài xuyên qua rèm cửa bằng vải sa mỏng, chiếu trên khuôn mặt anh, khiến khuôn mặt ấy trở nên đẹp một cách lạ thường, khiến cho trái tim cô đập thình thịch.

Trước sức ép của anh, cô hé miệng, cắn một miếng nhỏ, bỗng nhiên cô cảm thấy máu trên mặt như chảy ngược lại, đầu óc cũng tự nhiên trở nên mụ mị. Không lẽ món chân gà muối còn phải cho thêm rượu trắng, nếu không sao lại giống cảm giác khi say đến thế?

Người ngồi đối diện không thể biết được những diễn biến tâm lý phức tạp của Lương Duyệt, chiếc bánh bị thiếu mất một miếng bị anh cầm lên, dùng răng cắn lớp túi bên ngoài và tiếp tục ăn.

https://thuviensach.vn

Nhìn động tác trên miệng của anh, cô thầm nghĩ, như thế không biết có coi là nụ hôn gián tiếp của họ không nhỉ?

Đúng lúc cô đang cười thầm, thì lại bị anh nhét vào miệng một miếng chân gà khác. Cuối cùng, cô mới buồn rầu phát hiện ra rằng, anh đã ăn gần hết chỗ hăm bơ gơ của cô, tuy bây giờ thì được người ta mang chân gà đến tận miệng đấy, nhưng mấy ngày sắp tới thì sao, lấy gì mà ăn? Trong lúc cuống lên, cô đã luôn miệng ca cẩm: “Anh xem kìa, anh ăn hết cả rồi, em biết làm gì đây?”

Anh lấy giấy ăn ra lau sạch tay, rồi kéo cô vào lòng. Sự giận dữ của cô lập tức bị động tác bất ngờ của Chung Lỗi làm cho tan biến tự lúc nào. Không để cho cô kịp vùng vẫy, anh tì cằm lên đầu cô nói: “Ngốc ạ, từ nay về sau đã có anh, anh sẽ không cho em ăn những đồ ăn rác rưởi đó nữa đâu, anh sẽ làm cho em những món thật ngon.”

Lương Duyệt cho rằng, tất cả những lời trên mây trên gió cũng chỉ là phí hoài mà thôi, vì thế cô nhấc đầu ra khỏi ngực anh, nói: “Xì, anh lấy gì để làm món ăn? Muốn làm những món ngon đầu tiên phải có chiếc bếp ga đã!”

“Ngốc ạ, em không thể giả vờ ngoan ngoãn được hay sao? Anh nói làm được là làm được, không được nghi ngờ!”Anh giận dữ nói.

Từ xưa tới nay Lương Duyệt không bao giờ run sợ trước những thế lực ác, vì thế cô không dễ bị khuất phục trước sự dữ dằn của anh, cô trề môi, làm bộ không thèm để ý đến lời của anh. Những cử chỉ ấy đã làm đau lòng một người muốn thể hiện bản lĩnh đàn ông một lần, thế là cô bị anh kẹp tay đẩy ra cửa, chỉ vì anh muốn cho cô tin anh thực sự nói được, làm được.

Thế là vào buổi chiều ngày ba mươi tết, có một chàng trai và một cô gái đi tìm kiếm khắp đường Học Viện một căn phòng cho thuê theo ngày.

Tiếng nài nỉ của Lương Duyệt ở phía sau không hề làm lay chuyển mục tiêu Chung Lỗi đã định, cuối cùng, vào lúc năm giờ chiều họ đã cầm được

https://thuviensach.vn

chiếc chìa khoá từ tay của chủ một căn phòng là một sinh viên không về quê ăn tết. Nhìn ánh mắt của người sinh viên có hành động hào hiệp đang chăm chăm nhìn họ, xuýt nữa thì Lương Duyệt chết nghẹt vì máu dồn lên đầu, và cũng vì thế nên đã khiến cô mãi mãi không quên cái ngày mất mặt nhất trong đời ấy .

Hôm ấy là ngày ba mươi tết, dương lịch là ngày 24 tháng 1 năm 2001.

Cũng còn được, chợ rau trong trường vẫn còn có người kiên trì ngồi đến cuối cùng, chỉ có điều không còn có nhiều loại rau và số lượng cũng rất ít, may mà trong nhà khách vẫn còn lại một ít gia vị. Anh cởi áo len thắt ngang người, trổ tài trong bếp, chỉ có điều khi mâm cơm được bê lên thì cũng là lúc Lương Duyệt đói tới mức gần lả đi.

Thức ăn được đơm ra nắp của hộp mỳ ăn liền, với hai món trong đó có thịt xào măng.

Mặc dù là hai món cô chưa ăn bao giờ, nhưng vì đã quá đói, Lương Duyệt quyết tâm học tập các vị thần nông nếm các vị cỏ lá, dù ngon hay không thì phải cho vào miệng nếm và nhồi no bụng đã rồi sẽ nói. Vì thế, nhờ việc ngấu nghiến của cô mà chỉ loáng một cái, chỗ thức ăn đã nhanh chóng vơi đi một nửa. Vị của chúng cũng tạm được, hơi ngọt một chút, nhưng vì anh là người miền Nam nên cũng có thể cho qua.

Anh nhai mấy miếng với vẻ rất từ tốn rồi hỏi: “Thế nào? Nói được là làm được, anh đã cho em ăn món ngon rồi đấy nhé! Nếu ngon thì em phải gật đầu, nhất định không được nói không đúng với lương tâm đâu đấy!”

Cô nguýt anh một cái rõ dài, nhưng đôi đũa trong tay thì không ngừng hoạt động. Trước việc ăn uống không bao giờ bỏ qua là tác phong nhất quán của cô, vì thế biến nỗi buồn thành hành động cụ thể, cô thề sẽ quyết kiên trì cho đến lúc bám tường mà đi.

https://thuviensach.vn

Ăn cơm xong, cô nghĩ hai người chắc sẽ rời khỏi nơi đó. Nhưng ý của anh lại là, nếu đã mất tiền thuê thì phải xem hết màn lễ hội chào mừng năm mới đã. Nói như vậy không phải không có lý, huống hồ số tiền bỏ ra không ít, Lương Duyệt đành lựa chọn cách khuất phục.

Nói thực lòng, tình trạng của căn phòng cho thuê theo ngày khá tốt. Toàn bộ gian phòng gồm ba ngăn, ngoài ra còn hai ngăn bỏ trống, có lẽ vì sinh viên thuê đã về quê ăn tết, phòng mà họ thuê có đủ cả ti vi, máy điều hoà, máy tính, chỉ riêng một điều không hay, đó là chỉ có một chiếc giường đôi.

Lương Duyệt ngồi co ro trên ghế, mắt nhìn Chung Lỗi đang chăm chú xem ti vi bên cạnh với ánh mắt cảnh giác, ông mãnh, anh đừng có mà đến gần, anh mà đến gần anh sẽ chết là cái chắc. Dường như Chung Lỗi đọc được suy nghĩ ấy của cô nên bỗng quay đầu lại, thấy toàn thân cô như đang căng lên, dù ngốc đến mấy cũng biết rằng cô đang đề phòng điều gì.

Chung Lỗi thấy thấy dở khóc dở cười vì điều đó, nên để làm chùng bớt không khí căng thẳng, anh chỉ còn biết nói: “Nếu em muốn đi tắm thì cứ đi đi, bật bình lên một lúc là có nước nóng ngay đấy, cả ngày đã mệt rồi, tắm một cái sẽ thấy dễ chịu ngay thôi.”

Không chờ anh nói hết câu, Lương Duyệt lập tức đáp bằng giọng rất kiên quyết: “Không cần.”

Đột nhiên anh ghé sát, thè lưỡi, cười và hỏi: “Vì sao lại không tắm? Chẳng lẽ em sợ anh xông vào à?” Lương Duyệt bị dồn vào góc ghế, chỉ còn biết trừng mắt nhìn anh đang tiến sát lại, trong lòng thấy vô cùng lo lắng.

Cô biết rõ từ lâu là anh có thể xếp vào loại đẹp trai, nhưng khi anh tiến đến sát như thế này thì mới phát hiện ra rằng, nụ cười của anh chứa đựng sự dồn nén. Trong giờ phút gay cấn, tự nhiên cô lại thấy thích cái anh chàng

https://thuviensach.vn

Chung Lỗi thích đùa kia hơn. Trời ạ, hôm nay là ngày trăng khuyết cơ mà, sao anh bỗng dưng trở thành người sói như vậy nhỉ?

Chung Lỗi không biết được những đấu tranh trong lòng của Lương Duyệt, anh chỉ cảm thấy cô gái hàng ngày mồm mép đáo để là thế mà lúc này chẳng khác gì một đứa trẻ, đôi môi đang dẩu ra kia còn bỗng trở nên đỏ mọng tới mức làm đắm say lòng người, cái vẻ như đang suy nghĩ cân nhắc điều gi đó của cô lại càng gợi lên trong lòng anh những cơn sóng khó gải thích và khó bề kiềm chế, vì thế mặt anh nóng nóng ran lên, cổ họng cũng khô rát, anh cúi đầu gọi cô bằng giọng khàn khàn: “Lương Duyệt.”

“Gì cơ?” Đang suy nghĩ về cách đối phó khả thi nhất, Lương Duyệt đáp theo bản năng, đúng lúc ấy thì anh ghé sát đến bên cô và hôn thật nhanh. Đôi môi mềm mại với một nụ hôn áp đặt nhất, dường như anh đã phải dùng đến toàn bộ sức lực của cơ thể, đôi cánh tay cũng ôm rất chặt, khiến cô chẳng còn cơ hội để trốn chạy, như thể anh muốn cô tan ra hoà vào trong cơ thể mình.

Sau này, mỗi khi nhớ lại chuyện ấy cô luôn tỏ ra rất giận dữ, còn anh thì lại cười với vẻ láu lỉnh. Có trời biết, cô đã rất muốn giơ tay kêu to lên, những chuyện tình tiểu thuyết đều là dối trá! Làm gì có cảm giác như bị điện giật? Làm gì có cảm giác mềm mại? Làm gì có điều tuyệt vời ?

Phải, tất cả đều là dối trá.

Điều duy nhất cô cảm thấy đó là nhịp đập rộn rã của trái tim, đôi mắt cô mở rất to, nhìn anh khép mắt lại và đôi chân của mình cùng đôi mi mắt của anh khẽ rung lên.

Anh ấy, thật đẹp trai. Đó là thông tin duy nhất cô thu được từ nụ hôn.

Sự “xâm chiếm” mỗi ngày một sâu, mặc dù anh không đưa tay vào trong áo của cô, nhưng từ kinh nghiệm sau hàng chục năm đọc tiểu thuyết tình yêu thì có thể phán đoán, tiếp sau đó sẽ là trời long núi lở.

https://thuviensach.vn

Không cần phải hoài nghi.

Từ biệt tuổi hai mươi hai sắp trôi qua chỉ cần đến hai tiếng đồng hồ. Nhưng để từ biệt cuộc sống độc thân yên ổn như mong muốn thì sẽ phải cần đến bao nhiêu thời gian?

Anh ấy thậm chí đến lời nói yêu cũng chưa từng nói với cô.

Những suy nghĩ rối ren khiến cô cứ vùng vẫy dưới thân hình anh, cố gắng thoát khỏi bàn tay bị ghì chặt, rồi gắng hết sức hết quay mặt sang trái lại quay mặt sang phải để tránh những nụ hôn. Tuy những kinh nghiệm về mặt lý thuyết trong tình yêu của cô không ít, nhưng cô đã quên mất đoạn mắng nhiếc thường dùng nhất trong đó. Khi cô gái vùng vẫy dưới thân hình của người đàn ông thường càng làm tăng thêm sự thèm muốn cho người ấy.

Vấn đề có thể hay không có thể đã được thảo luận nhiều lần ngày ấy trong phòng ngủ của các cô nữ sinh, cuối cùng thì đã được kiểm chứng vào chính giờ phút ấy. Những giọt mồ hôi trên mũi anh nhỏ xuống bên tai cô, giọng anh đầy đau khổ: “Đừng động đậy”

Trời đất, cô bắt dầu cảm thấy trần nhà quay cuồng, lời nói cũng trở nên lộn xộn, lắp bắp: “Đừng có ngốc, anh cứ xem ti vi …để, để em đi tắm một cái, được không?”

Chung Lỗi nằm đè lên người cô, một hồi lâu không nghe thấy anh nói gì, điều ấy khiến cô lại càng ý thức rằng: sự trinh tiết của mình phen này đúng là lành ít dữ nhiều rồi. Giê su đã niệm rất nhiều lần, nhưng chẳng có vị thần nào chịu giúp. Cô đang định tìm kiếm một vật gì đó để vùng lên cứu mình thì anh đã hôn mạnh vào cổ cô và khẽ nói: “Đi, đi!”

https://thuviensach.vn

Chương 9: Chuyện Năm 2001 (Phần 2)

Lương Duyệt trốn vào phòng vệ sinh, đứng trước gương ngắm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của mình trong gương, đôi mắt to đen lộ rõ vẻ thẹn thùng vì lần đầu nếm trải vị ngọt ngào, trong đôi mắt ấy còn có cả sự long lanh và quyến rũ mà trước đây chưa từng có.

Trời đất, đúng là một chuyện sửng sốt bất ngờ. Cô tránh nhìn vào gương, tay chân luống cuống điều chỉnh vòi nước ấm.

Dòng nước nòng từ vòi xối xả từ đầu xuống, nhưng những xao động trong lòng thì mãi cũng vẫn không xua tan hết. Khi Chung Lỗi nhích người ra, cô đã nhìn thấy những giọt mồ hôi túa ra trên trán anh. Đôi mắt đen không nhìn thấy đáy kèm trong tiếng thở gấp gáp nhìn cô đầy vẻ e thẹn.

Hình ảnh trong đôi tròng đen ấy và hình ảnh trong gương vừa rồi đều khiến người ta sửng sốt như vậy, thậm chí cô còn cảm thấy cái nóng bỏng rừng rực trên khuôn mặt lúc đó.

Chuyện đã phát triển đến bước này rồi, có nên tiếp tục không? Cảm giác về cảnh tượng đàn ông và phụ nữ quấn lấy nhau bây giờ đang bày ra trước mắt cô, cô nhận ra rằng, thực ra mình chưa có chuẩn bị gì. Mặc dù, phần lớn phụ nữ đều dành lần đầu tiên cho người đàn ông mà mình yêu nhất, nhưng lúc này cô thực sự không thể nào chế ngự được sự căng thẳng, đôi chân cô cứ run lên.

Cùng với tiếng nước xối ào ào, thời gian cũng nhích dần từng phút. Dường như cô đã phải dùng đến hơn nửa cuộc đời để quyết định một vấn đề tưởng chừng rất nghiêm túc, nhưng không thể hiểu. Cuối cùng cô nghiến răng quyết định, đến đâu hay đến đó, đối phương bất động ta cũng bất động.

https://thuviensach.vn

Cô bước ra khỏi nhà nhà tắm với tâm thế không run sợ và với vẻ liều mạng, nhưng ngay sau đó cô đã phải thất vọng hoàn toàn.

Người con trai khiến cô căng thẳng một hồi lâu đang nằm trên giường, đôi mắt nhắm lại chìm trong giấc ngủ sâu khi xem tiết mục lễ hội đêm giao thừa vui nhộn tự bao giờ. Cô hừ một tiếng, cơn tức giận cứ đầy trong ngực, đúng là uổng công mình vùng vẫy cả một hồi lâu như vậy, thì ra cũng chỉ như thế mà thôi, cô có thêm những hiểu biết về sự hưng phấn trong chốc lát của đàn ông.

Lương Duyệt tức giận nằm xuống ghế, kéo mạnh chăn đắp lên, miệng ngáp liên tục. Ôi, hôm nay thực sự rất mệt!

“Em, tắm xong rồi à?” Giọng nói từ chiếc giường phía bên phải đột ngột vang lên. Lương Duyệt như cây cung vừa mới thả lỏng được một chút, giờ lại căng lên, cô co người lại, trong tư thế đề phòng như chú nhím xù lông.

Anh lặng lẽ rời khỏi giường, mắt không nhìn cô, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Thế là tất cả những gai góc mà cô vừa chuẩn bị để đề phòng đồng loạt rơi lả tả, hơi thở gấp gáp lúc trước của cô lúc trước cũng đã trở lại bình thường .

Đến khi Chung Lỗi tắm rửa xong xuôi, thì Lương Duyệt đã ở trang trạng thái nửa thức nửa ngủ, một phần đầu ghé trên ghế, một bên chân và cánh tay phải buông thõng bên ngoài, cả người trong tư thế co ro, trông thật tội nghiệp.

Chung Lỗi ngồi xuống giường, nhìn cô ngủ trong dáng vẻ như vậy, nên đập đập xuống chỗ giường trống bên cạnh, nói: “Em đến đây mà nằm.”

Cô vẫn nằm trên ghế lẩm bẩm đáp lại: “Không đâu, như thế có khác gì là tự chui đầu vào rọ!”

https://thuviensach.vn

Anh cầm chiếc khăn mặt vò tóc, phì cười, sau đó nói: “”Ngoan nào, mau sang đây đi, ở bên này dễ chịu hơn, em nằm ở ghế không được đâu.”

Lương Duyệt vẫn nhắm mắt, nhưng lắc đầu quầy quậy, ôm chặt chiếc gối ôm vào ngực: “Em không sang đâu, em nhất định không mang dê đến miệng hổ!”

Đột nhiên, anh nói to: “Em yên tâm đi, anh đảm bảo sẽ không động gì đến em, sang đi mà!”

Cơn buồn ngủ khiến cho đầu óc lơ mơ, lúc ấy cố gắng vận dụng toàn bộ phần ý thức còn lại để hiểu xem rút cục là anh đang nói gì. Trong lòng tình toán thiệt hơn một hồi, nỗi lo sợ con sói háo sắc cuối cùng đã không thắng nổi nụ cười và cái vẫy tay của Chung Lỗi. Vì thế, cô ôm chiếc gối dựa, mắt vẫn nhắm, mò mẫm đi sang, rồi lặng lẽ ngồi xuống bên giường.

Một cánh tay ấm áp và rắn chắc đón cô tới chỗ nằm.

Phịch một cái, cô gieo mình xuống giường.

Lương Duyệt thở một hơi thật dài dễ chịu. Phải thừa nhận rằng, nằm ở giường rộng dễ chịu hơn hẳn nằm trên ghế, hơn nữa trong chăn còn có cả hơi ấm của anh lúc trước, thật nồng nàn. Rất nhiều những điều cám dỗ cô sang với chiếc giường dần dần chìm vào trong giấc mơ rất đẹp.

Sợ làm kinh động đến giấc ngủ của cô, nên Chung Lỗi khẽ khàng nhấc chăn, đưa chân vào. Nhưng, Lương Duyệt nằm bên tưởng rằng đã ngủ ngon, lúc này nói bằng một giọng ráo hoảnh: “Em đã nói với anh rồi, đừng có mang những ý định xấu xa, anh mà động đến em là em phăng teo luôn đấy!”

Anh phì cười, rồi bắt đầu giấc ngủ với vẻ rất hả hê.

https://thuviensach.vn

Nhưng tắt đèn xong, Chung Lỗi thấy chẳng buồn ngủ chút nào và hơn nữa lòng bàn tay bỗng nhiên nhớp nhúa đầy mồ hôi. Cả căn phòng chẳng lấy gì làm rộng tràn ngập mùi hương thơm từ tóc cô toả ra, lẽ ra khi vừa mới tắm gội xong phải hong một lúc cho tóc khô đi đã. Lương Duyệt đã chiếm một phần lớn chiếc giường bằng một tư thế tuyệt đẹp và ngủ ngon lành. Chung Lỗi bất lực ngồi dựa vào một góc giường xem chương trình ca múa trên ti vi, đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua, nhưng anh phát hiện ra rằng, đầu óc anh hầu như không để ý gì đến nội dung trên đó.

Cơn buồn ngủ rũ cả mắt, nhưng xem ra người đến chiếm giường không có ý trả lại chỗ, anh đành cúi đầu, ghé xuống bên tai cô, vì không muốn làm cô giật mình, anh khẽ nói: “Này, cô ngốc, nhường cho anh một chút đi.”

Lương Duyệt đang mơ thấy mình đếm tiền và cô thấy rất vui, vì thế khi mơ màng nghe thấy tiếng gọi như từ một nơi rất xa vẳng đến, cô đã đáp lại bằng một giọng nũng nịu ngái ngủ: “Không đâu, không đâu mà!”

Giọng nói ấy vang lên trong bóng đêm bỗng trở nên đầy sức cám dỗ, khiến cho người đàn ông mất đi sự chế ngự, ánh sáng từ chiếc màn hình ti vi chiếu mơ màng lên khuôn mặt cô, khiến nó càng đẹp hơn và khiến anh quên mất lời hứa của mình.

Bởi vì, có một số chuyện, khó có thể được đảm bảo bằng lời từ miệng của một ai đó.

Lương Duyệt đang trong giấc mơ và khi cô cảm nhận được rằng mình sắp gặp tai hoạ, thì trên người đã không còn một mảnh vải che thân. Mọi sự chống cự trong lúc mơ màng của cô đều vô nghĩa, thậm chí cho tới khi đôi môi mềm mại của anh lướt xuống ngực cô, cô còn có cảm giác rã rời.

Những điều viết trong các cuốn tiểu thuyết tình yêu thì ra cũng đều có chân lý, Lương Duyệt nghĩ.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên nên rất đau. Tuy lúc mới đầu có thể coi như cô nửa đồng ý, nửa từ chối, nhưng nỗi đau đớn tiếp sau đó đã khiến cô dứt khoát tìm cách cứu mình. Thế nên, cô huy động cùng một lúc tất cả chân tay, răng miệng, móng chân, móng tay thành vũ khí, nghĩa là cô đã dùng tất cả mọi cách thức có thể được để buộc đối phương phải dừng ngay hành động.

Mồ hôi đầm đìa, anh cuống quýt giữ chặt lấy đôi tay đang vùng vẫy của cô, cố tránh cú đạp từ đôi chân dài của cô trong dáng điệu thảm hại, miệng thì dịu dàng dỗ dành: “Ngoan nào, chỉ một lát là ổn thôi, cố chút nữa đi.”

Một lát? Một lát là bao lâu? Trong lòng cô đầy sự oán hận, cô cắn mạnh vào tay anh.

Anh không tránh, ăn miếng trả miếng, anh để mặc cô trút cơn giận.

Vì thế khi sự hồi hộp thay thế cho cảm giác đau đớn, cô cũng dần dần trở nên yên lặng. Cảm giác sung sướng xen lẫn với cái đau nhè nhẹ khiến cô thả lỏng mình, ngón tay cào lên tấm lưng trần của anh cũng bắt đầu lỏng ra, rồi cô dần dần rơi vào cảm giác quên mọi những thứ xung quanh, sung sướng và hơi ran rát, đến cả giọng nói cũng lạc hẳn đi.

Trong màn đêm quyến rũ, lần đầu tiên cô biết về một con người như thế trong bản thân mình.

Một con người lột xác từ cô thiếu nữ trở thành một người đàn bà.

Khi mà ở chương trình vui chơi trong ti vi đang phát đến đoạn mọi người cùng lớn tiếng đếm ngược thời gian, anh nghiêng người trườn xuống, rồi dừng lại ở khoảng cách phía trên trước mặt cô mấy phân, nhìn sâu vào mắt cô, đưa tay gạt những sợi tóc dính đầy mồ hôi trên trán cô ra phía sau, khẽ nói: “Ngốc, anh yêu em.”

Rồi liền sau đó, anh tiếp tục hôn lên đôi môi cô, nụ hôn mềm mại và nồng nhiệt. Trái tim Lương Duyệt đập dồn dập khi cô phát hiện ra rằng,

https://thuviensach.vn

thực ra anh cũng là một người đàn ông rất dịu dàng.

Lương Duyệt không biết mình đã ngủ thiếp đi từ khi nào, cánh tay vắt ngang người cô, luôn đặt ở đó trong cả khi cô mơ, tuy có mấy lần cô nhíu mày buồn bực vì những giọt mồ hôi khiên cô thấy nhớp nháp ở phía sau lưng, nhưng một người học được cách ngoan ngoãn như cô vẫn không thay đổi tư thế được ôm thân thiết vào lòng từ phía sau.

Cô giật mình tỉnh dậy bởi từng tràng từng tràng pháo nổ, trong cơn hốt hoảng, cô không thể định hình được rằng mình đang ở đâu, nhưng cô ngửi thấy trong không khí toàn mùi thơm của trứng gà, vì thế cơn đói bụng lập tức kéo đến bằng những tiếng réo sôi trong bụng.

Cô hé một mắt, lén quan sát quanh căn phòng, hình như không có anh, Lương Duyệt vội ngồi dậy, tìm quần áo khắp nơi. Khi mắt cô nhìn thấy quần áo vứt đầy trên đất, lập tức máu lại dồn lên mặt. Cơn điên cuồng buổi tối hôm qua đúng là quá kích động, những cảnh tượng ấy lại hiện lên trong đầu cô, khiến cô đỏ bừng mặt.

Rồi như chợt nhớ tới điều gì, cô vội quay người lại nhìn. Tấm ga trắng trải trên giường vẫn sạch sẽ, không hề có dấu vết gì, trong chốc lát, cơn hưng phấn lập tức tan biến, trong lòng cô dậy lên một cảm giác mất mát rất khó nói lên lời. Cô từng nghĩ rằng, chỉ có đàn ông mới có những suy nghĩ về sự trinh tiết, nhưng bây giờ khi thấy mình không chảy máu, thì cô gái luôn được gọi là kiên quyết giữ gìn đến cùng ấy trong cô đột nhiên cảm thấy mỗi nối day dứt đáng tiếc giống như những người sống trong thời đại xưa.

Không biết anh ấy sẽ nghĩ gì?

Hai mươi ba tuổi, không coi là nhiều tuổi. Bị hiểu nhầm và trải qua những phần đời phức tạp suy cho cùng chẳng có gì là vẻ vang, anh ấy còn trẻ như vậy, không hiểu có là người cố chấp không?

https://thuviensach.vn

Khi Chung Lỗi mang đĩa trứng tráng vào thì Lương Duyệt vẫn đứng thẫn thờ bên giường. Thân hình trần trụi của cô trong buổi sáng sớm chẳng khác gì một bóng ma lén xuống với trần gian, trông cô hoang mang thất thần, thuần khiết tới mức khiến người khác phải nín thở, sắc đỏ trên mặt cô khiến anh xuýt nữa làm rơi chiếc đĩa, mồ hôi toát ra đầy người. Anh thiểu não đặt chiếc đĩa lên bàn, cố ý hung hắng ho mấy tiếng, "Dù trong phòng không lạnh thì em cũng phải mặc thứ gì đó lên người chứ! Mới sáng ngày ra mà em đã có chuyện gì vậy?"

Cô đột ngột quay đầu lại, vẻ ủ rũ cùng với đôi mắt thẫn thờ, hàm răng trắng cắn chặt vành môi đỏ, tất cả mọi động tác của cô dường như vẫy gọi anh tới bên, thế là hai người lại lên giường như một lẽ rất tự nhiên.

Cả ngày mùng một tết tuyệt đẹp, ngoài bữa trưa qua quýt với chút bánh tráng trứng nguội ngắt, mọi thời gian còn lại cô luôn nằm trong lòng anh.

Tuổi trẻ sức xuân đang dào dạt, thể chất và tâm hồn đều tới độ chín muồi, vì thế mà sự háo hức, hiếu kỳ cũng trở nên rất đặc biệt, biết vị ngọt của quả cấm rồi, ai còn chịu để cho bụng đói nữa?

Sự quấn quýt giữa hai người đã chứng minh hai chuyện: Lần thứ nhất và lần thứ hai đau như nhau, và cô đã chảy máu. Vết máu to tướng trên chiếc ga giường khiến cho cả hai người đều ngồi ngây ra.

Lương Duyệt thậm chí còn cảm thấy bàn tay mình run lên. Cô suy nghĩ trong nỗi lo sợ, không biết có phải mình mắc phải chứng bệnh không chữa được không nhỉ? Trong tiểu thuyết chỉ nói là loáng thoáng như đốm hoa đào thôi cơ mà?

Anh cũng lo lắng như vậy và vội vàng định chạy xuống gác gọi điện về trường, Lương Duyệt vội hỏi trong cơn hoảng loạn vẫn còn: ""Anh gọi về trường làm gì?"

https://thuviensach.vn

Anh vỗ vào sau lưng cô an ủi, và nói một cách cứng cỏi: “ Anh muốn hỏi các bạn xem rút cục là có chuyện gì, nếu không ổn thì chúng ta tới bệnh viện!”

Cô giữ chặt lấy anh lúc đó đang mặc quần áo, nói bằng giọng run rẩy: “Chuyện này mà cũng gọi điện đi hỏi người khác, như thế không sợ người ta cười cho à? Nếu anh cứ nhất định gọi điện thoại, em sẽ chết ngay cho anh xem, dù sao cũng chẳng còn mặt mũi nào sống nữa.”

Có lẽ anh cũng biết được dù có gọi điện thoại thì kết quả cũng chẳng thể giải quyết được vấn đề, vì thế đành ngồi xuống bên cô, không nói gì ngoài việc chỉ lặng lẽ đưa tay lên vuốt ve sau lưng cô.

Lương Duyệt nhìn vẻ mặt đầy áy náy và lo lắng của Chung Lỗi, bỗng nhếch môi cười, nói: “Không sao đâu, đừng lo, chỉ một lát rồi nó sẽ tự cầm thôi.”

Cái “một lát” này và “ ngay lập tức” lúc trước chẳng khác gì nhau, cũng là một khái niệm thời gian rất rộng, chẳng ai biết cụ thể nó sẽ là bao nhiêu phút. Vì thế hai con người gây ra tai hoạ chỉ còn biết đưa mắt nhìn nhau và chờ đợi kết quả của cái gọi là “một lát” ấy.

May sao niềm vui trong ngày đầu năm mới đã lan sang cơ thể biết nghe lời, đến trưa thì Lương Duyệt đã hoàn toàn hết cảm giác khó chịu.

Không có chuyện ôm đầu khóc lóc, không có chuyện giơ tay chúc mừng, anh chỉ đỏ mặt nói với cô: “Để anh đi mua xương sườn và đường đỏ để em bồi dưỡng. Em phải ngoan ngoãn ngồi nhà nghỉ ngơi cho khoẻ, không được chạy nhảy lung tung đâu đấy.”

Anh đã đi rất lâu, Lương Duyệt nhân lúc đó xuống gác tới bốt điện thoại gọi điện về cho mẹ.

https://thuviensach.vn

Khi giọng nói quen thuộc vừa vang lên ở đầu dây bên kia, ở bên này cô lập tức nước mắt chưa chan, nhưng lại sợ mẹ nghe thấy tiếng khóc sẽ lo lắng, vì thế cô bịt ống nói, ngồi xuống, chờ cho hơi thở trở lại bình thường mới nói chuyện tiếp.

Nói rằng mình vẫn bình an, chỉ mấy câu là xong, nhưng cô không muốn đặt máy xuống, cô rất muốn được nghe giọng nói của mẹ nhiều hơn, dường như qua giọng nói ấy cô có thể thấy được hơi hướng của quê hương.

Mẹ nói, hôm qua cha đã mua về rất nhiều đồ ăn, nhưng rồi sau khi chế biến xong, cả hai đã ngây người bên mâm cơm.

Mẹ nói, hàng ngày cha cô thường xem tiết mục dự báo thời tiết của Đài truyền hình Trung ương, mỗi lần nghe nói Bắc Kinh có mưa hay có tuyết rơi là ông lại thở vắn than dài.

Mẹ cô đã kể rất nhiều chuyện, ở đầu dây bên này Lương Duyệt chỉ còn biết vừa nghe vừa lặng lẽ khóc mà không thể xen vào được câu gì. Đúng lúc như vậy thì cánh tay cô bị ai đó kéo từ phía sau. Cô quay khuôn mặt đầm đìa nước mắt lại thì đối diện với anh lúc đó hai tay đang xách túi đồ, anh im lặng không nói câu nào, đôi lông mày sắc nhọn chau lại.

Trong điện thoại mẹ cô vẫn tiếp tục kể lể, Lương Duyệt tiếp tục lắng nghe trong ánh mắt quan sát chăm chú của anh. Mãi cho đến khi cô vẫn nước mắt lưng tròng đặt ống điện thoại xuống, thì anh mới đặt túi đồ xuống đất, rồi vỗ nhẹ vào đầu cô như với một con vật bé nhỏ, “Ngoan, đừng khóc nữa, nếu em muốn về nhà thì chúng ta sẽ về xem sao.”

Lương Duyệt ngước đôi mắt như mắt thỏ lên, lắc đầu, “Dù có bị đấnh chết em cũng không về. Dù thế nào em cũng phải kiếm được tiền đã rồi cưới chồng xong em mới quay về”

Anh nhìn cô một hồi lâu rồi khẽ cười và cúi đầu xuống nói với cô: “Đi lên nào”

https://thuviensach.vn

Cô hỏi với vẻ nôn nóng: “Để làm gì?”

Anh đáp: “Em đang không được khoẻ, để anh cõng em lên.” Nói xong, anh đập đập lên lưng mình, ý muốn nói nó rất chắc chắn.

Lương Duyệt đưa mắt nhìn quanh một lượt xem có người không, rồi quyết định để mình nhõng nhẽo một chút. Vì suy cho cùng, việc cô đoạn tuyệt với gia đình cũng có một phần trách nhiệm của anh. Tuy nhiên, khi bám cổ để trèo lên lưng anh, trong lòng cô không khỏi cảm thấy có chút áy náy.

Lưng anh hơi chùng xuống khi cô trèo lên. Chờ cô ngồi vững xong, anh đưa tay nhắc túi đồ lên rồi quàng qua chân cô, chầm chậm đi lên gác trở lại phòng trọ.

Tấm lưng rộng và chắc chắn chính là lời hứa thầm của anh dành cho cô.

Anh tự thề trong lòng là nhất định sẽ làm cho người con gái trên lưng anh sống một cuộc sống tốt đẹp nhất, đến hết đời.

Anh bước đi rất chậm, từng bước, từng bước một, bước chân vững chãi, dường như anh sợ nếu lơi tay ra thì cô sẽ bị ngã trở lại với buồn thương, và sau đó sẽ là khóc lóc.

Không khí trầm lắng có vẻ rất không hợp với khí thế tưng bừng của thế giới xung quanh. Để làm cho cô vui vẻ trở lại, anh nghiêng mặt, cười hỏi: “Này, hình như em phải giảm béo thì phải? Trư Bát Giới thì cõng vợ, còn ở đây thì chồng lại cõng Trư Bát Giới, đúng là không hợp lẽ tí nào!”

Lương Duyệt đáp vẻ giận dỗi: “Xì, nếu không vừa lòng thì đổi người khác đi. Những người muốn cõng em có cả hàng tá!”

Cánh tay anh đang đỡ chân cô bỗng xiết chặt: “Không được, nếu em mà dám tìm người khác cõng, anh sẽ không làm cơm cho em ăn nữa, để cho em

https://thuviensach.vn

chết đói luôn!”

Nghe vậy, cô bèn im lặng ngoan ngoãn, tay ôm chặt lấy tấm lưng đang nghiêng đi vì phải leo cầu thang của anh .

Rồi, đột nhiên anh nói: “Không được, ngày mai anh sẽ giúp em dọn đồ ra ở cùng với anh. Của tốt phải để bên cạnh mình mới an toàn.”

Để tỏ sự phản đối của mình, Lương Duyệt cúi xuống cắn lên tai anh một cái.

“Phản đối vô hiệu. Chuyện này không có gì phải tranh cãi, bàn luận cả!” Anh cũng không né tránh mà kiên quyết đáp lại.

Thế là ngày mùng ba tết, cô dâu nhỏ ấm ức Lương Duyệt đã nấp phía sau lưng chàng trai tay xách hai túi đồ to tướng, đưa mắt nhìn Phương Nhược Nhã - người vội vã quay trở lại Bắc Kinh vì không yên tâm khi để lại Lương Duyệt ăn tết một mình, với cái nhìn đầy vẻ áy náy.

Mặc dù sống chung không phải là chuyện gì mất mặt, nhưng Lương Duyệt vẫn không nỡ từ bỏ nhóm của mình, không muốn từ bỏ thân phận “lưu manh” để đi theo đàn ông, bởi làm gì thế ít nhiều cũng là thiếu nhân tính. Vì thế mà cô cảm thấy tiếng thở dài và vẻ bất lực của Phương Nhược Nhã chẳng khác gì những chiếc roi không âm thanh quất vào mình.

Phương Nhược Nhã tối sầm mặt, cuối cùng cũng nhếch một bên môi, lạnh lùng hỏi: “Các cậu thuê nhà cũng tốt, như thế chúng tôi cũng có cứ điểm rồi. Để sau này mấy chị em chúng tôi nhất định sẽ thường xuyên tới quấy rầy. Anh có đồng ý không?”

Người mà cô hỏi chính là chàng trai muốn đưa người chị em của cô đi.

Phương Nhược Nhã thấp hơn hẳn Chung Lỗi một cái đầu, nhưng tinh thần muốn bảo vệ Lương Duyệt của cô khiến Chung Lỗi cảm động. Anh

https://thuviensach.vn

nắm chặt tay Lương Duyệt, nói với vẻ dứt khoát: “Tất nhiên, nhà chúng tôi lúc nào cũng hoan nghênh những người bạn của mình.”

“Vậy thì hai người hãy mau đi, đừng làm mất giấc ngủ của tôi. Hai ngày nay, ngày nào cũng chơi mạt chược, tôi buồn ngủ lắm rồi.” Bỗng nhiên cô tỏ vẻ rất thiếu kiên nhẫn, quay người đi vào trong, sau đó học theo cách của Cố Phán Phán, đưa chân đá cánh cửa sát xoảng một tiếng.

Trong lòng Lương Duyệt thoáng có chút khó chịu, cô đang định quay vào hỏi thăm Phương Nhược Nhã mấy câu thì Chung Lỗi giữ vai cô lại, an ủi, “Đi đi, kẻo cô ấy lại cáu.”

Cô ủ rũ theo anh xuống gác, rồi sau đó lại theo anh ra cổng, lên xe, xuống xe rồi lại lên xe, lúc nào cô cũng đi phía sau anh. Tuy mới hai mươi hai tuổi nhưng anh có vẻ rất chín chắn, tấm lưng rộng và bờ vai rắn chắc dường như chứng minh rằng, anh hoàn toàn có thể gánh vác được trọng trách của cuộc sống.

Mặc dù vậy, trong lòng cô cũng không tránh khỏi nỗi thắc thỏm, lo âu.

Ngôi nhà mà anh thuê như thế nào nhỉ? Ngôi nhà trong tương lai ấy liệu có thực sự chống đỡ được với gió mưa không?

Tất cả những điều ấy cô đều không hay biết.

Mây đen bao phủ lấy bầu trời, những bông tuyết bất ngờ rơi mà không hề có báo trước. Đây là trận tuyết rơi đầu tiên trong mùa đông năm nay. Vốn đã quen với không khí lạnh giá của băng tuyết, Lương Duyệt hít sâu luồng không khí mát lạnh, và bỗng nhiên cảm thấy rất sảng khoái, cô bật cười to và ngẩng mặt lên thích thú nhìn những bông tuyết lạnh giá bay trong không trung.

Chỉ một loáng sau, vai anh và tóc của cô đã phủ đầy một lớp trắng xám, nhưng cô không hề cảm thấy chút lạnh nào.

https://thuviensach.vn

Anh đi phía sau, thấy vậy liền cởi chiếc áo nhung trên người giơ hai tay che những bông tuyết phía trên đầu cho cô.

Anh cúi đầu, ghé sát bên tai cô thì thầm, “Ngốc, anh yêu em.”

Hơi ấm khiến đôi mắt Lương Duyệt bỗng trào nước mắt, cuối cùng cô quyết định, “Phải, không nói gì nữa, chỉ là anh ấy thôi.”

https://thuviensach.vn

Chương 10: Tình Yêu Gần Trong Gang Tấc

Từ trước đến nay, dù là đêm trước có uống say Lương Duyệt cũng không để ảnh hưởng đến công việc. Đây cũng là điều mà Hàn Ly rất phục cô.

Trong các lần đi dự tiệc để bàn bạc với khách hàng bàn về vụ án, hay đi quan hệ với bên tư pháp, chưa khi nào Lương Duyệt từ chối. Ngày hôm sau, khi những người cùng dự tiệc kéo lê đôi chân mệt mỏi và cái đầu nặng chịch tới cơ quan thì đã thấy Lương Duyệt ngồi nghiêm chỉnh trước màn hình máy tính xử lý công việc, như thể người uống không biết say trên bàn tiệc ngày hôm qua không phải là cô.

Giống như bây giờ. Cô với bộ trang phục màu đen, áo sơ mi cho vào trong váy, chẳng hề có chút nào điệu đà, sắc mặt tuy hơi nhợt nhạt nhưng không một chút ảnh hưởng tới sự nghiêm trang trong giọng nói và sự cẩn thận trong lý luận nghiệp vụ, tay cầm chắc chiếc cặp tài liệu, thảo luận về vụ án với anh mà đầu không hề ngẩng lên.

“Vụ án của tập đoàn Tinh Trị tôi đã giao cho Doanh Doanh rồi, nếu trên cần đến quan hệ thì tôi có thể tới.” Lương Duyệt nói.

“Hôm qua cô đã về nhà thế nào?” Hàn Ly dè dặt hỏi.

Lương Duyệt sa sầm mặt, ném phạch chiếc cặp tài liệu lên mặt bàn thuỷ tinh của anh, đáp lại với vẻ mặt coi thường: “Vậy cái tát trên mặt anh là do ai vậy?”

“Lương Duyệt, mắt cô đừng có mà dữ dằn như vậy được không? Hãy giả vờ như không nhìn thấy đi, như thế ít nhất cũng còn giúp ông chủ của

https://thuviensach.vn

cô giữ lại được một chút thể diện chứ!”Anh nói với vẻ nài nỉ, cáu giận.

Lương Duyệt nhìn anh ta bằng ánh mắt có phần hơi vô duyên và nói: “Không phải là tôi quá nghiêm khắc, mà vấn đề rất rõ ràng, hơn nữa mặt anh cũng quá là to, cái tát ấy quá là hoàn mỹ, chỉ cần mắt không sao là được rồi, còn nếu coi như không thấy nó thì rất khó đấy.” Nói đến đây, Lương Duyệt ngó vào mặt anh rất kỹ, rồi gật đầu nói: “Quả là rất khó, ngay cả dấu của chiếc nhẫn đeo trên ngón tay cũng hằn rất rõ”

“Này, đừng có mượn vào một chút thủ đoạn ấy của người khác mà bỡn cợt tôi, ai mà chẳng có lúc như vậy? Dấu của chiếc nhẫn mà cô cũng nhìn thấy trên mặt sao? Chút kinh nghiệm ấy của cô cũng là do tôi truyền lại cho cô, thế mà bây giờ cô dám lấy nó ra để cười cợt tôi hả?” anh ta vênh mặt lên, cự lại.

Cô không thèm để ý tới màn tố khổ mà anh đang định diễn, lật đám tài liệu trong cặp, vẫn điềm nhiên hỏi: “Trước đây cùng lắm cũng chỉ là mắng nhiếc, và cũng không thấy anh bị thiệt thòi gì nhiều, còn lần này tại sao lại bị đánh vô duyên vô cớ như vậy? Không lẽ cô ấy…” Lương Duyệt đột nhiên như hiểu ra điều gì đó, cô ngẩng lên nhìn anh ta, rồi lắc đầu để bày tỏ sự ngạc nhiên của mình, “Trời, không có lẽ anh chán sống rồi à?”

Hàn Ly chậm rãi dựa vào vào ghế, tay xoay xoay chiếc bút máy cái rồi mới ký vào tập công văn ở phía dưới, “Tôi còn có cách gì được nữa đâu? Cô cần phải biết rằng, sói mà ăn cỏ lâu ngày thì sẽ không thể nào sống nổi!”

Những âm thanh quen thuộc ở phía ngoài mỗi ngày một đến gần, nó mang theo dấu hiệu của một trận lôi đình đang tiến về phía họ.

Khuôn mặt lạnh như như băng của Lương Duyệt lập tức nở nụ cười ngay trong chốc lát, “Phải, anh đã nói đúng. Nhưng con sói ăn thịt sẽ lập tức bị người đi săn bắn chết!”

https://thuviensach.vn

Cô vừa dứt lời, cánh cửa phòng của Hàn Ly lập tức bật mở. Lương Duyệt quay đầu lại nhìn ông chủ đang trong vẻ bình thản đến khác thường, rồi mỉm cười ranh mãnh. Quả nhiên, vẻ khô lạnh cứng nhắc lập tức trở lại trên khuôn mặt của Hàn Ly, anh duyệt những công văn trong chiếc cặp trong tay với vẻ không mấy để tâm, không thèm ngẩng lên nhìn người mới tới dù chỉ là một cái.

Lại sắp sửa rồi, mỗi lần trước mặt Phương Nhược Nhã, Hàn Ly lại giả vờ tạo bộ mặt của một người đàn ông lạnh lùng, khô cứng, nhưng trước mặt của Lương Duyệt thì lại trở lại hình ảnh của một ông chủ vô lương nhăn nhăn nhở nhở, thói xấu của anh ta khiến người ta tức đến mức chỉ còn biết nghiến răng. Lương Duyệt tin rằng sẽ có những người cao tay hơn tìm lại sự công bằng cho cô.

Hôm nay xem ra, những lời cầu xin ấy cuối cùng đã khiến trời xanh cảm động. cái người trừng trị anh ta chính là Phương Nhược Nhã với vẻ mặt tức giận hằm hằm.

“Hàn Ly, anh phải giải thích rõ ràng cho tôi hay, tôi nhận lời lấy anh từ khi nào?”

Phì - ngụm cà phê trong miệng Lương Duyệt phun ra, cô vội rút tờ giấy ăn lau lên khoé môi nhìn hai con người đang nhìn nhau trừng trừng tới mức mắt như muốn toé lửa, rồi cười ha hả.

“Tối hôm qua cô đã đưa ra yêu cầu như vậy khi ở trên giường của tôi. Cô đã nói ra trước như vậy nên tôi cũng không tiện từ chối, chỉ còn biết đeo nhẫn vào ngón tay cô. Sao, cô quên rồi à?” Hàn Ly dựa về phía sau, đáp trả lại Phương Nhược Nhã bằng vẻ không mấy chú tâm.

“Anh tưởng tôi là đồ ngốc à? Nhẫn chưa hề thay đổi, vẫn như năm năm trước, thế mà tôi lại có thể nhận lời của anh sao?” Khuôn mặt của Phương

https://thuviensach.vn

Nhược Nhã đỏ bừng vì câu nói lấp lửng vừa rồi của Hàn Ly, nó rất dễ khiến người ta liên tưởng đến nhiều chuyện.

Về chuyện rắc rối trong quan hệ giữa hai người này thì rất khó dùng một hai câu để nói cho hết, nên Lương Duyệt đã ý tứ nhường chỗ trống phía trước bàn của ông chủ, nhón chân tới góc khuất phía sau tiếp tục quan sát như trước.

“ Anh đúng là đồ khốn, năm xưa tôi đã cho anh cơ hội nhưng anh không muốn, bây giờ anh lại muốn quay lại chuyện cũ. Tôi nói cho anh hay, Phương Nhược Nhã này không chịu chấp nhận như thế đâu, dựa vào đâu mà chỉ cần anh vỗ đùi một cái là tôi phải ngồi lên? Hổ không giương oai, anh coi tôi là Hellokitty đúng không? Bây giờ Phương Nhược Nhã này nói cho anh biết, thứ này tôi không cần!” Hình như chỉ nói không thôi thì không hả giận, cô cố sức lôi bằng được chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay.

Ngồi trong góc khuất, Lương Duyệt vừa nghe những câu trên vừa gật đầu liên tiếp, trong bụng thầm khen: nói rất phải, đúng là rất có phong cách của người nhà họ Hàn, không những miệng lưỡi sắc sảo, mà ngay cả tư duy cũng rất nhanh nhậy, đều là phẩm chất của người làm nghề luật sư.

Hành động tháo chiếc nhẫn ra khỏi ngói tay của Phương Nhược Nhã rõ ràng là đã khiến cho luật sư Hàn Ly - một con người ngày thường rất bình tĩnh, nổi giận, anh đe doạ bằng giọng rất dữ dằn: “Phương Nhược Nhã, anh cảnh cáo em một lần nữa, nếu hôm nay em cứ nhất quyết tháo bằng được chiếc nhẫn ra khỏi tay thì anh sẽ không tha cho em đâu!”

“Hừ, tưởng rằng tôi sợ anh sao? Anh nghĩ rằng tôi uống nước lã mà lớn lên chắc?” Phương Nhược Nhã đáp lại bằng vẻ coi thường, “anh thích làm gì xin cứ việc. Anh doạ ai mới được chứ? Nếu tôi mà sợ thì đâu còn là Phương Nhược Nhã nữa!”

https://thuviensach.vn

Đúng lúc Phương Nhược Nhã đang trút cơn giận, thì đã bị ôm lấy và kéo về phía trước, đôi cánh tay cố giẫy giụa bị kẹp chặt về phía sau, chiếc nhẫn vẫn chưa tháo xong thì đôi môi đã bị bịt chặt lại.

Hàn Ly cảm thấy lớp son môi cam trên môi cô là mùi vị tuyệt vời nhất trên thế gian này, đôi môi ấy rất mềm, rất thơm. Anh hôn mãi hôn mãi và bỗng cảm thấy như có men say, cơn giận dữ vừa rồi đã biến mất, thay vào đó là cảm giác ngất ngây. Đôi môi khô khát của anh cảm thấy Phương Nhược Nhã trước mắt mình chính là nguồn an ủi tốt nhất cho những tổn thương mà anh phải chịu đựng.

Những nụ hôn mãnh liệt diễn ra ngay trước mắt, Lương Duyệt bất lực khi trở thành người buộc phải chứng kiến. Màn trình diễn của nụ hôn ấy càng ngày càng có chiều hướng điên cuồng hơn và có phần xxx, cô đành phải hung hắng ho mấy tiếng để cảnh báo.

“Tôi nên đi hay nên ở lại, anh Hàn, anh phải nói một câu cho rõ đi chứ, đừng có chỉ biết chăm chăm vào việc thoả mãn cho đôi môi của mình như vậy, dù thế nào thì cũng phải nghĩ tới cảm nhận của người khác chứ?”

Nhưng rõ ràng là những lời yếu ớt ấy của Lương Duyệt không đủ để đánh thức hai con người đang quấn chặt lấy nhau ấy, vậy…

May mà cũng không đến nỗi, Hàn Ly cuối cùng cũng lấy lại được phần nào lý trí, anh đưa tay ra phía sau lưng Phương Nhược Nhã và khẽ xua xua, nhìn theo phía ngón tay dài của anh ta chỉ về phía cửa, Lương Duyệt lập tức hiểu rằng, ý anh ta là muốn cô lui ra ngoài, thế nên cô nhón chân khe khẽ đẩy cửa bước ra.

Cánh cửa được khép lại, Lương Duyệt đứng bên ngoài cửa khẽ lắc đầu mỉm cười, sau đó cô xách chiếc túi bước tới khu làm việc của Doanh Doanh, nói: “Luật sư Hàn đang tiếp một vị khách quan trọng, mọi người

https://thuviensach.vn

tạm thời đừng quấy rầy anh ấy. Tôi có việc phải đi, nếu có gì thì hãy gọi điện cho tôi.”

Đúng lúc ấy thì từ trong phòng vọng ra tiếng kêu đau đớn nhưng cố kìm của Hàn Ly. Mấy đồng sự ở gần phòng làm việc của anh mở to mắt ngạc nhiên và sửng sốt trước tiếng kêu ấy, chỉ riêng Lương Duyệt là tỏ vẻ không để ý gì đến điều đó, cô mỉm cười và rời đi.

Hôm nay là một ngày đặc biệt. Hàng năm, mỗi khi tới ngày 24 tháng 4 là cô lại đến dự buổi tiệc chúc mừng ngày thành lập của tập đoàn Trung Thiên với danh nghĩa phu nhân của Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn. Tất nhiên đó cũng là những giờ phút duy nhất trong năm cô bước chân vào toà nhà của tập đoàn Trung Thiên với danh nghĩa này.

Lúc thường mọi người thường gọi cô là luật sư Lương hoặc cố vấn Lương.

Hồi còn nhỏ xem tiểu thuyết tình yêu và phim ảnh Hồng Kông, trong đó có rất nhiều cảnh về các bàn tiện khiến người ta thấy mà thèm muốn, nào là những chiếc bàn xoay có mặt kính bóng lộn, xung quanh là những quý bà sang trọng xinh đẹp và quyến rũ đang thỏ thẻ chuyện trò, trên bàn có không biết bao nhiêu món ăn ngon, mà mỗi món ấy đều là một bố cảnh rực rỡ trong giấc mơ của thiếu nữ. Đáng tiếc là, sau này mỗi lần không cẩn trọng bước chân vào đó mới biết được rằng, những món ăn ấy sẽ trở thành những độc dược trong khi mà bạn chẳng hề muốn ăn nó, đằng sau của những quý bà ấy là sự lạnh nhạt vô tình như băng giá và nỗi cô đơn, tất nhiên ở đó còn có cả những cuộc đấu đá, tranh giành và mưu mô âm thầm diễn ra rất quyết liệt, ngay cả hơi thở cũng phải hết sức cẩn trọng.

Bạn đã thấy chưa, càng lớn lên càng thấy nhiều điều không hay.

Những cuộc gặp mặt như vậy, Trịnh Hy Tắc luôn không đi cùng với Lương Duyệt. Công việc ngày thường của cả hai đều rất bận, càng không

https://thuviensach.vn

nói gì đến chuyện đi cùng nhau, vì thế thông thường người nào tự thu xếp công việc, quần áo của người ấy, đến giờ gọi một cú điện thoại, hẹn gặp nhau trước cửa trụ sở của Trung Thiên là xong, và sau đó khoác tay nhau tiến vào hội trường.

Nhưng tình hình hôm nay rất khác, anh không chỉ gọi điện đến từ rất sớm cho thím Đường để xác nhận việc Lương Duyệt đã lái xe về nhà, mà còn về nhà ngay sau đó không bao lâu, vì thế chuyện Lương Duyệt ngạc nhiên khi mở cửa ra nhìn thấy anh về, là điều hoàn toàn dễ hiểu.

“Sao anh lại về? Chẳng phải chúng ta đã hẹn nhau là sẽ gặp ở trước cửa của Trung Thiên sao?” Cô vẫn đứng ở giữa cửa, hỏi.

“Anh thấy về nhà thay quần áo như thế sẽ tiện hơn.” Anh trả lời.

Lương Duyệt không phủ nhận việc cô cảm thấy ở anh có điều gì đó kỳ quặc khác thường.

Trịnh Hy Tắc luôn rất chú ý tới ăn mặc, mỗi bộ quần áo và cà vạt đi kèm luôn để riêng ở mỗi ngăn. Thường ngày, mặc bộ đồ nào anh cũng đều thông báo trước, để cho hai bà cô trong nhà tìm giúp, Lương Duyệt chưa bao giờ phải nhúng tay vào việc đó. Cũng chính vì vậy mà việc anh bất ngờ trở về khiến Lương Duyệt cuống quýt chân tay, thậm chí cà vạt của anh ở chỗ nào, bộ âu phục nào thì hợp với chiếc cà vạt nào cô cũng đều không biết.

Vì thế, cô hết quay ra rồi lại quay vào, lục tìm trong tủ quần áo khiến mồ hôi túa ra đầy mặt. Tay trái cô cầm chiếc sơ mi màu xám, tay phải cầm chiếc cà vạt màu xanh kẻ ca rô, cô quay sang hỏi chồng: “Bộ này được không?”

Anh nhìn kỹ một lúc rồi hỏi với vẻ bất lực: “Em định phối hợp màu xám với màu xanh thật à?”

https://thuviensach.vn

Xem ra để làm tốt vai trò một người vợ hiền trong gia đình là một việc cần phải có nghệ thuật, khó hơn hẳn việc học để trở thành một luật sư.

Cô lại nghiến rắng, quay đầu vào chọn lựa một lần nữa.

“Vậy, bộ này thì sao?” cô quay người hỏi một lần nữa với vẻ đầy hy vọng.

“Bộ này đã mặc trong buổi gặp mặt nhân viên đầu năm rồi.” Trịnh Hy Tắc đưa tay ôm ngực nhìn Lương Duyệt đang trong trạng thái rồi bù, môi trề ra vẻ thích thú.

“Thật à?” Cô không tin, cầm bộ quần áo đó lên xem, cô thấy nghi ngờ trí nhớ của anh.

“Đúng như thế, anh đi cùng với em mà.” Anh bổ sung một câu, rồi chăm chú quan sát phản ứng của cô.

Tất nhiên, muốn làm cho Lương Duyệt áy náy về chuyện này quả là rất khó, cho nên kết quả quan sát là cô ngước đôi mắt hoang mang lên nhìn, cô đã quên thật sự.

Tiếp đó thêm mấy lần lục tìm nữa, tới lúc mà sự kiên nhẫn của Lương Duyệt đã dốc ra gần hết, anh nghĩ, nếu cứ tiếp tục với kết quả không tìm được bộ nào vừa ý, chắc chắn cô sẽ từ chối thẳng thừng không tới dự bữa tiệc chúc mừng của Trung Thiên hôm nay nữa.

Cho nên, cuối cùng anh quyết định đồng ý với một trong số những bộ mà cô đã chọn và mặc nó lên người. Nhìn chiếc cà vạt trong tay, Trịnh Hy Tắc đưa tay vẫy Lương Duyệt lúc đó như vừa trút xong gánh nặng, sau đó hất cằm lên ra hiệu bảo cô thắt cà vạt cho mình.

Trịnh Hy Tắc rất cao, dù là người cao như Lương Duyệt cũng phải kiễng chân lên mới quàng được chiếc cà vạt từ phía sau về đằng trước, ánh mắt

https://thuviensach.vn

chăm chú của cô dừng lại nơi cổ anh, còn ánh mắt của anh thì dừng lại trên đôi mi đang khẽ rung lên của cô.

Lương Duyệt đã trang điểm xong từ sớm, cô không còn vẻ lạnh lùng như lúc thảo luận về công việc trong ngày hôm trước, trông cô hồng hào, lộng lẫy và cũng rất dịu dàng. Suy cho cùng, trong trường hợp như thế này thì với vị trí là phu nhân của Chủ tịch Hội đồng quản trị chỉ cần tỏ ra dịu hiền là được, vì thế cô đã dùng một chiếc trâm cài tóc hiệu Cartier cài một cách rất đơn giản, mặc một bộ đồ dạ hội màu đen giản dị cũng đã rất đẹp rồi. Chiếc váy mặc phía dưới, trừ chỗ xẻ để lộ một chút ít chân, còn lại rất kín đáo.

Khi cô ngẩng đầu lên lần nữa, mái tóc được búi gọn, chỉ còn lại một vài sợi, xoà xuống bên tai rồi dính vào cổ, làm cô thấy ngứa và khó chịu. Cô đưa tay gạt nó sang bên vẻ bực bội, rồi lại tiếp tục thắt cà vạt cho anh, nhưng cũng vì thế mà mấy sợi tóc lại một lần nữa xoà xuống.

Nhưng lần này thì cô mặc kệ cho chúng xoà mà chỉ chăm chú vào việc thắt chiếc cà vạt cho anh xong.

Anh đưa tay gỡ chiếc trâm cài xuống, thế là cả mái tóc mượt mà lập tức xoà xuống, mùi hương thơm của hoa bách hợp cũng lan toả theo.

“Anh làm gì thế? Em phải búi mãi mới được đấy.” Cô ngạc nhiên hỏi.

Trịnh Hy Tắc đưa tay nghịch nghịch mấy sợi tóc vương bên tai cô, mỉm cười đáp: “Búi như thế trông già lắm, mà cũng không đẹp nữa.”

Hơi thở của anh thoảng mùi thuốc lá xen lẫn mùi bạc hà lùa qua tóc cô buồn buồn, dường như anh đang muốn truyền tới cô một tình cảm gì đó rất khác thường. Nhưng đó lại là thứ mà cô muốn trốn chạy nhất và cũng lại là thứ cô không muốn nhìn thấy nhất.

https://thuviensach.vn

Sau một hồi im lặng như vậy, cô cười vẻ độ lượng và cất tiếng phá tan sự im lặng mà trong lòng hai người đều rât rõ: “Muốn trẻ trung xinh đẹp hả? Vậy thì hãy đi tìm cô Trình từng si mê anh đi!”

Có đôi chút ghen tuông ẩn chứa trong câu nói đó, bởi trong giọng nói và tiếng cười của cô có chút gì đó hơi gượng gạo.

Thấy cô chuyển chủ đề câu chuyện, Trịnh Hy Tắc dường như nghĩ ngợi điều gì đó rồi sau đó cũng cười với vẻ khoái trá, “Đã lâu như thế rồi mà vẫn còn nhớ cô ấy là người như thế nào à?”

Lương Duyệt mỉm cười với vẻ nhã nhặn giống như các cô gái khi nói lời cảm ơn trong các buổi nhận giải thưởng: “Cũng chỉ mới bốn năm chứ gì đâu, làm sao nói quên là quên ngay được? Huống chi, cái cảnh ghen tuông giữa những tình địch ngay trong ngày cưới của mình thì có cô gái nào mà quên được? Tất nhiên anh cũng nên nhớ là, trí nhớ tốt là một trong những yêu cầu cần phải có của người làm nghề luật sư đấy.”

“Trí nhớ tốt là yêu cầu cần có của nghề luật sư? Được, vậy anh hỏi em, nhẫn cưới của em đâu rồi?” Giọng nói của anh bình thản, tay kiên quyết kéo bàn tay cô từ phía sau về, rồi ôm cô kề bên ngực.

Nhẫn cưới? Lưỡng Duyệt vô cùng bất ngờ trước câu hỏi ấy của anh, cô giật mình, cúi xuống nhìn vào ngón tay đeo nhẫn ở bên trái, nó trống không.

Chết rồi.

Nhẫn là thứ họ nhất định phải mang theo khi xuất hiện trong bữa tiệc, rất nhiều lời dị nghị xôn xao về các cuộc hôn nhân đổ vỡ trong xã hội cũng chỉ vì chiếc nhẫn cưới tưởng như rất đơn giản ấy.

Lúc mua đôi nhẫn cưới ấy anh đã phải chọn đi chọn lại, không hề tiếc thời gian, phiền phức, sau này Lương Duyệt mới biết được vì sao người ta phải đầu tư nhiều tâm sức như vậy. Có gì khiến người ta tín phục bằng đôi

https://thuviensach.vn

nhẫn chất lượng tốt, được tạo bởi những ý tưởng sang tạo của một nhà sản xuất nổi tiếng, sang trọng và sáng choang?

Cũng chính vì tầm quan trọng của chiếc nhẫn, khiến cô lập tức lo lắng, chau mày nhăn trán cố nhớ ra. Hình như trước khi bắt đầu phiên toà một hôm nào đó, để tiện cho làm việc cô đã tháo nó ra, rồi sau đó không biết cô đã cất nó ở đâu nữa?

Nhìn dáng vẻ khổ sở cố nhớ của cô, anh mỉm cười: “Nhẫn ở đây này, tối hôm qua anh phát hiện ra là em đã để quên nó trong nhà vệ sinh”

Trong tay anh là chiếc nhẫn TIFANY, kiểu dáng và độ sáng của nó Lương Duyệt đã rất quen thuộc.

Lương Duyệt thở phào một cái nhẹ nhõm chìa tay ra định với lấy, nhưng Trịnh Hy Tắc không chịu đưa lại ngay.

Anh cầm chiếc nhẫn lên khua khua trước mặt cô mấy cái, rồi bằng vẻ mặt rất nghiêm túc kéo bàn tay thon dài của cô về trước mặt, rồi sau đó đeo chiếc nhẫn trở lại ngón tay cô một lần nữa.

Anh nói: “Chỉ cần chiếc nhẫn còn, thì cuộc hôn nhân còn và em cũng còn. Vì thế, hãy hứa với anh, đừng bao giờ đánh mất nó nữa.”

Một yêu cầu đối với thời gian, một khát vọng đối với tình cảm, anh luôn tự khoe rằng giữa hai người không có sự ràng buộc về tình cảm, và cũng đồng ý với cô rằng hai bên chỉ dùng hôn nhân để cải thiện hiện trạng, nhưng Lương Duyệt đã nhìn thấy trong mắt anh vẻ nghiêm túc mà cô chưa thấy bao giờ .

Rút cục là anh muốn nói điều gì?

Lương Duyệt nghe mà không hiểu.

https://thuviensach.vn

Nhưng không khí ấm áp trước mắt khiến cô thấy tim mình đập thình thịch. Thực ra, ngay từ hôm đeo chiếc nhẫn đó vào tay cô đã biết rằng không thể nào quay trở lại được nữa, vì thế nhắc lại một lần nữa chỉ khiến nỗi đau trong lòng cô khoét sâu thêm mà thôi.

Dĩ vãng như dòng nước chảy cũng cần phải được quên đi, tuy rất khó khăn, nhưng dù sao cũng vẫn phải cố gắng.

“Em biết, chiếc nhẫn cưới ít nhất cũng phải đeo trong 50 năm, em… lần sau em sẽ chú ý. Em cam đoan sẽ không đánh mất nữa, nếu anh đánh mất trước thì em sẽ không chịu mua bù cho anh đâu.” Cô nói bằng thái độ rất dứt khoát.

Tuy giọng nói của cô thiếu vẻ mềm mại tình cảm, cô là người không biết nói những lời ngọt ngào, nhưng anh vẫn cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, “Em yên tâm, dù anh có đánh mất mình thì anh cũng sẽ không đánh mất nó đâu.”

Rất ít khi Trịnh Hy Tắc có vẻ dịu dàng như nước như lúc này, vì thế cô không khỏi cảm thấy lo ngại trước sự thay đổi đột ngột ấy của anh. Hôm nay anh ấy sao thế nhỉ? Sao lại trở nên lạ lùng như vậy?

Môi anh từ từ lướt xuống, Lương Duyệt không dám cử động mạnh.

Cảnh tượng Hàn Ly và Phương Nhược Nhã hôn nhau lúc sáng lại hiện lên trước mắt cô, vì thế khi bàn tay anh siết mỗi lúc một chặt, mặt cô đỏ bừng lên. Nụ hôn gấp gáp và bất ngờ của anh khiến cô không sao thở được, cô đưa tay định đẩy ngực anh ra, nhưng càng cố thì anh lại càng ghì chặt hơn, cố tránh nhiều lần nhưng không được, hơi thở của cô mỗi lúc một nặng nề, khó khăn.

Trịnh Hy Tắc áp mũi vào bên tai cô, “Chúng ta không cần phải vội, thời gian vẫn còn đủ.”

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt cảnh giác khi cảm thấy bàn tay anh ôm phía sau lưng đang dần trượt xuống phía dưới, để tạo vẻ đẹp khi mặc bộ dạ hội cô đã không mặc áo lót ngực, nhưng anh… Hơi thở nóng hổi phả lên cổ cô, anh khẽ cắn lên đó, những động tác tiếp theo chứng tỏ anh đang dần mất đi sự tỉnh táo. Cô khẽ hỏi: “Vậy, lái xe…”

“Không sao, cậu ta không lên đây đâu.” Giọng anh bắt đầu trở nên khàn đặc.

Thế là công việc lựa chọn rất khó khăn cho chiếc áo sơ mi và bộ com lê đi cùng lại phải tiến hành thêm một lần nữa, còn Lương Duyệt cũng đã thôi giẫy giụa và bỗng nhiên bị chiếc nhẫn trên tay kéo trở về với câu chuyện chiếc nhẫn lúc trước.

Tối hôm qua, cô không đeo găng tay vào nhà vệ sinh, vì thế cũng không có khả năng để chiếc nhẫn ở trong đó, vậy thì, vì sao anh ấy lại nói dối?

https://thuviensach.vn

Chương 11: Tình Yêu Trong Mâu Thuẫn

Khi hai người sửa soạn xong, thì chỉ còn hai mươi phút là tới giờ bắt đầu vào bữa tiệc. Đây là lần đầu tiên họ đến muộn vì phu nhân tổng giám đốc không có bộ trang phục phù hợp.

Bộ lễ phục màu đen đó đã trở nên nhàu nhĩ, khi ngồi dậy anh đã ném nó sang một bên và bảo cô tìm bộ khác. Nhưng rồi anh lại tỏ ý không vừa lòng trước tất cả những bộ mà cô đã tìm. Chẳng còn cách nào khác, cô đành theo anh đi mua một bộ khác.

Nhìn thấy họ bước ra, lái xe vội cho xe chuyển bánh, Trịnh Hy Tắc sai anh ta lái xe đưa họ đi mua quần áo cho cô trước và không cần biết đến phản ứng của lái xe, nói xong anh ngồi dựa vào ghế nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Trong xe rất im ắng, ngay cả tiếng thở của lái xe cũng nghe thấy rất rõ. Càng như vậy thì Lương Duyệt lại càng cảm thấy căng thẳng, cô có cảm giác như người lái xe dã biết hết mọi chuyện, vì vậy mà trong lòng cô rất buồn bực.

Xe chạy vào đường vành đai hai, xuống khỏi cầu còn phải lượn thêm bảy, tám đường cua. Khi xe dừng lại trước của hiệu, đến cả tiếng phanh xe dường như cũng không nghe thấy.

Nhìn thấy Trịnh Hy Tắc vẫn nhắm mắt, cô đành phải lên tiếng: “Tới rồi.”

“Ừ, được rồi,” Anh trả lời rất vắn tắt, chẳng còn thấy đâu vẻ cuồng nhiệt lúc trước, rồi nắm tay cô sải bước tới cửa hiệu trước mặt.

https://thuviensach.vn

Khi họ đẩy cửa bước vào, vẻ mặt của giám đốc thường trực và các nhân viên bán hàng nhìn thấy những khách quen không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, bởi trong ấn tượng của họ thì ông Trịnh và vợ sẽ không xuất hiện cùng nhau, vì thế nên bây giờ khi nhìn thấy họ dắt tay nhau cùng bước vào, dù hơi mất tự nhiên, nhưng do được rèn luyện thuần thục họ lập tức thay bằng vẻ mặt tươi cười, đón tiếp nhiệt tình.

Trịnh Hy Tắc để cho Lương Duyệt lục tìm trên những chiếc giá với vô vàn kiểu trang phục khác nhau, còn anh tìm một chỗ ngồi và lại tiếp tục nghỉ ngơi.

Lương Duyệt tỏ ra nghe lời khi đi vào tìm kiếm ở khu bày bán các loại lễ phục, cô lơ đãng lấy xuống xem mấy bộ, thấy không vừa ý lại treo trả lại chỗ cũ.

Chỉ là bộ lễ phục mà thôi, chỉ cần nó vừa người là được. Đã qua cái tuổi nhìn thấy những bộ trang phục hoặc trang sức đẹp mắt là nhỏ nước dãi vì thèm muốn, bây giờ khi nhìn thấy những bộ lễ phục đẹp mắt, cô cảm thấy chúng cũng chỉ như chiếc nhẫn suýt bị mất kia, cũng đều chỉ là những vật phẩm cần dùng trong giao tiếp mà thôi, chẳng cần thiết phải quá coi trọng. Vì thế cô quyết định, sẽ hỏi ý kiến anh, nếu Trịnh Hy Tắc bảo cô mặc bộ nào thì cô sẽ mặc bộ đồ đó một cách vô điều kiện.

Suy cho cùng, Chủ tịch của Hội đồng quản trị Trung Thiên trăm công ngàn việc đã phải bớt chút thời gian, hạ cố cùng đưa cô đi mua quần áo, nếu còn đòi hỏi những điều khác nữa thì xem chừng sẽ không hợp lẽ.

Kết quả chọn lựa cuối cùng là một bộ lễ phục váy áo dài kiểu truyền thống bằng lụa màu tím, Trịnh Hy Tắc cũng rất tán thưởng, nhưng vì thấy phía trên cổ phần hơi hở hang, anh yêu cầu nhân viên bán hàng tìm thêm một phụ kiến cùng màu làm thành tấm choàng vai. May mà anh luôn rất ghét những phụ nữ đeo quá nhiều trang sức ngọc ngà, vì thế mới không cần phải đi mua những đồ trang sức đi kèm. Sau khi Lương Duyệt thay xong,

https://thuviensach.vn

coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, cô vội vàng chạy ra xe, chẳng còn nhiều thời gian nữa, nếu không mau thì phía sau lưng anh thế nào cũng có thêm tội danh vì sắc đẹp mà lỡ công chuyện.

Trịnh Hy Tắc lấy thẻ ra, ký tên, khoé môi anh khẽ nhếch lên, đó không hẳn là nụ cười, mà phần nhiều là vẻ châm biếm.

Lương Duyệt không để ý tới điều đó, cô chỉ nghĩ tới chuyện nhanh chóng tới nơi, vì thế cô càng sải bước nhanh hơn, nhưng cô đã bị cánh tay từ phía sau của anh tóm lấy và giữ lại.

Lái xe một lần nữa cho xe đến gần. Từ cửa hàng quần áo cho tới khi lên xe, tay anh luôn giữ chặt lấy tay cô. Mặc dù hôm nay là ngày giả vờ ân ái trong năm theo quy ước, nhưng toàn bộ vẻ thể hiện của anh hôm nay quả thực có gì đó rất khác thường.

Như đã ngửi thấy mùi vị trong âm mưu của anh, cô nghiêng mặt suy nghĩ, còn anh thì hỏi với vẻ nửa cười nửa không: “Sao lại ngây người ra thế? Rút cục là có chuyện gì vậy?”

“Em cũng đang định hỏi anh, Trung Thiên có chuyện gì à?” Cô cũng lập tức hỏi lại.

Anh đặt tay cô lên đùi mình, nói: “Thưa bà Trịnh, xin đừng có mang theo cái bệnh của nghề luật sư về nhà, hôm nay chỉ cần em hoàn thành tốt vai trò của bà Trịnh là được rồi. Phụ nữ mà thông minh quá sẽ làm đàn ông sợ đấy.”

Không muốn tranh cãi lại với câu đùa của anh, cô quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa xe, từng toà từng toà nhà cao chót vót thay nhau chạy dần về phía sau, những chiếc xe qua lại trên đường cũng lần lượt bật đèn sáng, nối đuôi nhau như một con rồng. Thời gian không còn sớm nữa, ngay cả bầu trời cũng trở nên tối đen nặng nề từ lúc nào, có lẽ còn nặng nề hơn cả ban ngày, và cả tâm trạng của hai vợ chồng nữa!

https://thuviensach.vn

Luôn có những lời muốn nói ra, nhưng rồi lại chẳng muốn nói.

Anh lặng lẽ quan sát rất kỹ cô với khuôn mặt trầm ngâm như mặt nước, sau đó thở dài rồi nói, “Trung Thiên không sao cả, mà là bộ lễ phục của em mặc lúc nãy ở nhà có vấn đề.”

Luồng suy nghĩ tập trung thay đổi, cô nghiêng mặt hỏi: “Bộ đồ ấy cũng là do anh mua. Có vấn đề gì?”

Anh nhún vai, đáp: “Đúng thế, nhưng anh quên là không nên mua kiểu hở lưng như thế.” Nói xong, anh cúi xuống khẽ thì thầm vào tai cô: “Hôm nay là bữa tiệc kỷ niệm ngày thành lập, có rất nhiều khách khứa, anh không muốn em mặc nó, sau này em chỉ được mặc nó ở nhà cho anh nhìn mà thôi.”

Có nên coi những lời này của anh là những câu ngọt ngào, đường mật không? Cô không biết. Cho dù cô chuyên tâm vào việc suy nghĩ về những lời nói khác thường của Trịnh Hy Tắc thì cũng phải suy nghĩ tới một điều khiến cho sức chiến đấu trong cô tăng gấp bội phần, đó là những người thân trong gia định họ Trịnh.

“Vụ kiện lần trước chỗ các thím đã làm rất tốt, nghe nói đây và vụ án kinh tế được thay đổi phán quyết bởi toà án cấp cao chưa từng có từ trước đến nay. Chỉ mấy người chỗ thím mà làm được như vậy, quả là không khỏi khiến người ta phải kính nể.”

Trịnh Minh Tắc lúc nào cũng com lê cà vạt đĩnh đạc. Anh ta là em họ của Trịnh Hy Tắc, hiện là uỷ viên thường trực của Hội đồng Quản trị, đồng thời cũng là Tổng giám đốc của Trung Thiên. Nho nhã, có tài ăn nói, tất nhiên đây chỉ là những ấn tượng đầu tiên khi mới gặp lần đầu.

Lương Duyệt cầm chén rượu rồi mỉm cười bằng một nụ cười chuyên nghiệp nhất, nói: “Em thì lại thấy rằng lần trước anh đã mua được mảnh đất ấy với giá 300 triệu đồng mới là việc đáng kể. Chỉ có điều không biết

https://thuviensach.vn

những người bị buộc phải di dời có tiền để mời luật sư không? Khi nào đó có lẽ phải nhờ đến anh giới thiệu cho, vì văn phòng của chúng em chỉ là tép diu, nên dù chỉ là những tranh chấp kinh tế như vậy cũng sẽ nhận thụ lý, nếu không e rằng chẳng kiếm đâu ra cơm!”

Trịnh Minh Tắc 52 tuổi với mái đầu đã hoa râm, không để ý đến những lời châm biếm ngầm trong lời nói của cô, cười và đáp rằng: “Đó làvì cháu của thím không hiểu việc, nên gặp một chút chuyện nhỏ thôi, tôi đã bảo nó tới để thảo luận với phía đối phương về chuyện bồi thường. Suy cho cùng thì đó chỉ là chuyện nhỏ nên cũng không cần đến sự giúp đỡ của các thím. Nhưng về chuyện cụ thể trong bản hợp đồng mua đất của Trung Thiên năm nay thì chú thím cũng phải nên cân nhắc cho kỹ, có một số vấn đề anh không tiện nói, nhưng ngẫm nghĩ thì thấy Hy Tắc dù thế nào thì cũng nên tin tưởng thím nhiều hơn.” Những lời vòng vo và cách nói úp úp mở mở của ông ta khiến Lương Duyệt cảm thấy có gì đó không ổn. Ý tứ của ông ta rõ ràng là không phải muốn người ta xem xét kỹ lại bản hợp đồng ấy mà là những vấn đề khác có ảnh hưởng đến Trịnh Hy Tắc, đó mới là nguyên nhân khiến ông ta cười đắc chí như vậy.

“ Nhất định rồi, hợp đồng của Trung Thiên em sẽ xem xét kỹ rồi mới chữa bởi đó là chuyện làm ăn của nhà họ Trịnh. Em nghĩ nếu có bất cứ vấn đề gì thì em sẽ lập tức nói cho Hy Tắc, vì vậy anh không cần phải lo về chuyện này. Hơn nữa gần đây em nghe thím Đường nói sức khoẻ của chị không được tốt, nói rằng vì sống ở Hào Cảnh Uyển nên bệnh cũ của hai mẹ con lại tái phát. Suy cho cùng thì đây là chuyện trong gia đình nhà họ Trịnh chúng ta, mình biết là được rồi chứ đừng nên mang ra toà án, đơn kiện lần trước em cũng đã nhờ người dẹp đi rồi nhưng nếu người phụ nữ ấy lại về quê gửi đơn kiện thì e rằng chúng ta chẳng làm được gì nữa đâu, anh thấy có đúng không?” Lương Duyệt lạnh lùng nói, mặt không nhìn thẳng vào ánh mắt đang cố tránh của ông ta.

https://thuviensach.vn

Đúng là nực cười, lại dám dùng những chuyện ấy để mà uy hiếp mình. Ông ta cũng đã không hề nghĩ đến biết bao điều xấu xa đằng sau mình, mình toàn làm ra điều tội lỗi thế mà lại cứ đi bới móc chuyện của người khác, thật là vừa vô liêm sỉ lại vừa thiếu đạo đức.

Trịnh Minh Tắc quả là một tay cáo già, sau nụ cười miễn cưỡng ông ta lập tức lấy lại vẻ độ lượng, nói: "Thím quả xứng danh là nội tướng hiền tài giúp cho Trịnh Hy Tắc giành lại quyền quản lý, những lời nói của thím nghe mà thấy rất dễ chịu. Thím yên tâm đi, nhất định anh sẽ giải quyết ổn thoả chuyện này, còn thím cũng nên chú ý chuyện của gia đình nhà mình hơn nữa đi, có một số chuyện chờ cho đến khi rõ ràng hơn thì e rằng rắc rối cũng đã đến nơi rồi đấy."

Hai người chạm cốc với nhau và uống cạn với những tâm trạng khác nhau, sau đó Lương Duyệt mới lịch sự cáo lui.

Càng nghĩ Lương Duyệt càng cảm thấy không ổn, cô cứ có cảm giác có một chuyện gì đó không hay đang đến.

Cô vội vàng hỏi thăm người phụ trách xem Trịnh Hy Tắc ở đâu, dù chuyện này là thật hay giả thì cũng cần phải dừng ngay việc mua lô đất ấy.

Người phụ trách cũng không nhìn thấy Chủ tịch Hội đồng Quản trị đi đâu nên bảo Lương Duyệt cứ đứng chờ ở đó còn anh ta thì đi tìm. Một lát sau, anh ta quay về nói với cô: Chủ tịch Hội đồng quản trị Trịnh đang bàn bạc với bên đối tác về các vấn đề có liên quan, họ đang ở chỗ bàn chủ tịch.

Lương Duyệt khẽ nghiêng người nhìn thì thấy Trịnh Hy Tắc đang đứng cạnh bàn chủ tịch bắt tay với một số người. Mấy người đứng cách chỗ cô khoảng mấy chục mét nhưng vừa nhìn thì Lương Duyệt cảm thấy như sống lưng mình đã bị người ta rút đi, trong khoảnh khắc cô cảm thấy mình như sụp xuống.

https://thuviensach.vn

Trái tim cô dường như ngừng đập, đó là dáng hình vô cùng quen thuộc, thậm chí nhắm mắt lại cô cũng có thể đưa tay vẽ lại gương mặt ấy, mùi thơm của xà phòng trên người anh vẫn như còn vương vất trên mũi cô, nụ cười của anh luôn nằm ở nơi sâu kín trong ký ức cô. Cô nhớ tới tất cả những gì có liên quan đến anh, nhưng không bao gồm người phụ nữ nhỏ nhắn mặc bộ lễ phục màu đỏ rực rỡ đang đứng cạnh anh lúc này.

Anh trong ký ức của cô luôn là một người cô độc.

Từ phía xa, trông họ thật xứng đôi, dù là vẻ mặt hay dáng người thì cũng là một đôi trời sinh rất hoàn mỹ.

Từ phía xa, Trịnh Hy Tắc dường như cũng cảm thấy ánh mắt chăm chú của cô, nên anh ngước nhìn về phía ấy, rồi nở nụ cười vui mừng và giơ tay vẫy, ra hiệu cho cô tới bên. Cô chỉ còn biết cố gắng gượng, giữ cho thân hình thật thẳng, nâng chiếc cốc trong tay, mỉm cười bước tới, trong bụng luôn tự nhủ, nhất định phải nhìn anh, nhất định phải như vậy.

“Đây là Chung Lỗi, nhà đầu tư nổi tiếng ở phố Wall, hiện nay anh ấy là Tổng giám đốc quản trị trẻ nhất trong Ban Sự nghiệp của Trung Quốc tại Mỹ Lâm, Châu Á , tương lai chắc hẳn sẽ càng rực rỡ hơn nữa.”

Tiếp sau đó là đến lúc nữ chủ nhân bày tỏ sự thăm hỏi nhiệt tình đối với các vị khách, vì vậy Lương Duyệt mỉm cười nói: “Anh Chung quả là rất trẻ và có năng lực, ngay cả đến bạn gái cũng xinh đẹp hiếm có, nhìn hai người nam thanh nữ tú đứng cạnh nhau ở đây, chúng tôi thấy mình già mất rồi.”

Thẩm Mông Mông nghiêng mặt nhìn Chung Lỗi, trang sức của cô rất đơn giản mà sang trọng, nụ cười rất ngọt ngào, đôi mắt long lanh, khi nghe những lời khen của Lương Duyệt thì có phần xấu hổ, “Chị Trịnh đã khen quá lời rồi, trong giới tư pháp có ai lại không biết đến tên của chị đâu, kinh nghiệm của chị đã được mọi người truyền tụng, bà chị theo học ngành luật của tôi luôn lấy chị ra làm hình mẫu đấy”

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt mỉm cười tựa người vào bên Trịnh Hy Tắc nhưng không để cho mọi người nhìn thấy, nói: “Phụ nữ chúng ta chỉ muốn trẻ trung chứ đâu có thích phải trải qua những chuyện phức tạp, vì thế tôi luôn thấy khâm phục cái tuổi dám yêu dám hận của các cô. Như chiếc váy của cô, ở lứa tuổi của tôi không dám mặc, thế nhưng trên người cô thì nó lại trở nên rất xinh đẹp và hài hoà. Chẳng gì bằng tuổi trẻ !”

“Đâu có, màu tím chị đang mặc mới là sang trọng, tôi rất thích màu tím, nhưng anh ấy lại không thích cho tôi mặc nó, anh ấy bảo rằng màu ấy già, anh ấy thích màu đỏ rực vì thế mà tôi mặc thôi, tôi chẳng biết là phải kiện ở đâu nữa.” Tuy miệng Thẩm Mông Mông nói ra toàn những lời phàn nàn nhưng lại đưa mắt liếc nhìn người bên cạnh với vẻ tình tứ.

Lương Duyệt không chống chọi lại được nữa, cô lặng lẽ nhấp một ngụm rượu rồi đáp: “Có người lo cho là phúc rồi, phụ nữ chúng ta không mong gì hơn nữa.”

Thấy hai phụ nữ có vẻ vui vẻ, Trịnh Hy Tắc đứng bên nói đùa: “Nếu hai phụ nữ vừa gặp mà đã như bạn cũ thì liệu chúng ta có thể đi ra chỗ khác nói về những chuyện của đàn ông được không ?”

Lương Duyệt cười không trả lời, Chung Lỗi cũng nói: “Phải đấy, khi mà phụ nữ đã hợp chuyện nhau thì chúng ta lập tức sẽ bị bỏ quên đấy, nếu cứ tiếp tục thế này tôi phát ghen với chị Trịnh mất thôi.” Nói xong anh đưa bàn tay phải kéoThẩm Mông Mông, mười ngón tay anh giữ chặt lấy cô suốt dọc đường.

“Thật tiếc, tôi vốn cũng định nói chuyện với cô Thẩm thêm chút nữa, nhưng hình như anh Chung không muốn rời xa bạn gái, nhìn vẻ căng thẳng của anh ấy cứ như thể là tôi sẽ làm hỏng mất bạn gái của mình không bằng!” Lương Duyệt quay người nói với chồng, nhưng đôi mắt thì không rời khỏi bàn tay đang giữ chặt lấy Mông Mông của Chung Lỗi.

https://thuviensach.vn

Đôi tay ấy cũng đã từng nắm chặt lấy tay cô như vậy.

Mọi người im lặng một lúc, cả bốn người đều đứng im với những tâm trạng riêng: có nỗi đau, có sự sượng sùng, nỗi thâm trầm sâu sắc, nhưng tất cả đều không được nói ra.

Mãi cho tới khi có người đến kéo Chung Lỗi, nói với anh về chính sách kinh tế và tiền tệ trước mắt thì mới xua tan cái không khí ngột ngạt khiến tất cả đều cảm thấy khó bề chịu đựng. Anh gật đầu mỉm cười với Trịnh Hy Tắc và Lương Duyệt rồi khoác tay Thẩm Mông Mông rời đi. Tấm lưng đẹp đẽ như hình ảnh được gọt giũa khiến Lương Duyệt bất giác bước đuổi theo hai bước rồi sau đó như bỗng nhớ ra điều gì, cô dừng lại. Độ chênh lệch chiều cao một cái đầu giữa đàn ông và phụ nữ là một tỷ lệ vàng tốt nhất để họ nương dựa vào nhau, vì thế tấm lưng rời xa dần nhìn rất đẹp kia khiến người ta không khỏi thấy hâm mộ.

Anh đã từng mấy lần càu nhàu khi Lương Duyệt thích đi những đôi giày cao gót, anh nói, nếu em thấp một chút thì hơn. Anh thích phụ nữ ngả vào người anh, cho dù bên ngoài gió mưa giông bão như thế nào, em cũng không cần phải lo lắng.

Những lời ấy vẫn còn đây, Thẩm Mông Mông cũng đã tựa vào ngực anh, hạnh phúc và tin cậy. Xem ra người phụ nữ muốn dựa vào đàn ông mà anh muốn tìm thì bây giờ anh đã thấy.

Lương Duyệt bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bên cạnh trống rỗng lạnh lùng, những ngón tay cô dường như không còn đủ hơi sức để mà giữ lấy cốc rượu đỏ chỉ còn một nửa. Mặc một chiếc váy như vậy, trong một trường hợp như thế này, cô thậm chí không thể nghĩ ra được cách gì để dựa vào đâu đó nghỉ ngơi trong một lát.

Mệt mỏi đến vô cùng. Làm thế nào đây?

“Lương Duyệt.”

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng gọi, cô quay người lại, thâm hình mềm nhũn cong xuống thành nỗi đau. Anh vẫn đứng ở phía sau lưng cô, không có bất cứ nhúc nhích nào.

Cũng chỉ là khoảng cách một bước chân, nhưng cô không còn sức để bước tới đó nữa. Anh lặng lẽ đến bên cô, đưa hai tay giữ lấy lưng cô, rất chặt, không cho rời xa.

Anh nói: “Anh không biết là anh ta sẽ tới.”

Lương Duyệt gật đầu, cười buồn bã, nói: “Cho dù có tới cũng chẳng sao. Em vẫn là em.”

Anh cúi đầu, hôn lên môi cô rất sâu.

Ngực cô âm ỉ đau, đến cả da thịt cũng bắt đầu căng lên, chỉ một cái cúi đầu là nước mắt sẽ lập tức trào ra, vì vậy cô chỉ còn cách ngẩng đầu lên, bất chấp mọi thứ và hôn đáp trả anh, vì tư thế ấy mới không lo khó xử khi nước mắt trào ra.

Anh ấy có hôn cô ta trong góc khuất hay không? Cô gái như hoa ấy nhất định sẽ được anh yêu thương lắm.

Cuối cùng họ có bỏ lỡ không?

Cuộc đời như một chuyến xe, mà chúng ta là những người lái xe, mỗi khi qua một bến, sẽ có người lên và người xuống, những người cùng chúng ta lúc mới khởi hành phần nhiều giữa đường sẽ rời xa chúng ta, còn người theo suốt chuyến hành trình thì rất ít. Thậm chí chẳng có một ai.

Ai đã nói câu đó nhỉ? Cô đã quên mất rồi.

Thì ra giải thích về những người khách qua đường là, hai người đã từng yêu nhau và thề non hẹn biển, đã có thể làm như những người xa lạ trong

https://thuviensach.vn

khoảng cách chỉ hai chục xen-ti-met, rồi sau đó ai cũng hôn người bên cạnh mình, đến cả nụ cười cũng lộ rõ sự thật rớm máu.

Đau lòng chăng? Cô đã không thể tìm ra chỗ đau ấy.

Nhiều năm trước cô đã vứt bỏ chỗ đau ấy cùng với tình yêu.

Vứt ở một góc không biết tên.

Để muốn đi tìm cũng không sao tìm thấy.

Tuyệt lắm. Hôm nay đôi vợ chồng Chủ tịch Hội đồng quản trị ân ái bên nhau đã trở thành tiêu điểm trước bao con mắt nhìn của viên chức tập đoàn Trung Thiên, cảnh tượng họ hôn nhau bên bàn chủ tịch đoàn chắc chắn sẽ được tuyên truyền thành công lao của anh và với một nửa là của cô.

Những suy nghĩ riêng tư trong lòng đã trở nên không còn quan trọng nữa trong sự phối hợp chặt chẽ giữa họ, được mọi người công nhận một lần nữa mới thật sự là chuyện cười thầm nhất.

Trịnh Hy Tắc bước lên bục đọc báo cáo trong năm, bên cạnh Lương Duyệt một lần nữa lại trở nên trống vắng.

Người đàn ông vừa chìm đắm trong nụ hôn nồng cháy khi cầm chiếc Micro bỗng trở nên nghiêm túc, đôi mắt mơ hồ, đôi môi mơ hồ. Đã ngủ cùng giường suốt bốn năm, nhưng Lương Duyệt không sao phân biệt nổi đâu mới là con người thực của anh, điều đó cũng khó khăn như việc cô đang cố hiểu xem rút cục là mình đang đau lòng vì điều gì.

Buồn tiếc cho tuổi xuân trôi qua như nước chảy? Tiếc nuối vì tình yêu khắc cốt mà cô đã trao đi? Hay phải chăng buồn tiếc cho sự nghèo khổ mà mình đã phải giằng giật trong bao nhiêu năm?

https://thuviensach.vn

Có lẽ tất cả đều không phải. Chính vì biết rõ tình yêu rồi cũng dần nhạt nhoà theo năm tháng, đến cả những lời ngọt ngào nhất rồi cũng sẽ trở thành những vị đắng, cho nên người ta mới luôn nhớ tới tình yêu ban đầu không vụ lợi, tính toán. Hiện thực là như vậy, muốn cao thượng hơn thì thật là khó.

Tan nát hết cả cõi lòng chỉ là những là những chuyện chỉ thấy trong tiểu thuyết, liệu có xuất hiện trong hiện thực không? Cũng giống như tất cả những bộ phim tình yêu đáng buồn cười, chỉ biết cường điệu cho nỗi đau muôn đời, cường điệu cho những trái tim si mê không bao giờ thay đổi. Nhưng, những người dám vứt bỏ cuộc sống hào nhoáng, phú quý trong hiện thực hỏi liệu được mấy người?

Tiếng vỗ tay phía dưới là dành cho những kỷ lục mới về lợi nhuận và doanh thu mà tập đoàn Trung Thiên lập được trong năm nay. Trịnh Hy Tắc đứng trên đài chủ tịch cùng với nụ cười kiên định trên môi đã khiến nỗi lo lắng trong cô vơi đi đáng kể.

Như thế cũng rất tốt. Đối với một cô gái thuộc tầng lớp thấp nhất trong xã hội và đã từng phải nhịn đói nhịn khát, sự yên ổn mới là đảm bảo đắt giá thực sự. Tuổi cũng đã lớn rồi, chẳng còn hơi sức đâu để mà phấn đấu giành giật, tuổi thanh xuân bị thua đã rời xa cô, vì thế cô nhất định không chịu bước sai thêm một bước nữa.

Thẩm Mông Mông vẫn đang khoe khoang tình cảm ân ái ngọt ngào bằng cách dựa vào bên Chung Lỗi, còn cô thì cũng đã có Trịnh Hy Tắc bằng chiếc ghế trống đại diện cho anh bên cạnh mình.

Hạnh phúc và tình yêu không phải cùng là một, và tất nhiên cũng không phải là điều kiện đầy đủ cần thiết. Có tình yêu có thể sẽ hạnh phúc, có hạnh phúc rồi thì dù không có tình yêu cũng không quan trọng nữa.

Vì thế, dù có thảng thốt như bị mất mát cũng chẳng nói lên điều gì, Thẩm Mông Mông tự an ủi mình.

https://thuviensach.vn

Cũng giống như việc bị người khác cướp mất chiếc kẹo trong mồm, chẳng nhẽ lại không thể cho chủ nhân vốn có nhấm nháp lại đôi chút vị ngọt ngào của nó, để rồi sau đó thèm nhỏ giãi?

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chuyện Năm 2002(Phần 1)

Mười một mét vuông cũng là một thế giới.

Dù nó chỉ là một cái góc nhỏ tồn tại ở một nơi mà rất ít người biết đến trong thành phố Bắc Kinh rộng lớn; dù nó đã từng là phòng ở của công nhân một nhà máy đã bị bỏ hoang; dù trên bức tường của họ còn có cả một lỗ thông hơi điều hoà gió lùa vi vút.

Chung Lỗi luôn nằm trong tư thế ấy trên chiếc giường cá nhân, dù đã sắp đến ngày hè oi ả, vào những khi Bắc Kinh nóng nực nhất, anh cũng vẫn dùng cánh tay quay một chỗ rộng nhất để cô có thể nằm dễ chịu hơn.

Ánh nắng nhạt buổi sớm xuyên qua cửa kính chiếu vào và rất thuận lợi khi tạo thành bệnh mất ngủ cho cô. Tấm rèm cửa mà chủ nhà đưa cho không đủ dày, ánh nắng buổi sáng khiến người ta trằn trọc mãi không sao ngủ tiếp được, nhưng nếu vì thế mà trở mình, thì nhất định dù đang ngủ rất say anh cũng sẽ tỉnh dậy, mỉm cười, hôn cô rồi hỏi: “Sao thế, Ngốc?”

Thế nên, vì bệnh dễ thức giấc của anh mà cô cứ phải nằm im một tư thế, hết đếm rồi lại lắng nghe tiếng lớp giấy phần phật trên lỗ thông điều hoà. Âm thanh ấy vốn không to, nhưng khi nó vào đầu của một người không ngủ được thì trở nên rất nặng nề, ầm ĩ chẳng khác gì tiếng búa hơi. Cô cảm thấy mình như sắp phát điên, cảm thấy mình đã mắc phải chứng suy nhược thần kinh nghiêm trọng, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, cô cố hít một hơi thật sâu, đầy mũi là một mùi không khí bụi bặm tới mức sặc sụa.

Tình yêu khiến người ta cam tâm tình nguyện chịu đựng gian khổ và khó khăn, nhưng cũng không sao chống đỡ nổi hiện thực đang phơi bày trước mắt. May mà Lương Duyệt đã sớm học được cách tự an ủi mình, thần

https://thuviensach.vn

kinh của cô trở nên tê dại sau nhiều lần tự ru ngủ mình, những điều này sớm muộn sẽ trở thành thời khắc lấp lánh và ở lại trong ký ức, mãi mãi ở nơi ấy. Vĩnh hằng tới mức, khi họ đều đã hưởng trong hạnh phúc rồi, thỉnh thoảng lại đem nó ra ôn lại, sau đó kể lại cho con, cho cháu nghe, câu chuyện ngày xưa ấy.

Nửa năm trôi qua họ đã phải sống trong cảnh cùng quẫn. Anh tự ra khỏi ký túc xá và nhường lại giường của mình với giá ba trăm ngàn đồng, rồi mang theo tập sơ yếu lý lịch, cưỡi trên chiếc xe đạp lọc xọc đi khắp thành phố. Chỉ cần đó là những vị trí có liên quan đến chuyên ngành đã học, dù mức độ đãi ngộ thế nào, anh cũng nộp vào đó một bản, dù chỉ là một phần ngàn tia hy vọng anh cũng đều không bỏ qua. Bởi vì số tiền trong túi họ đã gần cạn. Còn cô cũng bất chấp sĩ diện, tới bán hàng cho một nhà chủ nọ, cũng chỉ vì khoản tiền thuê phòng và tiền cơm cho hai miệng ăn.

Cô đã không còn đường rút, gia cảnh của anh cũng chẳng lấy gì làm khá giả, họ chẳng thể hỗ trợ gì cho anh.

Họ đã phải làm việc rất vất vả. Ngày nào cũng tới hơn chín giờ cô mới lê đôi chân mệt mỏi trở về nhà; còn anh sau một ngày bận rộn với công việc cũng đã chuẩn bị xong bữa tối, tuy nó không lấy gì làm thịnh soạn.

Có một lần, Lương Duyệt thấy trong đĩa thức ăn có thêm hai chiếc đùi gà, suốt nửa tháng không biết đến mùi dầu mỡ, nên cô vội cầm lấy ăn ngon lành, vừa ăn cô vừa hỏi: “Đùi gà ngon như vậy, sao anh lại không ăn?”

Anh đang uống nước, nhìn vẻ ăn ngon lành của cô mà trong lòng không khỏi thấy xót thương, anh cứ chớp mắt mãi, cuối cùng cười, đáp: “Hôm nay công ty làm thêm giờ, nên đã đặt dư xuất ăn thêm, anh đã ăn ở công ty rồi mới về nhà.”

Cô vẫn chăm chú vào ăn, nên chỉ ậm ừ một tiếng rồi không hỏi thêm gì nữa. Hai chiếc đùi gà được giải quyết một cách nhanh chóng, thêm một bát

https://thuviensach.vn

cơm đầy nữa, sau đó cô hài lòng vỗ chiếc bụng no căng, cười nói: “Xin hỏi, mục tiêu sắp tới của chúng ta là gì?”

Anh và cô cùng nhe răng ra, đồng thanh: “Ngày ngày khoe răng”

Anh cười lớn và không nói cho cô biết rằng, thức ăn mà cô vừa ăn là bữa tối mà công ty đặt cho. Tất nhiên, anh cũng không nói cho cô biết rằng, một trong hai chiếc đùi gà là phần bữa trưa của mình mà anh dành lại cho cô, vì anh biết cô thích ăn món đó.

Công ty mà anh tới thực tập là công ty về chứng khoán, và anh đã trở thành trợ lý hành chính thực tập đầu tiên sau ba năm tuyển chọn. Đãi ngộ của công ty mặc dù rất tốt, nhưng với các cương vị nhân viên tập việc thì mức lương ấy chỉ là một ngàn đồng. Trong điều kiện sống ở một thành phố đến cả hơi thở cũng phải trả tiền như Bắc Kinh, thì một ngàn đồng khó khăn lắm cũng mới đủ ăn, vì thế anh phải đạp xe cả tiếng đồng hồ dưới ánh nắng mặt trời đi làm cũng là để tiết kiệm một chút tiền xe buýt. Cũng chính vì thế, anh đã cố ý làm thêm để rồi sau đó đem chỗ cơm tối còn lại về cho cô.

Vì anh không muốn cô và anh đi dạo phố trong khi túi rỗng không, rồi sau đó nhìn lên những bộ quần áo đẹp đẽ với cái nhìn thèm khát, nên sau khi lĩnh lương về, anh lập tức đưa ngay cho cô, để cô có thể mua những thứ mà mình thích.

Nhưng ngày hôm sau, cô thường mang về khi thì là chiếc sơ mi anh cần phải có, khi thì là chiếc cà vạt cần phải có với chiếc sơ mi ấy.

Cô nói: “Anh hãy nghe em nói, công ty của anh là công ty lớn, chúng ta không thể ăn mặc quá tuềnh toàng.”

Mặc dù chiếc sơ mi cô mua là đồ của hãng nổi tiếng được chiết khấu còn 50 đồng một chiếc, nhưng anh vẫn lớn tiếng khen ngợi: “Ôi, chất lượng của chiếc áo này rất tuyệt, anh dám cuộc với em, trong công ty không có ai mặc đẹp bằng anh.” Sau đó, anh vừa hát bài “Hạnh phúc cho anh” vừa nhảy điệu

https://thuviensach.vn

thoát y vũ, chọc cho cô cười, rồi sau đó đặt chiếc áo lên người cô, và hôn cô.

Anh cụng trán mình vào trán cô, cười ngượng ngùng, nói: “Ngốc ạ, em đừng tốt như thế với anh, nếu sau này anh không thể mang lại hạnh phúc cho em, anh sẽ vô cùng day dứt.”

Lương Duyệt rất vui, cô cầm chiếc ca-vạt đặt lên cổ anh ngắm nghía, khi nghe anh nói như vậy, liền vênh mặt lên nói: “Thế thì được thôi, em sẽ làm cho anh day dứt, nếu anh thực sự cảm thấy xấu hổ, thì hãy cầm một chiếc nhẫn kim cương ba ca-ra để cưới em đi!”

“Ôi, cứu tôi với! Em đừng có được voi đòi tiên nhé. Áo em mua nạm vàng hay sao mà đắt thế!” Anh giả bộ kêu lên thảm thiết.

“Đúng thế, hơn nữa đó còn là chiếc sơ mi hiệu ấm áp nạm bằng tình yêu thương của người vợ, anh còn đốt đèn đi khắp thế gian cũng không tìm thấy đâu!” Cô đắc ý lúc lắc cái đầu, rồi chớp chớp đôi mắt long lanh.

“Thế thì được. Anh chấp nhận. Có điều phải để anh mặc cả đã chứ! Dù thế nào, chúng ta cũng phải xem xét đến tình hình của đất nước, đúng không?” Anh cắn vào tai cô, cố tình chơi xấu.

Lương Duyệt bị cù buồn, phải tránh mãi, cuối cùng cũng tìm được chỗ sơ hở, cô véo mũi anh, nói: “Không mua cũng được, vậy thì em sẽ không lấy anh nữa.”

“Như thế không được! Cả đời này em đừng có nghĩ đến chuyện thoát khỏi bàn tay anh, cả kiếp sau, kiếp sau nữa…” Rồi nhân lúc cô không để ý, anh nhấc bổng cô lên chạy về phía chiếc giường, rồi cuống quýt vấp phải nó, khiến đầu cô bị buông mạnh xuống chiếc chăn, anh nhào tới như con hổ đói, nói với vẻ mặt giả bộ dữ dằn: “Hãy nhìn đây, đồ ngốc, đây là đòn trừng trị vì tội không lấy ta! Mau đầu hàng đi!”

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt giẫy giụa không chịu, miệng cô liên tục kêu, không chịu, không chịu, nhưng đôi tay cô đã bị giữ chặt lấy, chẳng thể động cựa gì.

Hậu quả của việc không đầu hàng rất nghiêm trọng, Lương Duyệt đỏ mặt khi nhớ lại cảnh tượng đầy kích động tối hôm qua, bất giác tủm tỉm cười. Một đêm kích động, khiến tay chân rã rời không muốn nhấc lên. Nhưng mệt thì mệt thật, vẫn cứ phải đi làm thôi, vì vậy cô khẽ gỡ cánh tay đang ôm của anh, ngồi dậy. Anh nói, giọng vẫn còn đang trong mơ: “Ngốc, nhớ phải mua đồ ăn sâng đấy, nếu em không ăn anh sẽ đét vào mông.”

Mái tóc rối bù, đôi mắt mệt mỏi cứ phải cố mở ra, nhưng cô rất vui. Cô cúi xuống hôn lên trán anh nói: “Vâng, anh cũng phải ngoan đấy, giờ làm việc không được làm chuyện xấu, nếu không em cũng sẽ đét mông.”

Anh gật đầu vẫn trong vẻ ngái ngủ, rồi sau đó vùi đầu ngủ tiếp. Cô vào nhà vệ sinh rửa ráy, chuẩn bị đi làm.

Mặc dù Lương Duyệt là sinh viên tốt nghiệp, nhưng tiếng phổ thông không chuẩn luôn là trở ngại khó khăn cho cô trong các lần phỏng vấn. May mà trúng tuyển vào làm nhân viên bán hàng, hàng ngày bận tíu tít với việc trả lời các câu hỏi của khách hàng đã tạo cho cô một cơ hội tốt để rèn luyện và tăng nhanh khả năng thích ứng với hoàn cảnh ngôn ngữ. Các trung tâm thương mại lớn ở Bắc Kinh luôn là nơi để các sinh viên kiếm việc làm thêm, nhiều nhân viên bán hàng người bản địa cũng không có nhiều ánh mắt khác thường với sự gia nhập của cô. Quen với vai trò là một học sinh nhàn rỗi, lần đầu tiên đứng giữa một siêu thị người qua lại tấp nập, cô đã phải rất cố gắng để khắc phục những trở ngại về tâm lý, nhất là khi cần phải tăng cường tiếp thị hàng hoá vào các dịp cuối vụ, phải dùng loa để nói, cứ mỗi lần có người quay đầu lại nhìn là cô lại đỏ mặt và cảm thấy không biết giấu mặt vào đâu.

Một sự tra tấn, điều đó đối với cô quả là một sự tra tấn không nhỏ.

https://thuviensach.vn

Nhưng, nói nhiều cũng có cái tốt của nó, ví như bây giờ cô có thể phân biệt rất rõ “s” và “Sh”, chẳng khác gì người Bắc Kinh.

Đã đến giờ nghỉ trưa, nhà bếp đã mang cơm hộp đến. Xuất ăn cho bữa trưa luôn được cô đặt mua với số tiền cố định là 6 đồng, và cô ăn hết những thứ được mua về. Đúng lúc cô đang dùng đôi đũa một lần, xử lý mấy chiếc giá đỗ không rõ tên còn lại, thì cô Trịnh đứng ở quầy bên cạnh hỏi: “Lương Duyệt này, cô hỏi cháu chuyện này, cháu đã có bạn trai chưa? Một người họ hàng của cô có thằng con trai, con người nó rất tốt, cô muốn giới thiệu cho cháu. Dù sao người ta cũng là người Bắc Kinh chính gốc, hơn nữa hoàn cảnh gia đình cũng rất tốt”.

Lương Duyệt nuốt vội mấy cọng giá đang nhai dở, thu dọn vỏ hộp cơm, cười đáp: “Cháu đã có bạn trai rồi. Chúng cháu đã quen nhau hơn một năm rồi.”

“Chắc hoàn cảnh nhà cậu ta không ra gì phải không? Vì thế mới để cháu tới đây bán hàng như thế chứ? Cháu cũng đừng có ngốc quá, cô thấy cháu là một cô gái rất được, tuổi cũng không còn ít nữa, mau chóng tìm lấy một người tử tế rồi ổn định đi, như vậy sẽ chẳng phải lo ăn lo mặc nữa.”

Lương Duyệt vẫn cười đáp: “Hiện tại cháu cảm thấy rất tốt, cháu cảm ơn cô.” Nói xong cô cúi đầu mang vỏ hộp cơm đến cho vào thùng rác.

Khi cô quay lại thì thấy thím Trịnh đang nói chuyện với người khác: “Chị thấy không, một mình nó sống ở Bắc Kinh đâu có dễ dàng, thế mà còn không mau chóng tìm một người Bắc Kinh mà lấy cho xong. Cứ sống mãi với cái anh chàng nghèo ấy thì sớm muộn gì cũng chuốc vạ vào thân thôi. Sau này, có thể tiền thì kiếm được rồi, nhưng người thì chưa chắc đã giữ được, hai bên sẽ khó ăn khó nói với nhau.”

Người tiếp chuyện cũng ậm ừ đồng tình. Lương Duyệt đứng bên nghe, hai tay cô cứ run lên không sao kìm lại được. Người kia nhìn thấy, vội đánh

https://thuviensach.vn

mắt cho cô Trịnh, cô Trịnh im bặt, rồi hai người giả bộ mải bận với công việc của mình.

Không khí trầm lắng trong giây lát, chỉ có Lương Duyệt là vẫn cố cười đi về phía quầy của mình.

Hiện thực vốn dĩ là như vậy, chẳng có gì đáng để tức giận cả. Kiên trì với lý tưởng của mình và vui vẻ với sự nghèo hèn- hai sự việc mà trong con mắt của rất nhiều cô gái là những việc đại ngốc, thì cô cũng đã làm, hơn nữa, điều nực cười là cô còn tin tưởng rằng, hạnh phúc tràn đầy đang chờ đợi cô trong một tương lai không xa.

Trong lời của họ không nói thẳng ra từ ấy, nhưng Lương Duyệt cảm nhận thấy rất rõ ràng.

Đúng thế, cô là đồ ngốc.

Nhưng, điều khác là, cô ngốc là vì tình yêu. Sự khích lệ mà cô dành cho bản thân cũng chính là điều đó, mặc dù nghe thì thấy có vẻ bi ai và bất lực giống như việc các tráng sĩ cắt đứt bàn tay.

Đến cuối buổi làm, Lương Duyệt cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Rời xa toà nhà với những ánh đèn sáng choang đi tới bến xe buýt cũng phải mất gần nửa tiếng đồng hồ, chờ thêm bốn mươi phút mà xe buýt vẫn chưa tới. Không khí thì ẩm thấp, ngột ngạt, cõi lòng cũng nặng trĩu, đến hơi thở cũng thấy khó khăn, cứ như thể đang bị ai đó bóp chặt cổ.

Cái nơi diện tích mười mét vuông ấy, bây giờ nghĩ lại càng cảm thấy ngột ngạt, bức bối tới mức chỉ muốn phát điên lên.

Tối hôm qua khi vào mạng, nhìn thấy câu hỏi của những cư dân mạng, câu trả lời cũng muôn hình vạn trạng, nhiều người còn đưa ra những đáp án rất buồn cười, thế là cô quay sang hỏi anh: “Anh nói đi, nếu em đòi anh hái sao trên trời cho em thì anh sẽ làm thế nào?”

https://thuviensach.vn

Anh trả lời với vẻ rất nghiêm túc: “Chỉ cần em muốn, anh sẽ hái xuống cho em.”

Chỉ là nói mồm thôi, chứ đâu có phải trả tiền, nghĩ vậy nên cô cũng chẳng để ý nhiều nữa.

Trong giờ phút ấy, trong hoàn cảnh ấy, tự nhiên cô lại nhớ đến lời của cô Trịnh lúc trưa, trong lòng không khỏi cảm thấy đôi chút hoang mang, kèm theo đó là cảm giác rất khó nói khi bị người ta đánh trúng vào những điểm yếu, tất cả hoà vào nhau cứ ngổn ngang trong lòng. Cô chống tay xuống hàng lan can ở bến xe, cố đỡ trọng lượng của cơ thể, dường như làm như vậy mới giúp cô tiếp tục chống đỡ được.

Chờ đợi lý do phải trở về nhà.

Chiếc xe đến chậm mang theo làn hơi nóng xộc vào mắt cuối cùng cũng đã dừng lại trước mặt, nhưng cô cảm thấy không sao nhấc chân lên được, phải tới mấy lần mà chân cô vẫn không sao đặt vững lên bậc lên xuống ở cửa xe.

Trong đêm khuya giữa mùa hè, chỉ có một mình cô lên xe ở một bến trước con mắt của tất cả những người trên xe.

Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua. Cô đặt những bước chân mệt mỏi lên từng bậc thang ở phía dưới, mắt ngước nhìn lên phía cửa sổ, do dự một lát. Đèn trong phòng của họ vẫn chưa được bật sáng, có lẽ anh vẫn đang làm thêm, chưa về nhà.

Gần đây Chung Lỗi đã quen với việc làm thêm. Cái chức được gọi là thực tập sinh, trợ lý hành chính luôn bị các viên chức khác tuỳ tiện bắt nạt, vì thế mà có rất nhiều công việc vốn thuộc phận sự giải quyết của người khác cũng được thay nhau đùn đẩy sang cho anh, mặc dù anh làm liên tục suốt từ sáng đến tối cũng không thể nào về đúng giờ được, ngày nào cũng bảy tám giờ tối mới có thể rời khỏi nơi làm việc. Đã thế, chẳng biết đến

https://thuviensach.vn

ngày nào mới mọc mủi xủi tăm lên được. Nghĩ đến đây, cô càng cảm thấy buồn rầu ủ rũ. Khi cô đưa bàn tay hầu như chẳng còn chút sức lực nào lên đẩy cánh cửa ra, đón cô không còn là mùi thơm của thức ăn quen thuộc những ngày trước, mà chỉ là chỉ có một ngọn đèn bàn và cái bóng vàng vàng của anh đang vùi đầu vào đọc sách.

Trong lòng Lương Duyệt thấy rất không vui. Đặt chiếc túi xuống cô đi vào bếp, mở vung nồi thì thấy vẫn chưa có cơm, cô quay trở lại phòng ngoài nhìn anh chăm chú, anh cứ cười hà hà mà chẳng hề tỏ ra áy náy chút nào. Một cơn giận lập tức bùng lên, cô lớn tiếng hỏi: “Anh về lúc mấy giờ?”

Anh vẫn hồn nhiên trả lời: “Sáu giờ thì anh về tới nhà.”

“Hơn bốn tiếng đồng hồ không đủ để anh nấu cơm à? Anh có biết em làm việc cả ngày xong, về nhà lại phải nấu cơm thì sẽ mệt đến mức nào không?” Cơn giận dữ trong lòng cuối cùng cũng bùng phát, cô không muốn thay bằng giọng nói dịu dàng hơn.

Cô đùng đùng ném bộ quần áo, xông vào căn phòng toàn hơi nóng, ấn mạnh vào chiếc công tác đèn.

Khi đèn bừng sáng, anh nhìn thấy đôi mắt cô đầy lệ.

Trên trần nhà dán đầy những ngôi sao đủ màu sắc với đủ mọi hình dạng. Những ngôi sao khác màu quây lấy một đám ngôi sao màu đỏ được xếp thành hai chữ “Lương Duyệt”, là tình yêu được người khác ôm vào lòng.

Anh đứng đằng sau, nói với vẻ áy náy: “Anh đã tìm tất cả những trang sách có màu sắc trong nhà cắt hết cả rồi. Em muốn có sao, anh không mua được, nên anh chỉ có thể cắt thành sao để tặng em.”

Những ngôi sao dường như làm cho đôi mắt có những giọt lệ long lanh thêm một lớp sương mờ. Cô đứng im lặng ở đó, một hồi lâu sau cũng không

https://thuviensach.vn

tìm ra lời để nói.

Sau đó, trong buổi tối bắt đầu bằng những oán hận ấy, Lương Duyệt đã có một đêm đầy lãng mạn. Những bông hoa khói long lanh ấy có thể là những thứ mà người có tiền mới có thể mua được, nhưng mỗi ngôi sao trong cái tổ nhỏ của họ đều là những lời hứa về một tình yêu sâu sắc mà anh đã cắt bằng kéo cẩn thận từng chút, từng chút một.

Trong một thành phố phồn hoa, náo nhiệt, một người đàn ông chịu ngồi cắt cho mình cả một nhà sao, có thể là vì anh ấy không có tiền để mua một chiếc nhẫn kim cương và sự lãng mạn, nhưng anh ấy đã dùng một tình yêu bình thường nhưng với tất cả trái tim, anh ấy đang chứng minh rằng, dù nghèo khó nhưng ngày ngày luôn bên nhau cũng là một hạnh phúc, vì thế mà cô đã khóc không thành tiếng và ôm chặt lấy cổ anh, mặc cho nước mắt tuôn rơi và làm ướt đẫm cả vạt áo anh

Anh mỉm cười, khẽ vỗ vào lưng cô, và nói bằng giọng rất nhẹ: “Ngốc, anh xin lỗi, anh đã để em phải chịu thiệt thòi.”

Thiệt thòi ư? Lương Duyệt không biết nữa. Bởi vì lúc này, cô chỉ cảm thấy mình rất hạnh phúc, cho dù họ phải quay mặt vào nhau đọc sách dưới ánh đèn vầng vọt, cho dù anh vẫn mang cơm từ công ty về làm thành bữa tối cho cô, cho dù anh mỗi ngày một gầy, cô cũng mệt mỏi vì công việc. Vì những ngôi sao nhỏ ngày hôm nay mà cô càng thêm tin tưởng chắc chắn rằng, có anh cô sẽ có thế giới này.

Vì thế, vì tình yêu này nếu có phải vứt bỏ cả thế giới cũng rất đáng.

Ngày hôm sau, cô quyết định lại đi tìm việc. Nếu trước mắt anh chưa thể làm thay đổi được tình hình kinh tế, thì ít nhất công việc mà cô tìm được cũng sẽ giúp họ có được một bữa trưa miễn phí. Thế nên, người đạp chiếc xe cà tang, mang hồ sơ đi rải ở khắp mọi nơi trong thành phố Bắc Kinh bây giờ chính là cô.

https://thuviensach.vn

Mỗi lần thấy các cuộc thi tuyển dụng, dù lớn dù nhỏ cô cũng xông tới, để rồi sau đó lại thất vọng ra về. Lúc đó, cô mới hiểu được sự ủ rũ và bất lực của tiếng bước chân anh khi trở về nhà như thế nào. Vì thế, cho dù bị thất bại thì cô cũng mang theo nụ cười trở về nhà, rồi trong lúc nhai ngấu nghiến trong bữa cơm, cô còn bịa ra chuyện về mấy vị lãnh đạo của các công ty mà cô luôn thèm nhỏ dãi kể cho anh nghe.

Cô kể với vẻ rất hào hứng, mắt cũng long lanh sinh động, nhưng anh không nói gì, chỉ đến khi cô ăn xong miếng cuối cùng, anh mới hôn cô rất mạnh, và hôn mãi, trong nụ hôn ấy chứa đựng cả sự xót thương và việc anh đã biết rõ sự thật, ngay cả ánh mắt của anh cũng toát lên vẻ đau khổ.

Anh đã rất hiểu cô, cũng giống như cô đã rất hiểu anh.

Và thế là giờ làm thêm của Chung Lỗi mỗi ngày một tăng lên, giờ giấc về nhà cũng mỗi ngày một muộn hơn. Anh đã cố bằng mọi cách để giành được mối thiện cảm của tổng giám đốc. Trong một lần phỏng vấn vào một cơ quan mậu dịch nhà nước, khi cô hoàn toàn thất vọng, nhìn về phía ánh mặt trời chiếu qua cửa kính của toà nhà, nước mắt trào ra, thì bỗng nhiên nhận được điện thoại của anh.

Ở đầu dây bên kia là tiếng cười ròn rã của anh: “Ngốc, anh đã có hộ khẩu Bắc Kinh rồi.”

Cô đang buồn, nghe vậy mừng tới mức nhảy cả lên, tay lau vội dòng nước mắt trên mặt, quên mất cả xung quanh. Màu của chì kẻ mắt loang lổ trên mặt, có dùng tới cả hộp phấn cũng không che hết,

Đó là một văn phòng luật sư có tên gọi là Nghiêm Quy,

Hôm ấy, Lương Duyệt đeo chiếc kính trông cứ như chú gấu mèo đến tham gia cuộc cạnh tranh của mấy chục con người, và cô là người không đáng để ý đến nhất, nhưng rồi cô lại cũng là người ở lại sau cùng trong số đó.

https://thuviensach.vn

Sau này, cô đã bẽn lẽn hỏi luật sư Hàn, vì sao anh lại chọn cô? Luật sư Hàn cố nhớ lại, rồi cười đáp: “Vì hôm ấy, trong số rất nhiều người, cô là người có nụ cười rạng rỡ nhất.”

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chuyện Năm 2002(Phần 2)

Còn năm ngày nữa là đến sinh nhật, Lương Duyệt chuẩn bị về nhà thăm bố mẹ.

Ngồi thu lu trên chiếc ghế cứng của chiếc xe xóc suốt dọc đường, Lương Duyệt đã chuẩn sẵn những lời sẽ nói với bố mẹ khi gặp. Nhưng khi xuống khỏi xe, cô lập tức quên sạch những lời ấy. Cô ra khỏi bến với tâm trạng rất căng thẳng, Ánh nắng rất gay gắt, khắp bến chỉ toàn thấy những bóng người trắng loá, chen chúc nhau.

Túi hành lý xách trong tay nặng chình chịch, cô chỉ còn biết tránh người một cách bản năng mỗi khi thấy có ánh sáng chiếu vào mặt.

Cha cô đứng ở một chỗ dễ nhìn thấy nhất ở cổng của bến xe, dáng người cha cao gầy, dù ra khỏi cổng về phía nào thì cũng có thể nhìn thấy ông. Khi ông nhìn thấy Lương Duyệt với những bước chân chầm chậm, ông vội bước lên mấy bước rồi lặng lẽ giằng lấy chiếc túi xách, quay người bước ra khỏi cổng bến xe. Cô bước theo cha với tâm trạng áy náy, mãi cho tới khi ra hẳn khỏi bến. Ở ngoài đó, mẹ cô đang sốt ruột đi đi lại lại ở chỗ thuê xe, nhìn thấy con gái bình an trở về, bà không khỏi nghẹn ngào, Lương Duyệt cũng nghẹn ngào như mẹ.

Về đến nhà, mẹ cứ kéo cô để hỏi chuyện, còn cha cô thì lập tức vào bếp sau khi bước vào nhà, có tới cả hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy ông quay ra. Mãi tới khi nghe tiếng đũa bát lanh canh, mẹ cô mới đưa mắt cho cô, ý muốn bảo cô vào bếp nói với cha mấy lời hoà giải. Cô chần chừ rồi cũng làm theo, nhưng đến của bếp cô lại không biết mình nên nói gì, thế là cô cứ đứng ở đó như trời trồng, mấy lần mở miệng xong lại thôi.

https://thuviensach.vn

Từ nhỏ đến lớn, cha luôn để lại cho cô ấn tượng về một sự giáo dục nghiêm khắc, bất kỳ lúc nào mặt ông cũng nghiêm nghị như vậy, lời lẽ cũng rất uy nghiêm, gay gắt. Chỉ đến lúc này cô mới phát hiện ra rằng, tấm lưng đang quay về phía cô của ông đã còng đi, nó không còn thẳng như trong ký ức của cô, tóc hai bên mang tai cũng đã bạc thành một mảng trắng.

Đôi cánh tay từng bế cô đi chơi khắp nơi, giờ đây trở nên gầy guộc và nhăn nheo, những tháng ngày đầy niềm vui thời thơ bé vừa gần gũi nhưng lại cũng rất xa xôi.

Cô cố gắng mím chặt đôi môi, nước mắt bỗng trào ra như suối.

Cha cô quay đầu lại, ông đứng sững tại chỗ nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của con gái, biết con ân hận và day dứt, vì thế ông có vẻ mất tự nhiên nên đưa mắt nhìn ra ngoài. Một hồi lâu sau, ông mới quay người lại, bê chiếc mâm từ trên giá đưa cho Lương Duyệt, mặt sầm xuống, nói với cô: “Ra gọi mẹ con vào để cả nhà ăn cơm đi!”

Lương Duyệt vẫn nghẹn ngào, để nguyên khuôn mặt đầy nước mắt, đưa tay đỡ lấy mâm. Khi cô cúi xuống, nước mắt rơi xuống cả mâm cơm.

Trên mâm cơm ấy có món chân gà nướng mà cô thích ăn nhất.

Lại là một thời khắc cả nhà quay quần bên nhau, lại là một mâm cơm thịnh soạn, tuy thức ăn món thì mặn tới mức rùng mình, món thì nhạt toẹt, chẳng có món gì là ngon thực sự, nhưng lại là những món mà cha cô tự tay nấu sau hai mươi sáu năm kết hôn chưa một lần vào bếp.

Cô bê bát cơm ngồi trước bàn ăn, mỗi lần gắp thức ăn là một lần nước mắt lại rơi lã chã, đôi tay cầm đũa cứ run lên. Để cho mẹ không nhìn thấy, cô chỉ còn cách tì miệng chặt vào bát, rồi miếng cơm chan nước mắt và vào miệng.

https://thuviensach.vn

Cha cô không ăn, mà chỉ ngồi bên phía đối diện, lặng lẽ chau mày rít thuốc, hết điếu này đến điếu khác, không nói câu nào.

Nhìn thấy cô ăn sắp xong, ông mới ho một tiếng, hỏi: “Cậu ta là người như thế nào?”

Cha và mẹ cô đều quan tâm đến điều này, nhưng họ đã nén suốt nửa ngày, bây giờ mới nói ra. Lương Duyệt ngẩng đầu, cố nuốt nốt miếng cơm đắng chát trong miệng, rồi mới cười để cha thấy: “Anh ấy là người rất thật thà, và đối xử với con rất tốt. Bây giờ đã là người quản lý của công ty và được công ty trọng dụng. Đợi ít nữa chúng con có tiền, chúng con sẽ mua nhà và đón cha mẹ tới ở với chúng con.”

Nói dối mà mặt không đỏ, trống ngực không đập liên hồi, đúng là một việc rất khó.

Cô không biết là mình có tài nói dối bẩm sinh hay không, chỉ thấy cha mẹ ngồi phía đối diện khi nghe những câu trả lời này của cô đã thở phào một cái nhẹ nhõm. Cha cô còn rít một hơi thuốc thật mạnh, nói: “Nếu có thời gian hãy đưa nó về đây. Chuyện với nhà họ Mạnh cha và mẹ con cũng đã giải quyết ổn thoả rồi, không có gì phải lo nữa đâu.”

Nhà họ Mạnh, đó mới là nguyên nhân chính khiến Lương Duyệt thấy mình có lỗi với cha mẹ.

Hoàn cảnh gia đình chân chất, giáo dục gia đình nghiêm khắc, vì thế mà từ nhỏ Lương Duyệt đã là một đứa bé ngoan, cô luôn tự nhận mình có những phẩm chất tốt đẹp hồn hậu, chất phác của tất cả những con người sống trong vùng đất nhỏ bé ấy. Nhưng cô đã không có duyên với cậu Mạnh Húc mà cha mẹ ấn định là hôn phu của cô. Hai mươi tuổi dạm ngõ, khi tốt nghiệp đính hôn, tất cả chỉ trong vòng có nửa năm. Nhưng Lương Duyệt đã không chấp nhận được cuộc sống như vậy, cô đã từ hôn và bỏ đi đến Bắc Kinh, lý do ban đầu chỉ là vì một người bạn quen qua mạng Internet chưa

https://thuviensach.vn

hề biết mặt. Dù nói thế nào thì đó cũng là một cú giáng rất mạnh vào người cha vốn rất coi trọng lễ giáo của cô.

Điều đáng nói là, nhà họ Mạnh cũng là gia đình có máu mặt ở khu vực này, họ không thể chấp nhận nổi việc bị phía nhà gái từ hôn. Khi Lương Duyệt quyết định từ hôn, cô đã phải dùng tới mười mấy ngày để đối phó với những người đến để khuyên giải. Hết người thân đến bạn bè, rồi đến cả cha mẹ của Mạnh Húc. Nhưng Lương Duyệt đã quyết tâm, dù ai nói gì cô cũng không thay đổi quyết định.

Lúc đó cô đã rất cô đơn. Mẹ cô vì bị cha ngăn cản nên cũng không thể giúp được gì cho cô, còn cha cô thì chỉ vào mặt và bảo cô rằng, chuyện mình gây ra thì phải tự mình giải quyết, mình phạm sai lầm thì tự mình phải chịu trách nhiệm, đừng để cho người khác phải giải quyết hậu quả. Chính vì vậy, chẳng ai có thể giúp được cho cô trong lúc đó, cô cần phải dùng sự kiên định để xác định rằng, sự lựa chọn của mình là sáng suốt.

Có lẽ, tính cách không chập nhận thua của cô được hình thành lên từ đó, càng không có người giúp cô càng có thói quen bề ngoài tỏ ra cứng cỏi, bởi vì cũng bắt đầu từ lúc đó, cô đã bắt đầu hiểu được rằng, mình phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình, chịu trách nhiệm về sự lựa chọn của mình.

Tất cả mọi dị nghị và chỉ trích tới tấp đổ xuống đầu cô, nó đè nặng lên cô, khiến cô thấy ngạt thở, thế là cô chọn cách dùng những lời sắc lạnh để đáp trả.

Chỉ duy nhất, khi Manh Húc tới, cô không thể dùng lời lẽ sắc lạnh đối đáp được. Ngược lại, cô cảm thấy rất day dứt, day dứt thực sự. Mặc dù có một số việc không thể nói ra cho rõ ràng, nhưng người mở miệng thốt ra lời từ hôn chính là cô.

https://thuviensach.vn

Cô chỉ còn biết khóc, chẳng thể nào nói cho gẫy gọn, ngoài việc lặp đi lặp lại lời xin lỗi. Mạnh Húc đưa bàn tay lạnh ngắt từ từ nắm lấy tay cô, suy nghĩ một hồi lâu mới nói một câu, anh không trách em.

Đó là câu an ủi lớn nhất và duy nhất trong hơn chục ngày qua, mà lại là được thốt ra từ miệng của người đàn ông bị cô làm tổn thương.

Sau này nghe người khác kể lại, suốt thời gian ấy Mạnh Húc đã rất đau khổ. Có thể lúc đầu khi đặt vấn đề với Lương Duyệt là do lý do cha mẹ, lúc ấy Lương Duyệt mới hai mươi tuổi vẫn còn chưa hiểu hết mọi chuyện, bỗng dưng có người yêu, còn Mạnh Húc hơn Lương Duyệt bẩy tuổi nên đã đủ độ chính chắn và anh luôn coi cô là vợ chưa cưới. Trong ba năm hai bên đi lại thì có tới hai năm là xa cách. Lương Duyệt đã trải qua cuộc sống đầy màu sắc cuả sinh viên, còn Mạnh Húc thì luôn nói với những người khác rằng mình đã có người yêu và một mực chờ đợi cô.

Sau khi tốt nghiệp và ở bên nhau, Lương Duyệt mới phát hiện ra rằng, hai người hoàn toàn không hợp nhau. Nhưng lúc ấy cô đã mang tiếng là con dâu tương lai của nhà họ Mạnh, nên phải thường xuyên xuất hiện trong các dịp lễ tết, hay các cuộc gặp mặt lớn nhỏ của nhà họ.

Nói lời chia tay là một việc thật khó khăn, trước con mắt nghiêm khắc của cha, cô không đủ can đảm nói ra điều đó, mãi cho tới khi cô có được dũng khí và sự kiên cường từ một người con trai khác.

Quá tàn nhẫn, dù đã ba năm trôi qua rồi nhưng Lương Duyệt vẫn cảm nhận rất rõ về sự tàn nhẫn của mình, sự tàn nhẫn ấy không chỉ với nhà họ Mạnh.

Cô mãi mãi cũng không thể biết được rằng, khi cô quyết định xa rời gia đình tới Bắc Kinh phát triển, cha cô đã phải đối phó với sự chỉ trích lẫn quan tâm của bạn bè và thân thích xung quanh; cô không khi nào biết được.

https://thuviensach.vn

Khi cô quyết định bỏ nhà ra đi không chút hối hận, thì cha cô đã phải trải qua sự tuyệt vọng và lo lắng thế nào.

Cô đã không quay đầu lại,và lựa chọn ra đi dứt khoát, hai năm sau mới dám đối diện với cha mẹ. Vì thế, khi nghe cha cô nói như vậy, cô vội trả lời rất thật: “Vâng, lần sau con sẽ đưa anh ấy về.”

Lần này, cô đã nhìn thấy sự tha thứ, an ủi trong mắt cha và những giọt nước mắt trong mắt mẹ.

Con cái bất hiếu là nỗi đau của cha mẹ.

Lương Duyệt sẽ không bao giờ quên, không bao giờ quên mình đã đẩy người thân rơi vào tình cảnh khó khăn như thế nào. Cha cô, một con người cương trực, luôn ngẩng cao đầu gần trọn cuộc đời, chưa bao giờ phải cúi mình trước bất cứ ai, nhưng ông đã phải mãi mãi khom mình trước nhà họ Mạnh, mà tất cả những đau khổ ấy đều từ việc cô con gái bướng bỉnh, từ tình yêu mà vợ chồng ông dành cho con gái mà ra.

Tối hôm ấy, Lương Duyệt đã ngủ chung giường với cha mẹ. Nhà cô không thiếu chỗ, nhưng cô thấy được ngủ bên cạnh cha mẹ mới thực sự dễ chịu và yên tâm. Cô đã dùng cả buổi tối để kể cho cha mẹ nghe về những điều thú vị ở Bắc Kinh, rồi cả những lời khen Chung Lỗi nữa, cô hy vọng những điều mà cô đã thêu dệt ra sẽ làm cha mẹ yên lòng, ít nhất thì họ cũng sẽ nghĩ rằng cuộc sống của cô được yên ổn và không có gì đáng lo.

Cô sẽ không bao giờ nói cho cha mẹ biết về cái giá mà cô phải trả, cô cũng sẽ không nói cho họ biết về những vất vả mà cô đã phải chịu đựng. Cha mẹ sống cách xa cô hàng ngàn cây số, cô chỉ có thể tạo cho họ một giả tưởng về tương lại tốt đẹp.

Cũng có thể ba năm sau, khi mà họ muốn được chứng minh , thì cô và Chung Lỗi đã làm được những điều đó rồi. Như vậy thì những lời nói dối đã trở thành sự lừa gạt tốt đẹp. Và tất nhiên, trong những lời nói dối ấy có cả

https://thuviensach.vn

niềm tin đối với tương lai thúc đẩy cô dám xông pha, bởi vì họ là những người thân thiết nhất của cô.

Lương Duyệt lại đi trên chuyến xe mà ba năm trước cô đã đi khi bỏ nhà ra đi. Đã ba năm trôi qua, vẫn là đôi vợ chồng ấy làm lái xe và người bán vé, chỉ khác có một điều là lần này cô ra đi trong sự đưa tiễn của cha mẹ, so với lần đi trước cô đơn một mình thì rõ ràng trong lòng cô ấm áp hơn rất nhiều. Khi xe chạy, cô bỗng nhớ tới dáng vẻ của anh trong lần gặp đầu tiên, chàng trai với dáng vẻ rất khoáng đạt ấy đã khiến cô cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Lúc xuống xe, trời đã tối. Cô nhìn kỹ trong đám người ở chỗ đón khách, nhưng không hề thấy bóng hình mà cô đã rất quen thuộc. Nhưng bỗng nhiên cô cảm thấy có người kéo áo từ phía sau, quay lại thì thấy một bó hoa bách hợp đang giơ ra về phía cô.

Anh ở phía bên kia của bó hoa bách hợp thơm ngát, nói: “Anh thực sự lo sợ rằng em sẽ không trở lại.”

Bóng những bông hoa màu trắng mềm mại, lay động theo cơn gió nhè nhẹ, cô cố kìm nước mắt, bật cười: “Nếu em không quay lại thì em đi đâu?”

Anh ôm chầm lấy cô, nói: “Anh nhớ em, rất nhớ. Ngày nào anh cũng lo sợ em sẽ không quay trở lại nữa. Nếu em không quay lại nữa, anh sẽ tìm tới tận nhà em, cho dù cha em có đánh chết anh cũng không đi.”

Đúng là trẻ con và ngốc nghếch, Lương Duyệt nghĩ và mỉm cười trong vòng tay của Chung Lỗi.

Đúng là anh ấy rất ngốc, rất ngốc.

Ngày 30 tháng 7 là sinh nhật của người đẹp Lương Duyệt, vì thế chúng tôi tới chúc mừng- ký tên Bốn lưu manh.

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua khi về tới chỗ trọ, Lương Duyệt và Chung Lỗi nhìn thấy một tấm giấy to bằng bàn tay dán trên cửa, hai người tìm quanh nhưng chẳng thấy ai. Vì mới là ngày 28, nghĩ rằng bọn họ lại giở trò tinh quái chuẩn bị trấn lột Chung Lỗi một phen, nên cô cũng không mấy chú tâm. Chung Lỗi gọi điện cho Phương Nhược Nhã, nhưng đầu dây bên kia chỉ toàn nghe thấy những lời xin lỗi vì máy bị khoá. Chẳng thấy có phản ứng gì, không có lẽ mới có nửa ngày mà cô bạn ấy đã không nén được và nhảy dựng lên như thê?

Nhưng đã một buổi chiều trôi qua mà vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Lương Duyệt ngồi thu lu ở vị trí của mình cố vắt óc suy nghĩ, không lẽ lần này bọn họ đã đổi chiêu mới rồi? Sao hôm nay Phương Nhược Nhã lại nhịn được lâu thế, thậm chí còn không trả lời điện thoại nữa?

Đang nghĩ cách làm thế nào để kích động những người chị em, thì điện thoại trên bàn vang lên, Lương Duyệt đắc ý cười và nghĩ: đã bảo rồi mà, bọn họ sẽ không nhịn được lâu đâu. Cô nhấc máy lên, nói luôn: “A lô, sao? Cô Phương lưu manh không nhịn được nữa à?”

Ở đầu dây bên kia là một giọng rất vội vàng, gấp gáp: “Cố Phán Phán muốn tự sát, cậu mau tới đây đi!”

Lông mày Lương Duyệt lập tức chau lại, cô biết, khi rỗi rãi mọi người thường hay đùa, nhưng lấy tính mạng người khác ra để đùa thì đây là lần đầu tiên. Cô vội đặt ống nghe xuống, chạy tới phía trước của văn phòng Nghiêm Luật, tay đưa lên nhưng lại do dự không gõ cửa, sau đó chạy thẳng vào phòng làm việc của luật sư Hàn.

Luật sư Nghiêm là người mà vả vẻ ngoài lẫn bên trong đều rất lạnh lùng, ngược lại Hàn Ly đối với nhân viên có phần nhẹ nhàng hơn, tuy chỉ còn hơn một tiếng đồng hồ nữa là tới giờ nghỉ, nhưng nếu đưa ra đề nghị xin nghỉ sớm với luật sư Nghiêm chắc chắn sẽ bị từ chối. Cô suy nghĩ rồi quyết định tới gặp Hàn Ly.

https://thuviensach.vn

Như tính toán, Lương Duyệt tới gõ cửa phòng Hàn Ly, khi nghe thấy tiếng "mời vào", đẩy cửa bước vào thì cô mới phát hiện ra rằng luật sư Nghiêm đang ngồi đối diện với Hàn Ly, cô vội vàng cân nhắc xem phải ăn nói thế nào để chỉ cần nói một lần là xin phép được ngay.

"Sao thế?" luật sư Nghiêm ngước mắt lên nhìn, hỏi. Thực ra, chị ta cũng không nhiều tuổi, nhưng vì luôn thích mặc đồ màu đen, cùng với đôi giày cao gót ba phân mỗi khi nện xuống nền gạch thì cứ kêu lên lộp cộp, nên trông chị ta chẳng khác gì các nhân vật nữ lạnh lùng và vô lương trong các câu chuyện tình yêu của Đài Loan.

"Tôi muốn xin phép Luật sư Hàn được nghỉ sớm một chút, nhà tôi có việc cần giải quyết."giọng nói của Lương Duyệt nghe cứ như hụt hơi.

Luật sư Nghiêm quay đầu lại, nhìn cô lạnh lùng: "Tôi đã bảo cô như thế nào? Khi nói thì phải thẳng người lên, cô cứ nhìn người khác bằng cái kiểu lén lút thế kia, liệu làm được gì đây?"

Lương Duyệt cắn chặt môi, mỉm cười rồi đứng vươn thẳng người, sau đó nhắc lại yêu cầu với tư thế phù hợp nhất: "Tôi muốn xin phép luật sư Hàn về sớm một chút, nhà tôi có việc."

"Không được, hết giờ làm mới được về." Luật sư Nghiêm cúi xuống nhìn tập tài liệu trong tay mình. Luật sư Hàn không nói gì, nhìn Lương Duyệt như đang suy nghĩ điều gì.

Lương Duyệt húng hắng mấy tiếng rồi sải bước tới trước bàn của luật sư Hàn, "Xin lỗi, thưa luật sư Hàn, tôi cho rằng trợ lý hành chính hoàn toàn có thể yêu cầu xin phép nghỉ, nếu cần thiết phải xử lý theo kiểu bỏ làm việc thì anh cần phải đặt ra quy định để thực hiện, nhưng văn phòng của chúng ta chưa hề có bất cứ một quy định nào về việc không cho phép một người nào đó xin nghỉ phép. Vì vậy tôi đề nghị anh cho phép tôi nghỉ làm một tiếng đồng hồ trước đã, vì bạn tôi tự sát."

https://thuviensach.vn

Nghe xong câu đó của Lương Duyệt, Hàn Ly sững sờ trong giây lát, sau đó vội hỏi : “Là cái cô người Bắc Kinh có tên là Phương Nhược Nhã đó ư?”

Giọng của Lương Duyệt có phần mệt mỏi: “Không phải, mà là một người bạn khác của tôi.”

Hàn Ly thở phào một cái, rồi ngồi ngả người vào thành ghế, gật đầu, đáp: “Vậy cô đi đi, nhớ là đến nộp giấy xin nghỉ ở chỗ nhân sự nhé.”

Luật sư Nghiêm tất nhiên không thể hiểu được sự quan tâm bất ngờ của luật sư Hàn, nhưng không nói gì.

Khi Lương Duyệt vươn thẳng người đi qua chỗ luật sư Nghiêm, cô cúi xuống nhặt báo cáo điều tra bị rơi xuống đất lên, đặt vào tay chị ta, khẽ nói: “Luật sư Nghiêm, tôi đi đây.”

Luật sư Nghiêm nhìn theo Lương Duyệt với ánh mắt săm soi và phức tạp, thấy cô vẫn không cúi đầu, mới khẽ nói: “Nhớ đem các văn bản đã đánh máy xong ở chỗ cô đến phòng của tôi đấy.”

Lương Duyệt đâu có ngốc, nhưng cũng không mạo phạm. Ngày mai trở lại, cô vẫn cần đến công việc này, vẫn phải là một trợ lý vạn năng siêu cấp dưới quyền của luật sư Nghiêm, nếu đắc tội với chị ta thì chẳng có lợi gì cho cô, nên chi bằng giữ thể diện cho người ta, rồi hãy chờ đấy mà xem.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, cô lập tức tới nộp giấy xin nghỉ ở chỗ nhân sự, tiếp đó mang các văn bản đã đánh máy xong đến phòng của luật sư Nghiêm. Khi cô xách túi ra về thì cũng vừa bốn rưỡi.

Cố Phán Phán vẫn ở chỗ cũ , nên khi Lương Duyệt tới nơi thì thấy cô đang nằm trên giường của Vu Đình Đình, đôi mắt vô hồn cứ nhìn chăm chăm vào lớp cỏ ở giường trên.

https://thuviensach.vn

Phương Nhược Nhã và chị Tề cũng đã chuyển ra ngoài sống, lúc này cũng vừa kịp tới nơi. Vu Đình Đình ngồi quỳ bên cạnh, nắm bàn tay rũ xuống của Cố Phán Phán khóc rất to.

Lương Duyệt ào tới, kéo tay Vu Đình Đình hỏi: “Rút cục là có chuyện gì? Bác sĩ nói sao?”

Cố Phán Phán nằm trên giường,bất động, trông cô rất gầy guộc.

Có lẽ, con người dám uống rất nhiều thuốc ngủ ấy đã không còn biết những người xung quanh là ai nữa, và cũng không còn biết đến bao giờ thì ruột gan cô mới thôi cuộn lên, cô chỉ có thể trốn chạy nỗi buồn thương chứ không dám nhìn vào những vết thương chi chit trên người.

Đến chiều muộn, trời đổ mưa rất to, cô vùng dậy, rồi bất chấp những bàn tay kéo giữ lại của mọi người, bỏ chạy ra giữa trời mưa, Phương Nhược Nhã chạy theo phía sau, lớn tiếng quát mắng, tiếng khóc đầy vẻ xót thương và đau lòng của Vu Đình Đình và chị Tề cũng không ngăn cản được những hành động điên rồ và vô duyên của Cố Phán Phán. Cô cứ khóc nức nở, khóc cho mối tình thanh mai trúc mã trong ba năm đã không vượt qua được thử thách, khóc cho nỗi cô đơn đến trong chốc lát mà ngàn vạn lời anh yêu em cũng không thể nào khoả lấp được. Lương Duyệt không khuyên giải bạn, cô chỉ lặng lẽ đứng cùng bạn trong cơn mưa, nắm lấy bàn tay của bạn và sưởi ấm nó.

Mưa cũng là những giọt nước mắt, hay nước mắt của cô đã biến thành những giọt nước mưa, điều ấy cũng không còn quan trọng nữa. Đàn ông sẽ không bao giờ hiểu được trong những giọt nước mắt chứa đựng bao nhiêu tình cảm và suy nghĩ phức tạp của phụ nữ, cũng không bao giờ hiểu được khi chia tay phụ nữ khóc phần nhiều là vì chính bản thân họ.

Vì những lời thề non hẹn bể yếu ớt.

Vì nỗi đau và sự tuyệt vọng tràn ngập trong lòng.

https://thuviensach.vn

Vì sự phẫn nộ cho cái giá đã bỏ ra không đáng có.

Vì tương lai mờ mịt và bất định.

Cô đã khóc đến mức không còn đủ sức để bò dậy được. Suy cho cùng điều đó không liên quan gì tới đàn ông, có thể đàn ông mãi mãi cũng không tin câu này.

Nói thật lòng, Lương Duyệt cũng không bao giờ tin.

https://thuviensach.vn

Chương 14: Tình Yêu Nảy Nở Trong Tuyệt Vọng

“Em định khi nào thì chuyển nhà” Trịnh Hy Tắc dựa vào cánh cửa hỏi.

Lương Duyệt vẫn cúi khom người, đôi dép ở chân đung đưa một hồi mới dừng lại. Cảm giác nặng nề bất ngờ ập đến, vì vậy cô vẫn cứ cúi đầu, suy nghĩ một lát rồi mới đáp: “Em dự định sẽ chuyển trong mấy ngày này .”

“Vậy, để anh bảo người của công ty chuyển những đồ em đã đặt đến.” Trịnh Hy Tắc nói, giọng cứng đơ, tay lấy bao thuốc từ trong ngực ra, rồi vân vê trong tay rất lâu, nhớ tới việc cô không thích mùi thuốc lá, anh lại để trả lại vào trong túi.

Lương Duyệt lặng lẽ gật đầu. Đặt chân vào dép, anh đứng dậy, đỡ cô đi vào dép, rồi cười nói: “Em tới sống ở đó cũng tốt, đỡ phải ngày ngày lái xe về, kỹ thuật lái xe của em đúng là khiến người khác phải lo ngại, anh chỉ sợ em liên tiếp đưa bệnh nhân đến cho bệnh viện thì gay. Em mà không lái xe nữa, điều đó là một việc tốt cho cả nhà nước lẫn nhân dân.”

Nghe xong câu ấy cô mỉm cười, còn anh, đang trong bộ âu phục màu đen cũng cười theo.

Tiện đường đi làm, anh đưa cô đi , anh bảo lái xe dừng lại trước toà nhà của văn phòng Nghiêm Quy, rồi kéo tấm rèm cửa xe nhìn theo cô đang rời xa anh từng bước và cuối cùng thì khuất hẳn sau tấm cửa kính xoay. Một hồi lâu như vậy trong im lặng, anh mới thu ánh mắt đầy vẻ lưu luyến về, rồi sờ lên ngón tay đeo nhẫn, đóng cửa xe lại, nói với lái xe: “Tới Trung Thiên.”

https://thuviensach.vn

Cả ngày hôm nay Lương Duyệt làm việc với tâm trạng chẳng mấy tập trung, mắt cô chốc chốc lại nhìn vào cuốn lịch bàn, chốc chốc lại xem giờ trong chiếc điện thoại.

Trong những ngày cận kề với thời gian chuyển nhà, cô đã không hề cảm thấy vui như từng nghĩ, dù trước đó cô đã nghĩ sẽ là như vậy.

Nghiêm Quy ở phía Đông Bắc Bắc Kinh, còn Quang Mẫn Uyển thì ở phía Bắc của Bắc Kinh. Hàng ngày đi đi lại lại tới cả nửa thành phố Bắc Kinh, không thể tránh khỏi những sự cố, có khi thì là bu gi hỏng, có lúc thì lại là lốp xe hỏng , mỗi lần xảy ra sự cố cô lại phải gọi điện thoại nhờ vả Hàn Ly, nhưng rất ít khi gọi cho Trịnh Hy Tắc. Thứ nhất, vì anh rất bận, điện thoại thường để ở chỗ thư ký. Thứ hai là, chờ khi thư ký chuyển tin đến cho anh và anh sai người tới, thì lúc đó cũng đã muộn rồi. Vì thế có chuyện gì cô cũng không nói với anh.

Khi cô đưa ra ý muốn mua nhà cạnh Nghiêm Quy, Trịnh Hy Tắc đã rất tán đồng, trong tay cô không thể có đủ ngay số tiền ấy, nên anh đã vui vẻ ứng trước cho cô. Nhưng hôm nay anh bỗng đột ngột hỏi về chuyện chuyển nhà như vậy, điều này không khỏi khiến cô thấy giật mình, mà điều khiến cho cô càng giật mình hơn, đó là cảm giác chua chát trong lòng.

Bây giờ cô không thực sự mong muốn chuyển đến đó.

Bên ngoài trời rất đẹp, ánh nắng ấm áp, có lẽ đây là thời tiết lý tưởng cho việc xử lý các loại quần áo, nếu ở lại làm việc không có hiệu quả, thì chẳng thà về nhà thu dọn những thứ cần chuyển còn hơn.

Sắp xếp những công văn giấy tờ ở chỗ mình, sau đó chuyển cho Doanh Doanh xong, Lương Duyệt ngồi nghỉ một chút lấy lại tinh thần. Liếc đồng hồ thấy thời gian không còn sớm nữa, cô vội đứng dậy giải quyết những việc tiếp theo. Cô đang định cầm chiếc túi lên, nhưng chưa kịp chạm vào thì thấy bàn tay cứ rung lên, chân cũng chùng xuống, ngước mắt nhìn xung

https://thuviensach.vn

quanh, mọi thứ không có gì khác thường. Nhưng hễ cô đưa tay về phía trước thì lại thấy rung, có tiếng ồn ào lọt qua khe cửa truyền vào. Tiếng ồn áo ấy chứng minh điều mà Lương Duyệt nghĩ tới.

Tiếng còi đinh tai của cảnh sát phòng cháy chữa cháy đột nhiên vang lên. Lương Duyệt hốt hoảng, không kịp suy nghĩ gì nhiều, vội túm lấy chiếc túi xách và chạy ra ngoài, kêu to nhắc các đồng sự nhanh chóng xuống phía dưới theo đường thoát hiểm. Cô chưa dứt lời thì mười mấy con người đã ào ào chạy xuống. Lương Duyệt quay lại nhìn kỹ thì thấy chiếc túi xách của Doanh Doanh vẫn còn ở trong phòng, sợ cô bé vẫn còn lại một mình ở nơi nguy hiểm mà không ai biết, Lương Duyệt vội đi tìm quanh quất, nhưng trong nhà vệ sinh và phòng uống nước đều không thấy ai. Cô đành mang theo chiếc túi của Doanh Doanh trên vai, khoá cửa công ty lại rồi chạy xuống dưới.

Từng luồng khói đen cuồn cuộn kéo đến, hình như hoả hoạn là từ công ty trang trí đối diện mới chuyển tới.

Hàng ngày sống trong những toà nhà cao tầng, nên nhấc chân đi trên các bậc thang đã trở nên rất khó khăn đối với cô, mới đi được mấy tầng mà Lương Duyệt đã phải thở phì phò. Cô loạng choạng đi trong làn khói đặc, mũi chân chốc chốc lại va vào bậc thang, cuối cùng do không nhìn rõ đường, bước hụt cô ngã lăn xuống ở tầng mười ba. Một chiếc giày lăn đâu mất trong khi cô ngã, lưng cũng đập vào bậc thềm, lại đúng vào vết thương cũ ngã trong lần đi xe đạp hồi còn bé, đau nhói như bị dùi đâm, khiến cô trào cả nước mắt. Cô dùng hai tay chống xuống nhưng không sao ngồi dậy được, mắt nhìn làn khói đang lan nhanh từ tầng trên xuống, cô vội mở túi lấy tờ giấy ăn ướt bịt lên mũi và miệng.

Thực ra sự sống và cái chết đều không đáng sợ, đáng sợ là sự sống chết ấy lại không phải là trong một khoảnh khắc.

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt luôn cho là như vậy. Mắt chứng kiến mỗi hiểm nguy đang dần dần ập đến, rồi cuối cùng chết trong nỗi giày vò mới là điều đau khổ nhất trên thế gian này.

Trước đây đã từng có người nói rằng, với tính cách của cô mà sống ở thời ngày xưa thì dù thế nào cũng là một lục lâm hảo hán luôn hô to: Thà chết đứng chứ không chịu sống cúi khom mình, và là những nghĩa hiệp cứu giúp cho những người nghèo khó bị kẻ vô lại lôi ra đoạn đầu đài xử trảm. Thế nhưng, trong thời đại hoà bình ngày nay cô đã mấy lần cần kề bên cái chết.

Một lần khi xảy ra dịch SARS. Cô và anh đã hôn nhau qua hàng lan can lạnh giá, coi đó là lời từ biệt cuối cùng.

Một lần là trong một vụ kiện. Cô và anh cách nhau ba tầng lầu, trong khoảnh khắc cô đã lựa chọn nhảy lầu tự sát.

Thế còn ngày hôm nay thì sao ? Mình sẽ chết như thế nào đây ?

Lương Duyệt ôm cái chân bị thương, cười gằn rồi nhổ một bãi nước bọt, muốn chết đâu có dễ khi điều kiện không cho phép làm như vậy. Tuy ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng, nhưng dù sao cô vẫn có thể tự cứu mình. Cô đưa tay cởi nốt chiếc giày còn lại ném sang một bên, nghiêng người nhảy lò cò bằng một chân còn lại không bị thương, hai tay bám lấy thành cầu thang, mồm cắn giữ quai chiếc túi của Doanh Doanh, dò dẫm từng bước xuống dưới.

Nhưng mới lết đi được ba tầng thì người cô đã đầm đìa mồ hôi, đây là kết quả đáng buồn của việc lúc thường không chịu rèn luyện, mặc dù phía sau không có khói và lửa nữa nhưng làm thế nào để xuống được bên dưới giờ đây đã trở thành một vấn đề không nhỏ.

Cô đưa tay gạt mồ hôi trên trán, mắt nhìn xuống bậc thềm đá ở phía dưới mà thấy như có muôn ngàn ngôi sao ở đó, chân cô bước hụt mấy lần,

https://thuviensach.vn

vì sợ sẽ trượt ngã nên cô đành thở dài ngồi xuống.

Cô nghĩ xem có việc gì mà mình chưa hoàn thành, và nghĩ xem còn có điều gì chưa kịp dặn dò.

Thật ra cô vẫn rất tin tưởng sẽ có nhân viên chữa cháy tới, việc chuẩn bị sẵn di chúc xem ra rất buồn cười. Nếu không dùng cách giống như những người khác thì chỉ còn cách lấy sách ra đọc, và ngồi chờ cho tới khi được nhân viên phòng chữa cháy tới cứu giúp.

Đọc gì bây giờ ? Luật thuế ? Luật hợp đồng ? Hay Luật lao động ? Cô giở mấy trang nhưng rồi lại quyết định mở điều khoản hợp nhất mà Trung Thiên gửi đến để nghiên cứu thật tỉ mỉ.

Khi Trịnh Hy Tắc tới thì thấy cô đang chăm chú đọc bản báo cáo khả thi nhất của Trung Thiên. Cô đang ngậm cán bút chì chau mày suy nghĩ. Ba mươi mốt tuổi nhưng trong dáng vẻ ấy, trông cô chẳng khác gì một cô học trò vừa mới tốt nghiệp, thời gian năm năm hầu như chẳng để lại dấu vết gì trên khuôn mặt cô, trong giờ phút nguy hiểm và khẩn cấp như vậy mà vẫn chuyện tâm nghiên cứu hồ sơ có lẽ chỉ có cô là duy nhất.

“ Lương Duyệt !” Nhìn thấy cô không hề hấn gì, anh thở phào một hơi.

Lương Duyệt ngẩng đầu, ngạc nhiên khi thấy anh xuất hiện, cô hỏi : “ Sao anh lại chưa tới Trung Thiên?”

“ Trợ lý của em gọi điện cho anh, nói rằng có hoả hoạn ở bên cạnh Nghiêm Quy. Bọn họ đều đã chạy xuống mặt đất, tìm mãi mà không thấy em đâu, họ sợ là em vẫn còn mắc kẹt ở bên trên nên vội gọi điện cho anh.” Anh trả lời.

Cô nghĩ một lát rồi hỏi : “ Sao anh không gọi điện để xác định xem đã, máy của em vẫn mở, thật ra anh không cần phải tới, chẳng phải bây giờ em vẫn rất tốt...”

https://thuviensach.vn

Cô chưa nói hết thì thấy anh nhìn cô với một ánh mắt nghiêm nghị chưa từng có nên cô vội thôi không nói nữa.

Cũng chỉ là bệnh nghề nghiệp mà thôi, có cần phải nhìn cô như thế không ? Khi Lương Duyệt bị Trịnh Hy Tắc bế bổng lên, cô đã nghĩ thầm như vậy.

Hơi thở nặng nhọc của Trịnh Hy Tắc phả vào đầu cô, chiếc áo com lê mặt buổi sáng cũng không còn thấy đâu nữa, chiếc cà vạt thì xộc xệch và trễ hẳn xuống một bên áo. Lương Duyệt sợ bị rơi xuống nên vòng tay ôm chặt lấy cổ anh, cố gắng giữ thẳng người.

Trước đây cô đã không phát hiện ra cơ thể anh cũng rất cường tráng, anh đã chạy suốt mười tầng lầu cố không làm ngã cô xuống đất. Nhìn thấy ở phía ngoài toà nhà có rất nhiều người đi bộ đang vây quanh, Lương Duyệt vội bảo anh đặt cô xuống, nhưng Hy Tắc đã không làm theo, anh ra khỏi cánh cửa kính xoay rồi đi thẳng tới chỗ chiếc xe của mình.

Lương Duyệt nhìn thấy Doanh Doanh trong đám đông những khuôn mặt lo lắng, cô đập vào vai Trịnh Hy Tắc, ý bảo anh dừng lại, cô nói : “Anh chờ một chút để em đưa túi cho Doanh Doanh” Hy Tắc chau mày không hiểu trước việc làm trong lúc nguy cấp vẫn nhớ đến túi của người khác của cô, nhưng đôi chân đầy sức lực của anh thì lập tức dừng lại. Doanh Doanh vội chạy tới, đồng thời còn có một người khác nữa cũng vội nhào tới.

Người ấy mặc bộ com lê màu thẫm, mái tóc rối tung chứng tỏ rất căng thẳng và lo lắng. Anh đã không biết được chuyện Lương Duyệt đã rời khỏi toà nhà 18 tầng khói đen cuồn cuộn, nên đang định xông vào toà nhà từ cửa an toàn.

“ Chung Lỗi !” Cô gọi to tên của con người đang trong vẻ thất thần ấy.

Nghe tiếng gọi anh quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên thân hình người phụ nữ đang nằm trong lòng của Trịnh Hy Tắc, nhưng toàn thân vẫn chưa

https://thuviensach.vn

phản ứng kịp gì nên vẫn tiếp tục lao về phía cửa.

Từng bước, từng bước, những bước chân nặng nhọc và buồn bã. Hơi thở cũng rất nhẹ, dường như nặng hơn một chút thì sẽ khiến cho cảnh tượng trước mắt tan biến như trong mơ, anh hoảng hốt đứng trước mặt cô từ tốn hỏi : “ Em không sao chứ ?”

Đây là lần đầu tiên sau chín năm quen biết Lương Duyệt nhìn thấy quầng mắt anh đỏ lên, con người không bao giờ chấp nhận thất bại ấy chưa bao giờ tỏ ra lo sợ như vậy, thậm chí giọng nói cũng trở nên khản đặc.

Cô cố kìm giữ những giọt nước mắt nóng hổi, đáp bằng giọng run run : “ Không sao, em không sao cả.” Nụ cười bừng sáng trong giây lát trên khuôn mặt gầy guộc của anh, anh nói : “ Không sao là tốt rồi, mục tiêu của chúng ta là …."

“Ngày ngày khoe răng.” Cô nghẹn ngào đáp.

Đó là câu nói của riêng hai người dùng để động viên, an ủi nhau, làm cho nhau vui trong những ngày khó khăn, đó là mục tiêu mà cả hai từng cùng phấn đấu. Trịnh Hy Tắc trở thành người ngoài cuộc, cô độc, trơ mắt nhìn cảnh tượng làm đau trái tim mình.

Chung Lỗi không muốn kìm chế tình cảm của mình nữa, anh ôm chầm cô vào lòng, ghì chặt lấy người phụ nữ mà vừa mới đây thôi anh đã nghĩ rằng sẽ mất cô, cái ghì ấy rất chặt, nó được mà anh thực hiện bằng toàn bộ sức lực của mình, tới mức gần như phát điên.

Trong khoảnh khắc khi nhận được cú điện thoại nói rằng, cô có thể đã bị chìm trong biển lửa, anh mới phát hiện ra rằng anh không thể nào quên được cô.

Làm tổn thương cũng mặc, lãng quên cũng mặc, anh không thể nào buông tay ra được, anh không thể nào làm nổi việc coi như chưa từng có cô.

https://thuviensach.vn

Phương Nhược Nhã vượt qua tất cả cảnh sát chặn đường, bỏ chiếc xe ở lại trước Tiền Môn, chạy tới giữa quảng trường, rồi đứng im lặng phía sau ba con người đang trong tư thế hết sức lạ lùng, đến cử động cũng không dám.

Một đôi tình nhân sâu sắc ôm nhau, một người chồng quyết không chịu rời một bước, một thế tam giác bất bình thường đang ẩn chứa những cơn sóng ngầm dữ dội.

Lương Duyệt vẫn trong lòng của Chung Lỗi, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Những lời nói mới thân thuộc làm sao, cảnh tượng mới thân quen làm sao, thì ra, những thứ mà mình luôn tự nhắc nhở mình rằng hãy quên đi vẫn nằm sâu trong đáy lòng, chưa bao giờ rời khỏi. Cô đã không thể tự lừa dối bản thân cũng như không thể lừa dối được người khác.

Quên nỗi đau đã khắc cốt ghi xương, với cô là không thể.

Chung Lỗi vùi đầu vào cổ cô, hít một hơi thật sâu mùi hương quen thuộc, khẽ nói: “Ngốc, anh nhớ em, rất nhiều, rất nhiều. Lúc lái xe tới đây, bàn tay anh cứ run lên, lúc ấy anh đã nghĩ, nếu em không sao, nhất định anh sẽ nói với em rằng, cả đời này anh sẽ mãi mãi không quên em, anh không thể nào quên được.”

Bàn tay của Trịnh Hy Tắc đang để trên lưng Lương Duyệt lặng lẽ thu về, anh lặng lẽ lùi về phía sau, ở chỗ cách hai người một khoảng gần nhất, trực tiếp đối diện với cảnh tượng một người đàn ông khác đang nói với vợ mình về nỗi lòng, tình cảm và sự nhớ thương của người ấy.

Một câu nói, một nỗi nhớ đã đến muộn sau năm năm.

Nỗi nhớ mà lúc ấy anh muốn nói nhưng không sao thốt thành lời, cũng là câu nhớ mà anh ngăn lại đươc.

https://thuviensach.vn

Cái lạnh bất chợt lùa từ phía sau lưng, khiến Lương Duyệt hoảng hốt nhận ra sự thiếu hụt của chỗ dựa từ phía sau, cô hốt hoảng nhưng chưa hiểu là vì sao, giống như nỗi hoảng hốt lo sợ bị bỏ lại trước cổng đại sảnh của toà án kinh tế, một mình đối diện với tình hình phức tạp, rối ren năm ấy.

Một hoàn cảnh khó khăn không có đường lùi, cũng không thể tiến đầy chông gai.

Luật sư Nghiêm nói, nếu cô thấy có chính nghĩa thì cô cứ việc, chứ đừng nấp ở phía sau người khác để thể hiện tài năng như thế.

Luật sư Nghiêm nói, đừng có tưởng người khác là mù, bản thân làm gì, nghĩ gì thì tự biết.

Thế là, chị ta đã để Lương Duyệt- một người chưa hiểu gì ở lại cổng toà án, thế là chị ta đẩy Lương Duyệt đối diện với những hố cũ và những chuyện năm nào.

Người ôm lấy cô vẫn đang khẽ run lên, bàn tay anh cũng giữ chặt lấy phía sau cô để khẳng định người yêu dấu trước mặt đang tồn tại thực sự.

Nhưng cô đã không ôm trả lại.

Cô ý thức rất rõ rằng, anh và cô từ lâu đã chẳng còn có mối liên hệ nào nữa, anh đã có cả một tương lai rộng lớn, còn cô cũng đã có một người chồng vẫn được mọi người khen ngợi, cô không có lý do gì để phá đi tất cả và làm lại từ đầu.

Huống chi, chẳng còn có cơ hội để mà bắt đầu lại.

Sự tỉnh táo trong giây phút ấy quan trọng hơn bất cứ lúc nào, và cũng là tàn nhẫn nhất.

https://thuviensach.vn

Sự bình tĩnh dần dần trở lại, ngay cả những giọt nước mắt xót thương trào ra vừa mới đây cũng đã được gió làm khô, dòng máu trong cơ thể từ trên xuống dưới cũng đã dần nguội lạnh trở lại. Cô như sực tỉnh giấc mơ, rụt vội bàn tay về phía sau, rồi véo một cái thật mạnh vào tay kia.

Đau. Nhưng lời nói sau đây còn đau hơn cả nỗi đau ấy.

“Anh thấy đấy, em rất ổn, chẳng có chuyện gì cả. Em cảm thấy rất áy náy khi anh đã phải tới đây từ một chỗ xa như vậy, Hy Tắc đang chuẩn bị đón em về, nếu không ngại, mời anh Chung cùng về nhà em chơi một lát.” Khi đã bình tĩnh trở lại, giọng của Lương Duyệt trở nên đặc biệt gai góc, ngay cả những lời nói xã giao dịu dàng trong miệng cô cũng thay đổi hẳn, nó vạch rõ ranh giới ngay trong một khoảnh khắc.

Ánh mắt của Chung Lỗi vẫn không thôi quan sát những thay đổi trên khuôn mặt cô, anh đã từng đắc ý nói rằng” “Dù câu nói dối của em có nhỏ đến đâu thì anh cũng nhận ra được ngay.”Nhưng lần này anh thực sự không thể nào xác định được. Bởi vì họ đều đã thay đổi, đến cả đôi mắt cong veo của cô giờ đây cũng trở nên băng giá và kiên quyết.

Một hồi lâu sau anh mới hỏi: “Lương Duyệt, trong mấy năm qua, em có bao giờ nhớ tới anh không?”

Anh và cô đang ở rất gần nhau, tới mức cô có thể nghe rõ tiếng đập của trái tim anh, tiếng đập nặng nề của nó dường như cũng đang gõ vào trái tim cô, đau tới mức thót lại và không sao kiềm chế được, khiến giọng nói cũng căng tới mức cực đại. Giọng của anh xa xôi và buồn thăm thẳm, có lẽ anh đã bị cô làm cho tổn thương tới cùng cực.

“Lúc ấy em vừa mói cưới xong, chẳng kịp nghĩ tới anh.”Cuối cùng cô mỉm cười, nụ cười trông thật đau khổ, và cũng rất thật, không ai có thể nhìn thấy được tâm trạng của cô trong nụ cười ấy.

Một câu trả lời hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

Bàn tay của Chung Lỗi từ từ rời khỏi vai cô, vẻ xa lạ đến trong giây lát ấy đã cắt đứt toàn bộ những ký ức luôn khắc khoải trong lòng.

Thời gian đã làm thay đổi họ, làm thay đổi lời thề cả đời này cả kiếp này sẽ sống bên nhau giữa hai người.

Lương Duyệt lựa chọn bình thản quay người đi trong cái nhìn chăm chú của Chung Lỗi, rồi sau đó mỉm cười, nói với Hy Tắc bằng giọng rất thân thiết: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Không nghe thấy tiếng trả lời của chồng, cô đã bước được mấy bước, vội vàng về phía chiếc xe. Không cần quay đầu nhìn lại, tiếng bước chân phía sau chứng tỏ có người đang đi theo cô, và cô cứ thế bước lên xe, làm như chẳng có gì xảy ra.

Chiếc ghế bằng da thật đúng là rất dễ chịu, cô đã mấy lần khen như vậy. Tuy cô ít khi ngồi xe của Trịnh Hy Tắc, nhưng lần nào đi cô cũng duỗi chân thật thẳng, rồi cuộn người thu lu trong ghế một cách lười biếng.

Một nơi ấm áp biết bao, toàn thân cô rũ xuống như người chết đuối vớ được khúc gỗ cứu sinh, cô cọ mặt vào thành ghế, động tác rất mềm mại. Cô liên tiếp nhắc nhở mình, mình đang tìm cảm giác ấm áp, không phải là mình đang lau nước mắt.

Khi xe nổ máy, cô biết là mình đã sai. Có những thứ không thể nào che giấu được. Bởi những giọt nước mắt kìm nén trong đôi mắt đã tuôn rơi theo bất cứ một chấn động nào, giống như lần Chung Lỗi mua cho cô chiếc nhẫn bạc có khảm thủy tinh 200 đồng, những mảnh thuỷ tinh khảm ấy rất dễ rơi và cô đã cất chiếc nhẫn vào trong hộp trang sức.

Tất cả những thứ thuộc về trước kia cô đều để trong chiếc hộp ấy, và không bao giờ cho người khác xem, bởi trong đó có cả ký ức của cô.

https://thuviensach.vn

Lúc đầu Trịnh Hy Tắc giữ vẻ im lặng, ngồi bên cô bất động, người lái xe cũng chăm chú vào việc điều khiển xe, không khí trong xe vô cùng ngột ngạt, Lương Duyệt biết rõ nguyên nhân của nó nhưng không muốn giải thích gì nhiều.

Khi về tới cổng của Quang Mẫn Uyển, lái xe đưa xe về công ty, Lương Duyệt bước lên bậc thềm nhà bấm chuông, Hy Tắc đứng cách cô một bước.

Cảm giác thấy có ánh mắt nhìn nên cô không dám quay lại đối diện, cô nghẹn ngào không muốn phát ra bất cứ một âm thanh đau lòng nào. Cánh cửa két một cái và được bật mở ra từ phía trong, bên trong ấy là không khí gia đình mà cô đã quen thuộc.

Đúng lúc cánh cửa được bật mở, anh đột nhiên kéo mạnh cánh tay cô, ôm cô vào lòng.

Anh cúi đầu, cặp môi ấm áp áp lên đôi môi cô, cả hai cùng quay cuồng.

Ánh nắng buổi trưa làm nhức mắt, một lớp sương mờ trên đôi mắt cho thấy cô đã cố gắng để chôn vùi ký ức.

Đó là, đôi bàn tay vươn ra dưới tầng ba của người đàn ông đang hôn cô trước mặt, với cô là sự đảm bảo an toàn nhất. Anh đã từng nói, sẽ đón được cô dù bất cứ lúc nào và ở vị trí nào, bán tín bán nghi, cô suy nghĩ trong khoảng một giây rồi buông mình nhảy xuống.

Đúng là anh đã đón được cô.

Vì thế cô đã cho rằng theo thói quen, cho dù là khi nào, cho dù ở đâu, thì ít nhất cũng vẫn còn một đôi bàn tay đảm bảo đường lui cho cô.

Cho tới ngày hôm nay, trong giây phút đôi bàn tay ấy rời khỏi, cô mới ngạc nhiên phát hiện ra rằng, cảm giác cô độc còn đáng sợ hơn là nhảy lầu.

https://thuviensach.vn

Khi Lương Duyệt mở mắt ra nhìn, thì thấy dù đang trong nụ hôn nhưng vẻ mặt anh dường như vẫn đang suy nghĩ tới điều gì đó. Những người đàn ông có làn môi lạnh đều là những người khô khan, ít tình cảm, không biết điều đó có đúng không? Nhưng vì sao anh lại tỏ ra đắm say như vậy? Đôi mắt nhắm nghiền, đến cả nét mặt cũng rất buồn và đau đớn, dường như đang suy nghĩ xem nên lựa chọn hay vứt bỏ thứ gì đó.

Cô đã quá quen với vẻ thể hiện ấy của anh, vẻ cân nhắc lựa chọn ấy, cho thấy đó là một quyết định đầy đau khổ.

Bởi vì, cô cũng đã từng có vẻ thể hiện ấy.

https://thuviensach.vn

Chương 15: Tình Yêu Gần Mặt Cách Lòng

Lương Duyệt vẫn chuyển nhà.

Sau khi ngủ dậy, Trịnh Hy Tắc đến công ty ngay từ sớm. Dậy xong, xuống gác ăn sáng, Lương Duyệt mới biết được điều đó, anh không dặn lại điều gì với Lương Duyệt, cũng không nói là khi nào thì có thể về.

Tối qua, sau khi vào đến trong nhà, giữa hai người vẫn giữ một không khí khác thường.

Người này hỏi thì người kia đáp, ngoài ra cả hai không nói gì nữa. Sau đó thì lặng lẽ nghỉ ngơi, lặng lẽ ăn cơm.

Đến khi ăn xong bữa tối, Lương Duyệt nhận được cú điện thoại của Phương Nhược Nhã. Là người nhanh mồm nhanh miệng, từ trước đến nay cô chưa bao giờ để điều gì được lâu trong lòng, vì thế cô nói thẳng thắn với Lương Duyệt: “Nếu cậu có ý định quay lại với mối tình cũ, nếu cậu có ý định vong ân bạc nghĩa, mấy chị em cũng không có ý kiến gì. Nhưng cậu không thể đắc tội với cả hai người được. Như thế rất không ổn, làm thế thì sẽ chẳng còn đường rút nào nữa đâu.”

Ở đằng kia, Trịnh Hy Tắc đang ngồi trên ghế xem báo cáo kế hoạch của công ty, anh gần như không nghe thấy tiếng nói lảnh lót vọng ra từ ống nghe, Lương Duyệt từ từ đứng dậy, rồi làm như vô tình đi về phía thư phòng, dựa lưng vào cửa, mệt mỏi đáp: “Vốn dĩ nên như vậy. Mình chính là một đứa con gái ích kỷ không đáng được thông cảm và thương xót, vì thế nếu ai ở bên mình thì người ấy sẽ gặp rủi ro. Còn mình cũng như vậy, gặp họ một lần là mình đau một lần.”

https://thuviensach.vn

“Cậu là một đứa khốn, đến lúc này rồi mà cậu vẫn còn như thế được à. Cậu có biết không, khi cậu đi rồi, đồ ngốc ấy như mất hồn, ngồi im bất động trước toà nhà của các cậu cả mấy tiếng đồng hồ, mình khuyên nhủ thế nào cũng không được. Cậu không thể hình dung ra cái vẻ thểu não thất thần của anh ấy đáng thương đến mức nào đâu!”

Khi nghe những lời kể chi tiết ấy của Phương Nhược Nhã, bàn tay cầm điện thoại của Lương Duyệt bỗng nhiên trở nên giá lạnh, kèm theo đó là nỗi đau như kim đâm vào trái tim, khiến cô run lên không sao kìm nén được nữa.

Sao lại không thể tưởng tượng được? Anh cũng đã từng nói lại với với cô.

Lần đầu tiên khi cô trở về nhà sau mấy năm bỏ đi, anh đã lo sợ cô không quay trở lại nữa, nên khi tiễn cô đến cửa ga rồi mà vẫn không chịu buông tay ra, đôi mắt anh sáng đầy vẻ kiên định khi anh chạy đuổi theo xe. Anh nói, chúng ta giao kèo nhé, lát nữa khi tàu chạy, không ai được khóc, nếu vi phạm thì phải đồng ý với một yêu cầu của bên kia.

Trên xe buýt, cô nắm chặt bàn tay đã mang lại hơi ấm và sức mạnh cho mình, gật đầu rất mạnh, cố nén những dòng nước mắt.

Khi tàu chuyển bánh những khung cảnh bên ngoài cửa sổ khoang tàu vùn vụt chạy lùi về phía sau, cô đã chạy khắp đoàn tàu để nài nỉ những người ngồi bên cửa sổ nhường chỗ cho cô được nhìn thấy anh ở phía dưới. Chạy hết các khoang mà cô chẳng nhìn thấy đâu bóng hình ấy, nhưng cô vẫn không chịu bỏ cuộc, và rồi cuối cùng cô đã nhìn thấy anh qua ô cửa của khoang cuối cùng. Lúc ấy anh đang cúi gục đầu ngồi xổm trên bậc thềm sân ga, bất động trước đoàn tàu đang hú còi rời khỏi sân ga.

Không ngẩng đầu lên, vì vậy tất nhiên anh đã không nhìn: thấy rút cuộc cô có tuân theo quy ước của hai người không. Còn cô, lúc đó đã gục xuống

https://thuviensach.vn

chiếc bàn trước mặt khóc tới mức đau thắt cả lồng ngực, như có ai đó đã móc mất trái tim đang đập, khiến cô không sao thở được.

Nỗi đau ấy cô đã từng trải qua, vì thế cả đời cô luôn ghi nhớ.

Sau này, anh đã cười và nói với cô, thực ra anh cũng đã vi phạm quy ước.

Anh ngồi xổm trên sân ga, đầu vùi vào giữa hai gối, mặc cho nước mắt lặng lẽ rơi trên đất, làm ướt cả một khoảng rộng trên đó, nhưng anh vẫn không ngẩng đầu lên.

Anh nói: “Lúc đó trong đầu anh chỉ nghĩ đến một điều, không để em nhìn thấy nước mắt của anh. Vì như vậy em sẽ buồn.”

Người con trai không muốn để cho người yêu của mình thấy được nỗi buồn ấy giờ đây đã học được cách xoay sở trên thương trường, thế nhưng anh vẫn chưa sao học được cách kìm nén những dòng nước mắt của mình. Anh vẫn dùng cách thức cũ và ngốc nghếch nhất để che giấu những giọt nước mắt, không để cho cô nhìn thấy cũng bởi vì anh sợ cô buồn.

Những hình ảnh trong ký ức vẫn còn rất rõ, anh trong tư thế ngồi xổm, đoàn tàu hoả lao vùn vụt, thậm chí cô còn nhớ cả những đường ray dài dằng dặc tạo thành bức phông phía sau lưng anh. Nhưng người con gái chạy dọc theo đoàn tàu để tìm một ô cửa sổ nhìn người yêu dấu và khóc sướt mướt vì sự chia ly năm ấy giờ đây chẳng còn thấy đâu nữa.

ở đầu đường dây bên kia là giọng nói nôn nóng của Phương Nhược Nhã : “ Alô! Alô! Này Lương Duyệt, cậu đừng có giả vờ ngốc nữa, mình phải nói cho cậu biết, cậu phải chọn lấy một trong hai người, chứ đừng đóng vai như các nhân vật nữ trong các bộ phim Hàn Quốc, gặp người này thì yêu người này, thấy người khác thì lại xiêu lòng vì người khác, cứ đứng núi này trông núi nọ khác thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện!” Thấy Lương Duyệt không phản ứng gì, cô ngừng trong giây lát rồi nói với giọng ôn hoà

https://thuviensach.vn

hơn : “ Nhưng nói thực lòng, nếu là mình thì mình cũng thấy rất khó chọn lựa. Cậu đúng là người có số may, mình chẳng nhớ gì tới người trước kia, dù anh ta có sống hay chết cũng chẳng có liên quan gì tới mình, nên mình đã không đau khổ như cậu. Có điều, cậu phải nghĩ cho kỹ, anh Trịnh Hy Tắc nhà cậu không phải là người ngốc. Chẳng đời nào anh ấy lại chịu dành cho cậu biết bao nhiêu tâm huyết rồi lại buông tay để cho cậu cuốn gói theo người khác. Nếu cậu có những suy nghĩ điên rồ và muốn bỏ đi, đến lúc ấy anh ấy chỉ cần dùng một chút thủ đoạn, thì anh chàng ngốc kia của cậu cũng sẽ lập tức biến mất cho mà xem. Hay là, cậu muốn bỏ đi để rồi trở lại những ngày khổ cực trước kia…”

Tiếng bước chân từ xa lại gần khiến Lương Duyệt cuống quýt, cô khẽ nói : “ Có người đến rồi, để ngày mai mình gọi lại cho cậu.” Sau đó cô lập tức tắt điện thoại.

Lúc ấy, Trịnh Hy Tắc vừa bước đến cửa, anh dừng lại và đứng yên lặng, cô cũng không quay đầu lại mà cứ thẫn thờ bên chiếc điện thoại. Một hồi lâu như vậy, anh mới nói : “ Không có chuyện gì nữa thì hãy đi ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đi làm.”

Mấy năm nay, cô luôn giữ thói quen đi ngủ muộn, hết học đến thi, rồi tìm tư liệu, xem văn bản, may mà các bữa tiệc tùng chiêu đãi của anh cũng không ít, vì vậy số lần mà hai người cùng đi ngủ một lúc chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cô thường nghe thấy các đồng sự hoặc bạn bè phàn nàn rằng chồng về muộn thì ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi như thế nào hoặc cũng vì thế mà hai vợ chồng cãi nhau ra sao, còn cô chỉ lặng lẽ mỉm cười và lắng nghe họ nói.

Bởi vì từ trước đến nay cô không biết khi về muộn anh đã lên giường và đi ngủ như thế nào, vì cô đã đi ngủ rất thanh thản mà coi như không có chuyện gì, anh về khi nào cô cũng không hay biết.

https://thuviensach.vn

Nhưng lời mời đặc biệt hôm nay khiến cô không thể nào từ chối được, nhất là ban ngày lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, nên sau khi tắm rửa xong cô cũng lên nằm bên cạnh anh, giống như những cặp vợ chồng trong các gia đình bình thường khác, hai chiếc gối kề bên nhau, hai khuôn mặt quay vào nhau.

Đêm đầu tháng 5, trời đã có phần hơi nóng, hơi thở của anh càng khiến cô thấy ngột ngạt, cô xếp chăn ở phía trước mặt anh, thế là giữa hai người đã hình thành nên một bức vách ngăn cách ngọn núi mềm mại. Dưới ánh đèn vàng, anh lặng lẽ trở mình, Lương Duyệt suy nghĩ một hồi lâu mới xoay lưng lại, chiếc giường hai mét rưỡi là một trong những vật dụng gia đình ít ỏi do cô lựa chọn khi kết hôn. Trịnh Hy Tắc đã cười cô là sợ nhà bé giường bé nên phải tìm cách bù lại, cô đã cười và không trả lời, chờ anh cười xong thì mới nói một cách hài hước : Giường rộng càng tốt, như vậy thì chẳng ai chạm vào ai, ngủ sẽ ngon hơn.

Quả nhiên, không ai chạm tới ai. Nếu ở giữa đã có một khoảng trống lớn như vậy thì cô nghiễm nhiên cũng có một khoảng không rộng rãi, giống như trong những ngày đã trôi qua trước kia, cô đã hít thở làn không khí dễ chịu nhất.

Người nằm ở phía sau cuối cùng cũng đã ngủ thiếp đi, hơi thở đều đều nhưng đầy vẻ mệt mỏi. Cô chờ mãi, chờ mãi, cho đến khi màn đêm đổi màu, cho đến khi ánh bình minh đang dần đến, cô mới chống hai tay ngồi dậy.

Kết hôn đã được bốn năm nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn anh đang trong giấc ngủ.

Cái việc vô duyên ấy trước kia cô chỉ làm khi cùng ở bên Chung Lỗi, hồi ấy mọi người đều còn trẻ, dưới danh nghĩa của tình yêu thì làm bất cứ việc gì cũng không cảm thấy ngượng ngùng và vô duyên. Nhưng cô nhớ rất

https://thuviensach.vn

rõ, cuộc hôn nhân giữa anh và cô đã không có tình cảm làm tiền đề, vì vậy tất nhiên cô cũng sẽ không làm một số việc khiến anh dễ hiểu lầm.

Bây giờ cô cúi đầu chăm chú nhìn vào khuôn mặt nằm nghiêng của anh, đôi lông mi khẽ rung rung, đôi lông mày dầy đậm và cả đôi môi mỏng nhìn qua thì thấy khô khan ít tình cảm. Người bên gối xa lạ lại chính là người chồng mà cô quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn được nữa, lần đầu tiên Lương Duyệt cảm thấy áy náy vì sự ích kỷ của mình.

Nên sau đó thì cô không sao ngủ được nữa, cô cứ trở mình hết bên này sang bên khác, và nhớ lại câu chuyện đầu tối. Đó là những lời của Phương Nhược Nhã : "Đừng có đứng núi này trông núi nọ". Rồi cô thiếp đi lúc nào không biết. Trong mơ cô đã thấy những cảnh tượng lộn xộn lúc thì ở dưới một ngọn cỏ đang trong cơn cuồng phong, cô và Chung Lỗi đã hôn nhau với nụ hôn cuối cùng. Lúc thì là cảnh Chung Lỗi chìa đôi tay về phía cô và nói : "Chỉ cần em dám nhảy xuống, nhất định anh sẽ đón được." Lúc thì lại là bàn tay của Chung Lỗi trên thân thể của một người phụ nữ khác trông thật chướng mắt, lúc thì lại là một tình địch xinh đẹp khóc sướt mướt xông vào giữa một tiệc cưới màu tím,… Những cảnh tượng ấy nối tiếp nhau tạo nên tâm trạng lúc vui lúc buồn, thậm chí cô đã thề rằng, nếu thoát khỏi ác mộng nhất định cô sẽ tới Ung Hoà Cung để thắp hương, cô cũng nói thẳng thắn với hai người ấy rằng, các anh hãy đi đi, tôi sống một mình vẫn rất tốt.

Nhưng nghĩ chỉ là nghĩ mà thôi, cô vẫn không quen với việc chuyển nhà.

Lần trước chuyển nhà cô chỉ mang theo một đôi dép lê, còn lần chuyển nhà này, cô đã phải dùng tới ba chuyến ô tô để chuyên chở đồ đạc.

Cô lái xe ngay sau chiếc xe chở đồ của công ty vận chuyển hàng hoá. Mặt đường với những đoàn xe nối nhau như con rồng in bóng cô nhỏ bé, cảm giác cô đơn khiến lòng cô không khỏi thấy buồn bã, cô chỉ còn biết thở dài để cho vơi đi tâm trạng ấy. Sợ rằng mình sẽ không nén nổi tình cảm trong lòng, cô gọi điện cho điện thoại cho Phương Nhược Nhã, nhưng cô

https://thuviensach.vn

bạn ấy đã tắt máy. Chẳng còn biết làm gì hơn, cô đành mở băng nhạc trong xe ở cỡ to nhất, để trong màng tai của cô chỉ còn lại tiếng gào thét tưởng như vỡ phổi của ban nhạc Đường Triều, những sợ dây thần kinh tê dại vì đau buồn, dường như chỉ có làm như vậy thì nỗi trống vắng trong lòng cô mới vơi đi phần nào.

Khi cánh cửa ngôi nhà mới bật mở, mùi của sơn tường và các vật trang trí vẫn còn thoang thoảng, cô rút chìa khoá, bước tới bên chiếc cửa sổ lớn, gọi bảo người của công ty vận chuyển mang đồ lên. Người nhiều đông sức, chỉ một loáng mấy chiếc hòm đồ đã khiến cho hồn khách trở nên chật cứng. Ánh nắng mặt trời chiếu qua những ô cửa sổ còn thiếu rèm, chiếu lên người mấy nhân viện vận chuyển đang tíu tít, trông như trong một màn kịch, nhanh và thật buồn cười.

Đồ đùng trong gia đình đã được đặt từ trước, những nhân viên vận chuyển giúp cô lắp chúng lại, còn việc sắp xếp quần áo vào trong tủ thì đã có cô giúp việc, Lương Duyệt cảm thấy mình như người thừa, chẳng có việc gì cho cô thò tay vào.

Vì vậy, cô lặng lẽ ném chùm chìa khoá cho cô giúp việc rồi quay người đi ra cửa, vào ga ra lấy xe, cô thà là lái xe đến làm ở Nghiêm Quy, chứ không muốn ở lại thêm dù chỉ là một phút.

Đồ dùng cũng đặt sẵn, đồ điện cũng đặt sẵn, nhà cũng đặt mua sẵn, chỉ duy nhất một điều là không đặt sẵn người đứng chờ cô ở dưới văn phòng của Nghiêm Quy.

Thẩm Mông Mông cúi khom người trước cửa xe, cười vẫy tay với cô: “Chị Lương, làm phiền chị một chút, chị có rỗi không? Em muốn nói chuyện với chị.”

Lương Duyệt thầm kêu trong lòng, cô đưa tay mở cửa xe, thực ra, không cần nói thì cô cũng đã rõ vì sao Thẩm Mông mông lại tới tìm cô.

https://thuviensach.vn

Vẻ lấy lòng trên mặt của Thẩm Mông Mông rất rõ, đến cả cách xưng hô cũng đã đổi, một điều chị Lương hai điều chị Lương, làm như giữa hai người rất thân thiết, vì thế dù muốn thì cô cũng không dễ dàng.coi thường được.

Lương Duyệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Lên xe đi, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện”.

Dọc đường, Lương Duyệt luôn thầm kêu trong lòng: “Tuổi trẻ thật là tuyệt vời, chiếc váy màu vàng sáng trên người Thẩm Mông Mông là thứ mà đến nghĩ cô cũng không dám nghĩ tới, mười móng tay sơn những hình hoa văn đập ngay vào mắt người nhìn, cách trang điểm kỹ càng và tinh vi trên khuôn mặt trông thật gợi cảm. Một thiếu nữ xinh đẹp như vậy thế mà lại lên nhầm chiếc xe của một con sói xám, Lương Duyệt đoán bằng một mối ác cảm, nếu như mọi người nói hết sự thật ra, liệu cô bé này có khóc mà gọi điện thoại về kể khổ với cha mẹ không?

Kết quả đã khiến cô thất vọng đến cùng cực. Tại sân vận động một trường học cách Nghiêm Quy không bao xa, vào lúc mà mọi người đang yên lặng nghe giảng bài, Thẩm Mông Mông ngồi trên bãi cỏ nghe cô kể lại toàn bộ chuyện đã qua, nhưng không hề tỏ ra vẻ xúc động muốn khóc.

Trời, những người sinh ra trong năm 80 thực sự rất cứng cỏi. Lương Duyệt thầm nhận xét.

Thẩm Mông Mông cười nói: “Chị Lương, thực ra em cũng đã biết trước đây anh Chung Lỗi có bạn gái từ lâu rồi, hơn nữa cũng biết rằng anh ấy vẫn nhớ tới người ấy. lúc đâù mới quen, em thấy anh ấy rất ít cười, suốt ngày chỉ cúi đầu vào phân tích, báo cáo và bảng biểu, thậm chí quên cả chuyện ăn uống. Lúc bạn của cha em giới thiệu, có nói rằng anh ấy còn trẻ nhưng rất có triển vọng, vừa nhìn em đã biết ngay là trong lòng anh ấy chắc chắn có chuyện tình cảm khiến anh ấy đau lòng. Hồi học đại học, có ai đã không yêu một vài lần? Anh ấy có thể lừa dối chính bản thân mình nhưng không

https://thuviensach.vn

thể lừa được em. Đôi mắt anh ấy lúc đó đầy sự tuyệt vọng vì bị tổn thương, tưởng chừng không sao cứu vãn nổi. Sau này em được biết qua lời kể của người khác rằng anh ấy đã bị người yêu bỏ rơi, sau khi họ đã ở bên nhau 4 năm nhưng đã không gặp mặt mà nói lời chia tay qua điện thoại. Vì người ấy mà suýt nữa anh ấy làm hỏng kế hoạch bồi dưỡng của công ty, lập tức bắt chuyến bay trở về nước để hỏi cho rõ ràng, nhưng sau đó, anh ấy đã được nhìn thấy vật này qua một người bạn từ trong nước mang sang, và thế là anh ấy không về nước nữa."

Đó là một trang giấy đầy những dòng chữ chì được đưa ra trước mặt Lương Duyệt.

Nụ cười của Thẩm Mông Mông vẫn rất ngọt ngào, còn nụ cười của Lương Duyệt bỗng chốc trở nên băng giá và tối tăm.

Đó là một bài báo được người ta cắt rất công phu, dòng tít lớn là giọng điệu đầy kích động thuộc sở trường của toà báo đó, "Nữ luật sư chính nghĩa và lương thiện- anh sẽ dùng tình yêu của mình mang lại cho em lời hứa trọn vẹn nhất", phía dưới là kèm theo bức ảnh cô bước ra từ toà án, phía dưới bầu trời xanh và mây trắng, ngẩng đầu đọc phán quyết của toà án.

Bài báo năm nghìn chữ hay và trôi chảy như một bài văn mẫu, Lương Duyệt trấn tĩnh và đọc nhanh bài báo đó, tâm trạng nặng nề tràn ngập lòng cô. Tuy thời gian và nội dung không thật chính xác, nhưng cách thức thuật lại sự việc thì lại đầy tính kích động, mà chủ yếu là nói về quá trình của một tình yêu sét đánh giữa một nữ luật sư hoá thân của chính nghĩa và một tổng giám đốc của một tập đoàn. Trong những ngày tháng khó khăn và nguy cấp nhất, người đàn ông si tình ấy đã chống đỡ bầu trời cho cô, dốc toàn bộ tâm sức giúp đỡ cô đi đến cùng vụ kiện cho những người công nhân, và người đàn ông ấy cũng thề trước tất cả mọi người rằng vào chính ngày giành thắng lợi anh sẽ đón cô dâu chính nghĩa nhất và xinh đẹp nhất trên thế giới này về bên mình.

https://thuviensach.vn

Nội dung bài báo viết sao mà cảm động, ngay cả đến một người thiếu tế bào tình cảm như Lương Duyệt đọc xong cũng nước mắt lưng tròng, nhưng đọc mãi, đọc mãi cũng không thấy đó là câu chuyện viết về chính bản thân mình. Lương Duyệt ngẩng đầu, cười đáp với Thẩm Mông Mông: “Sau đó thì sao? Hãy kể tiếp đi.”

Sững sờ là điều không thể, ngạc nhiên thì có đôi chút, cô đã định chờ sau khi Mông Mông nói hết thì mới hỏi. Thẩm Mông Mông thấy cô không hề có phản ứng gay gắt như cô đã nghĩ, đồng nghĩa với việc cô đã thua nửa trận đầu, nên miễn cưỡng cười và nói: “Thật ra em cũng đã biết, em chẳng có tư cách gì đến gặp chị để nói chuyện, cũng như không thể tính đến chuyện thắng thua. Chuyện tối hôm qua em cũng đã nghe nói là anh ấy đã chủ động đến tìm chị, hơn nữa chị cũng đã không cho anh ấy bất cứ sự ảo tưởng nào. Nhưng hôm nay, lúc em tới gặp anh ấy em mới biết anh ấy đã đến Nghiêm Quy từ sớm, để không mang thêm phiền hà cho chị, em nghĩ báo cho chị biết trước một tiếng vẫn là hơn, như thế chị ít nhiều cũng có sự chuẩn bị.”

Có sự chuẩn bị? Tiếp đón một người đàn ông đã từng nằm ngủ bên mình suốt bốn năm, người đàn ông trong ký ức mà mỗi một nốt ruồi trên cơ thể anh cũng đều rất quen thuộc mà phải cần đến sự chuẩn bị ư? Đó chẳng qua chỉ là một lời cảnh cáo trước mà thôi, nhưng đáng tiếc nó lại rất không khéo khiến thoạt nghe người ta đã thấy ngay chân tướng. Lương Duyệt cười lạnh lung, nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì ngượng ngập của Thẩm Mông Mông, trong lòng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên tuổi còn trẻ nhưng đã xử lý mọi chuyện rất là thấu đáo, nếu không có người đứng sau chỉ bảo cho cô nữ sinh này thì có lẽ cô đã phải thốt lên rằng đúng là thời đại đã thay đổi, năm cô 25 tuổi chỉ vì chuyện hàng xóm có người chết mà cô đã trằn trọc mất ngủ, thậm chí đến khi gặp khách hàng còn cầm nhầm tài liệu. Đúng là không thể xem thường khả năng của cô nữ sinh khuôn mặt trông còn rất ngây thơ này được.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi Thẩm Mông Mông cười, Lương Duyệt cảm thấy ở cô có một vẻ gì đó rất quen thuộc, đôi mày cong cong rất giống một người nào đó trong trí nhớ của cô, ý nghĩ ấy chợt loé lên nhưng không sao tìm được mối liên hệ.

Lương Duyệt ngồi lặng yên cố nhớ một lúc rồi sau đó đưa tay kéo Thẩm Mông Mông từ bãi cỏ lên và nói: " Dù anh ấy đến Nghiêm Quy làm gì, tôi cũng không cần phải chuẩn bị. Nhưng dù sao tôi cũng cảm ơn cô, cô đã làm cho anh ấy rất hạnh phúc."

Cô đã làm cho anh ấy hạnh phúc.

Trong khi lái xe về Nghiêm Quy, trong lòng Lương Duyệt luôn lặp đi lặp lại câu nói ấy, câu nói đã khiến cho Thẩm Mông Mông tưởng chừng rất kiên cường kia đã khóc như một đứa trẻ vì cảm thấy có người hiểu mình, vì cảm thấy đã được giải toả phần nào, và còn có cả những lý do không thể nói cho rõ ràng trong những giọt nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt cô.

Lương Duyệt dựa vào ghế trong của cầu thang máy, nhìn những người chặn ở phía trước bằng đôi mắt mệt mỏi, thang máy trôi qua từng tầng, từng tầng. Mãi cho tới khi tới gần chỗ Nghiêm Quy thì cô mới nghĩ ra được rằng rút cục Thẩm Mông Mông giống ai.

Những bức vách bằng Inox bên trong thang máy in hình những người qua lại, người phụ nữ mặc bộ váy áo đen ở trong đó đã quên mất vẻ bẽn lẽn và nụ cười của mình năm ấy, và cả đôi mắt xếch hay cười cũng không còn thấy đâu nữa.

Anh nói nhìn đôi mắt em khi cười anh rất vui, mỗi lúc như vậy tất cả những chuyện buồn đều được xua tan.

Anh nói em cười thì cứ cười đi. Sao lại cứ khiến đôi mắt mình cong lên như thế? Cẩn thận kẻo lại thành vết nhăn đấy.

https://thuviensach.vn

Thì ra là như vậy.

Thời gian không dấu vết đã xoá nhoà đi đâu chỉ có chuyện tình yêu đã qua, mà còn có cả khuôn mặt non nớt và nụ cười rạng rỡ của chúng ta ngày xưa ấy.

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chuyện Năm 2003 (Phần 1)

Khi dịch SAR đến thì Chung Lỗi đang đi công tác ở Quảng Đông. Ngày nào ở Bắc Kinh cũng có rất nhiều tờ báo thay nhau đưa tin ở Bắc Kinh và trên toàn quốc đã có thêm bao nhiêu ca nghi bị mắc bệnh.

Lương Duyệt vừa nghe bản tin với giọng đọc đầy vẻ nghiêm trọng của phát thanh viên vừa ngủ gật, cuốn sách phụ đạo tư pháp trong tay nặng chịch rơi xuống đất, tiếng của nó va vào nền nhà khiến cô giật mình tỉnh giấc, đưa tay lau nước miếng trên miệng, nhặt cuốn sách lên tiếp tục xem nhưng mới được ba dòng, mi mắt lại sụp xuống. Cô lại chìm vào giấc ngủ mơ màng.

Lúc đầu, Hàn Ly cũng có mấy người cùng hợp tác ở Nghiêm Quy theo cách cùng bỏ tiền vốn, cùng kinh doanh. Mấy người ấy đều là những nhân vật quan trọng kiêm chức ở các cơ quan tư pháp, bình thường khi đi công tác đều phải điều các trợ lý ở các bộ phận do đó về mặt giải quyết công việc cũng như là trong cách đối xử với Nghiêm Quy cũng tương đối hoà hợp. Nhưng gần đây không biết vì nguyên nhân gì, họ thay nhau đề nghị rút vốn, Hàn Ly cũng là người dễ tính, không thích ép buộc người khác, do đó đã tiến hành sửa đổi các thủ tục có liên quan theo ý của họ. Nhưng tiền trong túi thì có hạn, gom góp mấy ngày mới được một nửa để trả lại cho mọi người, cuối cùng phải nhờ đến sự giúp đỡ của Phương Nhược Nhã mới bù được chỗ vốn thiếu hụt ấy.

Nhắc đến hai người ấy, Lương Duyệt không khỏi thở dài. Phương Nhược Nhã và Hàn Ly đúng là một đôi oan gia trời sinh, khi nhắc đến Hàn Ly thì Phương Nhược Nhã cứ như là nghe nhắc đến con chuột mà mình ghét nhất trên đời, cô chau mày lại, nói mấy câu nặng nề về anh mới thôi.

https://thuviensach.vn

Còn cách thể hiện của Hàn Ly cũng rất đặc biệt, mỗi khi Phương Nhược Nhã tới bên Lương Duyệt thì thế nào anh cũng xuất hiện, không ở đầu phố thì ở cuối ngõ, không ở nhà hàng thì ở quán rượu, làm như cuộc gặp mặt ấy chỉ là sự tình cờ, rồi sau đó hỏi han họ với vẻ mặt vô cùng quan tâm của một người lịch lãm, như thể đang cứu vớt chúng sinh trong thiên hạ.

Nói thì nói vậy, Lương Duyệt cảm thấy cái kiểu cùng tỏ ra coi thường nhau của hai người ấy, thì dù cho người không rõ sự tình lắm cũng có thể hiểu được là đó chỉ là những lời trách mắng đầy tình yêu, người này lui thì người kia tiến mà thôi. Nếu không phải như vậy thì đã chẳng có chuyện khi xảy ra vấn đề Phương Ngược Nhã lại tìm đến Lương Duyệt bảo cô đưa tiền cho Hàn Ly. Trong con mắt của các đồng sự mà đứng đầu là luật sư Nghiêm, Lương Duyệt đương nhiên trở thành người hợp sức lớn nhất ở Nghiêm Quy. Hàn Ly đã ở lâu trong nghề vì vậy không thể nói là không tường tận. Khi cầm trên tay những tờ chi phiếu mà Lương Duyệt đưa cho, anh đã mím chặt môi, vẻ mặt trông thật khó coi.

Nhưng sau đó, khóe môi anh lại nhếch một nụ cười rất khó hiểu, điều ấy khiến Lương Duyệt nhìn mà sởn gai ốc. Tuy không tin rằng anh có thể tìm ra dấu vết Lương Duyệt mượn danh nghĩa công ty bạn, nhưng rõ ràng vẻ thể hiện của anh đã chứng tỏ anh đã hiểu hết nội tình.

Lương Duyệt đã đến với giới tư pháp một cách không hề có tính toán trước, cô cũng kết thúc công việc hành chính trước kia và bắt đầu một trang mới cho cuộc sống mưu sinh bằng một công việc mới. Từ một trợ lý hành chính vạn năng, đến luật sư thực tập, rồi giành tấm bằng chứng nhận đủ tư cách, sắp tới đây cô sẽ thông qua kỳ thi tư pháp cấp nhà nước.

Chung Lỗi đã nói rằng sẽ cùng cô tham gia kỳ thi nhưng kể từ lúc anh tới công tác ở Thẩm Quyến thì đã xảy ra dịch SAR. Báo đài liên tiếp đưa tin hết ngày này sang ngày khác, thêm vào đó chủ nhà lại không yên tâm khi cho người ngoại tỉnh thuê, sợ phiền phức về chuyện đó nên một mực bảo cô phải chuyển nhà. Chẳng còn cách nào khác, Lương Duyệt đành thu dọn

https://thuviensach.vn

quần áo, gói ghém thành cả chục túi lớn nhỏ rồi thuê xe chở đến cửa của công ty môi giới nhà đất tìm và thuê tạm căn nhà của một viên chức ở trong trường, vì gấp gáp nên cũng chả kịp mặc cả giá tiền.

Nửa đêm, cô giật mình tỉnh dậy màn hình trống của chiếc ti vi vẫn đang nhấp nháy trong căn nhà trống rỗng, trong lòng không khỏi cảm thấy lo sợ, thế là cô lấy điện thoại ra gọi cho Chung Lỗi. Khi ở đầu dây bên kia anh vừa nói một câu xin chào, cô liền cố nói bằng một giọng mũi: "Xin hỏi anh có cần phục vụ gì đặc biệt không?" Ở đầu dây bên kia, anh cười rồi đáp: "Cần chứ, chỗ các cô có người nào gọi là vợ không? Tôi đang muốn được vợ phục vụ đây".

"Xì, chả hay tí nào. Lần nào anh cũng đoán được ra." Lương Duyệt giả bộ giận dỗi, sau đó do dự một lát rồi mới khẽ nói, "nghe nói ở chỗ các anh có rất nhiều người chết, anh nhất định phải chú ý đấy!"

Im lặng tiếp nối im lặng, một hồi lâu như vậy anh mới đáp: "Ngốc, anh định về thăm em, lúc này chắc là em đang rất sợ hãi."

Lương Duyệt lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế, giọng trở nên gay gắt: "Không được, anh về thì cũng phải cách ly, hơn nữa công việc ấy quan trọng như vậy, khó khăn lắm anh mới được điều về Ngân hàng đầu tư, anh không được sai lầm dù chỉ một bước! Anh mà dám tự ý về là em chấm dứt với anh đấy."

Thế là ở đầu dây bên kia, một lần nữa lại rơi vào im lặng. Lương Duyệt tưởng rằng anh giận bèn alô mấy tiếng, nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì. Cô giận dữ nhìn vào màn hình chiếc điện thoại, nghiến răng tự rủa mình: "Người ta muốn về thì về, dù thế nào cũng là hành động thể hiện sự quan tâm đối với mình, bây giờ thì hay rồi, từ chối một cách lạnh lung làm mất cả sự nhiệt tình của người ta, sau này thì ai còn lo cho mình nữa đây! Đáng đời!"

https://thuviensach.vn

Nói thì nói thế thôi, nhưng để Lương Duyệt nói ra lời xin lỗi là điều không thể, thế là cô ngồi xuống lặng im nhìn vào tín hiệu thông tin trên màn hình của chiếc điện thoại. Chiếc điện thoại nhỏ cho thấy cuộc nói chuyện vẫn đang tiếp diễn, cô chỉ còn biết thầm cầu nguyện nó đừng tắt, xin đừng tắt, nếu tắt có nghĩa là anh đã giận thực sự.

“Alô, Ngốc, em đừng khóc đấy nhé.” Tiếng nói lại truyền về từ đầu dây bên kia, Lương Duyệt bất giác đưa tay sờ lên mặt, cô đã khóc thật.

Cô thỏ thẻ qua hàng nước mắt: “Anh, anh… anh lại đoán mò rồi. Sao anh lại biết là em khóc?”

Anh đáp: “ Anh nhìn thấy”

“Anh đang làm lòng tự trọng của em bị tổn thương đấy nhé…”Lương Duyệt chống đỡ.

“Và anh cũng còn nghe thấy nữa”giọng anh rất mềm, rất trầm, dịu dàng giống như buổi sớm hàng ngày mỗi khi thức dậy, khi anh chuẩn bị hôn cô. Nghĩ đến nụ hôn, mặt cô thoắt đỏ bừng, cô ho khẽ, cân nhắc một lúc rồi mới nói với anh: “Chuyện ấy, đừng có chỗ nào cũng cứ ngọt ngào như vậy, nếu anh dám tìm một cô gái khác, em sẽ đập gãy hai chân anh ngay lập tức và thà là nuôi anh suốt đời.”

Ở đầu dây bên kia rất yên lặng, tới mức cô có thể nghe rõ cả tiếng thở của anh, anh cười và đáp: “Được thôi, anh đang lo không có ai nuôi đây, thế thì anh cứ dựa vào em thôi.”

“Đừng có mà mơ, trừ phi anh lập tức xuất hiện trước mặt em, khi ấy em sẽ xem xét.” Lương Duyệt ném cuốn sách trong lòng, ngả mình nằm xuống ghế, vươn người, nói với vẻ đắc ý.

Chuyện tình sướt mướt mùi mẫn ấy chắc chắn chẳng bao giờ xảy ra với Lương Duyệt, đó chỉ chuyện nói mồm giữa hai người yêu nhau mà thôi.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài không có ai, chuông của cũng chẳng kêu, trên đường lại càng không có lấy một bóng người, vì vậy cô hoàn toàn có lý để tin rằng, giữa tiểu thuyết và thực tế luôn có khoảng cách, những con người hiện đại bây giờ lấy đâu ra sự lãng mạn khiến người ta nhớ mãi như vậy nữa.

Cuối tháng tư, trường học của Lương Duyệt đóng cửa trường, không cho ra cũng chẳng cho vào. Các nhân viên y tế chuyên môn đã tới và khiêng đi mấy người, sau đó những người ở trên gác chỉ còn biết giương mắt lên nhìn hàng rào xung quanh khu gia đình bị khoá lại bởi một sợi dây xích sắt to đùng, nặng nề, trong cửa còn có hai bảo vệ miệng đeo khẩu trang đi đi lại lại. Sự căng thẳng của bầu không khí ấy khiến cho thần kinh của của những người trong toà nhà cũng căng lên theo, tất cả mọi triệu chứng đều làm cho người ta cảm thấy lo lắng, bất an, bởi toà nhà sát nơi Lương Duyệt ở đã trở thành khu vực mắc dịch nặng với mười mấy ca bệnh liên tiếp.

Cái chết đang tiến lại gần.

Ngay cả không khí dùng cho hít thở để tồn tại cũng trở nên rất ẩm ướt. Trong lúc rối ren, không tìm ra cách gì, Lương Duyệt chỉ còn biết gọi điện cho Phương Nhược Nhã, giọng của Phương Nhược Nhã cũng trở nên khan đặc. Mấy chị em, ai có thể về quê được thì cũng đều đã về, Cố Phán Phán đã tìm được một người nước ngoài và cùng lên máy bay xuất ngoại với người ấy từ trước khi Lương Duyệt bị cách ly. Hàn Ly thì bị sốt vào đúng thời điểm quan trọng nhất, khi đưa tới bệnh viện thì bị xác định là bệnh nhân có triệu chứng nặng và bị cách ly ở đó. Nhân viên của công ty của cha đẻ Phương Nhược Nhã đã bỏ đi hơn một nửa, hiện tại công ty gần như ở trong trạng thái đóng cửa, ông cụ có vẻ lo lắng quá, vì thế mà cũng sinh bệnh nằm bẹp. Phương Nhược Nhã định cùng mẹ đưa cha tới bệnh viện, nhưng nghe nói, bất kể là đưa vào bệnh viện nào cũng đều bị cách ly, kiểm tra, nên ông cụ nhất quyết không chịu cho đưa đi. Vì thế mà ngày nào Phương Nhược Nhã cũng cứ phải đi về ba nơi, từ nhà đến công ty, tới bệnh viện rồi lại quay về nhà, khiến cô bận tối mắt tối mũi, khi nhận được điện

https://thuviensach.vn

thoại của Lương Duyệt, cô tháo chiếc khẩu trang, ném sang bên rồi kêu than: “ Trời, mình đên chết vì mệt và vì tất bật mất thôi!”

Lương Duyệt cười, nói chuyện, rồi khuyên giải bạn một lúc, sau đó thì gác máy.

Rồi sau đó, cô ngồi ngây ra một mình.

Lúc này, cô thực sự không muốn đem nỗi lo lắng và sợ hãi của mình trút sang Phương Nhược Nhã đang sắp gục đến nơi vì mệt mỏi. Mặc dù là bạn thân, nhưng cô biết, nếu cô nói thì dù có mệt đến sắp ngất Phương Nhược Nhã cũng sẽ chạy đến thăm cô, nhưng cô không muốn mang thêm phiền phức cho bạn.

Thế nên, cô phủ phục bên bệ cửa sổ, nhìn ra gió và mây bên ngoài, đó là cách thức nghỉ ngơi mà cô thích nhất trong những khi nhàn rỗi hàng ngày.

Có lẽ vì ở trong nhà lâu và ít vận động, nên cô cảm thấy rất mệt mỏi, cả về thể xác lẫn tinh thần. Khi gục bên cửa sổ, cô thích áp mặt xuống bệ đá mát lạnh trên đó, rồi thả sức hít vào hơi hướng của mùa xuân, nhớ tới anh đang ở nơi xa và mỉm cười.

Tiếng khóc của nhà hàng xóm vẫn còn văng vẳng, từ tầng trên xuống tấng dưới đâu đâu cũng thấy bóng của các các nhân viên y tế với chiếc áo choàng và khẩu trang phòng chống vi trùng. Trông họ tất bật nhưng rất trật tự, ai cũng bận rộn với những chiếc bình phun thuốc khử trùng.

Nghe nói, hôm qua trong khu nhà này lại có thêm một trường hợp nữa tử vong.

Thảm cỏ phía bên ngoài đã mọc rất cao và xanh mơn mởn, những lời bàn tán liên tiếp đã khiến cho mọi ngươì lo sợ, chẳng còn đâu thời gian để chăm sóc đến vẻ mặt của vườn trường vốn rất được chú trọng mọi khi nữa, vì thế mà cỏ ở đây cứ tuỳ thích vươn lên.

https://thuviensach.vn

Khi một chiếc cáng khiêng một người hàng xóm lên xe, cô thở dài một tiếng buồn bã rồi lại ngẩng đầu lên nhìn những cụm mây trên trời, những cụm mây ấy đủ màu sắc và luôn thay đổi hình dạng. Đời người cũng giống hệt như vậy.

Nếu cô chết lúc này, chắc hẳn annh đau lòng lắm. Đây không phải là điều Lương Duyệt tự tưởng tượng ra, mà là vấn đề anh và cô đã từng nói với nhau. Từ nhỏ đã là người rất sợ sinh ly, tử biệt, nên cô đã yêu cầu: “Sau này chỉ anh mới là người đưa tiễn em, còn anh nhất định không được để lại em một mình. Nếu anh ra đi trước, em sẽ không thể nào chịu đựng nổi đâu. Như thế là quá tàn nhẫn.”

Trong bốn năm họ gắn bó với nhau, lần đầu tiên anh đã nổi nóng như vậy, bởi vì cô nói cô sẽ ra đi trước anh. Anh tóm lấy cằm cô, nói: “Ngốc, anh cảnh cáo em, em cứ nói lại một lần nữa rằng em sẽ ra đi trước mà xem!”

Vẻ nghiêm chỉnh của Chung Lỗi khiến cô phì cười, sau đó cô đã dùng nụ hôn của mình để làm dịu cơn giận của anh.

Đấy, cô lại nhớ đến anh rồi. Mới chỉ xa nhau một tháng, thế mà cô đã mắc chứng hoang thính rồi, ngay cả đến giọng nói của anh dường như lúc nào cô cũng nghe thấy rõ mồn một.

“Ngốc!” Cô lắng nghe một lần nữa, tiếng gọi thân quen dường như ở ngay bên ngoài cửa sổ, cô cuống quýt đứng lên, đưa mắt nhìn bốn phía, nhìn kỹ một hồi lâu mới nhận ra anh đang ngồi xổm giữa lùm cỏ.

Anh chàng ngốc này đã không biết nhà mới. Trong tin nhắn cô chỉ nói địa chỉ của toà nhà, nên anh không biết ở tầng mấy, phòng số mấy, vì thế mà lúc này anh chỉ còn biết hét to về phía toà nhà như một kẻ khùng.

Những nhân viên bảo vệ đứng cách đó không xa, người tầng trên, tầng dưới đều tò mò quan sát họ, mặc dù lúc này đang là thời gian cách ly,

https://thuviensach.vn

nhưng không có quy định rõ rằng cấm nói chuyện qua khoảng cách, thế nên cô ra hiệu, tỏ ý đã nhận ra sự xuất hiện của anh, rồi quay mặt đi nói chuyện với một nhân viên bảo vệ, vờ như mình không nhìn thấy gì.

Lương Duyệt xua tay về phía anh, hét lên: “Anh hãy đến ở trong khách sạn. Chờ khi nào hết cách ly thì em sẽ tới chỗ anh.”

Cô nói gấp gáp, giọng nói cũng bị gió thổi bạt đi và khiến nó khác hẳn, vì mũi của cô hơi ngạt, hơn nữa cô cũng không dám hét to, sợ như thế cô sẽ bật hkóc.

Chỉ mới hai mươi nhăm tuổi, vì vậy cô vẫn rất sợ chết, cô vẫn chưa đủ kiên cường, khi cận kề cái chết không thể nào tỏ ra bình thản được. Anh đang ở phía ngoài là sự an ủi tuyệt với nhất đối với cô trong những giờ phút này, chỉ nhìn anh một cái trong lòng cô đã thấy bình tĩnh và yên tâm hơn rất nhiều.

“Ngốc, anh sẽ ngồi ở đây, em cứ ngoan ngoãn chờ trong đó, đừng sợ gì cả, đã có anh đây rồi!” Anh hét đáp trả.

Anh từ Thâm Quyến trở về, nhưng chẳng mang theo chút hành lý nào, ngoài bộ quần áo nhăn nhúm nhếch nhác trên người. Mặc dù vậy, trông anh vẫn nổi bật giữa lùm cỏ xanh, khuôn mặt anh gầy guộc hẳn đi.

Vì cô anh đã không chịu đi, thậm chí muốn làm cô không phải lo lắng, anh còn lôi ra một cuốn sách để đọc.

Cô không nhìn rõ tên cuốn sách, nhưng vẻ chăm chú của anh rõ ràng muốn nói với cô rằng, anh đang rất thích thú với nó.

Trong lòng cô dậy lên niềm xót thương anh, cô bỏ chạy vào bếp, nấu một bát mỳ ăn liền với tốc độ nhanh nhất có thể, cho thêm vào đó hai quả trứng gà, lòng đỏ của hai quả trứng nổi giữa nồi mỳ, toả mùi thơm nức cả căn phòng. Nấu xong mỳ, cô cho vào chiếc bình, rồi xỏ chân vào đôi giày

https://thuviensach.vn

thể thao và đi xuống dưới gác đúng vào lúc các nhân viên bảo vệ gác cửa thay ca, nhân cơ hội ấy cô cũng lẻn ra theo và chạy tới bên bãi cỏ.

Anh đứng bật dậy, hai cánh tay cố luồn qua hàng rào, bàn tay dài cố vươn về phía cô, miệng anh nở nụ cười thoả mãn, như thể nhìn thấy cô vẫn sống động như vậy chẳng khác gì được ăn một món ngon nhất trên thế gian này. Cô cũng từ từ áp sát bên hàng rào và dựa vào lòng anh, anh ôm cô qua hàng rào, nói: “Ngốc, anh cũng bị cách ly ba ngày, nếu không thì anh đã có thể trở về sớm hơn. Chắc mấy ngày nay em không ngủ được phải không? Nhìn em kìa, quầng mắt trũng sâu xuống rồi đây này!”

Chiếc bình nóng hổi trên tay cô nặng chịch, khiến cô không thể nào nhấc cánh tay lên được, nhưng dù như vậy cô vẫn cảm thấy được ở trong vòng tay của anh thật là hạnh phúc.

Sau khi thay ca xong, nhân viên bảo vệ nhìn thấy họ đang ôm nhau trên bãi cỏ, để Lương Duyệt chạy ra ngoài là lỗi của họ, nên họ vội chạy tới phía hai người và kêu to : “Về ngay, về ngay đi, hai người làm gì thế ? Ai cho cô ra đây?”

Lương Duyệt định quay lại vì sợ sẽ bị nhân viên bảo vệ gây khó dễ cho anh, nhưng Chung Lỗi không chịu buông tay ra, anh khẽ nói : “Hôn anh đi, hãy hôn anh nhanh đi !” Màu quần áo của các nhân viên bảo vệ trong màn đêm trông càng nổi bật, ánh lân tinh trên cầu vai sang lấp lánh lẫn vào với ánh đèn ở phía sau lưng. Lương Duyệt do dự, không muốn cho những người ấy nhìn thấy cảnh tượng họ hôn nhau.

Nhưng anh nhất quyết không chịu thôi, cứ một mực nài nỉ, “ Ngốc, hãy hôn anh đi.” Cuối cùng cô thở dài một tiếng rồi kiễng chân lên áp môi của mình vào đôi môi của anh.

Trong những giờ phút khi sự sống và cái chết cận kề, mỗi một giây trong nụ hôn đều trở nên vô cùng quý giá. Những ngọn cỏ mọc hoang đi vào

https://thuviensach.vn

trong nụ hôn của họ, thấm vào trong nụ cười mãn nguyện của anh, anh nói vẻ bịn rịn : “Anh rất muốn hôn em, khi bị cách ly ở bệnh viện anh đã rất muốn như vậy, anh đã rất sợ rằng sau đó sẽ không bao giờ được hôn em nữa.”

Anh mới chỉ hai mươi ba tuổi. Những người cùng tuổi với anh vẫn còn đang mải mê với những trò chơi trên mạng, thế mà anh đã phải gánh trên vai gánh nặng của gia đình và cả hy vọng của một người con gái, vì vậy mà anh đã trưởng thành rất nhanh chóng.

Từ miệng của anh không có nỗi đau khổ, cũng không có nỗi lo lắng và sợ hãi trước tương lai, anh luôn luôn để cô nhìn thấy nụ cười cùng với hàm răng trắng bóng, nhưng kiểu làm nũng rất trẻ con ấy đã khiến Lương Duyệt bất ngờ phát hiện ra rằng, thì ra anh cũng giống bao chàng trai cùng tuổi, cũng sợ hãi, cũng hốt hoảng.

Cô không muốn rời xa, cô vẫn muốn đứng lại nơi ấy, nhưng nhân viên bảo vệ đã chạy đến trước mặt và đưa tay ra lệnh cho cô quay trở về nhà. Lương Duyệt không thèm để ý đến họ, đặt chiếc bình xuống, đưa tay qua hàng rào ôm lấy anh và nghẹn ngào nói : “ Sao anh lại ngốc đến thế, em là con cào cào có đánh cũng không chết, sao lại có thể nói chết là chết được !”

“Nhưng nếu chẳng may anh chết rồi thì anh sẽ không thể nhìn thấy em nữa” anh vẫn cười và nói.

“Đừng nói những lời không hiểu biết như vậy, anh không bị sốt, chết cái gì mà chết !” Cô dựa vào ngực anh, đầu chạm vào hàng rào sắt lạnh, nhưng cô vẫn không muốn rời khỏi vòng tay ấm áp của anh.

“Đi đi, các người làm thế chúng tôi biết làm thế nào bây giờ? Nếu lãnh đạo mà nhìn thấy thì hai người cũng sẽ bị thôi việc đấy”, hai nhân viên bảo vệ bất lực đứng phía sau họ, xoay người ngượng ngùng trước những cử chỉ thân mật của Lương Duyệt và Chung Lỗi.

https://thuviensach.vn

Chung Lỗi nhìn theo bóng Lương Duyệt đi vào toà nhà, ngọn đèn điện cảm ứng thoắt loé sang từng tầng, từng tầng một cho lên tới tầng sáu thì mới tắt, cứ như thế mấy lần.

Cô bé ngốc lại không tìm thấy chìa khoá rồi, hà hà..

Chung Lỗi đứng dựa vào hàng rào, nhấc chiếc bình đựng mỳ lên rồi ngồi xuống bãi cỏ, chờ cho đến khi đèn trong ngôi nhà bật sáng, anh mới mở nắp bình và ra sức thổi cho nguội.

Thơm quá, đã lâu rồi không được ăn mỳ do tay cô nấu, nghĩ mà đã phát thèm.

Cô đứng trên tầng cao, nhìn anh ăn hết chỗ mỳ, sau đó ôm chiếc bình còn nóng vào người và mỉm cười một cách ngây ngô.

Mục tiêu của chúng ta là ngày ngày khoe răng.

Bất cứ lúc nào thêm được nụ cười cũng chẳng có gì là sai. Lúc anh cười lại càng giống với một nam học sinh chưa lớn, giống như người trong ký ức thời thiếu nữ của các cô gái, là người lần đầu đến với mối tình đầu tiên thập thò ném bó hoa hồng rồi bị người khác nhìn thấy.

Cô lặng yên đứng bên cửa sổ nhìn anh ngồi ngây người giữa bãi cỏ, trong giờ phút cả thành phố đang nhao nhác lên trước những hiểm hoạ, chẫn cả một đêm, không ai trong họ rời khỏi chỗ.

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chuyện Năm 2003 (Phần 2)

Trước ngày Lương Duyệt thi đại học, nghe nói một nhà văn nổi tiếng trong lĩnh vực sang tác tiểu thuyết tình yêu của Đài Loan mới cho ra một cuốn sách nên cô đã đội mưa gió ướt như chuột lột chạy tới nhà sách Tân Hoa, mua một cuốn. Khi chuẩn bị về nhà cô đã không quên thay bìa của cuốn sách mới mua bằng cuốn sách Hướng dẫn Hoá học cho kỳ thi để đánh lừa khỏi bị mẹ tra vấn.

Đọc xong cuốn tiểu thuyết Lương Duyệt đương nhiên là rất thích thú, nhưng đến nửa đem thì sốt cao tới 40 độ. Khỏi phải nói cha mẹ cô đã lo lắng đến thế nào nhưng giờ ấy thì các phòng khám đều đã đóng cửa, còn bệnh viện thì rất xa, sợ nhỡ kỳ thi của cô nên bố mẹ đành cho cô uống thêm thuốc. Tay cầm cốc nước nóng cùng với mười mấy viên thuốc quả là một chuyện đáng sợ. Cô chợt nghĩ tới việc mình đã làm và không khỏi tự nhạo mình bằng một câu, tiểu thuyết tình đúng là có thể làm chết người ! Nhưng dù thế nào thì kỳ thi đại học cũng không thể dừng lại vì cô bị ốm. Ngày hôm sau cô đã được cha mẹ đưa đến địa điểm thi trong trạng thái đầu óc còn rất lơ mơ, cô đã bước vào kỳ thi đại học " trăm ngựa qua chiếc cầu độc mộc" bằng những bước chân như con cua bò.

Cô đã quên hết mọi đáp án, mọi cách thức làm bài, chỉ nhớ một điều là mình đã ngủ thiếp đi một cách rất dễ chịu, giám thị nhắc hai lần xong thấy cô vẫn như vậy nên cũng chẳng taefm để ý nữa.

Khi có kết quả thi, cô đã khóc một trận vì điểm thi quá thấp. Nhưng vì có năng khiếu về môn xã hội nên cũng đủ điểm để vào một ngành của môn học này. Cô đã tưởng rằng mình sẽ được học một chuyên ngành hợp với sở trường, nhưng không ngờ đã đen thì lại càng đen, không rõ giám khảo đáng

https://thuviensach.vn

kính nào đó trong khi chấm đã lỡ nhầm lẫn nên đã chuyển cô từ chuyên ngành Quản lý Kinh tế học Xã hội sang chuyên ngành Công trình Điện khí học Vật lý. Kể từ đó cô phải vật lộn với những cuốn sách và những bài giảng của các giáo sư về điều khiển tự động.

Một bước tính sai mà tới cả bảy năm trời .

Vì vậy ôm đống sách chuẩn bị bước vào cuộc thi đại cương ngành tư pháp, Lương Duyệt nhìn sang Chung Lỗi lúc ấy đang chau mày nhíu trán với vẻ cảnh giác, định tìm cách thuyết phục anh không đưa cô tới chỗ thi.

Nhưng vẻ mặt trịnh trọng của anh rõ ràng ngược hẳn với những điều cô muốn nài nỉ, anh đang nghĩ với cảm giác được làm phụ huynh đưa người đi thi, đứng ngoài hàng rào nhìn vào bọn trẻ đang nhíu trán chau mày ở bên trong.

Lương Duyệt sờ lên vết thương ở tay anh nói : “ Anh hãy ngoan ngoãn ở nhà dưỡng vết thương đi, thi xong em sẽ lập tức về nhà nấu cơm. Chỉ cần anh không đi thì tối nay chúng ta sẽ có đại tiệc.”

Anh đã vì cô mà trốn khỏi bệnh viện, hơn nữa cánh tay trần còn bị hàng rào sắt nhọn làm toạc một miếng khi trèo qua, anh đã không để ý đến vết thương mà chỉ muốn nhanh chóng về nhà. Biết cô nôn ra máu anh túm vội một nắm cỏ, lau sạch vết máu trên sàn nhà, rồi khi ôm cô cũng cố gắng không chạm vào quần áo của cô. Đến khi Lương Duyệt phát hiện ra thì vết thương trên cánh tay anh đã thành một vết dài loang lổ máu.

Có xót xa cũng chẳng có tác dụng gì, khi Lương Duyệt càu nhàu thì anh chỉ cười, khiến cô vừa giận vừa không biết làm thế nào.

Quả nhiên mắt anh lại xếch lên cười ha ha và đáp : “ Không đâu, anh nhất định phải làm phụ huynh đưa người đi thi.”

https://thuviensach.vn

“Vậy em hôn anh một cái như thế là được chứ gì, anh đừng đi nữa nhé.” Lương Duyệt vẫn cố nài nỉ, kéo tay anh nũng nịu.

“Không, nhất định anh sẽ đi.” Anh vẫn kiên quyết.

“Vậy tối nay ai gia sẽ đền cho anh được không? Anh chàng đẹp trai”. Lương Duyệt cùng đường đành sử dụng kế mỹ nhân, nháy mắt liên tục như lên cơn phong giật.

“Không được, anh sẽ cứ đi”. Chung Lỗi cười hì hì nhấc chiếc túi trên vai cô và đeo lên vai mình, rồi đưa ngón tay trỏ của bàn tay phải ra, nói: “Tiến lên! Luật sư Lương, nhân dân đang chờ mong cô qua kỳ thi để cứu giúp họ, cô chính là hiện thân của chính nghĩa bất tử. sợ cái gì nào?”

Thôi đành vậy, Lương Duyệt chỉ còn cách thừa nhận với anh rằng cô rất sợ cuộc thi. Sau kì thi Đại học, lúc nào cũng có bóng đen trong lòng cô vốn là niềm tự hào của cả dòng tộc, chỉ vì chút sai lầm mà phải tới học ở một trường hạng hai, cha mẹ cô luôn phải tránh trả lời bạn bè thân thích và họ hàng về tên trường mà cô đang theo học. Thậm chí khi đi tìm việc, cái mục đề tên trường đã tốt nghiệp cũng luôn trở thành vấn đề mà phía bên tuyển dụng đặt câu hỏi: “Xin hỏi, trường này có phải là trường Đại học chính quy không?”

Vì thế cô đã đem tất cả những khó khăn trong quá trình đi tìm việc của mình đổ sang cho tiểu thuyết tình yêu, và đổ cho kỳ thi đại học tồi tệ mà cô đã bị ốm ấy.

Thế là kỳ thi đại học đã trở thành cơn ác mộng bám riết lấy cô trong rất nhiều năm, thậm chí trở thành con ác quỷ không thể nào xua đi được.

Bây giờ lại là một kỳ thi toàn quốc, cô lại khoác cặp sách lên lưng và tham gia, từ ba ngày trước, cô đã rơi vào trong trạng thái lo lắng tưởng chừng nghẹt thở, vì thế kiên quyết không chịu để cho anh đưa đi.

https://thuviensach.vn

Nếu chẳng may… cú sốc ấy chắc sẽ rất nặng nề, Lương Duyệt không thể nào chịu đựng nổi.

Chung Lỗi nhìn khuôn mặt nhỏ bé trắng bệch vì căng thẳng của cô, nói: "Đừng sợ, đã có anh ở đây giữ trận địa, em chỉ việc chờ tin tốt lành!"

Lương Duyệt chẳng mấy hào hứng trước câu nói ấy của anh, cô trề môi, anh nghĩ là mình giỏi như chú mèo máy chắc? Chỉ cần nhấn nút một cái thì có ngay hạnh phúc và của cải chắc?"

Nhưng không tin cũng không được, sự thực đã chứng minh, anh đúng là một phụ huynh mang lại điều may mắn.

Khi nhận được phiếu báo kết quả thi, mắt cô đã sáng bừng, vẻ phấn khởi không thể nào kìm nén được, cô đã quên tất cả mọi thứ, chạy sộc vào phòng của Hàn Ly và đặt giấy báo kết quả lên trên bàn, chờ phản ứng của anh.

Việc trải qua kỳ thi ngành luật toàn quốc đã chứa đựng rất nhiều điều.

Đó là, cô đã có thể tự mình giải quyết các vụ án, không còn phải ôm cặp hồ sơ đi sau lưng luật sư Nghiêm nữa; có nghĩa là lương của cô đã có thể tăng lên gấp đôi, khi mua quần áo không còn phải nghiến răng để bớt khẩu phần bữa cơm trưa, có nghĩa là cô đã tiến một bước tới ngôi nhà trong giấc mơ của hai người.

Nhưng bước đi ấy đã khó khăn biết bao.

Đầu năm 2003, thị trường vốn rất không khởi sắc, Nghiêm Quy chuyên xử lý về các vụ tố tụng kinh tế đang đứng trước những thử thách khắc nghiệt chưa từng có. Suốt nửa năm, mọi người luôn ở trong trạng thái không có việc gì làm vì chẳng có vụ kiện cáo nào.

Hàn Ly đang đau đầu vì chuyện cổ đông bất ngờ rút vốn vào đúng lúc khó khăn nhất, lại thêm những những khó khăn chung của hoàn cảnh, vì

https://thuviensach.vn

vậy chuyện Nghiêm Quy liệu có tiếp tục tồn tại nữa hay không đang trở thành chủ đề nóng hổi của tất cả thành viên trong văn phòng từ trên xuống dưới.

Trong những ngày tháng không bình thường ấy, luật sư Nghiêm luôn đứng sau lưng Hàn Ly, là người không chịu chờ chết nên chị ta đã cùng với Hàn Ly nhận giải quyết tất cả các vụ tố tụng khác nhau bằng đủ mọi cách, ngay cả những vụ kiện cáo về hôn nhân mà lúc thường chẳng để mắt đến cũng nhận lời.

Vì vậy, cho dù Lương Duyệt đã thành công trong cuộc thi thì cũng chẳng có tác dụng gì, cô vẫn cứ phải làm những việc mà trước đây vẫn từng làm, thậm chí còn kiêm thêm cả những việc về hành chính nữa.

Vì là người không muốn chơi bài tú lơ khơ vào giờ làm việc và giải quyết những vụ án ly hôn vụn vặt, nên các đồng sự của cô đã lựa chọn cách từ bỏ công ty, có tới hơn nửa trong số 30 nhân viên đã lần lượt thay nhau ra đi. Những người kiên trì ở lại và kiêm thêm việc, ngoài cô Trương, có thêm một người nữa là Lương Duyệt.

Các vụ kiện tụng ở đâu, Lương Duyệt không biết nhưng cô biết rõ là chiếc bánh nướng không thể tự nhiên mà có. Đã ba tháng nay, cô chỉ được lĩnh phần lương cơ bản, cô nằm trong đống chăn buồn rầu suy nghĩ, Chung Lỗi đang mát xa cho cô, cười và nói: “Chỉ là chuyện tiền nong chứ gì? Đừng buồn nữa, sau này anh sẽ nuôi em.”

“Em không buồn về chuyện ấy, quan trọng là anh Hàn Ly là một người rất tốt, Nghiêm Quy mà bị đổ thật thì quả rất đáng tiếc” Lương Duyệt thở dài.

“Đáng tiếc là công ty anh đã có cố vấn luật sư rồi, nếu không thì anh đã đề nghị nhờ đến chỗ các em.” Chung Lỗi nói với vẻ tiếc rẻ.

https://thuviensach.vn

“Anh thấp cổ bé họng, có nói cũng chẳng có tác dụng gì, nếu là chủt tịch hội đồng quản trị an ủi em như vậy thì em mới thấy vui thực sự.” Cô trề môi.

“Cứ chờ đấy, đến khi anh là chủ tịch hội đồng quản trị thật, anh sẽ không cho em là cố vấn nữa đâu!” Anh cắn khẽ vào cổ cô khiến cô quay đầu lại, hừ một tiếng, nói: “Không làm cố vấn thì ở nhà làm gì? Làm vú già cho ông chủ Chung à?”

“Em ở nhà sinh con và nuôi con, bên trái một đứa, bên phải một đứa, lại tiếp bên trái một đứa, bên phải một đứa…” Thấy cô có vẻ coi thường, anh liền nói một thôi một hồi. Lương Duyệt nghe mà nhức cả tai, cau mày đáp với vẻ chế nhạo: “ Sinh nhiều con như vậy thì liệu anh có chống chọi nổi hay không?”

Lòng tự trọng của một người đàn ông không thể nào chấp nhận sự khiêu khích ấy, vì thế mà cô đã phải nhận một sự trừng phạt từ anh vì những lời cay độc của mình.

Anh nói với vẻ rất khoan thai; “Được hay không, không phải cứ nói là xong. Hãy chờ xem anh trừng phạt em thế nào nhé!”

https://thuviensach.vn

Chương 18: Tình Yêu Trong Mùa Thu Có Nhiều Sự Kiện

Khi Lương Duyệt vào Nghiêm Quy thì Hàn Ly đang chuẩn bị đi làm, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cô, anh vội đưa tay ra đỡ và hỏi : " Sao thế ? Sao mà sắc mặt khó coi vậy ? Có cần tôi dìu cô vào trong cô không ?"

Lương Duyệt lắc đầu và hỏi: " Không sao đâu, Chung Lỗi đang ở đâu ?"

Hàn Ly nhìn thần sắc của cô thì biết là cô đã biết được nguyên do của sự việc và điều đó càng khiến anh do dự trong việc lựa chọn cách thức kể lại toàn bộ sự việc. Cuối cùng anh đã quyết định nói đúng như sự thật vì anh tin vào sự kiên cường của cô, cũng như rất tin vảo khả năng giải quyết sự việc của cô, " Anh ấy đã tới đây, nhưng chỉ để lại cho cô một tập tài liệu rồi đi ngay rồi."

Lương Duyệt cố mỉm cười, và dùng nụ cười ấy để đè bẹp sự hiếu kỳ của những đôi tai đang dỏng lên ở phía sau Hàn Ly lắng nghe câu chuyện của họ, rồi nhìn họ với vẻ rất bình thản và cuối cùng thì hạ giọng khẽ hỏi : " Tài liệu gì vậy?"

" Báo cáo điều tra về việc xu hướng đầu tư của tập đoàn Trung Thiên, Trịnh Hy Tắc bị nghi là đã có những việc làm thu hút vốn vi phạm quy định, thiếu phê duyệt của Ủy ban Giám Sát. Chuyện này nếu bị đưa ra…." Hàn Ly nhìn vẻ mặt của Lương Duyệt một cách lo ngại, " thấp nhất thì cũng là…"

" Công ty sẽ bị đình chỉ giao dịch và tất cả các nghiệp vụ sẽ phải chấp nhận thẩm tra, nếu bị nghi là vi phạm quy định thì Chủ tịch Hội đồng Quản trị sẽ bị bắt tạm giam với tội danh là gây ra một vụ án kinh tế lớn, toàn bộ tài sản sẽ bị phong toả để chờ thanh tra, và tôi thì không thể tham gia việc

https://thuviensach.vn

thẩm tra với tư cách là cố vấn luật sư của họ, thậm chí ngay cả Nghiêm Quy cũng không thể được tham dự cuộc họp về vấn đề này với tư cách là đại diện cho Trung Thiên".

Lương Duyệt đã rất hiểu về hậu quả của chuyện này, và chính vì rất rõ nên mới đáng sợ. Ngón tay cô lạnh toát, còn đôi chân thì run lên và mềm nhũn.

Không thể nào, Chung Lỗi không thể nào là loại người như vậy. Anh ấy không thể dùng những thủ đoạn hạ đẳng để uy hiếp cô, dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì anh ấy cũng đều không muốn làm tổn thương tới cô dù chỉ là chút ít, huống chi lại là một chuyện lớn như thế này ! Khả năng tự kiềm chế luôn là đức tính tốt đẹp mà anh ấy tự hào, nó không thể nào bị đánh mất trong một chốc lát.

Đúng vậy, cô không tin điều đó.

Hàn Ly đi đến bên cạnh cô, khẽ vỗ vai cô và an ủi nói : "Đừng, trước hết đừng tự chuốc lấy lo lắng để rồi cuống quít cả lên, có thể ý của anh ấy không phải là như vậy, cô hãy cứ xem tập tài liệu ấy đi đã rồi tính sau !"

Cô cười khan, sắc mặt xám ngoét. Những lời an ủi cô của Hàn Ly chẳng có sức mạnh chút nào, thực ra mọi người đều rất rõ, trong xã hội này thì có chuyện gì mà không thể ngăn cản được, cho dù cơ quan cô có mối quan hệ thân thiết với bên kiểm soát và toà án, nhưng khi đã liên quan tới các vụ án về kinh tế thường cũng rất bế tắc. Bởi vì những người liên quan đến nó ở phía sau có quá nhiều và cũng có quá nhiều sự việc liên quan khác, kết quả cuối cùng thường là thí tốt để giữ tướng, chỉ có điều con tốt trong con mắt của họ lại là một thủ lĩnh mà trước đây từng được tâng bốc lên cao tít mà thôi.

" Cứ yên tâm đi, chưa đến giờ phút cuối cùng thì chẳng ai biết sẽ là chuyện gì." Nói xong Lương Duyệt mặt lạnh như tiền bước nhanh về phía

https://thuviensach.vn

phòng làm việc của mình, cánh cửa gỗ đàn màu tím đỏ sầm một tiếng rồi đóng chặt lại.

Hàn Ly đứng nguyên tại chỗ đưa mắt nhìn theo cô, định nói điều gì đó nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng đành lặng lẽ rời xa.

Lương Duyệt của năm 2004 lại xuất hiện trở lại, đó là điều mà anh rất không muốn chứng kiến thấy. Tính cách của cô là như vậy, lúc thường thì rất mềm mại dịu dàng, nhưng hễ khi gặp chuyện là lập tức trở nên rất cứng rắn và không bao giờ chịu lùi bước khuất phục.

Dù người ấy là người yêu quý nhất, cô ấy cũng sẽ vẫn như vậy, không bao giờ nương tay.

Đúng vậy, Lương Duyệt đang dựa vào cửa để lấy lại sức lực rồi bước mấy bước nhấc điện thoại lên, những con số vô cùng quen thuộc lần lượt được quay bằng ngón tay thon dài của cô, đó là những con số tình yêu mà Chung Lỗi đã làm cho cả hai người khi chia tay, chỉ vì anh muốn một người hay quên như cô thuận tiện tìm gặp được anh, nhưng hôm nay, khi mà tiếng chuông từ những con số quen thuộc ấy vang lên thì trong lòng cô dậy lên một tình cảm rất khó tả.

Sao anh ấy lại có thể đi vào một ngõ hẹp như vậy? Nếu cứ thẳng mặt đối diện chắc chắn sẽ có một người bị tổn thương, người ấy không phải là cô, mà sẽ là chính anh.

Giọng nói của anh trong điện thoại vẫn như ngày nào, ngay cả đến hơi thở cũng dễ dàng nhận thấy, nỗi đau của vết thương ngày hôm qua dường như đã chấm dứt, chỉ có điều hôm nay giữa họ đã có thêm một thứ càng nặng hơn, vì thế cô lạnh lùng nói: “ Thưa anh Chung, xin hỏi tài liệu mà anh gửi tới là muốn nhờ chúng tôi giúp cho vụ kiện gì vậy?”

Giọng nói lại dừng lại một lần nữa, chính là Lương Duyệt đang như bị nghẹt thở, cô cố gắng làm ra vẻ trấn tĩnh. Một hồi rất lâu, rất lâu sau anh

https://thuviensach.vn

mới nói: “ Xin lỗi, luật sư Lương, thật ra tôi đã là người nhiều chuyện mất rồi, vì tôi tình cờ nhìn thấy tài liệu này ở trong cuộc họp của Uỷ ban Giám sát, tôi chỉ muốn luật sư xem trước để có đôi chút chuẩn bị, nhưng tôi lại quên mất là Nghiêm Quy rất dày dặn kinh nghiệm, còn Trung Thiên thì cũng là thành trì vững vàng, hai bên mà kết hợp với nhau thì làm sao mà có thể dễ dàng bị đánh đổ. Giọng nói của luật sư đã chứng minh rằng tất cả chỉ là do tôi đã quá lo xa và nhiều chuyện mà thôi.”

“ Anh Chung đã quá khách sáo, cứ cho là chúng tôi có nhiều kinh nghiệm, thì cũng không thể nào đề phòng được việc có người ở phía sau tìm cách gây chuyện.” Tiếng cười lạnh lùng của Lương Duyệt truyền qua đường dây điện thoại khiến cho Chung Lỗi sững sờ.

Thì ra, để bảo vệ Trịnh Hy Tắc, cô đã không ngần ngại làm tổn thương anh. Rút cuộc thì cô ấy đã thay đổi, khi bỗng nhận ra được sự thật này từ đáy lòng anh không khỏi cảm thấy đau buồn. Anh đáp bằng giọng rất chậm rãi: “ Lương Duyệt, em đã biết anh rất nhiều năm, em hãy nói đi, anh có phải là hạng người đó không? Anh hận Trịnh Hy Tắc đó là sự thật, anh hận anh ta vì đã cướp em từ tay anh. Anh có thể trả thù anh ta bằng bất cứ thủ đoạn nào, nhưng không bao giờ anh muốn lôi em vào cuộc, nếu anh ta mà bị giam trong tù, thì chắc chắn em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Lương Duyệt, anh rất hiểu em, khi em đã quyết thì sẽ bất chấp tất cả, cho dù có làm tổn thương nhầm bao nhiêu chăng nữa cũng không lùi bước, vì thế cho dù để em phải áy náy suốt đời, anh cũng không bao giờ muốn em hận anh!” Giọng nói của Chung Lỗi rất bình thản, nhưng Lương Duyệt nghe rất rõ trong đó vang lên sự đổ vỡ.

Đúng thế, nếu không có sự việc ngày hôm nay, thì cô thực sự sẽ cảm thấy áy náy suốt đời mỗi khi nghĩ về anh, và cô sẽ gói ghém câu chuyện giữa hai người họ cất giấu vào nơi sâu thẳm trong lòng, giống như viên thuỷ tinh trên chiếc nhẫn kia, để rồi thỉnh thoảng mang nó ra ngắm nhìn và nhớ

https://thuviensach.vn

đến những ngày gian khổ trước kia và để dành trọn đời để yêu mãi con người trong ký ức ấy.

Người mà cô đã từng yêu….

Đáng tiếc, những lời làm tổn thương người khác đã nói ra rồi thì không thể nào mà lấy lại được, đến chính bản thân cô cũng không tài nào hiểu được vì sao nguyên tắc suy nghĩ kỹ càng rồi mới nói hàng ngày bỗng bị quên lãng sau một phút kích động, ngọn lửa của sự giận dữ không kìm nén nổi đã trào dâng lên mà chẳng vì một nguyên nhân nào, chỉ vì muốn dùng những lời lẽ cay độc nhất để chất vấn anh. Nhưng từ những lời và giọng nói của anh thì có thể thấy rõ rằng, cái người ấy không phải là anh…

“Lương Duyệt !” giọng nói trong điện thoại bỗng trở nên rất trầm, và khi nó vọng đến bên cô thậm chí đã khiến cô cảm thấy rất buồn, tiếng gọi đầy đủ họ tên ấy như thể được truyền đến từ nơi xa thẳm hàng ngàn vạn dặm, thì ra cảm giác thân thiết giữa hai người trong giây lát lại như những đốm tro tàn bùng lên.

“Chúng ta đừng cãi nhau nữa có được không? Chia xa đã năm năm, anh luôn muốn tìm cơ hội để được nghe em nói, muốn hỏi em rằng em thực sự có được sống hạnh phúc không, nhưng rồi anh lại không dám gọi điện. Anh biết em đã kết hôn và cuộc sống không có nhiều lo nghĩ, anh cũng biết rằng em đã thực hiện được ước mơ trở thành luật sư, nhưng không hiểu vì sao, anh không thể nào quên em được. Nói ra cũng thật buồn cười, cho đến bây giờ anh vẫn còn giữ chiếc chìa khoá ngôi nhà của năm ấy, bởi anh chỉ sợ một ngày nào đó em lại muốn quay về để thăm nó, còn anh thì chẳng thể nào đưa em đi được. Em còn nhớ cái lỗ hổng của điều hoà không? Cái tổ chim bé nhỏ ấy năm nào cũng bay về, con chim bố thì đi kiếm mồi, con chim mẹ thì ở trong tổ để ấp cho lũ chim non, gia đình chim ấy đã phối hợp rất hài hoà và lặng lẽ. Đáng tiếc là anh đã về thăm mấy lần nhưng không sao phân biệt được đó có phải là đôi chim mà khi chúng ta cùng sống ở đó

https://thuviensach.vn

không, cũng có thể đó là lũ con của chúng? Và cũng có thể là những đứa con của con chúng….”

Cô đứng bên cạnh bàn làm việc, hai bàn tay chống xuống cạnh bàn, nước mắt rơi lã chã xuống mu bàn tay nõn nà, rồi trôi dần xuống cổ tay.

Đó là một phát hiện trong một lần tình cờ của họ. Không biết từ khi nào trong lỗ hổng của điều hoà có một đôi vợ chồng chim đến ở, mỗi buổi sáng sớm hàng ngày chúng thường kêu ríu rít, rồi bay đi bay lại suốt ngày. Sau đó Chung Lỗi lấy một tờ báo bịt kín một chỗ lại, và quay sang cười bảo Lương Duyệt, làm như vậy để che cho chúng đỡ gió và chúng có thể yên tâm làm tổ đẻ con. Rồi một lần khác, nhân lúc chim bố chim mẹ đi vắng, hai người đã lấy trộm chiếc tổ của chúng xuống để xem.

Đó là một ngôi nhà xinh xắn làm bằng lông chim và que rác, tuy có hơi rối nhưng rất tinh tế, mỗi một sợi cỏ trên đó dài hơn hẳn mình của mỗi con chim ấy, nên khi vượt gió trở về, chúng đã phải rất cố gắng để tha nó về tổ. Mỗi lần nhìn thấy đôi chim ấy, Lương Duyệt đều bật lên nói với Chung Lỗi rằng: “Ngôi nhà luôn là niềm mơ ước của tất cả những ai khao khát có một mái nhà, để có được một ngôi nhà thì dù có vất vả gian khổ đến mấy cũng rất đáng.” Sau khi xuýt xoa xong, anh liến nâng đôi bàn tay của cô lên, cười và đáp: “Ngốc, yên tâm đi, em sẽ không phải lo lắng, vất vả cho ngôi nhà của chúng ta đâu. Một mình anh đã quyết định rồi. Lúc ấy, anh sẽ làm một ngôi nhà có chiếc cửa sổ có cửa kính thật to để em ngồi bên trong viết những tiểu thuyết tình yêu mùa thu của rmình là được. Em không cần phải lo lắng điều gì, tất cả đã có anh. Cứ chờ anh!”

Cô đã chờ đợi và chờ đợi, anh đi xa năm năm, và cô đã chờ cho tới khi người khác mua nhà cho cô; còn anh thì đã chờ cho tới khi người yêu đột ngột rời xa mình.

“Thực ra, tối hôm qua khi nhìn thấy bản báo cáo, anh thực sự đã hơi do dự. Bây giờ, khi anh đã có thể có đủ sức mang lại cho em một ngôi nhà, anh

https://thuviensach.vn

muốn em trở về bên anh. Nhưng rồi, anh lại sợ em hận anh vì điều đó. Chuyện làm em xấu hổ nhất anh không muốn làm, anh lại càng không muốn em rơi vào hoàn cảnh khốn cùng một lần nữa. Ngốc, anh yêu em, vì vậy anh không muốn làm cho em buồn, dù vì điều gì bất cứ, anh cũng không muốn." Chung Lỗi than lên một lần nữa.

"Chung Lỗi…" cô cảm thấy vô cùng áy náy, nhưng lại chẳng tìm được lời nào an ủi anh.

"Em hãy hỏi anh ta xem, dù chuyện này là thật hay giả thì cũng vẫn nên có sự chuẩn bị trước là tốt hơn cả. Nếu chờ khi sự việc xảy ra thật sự rồi mới lo thì đã muộn." Cuộc nói chuyện giữa hai người không có lời kết thúc, máy đã tắt đột ngột ở đầu dây bên kia. Tiếng tuýt tuýt của đường dây khiến cô cứ ngây người ra, trong lòng dậy lên một cảm giác rất khó tả.

Anh ấy lại bắt đầu che giấu những vết thương lòng của mình ư? Lương Duyệt có thể hình dung ra tâm trạng của anh lúc này. Tắt máy điện thoại có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất, anh ấy đã không thể làm được gì khác. Xem ra, anh ấy đã tìm được biện pháp tự giải thoát rồi, và biện pháp đó rất có hiệu lực.

Vậy, ai là người có thể nói cho cô biết, bước tiếp theo nên như thế nào đây?

Sáu rưỡi, thư ký Đổng bước vào phòng hỏi Trịnh Hy Tắc: "Chủ tịch Hội đồng quản trị, cuộc họp đã sắp xếp xong rồi, chín giờ sáng mai sẽ họp đúng như kế hoạch. Bây giờ anh có cần tôi gọi lái xe cho không?"

Trịnh Hy Tắc đang đứng dựa vào cửa sổ nhìn về phía xa. Ánh nắng chiều dần nhạt đang nhích qua người anh, bộ trang phục màu đen trong ánh nắng chiều khiến anh càng trở nên trầm lặng, điếu thuốc ở đầu ngón tay lập loè, như đang chờ đợi sự phán quyết cuối cùng sau những do dự cân nhắc. Bên ngoài khung cửa kính góc độ rộng, những ngọn đèn đường lần lượt

https://thuviensach.vn

được bật sáng, toả ánh sáng màu vàng nhờ. Anh vẫn không quay đầu lại, dù đã nghe thấy tiếng của người thư ký.

Thư ký Đổng đứng ở cửa, vẫn tỏ ra rất bình thản trước thái độ ngạo mạn của Trịnh Hy Tắc. Trong năm năm Trịnh Hy Tắc đảm đương chức Chủ tịch hội đồng quản trị, thành tích trong kinh doanh đầu tư của tập đoàn Trung Thiên đã có sự phát triển rõ ràng và ai cũng đều nhận thấy, thế nhưng có một số điều là quy tắc trong những mánh lới làm ăn của giới thương nhân đã bị người ta phát hiện, và thế là hình ảnh tốt đẹp bỗng chốc tan thành mây khói, nếu như vẫn chưa bị thất nghiệp thì Trung Thiên vẫn mãi là người khổng lồ trong ngành thương nghiệp được mọi người ca tụng. Thật ra đối với những viên chức bình thường thì điều mà họ quan tâm nhất bây giờ vẫn là tiền lương của ngày hôm nay và tiền thưởng cuối năm như thế nào, còn chuyện các cấp lãnh đạo có vi phạm hoặc có gian lận trong làm ăn hay không họ đều cảm thấy không đáng chú tâm.

“Mọi người về cả đi, ngày mai chúng ta sẽ tập trung sớm hơn một chút. Tôi muốn ở đây một mình một lúc, đừng ai làm phiền đến tôi.” Làn khói mỏng đã che khuất nét mặt của anh, chỉ còn lại một đốm sáng, đó cũng chính là sự ấm áp duy nhất mà anh dành cho mình lúc này.

Thư ký Đổng vâng một tiếng rồi lùi ra, Trịnh Hy Tắc vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Anh không muốn về nhà, thiếu đi một người nằm ngủ ở bên, chiếc giường rộng ấy chắc sẽ khiến cô cảm thấy lạnh lùng. Khi vừa mới chuyển đến Quang Mẫn Uyển, anh không chỉ một lần phàn nàn về các đồ vật, nào là sự ấm áp trong căn phòng mùa đông rất kém, trong phòng lúc nào cũng tối tăm tuy đã sửa chữa và lắp thêm lò sưởi, nhưng tình hình chẳng cải thiện được là bao, và lúc trở về, anh vẫn luôn cảm giác nó trống trải đến lạ lùng.

Khi Lương Duyệt chuyển đến đó, thì việc đầu tiên cô làm là đổi tấm rèm cửa dày nặng màu sáng bạc thành tấm rèm bằng sa mỏng có những cánh hoa nhỏ màu lông gà, cái màu sắc tươi sáng ấy không hợp với căn phòng gồm những đồ vật sang trọng. Nhưng trong khoảnh khắc Lương Duyệt kéo

https://thuviensach.vn

tay chỉ cho anh xem thì lập tức anh đã cảm thấy ngay sự ấm áp của ngôi nhà. Cô thích đôi dép lê có đồ chơi to nặng, cô thích những chiếc gối mềm to tướng, cô thích đặt những đồ chơi nhỏ hình đôi ở trong phòng ngủ, cô còn thích nuôi hai chú cá vàng thuộc loại rẻ tiền nhất ở đầu giường. Những thứ mà cô thích rất nhiều, và cũng dần làm thay đổi ấn tượng của anh về ngôi nhà. Trịnh Hy Tắc nhận ra rằng mình càng ngày càng thích được trở về nhà sau những bữa tiệc chiêu đãi đón tiếp.

Trước đây khi chưa có cô, sau mỗi tiệc nhậu muộn, anh thường ở lại khách sạn, vì đối với anh thì khách sạn và nhà là như nhau. Thế nhưng cô đã thay đổi thói quen bao nhiêu năm qua của anh một cách dễ dàng, thậm chí là vô cùng dễ dàng.

Cũng có những lúc thấy không hợp, hoặc mỗi khi muốn chống cự lại, thì cô thường nghiêm mặt lại và cảnh cáo anh rằng, “Nếu em cũng chỉ là một người đầu tư của cuộc làm ăn này, thì em cũng có quyền thay đổi cuộc sống của mình, nếu em không được sống vui vẻ thì anh cũng sẽ chẳng có gì cả.”

Người phụ nữ ngốc nghếch, thực ra cô vốn chẳng có gì cả, thế nhưng lại luôn tưởng tượng mình là nữ siêu nhân cứu rỗi cho thế giới và dốc toàn bộ tâm sức của mình để cứu vớt tất cả những người đang giãy giụa trước cái chết trước mặt mình.

Anh đã nói với cô rằng, để giành lại quyền khống chế tập đoàn Trung Thiên, thì kết hôn chỉ là cái cớ, còn nguyên nhân thực tế của nó là anh đã yêu sự tự tin và kiên cường của cô từ lúc nào không rõ, trong đôi mắt đang gần mất đi nụ cười kia vẫn còn giữ lại những thứ mà anh thích nhất.

Những người qua lại phía ngoài toà nhà thưa thớt dần, bước chân của họ vội vã, tất cả đều chứng tỏ cho sự khát khao gia đình.

Người phụ nữ ngốc nghếch ấy sao lại không học nổi chuyện lái xe nhỉ?

https://thuviensach.vn

Cái bóng hình cầm lấy chiếc ví và nhảy vội ra khỏi xe, sao mà nhỏ bé trong cái nhìn của Trịnh Hy Tắc từ tầng cao thứ mười, thậm chí anh còn nhớ cả đến đôi chân, và chiếc eo mềm mại của cô khi anh vuốt ve trong những lúc tình cảm dâng trào. Cô ấy tới đây làm gì nhỉ? Đến để thử thách sự kiên trì của anh chăng? Hay là đến để nói với anh lời chia tay?

Trịnh Hy Tắc vẫn đứng bất động, để chờ đợi người phụ nữ đang vội vàng đi lên, người ấy là vợ anh, và là người yêu của người đàn ông khác.

https://thuviensach.vn

Chương 19: Tình Yêu Hữu Chung Vô Thuỷ

"Luật sư Lương!" tiếng gọi của người thư ký trực ban bị tiếng đóng của cánh cửa làm gián đoạn. Cùng với việc đóng cánh cửa lại, Lương Duyệt thờ phào một cái nhẹ nhõm. Trịnh Hy Tắc đang đứng và rít thuốc một cách thoải mái trong bóng tối và đưa mắt ngắm nhìn cảnh thành phố trong đêm. Tất cả đều rất yên bình, tĩnh lặng, dường như ở đây chẳng hề xảy ra chuyện gì.

Cô thở phào một cái.

Có thể là cô đã lo lắng thừa. Ít nhất thì bây giờ trông anh cũng chẳng có vẻ gì của một người đang bị những mối ưu phiền vây bọc.

Đứng im lặng một hồi sau lưng anh, cuối cùng thì con người thiếu kiên nhẫn đã buộc cô lên tiếng phá tan sự im lặng: "Em nghe nói Trung Thiên có thể sẽ phải chịu sự kiểm tra của Uỷ ban giám sát vì việc huy động vốn đầu tư phi pháp và những hành động vi phạm pháp luật. Vì vậy em tới để xem thế nào. Anh…đã biết chuyện đó chưa?"

Trịnh Hy Tắc từ từ quay đầu lại, mắt chăm chăm nhìn vào cô lúc đó vẫn còn đang thở hổn hển và nhếch môi lên hỏi: "Em đến vì chuyện gì?"

"Em…em là cố vấn luật sư của Trung Thiên." Khuôn mặt đỏ bừng và hơi thở gấp gáp của Lương Duyệt, khiến người ta không rõ đó là vì cô vừa chạy gấp lên hay vì quá căng thẳng.

"Trung Thiên có ba nhà cố vấn luật, văn phòng luật sư Nghiêm Quy chỉ là một trong số đó. Một khi mà Trung Thiên bị kiểm tra thì em và Nghiêm Quy cũng sẽ phải đứng ngoài cuộc. Về các quy định của luật chắc em sẽ

https://thuviensach.vn

phải hiểu rõ hơn anh. Em nói xem, em tới như thế thì có tác dụng gì không?" Anh hơi nhích người, nụ cười tỏ ra rất nhẹ nhõm.

"Ít nhất thì trước lúc ấy em cũng có thể đưa ra những tư vấn về luật thật đầy đủ cho Trung Thiên, em phải làm gì đó để xứng đáng với số tiền lương mà em đã lĩnh từ tập đoàn." Lương Duyệt đáp đầy lý lẽ, cố gắng không rời mắt khỏi khuôn mặt bình thản và tự tin của Trịnh Hy Tắc.

Trịnh Hy Tắc đang đứng quay lưng lại phía các ngọn đèn rực rỡ, vì thế nhìn thấy cô dưới ánh sáng muôn màu của các ngọn đèn anh bỗng nở nụ cười. Anh bước tới và nắm lấy bàn tay giá lạnh của cô đang buông bên mép váy, nâng nó lên nhìn một lát rồi lại càng cười lớn hơn. Anh đẩy cửa, rồi bất chấp sự kháng cự của cô, kéo tay cô cùng bước ra khỏi phòng.

Nét mặt Lương Duyệt bỗng thay đổi hẳn, ngoài dịp lễ kỷ niệm ngày thành lập tập đoàn hàng năm, khi ở công ty quan hệ giữa hai người chỉ là quan hệ về công việc, thậm chí những nhân viên mới tới Trung Thiên hơn một năm vẫn không thể biết được họ là vợ chồng của nhau, cho nên việc hai người nắm tay nhau cùng bước ra khỏi Trung Thiên không khỏi khiến cho Lương Duyệt cảm thấy do dự. Cô hạ giọng, khẽ nói: "Trịnh Hy Tắc, anh bỏ tay ra đi, anh là người luôn rất không thích những việc làm đem chuyện tình cảm riêng tư vào trong công việc cơ mà? Nếu anh vi phạm điều đó thì phải xử lý thế nào đây?"

Trịnh Hy Tắc đang đi ở phía trước, nghe cô nói thế, bèn cất tiếng cười ha hả, khiến cho nhân viên thư ký trực ban và cả thư ký Đổng nghe tiếng chạy tới, đều không khỏi ngạc nhiên và đứng ngây ra nhìn. Bởi từ rất lâu rồi họ không thấy Chủ tịch Hội đồng quản trị cười như vậy.

Lương Duyệt cố gắng gỡ tay Trịnh Hy Tắc, nét mặt vẫn cố giữ nụ cười điềm tĩnh tự tin, và gật đầu chào đối với tất cả những nhân viên đang quan sát họ, tay cô ngấm ngấm véo vào mu bàn tay của anh, nhưng xem ra cô không thể nào thoát khỏi bàn tay cứng như một gọng kìm. Cô bị kéo đi

https://thuviensach.vn

trong trạng thái có một bàn tay khác đỡ và giữ chặt ngang thắt lưng, điều đó đã khiến cô không tránh khỏi cơn kích động chỉ muốn giẫm lên chân anh một cái. Nhưng Trịnh Hy Tắc dường như không để ý tới tâm trạng của cô, anh cười và nói với thư ký Đổng: “Hãy chuẩn bị xe cho tôi, chúng tôi về nhà bây giờ.”

Trời, nhìn vẻ ngạc nhiên như trời trồng của thư ký Đổng thì biết cảnh tượng trước mắt khiến người ta ngạc nhiên đến cỡ nào. Đêm trước của ngày phải trải qua một thử thách cam go mà Chủ tịch Hội đồng quản trị vẫn giữ được nụ cười tươi tỉnh trên mặt, thậm chí còn nắm tay vợ bước ra khỏi công ty để về nhà, điều này không chỉ làm dịu đi sự căng thẳng chẳng lời nào có thể nói hết, mà ngay cả vẻ thể hiện tình cảm âu yếm với vợ cũng cao hơn hẳn mức độ thường ngày .Nhưng sao vẻ mặt của Lương Duyệt lại có vẻ gượng gạo thế kia nhỉ? Không có lẽ hai người đang giận hờn nhau?

Sau khi nhận được điện thoại, người lái xe nhanh chóng đưa xe tới trước cổng của Trung Thiên. Trịnh Hy Tắc nắm tay Lương Duyệt bước vào thang máy đi xuống trong cái nhìn ngỡ ngàng của mọi người. Khi cánh cửa thang máy khép lại, nụ cười trên môi Lương Duyệt lập tức biến mất, cô nghiêm mặt nói: “Được rồi đấy, công trình tạo dựng hình ảnh của anh đã thành công tốt đẹp rồi, bây giờ đã đến lúc anh nên nói với em, rút cục là đã có chuyện gì?”

Trịnh Hy Tắc dựa vào thang máy vẻ lười biếng, rồi buông bàn tay đầy mồ hôi của cô ra, nhìn sâu vào mắt cô, đáp: “Lương Duyệt, anh rất vui vì em đã có thể tới đây. Nhưng em hãy tin anh, sự việc hoàn toàn không hề đơn giản như những gì mà em đã nghĩ.”

“Thế thông tin về việc thanh tra là thật hay giả?” là một người nhạy cảm, cô đoán ngay ra cốt lõi của vấn đề được che giấu ở bên trong, và cũng chính vì như vậy nên sự thật đáng sợ phía sau đó đã khiến cô bỗng chốc rùng mình.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta đã sống với nhau bốn năm rồi, em nói xem?” Anh đưa tay xoa cằm, vẻ mặt với nụ cười rất mơ hồ kia có lẽ đã đánh lừa được không ít trái tim thiếu nữ ngây thơ, nhưng lúc này Lương Duyệt chỉ muốn làm hai việc, một là tát cho cái khuôn mặt có nụ cười đắc ý kia một cái, hai là đổi tay tát vào mặt mình một cái thật mạnh.

Đúng là một vòng vây rất rõ! Vẫn với chiêu thức cũ và một kế hoạch đầy lỗi, chỉ có những người trong lòng chứa đầy sự tham lam, ít suy nghĩ mới không nhìn thấy những bí ẩn trong đó. Nhưng cô không thể hiểu được là vì sao? Không có lẽ cô cũng lại có những mưu tính với anh?

Anh cúi người, ghé vào sát tai cô thì thầm: “Nói thật lòng, anh thực sự không ngờ rằng anh ta lại nói chuyện đó với em, và điều càng khiến anh thấy bất ngờ hơn là em đã tới đây.”

“Anh đang khen ngợi cho sự lương thiện chân thật của chúng tôi hay cho rằng trí tuệ của chúng tôi quá tầm thường đây?” Lương Duyệt quay người lại lạnh lùng chất vấn con người có khuôn mặt đang cười cợt kia.

Anh cười đáp: “Anh chỉ có thể nói là, em đã có thể tới đây, điều đó khiến anh rất vui, còn vui hơn cả kết quả của cuộc họp ngày mai.”

Trong khoảnh khắc khi mà cánh cửa thang máy mở toang ra, Trịnh Hy Tắc cúi xuống hôn lên môi Lương Duyệt. Nữ nhân viên phục vụ ở đại sảnh ngây người, ngạc nhiên nhìn thấy tấm lưng thẳng của Chủ tịch Hội đồng quản trị qua cánh cửa cầu thang máy vừa mở ra rồi lại đóng lại.

Anh ôm cô vào lòng, không để cho ai nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng lên của cô, và cũng không cho ai một cơ hội mang cô đi một lần nữa.

Có thể, cô cũng sẽ hận anh, nhưng anh thà để cho cô hận cũng sẽ nhất định giữ cô lại bên mình suốt đời.

https://thuviensach.vn

Khi cô Đường mở cửa, cô đã không hề tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Lương Duyệt quay về, mà chỉ cười với vẻ của một người đôn hậu rồi né người nhường lối để hai vợ chồng bước vào nhà. Lương Duyệt theo thói quen cũ, ném chiếc túi xuống ghế sa lông, rồi lại theo thói quen cúi xuống tìm đôi dép lê trong giá giày dép, nhưng khi bàn tay cô vừa đưa ra trước tủ giày cô mới chợt nhớ ra, mọi đồ vật đều đã được cô gói ghém mang đi từ sáng sớm.

Nơi đây không còn là nhà của cô nữa.

Vẻ thẫn thờ, mất mát trên nét mặt cô đều được Trịnh Hy Tắc nhìn thấy, anh mủm mỉm cười, ôm lấy cô từ phía sau. Bị bất ngờ cô chưa kịp kêu lên bảo anh đặt xuống thì anh đã nhanh chỏng sải bước bế bổng cô lên gác và đi vào phòng ngủ.

Khi đặt đôi chân trần lên tấm thảm len của phòng ngủ, cô không khỏi có cảm giác ám áp và râm ran, những tình cảm phức tạp hỗn độn lại ùa về trong lòng, cô cũng không nghĩ ra những lời gì để nói.

“Nếu không nghĩ ra được lời gì để nói thì hãy đi vào tắm đi. Sáng ngày mai anh còn phải đi họp, anh muốn đi ngủ sớm.” Dường như Trịnh Hy Tắc đã thấy được vẻ khó xử của cô nên đã tìm ra một cái cớ khác để cô khỏi phải lên tiếng.

Gần đây sao bỗng dưng anh ấy lại có vẻ thích đi ngủ sớm thế nhỉ? Hôm qua như thế rồi và hôm nay lại cũng như thế.

Khi cô tắm xong trở lại phòng ngủ thì anh đã nằm yên trên giường. cô tìm một hồi lâu cũng chẳng thấy còn lấy một chiếc áo ngủ nào, vì thế khi ra khỏi phòng tắm cô tiện tay với lấy một chiếc áo sơ mi của anh trên mắc quần áo.

Chiếc áo sơ mi màu xanh thẫm là món quà mà cô mua tặng cho anh trong một ngày lễ nào đó cô không còn nhớ nữa, nhưng là để đáp lại món quà là đôi khuyên tai kim cương mà anh mua cho cô. Từ trước tới nay, anh

https://thuviensach.vn

luôn là người tỏ ra rất hào phóng trong việc mang lại niềm vui cho phụ nữ. Cô Trình đã được hưởng những gì từ anh cô không rõ, nhưng đối với cô thì mỗi lần vào dịp lễ tết hay ngày kỷ niệm nào đó anh cũng đều tặng cô những đồ vật trang sức. Anh không thích những phụ nữ mang quá nhiều trang sức loè loẹt, vì thế khi chọn đồ bao giờ anh cũng chú ý những thứ trang nhã lịch sự. Lương Duyệt suy nghĩ tới những lần xuất hiện trong các cuộc gặp gỡ tiệc tùng chắc chắn cũng sẽ phải dùng đến chúng, vì thế cô đã không từ chối, mỗi lần nhận quà xong cô đều mua quà tặng lại, cô cũng biết rõ sở thích của anh, nên chỉ cần một tiếng sau là việc chọn lựa mua quà tặng lại đã được giải quyết xong. Giữa hai người luôn luôn là có đi có lại, vui cùng san sẻ.

Còn chuyện như khi nào anh mặc, hoặc đã mặc chúng chưa, cô chưa bao giờ quan tâm, để ý. Cũng giống như những đồ vật mà anh tặng cô, có rất nhiều đồ cô chưa hề đụng tới dù chỉ một lần.

Cô thường nghe người ta nói rằng, áo sơ mi của đàn ông là thứ mà rất dễ gợi cảm, chỉ cần phụ nữ mặc nó lên người là lập tức khơi dậy lòng ham muốn chiếm đoạt của đàn ông. Đáng thương sao khi ở nhà cô cũng phải mặc như vậy, quả thực cô chẳng còn biết phải làm gì hơn thế. Tuy có phần hơi khó xử, nhưng dù sao cũng vẫn cứ hơn là để mình trần đi đi lại lại trong nhà. Mặc dù buổi tối cô Đường hầu như không lên gác, nhưng là một người theo chủ nghĩa truyền thống Lương Duyệt không sao quen được với điều đó.

Cô xắn ống tay áo lên, khuy áo cũng cài đến cái cuối cùng gần cổ nhất, vì thế vạt áo có phần hơi ngắn, chỉ vừa chạm tới giữa đùi, cô cứ phải kéo chỗ này che chỗ khác, cố gắng hạn chế tối đa việc đi lại, nếu có thì mỗi bước đi bước nào cũng rất thận trọng.

Nhìn kỹ dưới ánh trăng mờ ảo, thì dường như Trịnh Hy Tắc đang nằm quay lưng về phiá cửa sổ đã ngủ say. Lúc đó cô mới yên tâm nằm xuống mép giường khẽ kéo góc chăn đắp lên người, chiếc áo sơ mi khi cô đặt chân

https://thuviensach.vn

nằm xuống giường bị kéo lên, để lộ bắp chân nõn nà. Cô vội túm lấy góc chăn trùm lên đó, đưa mắt thận trọng nhìn người nằm bên cạnh, trút một hơi nhẹ nhõm và nằm xuống.

Cô nín thở nằm co mình trên giường, cố gắng trấn tĩnh và nghĩ ra đối sách, vì vậy mà cô không nhìn thấy khoé môi khẽ nhếch nụ cười của Trịnh Hy Tắc trong bóng đêm. Thực ra anh đã nhìn thấy cô ngay từ lúc cô bước vào cửa.

Trong đầu anh vốn đang nghĩ đến nội dung của cuộc họp ngày mai nhìn thấy vẻ lấm lét của cô khi bước vào, anh tưởng rằng cô không quen với việc đi chân trần, nhưng dáng vẻ của cô dưới ánh trăng màu bạc đã làm anh phải chú ý.

Đó là một chút e ấp, một chút cảnh giác, một chút hoang mang và một chút lúng túng.

Anh không muốn làm cho cô giật mình vì thế giả vờ như đã ngủ say, nhưng khi ngửi thấy mùi hương thơm trên người cô toả ra thì dường như lý trí của anh đã bị lu mờ. Cô từng nói rằng cô thích nhất loài hoa bách hợp, đến cả nước gội đầu cũng phải tìm bằng được loại có chứa thành phần hoa bách hợp. Đó là loại nước gội đầu gì nhỉ? Anh lại quên mất rồi nhưng anh không thể không thừa nhận rằng mùi của nó rất thơm.

Thấy cô có vẻ đã lơi lỏng việc cảnh giác, nằm có vẻ thoải mái hơn, anh lập tức giang tay ra và kéo cô vào lòng mình.

Bị bất ngờ, Lương Duyệt vẫn còn chưa hết bàng hoàng thì lại bị Trịnh Hy Tắc cắn khẽ một cái vào cổ, lúc đó cô mới ý thức được về một ham muốn đang ùa đến. Cô chỉ còn biết giương mắt nhìn con người tưởng đã ngủ say ấy mỉm cười, rồi nói bằng một giọng khàn khàn : “Anh thích em mặc chiếc áo sơ mi này của anh.”

Động tác tiếp theo ngay đó là đôi môi anh áp xuống và bắt đầu hôn.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc khác với Chung Lỗi. Mặc dù lúc đó Chung Lỗi vẫn còn ít tuổi, nhưng những lúc ái ân, phần nhiều anh tỏ ra rất đỗi dịu dàng, giữa những lời trêu đùa xen kẽ, hơi thở của anh dồn dập. Là người tinh tế, trong những giây phút quan trọng nhất bao giờ anh cũng hỏi xem cảm gíac của cô lúc đó thế nào. Còn Trịnh Hy Tắc lại thích theo kiểu tấn công. Là người luôn có ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ, anh không cho phép người phụ nữ có bất cứ sự phản kháng nào, vì vậy anh có vẻ thích nắm lấy cổ tay cô, rồi dùng lưỡi và bàn tay lướt trên khắp cơ thể cô.

Đã ở cái tuổi hơn ba mươi rồi, những vận động có lợi cho sức khoẻ và tình cảm chẳng nên kháng cự lại nhiều làm gì. Lương Duyệt tự ru ngủ mình, phụ nữ cũng có nhu cầu sinh lý,chỉ khi thực sự thoát ly khỏi tình cảm thì mới là có quyền làm chủ đối với cơ thể mình. Nhưng, cứ mỗi lầm sắp chìm đắm, cô lại cố chống chọi để rồi ở trong trạng thái giữa đê mê và sự tỉnh táo. Kỹ thuật của Trịnh Hy Tắc thực sự không tồi, và đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến sự chống cự của cô trở nên yếu ớt, nhưng, hôm nay…

“Nào, hãy tập trung vào đi…” anh dùng tay đỡ người, nói với vẻ rất nghiêm túc.`

Lương Duyệt nhắm mắt lại, trong lòng rối ren, mỉm cười một cách yếu ớt thay cho câu trả lời. Thái độ của cô khiến Trịnh Hy Tắc rất không vui, anh giữ chặt thắt ngang lưng cô để nó cùng hưởng ứng với động tác của mình. Né ttránh không thành, Lương Duyệt chỉ còn biết phó mặc theo bản năng và ngửa người về phía sau.

Anh mỉm cười, buông cổ tay cô, đưa bàn tay có những ngón dài vuốt ve khuôn mặt cô, “Thì ra, cơ thể em thật thà hơn con người em.”

Những lời nói giữa vợ chồng cũng tác động đến thần kinh rất nhạy cảm của Lương Duyệt, cô bỗng cảm thấy lòng lạnh hẳn đi, cô định đẩy tay anh

https://thuviensach.vn

ra, nhưng cái đẩy ấy lại quá nhẹ, bàn tay đầy sức mạnh của anh vẫn đang dừng lại ở bên má cô.

Hơi thở của anh vẫn rất nặng nề, còn tiếng động vẫn rất bình thản. Tiếng hổn hển cố nén chứng minh cho sức mạnh ý chí của con người đầy lòng kiêu hãnh, vì thế anh hoàn toàn có lý do để cười nhạo Lương Duyệt. Quần áo xộc xệch, cái vẻ ngoài tưởng chừng cứng cỏi của cô sớm đã bị dồn lại và kéo xuống thành một đống. Anh cần một sự trao đổi, vì vậy, anh cắn vào ngón tay đeo nhẫn ở bàn tay trái của cô, áp đầu vào mặt cô, ánh sáng của kim loại loé lên, anh nói bằng giọng rất vui vẻ: “Hôm nay, biểu hiện của em rất tốt. Đây là phần thưởng em xứng đáng được nhận.”

Anh ghé sát tai cô nói bằng giọng rất đỗi dịu dàng, hơi thở từ miệng anh phả ra nóng ấm khiến cô thấy buồn buồn bên tai. Anh nói: “Nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay em, anh bỗng nhiên không muốn chấp nhận rằng mình thua. Cho dù tương lai ra sao thì hôm nay anh cũng muốn mình cố gắng một lần.”

“Anh nói xem.”

Chiếc giường quen thuộc và người chồng quen thuộc, tấm chăn đắp trên người nữa cũng là chiếc chăn mà cô thích nhất, nhưng sao cô cảm thấy lạ lẫm đến vô cùng. Chính giờ phút đấy cô bỗng nhiên muốn được hiểu về chính mình và cả những người luôn bao bọc xung quanh mình trong nhiều năm qua.

Có thể cô đã bỏ lỡ điều gì đó.

https://thuviensach.vn

Chương 20: Chuyện Năm 2004 (Phần 1)

Ngày Chung Lỗi ra nước ngoài, anh đã kiên quyết không chịu để cho Lương Duyệt đi tiễn, hai người cứ giằng co nhau mãi khiến bữa sáng bị kéo dài, rồi sau đó cả hai ngồi lặng lẽ ăn, chẳng ai chịu từ bỏ. Sau khi húp nốt ngụm cháo cuối cùng, Chung Lỗi đứng dậy thu dọn bát đũa, Lương Duyệt ngăn anh lại và nói : "Cứ để đó đi, khi về em sẽ rửa."

Nhưng anh vẫn không dừng tay mà vẫn chậm rãi thu dọn mấy chiếc đũa còn lại và chỉ một loáng sau đã thu dọn sạch sẽ mọi thứ trên bàn, sau đó anh mới đáp: "Em không thích rửa bát cứ để anh rửa!"

Yêu chiều quá mức là điều rất nguy hại, suýt nữa thì Lương Duyệt đã bật khóc vì những lời này của anh và nói rằng thực ra cô không muốn để cho anh đi.

Trong hai năm không có anh ở bên cạnh chắc chắn sẽ rất khó khăn. Trong những năm cô sống ở Bắc Kinh, may mà có anh ở bên cạnh nên những ngày tháng cay đắng gian khổ cũng trở nên ngọt ngào, và nó đã giúp cô tiếp tục sống. Nếu anh đi rồi, cô sợ mình sẽ không thể nào sống theo quỹ đạo như trước nữa.

Anh bê bát đũa đứng trước chậu nước, còn Lương Duyệt đứng dựa vào cửa nhìn anh cẩn thận rửa từng chiếc bát một, hết bên trong lại đến bên ngoài từng tí từng chút một, dường như anh đang muốn đem những giây phút còn lại cuối cùng in đậm vào trong kí ức, dường như anh không nỡ rời xa……

Lương Duyệt cảm thấy trong lòng rưng rưng, cô cố làm ra vẻ cứng cỏi nói : "Anh đừng rửa nữa, anh chỉ có thể giúp em được một lúc chứ đâu có

https://thuviensach.vn

thể giúp dược cả đời. Anh cứ làm như vậy chỉ tạo thành thói quen xấu cho em mà thôi, anh đi rồi từ ngày mai em biết tìm đâu ra người giúp việc cho mình?"

Khuôn mặt gầy guộc của anh ngây ra trong giây lát, rồi sau đó anh nhe răng cười, đáp, "Thấy chưa, đấy là báo ứng của việc em cứ bắt nạt anh đấy, chờ khi anh về xem em còn dám để cho anh rửa bát nữa không."

Ngón tay cô khẽ động đậy, cô quay phắt người lại, xoay lưng về phía anh đáp: "Để em đi xem hành lí giúp anh, anh cứ để bát ở đó đi, em đã nói là không cần anh rửa giúp em rồi cơ mà."

Hai năm chỉ là 670 ngày, nếu Lương Duyệt sống tới 70 tuổi thì đó cũng chỉ bằng 1/35 mà thôi, vì vậy cô đã thuyết phục mình rằng sau chuyến đi này của Chung Lỗi thì cuộc sống sau này sẽ khác hẳn.

Chỉ tiêu trong kế hoạch bồi dưỡng lần này của công ty chỉ có hai suất, trong số rất nhiều những ứng cử viên, Chung Lỗi là người duy nhất có ý muốn thảo luận về việc quay trở về, và cũng là người không được quyết định lựa chọn ngay lập tức.Không chờ anh nói hết, Lương Duyệt đã lập tức giơ tay lên tỏ ý tán thành. Chỉ có những người ngốc nghếch mới không chấp nhận kế hoạch đi bồi dưỡng miễn phí, huống chi phụ trách tập huấn lần này là Merrill Lynch, xếp thứ năm trên toàn thế giới, lại được đặt chân lên phố UÔN, vì thế mà danh tiếng chắc chắn sẽ hơn hẳn (cái mác bề ngoài chắc chắn sẽ tăng lên 2 chân kính). Vì thế Lương Duyệt không nói gì nhiều ngoài việc hết lòng ủng hộ để anh có cơ hội giành lấy xuất bồi dưỡng này.

Thực ra cuộc cạnh tranh ấy khá dễ dàng, trong thời gian làm việc ở tổng công ty Chung Lỗi đã tích lũy được khá nhiều kinh nghiệm khi làm việc với các giám đốc, thêm vào đó anh còn có ưu thế tuổi đời còn trẻ, và anh đã vượt qua một người kém anh không đáng là bao.

https://thuviensach.vn

Vào buổi tối công bố danh sách, cô đã vui sướng tới mức không sao ngủ được, cô cứ trăn trở ở trên giường và đòi anh nói cho cô nghe về những vấn đề chi tiết có liên quan đến Merrlill Lynch. Giọng anh rất trầm,anh cứ ôm cô từ phía sau, mặt vùi vào lưng cô, thì thầm nói cho cô nghe về lịch sử của tập đoàn Merrliii Lynch…….

“Merrlill Lynch có cơ cấu chi nhánh và văn phòng đại diện ở bốn mươi tư quốc gia, doanh số mà các khách hàng uỷ thác cho họ hiện nay lên tới 170 tỷ USD…….ngốc ạ…”

“Sao cơ?”……..

“Anh không đi nữa, được không? Anh không muốn xa em.”Anh không thay đổi tư thế, hai tay vẫn ôm chặt lấy ngang lưng Lương Duyệt. Lương Duyệt bỗng thấy lòng quặn đau, cười và nói : “ Anh đúng là đồ vô dụng, chỉ có 2 năm mà cũng không thể thiếu phụ nữ được hay sao?”

Sau đó là một sự im lặng.

Lương Duyệt gắng sức kéo chiếc khoá lại, rồi xách chiếc hòm hành lý lên. Những thứ đựng trong hòm hành lý ấy là tất cả những gì mà Lương Duyệt đã phải dành cả một tuần lễ để chuẩn bị rất kỹ càng. Để làm được việc này, cô đã phải tham khảo ý kiến bạn bè và cả bạn của bạn là những người đã từng xuất ngoại, rồi sau đó chạy khắp mọi nơi, nhất là ở các khu chợ bán xỉ để mua cho bằng được mọi thứ đã được ghi ra một tờ giấy. Chính vì thế mà chiếc hòm rất nặng, nó chứa đựng tình cảm mà cô đã dành cho anh.

Chung Lỗi đi ở phía sau cô, nhìn theo bóng cô lẻ loi với chiếc valy, nói : “Ngốc ơi, anh thật sự là không muốn đi.” Cô gạt nước mắt, nhưng vẫn quay lưng về phía anh nói : “Đừng ngốc nữa, sự nghiệp mãi mãi là thứ quan trọng hơn phụ nữ, hơn nữa, em cũng sẽ không bỏ chạy theo người khác đâu,

https://thuviensach.vn

em sẽ ngoan ngoãn chờ đến khi anh trở về trong vinh quang để còn được thơm lây chứ!”

Có lẽ tất cả những người phụ nữ thời xưa khi tiễn chồng đi thi cũng đều tự an ủi mình như vậy, họ đã chứng minh sự kiên trinh và chung thuỷ nhất định sẽ chiến thắng sự tàn khốc của thời gian và nỗi cô đơn trong suốt mấy nghìn năm qua, họ đã chờ đợi cho đến khi tóc bạc xương khô và họ vẫn tin như rằng sẽ có một ngày chồng họ trở về vinh quy bái tổ, sẽ có một ngày chồng họ trở về đón họ trên chiếc kiệu tám người khênh… Những người không trở về là bao nhiêu, những người phụ nữ không chú ý và những người trở về nhưng bên mình lại có những thê thiếp xinh đẹp đi cùng, họ cũng không chú ý, chỉ cần người ấy chịu trở về cũng đã là sự khẳng định đối với niềm tin và lời thề kiên định lúc đầu, cũng đã là ân huệ lớn lao nhất đối với họ rồi.

Thực ra những người phụ nữ ấy đã đánh bạc, họ đem cả cuộc đời của mình để đổi lấy nửa câu thề của một người đàn ông. Chẳng cần người khác nói cho họ biết kết cục cuối cùng của canh bạc ấy là gì, bởi vì họ đã rất hiểu.

Nhưng điều ấy làm sao có thể ngăn được bước chân của những người đàn ông?

Cho nên buông xuôi mới là biện pháp tốt nhất của họ, và cũng là kết quả tốt nhất.

Thế nên, Lương Duyệt nhìn Chung Lỗi nói : “Đi đi, em chờ anh quay trở về để chỉ sông chỉ núi.”

Phía ngoài của sân bay Bắc Kinh có một con đường nhựa rất rộng, những hàng xe tắc xi chờ khách xếp dài cũng chẳng khác gì một con rồng co mình ờ đó. Người lái xe tắc xi sau khi đỗ xe lại, mở cửa xuống xe rồi đi lấy hành lý. Lương Duyệt ra khỏi xe, ngây người nhìn mặt trời, rồi hắt hơi

https://thuviensach.vn

liền mấy cái, Chung Lỗi cau mày hỏi : “Em cảm rồi à?”. Trên mặt Lương Duyệt vẫn còn dấu vết long lanh của hai dòng nước mắt, cô quay đầu lại trả lời anh : “Vâng, thời tiết hai hôm nay rất khác thường, có lẽ đêm qua em đã bị lạnh.” Anh đỡ lấy chiếc vali ra nhìn cô ngập ngừng : “Ngốc…”

“Sao cơ?” Lương Duyệt đưa tay lau mặt rồi tiếp tục mỉm cười.

“Mau về nhà ngủ đi, hãy uống một chút nước ấm. Sau khi tới nơi, anh sẽ gọi điện cho em.” Anh lại dặn dò như mọi khi, cứ làm như nơi đến trong chuyến đi này chỉ là ở vùng Hà Bắc mà thôi.

Cô gật đầu mỉm cười, “Vâng, em sẽ không vào đâu, cổ họng em rất đau, em sẽ theo chiếc xe này trở về nhà.”

Chung Lỗi đặt chiếc vali xuống rồi ôm cô vào lòng, cằm anh đặt vào vai cô, anh khẽ thở dài.

Lương Duyệt ngẩng đầu nhìn vầng mặt trời, co mình trong lòng anh để cố giành lấy hơi ấm duy nhất trong ngày đông giá.

Ánh nắng mặt trời giữa ngày đông lạnh thực sự trở nên rất quý giá, vừa không gay gắt, lại cũng không nóng rát. Thời tiết Bắc Kinh không lạnh, nhưng mặt trời ở Bắc Kinh không có được hơi ấm, gió lạnh thấu xương. Nó cũng lạnh thấu xương chẳng khác gì băng giá.

Cuối cùng, anh đập mạnh vào sau lưng Lương Duyệt và nói : “Về đi, em hãy về nhà ngay đi. Em đã dành hết số thuốc cảm trong nhà cho anh mang đi, vì vậy khi trở về nhớ là phải vào hiệu thuốc mua cho mình một ít, nhớ chưa!” Khi phải rời vòng tay ấm áp, cô thậm chí không dám nhìn và quan sát vẻ mặt anh mà vội chạy nhanh tới chỗ của chiếc tắc xi, mở cửa ra rồi chui ngay vào trong xe. Còn anh xách chiếc vali vội vã đi về phía đại sảnh của khu chờ lên máy bay mà không một lần quay đầu nhìn lại.

https://thuviensach.vn

Trong khi chiếc xe vẫn còn chưa nổ máy, Lương Duyệt lặng lẽ mở cửa xe sau đó để lại mười đồng lên chiếc ghế rồi bước sang ngồi cạnh bên bánh xe chờ cho đến khi không nhìn thấy bóng anh đâu nữa.

Nước mắt rơi chan chứa trên khuôn mặt cô.

Cuối cùng thì chiếc xe cũng đã rời đi, để lại cô một mình lẻ loi bên đường. Trong cơn gioa lạnh giá cuốn tung cả tà của chiếc áo nhung màu vàng, là một cô gái rất buồn nhưng vẫn không muốn để cho người khác nhìn thấy mình đang phải đối diện với sự chia ly như thế nào.

Rất lâu như vậy.

Cuối cùng cô mới lấy lại sức lực và từ từ đứng dậy, ngẩng mặt lên nhìn về phía mặt trời và mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Đây là thói quen mà cô đã hình thành nên trong mấy năm qua, mỗi khi buồn, thường nhìn về phía mặt trời và để cho nước mắt mặc sức tuôn rơi. Chỉ có như vậy, cô mới có cớ để nói rằng những giọt nước mắt ấy là những thứ chẳng liên quan gì đến nỗi đau trong lòng, như vậy mới có thể lừa dối chính mình, rằng thực ra đó là vì mấy cái hắt hơi vừa rồi .

Khi chiếc máy bay cánh bạc bay lướt qua đỉnh đầu, Lương Duyệt thậm chí còn không biết rằng liệu có phải là chiếc máy bay đã mang theo anh không, chiếc thân màu bạc của máy bay giữa làn mây trắng và bầu trời xanh còn nhỏ hơn cả chiếc móng tay của cô. Khi lướt qua đầu cô, tiếng động cơ của nó khiến đôi tai nhức nhối, khi không còn nhìn thấy bóng dáng của nó trên bầu trời cũng là lúc âm thanh ấy tan biến đi một cách nhanh chóng, đến cả thời gian làm cho cô có cảm giác lưu luyến hầu như cũng không có. Bởi vì không nhìn thấy nên cô mãi mãi cũng không sao mường tượng ra được dáng hình anh lúc rời xa, và vì vậy cô cũng coi như anh chưa hề đi xa.

“ Lương Duyệt!” Có ai đó gọi cô từ phía sau. Cô quay đầu lại một cách khó khăn, cô mỉm cười và nhìn Phương Nhược Nhã đang chạy tới bằng đôi

https://thuviensach.vn

mắt vẫn còn rưng rưng lệ.

“ Chị Ba ơi, người đàn ông ấy của em đã đi rồi, chính là trên chiếc máy bay vừa rồi…” Cô nói trong hai hàng nước mắt xối xả tuôn trào, toàn thân cô run lên, mỗi một từ cô nói đều chứa đựng một nỗi đau như xé tâm can.

Phương Nhược Nhã ôm lấy cô bằng đôi tay của mình, rồi đưa tay vuốt ve mái tóc cô giống như một người mẹ và ra sức giữ để cô bớt run.

“ Mình biết, nhưng anh ấy sẽ quay trở về! Cậu đúng là một đồ ngốc, việc gì mà khóc, cứ như thể sinh ly tử biệt không bằng.” Phương Nhược Nhã khẽ phủi những giọt nước mắt của Lương Duyệt rơi trên áo cô, và châm biếm với vẻ bất cần.

“ Có thể sẽ không như vậy.” Ánh mắt Lương Duyệt mờ đi, toàn thân cô rã rời.

Không hiểu vì sao, cô luôn cho rằng đây sẽ là dấu chấm hết cho anh và cô.

Khi Lương Duyệt nhận được thông báo của tập đoàn Trung Thiên cũng là khi cô đang xử lý một vụ kiện ly hôn của một cặp vợ chồng đánh cãi nhau lu bù. Cô là luật sư biện hộ cho bị cáo. Thân chủ của cô khi tới trước toà án dân sự vẫn còn mang theo băng bó và một quầng mắt đầy những vết thâm tím.

Luật sư biện hộ của đối phương là Tiểu Dương- một người đã từng làm việc ở Nghiêm Quy. Hai bên tranh luận cả một buổi sáng trước toà nhưng vẫn không đi đến kết quả gì, vì thế cả Lương Duyệt lẫn Tiểu Dương đều hy vọng hai vợ chồng có thể thương lượng giải quyết bên ngoài toà án, bởi vì họ xét thấy hai vợ chồng ấy hết đánh cãi nhau lại làm lành, hết làm lành lại đánh cãi nhau, điều này không phải là trở ngại quá lớn.

https://thuviensach.vn

Chính vì vậy, phiên toà đã giải tán, để lại bốn người bàn bạc với nhau. Nhưng chưa chờ mọi người ngồi xuống hẳn, người vợ đã bất chấp vết thương ở cánh tay liền xông vào cắn lên mặt của người chồng một cái. Lương Duyệt phản ứng không kịp nên không kịp ngăn cản chị ta, quay sang nhìn thì thấy trên má của người chồng đã xuất hiện ngay một lỗ thủng máu đang túa ra và chảy xuống làm ướt đầm cả một bên vạt của chiếc áo sơ mi trắng mà anh ta đang mặc. Tiểu Dương vội chạy ra gọi bảo vệ của toà án.

Đúng vào khi Lương Duyệt tay trái giữ tay của nữ thân chủ của mình, còn chân phải ngăn chặn hành động đáp trả của người đàn ông nguyên cáo thì điện thoại trong túi đổ chuông. Cô vội mở máy ra nghe và được biết, tập đoàn Trung Thiên muốn cô tới để bàn bạc thêm.

Tiền. Khi nhận được điện thoại thì phản ứng đầu tiên của Lương Duyệt là nghĩ ngay tới bàn tay vẫy gọi của những đồng tiền về phía mình. Thấy cảnh hai vợ chồng người kia vẫn cứ giằng co nhau và mỗi ngày một thêm quyết liệt , đến cả chuyện người nào dùng của người nào một trăm bảy mươi sáu đồng cũng lôi ra để tranh cãi, cô vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Dương lúc đó vừa chạy về tới nơi. Rồi nhân khi nhân viên bảo vệ béo phục phịch chạy tới nơi, vợ chồng người kia đang dường như cũng nhận ra có sự khác thường vội buông tay rời nhau ra và trở về vị trí của mình.

Lương Duyệt bảo Tiểu Dương ra một chỗ rồi nói khẽ: “Anh ở đây giải quyết nốt. Tôi có chút việc phải đi trước. Xem ra hai vợ chồng này vẫn chưa thể bỏ nhau được đâu.”

Nhìn vẻ bí hiểm của Lương Duyệt, Tiểu Dương đùa: “ Chị Lương về nhà chờ điện thoại của bạn trai à? Một tuần một cuộc điện thoại đường dài quốc tế, đúng là lãng mạn thật đấy !”

Lương Duyệt không để ý đến những lời đoán mò đó của Tiểu Dương, cô chỉ cười rồi né người đi ra khỏi cửa và vội vàng gọi xe đến thẳng Trung Thiên.

https://thuviensach.vn

Địa chỉ của Trung Thiên đã được cô tra trên mạng rất nhiều lần, thậm chí cô còn đưa nó vào bộ nhớ của mình từ những trang trí và dấu hiệu kiến trúc bên ngoài, đó cũng là lý do vì sao cô dám bảo Hàn Ly giúp cô liên hệ với Trịnh Hy Tắc.

Cô và cả Nghiêm Quy đều trông chở vào canh bạc này, nếu có thể chen vào được mạng lưới quan hệ của Trung Thiên thì họ sẽ có được cơ hội vươn mình đứng dậy, và từ đó về sau cuộc sống của mọi người mới mong được cải thiện, Lương Duyệt cảm thấy những ngày vô vị với cô nnư thế đã là quá đủ rồi.

Vì vậy, khi đứng trước cổng của Trung Thiên cô đã mỉm cười rất tự tin. Sửa sang lại đầu tóc, quần áo, cô đặt những bước chân đĩnh đạc lên bậc thềm đá hoa cương.

Tương lai mai sau thế nào, tất cả đều trông chờ vào ngày hôm nay.

Khi ra khỏi cửa của Trung Thiên, Lương Duyệt ủ rũ chẳng khác gì chú gà trống chọi bại trận. Hiện tại vẫn chưa biết kết quả sẽ ra sao, không hiểu lần này Nghiêm Quy có được đảm đương vai trò cố vấn hay không, nhưng điều ấy không khiến cô cảm thấy buồn bực và thất bại bằng thái độ của tên khốn Trịnh Hy Tắc. Coi thường, ngạo mạn, mất lịch sự, điểm nào cũng có ở trong thái độ ấy. nếu Trung Thiên mà giao vào trong tay anh ta thì những người trong Hội đồng quản trị không xù lông lên mới là chuyện lạ. Vốn cũng rất hy vọng rằng sẽ có cơ hội vươn mình lên, nhưng bây giờ xem ra tất cả đều sụp đổ mất rồi.

Cô đưa chân đạp mạnh một hòn đá xuống khỏi bậc thềm để trút cơn bực tức trong lòng.

Bất ngờ một người nào đó đập vào lưng cô và hỏi: “Thế nào?”

Cô giật mình, tưởng rằng một nhân viên của Trung Thiên đã nhìn thấy hành động bất nhã đó của cô, nên vội quay lại nhìn với vẻ ngượng ngùng,

https://thuviensach.vn

thì ra Hàn Ly trong bộ quần áo chỉnh tề đang đứng ở bậc thềm nhìn cô. Cô vội đưa tay vỗ vỗ vào ngực, thở phào một cái và đáp: “Không biết nữa, nhưng thái độ của Trịnh Hy Tắc thật sự rất đáng ghét, anh ta không hề có chút phong cách nào của người lãnh đạo. Đúng là đồ nhỏ nhen, lại còn tự tư tự lợi nữa chứ. Tôi thực sự bị anh ta làm cho muốn phát điên lên. Còn anh thì thấy thế nào?”

Vì buổi sáng phụ trách việc liên hệ với khách hàng nên Hàn Ly ăn mặc rất chỉnh tề, bộ Âu phục kẻ màu sẫm khiến anh đầy vẻ trí tuệ, lịch sự và oai phong. Lương Duyệt nheo mắt, thầm nghĩ, nếu anh chàng này không phải là bạn trai của Phương Nhược Nhã thì chắc chắn sẽ là một đối tượng tốt để mình để mắt đến đây, ít nhất là vào những khi không có anh chàng đẹp trai nào giải khuây thì cũng có thể chuyện trò với anh ta được đôi chút.

Nhìn vẻ mặt của Lương Duyệt, Hàn Ly biết ngay là cô đang bực bội, nên anh không trả lời cô mà chỉ giang tay ra, nói: “Đi nào, chúng ta đi ăn cơm, tôi vẫn chưa kịp ăn cơm trưa.”

Nhờ có sự nhắc nhở của anh mà Lương Duyệt mới nhớ ra rằng cô cũng chưa ăn cơm trưa, vì thế cô đáp: “Anh mời tôi nhé, vì Nghiêm Quy tôi đã bất chấp cả thể diện và sức khoẻ, tôi là một nhân viên mười tốt của thành phố Bắc Kinh mà!”

“Đừng nói là vì Nghiêm Quy, chỉ cần vì Tiểu Nhã là cũng đủ để tôi mời cô rồi.” Hàn Ly cười với vẻ rất quang minh chính đại, chẳng khác gì người tốt nhận lời giúp người khác chăm sóc một động vật bé nhỏ bị bỏ rơi. Còn Lương Duyệt thì đáp lại bằng mấy tiếng cảm ơn mặc dù trong đầu có cảm giác như mình đã nhầm.

Cơm no, rượu say, vì trong bữa ăn hai người đã uống khá nhiều rượu, cùng đưa chén ra cạn, và ai cũng lôi những tâm sự trong lòng ra để nói.

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt nói: “Khi trở về nhà, tôi luôn có cảm giác như thiếu vắng một thứ gì đó. Ngôi nhà trống trải lạnh lùng tới mức đáng sợ, vì thế mà tôi thường thích lột bỏ tấm rèm cửa xuống giặt bằng tay vào đêm khuya, một tháng giặt bốn năm lần như vậy. Có những khi ba giờ sáng rồi mà vẫn trằn trọc không sao ngủ được, cứ định gọi điện thoại cho Chung Lỗi nhưng rồi lại sợ ảnh hưởng tới việc học tập của anh ấy, đành phải cố nén chịu. Điều này thật sự rất khó khăn….”

Hàn Ly thì kể: “Cô đừng thấy Phương Nhược Nhã miệng lưỡi bốp chát đanh đá mà nghĩ rằng cô ấy là người như vậy, thực ra cô ấy mồm miệng thì cứng rắn nhưng lại rất dễ mềm lòng. Tối hôm qua cô ấy cứ ôm con chó hoang ngồi một chỗ và một mực đòi nuôi nó. Nhưng tôi đâu có ngốc, tôi lập tức ra điều kiện với cô ấy, đó là sẽ giữ cô ấy và cả con chó hoang ấy cùng ở lại, nếu không thì sẽ không thụ lý vụ án này nữa. Không hiểu sao nhìn vẻ đáng thương của cô ấy lúc đó, tôi đã có suy nghĩ rằng mình sẽ không lấy ai ngoài cô ấy….trông cô ấy thật đáng yêu!”

Lương Duyệt hỏi: “Anh yêu cô ấy chứ?”

Hàn Ly hỏi lại: “:Còn cô thì sao?” Lương Duyệt mỉm cười đáp rõ rành từng chữ với đôi mắt mơ màng: “Tất nhiên rồi. Tôi nghĩ cả đời này có lẽ tôi chỉ yêu một mình anh ấy mà thôi.”

Hàn Ly nâng cốc dốc nột chỗ rượu trắng còn lại trong cốc, nói: “Tuy cô ấy cũng có rất nhiều tật xấu, nhưng tôi nghĩ điều đó không ảnh hưởng gì tới việc cô ấy trở thành một người vợ hiền.”

Khi Lương Duyệt và Hàn Ly cùng cười nói trở lại Nghiêm Quy thì hai người đều đã ở trong trạng thái chếnh choáng, vì thế mà mãi mới nhấn được vào con số tầng 18 ở cầu thang máy. Hai giờ chiều, mọi công ty trong toà nhà đều đã bắt đầu vào giờ làm, chỉ có hai người là miệng thở ra hơi rượu với vẻ mặt tươi cười đứng ở trong thang máy mà thôi.

https://thuviensach.vn

Dường như có một sợi dây bí mật đầy tình hữu nghị và một giao ước ngầm đã nối kết hai người lại.

Khi cửa thang máy mở ra, Lương Duyệt kẹp chiếc túi vào giữa nách, quay đầu lại mỉm cười đầy vẻ ngốc nghếch với Hàn Ly: “Phải kẹp chiếc túi này như thế này mới ra dáng một luật sư. Nếu anh cứu xách trong tay thế kia, người ta lại tưởng đó là người thu tiền thang máy đấy.”

Hàn Ly đứng ở phía sau mỉm cười bất lực, thay cho lời chấp nhận sự giễu cợt của cô. Chạy khắp nơi để tiếp thị, để tìm kiếm, còn người gác thang máy dù sao cũng còn là người nhà nước, khi về hưu vẫn còn có lương, so với những người như anh bây giờ, họ chắc chắn còn hơn hẳn.

Hai người dìu nhau loạng choạng lên tới trước cửa văn phòng, vừa đẩy cửa vào thì đã bị cảnh tượng bên trong làm cho sững sờ: một đám đông người đội mũ bảo hộ màu đỏ đứng đầy ở đó. Lương Duyệt giật mình lùi về sau mấy bước, chiếc cặp dưới nách xuýt nữa thì bị rơi xuống đất.

Nhìn vẻ của những người công nhân đội mũ màu đỏ thì thấy dấu hiệu của chuyện chẳng lành, Hàn Ly vội bước tới trước mặt Lương Duyệt, che thân hình lúc ngó bên này lúc tránh bên kia của cô ở phía sau.

“Các anh là luật sư phải không? vậy thì hãy giúp chúng tôi đi, chúng tôi muốn kiện!”

Không hiểu vì sao câu nói đó đã khiến cho Lương Duyệt chợt thấy rất cảm động.

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Chuyện Năm 2004 (Phần 2)

“Trụ Tử, cho tôi hai chiếc bánh rán.” Một ông già mặt đầy râu ria kéo người đàn ông trung niên bên cạnh, nói.

“Bánh rán ư? Kiếm ở đâu ra được bây giờ? Đã ba ngày không còn tiền mua lương thực rồi, chỉ còn hai túi đồ ăn mặn thôi, ông có lấy không?” Trụ Tử phải tốn khá nhiều công sức mới lôi được từ trong túi ra một gói đồ ăn rồi quăng ra.

“Thế cũng được, chỉ cần có chút gì đó cho vào miệng là được thôi mà, nhạt miệng quá !” Ông già cười vẻ thoả mãn.

Lương Duyệt hít một hơi thật dài, khẽ đóng cánh cửa của ô cửa mà người khác thường lén nhìn trộm qua đó, rồi rón rén đi tới trước bàn làm việc của Hàn Ly, khẽ hỏi: “”Làm thế nào bay giờ? Cứ tiếp tục như thế này sao? Ở bên ngoài bọn họ đã ăn cơm tối rồi đấy!”

Hàn Ly thở dài, đặt tờ giấy trên tay xuống bàn, đáp: “Cô xem đi, vụ này không thể nào giải quyết được đâu, bên kia là những kẻ đầu nậu, lại là bọn lưu manh. Không biết họ đã thuê được nhiều người làm từ vùng miền núi nào, công trình đã xong rồi, bên đầu tư cũng đã thanh toán hết kinh phí rồi, nhưng bọn chúng đã ôm tiền, cắp đít bỏ đi. Những người này đâm ra bơ vơ, chẳng có nơi trú thân, phải ở trong gầm cầu hơn tháng trời nay rồi, thế mà đến địa chỉ của những kẻ đầu nậu kia ở đâu cũng không biết, vì thế kiện thế nào được? Mà kiện ai, kiện ở đấu?”

“Nếu chúng ta mời bên bộ phận tư pháp cùng hỗ trợ thì sao?”Lương Duyệt quay đầu lại nhìn cánh cửa phía sau lưng với vẻ cảnh giác, cô sợ những người kia nghe tiếng.

https://thuviensach.vn

“Chỉ dựa vào điều đó thôi sao?”Hàn Ly nói, tay đẩy tờ giấy về phía Lương Duyệt. Lương Duyệt cầm tờ giấy lên lắc đầu với vẻ bất lực, trên tờ giấy được xé ra từ một cuốn sổ là những dòng chữ xiêu vẹo ghi tên của mười mấy người, phía trên cùng còn có một dòng chữ: hãy trả lại sự công bằng cho chúng tôi.

Im lặng một hồi lâu, sau cung Lương Duyệt mới lên tiếng: “Vậy, chúng ta không giải quyết vụ này nữa?”

Men rượu còn lại của bữa trưa đã tan hết từ lâu, nhưng nhìn mười mấy con người ở bên ngoài, cô vẫn không có cách nào đẩy họ sang trạm trợ cứu được. Thu nhập trong hai năm, đó có lẽ là khoản tiền mà họ định dùng vào việc làm nhà, lấy vợ, có lẽ là khoản định dùng vào việc chăm sóc nuôi dưỡng cha mẹ. Nếu không đòi được khoản tiền ấy, chưa biết chứng nó sẽ ảnh hưởng tới chuyện cả cuộc đời của.họ

“Chỉ có thể đưa họ tới Bộ Lao động, để cho bên trên đó giải quyết. Nhưng, nhìn điệu bộ của họ thì có thể biết chắc là họ không có Hợp đồng lao động, vì vậy cơ hội để ở đó nhận thụ lý cũng không rất ít. Chuyện này rất khó giải quyết, chẳng dựa vào đâu được cả.” Hàn Ly cầm tờ giấy lên vo thành một nắm rồi vứt vào thùng rác, sau đó quay lại nói: “Hơn nữa, chuyện cô đưa bọn họ tới chỗ Bộ Lao động cũng không được để cho cô Nghiêm biết đâu đấy, nếu không cô ấy sẽ cứ nhằm vào cô mà nói này nói nọ đấy.”

Lương Duyệt đứng im tại cỗ, mắt nhìn vào tờ giấy đang từ từ xoè ra trong sọt rác, tiếng của Hàn Ly vẫn vang bên tai cô: “Cô cũng nên biết là, không phải chúng ta tàn nhẫn, mà là vì khả năng để họ thắng kiện quá ít.”

Lương Duyệt khẽ mỉm cười, cúi mình nhặt tờ giấy từ sọt rác lên, rồi cẩn thận mở nó ra và vuốt cho phẳng phiu, sau đó lại đặt nó lên bàn, dùng tay là cho tới khi những vết nhăn trên đó gần như biến mất và những dòng chữ viết trên đó lại hiện lên thì mới ngẩng đầu lên, trong mắt cô là vẻ sáng bừng

https://thuviensach.vn

chưa bao giờ thấy ở cô, “Nhưng nếu chúng ta thắng trong vụ kiện này thì cũng sẽ được coi như là một cơ hội.”

“Tôi không cho rằng thông qua vụ kiện của họ mà Nghiêm Quy có thể tìm được cơ hội đổi đời. Nếu muốn đổi đời thật sự thì sao lại không nghĩ tới chuyện thay mặt cho Trung Thiên giải quyết vụ kiện ấy thế nào, đó mới là cơ hội thực thụ.”Những lời gai góc của Hàn Ly đều là những sự thật, nhưng Lương Duyệt vẫn cứ cười ha hả, rồi sau đó cầm tờ giấy ấy bước ra khỏi phòng của Hàn Ly.

“Tôi sẽ giúp các anh kiện. Nhưng trước lúc đó, mọi người phải đồng ý với một yêu cầu của tôi.” Lương Duyệt ngồi xổm trước mặt mọi người với vẻ bình đẳng và cùng trao đổi với họ.

Trụ Tử biết người phụ nữ uống rượu say bữa trưa, lảo đảo đi vào cửa ấy là luật sư, những người phụ nữ này nếu mà ở nhà quê thì thế nào cũng bị đàn ông đánh cho một trận để dạy bảo, nhưng ở Bắc Kinh thì không thể như vậy được, hơn nữa ai cũng đáng sợ cả, cô ấy biết uống rượu thì cũng có nghĩa là người có khả năng. Vì thế, anh ta lắp bắp: “Chúng tôi chỉ gom góp được năm trăm đồng, tất cả đều đã nhất trí là để đưa cho luật sư, chúng tôi nhất định không thay đổi đâu.”

Lương Duyệt đã không nói cho bọn họ biết rằng, các luật sư ở đây nhận thù lao tính theo giờ, mỗi một tiếng là năm trăm đồng. Cô đưa tay bóp hai bên thái dương, chỉ vào Trụ Tử, nói: “Mười mấy người các anh phải nghe theo tôi, tôi bảo làm gì thì hãy cứ thế mà làm, tôi đảm bảo sẽ đòi được tiền về cho mọi người. Nhưng nếu mọi người không nghe lời tôi, thì số tiền này chẳng thấm tháp vào đâu cả, một vụ kiện do tôi giải quyết có mức chi trả hàng mấy trăm nghìn kia.”

Những lời nói dối cần thiết là nhằm để gây áp lực tâm lý đối với họ, bởi chi phí mấy trăm nghìn cho một vụ kiện là của luật sư Nghiêm chứ không phải là của cô. Muốn để cho những người làm thuê thật thà chất phác này

https://thuviensach.vn

tin tưởng ở mình cô chỉ còn cách nâng giá trị của mình lên bằng cách ấy. Vì thế, sau khi nói xong, cô đã nghe thấy những tiếng phản bác đầy tức giận.

"Cô nói gì? Vụ kiện gì thế? Sao nhiều tiền vậy? Vậy cô nói đi, chúng tôi sẽ nghe theo cô, nhưng phải nói trước là những chuyện ăn trộm, ăn cướp chúng tôi sẽ không làm đâu!"

Lương Duyệt dẩu môi cười, mắt tít lại, "Các anh trông tôi có giống với một kẻ xấu không?"

Người tốt và người xấu nên phân biệt như thế nào? Có thể trong con mắt của người này thì là người tốt nhưng trong con mắt của người khác thì lại là người xấu.

Lương Duyệt biết rõ mình không phải là một người phụ nữ hiền lương, cô cũng muốn tìm cơ hội để thành danh, nhưng trong con mắt của những người đàn ông chất phác bộc trực, cô bỗng trở thành một người phụ nữ tài ba. Bởi vì, những người đàn ông này đã tới ba văn phòng luật sư, nhưng chỉ có một luật sư như cô mới là người chịu ngồi xổm xuống nói chuyện cùng họ, chỉ có một luật sư như cô mói chịu viết giúp lá đơn tố cáo dưới chân gầm cầu, chỉ có cô một luật sư như cô khi nhận được điện thoại cho biết chút ít manh mối về tên đầu nậu kia đã lập tức kéo Trụ Tử đi khắp nơi tìm kiếm.

Thứ mà trong con mắt của cô đọng lại không chỉ là năm trăm đồng.

Tên đầu nậu kia đã chuyển địa bàn hoạt động đến Hân Châu, Sơn Tây, ở một bãi khai thác vàng trong khu vực của vùng mỏ than lậu, vì thế khi cô và những người kia tới nơi thì mặt mũi ai cũng đen nhẻm vì bụi than, ai cũng ho sặc sụa từ rất xa.

Phía sau của bốn năm con chó thân hình to lớn dữ dằn là bầu trời xám mù mịt, Lương duyet đứng bên cạnh Trụ Tử mà cứ run lên cầm cập. Trời, không biết mấy con chó này ở đâu ra mà to lớn đến thế? Những con chó mà

https://thuviensach.vn

cô từng tiếp xúc đều là giống chó Bắc Kinh, con nào trông cũng hiền lành ngoan ngoãn, đẹp đẽ. Mặc dù cô cũng biết những con chó giữ nhà ở vùng nông thôn to hơn một chút, nhưng chẳng có con nào mà móng chân đều như móng vuốt của loài gấu như mấy con này.

Những người trong nhà nghe thấy tiếng chó sửa, ngó qua cửa sổ nhìn ra, quát doạ mấy con chó, nhưng mấy con chó vẫn không sợ mà tiếp tục cất tiếng gầm gừ với những người đang đứng ngoài hàng rào, lúc đó người trong nhà mói đành bước ra xem và cất tiếng hỏi từ xa: “Các người có việc gì thế?”

Người Đông Bắc? Lương Duyệt lập tức thở phào một cái, cũng đều là những người ra ngoài kiếm ăn, nếu gặp người cùng quê thì bao giờ cũng dễ dàng giải quyết vấn đề hơn. Vì thế cô đã trả lời họ cũng bằng giọng của người Đông Bắc: “Anh à, anh có biết có ai tên là Lăng Tử không? Em tìm gặp anh ấy có chút việc.”

Người kia nhìn một lát rồi đáp: “Đồng hương à? Này cô em, cô tìm anh ta có việc gì vậy?”

“Vâng, em từ Bắc Kinh tới, anh cho em gặp anh ấy một chút.”

Người đàn ông kia mở cửa và bước vào trong nhà. Một lát sau thì có mấy người bước ra. Trụ Tử kéo vạt áo nhung của Lương Duyệt, khẽ nói: “Người đi đầu kia chính là tay Lăng Tử đầu nậu”

Lương Duyệt ưỡn ngực, kéo khoá áo, nhét chiếc túi vào bên trong áo, sau đó cúi người thắt chặt dây giầy lại.

“Lại là cậu à, Trụ Tử, tôi đã nói với cậu rồi, cậu đòi tiền tôi, tôi không có đâu. Cậu muốn tới nơi nào kiện tụng thì cứ việc.” Người có tên là Lăng Tử nghẹo cổ, châm thuốc bằng một chiếc bật lửa, rồi nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi đã làm đơn tố cáo rồi, đây là luật sư mà chúng tôi mời.” Trụ Tử lớn tiếng trả lời từ phía ngoài hàng rào, những sợi gân xanh trên trán nổi hằn lên.

Mấy người kia nhìn Lương Duyệt từ đầu đến chân, cười và đáp với vẻ coi thường: “Mời một con nhóc còn chưa ráo lông tơ để kiện cáo ư? Mấy tên nghèo các người điên rồi chắc? Chỉ hai tiếng pháo nổ cũng đã làm cho cô nhóc này sợ vãi linh hồn rồi, thế mà còn đòi kiện cáo bọn ta ư?”

Trụ Tử không để người khác xỉ nhục người tốt trong lòng họ, vì vậy đã giận dữ đáp trả: “Mấy đồ khốn các người, những đồng tiền ấy là tiền xương tiền máu của chúng tôi đấy, các người nói không trả là không trả được sao? Các người cứ chờ đấy mà vào nhà đá!”

Không chờ Trụ Tử nói hết câu, mấy người kia đã xông ra, gạt Lương Duyệt sang bên rồi ra tay đấm đá, vừa đánh vừa chửi rủa: “Ngồi nhà đá à? Tao đánh mày trước mặt luật sư của mày, để xem đứa nào của mày có thể cho chúng tao vào nhà đá!”

Trụ Tử ôm chặt đầu, kêu to: “Luật sư Lương, cô mau chạy đi, đừng để bọn họ túm được cô! Cứ để tôi quyết sống chết với bọn họ một phen!”

Gã Lăng Tử từ nãy đến giờ đứng yên lặng bên cạnh, lúc này cười khích khích, đi tới bên Lương Duyệt, nói với cô: “Cô gái, cô vừa tốt nghiệp trung học phổ thông năm nay à, cũng định bắt chước người khác theo nghề luật sư hả? Cô bé ngây thơ, cô cầm bút học hành thì không có vấn đề gì, nhưng nếu là luật sư thì còn chưa đủ đâu. Cô đã từng chứng kiến cảnh tượng như thế này bao giờ chưa? Có thấy sợ không?”

Con người ta khi quá sợ thì thường kêu không thành tiếng, điều đó thật đúng với hoàn cảnh của Lương Duyệt lúc này, mặt cô trắng bợt, không trả lời hắn ta.

https://thuviensach.vn

Gã kia hất mạnh cằm cô về phía mình, nói: “Còn định kiện nữa hay không?”

Bỗng có tiếng choang một cái, mảnh thuỷ tinh văng ra khắp nơi, Lương Duyệt cầm một mảnh vỡ nhằm thẳng vào cổ của gã kia, nói: “Vì sao lại không tiếp tục kiện?”

Thì ra, nhân lúc thắt dây giày cô đã kịp giấu một chai nước khoáng vào trong tay áo, trong khi gã Lăng Tử kia chưa kịp có phản ứng gì thì cô đã đập chai nước lên bức tường, mảnh chai nham nhở , sắc nhọn đã trở thành thứ vũ khí có thể uy hiếp người khác hiệu quả phù hợp nhất lúc này.

Lăng Tử liếc nhìn chiếc chai vỡ nham nhở đang kề bên cồ bởi bàn tay run rẩy, nói: “Cô dám à? Chẳng phải cô là luật sư sao? Luật sư mà lại làm người khác bị thương thì sẽ bị coi là cố tình gây thương tích cho người khác, đúng không?”

Lương Duyệt cũng mỉm cười theo: “Đúng thế, nhưng vẫn còn một điều nữa, đó là điều tự vệ chính đáng, lúc này tôi có đâm chết anh cũng chẳng sao cả.” Nhưng cô vẫn cảm thấy không thể tin rằng hắn là một kẻ côn đồ có văn hoá.

Quả nhiên, gã họ Lăng kia có vẻ hơi luống cuống, sau đó tiếp tục nói với vẻ coi thường: “Thế thì cô cứ việc đâm chết tôi đi. Dù sao thì tôi cũng cần tiền hơn là cần mạng sống.”

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Lương Duyệt đành đổ giọng thương lượng: “Tôi nghe nói anh cũng là người trong đạo, vì thế chúng ta cứ nên nói thẳng thắn với nhau, số tiền mà anh nợ bọn họ chẳng đủ để dính kẽ răng của anh những bữa ăn thường. Chẳng lẽ, chỉ vì chút tiền còm cõi ấy mà lại để đánh mất đi danh dự bao nhiêu năm nay. Mà người trong đạo thường coi trọng nhân, nghĩa, tín, dụng, anh không sợ là đánh mất chữ tín thì sẽ chẳng còn ai dám hợp tác với anh nữa sao?”

https://thuviensach.vn

“Đừng có giở trò khỉ đó nữa đi. Nếu có gan thì cứ việc đâm vào cổ tao đi. Đâm đi, đâm đi nào!” Điệu bộ bất chấp tất cả của hắn khiến cho Lương Duyệt vội nhảy lùi về sau một bước, cô thật sự lo sợ chiếc chai vỡ trong tay mình đâm vào cổ hắn.”

Lương Duyệt vẫn còn chưa kịp định thần thì gã kia đã dùng sức túm lấy chiếc chai vỡ sắc nhọn, bẻ quặt cánh tay Lương Duyệt về phía sau, khuỷ tay trái kẹp lấy cổ của Lương Duyệt cười nhạo báng: “ Mày chỉ là một con nhóc còn chưa hết lông tơ mà dám uy hiếp người khác à? Ông sẽ cho mày biết thế nào là đâm người! Ông sẽ vẽ lên mặt của mày, để xem mày sẽ kiện như thế nào!”

Đầu Lương Duyệt như có mọt tiếng nổ bên trong, còn bọn người kia thì đểu dừng tay nhìn về phía cô và gã họ Lăng. Dù cô có cố giẫy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay của gã , xem ra gã chuẩn bị ra tay thật. Đột nhiên Lương Duyệt hét to về phía những tay chân của gã họ Lăng: “Đồ khốn, những người Đông Bắc chết hết cả rồi hay sao? Thấy người khác bắt nạt phụ nữ mà còn cứ đứng gương mắt ra nhìn. Cha mẹ, anh chị các người sẽ lấy làm xấu hổ vì các người. Thế mà cũng đáng gọi là đàn ông ư? Khí phách ấy để đâu cả rồi!”

Những lời này khi lọt vào tai thì có tác dụng gì với những người Đông Bắc ấy, Lương Duyệt không biết, nhưng những người Đông Bắc mà cô từng tiếp xúc thì đều có thuộc loại máu lửa, nói một cách khác là dễ bị kích động, vừa rồi khi nghe họ trao đổi với nhau thì cô đoán trong số đó ít nhất cũng có ba người là người Đông Bắc, vì thế cô quyết định thử liều một phen, xem có ai dám đứng ra không.

Kết quả…

“Anh Lăng, anh dính tay vào mọt con nhóc con như vậy làm gì? Làm vậy liệu có mất mặt không?”Người đàn ông mà Lương Duyệt nhìn thấy qua hàng rào lúc trước vẫn ôm ngực đứng trước cửa nhà nói to.

https://thuviensach.vn

Tiếp sau đó hai ba người khác cũng lên tiếng: “Làm cái việc chẳng đem lại lợi lộc ấy làm gì, chỉ cần đánh đuổi cho bọn họ đi là xong thôi mà, rạch mặt người ta làm gì. Có chơi bẩn thì cũng không nên chơi bẩn như vậy!”

Gã họ Lăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất, nói: “Có cần thiết phải thế không, chỉ mới đùa nó có một chút thôi mà các anh đã xót thế rồi cơ à. Tình nghĩa của người Đông Bắc sâu sắc thật đấy!”

“Vốn dĩ chuyện nợ tiền là của anh, chúng tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng để họ tìm tới tận nơi ở rồi mà còn gây ra chuyện khiến cảnh sát và bên mỏ tìm đến làm liên luỵ đến tất cả, đến lúc đó thì liệu tiền cũng có giải quyết được hết mọi chuyện không? Trả tiền và đuổi họ đi cho xong chuyện đi. Một chút tiền mọn ấy có thấm tháp gì với anh đâu. Còn tiền của tôi thì đều dồn vào đây cả rồi, nếu không còn mỏ nữa, thì tôi thề tôi sẽ lấy của anh cả hai cánh tay đấy, anh có tin không?” Người đàn ông Đông Bắc kia nói với vẻ bực dọc, nôn nóng.

Thì xe điểm yếu của bọn họ là ở đây, Lương Duyệt vội kêu to: “Đại ca, chỉ cần anh trả tiền cho bọn họ, tôi đảm bảo sẽ không nói chuyện của các anh ở đây ra đâu. Chúng ta đều vì miếng cơm manh áo, ai lại đem chút ít tiền của họ ra để đùa với mạng sống làm gì? Tôi cam đoan sẽ đưa Trụ Tử về và dẹp yên chuyện không để điều tiếng gì nữa.”

Lăng Tử thấy những người cùng hội cùng thuyền với mình có vẻ tức giận, lại nhìn Lương Duyệt lúc đó vẫn trong cánh tay giữ chặt của mình, cuối cùng cũng buông tay ra, ném chiếc chai vỡ xuống chân tường, miệng làu bàu chửi: “Mày đúng là con nợ. Vào đi, tao sẽ trả tiền!”

Cổ của Lương Duyệt vẫn chưa hết cơn đau vì bị giữ chặt, nhưng vẫn phải cố quay lại để dìu Trụ Tử. Trụ Tử bị mấy người kia đánh cho máu me đầy mặt, hai mắt sưng vù đỏ mọng khiến Lương Duyệt xuýt nữa thì nôn ra vì khiếp sợ.

https://thuviensach.vn

Điều mà giữ cho Lương Duyệt đi được vào tới trong nhà đó là một câu nói: chưa cầm được tiền thì không được phép nôn.

https://thuviensach.vn

Chương 22: Chuyện Năm 2004 (Phần 3)

Lương Duyệt và Trụ Tử cầm một mảnh giấy trắng lên trước con mắt như đang muốn ăn sống nuốt tươi của mười mấy gã đàn ông. Khuôn mặt Trụ Tử đầy vẻ ủ rũ, chẳng thèm chùi vết máu trên mặt, anh ta cúi đầu cùng Lương Duyệt bước ra sân, rời khỏi khu nhà của bọn Lăng Tử. Từ đó tới tận bến tàu về Bắc Kinh, anh ta vẫn chẳng nói với Lương Duyệt câu nào.

Có lẽ anh ta nghĩ rằng, ngoài những tờ nhân dân tệ xanh xanh đỏ đỏ, còn lại có đưa gì đưa nữa thì cũng chỉ là con số không. Nhưng Lương Duyệt thì lạc quan hơn một chút, ít nhất thì họ cũng đã có chữ ký và dấu vân tay của chính Lăng Tử. Gặp tình huống tồi tệ nhất, cũng có thể coi như đó là vật chứng để kiện bọn chúng ra tòa, huống chi vụ việc chưa chắc đã đến mức đó.

Vì thế, sau khi về tới Bắc Kinh, đầu tiên Lương Duyệt động viên đám Trụ Tử tạm thời tìm một công việc gì đó để làm, chờ cô khởi kiện và chờ ngày mở phiên toà, đến lúc đó cô sẽ thông báo để mọi người tập trung lại. Nhưng khi cô nói xong thì trong ánh mắt của mấy người đó, thay vì vẻ sung bái hôm trước lại là sự coi thường. Họ nghĩ, chắc cô chỉ tìm cách giải quyết qua loa cho xong chuyện chứ chờ ngày mở phiên tòa thì biết đến bao giờ? Nhưng những lời của cô cũng lại rất thực tế, không ăn cơm mà cứ ngủ mãi dưới gầm cầu cũng không phải là cách hay, hơn nữa cũng đã sắp đến Tế rồi, dù thế nào cũng phải kiếm được chút tiền để còn mua vé về quê với gia đình. Vì thế họ lại chia nhau ra, mỗi người tìm một công việc, tạm thời để cho Lương Duyệt được yên tĩnh.

Khi Lương Duyệt về Nghiêm Quy, cô không hề nghĩ rằng luật sư Nghiêm và Hàn Ly sẽ khen ngợi cô về chuyến đi Sơn Tây vừa rồi, nhưng cô

https://thuviensach.vn

cũng không ngờ, ngay ngày hôm ấy chị ta đã chia hơn một nửa số vụ án cho cô, và còn nói mát mẻ rằng: “Cô có thể tự mình giải quyết các vụ án được rồi, mấy vụ án này coi như để cô rèn luyện thêm khả năng.”

Lương Duyệt chẳng buồn đôi co với chị ta nữa, cô cầm tập hồ sơ ra về, lần lượt nghiên cứu từng cái một. Giữa chừng, cô nhận được điện thoại của Trung Thiên, chẳng suy nghĩ gì nhiều, cô chỉ có vâng vâng mấy câu cho xong, trong khi tay vẫn lần giở tập hồ sơ.

Vì quá bận rộn, Lương Duyệt chẳng lấy đâu ra thời gian để tiếp tục giải quyết vụ việc của đám Trụ Tử, nhưng thấy Tết nhất cũng đã đến, tuyết cũng đã lác đác rơi, lo lắng cho cuộc sống của họ, bỗng nhiên trong đầu cô lóe ra một ý.

Ngày hôm sau, Trụ Tử dẫn đầu mười mấy người lặng lẽ tới ngồi trước cổng của Sở Lao Động. Nhân viên bảo vệ đến hỏi thì họ trả lời, có chuyện muốn hỏi thì gặp luật sư của chúng tôi, chúng tôi không có trách nhiệm nói chuyện này với các anh. Nhân viên bảo vệ nghe vậy thì vội vàng báo cáo lên, thế là ngay sau đó một vị lãnh đạo đã gọi điện đến hỏi Lương Duyệt. Cô kể lại đầu đuôi sự việc, sau đó thở dài rồi bổ sung: “Tôi cũng đã gửi đơn giúp họ từ lâu rồi, nhưng sắp đến Tết rồi, họ cũng không có tiền để về nhà nên nói là không chờ thêm được nữa. Anh cũng biết đấy, nhà nước ta luôn coi trọng người dân, nhưng giấy nợ đã gửi đi rồi mà bên kia vẫn không chịu trả, tôi cũng không biết phải làm gì hơn. Họ cũng không nghe theo tôi nữa, anh xem có nghĩ ra được cách gì để giải quyết cho xong giúp họ không?”

Trước Tết là thời gian thích hợp nhất để nhà nước tập trung giải quyết vấn đề những người làm thuê đòi tiền lương. Có thể không giải quyết được toàn bộ, nhưng vào thời điểm này, cần giải quyết cho ai trước thì Sở Lao Động cũng không có quy định rõ. Đám Trụ Tử đã gặp thuận lợi khi được Sở Lao Động đón tiếp, đồng thời nhận được lời hứa từ các nhà lãnh đạo rằng sẽ điều tra đến cùng, lại còn có những người tốt bụng đứng ra quyên góp tiền mua vé về quê cho họ và bảo họ cứ về quê chờ đợi. Tuy vẫn chưa

https://thuviensach.vn

lấy được tiền và chưa thực sự thỏa mãn về kết quả giải quyết, nhưng đám Trụ Tử cũng đã cầm vé lên tàu về quê ngay. Lương Duyệt thí thấy việc họ có thể trở về quê đoàn tụ và cùng gia đình ăn một cái tết sum vầy đã khiến nỗi áy náy trong long cô vơi đi rất nhiều, vì thế cô cũng bắt đầu chuẩn bị cho việc mua vé tàu về quê.

Nhưng chỉ mấy ngày sau đó thì có một loại sự việc kỳ lạ liên tiếp xảy ra. Đầu tiên là chuyện cứ sau giờ tan sở là lại có một người lấm lét theo sau cô, rồi khóa cổng nhà cô bị ai đó cho keo vào ổ, khiến cô mở mãi cũng không được, tiếp sau đó là chuyện thím Trương không biết bị ai đẩy ngã trong cầu thang, khiến cho nhân viên trong Nghiêm Quy hoảng hốt bất an trong một khoảng thời gian và cứ bàn tán xôn xao, lông mày của Hàn Ly cũng mỗi ngày một nhíu chặt hơn.

Phương Nhược Nhã biết chuyện, thấy không yên tâm khi để Lương Duyệt ở một mình nên cứ một mực bắt cô chuyển đến ở cùng mọi người, nhưng Lương Duyệt đã lấy lý do rằng muốn ở một mình, không quen với việc nhìn thấy cảnh người khác yêu thương chiều chuộng nhau trước mắt để từ chối lời mời ấy. Từ chối Phương Nhược Nhã là một chuyện, Lương Duyệt vẫn lặng lẽ một mình đi tìm nhà và chuyển chỗ ở. Đó là một căn hộ ba tầng ở gần chỗ trọ cũ, cô sẽ ở tạm để chờ vụ án được giải quyết xong rồi tính tiếp.

“Nghe nói là vì liên quan tới chuyện công nhân đòi tiền lương nên Sở Lao Động và Cục An Ninh cùng các cơ quan có thẩm quyền khác đã phối hợp với nhau để đóng cửa khu mỏ kia. Những người làm ăn chung với gã Lăng Tử bị mất sạch vốn liếng nên đã đuổi hắn đi, không còn nơi trú thân, hắn đành chạy dạt đến Bắc Kinh, trong hoàn cảnh ấy thì đương nhiên cô không may trở thành mục tiêu trút cơn giận dữ của hắn. “Hàn Ly một tay giữ vô lăng, một tay gõ gõ lên cửa kính xe, nói với ý tứ xa xôi.

Lương Duyệt thở dài bất lực. Muốn đề phòng những chuyện ảnh hưởng tới sinh mạng mình e rằng không dễ dàng chút nào, vậy thì, cần phải sống

https://thuviensach.vn

như thế nào, cô sẽ cứ sống như thế, gã kia chẳng qua muốn trút cơn giận mà thôi, chắc cũng chẳng dám làm gì cô giữa thủ đô như thế này.

“Cứ lo chuyện không đâu thì sẽ chuốc lấy phiền toái, đúng không? Những người nhận tiền của người khác mà giải quyết công việc như chúng ta cần phải lạnh lùng vô tình. Cô có muốn làm thiên sứ thì cũng phải xem mình đã mọc cánh chưa đã chứ? Bây giờ người ta nhằm vào cô, cô không có cánh thì làm sao chạy thoát cho được?” Hàn Ly liếc nhìn, thấy cô không nói gì, lại bồi thêm câu nữa.

“Nếu bí quá thì tôi sẽ báo cảnh sát, thưa ông chủ.” Thấy Hàn Ly vẫn chưa ngừng lại, Lương Duyệt vội nhận sai cho xong chuyện.

“Báo cảnh sát? Cô cho rằng Nghiêm Quy bị đóng cửa chưa đủ nhanh hay sao thế? Báo cảnh sát rồi thì sẽ bị cuốn vào chuyện ấy, vài ba tháng chưa chắc đã xong, khi đó mọi người chỉ còn nước vươn dài cổ ra chờ chết chứ gì?” Hàn Ly cởi phăng chiếc cà vạt, nói với giọng châm biếm.

Lương Duyệt nhìn ra ngoài hai bên con đường vành đai, những bụi hoa tường vi đang đung đưa theo gió, tuy cảnh vật tươi đẹp nhưng tâm trạng cô thì chẳng lấy gì làm nhẹ nhõm, đó chẳng lẽ lại là cái giá cho việc muốn làm một người tốt? Cuối cùng cô uể oải nói: “Vậy thì phải làm thế nào? Chẳng nhẽ cứ ngồi chờ chết?”

“Cô là nữ siêu nhân mà còn không có cách gì sao? Nếu đã biết kết quả như thế này thì lúc đầu…” Nói nửa chừng, Hàn Ly im bặt, môi anh trề ra, tay trái vo thành mắm đấm, đấm xuống dưới hai cái, rồi sau đó anh ngả người về phía sau, nói với vẻ tức giận: “Mẹ kiếp!”.

Cô chưa bao giờ chứng kiến cảnh Hàn Ly – một con người luôn được coi là tinh tế giỏi giang lại có vẻ bất lực như lúc này, cô vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

https://thuviensach.vn

“Phanh xe cũng bị ai làm hỏng rồi!” Anh nghiến răng đáp, rồi bảo Lương Duyệt “Cô nhìn giúp tôi những chiếc xe đằng trước, giữ vô lăng để tôi cúi xuống xem thế nào.” Nói xong, anh khom người kiểm tra phanh xe dưới chân.

Lương Duyệt uống một ngụm nước to, ánh mắt tỏ vẻ sẵn sàng đón nhận trách nhiệm. Thật lòng, cô không nghĩ rằng mình sẽ phải chết như thế này. Tai nạn xe ư? Như thế chắc chắn thịt nát xướng tan.

Mấy giây sau, Hàn Ly ngẩng đầu lên, sắc mặt xám ngoét: “Phanh xe bị hỏng hẳn rồi. Xem ra, một là chúng ta sẽ đâm vào xe khác, hai là bị xe khác đâm vào.”

“Liệu có tình huống thứ ba không?” Lương Duyệt hỏi khẽ.

Hàn Ly cười lạnh lùng: “Có!”.

Đột nhiên anh quay mạnh vô lăng, chiếc xe đang đi theo chiều về bên phải bỗng quay một vòng và đâm thẳng vào một hàng rào ngăn cách bên cạnh “sầm” một tiếng. Lương Duyệt cảm thấy toàn bộ khung xương trên người mình như bị vỡ vụn, các đốt xương va vào nhau thành tiếng, đầu óc thì như rơi vào trạng thái hôn mê.

Hàng rào bị chiếc xe kéo đi mười mấy mét, cuối cùng văng vào mấy căn nhà mái bằng cũ nát ở hai bên đường, chiếc xe theo quán tính chạy về phía trước thêm một đoạn mới chịu dừng hẳn.

Lương Duyệt nghĩ thầm, nếu lần này còn sống sót quay trở về, thì từ nay cô sẽ không bao giờ nhúng tay vào những việc không phải của mình nữa.

Hàn Ly cố lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra và bấm lên đó bốn con số.

Sau khi đầu dây bên kia có tín hiệu, Hàn Ly nói bằng giọng hết sức yếu ớt: “Tôi xin báo cảnh sát, xe của tôi đã đâm vào nhà của dân thường ở đầu

https://thuviensach.vn

đường phía đông khu Vườn hoa. Có kẻ nào đó có ý muốn ám sát chúng tôi.”

Lương Duyệt nghe thấy Hàn Ly báo cảnh sát, trước khi nhắm mắt lại, cô mỉm cười, bây giờ thì không còn là chuyện năm trăm tệ nữa mà là chuyện mưu sát Hàn Ly, anh ta không bóp chết gã kia mới là lạ!

Tên tuổi của văn phòng Nghiêm Quy cuối cùng cũng đã nổi lên. Vì đòi tiền lương giúp cho những người làm thuê mà bị trả thù, hiện tại hai luật sư bị thương tuy vẫn còn băng bó nhưng vẫn kiên quyết đòi bằng được đồng xu cuối cùng cho những người công nhân.

Tuy tít đề trên báo là những dòng chữ rất dài và nhỏ, nhưng Lương Duyệt cứ đọc đi đọc lại mấy lần, trong bụng thầm kêu lên: Thật tuyệt!

Chuyện xảy ra hôm ấy đã khiến mấy chiếc xe cấp cứu, xe cảnh sát và xe cứu hộ được điều động tới hiện trường, Lương Duyệt đã mỉm cười đầy ý tứ dưới mấy ánh đèn màu, từ trước tới nay cô chưa bao giờ được người ta chú ý như vậy, nhất là khi người ta biết rằng cô là một trong số hai vị luật sư ấy. Bà chủ nhà cứ nhất định miễn tiền thuê trọ cho cô trong một tháng, rồi nói với vẻ rất nghĩa khí rằng sẽ giúp cô đứng vững và cùng làm điều gì đó cho những người công nhân làm thuê ấy. Nhưng nhìn dáng người nhỏ thó của bà chủ nhà, Lương Duyệt cười ha hả và từ chối.

Mọi việc xem ra cuối cùng cũng đã tiến triển theo chiều hướng tốt lên, lệnh truy nã gã họ Lăng kia cũng đã được ban bố, hắn chẳng thể nhởn nhơ được bao lâu nữa. Nhân cơ hội này, Hàn Ly cũng quyết tâm giải quyết bằng được chuyện với Phương Nhược Nhã, nghe nói chiếc nhẫn đính hôn cũng đã được cưỡng chế đeo lên tay của Phương Nhược Nhã rồi. Hàn Ly có vẻ rất thích thú khi thấy âm mưu của mình được thực hiện, anh nói: “Thế mới thú vị.”

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Hàn Ly cười tít trong lúc nói tới Phương Nhược Nhã, Lương Duyệt bỗng rất nhớ Chung Lỗi, rất rất nhớ. Vì thời gian sinh hoạt và làm việc của hai người hoàn toàn trái ngược nhau nên cô rất ít khi gọi điện thoại cho anh, càng không thể nói hết với anh những chuyện mới xảy ra. Với cái tính dễ bị kích động, anh sẽ không yên tâm làm việc và có thể sẽ lén bỏ về.

Thế nên, cô chỉ còn biết ôm chặt lấy áo sơ mi của anh khi ngủ.

Ai mà không sợ cho được, nếu không sợ thì cô đã chẳng phải để một con dao nhọn dưới gối. Nhưng dù có sơ, cô cũng phải cố tỏ ra như không có chuyện gì, và thỉnh thoảng, lúc nửa đêm, khi anh gọi điện về, cô chỉ nói những chuyện linh tinh, bởi cô nghĩ cũng chỉ còn nửa năm nữa thôi, anh sẽ lại về bên cô. Cứ nghĩ như vậy thì ngày tháng sẽ trôi nhanh thôi.

Hôm ấy vừa ra khỏi nơi làm việc, về đến trươc cửa nhà thì cô nhận được một cú điện thoại lạ. Cô kẹp chiếc cặp tài liệu vào nách, cằm giữ chiếc điện thoại, tay phải lần tìm chìa khóa mở cửa. Giọng nói trong điện thoại tỏ ra rất hiền từ, giống như giọng nói của một vị giáo sư từng giảng dạy cô hồi đại học: “Xin hỏi, đây có phải là số điện thoại của luật sư Lương không?”

“Vâng đúng ạ. Xin hỏi ông là ai?” Lương Duyệt nhíu mày, tay vẫn lục tìm trong túi, không hiểu chìa khóa để đâu mất rồi.

“Cô không cần biết tôi là ai, tôi chỉ muốn nói với cô một điều, có một số chuyện nên cho qua thì hãy cho qua, nếu không thì hãy nghĩ tới hậu quả!” Giọng nói của người kia vẫn tỏ ra rất ôn tồn.

“Ví dụ?” giọng Lương Duyệt trở nên lạnh lùng. Mấy ngày qua cô và Hàn Ly đã nhận được một số cuộc điện thoại tương tự, cũng với nội dung đe dọa, vì thế mà Hàn Ly càng giận dữ và quyết tâm, anh coi đây là vấn đề liên quan tới tôn nghiêm của giới luật sư. Chuyện đòi lại tiền lương không còn là vấn đề chính yếu nữa, mà quan trọng hơn là, đến cả những người làm về luật cũng không có được cảm giác an toàn, vậy thì dân chúng sẽ ra sao

https://thuviensach.vn

đây? Vì chuyện này, họ đã phải tố cáo tới bốn lần, lần nào cũng khiến mấy viên cảnh sát đâu đầu mà chẳng biết phải làm gì với anh.

"Có một số chuyện, Lăng Tử và các nhà đầu tư có thể giải quyết được với nhau, có một số chuyện thì những nhà đầu tư và các lãnh đạo bề trên giải quyết với nhau, có những vấn đề thì để các cấp lãnh đạo giải quyết với nhau. Cô nghĩ rằng cô có thể tố cáo tới cấp nào? Nếu như cô còn mạng sống để đi tố cáo?"

"Chúng tôi sẽ không để anh ta sa lưới, vì vậy cũng sẽ không để cho cô sống. Nếu những tài liệu trong tay tôi không sai thì cô là người Đông Bắc, đúng không? Bố cô là giám đốc một công ty xây dựng, mẹ cô đã nghỉ hưu, bà ấy thường đi chợ sớm lúc sáu giờ sáng. À, cô còn có một người bạn trai đang học ở bên Mỹ nữa, làm ở ngân hàng chắc có nhiều tiền lắm nhỉ? Nếu anh ta mất việc, gia đình cô lại xảy ra chuyện gì thì cô thử đoán xem, phải cần tới bao nhiêu ngày để anh ta có thể từ bên Mỹ trở về cứu cô?"

Cuối cùng thì Lương Duyệt không sao nghe thêm được nữa, cô giơ tay ném mạnh chiếc điện thoại xuống đất. "Đồ khốn kiếp!", cô chửi thầm trong bụng.

Chiếc điện thoại lăn mấy vòng, ánh sáng từ màn hình của nó như muốn trêu ngươi và chế nhạo cô, khiến cô chỉ muốn cầm nó lên và chửi một trận thật đã.

Sau này Hàn Ly nói với cô rằng, anh cũng nhận được một cú điện thoại tương tự. Cả hai đều mệt mỏi, buồn bực, im lặng dựa vào cửa xe, ánh đèn pha từ những chiếc xe đi qua lại lần lượt hắt ánh sáng lên mặt họ, càng làm tăng thêm cảm giác ngột ngạt vô hình. Cuối cùng Hàn Ly nói: "Có tiếp tục đem ra tòa hay không thì tùy cô, còn tôi quyết định vẫn làm như vậy. Làm những kẻ lưu manh nho nhã nhiều năm rồi, không thể để mất trắng được. Ngày mai tôi sẽ tới Sở công an để trình báo, tôi muốn xem xem, tóm được gã họ Lăng kia rồi thì sẽ tóm thêm được những con cá lớn nào nữa!"

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt day day trán, mắt vẫn nhìn ra những chiếc xe qua lại như mắc cửi, cô rùng mình mấy cái "Thế còn bên công ty của Phương Nhược Nhã thì làm thế nào? Anh không sợ bọn chúng sẽ động đến cô ấy hay sao?"

Nghe thấy Lương Duyệt nhắc đến Phương Nhược Nhã, Hàn Ly cười rất đỗi dịu dàng, anh đáp: "Có những khi, yêu chính là từ bỏ."

"Đừng có lạm dụng từ ngữ." Lương Duyệt thấy sống mũi cay cay, cô cắn vào ngòn tay mình, thầm rủa.

Có thể Hàn Ly chưa phải là một quân tử, nhưng anh ta biết hy sinh bản thân để cho người mình yêu được bình an. Thế còn với Chung Lỗi thì sao nhỉ? Liệu cô có làm được điều ấy không, rời xa anh ấy?

Chia tay hay không, không phải cô cứ nói là làm ngay được. Nhưng còn chuyện đem phiền hà đến thì bọn người kia đã nói là làm.

Vì thế mà trong lúc ngủ, Lương Duyệt đã nghe thấy những tiếng động khác thường, cô bàng hoàng sực tỉnh, nhỏm người dậy, ghé mắt nhìn qua khe cửa thì thấy có bóng mấy người đang lén lút tìm vật gì đó ở trước cửa. Cô hét toáng lên: "Các người định làm gì hả? Nếu còn không đi, tôi báo cảnh sát!".

Nhưng tiếc là câu nói đe dọa ấy không đủ mạnh, dụng cụ mà những kẻ kia mang tới rất đầy đủ, nên bọn chúng chẳng thèm để ý đến lời đe dọa của Lương Duyệt mà vẫn cứ tiếp tục công việc của mình, chỉ một lát sau, cô đã ngửi thấy mùi khét lẹt.

Là người từng học về điện, cô biết bọn người ấy đang hàn cửa. Cô vội càng gọi điện sang cho hàng xóm. Người này nói chắc nịch rằng sẽ bảo vệ cô rồi thò đầu ra ngó, nhưng khi nhìn thấy hành động bất lương của bọn người kia thì vội rụt ngay đầu vào rồi đóng chặt cửa lại.

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt không tìm được sự giúp đỡ nhưng cũng không dám bao cảnh sát, vì cô sợ nếu bị dồn tới đường cùng, bọn người kia sẽ ra tay với bố mẹ cô và Chung Lỗi. Thấy cửa sắp bị hàn kín đến nơi, mùi khét lẹt đã tràn ngập khắp căn phòng, cô chỉ còn biết chạy tới bên cửa sổ hít không khí bên ngoài và nhìn xuống phía dưới, nơi có hàng rào lưới bảo vệ nghiêng 45 độ, cô muốn trèo xuống nhưng chẳng hề có lấy một chỗ đặt chân.

Bắt chước kiểu nhảy của Người Nhện ư? Hay là theo kiểu Titanic? Nhưng, dù là theo kiểu gì thì đôi chân của cô lúc này cũng đã run lên bần bật.

Lương Duyệt bấm điện thoại và chọn bừa lấy một trong số đó, định hỏi ý kiến. Chọn xong thì mới phát hiện ra rằng đó là tên của Trịnh Hy Tắc. Đó là số điện thoại mà cô lấy được từ Hàn Ly khi đến Trung Thiên lần đầu, tuy lưu đã lâu nhưng cô chưa bao giờ gọi.

Tự tìm đến rồi lại ăn mắng mất thôi, cô thấy ân hận ngay sau đó, nhưng giọng nói trầm trầm bỗng vọng lại từ đầu dây bên kia: “A lô, Trịnh Hy Tắc xin nghe!”

Ở đầu dây bên kia có một cuộc họp của ban lãnh đạo Trung Thiên đang diễn ra. Một vị giám độc đang trình bày một bản báo cáo của mình trên bục, Trịnh Hy Tắc nghe mà thấy thật vô vị. Các viên chức cũ của Trung Thiên trước đây đã tạo ra một tật xấu theo kiểu của các doanh nghiệp quốc doanh, phần lớn chỉ bày tỏ tình cảm yêu mến của mình với công việc bằng những lời nói sáo rỗng, vì thế anh không ngần ngại khi làm ra vẻ với họ.

“A lô, cửa nhà tôi bị người ta hàn kín lại rồi, bây giờ ngoài nhảy lầu ra thì tôi chẳng còn cách nào khác cả.” Lương Duyệt không nói tên mình ra, vì cô sợ như thế chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa, nhỡ chẳng may anh ta không có ấn tượng tốt về mình thì chẳng khác gì mình tự tìm đến con đường chết.

https://thuviensach.vn

“Hãy gọi tới số 110, 119, 122.” Trịnh Hy Tắc đáp, giọng lạnh lùng.

“Thôi được, cám ơn ông đã cho tôi biết điều thông thường này.” Giọng Lương Duyệt trong nháy mắt hết sức bình thản, chẳng hề có chút phấn khởi nào.

Cô chấp nhận số phận và cũng chẳng hy vọng Trịnh Hy Tắc sẽ cứu mình. Chỉ là bấm nhầm số thôi mà, cô tự nhủ.

Tiếng tút tút trong máy khiến lông mày của Trịnh Hy Tắc nhíu lại, anh nhìn vào chiếc điện thoai trên tay.

Lần đầu tiên có một cô gái dám tắt điện thoại của anh, hơn nữa lại vào lúc trước khi nhảy lầu.

Giọng nói trong điện thoại hình như anh đã nghe thấy bao giờ rồi, Trịnh Hy Tắc nhíu mày lục tung trong trí nhớ, và người đầu tiên anh nhớ tới, chính là cô luật sư có miệng lưỡi sắc bén ấy. Phải rồi, giọng của cô ta và người trong điện thoại là một. Lần đầu tiên anh thấy một nữ luật sư trẻ đến từ một văn phòng tép riu mà dám giới thiệu hùng hồn về mình như vậy, vì thế cô gái ấy đã để lại cho anh ấn tượng khá sâu sắc.

Liệu cô ta có dám nhảy lầu không nhỉ? Anh mân mê chiếc điện thoại trong tay.

Rồi đột nhiên anh nhấc điện thoại lên, gọi lại số vừa rồi. Từ trong ống nghe vọng ra bài Bài ca đom đóm. Thấy hai nhân viên cấp dưới ngồi bên đang tròn mắt nhìn mình, anh đưa tay lên che miệng, rồi đưa ngón tay ra hiệu để mọi người tiếp tục. Sau đó anh thầm nhủ với vẻ lạnh lùng, nếu sau ba hồi chuông nữa mà cô ta không nghe máy, thì dù cô ta có nhảy từ đỉnh Himalaya xuống thì cũng chẳng liên quan tới anh.

“A lô, có chuyện gì thế?” Giọng nói ở đầu dây bên kia là người Đông Bắc, không phải giọng nói lúc trước. Trịnh Hy Tắc ngây người nhưng

https://thuviensach.vn

không nói gì, người ở đầu dây bên kia “A lô” mà không nghe thấy tiếng trả lời, lẩm nhẩm mấy tiếng rồi tắt máy.

Bây giờ không còn là chuyện cứu hay không cứu người nữa. Bỗng nhiên anh thấy rất tò mò trước cô gái đã tắt điện thoại của anh hai lần trước khi nhảy lầu ấy.

Anh cười lạnh lùng, cuộc họp này thật nhạt nhẽo, chi bằng tìm một cái gì đó thú vị hơn! Đột nhiên anh đứng dậy khỏi ghế tổng giám đốc, khiến vị giám đốc đang phát biểu trên bục giật mình lui về sau mấy bước, tưởng rằng bản báo cáo lấp liếm của mình đã làm sếp tức giận. Không ngờ, Trịnh Hy Tắc chẳng thèm nhìn ông ta lấy một cái mà chỉ bước nhanh ra khỏi phòng họp, khiến thư ký Đổng hốt hoảng chạy theo phía sau hỏi: “Thưa, Tổng giám đốc đi đâu ạ?”

Trịnh Hy Tắc đáp, đầu không hề ngoảnh lại: “Đi cứu người!”.

Cứu người!

Cứu người?

https://thuviensach.vn

Chương 23: Tình Yêu Giữa Ngã Ba Đường

Sau khi tỉnh dậy, Lương Duyệt bỗng cảm thấy căm giận chính mình. Lúc này Trịnh Hy Tắc không còn ở trên giường nữa, cô cầm mấy chiếc gối ném mạnh vào chỗ anh nằm ngủ đêm qua.

Như thế này là sao? Một người phụ nữ mà ngay đến bản thân mình cũng không chế ngự nổi, thì còn làm được gì nữa?

Ném xong mấy chiếc gối, cô ngồi yên lặng một lúc rồi mới đi chân trần đến bên cửa sổ, kéo soạt tấm rèm sang bên, ánh nắng bên ngoài chiếu vào chói chang, cô bèn đưa tay lên che mắt.

Chung Lỗi là người rất lương thiện, đối mặt với bất kỳ việc gì, anh thường chọn cách làm đúng với lương tâm của mình. Nhưng cô và Trịnh Hy Tắc thì không như vậy.

Lương Duyệt không thể nào che giấu được nỗi buồn thương trong tận đáy lòng, cô bỏ tay xuống, tuy rất nhức mắt những cô không muốn tránh ánh nắng gay gắt nữa.

Cô dựa vào cánh cửa kính, ánh nắng đã làm cho cảm giác buốt lạnh trở thành ấm áp.

Cô nghĩ mãi cũng vẫn cảm thấy buồn, có lẽ chẳng nên tiếp tục dằn vặt mình như vậy.

Thế nên, cô đi nhặt bộ quần áo thay ra tối hôm qua, cởi chiếc áo sơ mi của Trịnh Hy Tắc mà cô đang mặc trên người ra dưới nắng sớm. Thay xong, cô cài khuy lại, vuốt chiếc áo cho phẳng phiu và gấp nó lại.

https://thuviensach.vn

Lúc xuống gác, cô không nhìn thấy Trịnh Hy Tắc đâu, trân bàn ăn đặt một phần điểm tâm sáng, vì không thấy đói nên cô không động đến. Lúc cô ra cửa, thím Đường hỏi: “Thưa cô, bao giờ cô về, để tôi còn chuẩn bị cơm?”

Lương Duyệt quay đầu lại nhìn căn phòng rộng mênh mông, trong lòng không khỏi có cảm giác hoang mang, đôi chân run run, ánh mắt lưu luyến của cô nhìn sang thím Đường, cô mỉm cười đáp: “Thím quên là tôi mua nhà rồi à? Tôi không về đâu.”

Đúng thế, cô đã mua nhà, và cuối cùng cũng rời khỏi Quang Mẫn Uyển. Năm năm trước, cô đã tới đây với một bộ đồ ngủ và một đôi dép lê, và bây giờ, cô lại một mình rời khỏi nơi này.

Rất hợp lý, không phải thế sao?

Sau khi tới Bắc Kinh, cô đã có rất nhiều nhà, to có nhỏ có, đủ loại, và cũng chính vì như thế nên cô chưa từng cảm gác về một mái ấm của riêng mình. Thực ra, điều đó không phải tại cô, trong một thành phố mà người thuê nhà luôn phải chuyển từ nhà trọ này sang nhà trọ khác, thỉ chẳng ai nói căn nhà đó là nhà của mình cả.

Đã mấy lần bị chủ nhà từ chối cho thuê tiếp nên cô càng hiểu rõ điều này.

Nhưng hôm nay, cô đã trở thành chủ nhà, coi như được hả giận rồi.

Đi thì đi, nhưng trước hết cô vẫn phải tới Trung Thiên một lần đã. Vì không có nhiều thời gian nên cô đi thẳng tới phòng họp lớn ở tòa nhà mười tầng. Nhìn thấy cô, trợ lý Đổng vội tươi cười chạy ra đón và tế nhị ngăn cô lại bằng một câu nói khẽ: “Thưa luật sư Lương, bây giờ cô không thể vào trong đó được.”

Lương Duyệt mỉm cười, vỗ lên vai anh ta: “Tôi biết, tôi tới để thăm một người bạn.”

https://thuviensach.vn

Cửa thang máy bỗng bật mở, trong đó là một tốp người có vẻ rất vội vã, họ là những cố vấn mà Trung Thiên mời thêm ở bên ngoài từ văn phòng Luật sư Hằng Chính. Mấy người nhìn thấy Lương Duyệt từ xa đều gật đầu chào cô, sau đó bước nhanh vào phòng họp, cánh cửa gỗ màu vàng lại một lần nữa khép lại.

Bọn họ không phải là đồng sự hay sao? Lúc ấy Trung Thiên vốn có hai nhà cố vấn luật, chỉ vì Trịnh Hy Tắc muốn thêm văn phòng Nghiêm Quy mà đã gây nên cơn sóng gió, bọn họ đòi hủy hợp đồng tập thể. Bọn họ luôn tự khoe khoang rằng mình tốt nghiệp từ trường Đại học Luật chính quy, cho rằng cùng đứng danh nghĩa cố vấn luật sư với Lương Duyệt là một chuyện mất mặt, và cộng tác cùng văn phòng Nghiêm Quy là một nỗi sỉ nhục với kinh nghiệm làm việc nhiều năm của họ. Cuối cùng Trịnh Hy Tắc dàn xếp với họ thế nào thì cô không biết, nhưng sau đó, những người tự coi mình là chính thống ấy chẳng nói gì nhiều mỗi khi gặp Lương Duyệt, chỉ gật đầu với cô một cái coi như lời chào, cố gắng giữ hòa khí bề ngoài với Nghiêm Quy.

Cửa thang máy lại mở một lần nữa, lại một nhóm người nữa, những tấm biển đeo trên ngực cho biết họ là người của một văn phòng luật sư có tiếng ở Bắc Kinh. Nghe nói nếu không phải là những công ty có cổ phiếu được niêm yết cả trong và ngoài nước thì họ cũng chẳng bao giờ thèm để mắt đến.

Khi ngang qua chỗ cô, người đi đầu khẽ nói với cô bằng một giọng an ủi: “Không sao đâu.”

Lương Duyệt ngẩng đầu lên, chỉ thấy bọn họ xôn xao bước vào phòng họp.

Có thể coi câu nói này là sự an ủi của họ dành cho người được gọi là phu nhân của Chủ tịch Hội đồng Quản trị được không? Lương Duyệt cười đau khổ.

https://thuviensach.vn

Khi cánh cửa khép lại, thoáng nhìn thấy có một bóng người, anh ngồi đó, mặt không chút biểu cảm, trên ngón tay dài có một vật gì lấp lánh.

Mắt Lương Duyệt như mờ đi, cô vội quay người, từ từ ngồi xuống ghế như sẵn sàng đứng lên bất cứ lúc nào.

Cô biết, trong đó là một trận cãi nhau.

Cô biết, đó là một nút thong lọng.

Nhưng nỗi phấp phỏng trước một sự việc chưa xảy ra khiến cô không dám thả lỏng mình.

Cuộc họp đã diễn ra gần bảy tiếng đồng hồ, ngăn cách phòng họp một bức tường dày, nên cô không nghe được những điều họ nói trong đó.

Cô nghĩ tới chuyện hồi còn nhỏ, khi mẹ cô đi làm, bố cô thường đem cô tới công trường và nhốt trong phòng làm việc của ông. Sau khi bố rời khỏi, cô liền phủ phục trên bậu cửa, lắng nghe tiếng bước chân ông, sau đó cô mới biết, ở một nơi toàn những âm thanh ồn ào của công trường xây dựng như vậy thì chẳng thể nghe thấy tiếng gì được.

Nhưng ở tòa nhà mười tầng yên tĩnh tới mức đáng sợ như Trung Thiên này, cô cũng chẳng nghe thấy gì cả.

Thư ký Đổng không hề bước ra lấy một lần, những người ở bộ phận tổng hợp cũng rất ít đi vào bên trong, mà dù có vào đó thì cũng chỉ là đem đồ ăn trưa cho những người bên trong. Cô không muốn nghe diễn biến của cuộc họp từ miệng người khác, vì thế chỉ còn cách ngồi yên chờ đợi.

Năm giờ chiều, cánh cửa gỗ nặng nề được đẩy ra, đám người bên trong lần lượt bước ra ngoài. Trịnh Hy Tắc cùng đi với một người lớn tuổi, nụ cười trên môi anh không hề thay đổi. Lương Duyệt vẫn ngồi bất động trên ghế, ngón tay cô lạnh giá.

https://thuviensach.vn

Không ngờ người trong phòng họp lại nhiều như vậy, cả một đoàn dài dằng dặc. Lương Duyệt đếm thầm, cố không nhìn vào tấm lưng thẳng đã bước vào trong thang máy.

Năm mươi bảy người cả thảy. Cũng được đấy.

Lương Duyệt thở dài, thả lỏng người, đứng dậy, khoác túi lên, sửa sang lại váy áo, rồi đưa mắt nhìn xung quanh xem có quên thứ gì không, định rời đi. Cô không cần biết kết quả cuộc họp, mà dù có biết cũng chẳng thay đổi được gì. Việc đến Trung Thiên chẳng qua cũng chỉ là một liệu pháp tâm lý, vì suy cho cùng thì phần lớn tiền lương của cô có được cũng là từ Trung Thiên, nếu không tới thì có vẻ thiếu đạo đức nghề nghiệp quá.

Nhưng cô chưa kịp cất bước thì cánh tay đã bị ai đó kéo lại. Anh cười hỏi: “Em không định biết kết quả mà đã định bỏ đi sao?”

Lương Duyệt nhìn kỹ nụ cười tự tin trên môi anh, nói: “Có cần thiết phải hỏi không? Nụ cười của anh đã nói rõ cả rồi.”

Trịnh Hy Tắc đưa tay chỉ vào cô, hỏi: “Nụ cười trên mặt anh thì có thể nói lên điều gì? Em ở bên cạnh anh lâu như vậy, sao vẫn còn chưa hiểu anh thế?”

Cô có vẻ mệt mỏi, cười một cách miễn cưỡng: “Nói như vậy là chúng ta chẳng còn gì nữa?”

Ánh mắt chăm chú của anh nhìn cô đầy vẻ phức tạp, thở dài rồi nói: “Nếu có một ngày anh không còn gì nữa, anh sẽ không để cho em nhìn thấy anh đâu.”

Lương Duyệt nhìn ra cửa sổ, khoảng không gian bên ngoài đã biến thành một khoảng trời xám, cũng giống như tâm trạng phức tạp không thể lý giải được của cô lúc này, “Anh hãy tới bữa tiệc chiêu đãi đi. Em sẽ lái xe về nhà.”

https://thuviensach.vn

Về nhà thôi, để gieo mình xuống chiếc giường mềm mại, để bộ óc không phải làm việc thì sẽ không thấy mệt mỏi nữa.

Chỉ cần đến ngày mai, tinh thần tràn trề trở lại, cô sẽ lại là một Lương Duyệt không thể gục ngã.

Trong cuộc đời này, Lương Duyệt đã từng phải đối mặt với rất nhiều chuyện, bởi có một số chuyện không thể nào tránh được.

Cô không thể đối xử tệ với ai. Cô cũng ghi nhớ tất cả những món nợ trong long, và luôn luôn trăn trở với những món nợ đó.

Cô luôn nghĩ, dù có đau đớn, dù có khó khăn hơn nữa, thì cũng không được buông xuôi, bởi vì người mà cô dám đối xử tàn nhẫn chỉ có một mà thôi, đó là chính bản thân cô.

Trịnh Hy Tắc cũng không cố nài ép, anh chỉ hạ giọng, nói: “Lái xe về nhà cẩn thận đấy!”, rồi sải bước đi theo những người phía trước.

Lương Duyệt không biết cái nhà mà cô vừa nói là nhà nào, vì vậy cô lái chiếc TT một cách không mục đích trên đường vành đai bốn. Mãi cho đến khi Phương Nhược Nhã gọi điện tới, cô mới dừng xe, nhìn những ngọn đèn màu từ các tòa nhà hai bên đường đang chiếu rọi mình.

“Nghe nói cậu đã chuyển khỏi Quang Mẫn Uyển rồi?” Ở đầu dây bên kia, Phương Nhược Nhã hỏi bằng giọng nôn nóng.

“Chuyển từ sáng hôm qua. Vì cậu tắt máy nên mình không thông báo được”, Lương Duyệt khẽ nói.

“Đồ ngốc, cậu đã có sự lựa chọn rồi à?” Phương Nhược Nhã hỏi dồn.

Lương Duyệt dựa người vào ghế, suy nghĩ một hồi lâu rồi trả lời: “Không chọn ai trong hai người ấy, có thể coi đó là một sự lựa chọn được

https://thuviensach.vn

không?”

“Sao? Cậu bị thần kinh à! Định làm Đức Mẹ Đồng Trinh hay sao đấy? Mình mắng thì mắng thế thôi, chứ đâu có bảo cậu từ bỏ cả hai người ấy? Cậu đang nghĩ gì thế hả, nói cho mình biết đi, cậu đang chọc tức mình đấy!”

“Thực ra mình cũng không biết nữa, không biết nữa, thật đấy. Đúng như cậu nói, mình không thể chọn Chung Lỗi, Trịnh Hy Tắc có trả thù hay không mình cũng không nghĩ tới. Có một số chuyện mà chỉ người trong cuộc mới hiểu được. Tình cảm tan rồi lại hợp không thể còn đằm thắm, ngọt ngào như lúc đầu, mặc dù mọi người đều lưu luyến. Còn bảo mình lựa chọn Trịnh Hy Tắc thì mình không làm được. Mình không thể biết chuyện rồi mà vẫn cứ ở bên anh ấy một cách không biết xấu hổ như vậy được.” Giọng nói của Lương Duyệt rất kiên định, không có vẻ gì là bi lụy và bất lực.

Cô đã thấy được sự cao thượng của cả hai người đàn ông ấy, chỉ duy nhất ở bản thân mình là không thấy mà thôi. Cho nên, dù có đau đớn đi nữa, cô cũng vẫn sẽ giả bộ như không có gì, để lừa gạt chính mình.

“Cậu… mình thực sự không biết phải làm gì với cậu nữa. Ngày thường cậu cứ tí ta tí toét, nhưng có những lúc cậu trở nên suy tư và đa cảm tới mức mình không nhận ra nữa. Thôi, cậu cứ suy nghĩ và tự quyết định lấy. Cậu chuyển đi như vậy, nhất định Trịnh Hy Tắc sẽ tới tìm cậu, đến lúc đó cậu cứ giằng co với anh ấy, mình chẳng hơi đâu quan tâm nữa!” Phương Nhược Nhã tức giận tắt máy.

Lương Duyệt gập điện thoại lại, tựa lưng vào thành ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Cuối tháng Năm, gió đêm vẫn mang theo hơi lạnh. Cô khoanh tay ôm lấy vai, nhưng vẫn không chịu đóng cửa kính xe.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc nói, cô là người hay ngược đãi bản thân mình.

Thực ra, không phải cô là người thích ngược đãi bản thân, mà chỉ vì những giây phút nghĩ về người khác chiếm quá nhiều thời gian của cô. Sau khi dồn hết tâm trí vào đó, cô đã quên việc khoác cho mình một chiếc áo.

Ngốc. Hệt như người ấy.

Vì hai người bọn họ giống nhau nên mới gần gũi nhau đến thế. Có thể là như vậy.

Chuông điện thoại reo lên, không cần nhìn, cô cũng biết đó là ai, nhưng cứ để mặc nó reo cho đến lúc tắt. Chỉ ba phút sau, điện thoại lại tiếp tục reo, rồi tắt. Cứ như vậy, hết reo rồi lại tắt nhiều lần, đến khi Lương Duyệt không kiên trì được nữa, đành nhấc nó lên. “A lô!”

“Sao lại không nghe điện thoại của anh?” Giọng nói của anh trong máy tỏ ra lười biếng, âm điệu trầm trầm và rất có sức hút, có thể là anh vừa uống rượu xong, vì thế mà thiếu hẳn vè nghiêm túc và kiêu ngạo ngày thường.

“Em ngủ nên không nghe thấy.” Lương Duyệt nói dối, nhưng mặt không hề đỏ.

“Ngủ trong xe à?”, anh hỏi với vẻ châm biếm, vẫn giữ vẻ kẻ cả như thường ngày.

Lương Duyệt chần chừ trong giây lát rồi từ từ quay người lại.

Phía sau lưng cô là một chiếc xe màu đen, không cần quan sát kỹ cũng biết là xe anh.

“Anh theo dõi em à?” Lương Duyệt hỏi lại.

“Thỉnh thoảng thôi, anh chỉ định gọi điện hỏi vợ của anh, muộn thế này rồi sao không về nhà?” Ở đầu dây bên kia, anh vẫn nói với giọng đùa cợt.

https://thuviensach.vn

Đưa tay tắt máy xong, Lương Duyệt bước từ trong xe ra, rồi đứng dựa vào cửa xe, khoanh tay trước ngực rồi quay về phía anh đáp: “Ngắm sao.”

Anh đẩy cửa xe, bước tới với vẻ ung dung, đứng sát bên Lương Duyệt, nói: “Đây là lần thứ một trăm chín mươi bảy em tắt điện thoại của anh.”

Lương Duyệt biết mình đuối lý nên không nói gì nữa. Trịnh Hy Tắc xoay mặt cô lại. Cô tránh ánh nhìn của anh, ngước lên nhìn trời, sau đó mới nói: “Anh ghi chép vào trong sổ à?”

Anh ôm chặt lấy vai cô, khẽ cắn vào môi cô, thì thầm: “Có một số thứ không cần phải ghi chép.”

Cô gỡ mãi cũng không sao thoát khỏi vòng tay anh, vì thế đành hỏi tiếp với vẻ không mấy chú tâm: “Vậy thì ghi nhớ bằng cách nào?”

Miệng của Trịnh Hy Tắc phả ra hơi rượu rất nồng nhưng cũng rất ấm áp, anh khẽ thì thầm bên môi cô câu gì đó nhưng cô không nghe rõ. Cô hỏi lại ”Gì cơ?”

“Không có gì. Em không về nhà à?” Trịnh Hy Tắc như sực tỉnh, anh vờ ngáp và hỏi bằng một câu có phần hơi lạc đề.

“Em về Long Đình.” Khi trả lời, Lương Duyệt đưa mắt lén nhìn vẻ mặt của Trịnh Hy Tắc, dường như vẻ mặt không có gì thay đổi.

“Thế à. Vậy em lái xe cẩn thận nhé.“ Anh nhìn cô bằng một cái nhìn thật sâu, sau đó quay lưng lại và rờih đi với vẻ bình thản.

“Anh vừa uống rượu, hay là gọi lái xe đến đưa anh về?” Lương Duyệt vội nói với theo.

Tấm lưng thẳng chìm trong bóng đêm, đến của hình dáng của nó cũng rất nhạt nhòa. Anh không quay đầu lại, dừng bước ở cửa xe để tìm chìa

https://thuviensach.vn

khóa.

Không nghe tiếng anh trả lời, Lương Duyệt thấy hơi hụt hẫng, cô lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa xe.

“Lương Duyệt!”. Tiếng những chiếc xe qua lại trên đường khiến mọi âm thanh khác đều chìm đi, cô quay đầu lại, cao giọng đáp: “Gì ạ?”

“Anh về nhà đây, khi nào em muốn về thì gọi điện cho anh!” anh nói, tuy giọng không to lắm nhưng Lương Duyệt vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

Anh đứng yên lặng, cô cũng không hề nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Chương 24: Tình Yêu Trong Cân Nhắc Đắn Đo

Phương Nhược Nhã vỗ vai Lương Duyệt, đôi mắt mang vẻ mơ màng của người vừa uống chút rượu, nói bằng giọng sụt sịt: “Lúc đó nếu cậu xuống thang và theo anh ấy về nhà thì tốt biết bao, sẽ không phải như bóng ma bơ vơ quanh quẩn chỗ này chỗ khác như bây giờ . Minh nghĩ chắc tâm thần của của cậu có vấn đề mất rồi”

Lương Duyệt nhấp một ngụm Sex on the Beach, nói: “Mình không quen thứ hàng ngoại này, mình thật sự không hiểu nó có gì ngon. Khẩu vị của cậu càng ngày lại càng giống Hàn Ly rồi, cho dù thế nào cũng rất chuộng những vị kiểu này.”

“Đừng có lẩn tránh vấn đề nữa. Nói xem, sao lúc đó cậu lại không lên xe?” Phương Nhược Nhã liếc nhìn Lương Duyệt một cái, hỏi với giọng châm chọc.

“Mình sợ.” Lương Duyệt lắc đầu cười, “mình sợ nếu lên xe rồi thì mình không thể xuóng được nữa, mình sợ sau khi mình lên xe rồi thì mình không thể kiên trì được nữa. Tuy quan hệ giữa bọn mình là vợ chồng, làm nũng với chồng xem ra có phần hơi buồn cười, nhưng lúc nào mình cũng cứ nhắc nhở bản thân rằng, không thể dễ dàng lên xe của Trịnh Hy Tắc. Cậu có còn nhớ cái cô họ Trình đó không, cô ta theo đuổi anh ấy ba năm, nhưng anh ấy nói chia tay là chia tay ngay lập tức, qua đó có thể thấy anh ấy là người rất dễ dàng thay đổi và rất vô tình.”

“Cậu vì chuyện đó?” Phương Nhược Nhã sờ lên trán của Lương Duyệt, vẻ lo ngại Lương Duyệt vì sốt cao lên nói năng hồ đồ.

https://thuviensach.vn

“Chẳng lẽ cậu không thấy như thế là đáng sợ sao? Phản ứng của anh ấy hôm đó cậu cũng nhìn thấy, nói xong lời chia tay rồi mà vẫn có thể vui vẻ cười nói tiệc tùng với bạn bè và khách khứa, chẳng hề có chút thay đổi nào, đáng sợ quá, mình thực sự rất sợ những người đàn ông như vậy.”Lương Duyệt thở dài, dốc cạn chỗ rượu còn lại trong cốc, “Mình mặc kệ cậu, cậu hãy gọi điện thoại bảo Hàn Ly đến đón cậu đi, minh đi trước đây!”

Lương Duyệt vừa nói vừa vung vẩy chiếc chài khoá trong tay. Tiếng của Phương Nhược Nhã buồn buồn vang lên sau lưng cô: “Lương Duyệt, có phải cậu sợ yêu anh Trịnh Hy Tắc thực sự rồi thì sẽ thấy có lỗi với những ngày kiên trì trước đây không?”

Chiếc chìa khoá rơi xuống đất phát ra tiếng kêu, rồi theo đà văng ra rất xa. Lương Duyệt chẳng buồn quay đầu lại, từ từ cúi xuống, ngón tay cô chạm lên mặt đất lạnh ngắt, khẽ quờ vào chiếc chìa khoá rồi tóm mạnh lấy nó và đứng thẳng dậy dứt khoát, lưng vẫn quay về phía Phương Nhược Nhã.

“Phải, đúng là mình sợ có lỗi với những ngày kiên trì ấy, nhưng sợ nhất là mình sẽ hối hận, rõ ràng chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa là đến đích, chỉ chút xíu nữa thôi…” Trong khoảnh khắc nói đến câu sau cùng, Lương Duyệt đưa mắt nhìn về phía cửa quán Bar, cười với vẻ buồn bã Trông cô rất mệt mỏi, mắt cô long lanh lệ, và cuối cùng thì cô bước nhanh khỏi tầm mắt của Phương Nhược Nhã cùng tiếng bước chân cố che giấu.

“Lương Duyệt, cậu đúng là đồ ngốc, suốt đời cậu chỉ là số khổ mà thôi!”

Tiếng của Phương Nhược Nhã bị cánh cửa ngăn lại, nên nửa câu sau rất không rõ ràng. Có thể cô ấy đang tức giận, cũng có thể cô đang nuốc tiếc, nhưng dù sao vẫn không thể làm thay đổi suy nghĩ của Lương Duyệt.

Hôm ấy cô nghe rất rõ câu nói đó của Trịnh Hy Tắc và cũng đứng yên tại chỗ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng, chính là cô đã chủ động mở cửa xe,

https://thuviensach.vn

nhanh chóng khởi động xe và rời đi.

Cô thực sự sợ, sợ nếu muộn thêm chút nữa thì sẽ mất khả năng phân biệt, cô càng thấy lo sợ khi nghĩ rằng sau khi chết đi sẽ không có nơi để gửi gắm thân xác.

Người phụ nữ vói khuôn mặt đầm đìa nước mắt là sự cảnh tỉnh tốt nhất đối với cô, Trịnh Hy Tắc, con người có tầm nhìn xa rộng khắp nơi ấy sẽ mãi mãi không thể hiểu được thế nào là biết quý trọng. Con người luôn ngạo nghễ ấy đã không hề biết đến mùi vị của gian khổ khó khăn, càng không thể biết đến thế nào là tình cảm gắn bó sâu sắc.

Vậy thì, vì sao cô lại để mình rơi vào hoàn cảnh của một người vợ bi đát?

Gần đây Nghiêm Quy rất bận, những vụ án tồn đọng lại, có thể đó là vì thời tiết đã bắt đầu trở nên nóng nực, đầu óc ai cũng chỉ chực vỡ tung ra, mọi việc đều không thể giải quyết được bằng thương lượng, vì vậy chỉ còn cách gặp nhau ở toà án.

Gần đây biểu hiện của Doanh Doanh rất tốt, vụ án lần trước cô đã xử lý đâu ra đấy, cô đã hỗ trợ bên toà án hoàn thành công tác hoà giải bên phiên toà. Sử dụng thời gian rất hợp lý, giải quyết sự việc nhanh chóng, hiệu quả công việc cao. Lương Duyệt rất muốn khen cô mấy câu. Cô đã tới phía ngoài cửa với một nụ cười trên môi, nhưng đột nhiên cô nhìn thấy biển công tác trên ngực mình nên cô vội quay trở về phòng tới trước làm việc và gọi điện sang cho Doanh Doanh: “Doanh Doanh, sang đây một chút.”

Doanh Doanh Duyệt đáp lại với vẻ rất cẩn trọng, Lương Duyệt mỉm cười lắc đầu. Chờ đến khi Doanh Doanh cẩn thận đẩy cửa bước vào , Lương Duyệt mới nói với cô bằng giọng rất bình tĩnh: “Vụ án lần trước em đã theo rất tốt, anh Hàn Ly nói sẽ không để em thiệt. Em cũng có thể được coi là

https://thuviensach.vn

nhân viên kỳ cựu của văn phòng chúng ta rồi, sau này sẽ tiếp tục cố gắng thêm nhé.”

Doanh Doanh gật đầu rất mạnh rồi cung kính đứng sang một bên, khiến Lương Duyệt bất gíac mỉm cười. Nhìn thấy cô bé chân tay cứ lúng ta lúng túng, cô cố nén cười, nói: “Cô có thể về được rồi, nhớ mang hồ sơ vụ Hằng Dương lại cho tôi.”

Sau khi Doanh Doanh đi hẳn, nét mặt Lương Duyệt mới giãn ra hẳn, sau đó nhấc điện thoại lên định nói chuyện với một ai đó cho khuây khoả, nhưng khi nhấc điện thoại lên rồi đang bấm dở lại thôi và đóng máy lại. Sau đó cô ném chiếc máy điện thoại lên bàn, kéo ghế xích lại trước bàn máy tính và bắt đầu viết lời biện hộ trước phiên toà.

Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, chỉ còn duy nhất tiếng gõ bàn phím lạch cạch, và điều ấy càng khiến lóng người cảm thấy cô đơn hơn. Để tạo ra một âm thanh sống động hơn, cô lẩm nhẩm đọc những lời định viết, nhưng mới được ba dòng thì cô cảm thấy giọng của mình rất khó nghe, nên cô lại thôi và chăm chú vào bàn phím. Chưa được mấy dòng thì chuông điện thoại lại vang lên, mở máy ra xem thì thấy đó là số của Trịnh Hy Tắc, một cảm giác nặng nề lại dâng lên trong lòng cô, tuy vậy cô vẫn mở máy nghe.

“Lại có chuyện gì nữa thế?”

“Em biết là điện thoại của anh à?’ Ở đầu dây bên kia Trịnh Hy Tắc cười có vẻ rất thoải mái.

“Chẳng phải anh luôn ghen tỵ rằng máy của em luôn hiển thị số gọi tới sao? Thưa anh Trịnh.” Lương Duyệt không thể nói rõ về cảm giác của mình, cảm giác ấy giống như một trái tim được thả lỏng tự do, nhưng lại cũng vô cùng căng thẳng, nhất là sau khi cô và Phương Nhược Nhã cùng mổ sẻ về nỗi lo sợ của cô vào buổi tối hôm qua, cô lại càng cảm thấy khó tìm được thái độ đối phó thích hợp với Trịnh Hy Tắc.

https://thuviensach.vn

Đầu dây bên kia không nghe thấy tiếng trả lời, Lương Duyệt thấy hơi căng thẳng, cô khẽ nói : alô. Kết quả là ở đầu dây bên kia vọng lại một lời đáp hầu như không mấy cân nhắc của anh: “Anh có việc, anh đi họp đây.” Tiếp ngay sau đó là tiếng tắt máy, khiến cô không khỏi tức giận.

Người gọi điện tới cũng là anh, nói bận cũng là anh, anh ta coi mình là gì vậy?

Cô chỉ còn biết gạt chiếc điện thoại sang bên và tiếp tục đánh máy, nhưng thỉnh thoảng cô lại liếc nhìn về phía nó.

Xem ra, anh ấy đi họp thật sự.

Trong phòng làm việc lại trở lại không khí như cũ, tiếng vo vo rất khẽ của chiếc điều hoà cũng nghe thấy rất rõ. Ngón tay cô vẫn đặt trên bàn phím, lòng thấy rất hoang mang, thẫn thờ trong giây lát. Khi sực tỉnh, cô mới phát hiện ra rằng bàn tay mình đè lên bàn phím làm con trỏ chạy dài tới cả bốn trang.

Lương Duyệt vội vàng khôi phục lại những trang vô tình bị xoá, sau đó tập trung tư tưởng tiếp tục soạn thảo đoạn văn bản đang bỏ dở. Trong căn phòng tĩnh mịch vẫn là những công việc lặt vặt liên quan đến giấy tờ, trong tiếng gõ bàn phím lách cách tâm trạng cô dần lấy trở lại trạng thái, cô thấy lòng thư thái vui vẻ trở lại.

Khi ở nhà Lương Duyệt chẳng khác gì một con mèo lười, trừ những lúc cần thiết phải làm việc này việc khác, cô rất ít khi ra dạo ở vườn hoa. Buổi chiều thím Đường nói, ở bể bơi đối diện vừa mới nuôi mấy con bồ nông, nghe nói còn có cả mấy chiếc thuyền buồm nữa. Là người chưa bao giờ nhìn thấy những con bồ nông và những chiếc thuyền buồm phương Nam, Lương Duyệt cứ một mực đòi thím Đường đưa mình tới đó để xem.

Sinh ra và lớn lên ở Đông Bắc, vì vậy mức độ hiểu biết của Lương Duyệt đối với loài chim nước chỉ dừng lại ở mấy con cò, con vịt. Khi mới

https://thuviensach.vn

tới Bắc Kinh, lần đầu tiên nhìn thấy hoa ngọc lan, cô đã kêu lên kinh ngạc và xúc động. Thì ra loài hoa mà nghe nói Từ Hy Thái Hậu rất yêu quý nhất, lại đang toả hương thơm ở một chỗ rất gần mình như vậy, vì thế tiếng kêu đầy vẻ phấn khích của cô dù đã làm cho rất nhiều người qua đường không khỏi buồn cười, thì cô vẫn cứ đứng dưới gốc cây đưa máy ảnh ra chụp rất nhiều bức ảnh về loài cây và hoa ấy.

Sau đó cô còn có dịp được ngắm các loài hoa tường vi, mẫu đơn…, và cũng mới biết được rằng, hoa bách hợp- loài hoa mà cô thích nhất thì ở cái thành phố to lớn này giá rẻ chẳng khác bèo, và chuyện ấy đã khiến cô không khỏi thấy buồn trong một thời gian dài.

Thực ra cô đã từng mơ được giống như loài hoa bách hợp, nhưng khi đã mong ước được thực hiện rồi thì lại không cảm thấy quý trọng nữa.

Nếu tất cả có thể quay lại từ đầu, thì cô sẽ chọn một loài hoa rẻ hơn một chút, sẽ đặt ra mục tiêu thấp hơn một chút, như thế cô sẽ không phải đi một đoạn đường lòng vòng cho một giấc mơ, cũng sẽ không phải vứt bỏ sự thuần khiết và hạnh phúc chỉ vì một thứ chẳng lấy gì làm đắt giá.

Màn đêm mỏng đã bao trùm. Trong bóng tối lờ mờ ấy, thím Đường đứng bên đã nói với cô răng: “Những con chim phương Nam đã không thể quen với khí hậu phương Bắc khi chúng được mang tới đây, chẳng bao lâu sau chúng sẽ bị ốm.”

“Vậy, phải làm như thế nào khi chúng bị ốm?” Lương Duyệt hỏi vẻ suy nghĩ.

“Nó cũng giống như con người, những con có khả năng thích ứng tốt thì sẽ thay đổi tập quán sinh sống, những con khả năng thích ứng kém thì sẽ chỉ còn một con đường chết.” thím Đường trả lời cô bằng giọng phổ thông tỉnh Hồ Nam.

https://thuviensach.vn

Có lẽ mình cũng thuộc loại khả năng thích ứng tốt, Lương Duyệt khẽ cười đau khổ. Tất cả mọi người đều là những người có khả năng thích ứng tốt, vì thế cuộc sống vẫn cứ tiếp tục diễn ra, khi miệng người ta vẫn cần đến cơm ăn, thì không ai có thể dừng lại mà suy nghĩ cho mọi vấn đề. Chỉ trong một buổi tối hôm nay, một buổi tối nhàn rỗi hiếm có, đã giúp cho cô có được những thu hoạch không nhỏ.

"Lương Duyệt." Trong bóng tối, Thím Đường dừng bước trước, Lương Duyệt từ từ ngẩng đầu lên nhìn người đang ở trước mặt cô, rồi quay ra mỉm cười với thím Đường, ra hiệu cho thím về trước, sau đó mới cân nhắc hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Đây là lần đầu tiên Lương Duyệt đối diện và nói chuyện trực diện với anh kể từ sau vụ hoả hoạn, cô mỉm cười không lấy gì làm tự nhiên, ngược lại anh vẫn tỏ ra rất bình thản.

Anh mặc một bộ đồ thể thao, vẫn dáng người cao thẳng, chỉ riêng trong đôi mắt dường như chứa đựng điều u uẩn khác hẳn với trước kia. Còn cô thì đang trong một bộ quần áo mặc ở nhà, chỉ có điều màu sắc của hai bộ quàn áo không lấy gì làm hoà hợp với nhau: bộ đồ thể thao của anh màu xanh thẫm, còn bộ đồ của cô màu vàng nhạt, hơn nữa cô còn buộc túm bím tóc lên vì sợ nóng. Họ lặng lẽ chuyển tư thế từ đối diện sang đứng sóng hàng bên cạnh nhau, cùng đi bộ men theo con đường bao quanh bờ sông, nhìn sau lưng ai cũng có thể nghĩ đó là một cặp vợ chồng đi dạo sau bữa cơm tối, hoặc một đôi tình nhân trẻ đang đi tìm cảm giác lãng mạn trong bóng tối.

Những ngọn đèn hai bên bờ con sông nhỏ lần lượt được thắp sáng, ánh đèn của những gia đình mới chuyển đến ở cũng thay nhau toả ra. Những vì sao trên trời nhấp nháy, như trong một giấc mơ. Lương Duyệt khẽ hỏi: "Anh đã mua nhà ở khu này rồi à?"

"Ừ, số 27." Rất lâu sau anh mới trả lời bằng một câu ngắn gọn như vậy, khiến Lương Duyệt phải rất tốn sức mới giữ được nụ cười trên môi. Đây

https://thuviensach.vn

nên coi là duyên kiếp hay một sự trùng hợp ngẫu nhiên? Lẩn trốn hết lần này đến lần khác vẫn không thể nào rời xa hẳn.

“Bạn gái của anh cũng ở cùng anh chứ?” vừa thốt xong câu đó, Lương Duyệt đã muốn cắn đứt ngay cái lưỡi của mình. Cô buồn bực vì thấy mình lại nhắc đến cái chủ đề đáng ghét ấy, thậm chí cô còn không biết mình sẽ phải tiếp tục trả lời những câu hỏi tiếp theo của anh như thế nào.

Anh đáp, đúng thế, chắc chắn cô sẽ thấy buồn, còn nếu nói là không thì cô lại càng thấy buồn hơn.

Nhưng phản ứng của Chung Lỗi hơi kỳ quặc, anh nhìn chăm chú vào mắt cô một lúc rồi mới đáp: “Cô ấy không ở cùng anh, đây là căn nhà anh mua cho mình.”

Những ẩn ý trong cấu nói ấy Lương Duyệt đều hiểu cả, vì thế cô im lặng vờ như không hiểu.

“Trong căn nhà đó có cánh cửa sổ rất lớn, anh cũng đã chuẩn bị cả thảm trải và máy vi tính nữa, còn định làm thành một khu nghỉ ngơi ở đó.” Giọng nói của anh dường như có ý thăm dò, dường như là lời kể, lại như những lời bộc bạch về giấc mộng của mình với người bạn tri kỷ đã lâu không gặp.

Vì thế Lương Duyệt cười, đáp: “Kiểu cửa sổ của nhà anh giống hệt như kiểu của nhà bọn em, em cũng đã làm xong khu nghỉ ngơi từ lâu rồi.”

Bước chân của người đàn ông bên cạnh hơi khựng lại, đôi giày màu xanh chắc chắn dừng lại trên thảm cỏ mềm mại. Bước chân của Lương Duyệt vẫn rất chậm rãi, cô không có ý bước nhanh hơn, nhưng cũng không định dừng lại, như thể cô đang rất chăm chú vào việc ngắm nhìn cảnh vật ban đêm.

Cô nhớ đến đôi giày cô mua cho anh năm ấy, cô cứ nghĩ rằng mùa đông ở Bắc Kinh cũng đi loại giày vải bông, vì thế cô đã chọn loại mà bên trong

https://thuviensach.vn

có lớp lông nhân tạo rất dày, nhìn đã thấy rất ấm áp.

Nhưng khi nhìn thấy đôi giày ấy Chung Lỗi đã cười vui thích, ôm nó vào lòng và nói: “Đúng lúc anh đang thiếu một đôi giày vải, em đối với anh tốt quá!”

Sau đó, suốt mùa đông năm ấy hầu như Chung Lỗi chỉ đi đôi giày ấy và không thay bằng một đôi giày nào khác. Thấy món quà mình tặng được đón nhận như vậy Lương Duyệt rất vui, mãi cho tới một hôm cô nghe được những lời sau của anh với các đồng sự: “Nóng chứ, điều hoà trong phòng làm việc của chúng ta tốt như vậy, dù đi giày da cũng đã thấy nóng rồi, chứ dừng nói gì đến giày vải. Nhưng đây là đôi giày mà bạn gái tôi mua cho nên tôi không muốn cởi nó ra.”

Có rất nhiều thứ mà chúng ta cứ nghĩ rằng đó là thứ tốt nhất nên cứ muốn cho những người yêu thương nhất của mình cũng được hưởng, nhưng cũng có rất nhiều thứ cũng với những tình cảm gửi gắm trong đó đã dần dần bị quên lãng và cho vào một góc không rõ nơi nào rồi tan biến cùng với thời gian .

Kẻ gây ra điều đó, không gì khác là thời gian với khoảng cách của những năm tháng.

Tiếng bước chân phía sau Lương Duyệt cuối cùng đã không đuổi theo cô, còn cô khẽ mỉm cười lấy ra chùm chìa khoá của nhà mình.

Ở Quang Mẫn Uyển, cô chỉ với vai trờ là một người khách, vì thế mà cô rất ít khi mang theo chìa khoá nhà.

Còn ở đây, vai trò của cô là chủ, vì thế khi ra khỏi nhà cô đều không quên mang theo chìa khoá.

Cô cứ đi men theo hàng rào cho tới khi tới nhà số 30 mới dám quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

Có một số điều, cô luôn mong muốn mình sẽ không biết về nó.

Thi ra giữa hai số 27 và 30 của nhà anh và nhà cô chưa có gia đình đến ở; thì ra anh luôn ở bên cạnh cô, nhưng cô lại không biết điều đó.

Lương Duyệt ủ rũ, vội vàng mở cửa và loạng choạng bước nhanh vào trong nhà, tới bên cánh cửa sổ đã từng xuất hiện không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ của cô, im lặng nhìn xuống.

Một ngọn đèn màu vàng chiếu xuống ban công của ngôi nhà đối diện.

Chiếc thảm lông cừu màu trắng trải dài, một hàng những chiếc tủ sách, một chiếc tủ xinh xắn với chiếc máy tính xách tay nhỏ. Và còn cả những chiếc gối tựa với những bông hoa nhỏ li ti mềm mại màu vàng sáng, cả những đôi dép lê dày mà cả hai người đều có nữa.

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Chuyện Năm 2005 (Phần 1)

"Cô đang làm gì thế?" Trịnh Hy Tắc dựa vào xe, cười và hỏi với vẻ lạnh lùng.

Đứng bên dưới, ngẩng đầu lên nhìn, anh đã nhận ra cô gái đang định trèo xuống từ ban công bằng chiếc ga giường buộc lại chính là nữ luật sư của văn phòng Nghiêm Quy, tên là… Lương Duyệt. Anh luôn tự hào về tài nhớ tên người của mình, nhưng không hiểu vì sao, cái tên Lương Duyệt nà dù được nhắc tới mấy lần rồi nhưng anh vẫn không nhớ được.

Hình như hôm nay cô ấy có gì đó rất khác với hôm trước. Mái tóc dài rối bù nhưng khuôn mặt rất sáng sủa, tuy thân hình đã bị bức tường ở cửa sổ phía dưới che khuất, nhưng cổ áo lộ ra cho thấy cô đang mặc một chiếc áo sơ mi in hình những bông hoa nhỏ màu hồng. Trịnh Hy Tắc cố nén cười, trước đây, một người bạn của anh đã nói rằng, nguyên nhân khiến anh ta chưa bao giờ qua đêm ở ngoài là vì anh ta không muốn nhìn thấy người mình yêu khi thức dậy, cho dù đêm trước hai người đã trải qua những phút giây cuồng nhiệt và lãng mạn đến đâu. Bởi vì nếu nhìn thấy rồi, thì lần sau dù đối mặt cũng sẽ không muốn được ngắm nhìn cơ thể đẹp như tạc ấy nữa. Tình hình hôm nay đã cho thấy lời nói của anh bạn quả không sai, thử nghĩ mà xem, liệu ai có thể thốt ra lời yêu đương với một người phụ nữ đầu tóc rối bù, mắt đầy gỉ cho được? Cứ nhìn vị "đại luật sư" trước mắt kia thì biết hình ảnh phụ nữ buổi sáng khiến người ta ngán ngẩm thế nào.

"Anh đến nhanh thế à?" Lương Duyệt ngạc nhiên trước tốc độ của Trịnh Hy Tắc, sau khi nhận ra vẻ châm biếm trong lời nói của anh, cô cũng nói với vẻ chế giễu: "Chẳng lẽ ông Trịnh không nhìn thấy sao? Tôi đang chuẩn bị trèo xuống bằng ga trải giường."

https://thuviensach.vn

Thực ra, Trịnh Hy Tắc rất đẹp trai, Lương Duyệt nghĩ thầm. Anh ta mặc bộ com lê là phẳng phiu dựa bên chiếc xe, trông thật lịch lãm. Tuy nụ cười trên miệng vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng toàn bộ con người anh ta vẫn toát ra vẻ ưu tú của tầng lớp trên.

Anh có dáng người rất cao, lần trước gặp anh đã gây cho cô cảm giác bị áp đảo. Cô luôn cho rằng, người đàn ông muốn làm nên sự nghiệp thì cần phải có dáng người cao, bởi vì chiều cao sẽ truyền đi những thông điệp ngầm, khiến đối thủ phải từ bỏ ý định tranh đấu và ngoan ngoãn đầu hàng mới thôi, xem ra vóc dáng của Trịnh Hy Tắc đủ để làm đều đó.

“Cô chắc chắn là tấm ga trải giường đó không bi rách toạc ra chứ?” Trịnh Hy Tắc nhìn lên và nói. Nếu anh nhớ không nhầm, thì cô luật sư này cũng không nhẹ.

Thực ra Lương Duyệt đã nghĩ rất nhiều lý do để thuyết phục bản thân tin rằng, tấm ga trải giường đáng thương ấy có thể cứu cô. Nhưng khi nghe thấy câu hỏi của anh thì những lý do ấy lập tức tan biến thành tro bụi. Cô cúi xuống quan sát thật kỹ và phát hiện ra rằng, tính toán của mình thật nguy hiểm. Điều quan trọng nhất là, cho đến lúc đó cô vẫn chưa nghĩ đến chuyện phải buộc một đầu ga giường vào đâu.

“Hay là cô nhảy xuống đi.” Trịnh Hy Tắc lấy hộp thuốc từ trong túi ra, rút một điếu cho lên miệng bật lửa châm, rồi ngẩng đầu lên nói, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Lương Duyệt ngây người ra một lát. Đó đúng là cách nhanh nhất và đơn giản nhất, đồng thời cũng là cách mang đến nguy cơ bị thương cao nhất. Có điều, nếu anh ta chịu làm một chiếc thảm thịt ở dưới…

“Thế thì anh đỡ tôi nhé.” Lương Duyệt nói một cách nghiêm túc, không có vẻ gì là đùa cợt.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, Trịnh Hy Tắc mới người đôi mắt lên nhìn cô gái trên tầng ba dưới ánh nắng nhạt của một ngày đông giá lạnh, âm u. Ánh nắng chiếu lên cửa kính khúc xạ thành những màu sắc như cầu vồng lấp lánh, khiến người ta không khỏi có cảm giác bàng hoàng, dường như có một thứ gì đó vừa được phát hiện. Trịnh Hy Tắc ngây người ra, ném lại điếu thuốc sang một bên, dang hai tay ra, đứng phía dưới cửa sổ, nói: “Chỉ cần cô dám nhảy thì nhất định tôi sẽ đỡ được.”

Lương Duyệt ném chiếc ga giường sang bên, chẳng kịp nghĩ ngợi gì nhiều, cô bước lên bậu cửa sổ, sau đó lấy đà rồi buông mình nhảy xuống với một tư thế rất chuẩn.

Chiếc ao ngủ có in hình những bông hoa li ti màu hồng bất chợt bị gió cuốn lên, khiến cái lạnh lùa vào bên trong người cô. Cái cô ngốc nghếch này, sao chẳng cân nhắc gì mà đã nhảy ngay xuống như thế, một chút xao động bỗng dâng lên trong lòng anh.

Lực rơi từ trên cao xuống rất lớn, nên khi Lương Duyệt rơi vào lòng Trịnh Hy Tắc thì anh cũng ngã theo. Cả người cô được cánh tay anh giữ chặt và áp sát vào người anh. Hơi thở nóng ấm toả ra, hòa quyện với mùi thuốc lá thoang thoảng từ người anh khiến cô bừng tỉnh.

Cô nhanh chóng rời khỏi bàn tay anh, phủi quần áo rồi xem xét các vết xây xước trên người, ngoài khuỷu tay bị trầy ra, những chỗ khác không hề hấn gì. Sau đó, cô tỏ vẻ rộng lượng, chìa tay ra trước mặt Trịnh Hy Tắc nói: “Nào, để tôi kéo anh dậy.”

Trịnh Hy Tắc nhìn cô phủi quần áo với vẻ tự đắc rồi lại tươi tỉnh chìa tay ra, đôi mắt biết cười với hàng lông mày cong cong ấy khiến người ta không thể không chú ý, mái tóc rồi bù đã được cô túm gọn về phía sau, để lộ cái cằm nhọn và lúm đồng tiền nơi khóe miệng trông thật hút hồn.

https://thuviensach.vn

Anh đứng dậy, không để ý tới bàn tay của cô vẫn đang chìa ra, nói: “Tôi thật sự không biết là một luật sư bình thường cũng có lúc lại đùa giỡn với mạng sống của mình như vậy.”

Lương Duyệt sửa lại đầu tóc, nói bằng giọng thản nhiên: “Thật ra, hôm nay tôi cũng mới biết điều đó.”

Trịnh Hy Tắc bật cười rồi bảo cô: “Lên xe đi.”

Khuôn mặt cô bỗng trở nên căng thẳng: “Để làm gì?”

“Nếu cô cứ muốn đứng chân trần trong tuyết lạnh như thế này thì tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng cô hãy nhìn những người đang quan sát chúng ta ở đằng kia đi. Tôi nghĩ, chắc cô vẫn muốn sống ở chỗ này.”

Cô đưa mắt len lén nhìn. Quả nhiên có mấy bà chị tay xách làn đi chợ về đang sải bước về phía họ, nếu không đi mau thì nhất định ngày mai cô sẽ trở thành đề tài buôn chuyện nóng hổi nhất trong thang máy đây. Thế nên, không chờ Trịnh Hy Tắc mời, cô đã vội vàng mở cửa xe anh và chui vào giấu mình bên trong, nói: “Phiền anh đưa tôi về Nghiêm Quy được không?”

Trịnh Hy Tắc cố làm ra vẻ suy nghĩ rồi nói: “Không được, trước khi phiên tòa diễn ra, tôi không muốn có bất cứ vấn đề gì với cố vấn luật sư.”

“Ý anh là, muốn nhờ Nghiêm Quy giải quyết cho một số vụ việc à?” Lương Duyệt không giấu được niềm vui.

Anh nhìn vào đôi mắt tràn đầy hy vọng của cô, thấy không nỡ dập tắt những suy nghĩ có phần xa vời trong đó. Đôi mắt cô rất đẹp, nụ cười của cô cũng rất ngọt ngào, thậm chí anh còn có cảm giác cô chỉ là một cô sinh viên đạt học chưa tốt nghiệp, vô tư tới mức làm người ta thấy bất an.

“Ừm.” Anh nới lỏng chiếc cà vạt ở cổ, gật đầu, coi như một câu trả lời gượng ép, rồi nhấn ga thật mạnh. Chiếc xe chồm lên như muốn thể hiện thái

https://thuviensach.vn

độ bất mãn của nó với anh.

Lương Duyệt rõ ràng đã không phát hiện thấy điều gì khác thường, khuôn mặt cô vừa mới đây thôi còn ủ rũ buồn rầu, bây giờ đã sáng bừng như ánh dương. Mặc dù vẫn đang trong tình trạng đang bị uy hiếp một cách không rõ ràng, nhưng nếu nắm được Trung Thiên, thì một chút gian khổ này của cô cũng chẳng thấm vào đâu.

Mãi cho tới khi chiếc xe giảm bớt dần tốc độ, cô mới phát hiện ra rằng mình đã tới một nơi xa lạ, cảnh vật đẹp đẽ xung quanh và cách bố trí vườn tược có gì đó quen quen. Thấy chiếc xe cứ đi thẳng vào gara, cô khẽ hỏi: “Đây là…”

“Nhà tôi.” Trịnh Hy Tắc liếc cô một cái trong gương rồi trả lời.

“Làm gì vậy? Anh định làm gì mới được chứ?” Lương Duyệt bỗng cảm thấy căng thẳng, cô co mình lại trong tư thế phòng bị.

Trịnh Hy Tắc khẽ nhếch môi đáp: ”Yên tâm đi , thưa cô Lương, tôi chẳng có ý định gì với cô cả, tôi chỉ cảm thấy cô tạm thời lánh đến đây sẽ an toàn hơn thôi, ít nhất thì như vậy cô mới giữ được mạng sống để trở về Nghiêm Quy viết đơn kiện cho tôi chứ.”

Khi Trịnh Hy Tắc đứng trước cửa nhà, anh đã hoàn toàn lấy lại vẻ nho nhã thường ngày. Cứ như thể con người ngạo mạn vô lễ, có nụ cười lạnh lùng và thích nhạo báng người khác ban nãy không phải là anh vậy. Còn Lương Duyệt thì đứng phía sau anh, im lặng bất động cứ như người bị trúng tà.

“Sao thế?” Anh hỏi.

Lương Duyệt ấp úng đáp: “Không có gì. Ngôi nhà này đẹp quá.”

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc liếc cô một cái rồi đưa tay ra, cô quay mặt đi né tránh theo phản xạ, nhưng đã bị anh giữ lại. Ngón tay trỏ của anh chạm vào má cô, sau đó mới nhấn chuông cửa.

Có một thứ gì đó lạnh giá toát ra từ má cô.

Lương Duyệt hơi sững người, đầu óc cô bỗng trở nên lộn xộn.

Đúng thế, cô nhớ Chung Lỗi. Mùa hè năm ngoái, họ đã cùng nhau đạp xe đến đây, anh đã nói cô cứ tùy ý lựa chọn bất cứ ngôi nhà nào ở nơi này. Chờ đến khi có tiền, nhất định anh sẽ mua cho cô. Lúc ấy, một ngôi nhà là mục tiêu phấn đấu của họ, nhưng đến hôm nay, khi đứng trước căn nhà kiểu châu Âu này, bọn họ có cố gắng thêm mười năm nữa thì cũng không thể nào mua được.

“Đừng có đứng ngây ra như thế nữa, vào nhà đi chứ?” Lương Duyệt sực tỉnh bởi một cái huých vai.

Căn nhà quả thật rất rộng lớn, cầu thang hình xoáy ốc, hai tầng bố trí giống nhau. Tầng một là phòng khách rộng mênh mông đến lạnh người. Rèm cửa sổ màu nâu bạc sang trọng, nhưng hình như thiếu một làn hơi ấm. Trong phòng bài trí những vật dụng gia đình màu đen, ngay cả bình hoa trong góc cũng màu vàng đen.

Óc thẩm mỹ của những người có tiền quả nhiên khác thường. Có điều, dù rất sang trọng nhưng ngôi nhà này vẫn thiếu vắng một không khí gia đình.

Lương Duyệt theo Trịnh Hy Tắc lên cầu thang, cố không nhìn vào ánh mắt dò xét của những người giúp việc trong nhà anh. Chắc mấy người đó đang nghĩ, phụ nữ mà đi chân trần, mặc quần áo ngủ đến nhà đàn ông như thế này thì có nói thế nào cũng không phải là người tốt. Những ánh mắt như những mũi dùi ấy chỉ khuất sau khi hai người lên đến tầng trên. Trịnh Hy

https://thuviensach.vn

Tắc mở cửa phòng ra hiệu cho cô bước vào, sau đó anh đóng của lại và rời đi.

Lương Duyệt nhìn bốn xung quanh, chiếc giường to rộng màu đen, chiếc thảm trải nhà mềm mại cũng màu đen… một thế giới màu đen đang đè nặng lên cô. Cô đành bước tới bên cửa sổ, mở toang cánh cửa ra, sáng sáng mặt trời ấm sáp ùa vào, lúc đó cô mới lấy lại được hơi thở bình thường.

Chiếc điện thoại trong túi bỗng đổ chuông. Trước khi nhảy lầu cô đã kịp cho ví tiền và điện thoại vào trong túi, sau đó lấy kim băng cài lại để đề phòng chúng rơi ra. Cô vội mở túi lấy điện thoại. Trên màn hình hiện số điện thoại ở nhà. Cô mỉm cười, nói: “Có chuyện gì vậy ạ? Mẹ lại thấy nhớ con phải không?”

“Duyệt, có làm sao không con? Sao bỗng dưng lại có người gọi điện về nói rằng con bị tai nạn xe?” Giọng nói đầy lo lắng của mẹ trong máy khiến lửa giận trong lòng Lương Duyệt lại bùng lên. Bọn người kia đúng là một lũ khốn, sao chúng vẫn chưa chịu thôi cơ chứ?

“Có sao đâu ạ, không có chuyện gì với con đâu. Con tự giải quyết được, mẹ đừng nói gì với bố nhé.” Lương Duyệt khẽ an ủi mẹ, tay đấm lên tấm kính cửa sổ.

“Bố con biết cả rồi, bố con nhận được điện thoại lúc đang ở cơ quan. Bọn họ nói với bố con rằng con dính líu vào vụ kiện nào đó liên quan đến mạng người. Rốt cuộc là đã có chuyện gì vậy?”

Lương Duyệt tựa người vào bậu cửa sổ một cách bất lực, nói: “Mẹ à, bố mẹ đừng lo cho con. Những ngày này, khi ra ngoài bố mẹ nên cẩn thận một chút. Mẹ bảo bố nên về nhà sớm. Những chuyện khác cứ để đó đã, mà mẹ phải nhớ là nhất định không được báo cảnh sát đấy nhé!”

Ở đầu dây bên kia mẹ cô vẫn đang nói, nhưng hầu như cô không thể giữ vững nổi thân mình được nữa. Cô trượt xuống chân tường, rồi ngồi xoài

https://thuviensach.vn

xuống sàn nhà. Làm thế nào bây giờ? Nếu sự đe dọa đó không chấm dứt thì cô và gia đình cô sẽ mãi mãi không được yên ổn.

Không lẽ phải thừa nhận với mọi người rằng họ đã sai, rằng đáng lẽ không nên quan tâm đến những chuyện không phải của mình? Không lẽ họ thật sự phải trả giá cho chuyện này, mà cái giá đó sẽ động chạm tới Nghiêm Quy và tiền đồ của cô sau này?

Thừa nhận sai lầm thì rất dễ dàng, nhưng hậu quả của nó sẽ rất nghiêm trọng.

Một luật sư không có uy tín thì làm sao tồn tại được trong giới tư pháp? Một văn phòng luật sư không có danh tiếng thì làm sao có thể nhận các vụ kiện?

Điện thoại lại đổ chuông, Lương Duyệt chậm rãi cầm lên. Nhìn rõ số điện thoại trên đó, cô liền áp sát vào tai khẽ hỏi: “Sao thế?”

Anh cười khì khì, nói: “Ngốc, anh lại nhớ em rồi, anh vừa nấu xong nồi mỳ, đang ăn thì bỗng nhớ đến em, vì thế anh nhấc máy lên để hỏi xem cô ngốc nhà ta đang làm gì?”

“Không làm gì cả. Em đang thu xếp đồ để chuẩn bị đi làm.” Lương Duyệt cố kìm những giọt nước mắt đang chực trào ra, cười đáp.

“Giờ mới đi làm à? Sắp mười rưỡi rồi.”, Chung Lỗi ngạc nhiên hỏi.

“À vâng, là thế này, hôm nay em nghỉ.” Những lời nói dối của Lương Duyệt thật ra rất dễ dàng nhận thấy, vì cái cớ mà cô đưa ra nghe không hợp lý chút nào.

“Nghỉ làm vào thứ Sáu ư? Chẳng phải gần đây chỗ em rất bận với việc giải quyết các vụ kiện của khách hàng sao? Hay là em được Luật sư Nghiêm ưu ái cho thôi việc rồi?” Giọng Chung Lỗi đã bắt đầu căng thẳng.

https://thuviensach.vn

“Không, à mà thôi, nói chuyện của anh đi!” Lương Duyệt vội vàng đổi chủ đề.

“Ngốc, có chuyện gì với em rồi phải không?” Chung Lỗi hỏi với vẻ nôn nóng.

“Mau nói cho anh biết đi, ngốc, nếu có chuyện gì với em, anh sẽ lập tức quay về.” Giọng Chung Lỗi lại càng trở nên lo lắng.

“Nói đi, rốt cuộc là em làm sao thế?”

“Có chuyện gì với các vụ kiện mà em đang giải quyết phải không? Hay là em đắc tội với ai?”

“Nói đi chứ? Đừng làm anh sốt ruột nữa. Mau nói cho anh biết, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với em vậy?”

Ở đầu dây bên kia là sự im lặng đến đáng ngờ, điều đó càng khiến cho Chung Lỗi cảm thấy như đang ngồi trên đống lửa, dường như anh còn nhìn thấy cả hình ảnh Lương Duyệt ngồi thụp xuống khóc ở góc giường. Anh liền kêu lên: “Ngốc, chờ anh. Anh sẽ tới sân bay ngay lập tức.”

Nghe câu ấy, Lương Duyệt vội nói: “Không cần đâu.”

Chung Lỗi lại tiếp tục chờ một hồi lâu nhưng không nghe thấy Lương Duyệt nói gì thêm nữa, anh chỉ còn biết nhẹ nhàng nói: “Ngoan nào, vậy nói cho anh biết, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với em?”

“Em không muốn đợi nữa. Chung Lỗi, em không đợi được nữa. Hai năm tới là em đã hai mươi chín tuổi rồi. Tất cả những ngày tháng tươi đẹp của tuổi thanh xuân, em hầu như đều dành để chờ đợi anh, em chưa từng được hưởng những thứ tốt đẹp, cũng không biết đến khi anh về rồi thì còn gì hơn không. Em không thể nhìn thấy tương lai, em cảm thấy mệt mỏi, quá mệt mỏi rồi. Anh có biết không, sau mỗi ngày làm việc, em lại trở về với căn

https://thuviensach.vn

phòng trống vắng không một bóng người. Em thực sự cảm thấy sợ hãi! Sáng nào cũng vậy, cái nhà ở tầng trên cứ gõ đường ống sưởi ầm ỹ cả lên, em trăn trở mãi cũng không sao ngủ được, nhưng chẳng có người nào đứng ra nói giúp cho em. Đến khi đi làm, em lại phải chen chúc trên những chuyến tàu điện, phải đi bộ qua cầu vượt, mồ hôi ướt đầu đìa mới đến được chỗ làm. Ở công ty, em lại phải nhìn vẻ mặt của người ta mà làm việc, em cảm thấy cuộc sống với mình sao mà khó khăn đến vậy! Vì sao chứ? Vì sao em lại phải chịu khổ sở vất vả? Em không xấu xí, cũng không đần độn, em có gì thua kém mà không được hưởng hạnh phúc? Vì sao em phải theo anh để phải mệt mỏi đến như vậy? Chung Lỗi, em không muốn cố nữa, mà em cũng không cố được nữa. Không có bánh mì để ăn thì dù có tình yêu người ta vẫn cứ chết đói, anh có hiểu không?”

Những lời tuyệt tình thực ra không quá khó để thốt ra, cái khó là bạn phải tin rằng mình thực sự tuyệt tình như vậy. Cách đây rất lâu, Lương Duyệt đã từng khóc khi đọc một cuốn tiểu thuyết, cô cho rằng nhân vật nữ chính trong cuốn tiểu thuyết ấy đã nói những lời sao mà quá tàn nhẫn, nếu là cô thì đã không thể nói ra được. Nhưng, khi thực sự đến giờ phút ấy, mọi thứ đối với cô lại không còn là gì nữa.

Có một thứ tình yêu gọi là từ bỏ.

Mọi chuyện có thể không nghiêm trọng như cô tưởng. Bọn họ có thể sẽ không uy hiếp cô nữa. Tất cả có thể sẽ làm lại từ đầu. Nhưng, cô không thể đem người mình yêu nhất ra đánh bạc.

Thế nên, cô mỉm cười, sắc mặt trắng bệch vì mệt mỏi, nói: ”Em đã yêu người khác rồi. Bây giờ em muốn được sống hạnh phúc, rất rất muốn. Chung Lỗi, khoảng trời của anh rất rộng mở, nhưng đôi chân anh thì lại rất chậm, em không chờ được nữa đâu. Anh còn trẻ, anh còn rất nhiều thời gian để phấn đấu cho tương lai, nhưng em thì không. Em muốn có một ngôi nhà để sống những ngày hạnh phúc, để không còn phải lo cái ăn, không còn

https://thuviensach.vn

phải chịu đói rét, nhưng anh lại không thể đáp ứng nhưng yêu cầu nhỏ bé ấy của em.”

Căn phòng thật yên tĩnh, cô nghe được cả tiếng bước chân ở phía sau. Cánh cửa được đẩy kh, tiếng bước chân dừng lại ngay sau lưng cô. Đột nhiên trống ngực cô đập dồn dập, cô định tắt điện thại, đúng lúc bàn tay cô định nhấc lên thì có tiếng nói ở phía sau: “Cô Lương.”

Giọng nói ấy rất rõ ràng, trầm lắng và xa lạ. Ở đầu dây bên kia, khi nghe thấy giọng nói ấy, đầu có Chung Lỗi bỗng trở nên rối loạn. Giọng nói ấy có phải là lý do để cô ấy nói lời chia tay không? Người đó sẽ mang lại cho cô ấy một cuộc sống mà cô ấy mong muốn ư?

Lương Duyệt gần như nìn thở. Liệu anh ấy có nghe thấy không nhỉ?

Cô tắt điện thoại với vẻ kiệt sức, nhưng mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm vào đó. Những dòng nước mắt nóng hổi trào ra. Cô cố gắng cắn chặt vành môi, cả người cứ run lên từng đợt.

”Em không muốn, thực sự là em không muốn. Em không thể chia tay được.” Lương Duyệt ôm gối, vùi mặt vào đó và khóc nấc lên.

Nỗi tuyệt vọng như một tấm lưới vô hình thít chặt lấy cô. Cô ngồi co ro trong góc, đôi mắt nhắm nghiền, răng cắn chặt những ngón tay, cố kìm nhưng nước mắt vẫn cứ chan hòa trên má.

Tình yêu mà chúng ta kiên trì gìn giữ bấy lâu nay cuối cùng cũng phải kết thúc bằng những giọt nước mắt. Không phải vì chúng ta không quý trọng nó, mà bởi vì nó là một thứ rất dễ tan vỡ.

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chuyện Năm 2005 (Phần 2)

Trịnh Hy Tắc vừa đẩy cửa vào thì nhìn thấy Lương Duyệt đang ngồi khóc, anh hơi do dự một lát, sau đó lùi ra một cách lịch sự, lùa tay khép cửa lại và vào thư phòng đọc sách.

Căn phòng được cách âm rất tốt, nhưng thỉnh thoảng anh vẫn nghe thấy tiếng thút thít của Lương Duyệt. Một tay kẹp một điếu thuốc, một tay anh với lấy một cuốn sách trên giá, ngồi xuống, bật nắp, tay kia mở sách, nhưng cứ mở bật lửa ra rồi lại đậy lại mấy lần cũng không châm.

Mới đọc được mấy chữ, anh bỏ sách sang bên và nghĩ, anh và Lương Duyệt mới gặp nhau có hai lần, trong ấn tượng của anh thì người phụ nữ mạnh mẽ này không phải là một người hay khóc lóc và đa cảm. Anh gập sách lại, bật lửa châm thuốc, rồi ngả người vào ghế.

Cô ấy đã nói rằng, cô ấy không muốn rời xa à? Xem ra, người ở đầu dây bên kia là đàn ông.

Là bạn trai của cô ấy ư?

Anh đứng dậy mở cửa sổ, cơn gió lạnh buốt như kim châm bất chợt ùa vào. Xem ra, ánh nắng mùa đông cũng mang tới những ấn tượng không thật, ánh nắng rực rỡ ấm áp chỉ là vẻ bề ngoài, khi những người trong lòng đang có chuyện phiền muộn định đến gần nó thì lại bị cái lạnh giá bất chợt ùa vào khiến người ta phải lùi lại.

Trịnh Hy Tắc đã đứng như thế trong gió lạnh rất lâu, mãi cho tới khi tiếng chuông của chiếc đồng hồ gõ lên năm tiếng anh mới dụi tắt điếu thuốc trong tay. Anh bước qua sàn nhà đầy những mẩu thuốc trở lại phòng mình,

https://thuviensach.vn

khẽ gõ cửa, bên trong không có tiếng đáp. Anh khẽ vặn quả đấm cửa bước vào thì thấy Lương Duyệt dựa vào giường và đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Khóc lóc thảm thiết như vậy rồi mà vẫn có thể ngủ ngon lành như vậy, xem ra cô gái này đúng như anh đã nghĩ, là người vô tư, không quá cả nghĩ.

Hoặc, ít nhất cô ấy cũng là người có thể nén lại bất cứ chuyện gì.

Nhìn khuôn mặt có vẻ bình thản của cô trong giấc ngủ, Trịnh Hy Tắc bất giác thở phào một cái, rồi rón trén tới bên mép giường ngồi xuống, chân anh vô tình đá vào chiếc thoại trên chiếc thảm trải trên sàn, anh cúi xuống nhặt lên, trên đó có một mẩu tin nhăn chưa kịp gửi.

Trừ phi em chết, nếu không em sẽ không bao giờ để anh ra đi.

Anh cúi đâu nhìn lên màn hình của chiếc điện thoại, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên cô gái đang ngủ say bên cạnh giường, sau đó đưa tay nhấn vào nút xoá, cho tới khi từng chữ, từng chữ một biến mất khỏi màn hình và trở lại trạng thái ban đầu. Anh lại quay người nhìn lên cô gái đang ngủ say, miệng mỉm cười như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Lương Duyệt khóc một hồi lâu, sau đó lết đến bên giường rồi lại tiếp tục thút thít. Nói thực lòng, cô là người rất dễ rơi nước mắt, những người chỉ vì một con chó hoang mà cũng nhỏ nước mắt thường bị mọi người nói đó là những người bị ảnh hưởng của nhà văn Quỳnh Dao.

Nhưng rồi cô thấy người rũ xuống vì mệt mỏi. suốt một ngày qua cô không hề ăn thứ gì, thêm vào đó lại phải trải qua những giây phút căng thẳng, vừa ngả mình xuống gối là cô thấy mắt mình tối lại, là ngủ hay xỉu đi cô không còn biết nữa, cô chỉ thấy bên tai luôn như có tiếng của một bầy ong vo ve, giấc ngủ cũng rất mệt mỏi chập chờn.

Khi đổ gục xuống gường cô cũng biết, nhưng không sao mở mắt ra được. Cô định vươn tay ra để làm cho mình tỉnh, nhưng đôi tay cũng không

https://thuviensach.vn

còn nghe theo sự điều khiển của cô nữa. Cô cố gắng một lúc nhưng không có kết quả, vì thế chỉ còn biết nằm im lắng nghe hơi thở xa lạ ở bên cạnh mình.

Đó là một âm thanh không rõ ràng, nhưng nó khiến cô thấy rất yên tâm.

Ít nhất thì nó cũng cho cô thấy, khi cô đau khổ nhất, cô đã không phải cô đơn một mình.

Khi cô tỉnh lại lần nữa thì cả căn phòng đều chìm trong bóng đêm đen kịt, cô đang định trở mình thì phát hiện ra đã có một tấm chăn được đắp lên người cô. Khi cô mở mắt và đã quen với bóng tối thì thấy người ngủ đối diện với mình chính là Trịnh Hy Tắc, người đàn ông lúc nào cũng com lê, cà vạt chỉnh tề ấy co người đang nằm quay mặt cùng chung hơi thở với cô, khuôn mặt có đôi lông mày xếch và đôi mắt lạnh lùng ấy bây giờ không còn thấy đâu nữa.

Trông anh ta có vẻ giống với một đứa trẻ cuối cùng đã tìm được một nơi yên ấm để làm một giấc và đã ngủ rất ngon lành.

Họ nằm quay mặt vào nhau, lưng ai cũng cong về sau, vì thế mà tạo thành một khoảng trống hình chữ O giữa hai người, thậm chí Lương Duyệt còn cảm thấy hơi thở của anh ta phả vào mặt khiến đôi lông mi của cô phập phồng theo. Cô cảm thấy có gì đó hơi bất tiện, nên vội lùi người về sau để tránh. Ai ngờ chỉ một động tác nhỏ của cô đã làm anh choàng tỉnh dậy, mở mắt ra thì nhìn thấy cô đang co người đề phòng, vì thế anh hỏi : « Có muốn ăn thứ gì không ? »

Lương Duyệt nghĩ tới rất nhiều câu trả lời, nhưng anh đã hỏi một câu khiến cô hoàn toàn bất ngờ, nên cô đáp : « Tôi không muốn ăn. »

Dường như đoán trước được là cô sẽ trả lời như vậy, nên anh nói : « Cảm giác muốn ăn chỉ có khi nhìn thấy đồ ăn, còn với không khí chắc chắn sẽ không bao giờ có cảm giác đó đâu. »

https://thuviensach.vn

Thế là anh đã lái xe trở cô đi ăn vào lúc giữa đêm khuya. Lương Duyệt vẫn mặc bộ đồ ngủ có in hình những bông hoa nhỏ, còn anh vẫn mặc bộ đồ com lê tề chỉnh, trông hai người rất không hợp và rất buồn cười. Giữa đêm giá lạnh, cô và anh ngồi đối diện với nhau uống rượu rồi ăn cơm.

Lương Duyệt không còn nhớ tên của món ăn nữa, nhưng hai người thì đã uống khá nhiều rượu. Trịnh Hy Tắc đã không ngăn cô uống rượu, thậm chí còn nhìn cô với ánh mắt cảm thông. Lương Duyệt không phải là không biết tửu lượng của mình được bao nhiêu, không phải mừng thầm vì nghĩ rằng người đàn ông này đã yêu mình, mà cô nghĩ, ánh mắt của anh nhiều lắm cũng chỉ là đang xem xét nghiên cứu về tửu lượng và cách uống rượu không lấy gì làm tao nhã của một cô gái kỳ quặc..

Dù sao thì cũng chẳng cần để lại ấn tượng tốt, tất cả những chuyện tồi tệ nhất từ nhảy lầu, ăn mặc lôi thôi, xộc xệch, cho đến gào khóc kêu than anh đều đã chứng kiến, vậy thì để cho anh ta chứng kiến thêm cảnh tượng cô uống say để trút những phiền muộn trong lòng cũng có sao đâu ? Lương Duyệt chẳng nghĩ ngợi nhiều về hình ảnh của mình, cô uống hết chén này đến chén khác, trên bàn chỉ một lát đã cò một hàng chai đựng rượu trống xếp đầy.

« Tửu lượng của cô có được là qua rèn luyện à ? » Trịnh Hy Tắc nhìn vào đống vỏ chai trước mặt Lương Duyệt, hỏi.

« Do tự nhiên mà có. Nhà tôi luôn coi bia là đồ giải khát mà. “ Cô đáp bằng giọng chếnh choáng.

“Cô đã từng say bao giờ chưa?” Trịnh Hy Tắc cười, hỏi tiếp.

Đã từng uống say, uống say vì người đàn ông mà mình yêu. Khi nghe những câu hỏi động chạm đến nỗi niềm trong lòng, Lương Duyệt thấy lòng thắt lại, sống mũi cô đỏ lên. Nhìn thấy phản ứng đó của cô, Trịnh Hy Tắc cười nói: “Chỉ cần không say trước phiên toà là được, nếu không tôi thực sự

https://thuviensach.vn

không thể nào yên tâm khi đem các đơn kiện giao vào tay văn phòng Nghiêm Quy của các cô.”

Lương Duyệt không nói gì, một hồi lâu sau mới đáp lại bằng một tiếng ậm ừ, Trịnh Hy Tắc không nghe rõ bèn hỏi lại, cô mới ho một tiếng và lấy hết can đảm nói: “Anh Trịnh tốt nhất là không nên đùa như vậy, một câu nói của anh có thể phủ nhận sự cố gắng và nỗi vất của người khác, và như thế xem ra có vẻ không được nhân đạo cho lắm đâu.”

Một hồi lâu sau, Trịnh Hy Tắc mới mỉm cười, “ Nếu cô thực sự coi trọng chuyện làm đại diện cho Trung Thiên như vậy, thì tốt nhất sau này đừng có mặt ủ mày chau nữa, với tâm trạng của cô như lúc này tôi thực sự không dám chắc rằng có nên giao nhiệm vụ làm đại diện cho cô hay không.”

Lương Duyệt đáp bằng giọng không tự ti cũng không kiêu ngạo: “ Chuyện riêng của tôi, tôi sẽ giải quýêt ổn thoả, tôi cam đoan sẽ không phụ sự tin cậy của anh và Trung Thiên, bởi vì hơn hết tôi phải có trách nhiệm đối với những mục tiêu cuả chính mình.”

Anh lắng nghe và gật đầu bày tỏ sự tán đồng: “Cũng phải, tôi nghĩ luật sư Lương sẽ không ngốc đến mức từ chối Trung Thiên.”

Không để ý đến sự thay đổi thất thường cuả anh, cô cầm chặt chai rượu lên rồi tu cạn một hơi.

Những lời của Trịnh Hy Tắc khiến cô bừng tỉnh, cho dù tình cảm có sâu sắc đến mức nào chăng nữa, thì điều quan trọng trước mắt phải là sự nghiệp. Nếu vì thất bại trong tình yêu mà bỏ lỡ cơ hội đến với Trung Thiên, cô sẽ trắng tay.

Ra khỏi quán rượu, Lương Duyệt chạy ra đường để vẫy tăc xi, nhưng có lẽ do trời lạnh nên mặc dù cô đứng giữa trời giá lạnh đợi một hồi lâu mà mãi vẫn chẳng thấy chiếc xe nào chạy qua. Trịnh Hy Tắc cũng không ngăn

https://thuviensach.vn

cô, anh đứng dựa vào xe, nhìn cảnh cô chạy đi chạy lại trên đường vẫy xe với một vẻ thích thú.

Có vẻ như cô ấy đã mệt, nên Lương Duyệt ngồi xổm xuống lề đường, nhìn những chiếc xe qua lại với vẻ tuyệt vọng cùng cực. Dưới ánh đèn màu vàng, trông cô thật yếu ớt và điều đó làm anh bỗng dậy lên một nỗi thương xót.

Phụ nữ chẳng phải là cần được sống một cách yên bình hay sao. Nhưng vì sao cô ấy lại để mình sống một cách khổ sở như thế nhỉ?

Anh bước tới bên cô và nói : “Lên xe đi.” Lương Duyệt vẫn ngồi im trên con đường quanh co hun hút, không hề nhúc nhích, như thể cô không hề nghe thấy tiếng anh. Thế nên anh nhắc lại một lần nữa: “Cô không còn nơi nào để về nữa thì hãy theo tôi về nhà.” Anh vừa cất lời thì cô quay ngoắt đầu lại, nét mặt vô cùng buồn bã, giống như người bị người khác đoán được những điều phiền muộn trong lòng, thậm chí Trịnh Hy Tắc còn cảm thấy như nước mắt cô rơi cả vào bàn tay anh, ướt đầm và nóng hổi.

Anh vội thay nét mặt chế nhạo bằng vẻ nghiêm túc với một sự áy náy, sau đó nói thêm một câu : “Đi nào, để tôi đưa cô về.”

Anh nhìn thấy rất rõ ràng từ phía xa có những giọt lệ long lanh đang rơi xuống.

Ngày hôm sau, Lương Duyệt trở lại làm việc ở Nghiêm Quy với một bộ quần áo được mang đến từ một cửa hàng nào đó. Bộ quần áo không rõ nguồn gốc ấy rất vừa người cô và chất liệu rất tốt, nhưng chúng không thể nào thay đổi được sắc mặt nhợt nhạt của cô. Cô và Hàn Ly đóng cửa vào ngồi ở bên trong rất lâu. Nhưng những tiếng thì thầm ở bên phía ngoài thì chẳng có lời nào lọt khỏi tai luật sư Nghiêm.

Hoàn cảnh hiện tại của Nghiêm Quy ai ai cũng đều thấy rõ. Sự khôi phục và vươn dậy cũng chỉ là chuyện của mấy ngày hôm nay, nhưng với

https://thuviensach.vn

một chuyện tày đình rõ ràng như vậy mà cô lại không hay biết gì, điều đó không khỏi khiến cho luật sư Nghiêm cảm thấy rất buồn.

Trong khi ấy, ở trong phòng làm việc, hai người vẫn ngồi đối diện trên ghế trong im lặng.

Hàn Ly biết chuyện Lương Duyệt chia tay Chung Lỗi, sau một hồi lâu anh mới lên tiếng hỏi: “Cô thực sự quyết định như vậy?”

Lương Duyệt đáp: “Vâng, giọng của tên kia rất nghiêm trọng, hơn nữa hắn còn hiểu rất rõ tình hình của chúng ta, tôi cũng đã nghe thấy rằng phía sau họ còn có những nhân vật và ô dù rất to, hình như…”

“Hình như nói được thì phải làm được.”

“Sản phẩm của công ty Tiểu Nhã cũng đã có vấn đề.” Hàn Ly thở dài nói.

“Vấn đề gì ?” Giọng Lương Duyệt bỗng cao hẳn.

Công ty của Phương Nhược Nhã là nơi sản xuất thuốc thành phẩm, tuy trụ sở ở Bắc Kinh, nhưng các cơ sở sản xuất thì đều đặt tại các huyện của tỉnh Hà Bắc. Nhưng gần đây có tin rằng, trong thành phấn thuốc có chất không rõ nguồn gốc, nếu có vấn đề về chất lượng thì…”

“Vấn đề rất nghiêm trọng, nếu sau khi giám định và quy kết trách nhiệm thì công ty sẽ đứng trước tình hình lành ít dữ nhiều.” Hàn Ly nói với vẻ mặt khổ sở.

Thế là họ đã ra tay. Đó cũng mới chỉ như là một lời cảnh báo, tiếp sau đây bọn họ còn định làm những gì nữa đây ? Nhắm mắt cho qua hay nghiến răng chấp nhận mọi hậu quả

https://thuviensach.vn

Nếu vì tiền lương của mười mấy con người là điều không đáng, vì cơn tức giận của hai con người trong chốc lát thì lại càng không đáng.

Trong phòng làm việc không khí trầm lắng hẳn xuống,trái tim trong lồng ngực của Lương Duyệt lại càng đập dồn dập hơn, tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên, khiến cô giật mình xuýt nữa thì nhảy dựng lên, cô mở máy một cách thận trọng, ở đầu dây bên kia là giọng nói trầm trầm của Trịnh Hy Tắc : « Thế nào rồi ? »

Lương Duyệt vội trả lời : « Chào anh Trịnh. Vụ án của Trung Thiên đã được chúng tôi đưa vào trình tự thông thường rồi. Nếu có điều gì chưa yên tâm, xin anh liên hệ với luật sư Nghiêm, hiện nay chị ấy đang theo vụ này. »

« Được rồi, cảm ơn cô đã nhắc. » Chờ cho Trịnh Hy Tắc nói xong, Lương Duyệt tắt máy, ngẩng lên thì thấy Hàn Ly đang nhìn cô với một ánh mắt rất lạ, cô bèn hỏi : « Sao thế ? »

« Nếu tôi không nhớ nhầm thì cái nhân vật cỡ bự mà cô nói tới ấy có quan hệ khá thân thiết với nhà họ Trịnh. » Hàn Ly nói.

Lương Duyệt bỗng cảm thấy rất đau đầu, đôi chân của cô cũng mềm nhũn xuống. Dù có liên quan tới nhân vật cỡ lớn nào thì cô cũng rất không muốn đến nhờ vả cầu cạnh Trịnh Hy Tắc, tính chiếm hữu của con người này quá lớn, anh ta luôn khiến cho người ta cảm giác phải né tránh một cách vô thức.

Khi cô ở bên cạnh anh ta cô thường cảm thấy rất mất tự nhiên, chân tay cứ cảm thấy thưa thãi, điều đáng sọ hơn cả là khả năng nhìn thấu tâm can người khác của anh ta, tất cả những gì gọi là u uẩn của người khác trứoc con mắt của anh ta dường như chẳng còn gì là bí mật nữa.

« Ý của anh là chúng ta có thể tới nhờ anh ta làm trung gian hoà giải ? » Lương Duyệt hỏi với nụ cười miến cưỡng và sắc mặt nhợt nhạt.

https://thuviensach.vn

« Nếu cô bằng lòng. » Hàn Ly đứng dậy, vẻ mặt nặng nề và đầy nghi ngại, « Tôi cũng cứ tưởng rằng sẽ bảo vệ được Tiểu Nhã, kết quả người đầu tiên phải chịu hậu qủa ấy lại chính là cô ấy…Bọn chúng tỏ ra rất hiểu cách uy hiếp. Ngoài ra hôm qua tôi được biết từ một người bạn cùng nghề của tôi ở miền Nam rằng, Lăng Tử đã bị bắt. »

Lương Duyệt giật mình hoảng hốt : « Thế, phải làm gì bây giờ ? »

« Vì thế, bọn chúng mới cuống quýt lên như thế. » Hàn Ly liếc nhìn Lương Duyệt một cái rồi nói tiếp, « Nhưng, hôm nay hắn lại bỏ trốn rồi. »

« Không thể như thế được ! » Lương Duyệt gầm lên và đứng phắt dậy.

« Phản ứng của tôi cũng không khác gì cô, tôi cũng không thể tin được. Chạy trốn khỏi một trạm giam có hàng hai chục người canh giữ như vậy quả là một rất quá khó khăn. » Đôi mày của Hàn Ly chau lại.

« Ý của anh là… »

« Ý của tôi là, tốt nhất cô nên tới gặp trịnh Hy Tắc, nếu có được biện pháp hoà giải khác là tốt nhất. Rút dây thì sẽ động rừng, nếu chúng ta muốn bảo vệ cho một số người thì chỉ còn cách bất chấp sự tôn nghiêm mà thôi. »

Lương Duyệt nhấc cốc cà phê đã nguội ngắt uống một ngụm to, viên đá nhỏ theo đà ấy chui tọt vào trong họng, khiến cô lạnh run người.

Câu cửa miệng của cô vốn là, chỉ cần có tiền việc gì cô cũng làm, nhưng đó chỉ là nói miệng mà thôi, còn bây giờ thì đã đến lúc kiểm nghiệm cho lời nói ấy rồi.

Chỉ có điều, trong muôn ngàn cách mà Hàn Ly nghĩ đến thiếu mất một điều, Trịnh Hy Tắc sẽ chịu giúp vì cái gì mới được ?

LÁ THƯ TỪ HẢI NGOẠI

https://thuviensach.vn

Ngốc !

Đã ba ngày qua, lúc nào anh cũng nghĩ về em và ngôi nhà của chúng ta, nhớ đến mùi vị trên cơ thể em và nhớ đến tất cả những gì dù chỉ là một chi tiết nhỏ nhất của chúng ta trong những ngày đã qua.

Mãi cho đến ngày hôm nay, anh mới nhận ra rằng anh đã có thứ quý giá nhất trên thế giới này, thế nhưng anh lại không biết rằng mình đã đánh mất nó ở chỗ nào.

Có thể chỉ vào trong giây phút như thế này anh mới biết được rằng, anh yêu em đến thế, thậm chí đem toàn bộ cả đời mình cũng thấy vẫn chưa đủ, nhưng đáng tiếc là, trong những giờ phút em đau khổ nhất thì anh lại ở rất xa em và chỉ biết bất lực nhìn em từ nơi xa ấy mà chẳng thể làm gì cho em được. Cô bé ngốc nghếch ơi, em thích lặng lẽ một mình chịu đựng nỗi đau, thích che dấu sự yếu đuối của mình bằng vẻ mạnh mẽ bề ngoài, anh biết tất cả những điều đó, vì vậy anh rất muốn được ôm em thật chặt, thật chặt trong vòng tay của mình, không muốn để em buồn và đau khổ, thật đấy !

Lúc mới đầu quen em, anh đã tưởng rằng một cô gái có nhiều ưu điểm như em chỉ là đùa cợt với anh mà thôi. Thử nghĩ xem, một cô gái xinh đẹp, một cô gái mà hoàn cảnh gia đình cũng rất tốt, vì sao lại phải vượt qua cả ngàn vạn dặm xa xôi đến Bắc Kinh, chẳng lẽ lại chỉ vì một con người rất đỗi bình thường như anh ? Ngốc, lúc ấy anh thực sự không dám tin em, mặc dù em đã cười một cách rất vô tư, nhưng còn anh thì không dám tin. Nhưng em đã bất chấp tất cả và đi theo anh, tay ôm một túi hành lý cao ngang nửa người, loạng choạng đi theo sau lưng anh, điều đó đã khiến anh không thể nào giả bộ làm ngơ được nữa, thế là anh đã dừng bước, quay đầu lại nhìn em thật kỹ. Khuôn mặt em ướt đầm mồ hôi, đôi mắt sáng long lanh, chính là vì đôi mắt ấy mà anh đã không bao giờ có thể rời xa được nữa.

Thật đấy, anh đã yêu như vậy. Khi thấy em không có tiền ăn bánh mỳ, anh đã rất xót xa. Khi em không có tiền để mua hồ sơ, anh cũng đã thấy rất

https://thuviensach.vn

xót xa. Anh tiếc rằng không thể lấy thân mình làm thành con đường bằng phẳng để cho em đi, để em có thể sống những ngày hạnh phúc và yên bình, đáng tiếc là anh không thể. Bởi vì hoàn cảnh gia đình anh cũng rất bình thường, bởi vì anh chẳng có gì cả. Một con người như vậy, thì chẳng thể làm gì được cho em, không một việc gì.

Vì thế anh chỉ có thể dùng một thứ để đổi lại, đó là đối xử với em thật tốt. Suy nghĩ này rất ngốc, rất buồn cười và ngốc nghếch phải không ? Nhưng đó là việc duy nhất mà anh có thể làm, nỗi mệt mỏi thực sự chẳng thấm tháp vào đâu, anh tình nguyện như vậy, anh chỉ muốn em được giống như những cô gái khác, không phải làm việc vất vả, không phải đi lại nhiều, nụ cười tươi hơn và nhiều hơn, chỉ như thế mà thôi.

Ngốc ơi, em thích làm ngược lại với những điều mình muốn, những gì tốt đẹp đều dành cho người khác, dù có phải chịu khổ sở đến bao nhiêu cũng không một lời oán thán. Khi em đi tìm việc, em thích nói rằng, có những người đàn ông ở công ty nhìn em và thèm nhỏ dãi, anh thực sự không hề ghen tuông, bởi vì anh biết đó chỉ là những lời nói dối. Vì em không biết nói dối, chỉ cần một câu thôi là anh đã có thể đoán biết ra được, nhưng cũng đúng lúc ấy, anh bỗng nghĩ tới một điều, một điều rất buồn cười : nếu có người đối xử tốt với em, tốt hơn cả anh, thì liệu anh có nên để em được sống những ngày hạnh phúc không nhỉ ? Đêm ấy, em đã ngủ rất ngon. Sau mỗi một ngày, đạp xe đi hết cả nửa vòng Bắc Kinh để phỏng vấn mệt đến rũ người, anh đều nằm yên và ngắm nhìn em, nhìn thấy em chau mày trong giấc ngủ, nhìn thấy ngón chân em co quắp lại rồi trăn trở mà cảm thấy mình thật sự bất lực. Cảm giác bất lực ấy chính là thứ mà anh căm ghét nhất trong cuộc đời, vì thế anh đã nhủ mình rằng, nếu sau này không mang được tới cho em những điều tốt đẹp nhất thì nhất định anh sẽ để cho em ra đi.

Để em ra đi, nói ra điều ấy thì rất dễ dàng. Nhưng để làm được thì sao lại khó khăn đến thế. Huống chi anh lại không hề mong muốn. Vì thế anh

https://thuviensach.vn

đang nghĩ tới một cách tốt nhất đó là mang lại cho em cuộc sống tốt nhất với một thời gian ngắn nhất, đó cũng chính là lý do để anh lựa chọn đi theo con đường tắt và làm ngược lại với niềm tin của mình, làm mọi cách lấy lòng lãnh đạo, không ca thán, phàn nàn trước bất cứ công việc nào. Thậm chí là tham dự cả vào những việc mà phải sử dụng tới những mánh lới. Chắc em cũng biết, khi anh được điều về tổng công ty với một lượng công việc mà cần tới hơn ba người và điều đó đã khiến cho một vị chủ nhiệm mà cả năm không có nổi một nụ cười đã phải thốt lên rằng : cậu thực sự nghĩ rằng mình sẽ làm được ? Và anh đã quay đầu lại mỉm cười mà không trả lời ông ấy. Để cho người phụ nữ mình yêu có thể sống trong hạnh phúc, thì dù có phải bất chấp sự sống của mình cũng chẳng đáng gì.

Anh biết cơ hội thực tập ở Mỹ chính là con đường tắt để leo lên một cách nhanh chóng, chỉ cần có được kinh nghiệm ấy, chỉ cần có được lớp mạ ấy, thì sau khi anh về nước, chúng ta sẽ được sống no đủ. Lý do của chuyện này cả anh và em đều rất rõ, vì vậy khi khuyên anh, em đã không phải tốn nhiều sức lực, còn anh thì cũng đã không phản bác, nhưng chỉ vì anh không muốn xa em nên đã rất do dự. Ngốc ơi, em có biết không, thời gian ở đây và Bắc Kinh lệch nhau 12 tiếng đồng hồ, khi anh ăn bữa trưa thì là lúc em đi ngủ, nhiều lúc anh đã nhớ em đến phát điên, muốn gọi điện thoại để được nghe giọng nói của em, nhưng rồi khi bấm đến con số cuối cùng thì lại dừng lại mà chẳng muốn chút nào. Anh sợ, sợ làm hỏng giấc mơ đẹp của em. Những khi không có anh, không biết em ngủ có ngon không, vì thế đã mấy lần anh đã phải nghiến răng ở lại công ty để làm thêm, để chờ đến nửa đêm mới gọi điện cho em. Cả một toà nhà chỉ có một mình anh, với một ngọn đèn, nhưng anh cảm thấy rất ấm áp. Ở đầu dây bên kia, vẫn là tiếng cười hồn nhiên của em, vẫn với vẻ mạnh mẽ, không bao giờ thay đổi.Trước đây, anh đã đùa em rằng, giọng của em rất khó nghe, nhưng đó chỉ là những lời ở ngoài cửa miệng mà thôi, bởi vì nghe thấy giọng nói của em, anh đã không nén nổi mong muốn trở về nhà, về bên em, để hôn em hết lần này đến lần khác và mãi mãi không rời xa.

https://thuviensach.vn

Cũng chính niềm tin ấy đã nâng đỡ cho anh suốt một năm qua, thời tiết New York rất lạnh, anh nghĩ có lẽ nó cũng lạnh giống như miền Đông Bắc quê em, anh chưa bao giờ tới Đông Bắc nhưng anh cảm thấy nó rất thân thuộc, và cảm giác ấy dường như đã có rất lâu và rất sâu trong đầu anh. Mỗi một lần nhìn thấy những bông tuyết rơi, anh lại nhớ đến em, và lại cảm thấy gần em hơn một chút. Vì anh rất thích tuyết, rất thích được thấy tuyết rơi, tuy nơi anh ở không có thiết bị sưởi ấm, nhưng anh vẫn mong chờ những giờ phút ấy.

Ngốc ơi, ngày hôm em nói chia tay với anh, nhất định em đã khóc, anh biết điều đó. Lần nào em khóc, anh cũng đều cảm thấy, bởi vì lòng anh rất đau, sự tàn nhẫn của em anh chỉ thấy buồn cười, giống như chuyện một ông vua nọ đã dùng chiếc áo mới nhất để che đậy một thứ thực ra chẳng có gì trong sự bất lực và khó khăn. Em đừng lừa dối anh, Ngốc. Bởi anh đã biết tất cả.

Còn về người đàn ông đã lên tiếng trong điện thoại ngày hôm ấy, anh cũng sẽ không hỏi. Anh cũng sẽ không nghi ngờ, bởi vì chẳng có ai sẽ yêu anh nhiều hơn em. Hãy để cho anh nghĩ thế, nhé, haha, bởi vì những ngày tháng gian khổ nhất chúng ta đều đã cùng nhau vượt qua, chẳng đúng thế sao ? Vì thế, anh muốn viết bức thư này cho em, coi như đó là một lời xin lỗi được không ?

Anh xin lỗi, anh không thể ở bên em, nhưng anh xin thề, năm mươi năm tới đây anh sẽ chịu trách nhiệm đến cùng với người vợ yêu dấu của anh, anh sẽ mang tới cho cô ấy cái ăn, cái mặc, mang lại cho cô ấy những giờ phút để sáng tác tiểu thuyết mà không phải lo nghĩ gì, và để cho cô ấy thoả sức xem những bộ phim Hàn Quốc. Anh sẽ kiếm tiền ngày đêm để nuôi cô ấy thật khéo, béo đến mức chẳng có người đàn ông nào thèm nhìn cô ấy nữa, đến lúc ấy, cô ấy chỉ thuộc về một mình anh mà thôi, và cô ấy sẽ trở thành một bà vợ béo chỉ của riêng mình anh.

https://thuviensach.vn

Vợ yêu của anh, anh cầu xin em hãy nhận lời của anh được không? Hãy chờ anh thêm một năm nữa, một năm sau, anh xin thề sẽ mang lại cho nàng công chúa của anh tất cả. Câu chuyện nàng công chúa Lọ Lem ấy anh rất nhớ, hãy để anh được đi đôi giày kim cương lên chân em, tuy chàng hoàng tử của em không đẹp trai, và cũng không giàu có, nhưng ít ra thì người ấy cũng đang rất cố gắng để cho cô gái Lọ Lem trở thành nàng công chúa Bạch Tuyết, cố gắng để cho cô gái Lọ Lem không còn phải vung chổi, cố gắng để cô gái Lọ Lem có một cung điện lộng lẫy thuộc về mình…

Hãy tin anh, được chứ ? Chỉ một lần thôi, anh sẽ không bao giờ hối hận, chúng ta ngéo tay nhé, được không em?

Người đàn ông yêu em và vô cùng nhớ em vào lúc đêm khuya.

New York, 3 giờ sáng, ngày mùng 6 tháng 2 năm 2005.

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chuyện Năm 2005 (Phần 3)

Lương Duyệt nhận được lá thư của Chung Lỗi khi đang chuẩn bị tới Trung Thiên để bàn bạc công việc. Là người làm việc lâu năm nên thím Trương rất thuần thục trong việc phân loại thư từ công văn, thím gọi Lương Duyệt trong khi vẫn không ngẩng đầu lên: “Lương Duyệt, thư của cô này.”

Tập công văn mà Lương Duyệt đã chuẩn bị công phu rất nặng, chúng khiến dáng đứng của cô cũng trở nên xiêu vẹo, cô chìa bàn tay còn lại ra cầm lấy lá thư. Nhìn thấy những dòng chữ tiếng Anh viết trên bì thư, đôi mắt cô thoắt tối sầm lại, cô cố mỉm cười nói với thím Trương: “Thím Trương, lát nữa Luật sư Hàn về, thím bảo anh ấy tới Trung Thiên nhé, Tổng giám đốc Trịnh bên đó muốn gặp anh ấy, tôi sang trước đây.”

Thím Trương liếc nhìn Lương Duyệt qua tấm cửa kính dày, hỏi với vẻ nghi hoặc: “Hôm nay sao cô ăn mặc cứ như con quạ đen vậy?”

Lương Duyệt nhìn thím một cái rồi cười nói với vẻ bí hiểm: “Như thế này mới trang trọng, thôi, thang máy lên rồi, tôi đi đây.”

Nói xong, cô chạy vào trong thang máy rồi quay mặt lại vẫy tay chào thím Trương. Trong khoảnh khắc cánh cửa thang máy khép lại, nét mặt cô lập tức thay đổi, trở nên nặng nề u ám. Chiếc phong bì màu xanh vẫn kẹp dưới nách, cô chưa dám động vào nó.

Chưa lên tới tầng mười chín thì thư ký trực ban đã ngăn cô lại. Nhìn chiếc ghim cài ngực của người đẹp ấy và có lẽ giá cao hơn hẳn bộ trang phục mà mình đang mặc, Lương Duyệt vội tự giác lùi về sau mấy bước, nhưng rồi cô lại thấy chẳng cần thiết phải như vậy, bèn khẽ giải thích: ”Tổng giám đốc Trịnh mời tôi đến.”

https://thuviensach.vn

Nụ cười của người thư ký ấy vẫn rất thân thiện: “Tôi biết, thưa cô Lương, nhưng ông Trịnh đang có cuộc họp bất thường, xin cô chờ cho một chút.”

Chờ một chút mà từ tận một giờ chiều cho tới tận năm giờ. Nhìn xuống đã thấy những người ở tầng dưới chuẩn bị ra về, thế mà vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, Lương Duyệt chỉ còn biết im lặng ngồi xuống ghế chờ đợi một cách bất lực.

Lá thư kẹp dưới nách vẫn đang nằm đó, Lương Duyệt thẫn thờ. Điều hòa của Trung Thiên rất tốt, mồ hôi của cô túa ra làm ẩm cả chiếc áo khoác màu đen đang mặc. Nhưng cởi nó ra thì xem chừng không được lịch sự cho lắm, cho nên cô chỉ còn biết cố gắng chịu đựng cái nóng khó chịu đó.

Cuối cùng thì Trịnh Hy Tắc cũng bước ra khỏi phòng họp, anh nhìn thấy Lương Duyệt đang ngồi trên ghế ở đại sảnh thút thít khóc, những nhân viên của Trung Thiên đi qua đi lại đều không giấu được ánh mắt tò mò nhìn về phía cô. Trịnh Hy Tắc sải bước tới chỗ cô ngồi, định nhắc nhở cô chú ý giữ gìn hình ảnh của mình. Anh chưa kịp mở miệng thì thấy cô đang ra sức xé vụn lá thư, sắc mặt cô nhợt nhạt, sau đó cô lại nhặt những mảnh vụn của lá thư lên, nâng niu cho chúng vào phong bì, từng mảnh từng mảnh một.

Cô bất cẩn khiến vạt của chiếc áo choàng đen đang mặc bỗng gạt một mảnh vụn của lá thư rơi xuống đất, Trịnh Hy Tắc khom người nhặt lên, trên mảnh vụn chẳng ra hình thù gì ấy là mấy chữ “giày thủy tinh”. Thư tình cổ tích à? Anh khẽ nhếch môi, thả mẩu giấy vào chiếc phong bì trong lòng Lương Duyệt rồi nói: “Luật sư Lương, xin lỗi vì đã để cô chờ lâu như vậy, hay là chúng ta ra ngoài nói chuyện?”

Cả căn phòng lớn bỗng chốc im lặng như tờ, thỉnh thoảng mới nghe rõ tiếng gót giày của một vài nhân viên gõ xuống nền nhà, rõ mồn một. Sắc mặt của Lương Duyệt thoắt đỏ bừng. Mấy giọt nước mắt còn đang ngập ngừng trên mi cô bỗng tuôn ra. Cô biết câu nói ấy của anh có ý rằng: Một

https://thuviensach.vn

luật sư đang khóc lóc và tổng giám đốc của một công ty ở cùng nhau trong một căn phòng sẽ không tránh khỏi những lời dị nghị, và điều ấy rõ ràng sẽ mang tới bất lợi cho anh. Vì vậy cô đứng lên gật đầu với vẻ xin lỗi, rồi vội nhét chiếc phong bì vào trong túi, nói bằng giọng khản đặc: “Thưa Tổng giám đốc, chúng ta đi đâu ạ?”

Trịnh Hy Tắc còn đang định nói câu gì đó châm chọc nhưng vẻ tự ti của cô khiến anh không còn hứng thú nữa, anh đưa tay cầm chìa khóa lên, nói: “Đi thôi.”

Một câu trả lời nhưng lại không phải để trả lời, khiến Lương Duyệt không còn cơ hội nào để phản bác. Vì vậy cô chỉ còn biết đi theo sau anh và nghĩ xem lát nữa nên ăn nói thế nào. Nhưng càng nghĩ lại càng thấy nặng nề, rồi sau đó, lên xe như thế nào, xe chạy đi đâu, cô đều không rõ nữa.

Chiếc áo khoác đen của cô rất dài, ngón tay cứng đờ của cô giữ chặt lấy vạt áo trùm xuống tận đùi, bàn chân cô di đi di lại trên sàn xe càng thể thiện rõ tâm trạng buồn bực bất an. Trịnh Hy Tắc đưa mắt quan sát những cử động của cô, mãi cho tới khi chiếc xe phía sau bấm còi giục giã, anh mới nhấn ga lái chiếc xe vọt lên. Lương Duyệt kêu lên một tiếng, giờ cô mới phát hiện ra rằng họ đã tới một nơi xa lạ.

Vì phản ứng có vẻ bất ngờ của cô nên Trịnh Hy Tắc đã quyết định chọn một nơi gần gũi để nói chuyện, chỉ cần đó là một quán cà phê là được. Anh dắt cô vào một căn phòng riêng. Sự biệt lập của căn phòng khiến Lương Duyệt cảm thấy căng thẳng, rất nhiều những lời chuẩn bị từ trước giờ đây cô đều quên sạch. Trịnh Hy Tắc nhìn Lương Duyệt và người phục vụ rồi nói: “Hãy mang cho cô đây một cốc Capuchino, còn tôi một cốc cà phê đen.” Người phục vụ khẽ đáp một tiếng rồi quay người đi.

Lương Duyệt nhúc nhích người có vẻ bất an, rồi đứng dậy ngăn người phục vụ lại. “Cho tôi một cố cà phê đá.”

https://thuviensach.vn

“Cà phê đá không có lợi cho sức khỏe dâu”, Trịnh Hy Tắc đứng bên nói.

Nhưng cô không lên tiếng mà vẫn kiên trì đưa mắt ra hiệu cho người phục vụ, cho tới tận khi người đứng bên gật đầu, người phục vụ mới lui ra chuẩn bị. Lương Duyệt khẽ thở dài nói: “Đồng tiền đúng là vạn năng, phụ nữ cũng không được ưu tiên.”

Trịnh Hy Tắc không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên, anh lấy bao thuốc và chiếc bật lửa từ trong túi ra, châm một điếu rồi nói: “Chúng ta vào việc chính luôn nhé, gần đây công ty có một số chuyện, tôi muốn nhanh chóng nắm lấy quyền quản lý và trở thành Chủ tịch hồi động quản trị của Trung Thiên, nhưng đối thủ lại là người trong nhà, tôi không muốn chuyện om sòm lên, vì vậy chỗ các cô hãy nhanh chóng nghĩ ra cách gì đó.”

Rất ngắn gọn, nhưng ý đồ rất rõ ràng. Lương Duyệt chau mày ngồi xuống: “Nếu như vậy, chúng tôi sẽ phải tạo ra sự cố gì đó để các thành viên hội đồng quản trị đồng ý cho Tổng giám đốc Trịnh tiếp nhận quyền quản lý.”

“Ví dụ?” Trịnh Hy Tắc với lấy chiếc gạt tàn rồi gạt tàn thuốc bào đó, bàn tay có những ngón dài của anh lướt qua mặt cô.

“Ví dụ… ví dụ… tôi vẫn chưa nghĩ ra.” Lương Duyệt thẳng thắn thừa nhận. Mái tóc của cô đã được buộc lên gọn gàng từ buổi sáng, nhưng vì lúc nãy cô vùi đầu vào khóc nên bây giờ lại bung ra. Ánh mắt thành thật của cô không hề giống với những người đã làm việc lâu năm trong ngành tư pháp.

Nếu là các cố vấn của hai văn phòng luật sư của Trung Thiên, thì dù chưa chuẩn bị được biện pháp nào, họ chắc chắn cũng sẽ vỗ ngực cam đoan rằng sẽ nghĩ ra cách tốt nhất để giải quyết trong thời gian ngắn nhất. Chỉ có cô mới thành thật nói rằng chưa nghĩ ra cách gì. Nhưng, cũng chính vì như vậy anh mới tin ở cô.

https://thuviensach.vn

“Tổng giám đốc Trịnh! Tổng giám đốc Trịnh!” Thấy vẻ lơ đãng của anh, Lương Duyệt gọi liền hai câu. Nghe tiếng gọi, Trịnh Hy Tắc bèn dùng nụ cười mỉm để che giấu ánh mắt của rồi của mình và nói: “Hôm nay cô tới tìm tôi có việc gì vậy?”

Lương Duyệt không phải là người có thể giữ kín mọi chuyện, những thay đổi trên nét mặt cô hết sức rõ ràng. Vì vậy, Trịnh Hy Tắc vừa dứt lời, cô liền trả lời rất thẳng thắn: “Tôi muốn nhờ Tổng giám đốc Trịnh giúp cho một việc.”

“Chuyện chưa giải quyết xong mà cô đã đòi ứng tiền hay sao?” Trịnh Hy Tắc nhíu mày, mắt nhìn người phục vụ đang bê khay đồ uống ra.

Lương Duyệt là người nhạy cảm, cô ngừng lời và đứng dậy, cúi người bê cốc cà phê đặt trước mặt Trịnh Hy Tắc. Anh nhìn nghiêng, thấy động tác của cô rất thành thục, thậm chí còn đúng kiểu và lịch sự hơn cả nhân viên phục vụ.

“Trước đây cô làm gì?” Nhìn thấy vẻ mặt tỏ vẻ không hiểu của cô, ** bổ sung: “Trước khi vào làm ở Nghiêm Quy ấy”.

Lương Duyệt đáp rất thành thật: “Từng làm nhân viên tiếp thị, hồi ở quê thì từng làm quản lý khách sạn”.

“Trông cô hoàn toàn không có vẻ như vậy, ngoại trừ động tác chuẩn hơn người phục vụ kia. Cá tính của cô không giống với những người phục vụ chuyên nghiệp.” Anh chỉ vào cốc cà phê, nói với vẻ đang suy nghĩ điều gì đó.

Thì ra cô ấy đã từng làm nhiều nghề như vậy, thế mà vẫn thi đỗ và làm việc ở văn phòng luật sư. Không biết đây là sự nhạo báng cho sự xuống dốc của ngành tư pháp hay là do sự tài giỏi của cô?

https://thuviensach.vn

Cô nói với vẻ chân thành: “Thực ra tôi cũng có thể được xem làm có tài diễn kịch trước mặt những người lạ, còn với những người thân quen thì tôi lại rất dễ bộc lộ sự khờ khạo của mình”.

Anh khẽ cười thay cho một lời tán đồng, đúng vậy, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, anh không hề nghĩ rằng một luật sư lại có thể ngốc nghếch đến thế. Ngốc tời mức hết thuốc chữa.

“Nói đi, cô muốn tôi phải làm gì?” Anh nhấc cốc cà phê lên, uống một ngụm lớn. Vị đắng của nó khiến anh có cảm giác như vừa thấy lại thứ gì đó khá lâu không gặp, vì thế thái độ của anh bỗng trở nên mềm mỏng hơn hẳn. “Có điều, phải nói trước tôi không phải là thần tiên, bây giờ đến bản thân mình, tôi cũng còn không cứu nổi. Có thể giúp được cô đến đâu, tôi cũng chưa rõ.”

Lương Duyệt cười miễn cưỡng, đáp: “Vâng, đúng vậy. Tôi hy vọng Tổng Giám đốc Trịnh có thể làm trung gian hòa giải giúp chúng tôi”. Tiếp đó, cô đem toàn bộ chuyện xảy ra trong những ngày gần đây kể cho anh nghe từ đầu chí cuối. Chỉ riêng chi tiết chia tay với Chung Lỗi là cô không nhắc đến, bởi đó là chuyện riêng, hơn nữa có nói ra cũng chẳng có ích lợi gì. Nói với một người đàn ông về chuyện mình không muốn chia tay với người yêu, tuy không làm tổn thương tới lòng tự trọng của anh ta, nhưng chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng tới hình ảnh thông minh giỏi giang của bản thân mà cô phải mất rất nhiều thời gian và công sức mới xây dựng được – tuy cái hình ảnh đó trước mặt Trịnh Hy Tắc giờ đây hầu như chẳng còn được gì.

Anh cười. “Cô tìm tôi chính là vì việc này? Như vậy có nghĩa là chỗ các cô đã quyết định từ bỏ vụ kiện à?”

“Vâng, đành phải bỏ thôi. Chỉ cần đối phương dừng tay thì chúng tôi không truy cứu nữa, kể cả Lăng Tử cũng vậy. Cho dù anh ta có ra nước

https://thuviensach.vn

ngoài hay bị bắt lại thì cũng không liên quan gì tới chúng tôi.” Lương Duyệt gật đầu một cách trịnh trọng.

“Quả nhiên cô không hề ngốc, cô đã nhanh chóng học được thứ cơ bản nhất mà một luật sư cần phải biết. Rất tốt, tôi nghĩ tôi có thể yên tâm giao việc cho cô rồi.” Anh chậm rãi nhấp thêm một ngụm cà phê nữa, nhưng nụ cười lại rất lạnh lùng.

“Đúng vậy, anh nói rất đúng. Tôi không muốn mất người thân, không muốn mất Trung Thiên, lại càng không muốn chỉ vì mười mấy con người mà hủy hoại tương lai của mình.” Lương Duyệt cảm thấy giọng nói của mình có gì đó rất khó tả, giống hệt giọng điệu của những người luôn cho rằng mình là kẻ thức thời.

Trịnh Hy Tắc lấy ra một điếu thuốc khác, ngả người vào thành ghế và quan sát Lương Duyệt rất kỹ với một ánh mắt rất kỳ lạ. Lương Duyệt không ngẩng đầu lên, những lời nói hạ thấp nhân phẩm của bản thân như vừa rồi là giới hạn cuối cùng của cô, nếu bắt cô phải dùng ánh mắt để lấy lòng anh ta nữa thì sợ rằng còn khó hơn lên trời.

Đột nhiên, Trịnh Hy Tắc vươn người về phía trước, dụi điếu thuốc vào gạt tàn và nói: “Được rồi, mếu mọi chuyện đúng như lời cô nói, cô đã diễn rất tốt trước mặt một người lạ, vậy chúng ta hãy bắt tay nhau cùng diễn một vở kịch khác có được không?”.

Lương Duyệt ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn anh, tuy có chút gì đó xa lạ, nhưng rõ ràng sự khao khát trong ánh mắt của Trịnh Hy Tắc vẫn rất rõ ràng. Chỉ có điều, sự khao khát ấy là với quyền lực mà thôi...

“Ví dụ?”, cô khẽ hỏi.

“Ví dụ, tôi giúp cô giải quyết tất cả những vấn đề hiện nay, còn cô thì hãy tìm cách tuyên truyền, tạo thế lực cho tôi bằng chính chuyện này, cô hãy khuếch trương tầm ảnh hưởng của tôi trước các phương tiện thông tin

https://thuviensach.vn

đại chúng, buộc các cổ đông khác của Trung Thiên đồng ý ký vào đơn đề nghị chuyển giao quyền quản lý cho tôi. Sau đó, tôi sẽ tiếp tục dùng quan hệ của tôi, giúp cô đặt chân vào giới thượng lưu. Thắng được vụ kiện của Trung Thiên, danh tiếng của cô chắc chắn sẽ tăng lên mấy chục lần."

Những lời nói này của Trịnh Hy Tắc khiến cho Lương Duyệt ngây người ra, trong đầu cô hiện lên quá trình diễn ra toàn bộ sự việc.

Một kế hoạch tuyệt vời, một sự kết hợp mà cả hai bên đều có lợi. Dường như không thể có sự phối hợp nào hoàn hảo đến thế. Hơn nữa, tất cả những khó khăn hiện tại xem ra đều sẽ trở thành động lực đưa đến thành công.

Họ cùng nhau bàn bạc, sắp xếp và tính toán hết lần này đến lần khác, Lương Duyệt không thể không thừa nhận rằng Trịnh Hy Tắc là một chiến lược gia bẩm sinh. Mọi tính toán của anh đều nằm trong tầm kiểm soát và rất hoàn hảo, thậm chí cô không thể tìm ra được kẽ hở nào trong đó, nếu có thì đó chính là...

"Tất nhiên, nếu như Luật sư Lương đã có người yêu, thì vở kịch này không thể tiếp tục được", anh cười và bổ sung.

Nếu được, thì Lương Duyệt hy vọng có thể vùi mặt vào trong cốc cà phê để coi như không biết chuyện gì, không nghe thấy gì, nhưng đáng tiếc là không được.

Cô không phải là cô bé Lọ Lem. Cô lờ mờ thấy có điều gì đó không bình thường, bèn ngẩng đầu lên và hỏi: "Kết cục của vở kich này là gì?"

"Có hai khả năng. Nếu chúng ta là thiên tài thì cả hai vợ chồng, mỗi người đều thành công trong sự nghiệp của mình, nếu chúng ta là những kẻ dại dột thì sau đó sẽ đều thân bại danh liệt." Trịnh Hy Tắc châm một điếu thuốc khác, nói một cách rất nhẹ nhõm.

Mỗ người đều sẽ thành công trong sự nghiệp của mình.

https://thuviensach.vn

Hai chữ “mỗi người” được dùng một cách tuyệt vời làm sao.

Lương Duyệt im lặng một lúc rồi nói: “Nhưng tôi đã có bạn trai”.

“Tôi biết.” Trịnh Hy Tắc vẫn nói với giọng thản nhiên.

“Ngoài ra, tôi không yêu anh.” Lương Duyệt nhìn trước nhìn sau, khi không thấy ai, cô mới dám thốt ra câu này.

Trịnh Hy Tắc mỉm cười. “Tôi cũng biết, nhưng những cuộc hôn nhân có thể đi đến cùng đều không có tình yêu. Vì tình yêu rốt cục cũng sẽ tan biến thôi mà.”

Lương Duyệt lại nói: “Tôi chỉ có thể làm tốt vai trò cố vấn của Trung Thiên, còn lại những thứ khác thì e rằng rất khó”.

“Được”

“Tôi không muốn làm những việc trái với đạo đức và trái với luân thường đạo lý.”

“Được”

“Ngoài ra, Tổng Giám đốc Trịnh phải nâng đỡ cho Ngiêm Quy.”

“Được”

“Còn nữa, bố mẹ tôi...”

“Được”

“Còn nữa...” Cô ngừng nói trong giây lát, hai mắt nhắm lại. Nếu Chung Lỗi biết rằng cô đang cầu khẩn người đàn ông khác để đổi lại sự an toàn cho anh, chắc chắn anh sẽ rất thất vọng. Cô gái Lọ Lem thánh thiện trong

https://thuviensach.vn

mắt anh đang thỏa thuận một cuộc trao đổi với một người đàn ông khác và một điều kiện trong đó chính là giấc mộng được đi đôi giầy thủy tinh kia

Lần này thì Trịnh Hy Tắc không trả lời, Lương Duyệt nhìn lớp bọt trong cốc cà phê và càng cảm thấy lòng buồn hơn. Nói cho cùng thì nếu làm như vậy, quyền lợi của hai bên là ngang nhau, nhưng những điều kiện mà cô đưa ra có phần hơi buồn cười và chặt chẽ, có ai lại đi đòi chồng tương lai bảo vệ cho người yêu cũ của mình bao giờ? Đúng là một điều kiện vô liêm sỉ chưa từng thấy.

Huống chi, cô và anh chỉ là đối tác của nhau, chứ đâu phải là vợ chồng thật.

Lương Duyệt bỗng cảm thấy trong lòng vô cùng lạnh lẽo, cô đưa tay kéo vạt áo rồi đứng phắt dậy.

Thấy Trịnh Hy Tắc ngẩng đầu lên nhìn, cô vội nói: “Xin lỗi Tổng Giám đốc Trịnh, tôi đã mang phiền phức đến cho anh. Những việc kia tôi tự giải quyết vậy!”

Anh nói: “Cô ngồi xuống đi!”

Lương Duyệt không muốn nghe theo mệnh lệnh ấy. Cô nói: “Đã làm mất thời gin của anh, thành thực xin lỗi, tôi sẽ mời anh ăn cơm”.

Trịnh Hy Tắc giận dữ nhìn cô giơ tay vẫy người phục vụ mang thực đơn đến. Anh nhắc lại với giọng nhấn mạnh hơn hẳn: “Ngồi xuống đi!”

Cô ngẩn người, chiếc túi xách trên tay nặng nề rơi xuống ghế, nhưng cô vẫn không ngồi xuống.

Một hồi lâu sau, cô mới nói bằng một giọng khản đặc: “Có lẽ Tổng Giám đốc Trịnh sẽ coi thường những yêu càu vừa rồi của tôi và nghĩ rằng tôi là một kẻ rất tham lam. Nhưng dù có bán mình thì cũng phải bán với giá

https://thuviensach.vn

hời nhất, đúng không? Huống chi tôi đã làm việc trong lĩnh vực đầu tư không ít năm, vì vậy chẳng có lý do gì để tôi phải thực hiện một cuộc mua bán lỗ vốn. Những thứ mà tôi mang ra trao đổi là những thứ quý giá nhất đối với tôi, chỉ có điều sức mạnh của tôi quá nhỏ bé, nên việc bảo vệ chúng thực sự quá đỗi nhọc nhằn, tôi chỉ muốn mượn một cây cổ thụ để núp đằng sau mà thôi. Suy cho cùng thì anh chắc cũng chẳng đến nỗi lỗ vốn đâu."

Trịnh Hy Tắc ngồi đối diện với cô rất lâu và chăm chú lắng nghe tất cả những lời cô nói, sau đó mới đứng dậy, chìa tay qua bàn. Lòng bàn tay phải của anh rộng và to, những đường vân trên đó rất phức tạp, móng tay cũng được cắt tỉa rất công phu, chiếc áo sơ mi lại càng khiến cho động tác của anh trở nên lịch lãm. Cô cảm thấy lòng minh xao động khi nghe anh nói: "Tôi chấp nhận, thưa bà Trịnh".

Bàn tay cô run run. Cô có vẻ do dự nên vừa chìa tay ra thì định rút về, nhưng bàn tay anh đã kịp thời giữ lài và nắm chặt nó.

"Hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ và tốt đẹp, nếu không thấy vừa lòng thì hủy bỏ giao ước vẫn còn kịp", anh nói.

Lương Duyệt gật đầu như một cái máy, thực ra cô biết rất rõ, đến lúc ấy, dù muốn hủy bỏ giao ước cũng không kịp nữa.

Nhưng, còn có cách nào khác?

Vì, ngày nay, không còn có những cô gái Lọ Lem nữa.

https://thuviensach.vn

Chương 28: Tình Yêu Và Sự Biến Mất Bất Ngờ

Tâm trạng của Lương Duyệt thời gian gần đây không tốt, làm việc gì cô cũng không tập trung và rất hay quên. Hàn Ly chỉ lặng lẽ quan sát mà không nói gì, mãi tới mấy ngày gần đây, lấy lý do là giải quyết kỳ nghỉ phép năm, anh đã cho cô về nhà nghỉ mười ngày.

Mười ngày, kể từ năm 2000 trở lại đây, chưa bao giờ cô được nhàn rỗi như vậy, hàng ngày, cô thường ngồi giải đáp về những điều vướng mắc cho một só nhóm các bà các chị ở cùng khu nhà, từ những vấn đề to tát của xã hội đến những chuyện vặt vãnh trong quan hệ mẹ chồng nàng dâu. Nếu không thì cô cũng ngồi ngây người một mình trong phòng làm việc, mà mỗi lần như vậy, cô thường bất động cả mấy tiếng đồng hồ.

Cô rất ít khi quan sát ban công của căn nhà đối diện, thậm chí ngay cả khi đi ngang qua bên dưới, cô cũng không ngẩng đầu lên. Phòng ngủ chính đối diện với chiếc ban công ấy tự nhiên bị bỏ trống, cô chuyển sang ngủ ở phòng khách.

Chỉ đến nửa đem, cô mới rón rén đi tới khoảng không rộng rãi đó, đứng dựa vào phía sau tấm rèm của dày nặng và nhì sang cửa sổ của nhà đối diện. Ngọn đèn màu da cam âm u lúc nào cũng được bật sáng, nhưng không hề thấy Chung Lỗi đâu. Cô bieetsm với những người làm trong lĩnh vực ngan hàng như anh thì việc vắng nhà ba tháng, năm tháng là bình thường, ngưng ngọn đèn ở ngôi nhà ấy luôn lặng lẽ chiếu sáng và chưa bao giờ bị tắt đi.

Lương Duyệt cầm cốc cà phê đá ngồi xuống, bắt chéo chân, nhấm nháp từng ngụm cà phê mát lạnh. Ánh trăng nhàn nhạt phía sau in bóng cô lẻ loi trên tường, gợi một nỗi buồn khó nói thành lời.

https://thuviensach.vn

Những lúc ký ức ùa về, cảm giác trong lòng thật khó tả. Cứ cho là khi đó Lương Duyệt không cam lòng bao nhiêu đi nữa, thì sau này cô cũng chưa hề hối hận về những việc mình đã làm. Vì xét đến cùng thì đó cũng là lựa chọn của cô, chẳng thể trách cứ ai được. Nhiều người phụ nữ trong hoàn cảnh đó thì khóc lóc kêu than trời, thật nực cười. Cô không thể làm được như vậy nên đành buông xuôi.

Mấy ngày nay, cô luôn có cảm giác như đang ở trên mây. Cô từng nói, hy vọng rằng lúc này hai người đàn ông ấy không ai tới làm phiền cô, nếu được thì cô sẽ lên chùa tạ ơn. Nhưng đến khi sự thực đúng như vậy thì cô lại thấy trong lòng trống trải. Thực ra, cô đã cảm thấy rất đau đầu, lúc thì nghĩ tới người này, lúc thì nghĩ tới người kia, điều ấy khiến cô bận rộn và mệt mỏi, chẳng còn nhiều thời gian để mà buồn.

Bên trong con người luôn trăn trở và băn khoăn kia là một trái tim rất sợ cô đơn. Thế nhưng, cô không thể, và cũng không muốn chọn bất kỳ người nào, nên cô chỉ có thể làm quen với nỗi cô đơn đó.

Cũng chính vì vậy, cô đã đi học cách nấu ăn của các bà các cô trong khu phố. Cô ra sức nhai những miếng khoai tay nhiều bột và thịt bò, rồi sau đó cố sức nuối, trong lòng dậy lên một cơn đau âm ỉ, nước mắt lại trào ra.

Muốn quên hẳn đi, quả là việc rất khó khăn. Ngay giờ phút này đây, trong đầu cô chỉ hiện lên vẻ mặt nhăn nhó của Chung Lỗi khi cứ bị ép ăn món dưa muối ngày ấy. Hai con người có thói quen khác nhau có lẽ sẽ mãi mãi không thể đi chung đường.

Và, cuối cùng thì tình yêu của họ đã không thể chống chọi lại với thời gian.

Thế là cô bê đĩa thức ăn vào trong bếp, hất mạnh vào thùng rác, rồi đứng lặng bên bồn nước nhìn vết dầu mỡ còn lại trên đĩa đang được dòng nước từ dưới vòi xối trôi đi.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày tiếp đó, cô nằm ngủ li bì, thức dậy thì xem phim Hàn Quốc, hết Lãng man khắp nhà đến Tôi tên là Kim Sam Soon, xem đi xem lại mấy lần, đến nỗi mụ mị cả đầu óc. Thím Đường nhìn cô chủ vốn nổi tiếng là người nghiêm tuc mặc một bộ quần áo ở nhà, tóc buộc cao như đuôi ngựa, nằm dài trên ghế xem phim, trong lòng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Thím rón rén đi tới, hỏi với vẻ quan tâm: "Lát nữa tôi ra chợ mua đồ, hay là cô đi cùng tôi cho vui?"

Lương Duyệt vội thu lại nụ cười, đặt chiếc điều khiển ti vi xuống, nói; "Thím cứ đi đi, tôi không sao đâu".

Thím Đường và thím Trần đều ở cùng với Lương Duyệt suốt năm qua, dù là ở Quang Mẫn Uyển hay ở Long Đình, Trường An. Bây giờ cô và Trịnh Hy Tắc chia tay nhau, hai người giúp việc cũng mỗi người một chủ. Thím Trần và thím Đường vốn thân thiết như hai chị em, mỗi khi rỗi rãi họ lại cùng nhau trò chuyện, bây giờ chỉ có một mình nên ai cũng trở nên ít nói hơn hẳn. Tất cả cũng do Lương Duyệt mà ra. Nhìn thím Đường ra khỏi cửa với vẻ thất vọng, Lương Duyệt co người lại trên ghế, đưa mắt lơ đãng nhìn lên trần nhà, tai vẫn chăm chú nghe những lời thoại trong phim. Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ phép, tiếp sau đây cô sẽ phải tiếp tục với những công việc bề bộn, nghĩ đến đó, tự nhiên cô lại không muốn đi làm. Thật ra, sống một cách vô tư cũng chưa hẳn là một chuyện không tốt, ít nhất thì cũng không phải lo giữ gìn hình ảnh và vẻ bề ngoài nữa.

Đúng lúc có cảnh Sam Sôn gây ra chuyện thì điện thoại của Lương Duyệt đổ chuông dồn dập. Có lẽ vốn luôn mong chờ một cuộc gọi nào đó nên cô luôn mang điện thoại theo phản xạ, rồi lại thất vọng hỏi: "Sao thế? Có chuyện ở văn phòng không giải quyết được à?"

"Đúng vậy, mau đến đây đi!" Giọng của Hàn Ly rất lạ.

"Người cho tôi nghỉ phép là anh, người bảo tôi đi làm cũng là anh, ông chủ Hàn, tôi là người cộng tác với anh chứ không phải là người làm công

https://thuviensach.vn

cho anh đâu nhé”,

Lương Duyệt đùa.

“Tốt nhất là cô đến ngay bây giờ đi, Trung Thiên xảy ra chuyện rồi.” Giọng nói của Hàn Ly trầm thấp, khác hẳn với vẻ ma lanh như mọi khi. Bàn tay cầm điện thoại của Lương Duyệt run run, cổ họng cô cũng khô rát.

“Sao vậy?” Giọng cô rất khẽ, chỉ như cơn gió thoảng.

“Có người đã lật lại chuyện Trịnh Hy Tắc và mấy ủy viên hội đồng câu kết với nhau năm 2005, họ cho rằng cách thức mà anh ta giành được quyền quản lý là vi phạm quy định. Sau khi tin tức bị lộ thì giá cổ phiếu của Trung Thiên trên sàn giao dịch đã giảm xuống rất mạnh, điều đó chứng tỏ các cổ đông phản ứng rất gay gắt. Trịnh Hy Tắc lại còn để lộ ra chuyện cô đại diện cho Nghiên Quy giúp anh ta làm những việc trái quy định. Sức ép qua lớn cho nên...sáng sớm nay, Trịnh Hy Tắc đã nộp đơn từ chức rồi.”

Lương Duyệt bỗng cảm thấy mình như vừa bị rút cạn sức lực, cô không biết tiếp sau đây nên làm gì cho phải, bởi vì người đã làm anh gục ngã chính là cô.

Hôm ấy, Trịnh Hy Tắc đã nói, nếu anh trắng tay, thì anh sẽ không để cô tìm thấy anh.

Mấy hôm trước, anh luôn muốn cùng cô đi ngủ sớm, tuy giọng nói của anh rất thanh thản, nhưng bây giờ nghĩ lại thì mới thấy trong đó chứa đựng rất nhiều khát khao, mà chỉ những khát khao cháy bỏng mới khiến anh nói ra lời như vậy.

Nhớ lại những lời nói của anh đêm ấy, Lương Duyệt chạy như bay lên gác, lục tìm trong tủ quần áo lấy chiếc chìa khóa rồi chạy xuống, trong lúc ấy, trên màn hình ti vi vẫn là bộ phim Kim Sam Soon với những câu nói kinh điển.

https://thuviensach.vn

Hãy yêu như chưa bao giờ bị tổn thương.

Hãy nhảy múa như không hề có ai xem bạn múa.

Hãy hát lên như khoông có ai nghe bạn hát.

Hãy làm việc như không hề cần đến tiền.

Hãy sống như hôm nay là ngày cuối cùng.

Lương Duyệt chạy vội ra ngoài, một cơn gió ùa đến lùa qua áo cô, mang theo cái lạnh thấu xương.

Tháng Sáu năm nay, năm 2008, Bắc Kinh vẫn đang mưa. Cô đang đắm mình trong những cơn mưa ngoài trời.

Ở đầu dây bên kia vẫn vọng tới tiếng "a lô" của Hàn Ly, Lương Duyệt loạng choạng nhấc điện thoại lên, khẽ nói: "Anh hãy nói cho tôi biết, bây giờ anh ấy đang ở đâu?"

Hàn Ly thở dài nói: "Bây giờ có lẽ vẫn đang ở Trung Thiên, lát nữa có thể sẽ phải họp hội đồng quản trị, nhưng Nghiêm Quy không được tham gia đâu".

Lương Duyệt lặng lẽ tắt điện thoại, chạy ra cổng, cô nhìn thấy thím Đường nhưng không nói câu nào mà lao vội ra xe rồi lái đi. Trong xe không mở điều hòa, không khí oi bức và ẩm ướt, mồ hôi toát ra đầy người, khi xe dừng ở ngã tư chờ đèn xanh, cô gọi điện cho Trịnh Hy Tắc. Tiếng chuông đổ một hồi lâu. Khi nghe tiếng "a lô" vọng lại bằng một giọng trầm và khàn, Lương Duyệt vội nói: "Em muốn gặp anh".

"Anh còn có chuyện." Giọng nói của anh rất bình tĩnh. Nếu như lúc này chưa biết chuyện gì, nhất định cô sẽ nghĩ rằng đó là một câu trả lời rất đỗi bình thường, nhưng cô đã biết, cô đã biết rõ tất cả mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

“Em rất muốn gặp anh, có chuyện rất cần.” Thái độ của Lương Duyệt rất kiên quyết, thậm chí đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với anh bằng giọng như vậy kể từ khi hai người cưới nhau.

“Cứ như vậy đi, anh đi họp đây”.

Không đợi Lương Duyệt đáp lại, anh tắt ngay điện thoại, đây cũng là lần đầu tiên anh làm như vậy với cô.

Một cơn giận lập tức trào lên ngực, khiến mắt cô hoa lên. Bầu không khí càng trở lên ngột ngạt, cô bực dọc giơ tay nhấn còi xe liên tiếp, khiến cho người lái xe đằng trước phải quay đầu lại nhìn, và khi nhìn thấy một người phụ nữ đang trong cơn tức giận như vậy, người này lập tức lên tiếng chửi. Tiếng chửi ấy vọng qua của xe, dội vào tai Lương Duyệt, càng khiến cô thêm tức giận. Lúc ấy, Lương Duyệt gần như đã phát điên, gã đàn ông kia mà dám xuống xe gây gổ thì cô nhất định sẽ cho hắn biết tay.

Đúng lúc đó, đèn xanh bật sáng, chiếc xe phía trước lao vọt lên, Lương Duyệt thấy sống mũi cay cay và chỉ chực bật khóc. Trời ạ, đã định đánh nhau một trận, thế mà cũng đâu có dễ dàng. Vốn chỉ quen với các công việc dùng đến miệng, không dùng đến tay chân nên muốn có cơ hội đánh nhau cũng thật khó.

Ngón tay cô đặt trên vô lăng đã trở nên tê cứng, khi tới Trung Thiên thì chùm chìa khóa trên tay đã bị tuột mấy lần, Lương Duyệt phải mím môi lại mới giữ chặt được nó trong tay, cô quay đầu dùng chân đá cánh cửa xe vào rồi đứng dưới cầu Trung Thiên, ngẩng đầu nhìn lên.

Nghe nói, khi xây dựng trụ sở, ông Trịnh đã đặt thềm đi lên với ba mươi mốt bậc, có người hỏi ông tại sao lại làm như thế, ông không trả lời. Hôm nay, khi cúi xuống nhìn, Lương Duyệt mới phát hiện ra rằng, ba mươi mốt bậc thềm ấy có những ý nghĩa riêng.

https://thuviensach.vn

Ba mươi mốt năm, từng bước, từng bước gây dựng, và thành quả cuối cùng chính là Trung Thiên.

Cô đặt mạnh chân lên bậc thềm, lưng vươn thẳng, nụ cười luôn giữ trên môi.

Một quá khứ từng được người ta ca ngợi, một cuộc hôn nhân từng được người ta ca ngợi, suy cho cung, tất cả cũng chỉ là hư vô. Hạnh phúc dễ dành có được thì cũng dễ dàng mất đi.

Lương Duyệt ngộ ra điều đó, khi co cảm thấy mình đã sức cùng lực kiệt.

Tới trước quầy tiếp tân, cô mỉm cười lịch sự rồi khẽ nói: “Tôi muốn gặp Chủ tịch Trịnh”. Cô thư ký trực ban xinh đẹp đã từng tiếp đón cô không biết bao nhiêu làn có vẻ ngạc nhiên, nói: “Thưa, Chủ tich không có ở đây”.

“Anh ấy nói với tôi là anh ấy đang họp ở trên kia”, Lương Duyệt kiên nhẫn giải thích.

“Ông ấy không có ở đây thật mà.” Ánh mắt cô thử ký trực ban hơi hoảng hốt, dường như đang cố che dấu điều gì đó.

Lương Duyệt lấy điện thoại ra và bấm máy, nhưng điện thoại cuả Hy Tắc ngoài vùng phủ sóng.

Chiếc túi xách trong tay cô rơi xuống đất, bốn bước tường xung quang căn phòng rộng lớn dội lại âm thanh đó cùng với câu nói của anh ngày trước: “Nếu có một ngày anh không còn gì nữa, anh nhất định sẽ không gặp lại em”.

Suốt ba ngày, Lương Duyệt chạy đi chạy lại từ Trung Thiên đến Nghiêm Quy rồi lại từ Nghiêm Quy và Quang Mẫn Uyển, có hôm cô ngồi trên bàn đọc sach ở Quang Mẫn Uyển cả đêm, cô cứ ngồi như thế trong bóng tối,

https://thuviensach.vn

lặng lẽ mân mê những mẩu thuốc lá và cả chiếc gạt tàn mà anh để lại, chờ anh quay về.

Phải chăng cô đang day dứt? Hay cô thấy không nhẫn tâm. Hay còn vì một điều gì đó sâu xa hơn thế? Cô cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều, cô chỉ cần được biết anh vẫn ổn và có thể nói với anh một câu rằng: “Chúng ta bắt đầu lại đi, mọi chuyện sẽ tốt thôi mà”.

Nhưng đáng tiếc, cô không có cơ hội đó, dù chỉ một câu, anh cũng không cho cô cơ hội để nói.

Điện thoại của Hy Tắc vẫn luôn ngoài vùng phủ sóng, tiếng máy tút tút liên hồi. Lần đầu tiên, cô biết được sự lạnh lùng khi bị gác máy là như thế nào.

Bầu nhiệt huyết đến phút cuối cùng không ngờ lại biến thành nước như vậy. Cô bỗng sực tỉnh và cuối cùng hiểu được cảm nhận của người đàn ông ở đầu dây bên kia. Cô muốn cười nhưng không sao cười được, muốn khóc cũng không thể khóc.

Đêm ấy, anh không về, còn Hàn Ly và Phương Nhược Nhã thì gọi điện tới mấy lần liền.

Qua Hàn Ly, cô cũng biết được rằng Hy Tắc đã bị chính sự thông minh của mình phản lại, anh những tưởng nhân cơ hội này có thể gạt bỏ được Trịnh Minh Tắc – một con người luôn mang những ý đồ xấu xa, nhưng không ngờ lại bị chính những kẻ cơ hội tiết lộ bí mật. Mà kẻ bán đứng anh chỉ có thể là một người, đó chính là Lương Duyệt.

Thỏa thuận năm xưa chỉ là bí mật giữa hai người, người thứ ba không thể nào biết một cách tường tận như vậy

Bây giờ thì tất cả mọi người đều có thể bị lôi vào cuộc, và tình hình sẽ càng trở nên khó lường. Điều khiến Lương Duyệt cảm thấy bất lực nhất đó

https://thuviensach.vn

là, mình chính là người đã bán đứng chồng và trở thành tội nhân làm liên lụy đến cả Nghiêm Quy.

Cô cứ bấm đi bấm lại số điện thoại quen thuộc, kể từ ngày kết hôn đến nay, chưa bao giờ cô gọi nhiều đến như vậy. Chỉ vì duy nhất một điều, cô muốn giải thích với anh rằng, cô không hề bán rẻ anh.

Đáng tiếc, cô cũng không có được cơ hội đó.

Thế là ngày thứ tư, cô lái xe về Long Đình với khuôn mặt xanh xao nhợt nhạt.

Hiện tại tài khoản của cô và Trịnh Hy Tắc đều bị đóng băng, chỉ còn lại duy nhất căn biệt thự ở Long Đình. Quang Mẫn Uyển là tài sản vốn có của nhà họ Trịnh, Trịnh Minh Tắc đang mong ngóng từng ngày để có thể đặt chân vào sống ở đó, anh ta nôn nóng đến mức cứ như thể đã chờ đợi điều đó quá lâu rồi.

Lương Duyệt mỉm cười, đưa chùm chìa khóa trong tay cho thím Trần rồi quay lưng bước đi với vẻ không còn quan tâm đến chuyện gì nữa.

Trên đời này có thứ gì đến nhanh chóng nhất? Phú quý giàu sang, tất cả đều là do trời ban. Vậy trên đời có điều gì quý nhất? Có lẽ đó chính là được ở cạnh nhau cho tới khi đầu bạc răng long, không bao giờ phải rời xa.

Vì thế, tất cả những gì đang ở trước mắt cô chỉ là hư ảo, là hư ảo mà thôi. Chúng chỉ là những cảnh tượng trong một giấc mơ

Nhưng đáng tiễ, có những người lại không hiểu được điều đó.

Cô lái xe quay trở lại phía đong, trong những chiếc xe chạy vụt qua như nước chảy kia là những khuôn mặt ngây thơ và vui vẻ cùng những nụ cười phấn chấn. Cô nhìn tất cả những người vẫn còn đang ôm đầy hoài bão ấy với sự ngưỡng mộ, thầm chúc cho họ đạt được điều ước của mình.

https://thuviensach.vn

Trên đường quay về Long Đình ở Trường An, bầu trời vẫn rất âm u, trống ngực cô cũng đập dồn dập.

Lòng cô rối bời tới mức khó chịu, thậm chí chỉ một động tác xuống xe rất nhẹ nhàng cũng làm cô phải thở dốc.

Cuối cùng thì cũng tới nơi.

Khi lục tìm chùm chìa khóa, tay cô cứ lập cập mãi, sau đó một hồi lâu cũng không sao tra chìa vào ổ được. Thím Đường nghe thấy tiếng lạch cạch phải chạy ra mở khóa từ bên trong, lúc ấy, cô mới thở phào, bước chân vào ngôi nhà của mình.

Cô rón rén đi lên gác, tay ôm chiếc túi về phía ngực trái, không quên quay đầu lại dặn thím Đường: “Đừng đánh thức tôi, tôi muốn ngủ một lúc”.

Thím Đường mở miệng định nói câu gì đó nhưng rồi lại thôi, lặng lẽ quay trở về phòng của mình.

Lương Duyệt cố giữ cho đầu óc mình tỉnh táo, nên dù đôi chân vẫn loạng choạng như đang đi trên một đám mây bồng bềnh, khi đi tới cửa phòng, cô vẫn kịp đưa tay cầm nắm đấm cửa và xoay. Cô tự nhủ, chỉ cần về tới chiếc giường thì tất cả mọi thứ sẽ qua, sẽ không còn phiền não nữa. Dòng nước mắt bỗng trào ra đúng khoảnh khắc cánh cửa bật mở.

https://thuviensach.vn

Chương 29: Tình Yêu Của Cuộc Sống Thường Nhật

Trịnh Hy Tắc dựa nửa người vào gối, hai mắt nhắm nghiền. Con người lúc nào cũng quần áo chỉnh tề ấy giờ đây mang trên mình bộ comple nhàu nhĩ, chiếc cà vạt xộc xệch toát ra vẻ chán chường cùng cực.

Mùi rượu nồng tràn ngập khắp không gian, khiến cho không khí trong phòng đóng kín càng trở nên ngột ngạt.

Đôi chân mềm nhũn của Lương Duyệt bỗng dừng lại, cô cúi người khẽ tháo đôi giày ra khỏi chân, tiện tay để chiếc túi ở cửa, rón rén đi tời bên giường, đứng lặng, chăm chú nhìn anh, một hồi lâu. Tới khi đôi mi anh khẽ động đậy rồi bất chợt mở bừng ra, cô mới khẽ hỏi bằng giọng rất bình thản: “Anh có muốn ăn gì không?”.

Đây là câu anh đã hỏi cô khi cô tỉnh dậy sau một giấc ngủ mệt mỏi vì khóc. Đó cũng là lời an ủi duy nhất mà cô nhận được lúc ấy.

Ngữ điệu của cô thực sự rất bình thản, khiến anh có chút ngạc nhiên, anh đáp: “Không cần đâu, anh uông rượu xong sợ lái xe thì không an toàn, hơn nữa cũng ở rất gần đây, nên anh tới, định ngủ lại qua một đêm. Lát nữa anh gọi lái xe đến đón”.

Lương Duyệt cảm thấy trong giọng nói của anh có gì đó hơi khô khan và khách sáo hơn hẳn mọi khi. Anh vẫn đang định giấu cô. Vì thế, cô yên lặng một lát rồi đứng dậy, kéo mạnh tấm rèm cửa, mở toang cửa sổ ra. Một làn gió lạnh ùa vao, khiến nỗi đau trong ngực cô dường như dịu đi một chút.

“Em đã đợi anh ở Quang Mẫn Uyển suốt ba ngày”, Lương Duyệt lãnh đạm nói.

https://thuviensach.vn

Vì đứng quay lưng lại với Trịnh Hy Tắc nên cô không thấy được vẻ mặt của anh lúc đó.

“Em đều biết rồi à?” Giọng của anh trở nên nặng nề pha chút buồn bực.

“Vâng, trừ những chuyện không biết ra, còn lại em đều đã biết hết”. Cô đứng dựa bên cửa sổ, nhìn sang tòa nhà đối diện, ngọn đèn bàn phía sau bậu cửa sổ kia vẫn đang sáng, nó đã không tắt đúng giờ như mọi khi.

“Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!” Giọng của anh vẫn không thay đổi, dường như anh đang nghĩ tới điều gì đó.

“Nhà có cơm rồi, nếu muốn ăn, anh hãy xuống đi” Một hồi lâu sau, Lương Duyệt mới khoanh tay lại, cười và đáp, sau đô bước tới góc phòng, mở tủ quần áo ra.

Cô khác anh,mãi mà vẫn không học được lối sống của người có tiền. Cô đặt một chiếc tủ quần áo to tướng trong phòng ngủ theo thói quen, chuyên để những đồ mặc trong nhà. Lúc này, cô lấy từ trong tủ một chiêc váy dài, rồi cởi ra thay ngay trước mặt anh mà không cần giữ ý nữa. Làn da không lấy gì làm trắng lắm của cô phơi bày ra trước mắt anh, mái tóc quăn dài đến eo xõa xuống sau lưng.

Trịnh Hy Tắc dựa lưng vào giường, khoanh tay lại, nhìn những hành động khác thường của cô, cố tìm hiểu hàm ý trong đó.

Sau khi mặc chiếc váy lên người, trông cô khác hẳn ngày thường. Chiếc váy dài màu xanh ôm sát vào cô, nên mỗi động tác của cô đều khiến cho anh nhìn rất rõ tất cả những đường cong của cơ thể cô qua làn vải. Anh hơi ngây người ra, rồi không nén được, khẽ ho lên một tiếng rồi hỏi: “Em nấu à?”

Lương Duyệt bám tay vào chiếc tủ quần áo, giọng thoảng nhẹ như nói với chính mình”

https://thuviensach.vn

Tất nhiên là em nấu, không phải em chưa từng làm những điều đó”.

Cô rất bình tĩnh, thậm chí bình tĩnh tới mức như không hề có chuyện gì xảy ra, quay người lại mỉm cười và lấy kẹp tóc để dưới chiếc gối anh nằm. Chiếc kẹp tóc đó và chiếc váy mềm mại đẹp đẽ cô đang mặc trên người có vẻ không ăn nhập gì với nhau, nhưng lại làm cho cổ và phần lưng cô lộ ra một cách hết sức tinh tế, mùi hương thoang thoảng trên cơ thể cô lại càng khiến anh thấy căng thăng, thậm chí còn căng thẳng hơn đêm tân hôn.

Sau đó, cô chậm rãi bước xuống cầu thang. Mặc dù đã bốn năm không vào bếp, nhưng kỹ thuật nầu món mì thì cô vẫn chưa hề quên. Thím Đường rất ghét mì ăn liền, vì thím cho rằng nó không có nhiều dinh dưỡng, nhưng vẫn chuẩn bị sẵn một máy cán mì cỡ nhỏ. Lương Duyệt tìm bột mì và chiếc bát để đựng, cho nước vào và bắt đầu trộn. Đúng lúc cô đang ra sức nguấy mì thì Trịnh Hy Tắc đi vào.

Anh cởi chiếc áo vét ra, xăn tay áo lên, rồi đứng dựa vào cửa, nhìn theo bóng dáng người đang tất bật trong bếp một cách chuyên tâm và chăm chú.

Thực ra, hôm qua, khi lái xe qua Long Đình, anh đã dừng lại ở phía ngoài rất lâu. Anh nghĩ, nếu có thể nhìn thấy cô một chút rồi lái xe đi thì coi như bốn năm đóng giả vợ chồng cũng không uổng phí.

Nhưng chờ mãi mà không thấy bóng dáng ai trong căn nhà số 33 ấy, cảm thấy có chút khác thường, anh đành bất chấp tất cả tới bên cửa gõ, rồi sau đó mới biết được rằng, đã hai ngày nay cô không về nhà.

Thế rồi anh không sao điều khiển được đôi chân của mình nữa, cứ lần tới bên chiếc giường của cô, mự dù chiếc gối vẫn là loại mềm oặt mà anh rất ghet, nhưng mùi hương tỏa ra từ đó thì thật dễ chịu. Đôi mắt anh cứ dính chặt lai, anh tự nhủ, chỉ ngủ một giấc thôi, tỉnh dậy là mình sẽ đi ngay, nhất định khong để mất mặt. Nhưng khi tỉnh dậy thì anh đã không thể đi được nữa.

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt quay đầu lại, thấy anh đang đứng ngây người ra ở cửa, vội giải thích: “Bố em thích ăn mì sợi, hồi còn nhỏ em thường làm món này, vì thế em cũng biết trộn mì và làm mấy việc khác.

Anh vẫn không nói gì mà chỉ bước tới bên canh, giúp cô gạt những sợi tóc đang xòa xuống trán.

“Chờ một chú, một chút là xong ngay thôi”. Động tác của anh vô cùng dịu dàng, cô vội quay mặt đi để tránh, chân tay cũng tự nhiên luống cuống, rồi sau đó cô quay hẳn người lại, ra sức trộn mì.

Một lúc sau, cô đem mì cán thành những lát mỏng, tiếp đo dùng máy cắt thành các sợi nhỏ, những sợi mì mảnh mai thay nhau rơi xuống chiếc đĩa hứng phía dưới. Cô bước tới bên tủ lạnh, khom người với lấy trứng và cà chua trong đó, nhanh chóng rửa cà chua, hành hoa và cắt thành miếng, rồi cho dầu vào nồi đảo lên. Mùi thơm của hành tỏa ra khiến cho anh bất giác lại chăm chú quan sát Lương Duyệt thật kỹ một lần nữa, khuôn mặt tươi cười của cô chứa đựng một vẻ rất tự hào.

Khi cho nước vào nồi, váng dầu nổi lên, những sợi mì gặp nước đã làm cho mùi vị nồi mì càng thêm ngào ngạt. Mì cà chua trứng gà thực chất là một món ăn rất đỗi bình thường, điều khác thường là ở chỗ, đây là lần đầu tiên Trịnh Hy Tắc được chứng kiến cảnh một người con gái vào bếp, làm cho anh một bát mì lót dạ sau khi anh uống say.

Thím Đường nghe thấy tiếng động bèn từ trong phòng chạy ra và định giúp Lương Duyệt. Nhưng cô đẩy thím quay lạ và nói: “Những việc này tôi làm được, chỉ có điều được chiều quen rồi nên mới lười mà thôi. Thím không cần giúp đâu”.

Trịnh Hy Tắc đứng bên vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát cô cho mì vào bát, bày cà chua và trứng ra rồi múc từng thìa nước canh dội lên trên, cuối cùng nhỏ mấy giọt hương liệu vào và rắc một chút hành hoa và rau

https://thuviensach.vn

thơm. Mọi thứ xong xuôi, cô bê bát lên, bát mì nóng khiến cô lè lưỡi, khi đặt nó xuống bàn, cô bất giác đưa tay lên vành tai, miệng vẫn không ngừng xuýt xoa.

Tất cả những động tác vừa rồi của cô rất giống một người, một người khiến anh nhớ rất lâu....

Hai người ngồi xuống bàn, đối diện với nhau, Lương Duyệt ra sức hít hà rồi quay sang nói với anh: “Chà, quả nhiên vẫn chưa quên kỹ thuật nấu món này. Bản năng sinh tồn thì nhất định không thể quên được, nếu quên là chết đói”.

Anh bê bát mì lên, húp một ngụm nước. Cô cười hỉ hả, hỏi: “Thế nào? Có ngon hơn đầu bếp nhà hàng làm không?”

Anh không đáp, chỉ gật đầu, rồi tiếp tục ăn mì trong làn khói nghi ngút.

Lương Duyệt cũng cúi đầu xuống bắt đầu ăn, nhưng xuýt nữa thì phải nhổ ra.

Hình như là hơi mặn. Cô đưa mắt lén nhìn Trịnh Hy Tăc, anh vẫn cắm cúi ăn, đến tận miếng cúi cùng, nét mặt vẫn không biểu lộ điều gì. Cô hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Anh không thấy mặn à?”

Anh vẫn không lên tiếng, với tay lấy bát mì của cô tới trước mặt mình, rồi sau đó tiếp tục lùa từng miếng lớn vào miệng, không hề ngẩng đầu len, càng không đưa mắt sang nhìn cô.

Không trả lời nghĩa là không chê mặn. Lương Duyệt lặng lẽ dựa vào ghế chờ anh ăn xong. Khi tới miếng cuối cùng, cô chưa kịp hỏi vì sao thì anh lại nâng bát lên, húp hết chỗ nước còn lại.

Chờ anh ăn xong hẳn, Lương Duyệt mới đứng lên định thu dọn bát. Đột nhiên anh nói với vẻ cương quyết: “Lương Duyệt, chúng ta ly hôn đi!”

https://thuviensach.vn

Chiếc bát trong tay cô rơi xuống “choang” một cái, nhưng cô vẫn không để ý. Cô hỏi: “Anh nói linh tinh gì thế. Tỉ lệ li hôn bây giờ đang rất cao, chẳng cần anh phải góp thêm phần vào đâu!”

“Em theo anh sẽ chẳng có gì cả. Nếu ly hôn, thì với kinh nghiệm của em bây giờ, e không phải chết chung với Trung Thiên đâu.” Nói tới ly hôn mà miệng anh không thoát khỏi công việc.

Đôi mắt Lương Duyệt đã bắt đầu mờ đi, nhưng cô vẫn mỉm cười và nói: “Chưa hẳn đã như vậy,đã có tiếng là phu nhân của Chủ tịch hội đồng quản trị tiền nhiêm của Trung Thiên thì ai mà còn dám dùng em nữa, mà dù có dùng thì cũng sẽ chẳng thể trả nổi cái giá như cũ đâu”

Anh khẽ cười, nói: “Con lạc đà gầy vẫn còn hơn con ngựa béo. Vì bát mì lúc nãy, anh sẽ giới thiệu cho em một công ty thật tốt, đảm bảo vẫn giữ nguyên mức lương hiện tại cho em.”

Lương Duyệt cúi đầu, tay di di trên lên vết dầu ăn vương lại trên chiếc bàn trước mặt, khẽ nói: “Anh tưởng em là đồ ngốc à, ai mà chịu bỏ ra những ba trăm nghìn tệ để thuê một người chỉ để cho có? Chỉ có Trung Thiên mới chịu mất tiền oan như vậy thôi”.

Cô đứng thẳng dậy, bước tới trước mặt anh, rồi nói với vẻ nghiêm túc: “Và còn anh nữa, đúng là một người ném tiền qua cửa sổ”.

“Thế nhưng, kẻ ném tiền qua cửa sổ này chẳng còn gì cả.” Anh phì cười, chẳng ai biết được nụ cười ấy là thật hay là giả.

Ánh mắt Lương Duyệt rất kiên định, cô nói: “Mặc dù chẳng còn gì, nhưng anh vẫn là chồng của em”/

Cô xoay người, vạt váy mềm mại uốn lượn theo động tác của cô, màu xanh nước biển của nó bỗng trở nên thậy dịu mát giữa cái nóng nực, đồng thời mang lại cho bầu không khí trong căn bếp một hương vị rất ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc ngây người một lát rồi rút cả một tập giấy ăn, ra sức lau bàn.

Chiếc bàn bếp mà Lương Duyệt chọn có mầu trắng và thuộc loại phong cách điền viên, những vết bẩn trên mặt bàn nhìn thấy rất rõ, vì thế Trịnh Hy Tắc ra sức lâu hết vết này đến vết khác, rất chăm chú, rất cẩn thận, cứ như thể đang hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Bỗng nhiên Lương Duyệt thò đầu ra từ trong bếp, nói: “Loại giấy ăn đó rất đắt đấy, hơn nữa nếu anh lấy miếng giẻ thấm chút nước vào mà lau thì sẽ nhanh hơn nhiều”.

Anh ngẩng đầu lên mỉm cười, nhưng không đáp lại, rồi sau đó chậm rãi đi về phía bếp, vo đám giấy ăn trong tay lại, ném vào sọt rác, rồi luồn tay qua nách Lương Duyệt, vùi mặt vào trong làn tóc của cô.

Mùi hương trên cơ thể cô rất quen thuộc, đó là mùi thơm dịu dàng. Những sợi tóc của cô chạm vào khiến lòng anh dâng lên một nỗi xúc động, nhưng anh vẫn muốn nói với cô một câu gì đó.

“Anh cứ nghĩ là em sẽ ra đi”

Lương Duyệt bất động, nhưng nước mặt đã chảy vòng quanh, cô cố nuốt nghẹn rồi nói: “Đừng ngốc nghếch như vậy, anh vẫn chưa đánh mất nhẫn cưới cơ mà. Anh chẳng từng nói, nhẫn cưới còn là người còn là gì”.

“Đó là anh nói với chính mình thôi.” Làn môi anh áp sát bên tai cô, tiếng nói cũng từ đó thoảng qua.

“Chúng ta là vợ chồng, sao lại nói ra những lời vô nghĩa ấy.” Cô cố che giấu nỗi xúc động của mình, giả bộ như không để ý đến điều đó.

Nhưng anh vẫn không buông tây ra, mà nói tiếp: “Dù có mât cả Trung Thiên anh cũng không sợ, anh chỉ sợ mất Trung Thiên rồi thì em cũng ra

https://thuviensach.vn

đi”.

Lương Duyệt khẽ cười rồi đưa tay gạt nước mắt, nói: “Chẳng lẽ, con người em trong ấn tượng của anh lại là một kẻ hám tiền như thế sao?”

Trịnh Hy Tắc đáp bằng giọng bình tĩnh pha chút buồn bã: “Anh chỉ lo như thế thôi, hơn nữa em cũng chỉ mua có một chiếc giường đơn.”

Đến lúc này, anh mới nói ra điều lo lắng nhất trong lòn, nỗi ưu phiền buồn bã dồn nến suốt một đêm phải được giải tỏa, nếu không... Nhưng Lương Duyệt bỗng che mặt lại, khom người, toàn thân cô run lên, anh tưởng cô khóc, vội xoay mặt cô lại, nhưng lại thấy cô đang cười nghiêng ngả với những vệt nước mắt còn vương đầy trên mặt.

“Xin lỗi, em không kìm được.” Lương Duyệt nhìn ánh mắt giận giữ của anh, thấy mình có phần hơi quá đáng, vội thay vẻ mặt tươi cười bằng vẻ u buồn.

“Chẳng có gì đáng cười cả. Tối hôm qua, khi thấy chiếc giường đơn thì anh đã biết là em không hề chuẩn bị chỗ cho anhm và cũng có thể nói là em đã không coi nơi này là của hai người”, anh nói bằng giọng chỉ trích.

Lương Duyệt chỉ còn cách làm vẻ mặt thật nghiêm túc rồi nói: “Thưa Chủ tịch Trịnh, chỗ anh ngủ là phòng khách, bây giờ em đang ngủ ở đó. Nếu anh nhìn vào phòng ngủ chính một cài rồi hãy nói thì sẽ có căn cứ hơn đấy”.

Thế là anh lại để lộ con người mình một lần nữa trước cô.

Nét mặt Trịnh Hy Tắc trở nên hoang mang như thể vừa bị đối phương cười nhạo về kế hoạch của mình trong một cuộc đàm phán.

Lương Duyệt nhón chân, choàng hai tay qua cổ anh, và lặng lẽ ôm anh thật sát, khi anh ôm lai, cô càng ôm chặt hơn.

https://thuviensach.vn

“Ở nhà thoải mái sẽ tốt hơn, chúng ta sẽ sống một cuộc sống bình thường! Mọi người sống như thế nào thì chúng ta sẽ sống như thế, sẽ không có Trung Thiên, không có Nghiêm Quy, không có Chủ tịch Trinh, và cũng không có Luật sư Lương, chúng ta hãy sống một cuộc sống bình thường”, cô nói với vẻ nhẹ nhõm.

Cuối cùng thì Trịnh Hy Tắc đã cười, lông mày anh dãn ra, thanh nhã và nghiêm nghị.

Lương Duyệt và Trịnh Hy Tắc ngả đầu vào nhau, chưa ai thấy nụ cười hiếm hoi ấy của Trịnh Hy Tắc, đó nụ cười đầu tiên không chút lo toan kể từ sau khi anh giành được Trung Thiên.

Ngày hôm sau, Lương Duyệt nói với thím Đường, tạm thời để thím nghỉ việc. Nghĩ tới việc hiện tại Quang Mẫn Uyển đang cần người, Lương Duyệt bèn bảo thím quay về bên ấy làm, tiện thể để thím và người chị em thân thiết của mình có dịp chuyện trò, bè bạn với nhau.

Những người làm thuê như thím, có tiền là tốt rồi, nên làm ở đâu cũng vậy. Nhưng trước khi đi, thím đi chợ mua rồi chất đầy đồ ăn vào tủ lạnh, lại còn làm thêm một ít dưa muối, có lẽ thím nghĩ, sau đây nếu vợ chồng có ý định sống qua ngày bằng mì sợi thì việc có thêm một chút dưa muối cũng là cần thiết.

Lương Duyệt cười và đưa thím ra bến xe, khi cô quay về thì thấy Trịnh Hy Tắc mặc bộ đồ thể thao đang chơi đùa với đứa bé con của chị hàng xóm ở tầng dưới. Đưa trẻ được anh nâng lên đầu đang cười khanh khách, anh cũng cười theo,

Ánh nắng vàng nhạt cuối cùng cũng đã chui ra khỏi đám mây, bao trùm lên người anh thành một tấm màn ấm áp. Sau hơn chục ngày âm u, sương mù, hôm nay Bắc Kinh đã có một ngày nắng bừng rực rỡ, còn anh thì trông chẳng khác gì bố của đứa trẻ, nụ cười cũng thật thân thiết.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, Lương Duyệt nhắc nhở mình, nhất định cần cảnh giác. Chia sẻ gian nan, khó khăn với đàn ông thì dễ, nhưng chia sẻ phú quý, vinh hoa với họ thì lại rất khó. Là người đã từng nghiên cứu rất nhiều vụ án ly hôn, cô rất hiểu điều này, thế nên cô đứng bên mỉm cười theo anh bằng nụ cười mà cô nghĩ là rất bình thản, giống như một bà mẹ hạnh phúc.

Người hàng xóm hỏi: “Đây là anh nhà chị phải không?”

Lương Duyệt quay đầu lại nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô. Thế là hai người cùng nhìn nhau và cùng gật đầu, “Vâng, anh ấy mới đi công tác về”.

“Anh chị cũng nhanh chóng sinh con đi thôi, nếu để muộn, sức khỏe sẽ không tốt đâu”, người hàng xóm vội nói. Lương Duyệt từng nghĩ giúp chiến lược ứng xử trong quan hệ mẹ chồng nàng dâu cho chị ta, vì thế chị ta đã khuyên một cách rất chân thành.

Lương Duyệt mỉm cười, cúi đầu đi về nhà, Trịnh Hy Tắc đi theo sau, khi sắp về đến cửa, anh nói: “Thực ra, sinh một đứa con cũng được đấy nhỉ”.

Lương Duyệt quay đầu lại, nhướng lông mày lên: “Anh rỗi rãi quá à? Vậy thì anh thu dọn đi nhé, chúng ta đi mua thức ăn”.

https://thuviensach.vn

Chương 30: Chuyện Năm 2005 (Phần 1)

Lương Duyệt luôn cho rằng mình không phải là một người phụ nữ xinh đẹp.

Từ nhỏ tới lớn cô luôn giữ suy nghĩ ấy, thậm chí có thể nói rằng cô luôn sống trong tâm trạng gần như tự ti.

Nhà chị họ cô rất giàu có, lúc nào chị ấy cũng được bố mẹ quan tâm yêu chiều và nhận được một khoản tiền tiêu vặt tương đối. Vì luôn tỏ ra hào phóng nên xung quang chị lúc nào cũng có nhiều người vây quanh. Hơn nữa, người chị họ ấy thực sự rất xinh đẹp, lần nào chị ấy chụp ảnh xong cũng bị mọi người cướp ảnh rồi đem về cho vào album nhà mình. Còn cô, người bạn trai đầu tiên tặng hoa hồng cho cô hồi học cấp hai đã nắm tay một người con gái khác. So sánh một chút đã thấy sự khác biệt rõ ràng.

Vì thế cô chỉ còn thầm biết an ủi mình rằng, bọn họ không biết thế nào là cái đẹp, bởi mình mới chính là một cô gái đẹp cả tâm hồn và tính cách.

Cái gọi là cô gái đẹp cả tâm hồn và tính cách, là muốn nói về người có tính tình dễ hòa đồng với những người xung quanh, bởi vì tất cả những người đã từng tiếp xúc với cô đều cảm thấy rất dễ chịu. Nhưng, càng tự nhủ mình như vậy, cô lại càng trở nên tự ti. Cứ dần dần, cho đến khi một cậu bạn học ở trường cấp ba bộc bạch rằng: “Lương Duyệt, cậu rất xinh đẹp” thì phản ứng đầu tiên của cô là cười và đáp: “Xì, cậu lại nhạo tớ chứ gì?”

Vì vậy, khi cô vừa bước ra khỏi phòng ngủ, nhân viên phục vụ khom người bên cạnh, nét mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên, thốt lên rằng: “Chị Lương, chị đẹp thật đấy”, cô suýt nữa không kìm chế được bản thân mà thốt ra câu nói giống như năm nào.

https://thuviensach.vn

Nghĩ cũng phải, suy cho cùng thì bọn họ đều là những nhân viên phục vụ chuyên nghiệp, ngay cả nụ cười cũng có thể tạo ra một cách chân thật đến thế kia mà. Vả lại, chẳng có cô dâu nào khoác trên mình chiếc áo cưới và trùm lên đầu tấm khăn voan lại không được khen là xinh đẹp cả.

Lương Duyệt mỉm cười gượng gạo đi theo người phục vụ ra ngoài vườn, bên cạnh bức tường hoa được chuẩn bị từ trước, có một người đang ngồi đọc tài liệu.

Người đàn ông đến cả thời gian chuẩn bị cho đám cưới vẫn cứ cắm cúi đọc tài liệu ấy tất nhiên thiếu sự nhiệt tình mà các chú rể đáng lẽ phải có. Suy cho cùng thì Lương Duyệt đã hoàn thành xong phần giao kèo của cô, phần còn lại sẽ là việc mà anh ta phải giúp cô, chỉ có thế mà thôi.

Vụ kiện đã kết thúc một cách hết sức tốt đẹp, nói một cách cường điệu là rất hoa mĩ. Trịnh Hy Tắc đã dẫn Lương Duyệt cùng đi ăn cơm với người có thế lực ấy tại phòng ăn số 33 ở khách sạn Kế Đô, rồi cùng vui vẻ thưởng thức một bữa ăn tối thịnh soạn theo kiểu Trung Quốc và kiểu Ý. Trong lúc ăn cơm, họ không hề nhắc tới dù chỉ một chữ và vụ kiện, nhưng chỉ thoáng thấy tay của Lương Duyệt khoác hờ qua cánh tay cuả Trịnh Hy Tắc thì người kia đã hiểu rõ tất cả.

Vì thế Nghiêm Quy đã thắng kiện. Lương Duyệt đòi lại được khoản tiền lương một trăm năm mười nghìn tệ cho các thân chủ của mình, mà người đại diện là Trụ Tử. Còn Trịnh Hy Tắc cũng đã trở thành một nhân vật huyền bí mà các tờ tạp chí về tình yêu đua nhau đưa tin, cùng với mối tình cảm động lòng người. Sau lần đó, Lăng Tử, kẻ có mối quan hệ dây mơ dễ má với rất nhiều người khác cũng lặng lẽ biến mất tăm, và trong danh sách những tội phạm bị truy nã thì hắn ta luôn đứng đầu. Việc sản xuất dược phẩm của công ty Phương Nhược Nhã cũng không còn vấn đề gì và đã qua được phần điều tra về tiêu chuẩn cấp nhà nước một cách bình yên. Chỉ có duy nhất Chung Lỗi là không hề gọi điện cho Lương Duyệt một cuộc điện

https://thuviensach.vn

thoại nào, nghe nói đại diện công ty bên New York đã giữ anh ở lại một năm.

Nếu tất cả đều tốt.

Vậy thì, cô còn muốn điều gì nữa?

Lương Duyệt cười buồn. Kế hoạch hoàn hảo như vậy, vấn đề bây giờ, nên tận hưởng những thứ mà cô đã đánh đổi bằng năm năm đời người như thế nào đây, bất kể là tiền bạc, danh phận hay nhiều hơn thế?

Trịnh Hy Tắc nghe thấy tiếng chân liền ngẩng đầu lên, tờ giấy A4 kẹp giữa ngón tay anh khẽ lay động khi làn gió thổi qua, một hồi lâu, không thấy anh tỏ thái độ gì. Lại một hồi lâu nữa, anh mới nói với vẻ mặt không chút biểu cảm: “May mà không phải kiểu hở vai, con mắt của các chuyên gia trang điểm cũng khá tinh tường đấy.”

Lương Duyệt ngồi xuống ở phía đối diện, cầm một tờ tài liệu gấp lại rồi làm thành chiếc quạt, sau đó nói với vẻ cũng chẳng mấy quan tâm: “Đúng vậy, chị ấy nói là vai tôi quá rộng, nếu chụp ảnh trong sẽ rất béo, vì thế đã đề nghị tôi đổi thành tấm voan trùm xuống vai”. Anh lướt nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng và thâm trầm, sau đó đặt tờ giấy trong tay lên bàn, đứng dậy nói: “Loại nhẫn của hãng Tifanny tôi đã chọn rồi, nếu cô không vừa ý thì chúng ta có thể đổi lại, ngoài ra cô còn cần gì nữa không?”

Thật ra Lương Duyệt chưa bao giờ nghe tới tên của hãng chế tác nhẫn nói trên, cô nghĩ, để giữ thể diện cho gia đình họ Trịnh, chắc hẳn anh không thể chọn đồ một cách tùy tiện, vì thế cô trả lời ngay: “Không cần đâu, anh thấy được là được, mọi thứ cứ theo ý anh”.

Những lời cô nói dường như chứa đựng ý khen ngợi sâu xa, anh mỉm cười, đưa tay ra ôm cô vào lòng, sau đó ghé tai cô chậm rãi nói: “Đúng vậy, có vẻ cô đã hiểu ra những điều cơ bản để trở thành Trịnh phu nhân rồi đấy”.

https://thuviensach.vn

Hiểu ư? Lương Duyệt bỗng cảm thấy lòng lạnh hẳn đi, cô đáp một cách vòng vo: “Anh sai rồi, không phải là tôi đã hiểu ra, mà là tôi lo lắng và thấy sợ”.

“Cô sợ điều gì?” Rõ ràng là Trịnh Hy Tắc không nghĩ là cô sẽ trả lời như vậy, anh bèn quay sang hỏi.

“Sợ rằng người ta qua cầu rút ván.” Câu nói của cô khiến anh nghĩ ngợi, anh im lặng một lát rồi sau đó lại nắm tay cô và cười như để cho tất cả mọi người nhìn thấy. “Nếu cô phối hợp tốt thì tôi chẳng có lý do nào tự chặt đứt đường lui của mình, đúng không?” Nói xong, anh lập tức áp lên môi cô một nụ hôn, khiến cô không kịp phản ứng. Đôi môi bám riết ấy dường như thiếu vị ngọt ngào, nhưng anh đã hôn co rất lâu, rất lâu.

Cảm giac ấm áp và mềm mại khiến Lương Duyệt cảm thấy như nghẹt thở, đúng là nghẹt thở chứ không phải là ngất ngây. Cô bỗng nhớ đến những lời mà cô và Chung Lỗi nói đùa với nhau ngày ấy.

Lúc đó, cô vừa mới biết chuyện Chung Lỗi đã từng có một người bạn gái, họ yêu nhau suốt năm năm, tuy đã chia tay nhưng anh vẫn để hình ảnh cô gái ấy trong lòng. Vì vậy, cô đã giận dỗi và nói: “Chẳng công bằng chút nào, em cũng sẽ đi tìm một người con trai khác, em cũng muốn thử xem cảm giác khi hôn và sống chung với người khác là thế nào”.

Những lời không chút kiêng dè của cô đã khiến cho Chung Lỗi rất tức giân, anh nói với vẻ mặt khó coi: “Em mà dám làm như vậy thì anh sẽ xử lý em”.

Cô mặc kê, vẫn tiếp tục nói với một vẻ rất ngốc nghếch: “Có gì mà không dám, vì sao em phải dùng hàng second hand chứ, em cũng sẽ đi thực hành rồi quay trở về, như thế mới không phải thiệt thòi”.

Thế là buổi tối hôm ấy cô bị anh cho một bài học, anh vừa hôn vừa áp sát vào cô đang thở hổn hển ở phía dưới. “Cả đời này em chỉ được biết đến

https://thuviensach.vn

một mình anh thôi, nhất định không được biết đến người khác.”

Từng lần, từng lần một. Từng tiếng, từng tiếng một.

Mãi cho đến khi đã dùng hết sức lực của mình, anh mới hít hà mùi hương trên cơ thể cô, nói: “Ngốc, sau này anh cũng chỉ có mình em, anh sẽ không yêu ai nữa cả.”

Những chuyện ấy bỗng nhiên trở về trong tâm trí Lương Duyệt, khiến cô đang hưởng ứng nụ hôn nồng ấm với Trịnh Hy Tắc thì bỗng dừng lại và nghĩ miên man.

Cô rời môi mình khỏi môi Trịnh Hy Tắc, rồi chăm chú nhìn vào mặt anh.

Ánh mắt cô nhìn xoáy vào Trịnh Hy Tắc.

Anh không phải là người ấy.

Lấy lại sự bình tĩnh sau cơn đau quặn thắt trong lòng, cô cụp mặt xuống, nói với vẻ lạnh tanh: “Thời gian không còn nhiều nữa, vả lại làm thế này sẽ nhoè hết phấn trang điểm trên mặt mất”.

Ánh mắt như nhìn thấu tâm can của người khác của anh khiến Lương Duyệt giật mình. Cô cố gắng tránh ánh mắt ấy và nghe thấy anh nói: “Đúng là nhòe hết rồi,nhưng như thế này sẽ giống cô dâu bình thường hơn”.

Trước mắt cô toàn là thợ ảnh chuyên nghiệp, những ánh đèn chuyên nghiệp. Tất cả đều là những thứ cô từng thấy trong mơ. Cô từng cho rằng, cả đời mình, chỉ cần có thể chụp một loạt ảnh với giá năm nghìn tệ trong studio thì coi như giấc mơ đã trở thành hiện thực rồi. Nhưng những thứ trước mắt cô bây giờ chẳng khác gì bong bóng xà phòng, đẹp đấy, nhưng cũng rất dễ tan vỡ.

https://thuviensach.vn

Anh đề nghị đi hưởng tuần trăng mật ở Paris hoặc đi đảo Bali, nhưng đều bị cô từ chối với lý do không đủ thời gian. Những thứ không thuộc về mình, càng đắt giá thì càng dễ mất, nếu đã không thể làm một người coi tiền bạc là phù du, thì ít nhất cô cũng có thể nói "không" với những thứ không phải của mình.

Tất cả những thứ này thuộc về Trịnh phu nhân, chứ không thuộc về Lương Duyệt.

Nhưng Trịnh Hy Tắc thì lại có thể biến những bình thường nhất trở thành xa xỉ nhất. Ví dụ như biến Quang Mẫn Uyển thành một nơi chụp ảnh, ví dụ như mời các chuyên gia trang điểm đến tận nhà, hơn nữa lại còn mua rất nhiều áo cưới và khăn voan để cô lựa chọn.

Cô đã đứng ở Quang Mẫn Uyển trong giấc mơ của cô trước đây, và chụp ảnh cùng một người đàn ông khác, mặc cho người chụp ảnh dùng mọi biện pháp để pha trò, cô vẫn không sao nở được nụ cười.

Cuối cùng, Trịnh Hy Tắc ôm chặt ngang lưng cô, chiếc áo sơ mi anh mặc tỏa ra mùi thuốc thoang thoảng, anh nói: "Nếu cô vẫn muốn giữ khuôn mặt âu sầu này để đi ngủ, tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng nếu không ngủ được thì rất có thể tôi sẽ vi phạm giao ước đấy, dù sao tôi cũng không phải người chịu thiệt".

Hôm ấy, trong xê ri ảnh đầu tiên, Lương Duyệt với bộ áo cưới tỏ ra không lấy gì làm vui vẻ, đôi môi mím lại của cô taọ ra vẻ xa cách. Nhưng mấy xê ri ảnh sau đó thì cô đã cười với một nụ cười rạng rỡ.

Trông cô thật xứng đôi với người chồng chững chạc đứng bên.

Đó là câu nói đầu tiên của tất cả những ai đã xem qua tập ảnh cưới của họ.

Cũng chính vì vậy, Lương Duyệt mới phải tìm một góc khuất để khóc.

https://thuviensach.vn

Không ai nhìn thấy điệu bộ thảm hại của cô lúc ấy. Chỉ có một bóng người lặng lẽ cùng chung lỗi đau với cô.

Đó là chuyện của tháng Sáu năm 2005, chỉ nửa năm sau Chung Lỗi quay về. Vốn dĩ người đứng bên cạnh cô phải là anh.

Trước đó Lương Duyệt không chút để tâm đến các chi tiết của đám cưới, tất cả đều do thư ký của Trịnh Hy Tắc gửi fax đến cho cô. Cô xem, sửa chữa rồi gửi lại, thế là xong. Tất cả chỉ có thế.

Phương Nhược Nhã đến tìm Lương Duyệt để cùng đi ăn, nhưng vì quên sạc pin điện thoại nên đành phải lấy máy của cô ra để gọi. Khi nhìn thấy bản fax trong túi của Lương Duyệt, Phương Nhược Nhã bèn lôi ra đọc rồi lập tức cau mày: “Cậu bị tâm thần a? Đám cưới của mình mà chẳng thèm để mắt đến một chút, sao lại phải gửi fax? Bây giờ mắc bệnh tránh đám cưới rồi phải không? Mới quen nhau một tháng mà đã nói chuyện cưới xin là cậu, bây giờ chán chường, buông xuôi cũng là cậu, rốt cuộc cậu muốn gì hả?”.

Lương Duyệt ngước mắt lên nhìn Nhược Nhã rồi đặt đôi đũa trong tay xuống, nói: “Mình muốn uống rượu, hôm nay cậu uống với mình nhé?”

Phương Nhược Nhã đưa mắt liếc nhìn chiếc túi dưới chân Lương Duyệt, trong chiếc túi ấy có một đôi dép lê bằng len to, bèn nhẹ nhàng hỏi: “Cậu về lấy đồ a?”

Lương Duyệt gật đầu. Những ngón tay vẫn khong ngừng run rẩy.

“Anh ấy có biết không?” Phương Nhược Nhã tỏ ra rất thận trọng khi lựa chọn từ ngữ, cô sợ chạm vào nỗi đau của bạn.

Lương Duyệt thần người ra một lát rồi mỉm cười, khẽ hỏi: “Anh ấy là ai?”

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy vẻ cố làm như rất nhẹ nhõm của Lương Duyệt, Phương Nhược Nhã không khỏi xót xa, vì thế cô cố ghìm câu định nói ra, vỗ vai Lương Duyệt và nói to: “Nói hay nhỉ? Ngoài mình ra đây còn ai rỗi hơi cùng uống với cậu nữa hả? Nhưng chúng ta phải nói trước với nhau là, không được gọi cho anh chàng đáng ghét ấy tới đâu đấy!”

Lương Duyệt cảm thấy trong lòng rất chua chát, cô cắn chặt môi, gật đầu.

Thực ra khi gặp Phương Nhược Nhã, cô có cảm giác như đã gặp được Chung Lỗi ở nơi cách xa muôn trùng ấy.

Khi nhắc tới cô, liệu anh ấy có căm hận tới mức mãi mãi không muốn gặp lại nữa không? Giống như Phương Nhược Nhã khi nhắc tới anh chàng kia?

Cô cũng không biết nữa.

Bức thư chuyển phát nhanh gửi hôm qua không có nhiều nội dung, trên một tờ giấy chỉ có bốn chữ với những nét loằng ngoằng, nghiêng ngả bằng bút chì được viết một cách cẩu thả. Không thể nào nghĩ được rằng tác giả của nó lại là một người đã từng đoạt giả trong cuộc thi thư pháp. Mấy chữ “Chúc mừng hạnh phúc” có lẽ nên coi là sự chấp nhận của anh đối với kết cục này.

Như thế cũng tốt, hạnh phúc của cô mại mãi không thể do anh mang lại. Hai người có tu mấy kiếp chẳng qua cũng chỉ để có được bón năm bần hàn,vất vả ấy mà thôi.

Được lắm. Đúng là được lắm.

Đến nửa đêm thì Lương Duyệt bị say, mới có một chai rượu mà cô đã đổ gục. Hai tay cô giữ chặt lấy chân Phương Nhược Nhã, miệng lẩm bẩm như nói một mình: “Sao mình lại nhu nhược đến thế này? Mình cảm thấy bản

https://thuviensach.vn

thân thật xấu xa. Muốn an toàn ư, để tránh nguy hiểm ư, tất cả chỉ là cái cớ, cái chính là mình thích tiền, nếu không phải vì tiền thì lúc đó mình đã tát vào mặt Trịnh Hy Tắc mấy cái, giao kèo cái khỉ gì chứ? Tất cả đều là những lời lẽ xấu xa, bỉ ổi! Nhưng mình đã không dám, vì sao mình không dám chứ? Vì anh ta có tiền, anh ta có thể mang lại cho mình tất cả nhưng gì mà người khác không thể. Và như vậy thì mình có khác gì những cô gái tầm thường khác đâu, thậm chí mình còn không bằng họ,mình còn không có lòng tự trọng, không có gì cả...”

Sau đó cô cười chua chát rồi khóc rất cần thiết, khóc xong rồi lại cười. Phương Nhược Nhã ôm thân người mềm nhũn của cô trong tay, hai mắt đỏ hoe, từng giot nước mắt của cô lã chã rơi xuống má Lương Duyệt, rất lạnh.

Ký ức là liều thuốc đắng giày vò người ta, nhưng nếu không có ký ức thì cuộc đời sẽ rất vô vị. Theo thời gian, dần dần nó cũng sẽ trở nên nhạt nhòa, những hình ảnh rõ ràng trong đó rồi cũng bị xé thành những mảnh vụ, chỉ riêng nỗi đau là người ta còn nhớ.

Chỉ có những ký ức tốt đẹp thì lại không thấy đâu nữa.

Sau cùng, Lương Duyệt say đến mức không biết gì nữa, cô nằm trên trên ghế và cười một cách ngốc nghếch. Phương Nhược Nhã vẫn còn tỉnh táo, nhưng cô không muốn nhờ Hàn Ly giúp đỡ, nên chỉ chòn cách lấy điện thoại của Lương Duyệt ra gọi cho Trịnh Hy Tắc. Ở đầu dây bên kia có tiếng khóc lóc, kể lể của một người phụ nữ, còn giọng nói của Trịnh Hy Tắc thì dường như đang cố nén giận.

“A lô, có chuyện gì thế?”

Phương Nhược Nhã nhìn kỹ màn hình điện thoại để xác định rằng đó đúng là số điện thoại của Trịnh Hy Tắc, sau đo mới nói: “Chủ tịch Trịnh, tôi là Phương Nhược Nhã, Lương Duyệt đã uống rất nhiều rượu, anh hãy đến đón cô ấy đi.”

https://thuviensach.vn

“Các cô đang ở đâu?”, Trịnh Hy Tắc hỏi.

Nói xong tên và địa chỉ của nhà hàng, Phương Nhược Nhã tắt máy, tiếp tục cúi xuống vuốt ve mái tóc của Lương Duyệt lúc đó đã ngủ say. Có điều, nét mặt của Phương Nhược Nhã thì lại rất lạnh lùng, vì cô biết một bí mật không lấy gì làm hay ho.

Càng nghĩ cô càng tức giận, vì thế bàn tay cô không còn nhẹ nhàng như trước nữa, nó đã làm cho Lương Duyệt tỉnh dậy và tức giận. Lương Duyệt nói: “Này, Phương Nhược Nhã, cậu đúng là kẻ xấu xa. Đến cậu mà cũng ăn hiếp mình.”

Phương Nhược Nhã cúi xuống áp má mình lên má Lương Duyệt, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Mình có thể bắt nạt cậu, nhưng người khác thì không được làm vậy”.

Buổi tối hôm đó, Phương Nhược Nhã và Trịnh Hy Tắc đã nói chuyện với nhau rất lâu ở phía ngoài nhà hàng. Lương Duyệt nằm trên ghế và đánh một giấc ngon lành, có lay gọi thế nào cũng không tỉnh dậy.

Vì trong giấc mơ đó, có những thứ mà cô không muốn rời xa, không muốn buông tay.

Người ta nói, giấc mơ thường trái ngược với hiện thực.

Thế nên, trong cuộc sống ở bên ngoài giấc mơ ấy, cuối cùng cô đã phải từ bỏ những thứ đó.

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chuyện Năm 2005 (Phần 2)

Đám cưới của Lương Duyệt không thật hoành tráng, nhưng rất lộng lẫy. Lương Duyệt biết hoàn cảnh gia đình mình không thể môn đăng hộ đối với gia đình Trịnh Hy Tắc, nên cô không mời ai mà chỉ gửi một lá thư ngắn thông báo cho bố mẹ biết. Bố mẹ cô đã không gửi thư lại.

Vì thế mà trong đám cưới chỉ có Phương Nhược Nhã ở bên cạnh cô. Chị Tề và Vu Đình Đình vì một vài lý do cũng không được thông báo.

Bố mẹ Trịnh Hy Tắc đã mất từ lâu, tính từ trên xuống dưới, người lớn nhất trong gia đình chỉ còn ông anh họ tên là Trịnh Minh Tắc. Chuyện những người dưới quyền phản lại anh ta khiến anh ta vô cùng tức giận, tuy nhiên hàng ngày anh ta vẫn tới công ty làm việc bình thường, nhưng anh ta không thể tới dự đám cưới được tổ chức trong tư gia của nhà họ Trịnh được.

Tin tức về đám cưới được truyền đi, Trịnh Hy Tắc đã thực sự trở thành tiêu điểm thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Huống chi, cô dâu lại là một người trong giới tư pháp, rất xứng với vai trò nội tướng hỗ trợ cho sự nghiệp của anh. Chính vì thế mà người phụ trách Quang Mẫn Uyển ngay từ trước đám cưới khá lâu đã dò hỏi xem có cần tăng thêm các biện pháp bảo vệ cho khu vực nhà hay không.

Lương Duyệt chưa bao giờ trải qua cảnh tượng như vậy. Tất cả ấn tượng về một đám cưới , đối với cô, chỉ là những văn bản ký qua fax. Kể cả bộ váy cưới cô mặc ngày hôm nay cùng với tất cả đồ trang sức kèm theo cũng thế.

Hôm nay Phương Nhược Nhã rất lạ, cô mặc một chiếc áo choàng màu trắng, hai tay khoanh trước ngực và cứ đứng dựa vào tường, đôi mắt đỏ

https://thuviensach.vn

ngầu cứ như thể suốt đêm cô đã không ngủ, đến cả lớp trang điểm cũng không che được điều đó. Lương Duyệt thì mặc cho chuyên gia trang điểm trổ tài trên khuôn mặt mình, cô đưa mắt nhìn các vật dụng trang trí trong phòng, nhưng khi cô rời mắt đi thì Phương Nhược Nhã lại quay lại, đưa mắt nhìn vào gương, quan sát từng cử chỉ của cô.

Buổi tối hôm sau khi uống say, Lương Duyệt đã ngủ lại ở nhà Phương Nhược Nhã, khi cô tỉnh dậy thì Phương Nhược Nhã nói với cô một câu: "Hãy làm đám cưới cho thật vui vẻ, đừng có giở trò gì đấy. Nếu có chuyện gì thì cứ nói với mình, mình sẽ giải quyết giúp cậu".

Lời nói ấy chứa đựng một ẩn ý sâu xa, nhưng người nghe lại không biết. Vì thế mà một câu chuyện tình bí mật đã không bị phát hiện, và đến tận lúc ấy vẫn không được giả thích rõ ràng.

Chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón tay đã nhắc nhở cô về vị trí và danh phận của mình hiện nay. Năm ấy, Lương Duyệt đã phủ phục trên tủ kính của cửa hàng Chu Đại Phúc, thèm thuồng khi nhìn thấy một chiếc nhẫn năm mươi tệ. Bây giờ, dù cái giá của chiếc nhẫn này là ba mươi tám nghìn tám trăm tám mươi tệ, nó cũng chẳng khiến cho cô ngượng ngùng e lê, mà trái lại, còn thở dài một tiếng. Giờ đây, khi đã biết nhẫn kim cương được dùng để đính hôn và người ta sẽ phải đeo nó suốt cuộc đời thì giá trị của nó chẳng hề mang lại cho cô một chút hứng thú nào nữa.

Chính vì vậy, cô đành ngồi im như một đứa trẻ để giữ thể diện cho tất cả mọi người, và cũng là cho Trịnh Hy Tắc.

Chuyên gia trang điểm cẩn thận nâng vương miện bằng bạch kim có khảm đá của cô dâu mà Cố Phán Phán đặt mua từ Nam Phi về. Cố Phán Phán đã nhờ bạn mang tới tặng cho Lương Duyệt làm quà cưới, kèm theo một mảnh giấy bên trong, với những dòng chữ xiêu vẹo: "Thật đáng tiếc, trong ngày cưới của mình, mình đã không gặp cậu, và trong ngày cưới của cậu, cũng không có mặt mình".

https://thuviensach.vn

Chỉ có mấy dòng chữ ấy thôi cũng đã khiến cho Lương Duyệt nước mắt như mưa. Thấy vậy, chuyên gia trang điểm cuống cả lên, vội chạy đi lấy đồ để trang điểm lại cho cô. Phương Nhược Nhã vội chạy đến bên Lương Duyệt và nói: “Có khóc cũng chẳng kịp nữa rồi, có điều, nếu cậu thực sự không muốn cưới nữa thì bây giờ mình sẽ đưa cậu đi”.

Lương Duyệt nhìn mình trong gương, khóc nức nở một hồi rồi có trấn tĩnh lại, một lúc sau, cô mới cất lời: “Sao cậu không nói với mình từ sớm? Không lẽ cậu đã yêu thầm mình từ lâu rồi à?”

“Phì!” Phương Nhược Nhã tỏ vẻ cáu kỉnh trước những lời nói vừa rồi của Lương Duyệt, cô bước nhanh tới bên tường và đứng dựa vào đó như cũ.

Lúc này, nói những lời ấy thì có ích gì? Chỉ còn biết dung những lời nói đùa chua chat để chút bỏ nỗi đau khổ trong lòng mà thôi. Nếu trên thế gian này đã có biết bao chuyện bất công, biết bao cuộc hôn nhân không như ý, thì bây giờ có thêm hay bớt một trường hợp như cô cũng chẳng ảnh hưởng gì. Và nếu đã chẳng tạo ra được ảnh hưởng gì, thì thà không làm gì cho xong.

Lương Duyệt cười nhạt, chỉ khi sờ tay vào chiếc vương miện nho nhỏ, cô mới có cảm giác rằng trái tim mình vẫn đang đập, và cô lại không ngăn được dòng nước mắt.

Cuối cùng, chuyên gia trang điểm đội chiếc vương miện nghiêng nghiêng lên đầu cô, đôi khuyên tai bằng kim cương cùng chiếc vương miện tỏa ra ánh lấp lánh. Những lọn tóc rủ xuống khiến cô trông càng xinh đẹp yêu kiều.

Lương Duyệt không kén cá chọn canh trước bất cứ một món đồ dùng nào trong lễ cưới, bởi vì cô chỉ coi tất cả sự phiền phức trước mắt như chiếc chìa khóa dẫn đến sự thành công mà thôi. Trang điểm xong, cô ngồi trước gương và khẽ nói: “Tiểu Nhã, chụp giúp mình một bức ảnh được không?”.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi trước bàn trang điểm rất lớn trong tư thế nghiêm chỉnh, nét mặt bình thản, không chút vui mừng, không chút buồn đau. Chỉ là để chụp một bức ảnh thực sự.

Phương Nhược Nhã giơ máy ảnh lên mấy lần rồi lại đặt xuống, một hồi lâu sau mới nhấn vào nút chụp.

Lẽ ra cái người đứng ở phía sau chiếc máy ảnh kia phải là anh ấy. Trong khoảng khắc ánh đèn lướt qua, dường như Lương Duyệt đã nhìn thấy ảo giác, cô cứ ngỡ anh đã học xong và quay trở về, nhưng rồi trong nháy mắt, tất cả mọi thứ lại trở về với thực tại. Cô nghĩ đến người vẫn đang ở bên kia bờ đại dương, ngày hôm nay, chắc hẳn anh ấy cũng vẫn đang tất bật với công việc.Sự bận rộn của anh ấy bây giờ đã không còn liên quan đến cô, hạnh phúc của cô cũng đã ở rất xa anh ấy. Dù chỉ là ảo giác trong giây lát nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy thật hạnh phúc.

“Những bộ váy cưới kia trông thật đẹp, cô ngốc nhà tôi là một mỹ nhân, khi nào khoác lên mình chiếc áo cưới, nhất định cô ấy sẽ càng xinh đẹp hơn.”

Đó là những lời anh nói với cô khi nhìn thấy những đôi vợ chồng mới cưới chụp hình trước nhà thờ. Nụ cười của anh rạng ngời và chân thành, như thể những lời anh nói đều là những định luật toán học không thể nào thay đổi được.

Khi nói câu ấy, anh đã không lường trước được tương lai.

Tương lai, cô đã không mặc áo cưới vì anh.

Chỉ khi thấm thía nỗi đau khổ vì mất mát, người ta mới thấy được cái gì là quí giá. Những năm tháng đằng đẵng sau này, cô phải hạ quyết tâm lắm mới có thể quên đi được, nhưng chỉ một chi tiết rất nhỏ ấy lại làm cho cô nhớ đến quá khứ.

https://thuviensach.vn

Hôn nhân không phải là cái gì vĩnh cửu, tính đi tính lại cũng chỉ có năm mươi năm. Nhưng ký ức thì theo ta suốt cuộc đời. Và nếu có phúc thì còn có thể gặp lại người ấy ở kiếp sau, nếu như kiếp sau người ấy vẫn còn chờ đợi cô…

Bỗng nhiên, Lương Duyệt mỉm cười trong hai hàng nước mắt. Cô nói với Phương Nhược Nhã bằng một giọng nhẹ nhõm: “Hãy giữ lấy nhé, đó là kỷ niệm trước khi cưới của mình. Ngày mai mình sẽ trở thành người có chồng rồi”.

Phương Nhược Nhã bước tới, vỗ mạnh vào lưng cô.

Đời người là như thế. Nên đi về bên trái hay đi về bên phải, chúng ta không thể nào quyết định được, chúng ta cứ do dự trước những cảnh tượng đẹp như hoa như ngọc, để rồi cuối cùng vẫn phải đối diện với sự lựa chọn.

Những ngã tư cuộc đời luôn khiến người ta đau khổ, vì thế chi bằng cứ nhắm mắt lại và học cách chấp nhận.

Nếu đã lựa chọn đi về bên trái, thì gặp phải những chông gai, chúng ta hãy mỉm cười và nói rằng, con đường bên kia chắc cũng khó đi như vậy; nếu đi về bên phải, gặp những giấc mơ đẹp đẽ, chung ta cũng hãy mỉm cười mà nói rằng, con đường bên kia chắc cũng huy hoàng như vậy.

Như thế thì thật tốt.

Khi Trịnh Hy Tắc bước vào cũng là lúc Lương Duyệt và Phương Nhược Nhã đang ôm nhau. Anh đứng bên cửa, cười và nói với vẻ bình thản: “Không lẽ tôi tồi tệ đến nỗi hai chị em có cảm giác như những nạn nhân bị cướp đem đi?”

Lương Duyệt quay đầu lại. Trông anh có một vẻ khác ngày thường, dưới ánh sáng ấm áp, đôi mắt anh toát ra điều gì đó rất lạ. Thấy Lương Duyệt và Phương Nhược Nhã vẫn đứng yên, anh mỉm cười, chìa tay ra và nói: “Bên

https://thuviensach.vn

ngoài mọi người đều đã đến đông đủ rồi, chúng ta nên đi ra thôi". Bộ com lê màu đen khiến anh mang vẻ lịch lãm và trầm tĩnh, đôi lông mày rậm và ánh mắt chứa đựng sự kiên định, khiến người ta nhìn vào mà cảm thấy yên lòng. Chỉ một từ "chúng ta" của anh thôi, cũng đã nhắc cho Lương Duyệt nhớ đến nghĩa vụ của mình. Đứng trước anh, cô không thể quay đầu được nữa. Phương Nhược Nhã bèn buông tay ra. Lương Duyệt đặt tay lên khủyu tay của Trịnh Hy Tắc, trông họ vừa đẹp đôi, vừa rất nghiêm trang.

Trong khoảnh khắc bước ra ngưỡng cửa, Lương Duyệt bỗng quay đầu lại, nhìn đăm đăm vào Phương Nhược Nhã rồi lại quay đầu bước đi một cách dứt khoát.

Không ai biết, trông giây phút ấy, rốt cuộc cô đã nghĩ gì.

Cánh tay của người bên cạnh khiến cho trái tim của cô trở nên hoang mang, cô không thể nào tìm được cảm giác vui sướng và hạnh phúc mà lẽ ra một cô dâu phải có, chính vì vậy mà cô phản ứng rất chậm chạp trước những lời chúc mừng của mọi người, thậm chí có thể nói là trông cô ngờ nghệch.

Trịnh Hy Tắc vẫn mỉm cười bình thản và nhắc khéo Lương Duyệt khi tới trước mặt từng người. Cứ như thế, hai người để lại cho tất cả khách mời ấn tượng về một cặp uyên ương kết hôn dựa trên một tình cảm sâu sắc. Mặc dù, đó là những lời hoa mỹ, còn nó có thật hay không, chẳng ai có thể biết.

Sau khi đi chào hỏi khách khứa hết một vòng, Lương Duyệt trở về phòng thay đồ, cô phải đổi kiểu tóc cho hợp với bộ váy mới. Phương Nhược Nhã vẫn đứng bất động ở chỗ cũ. Hôm nay Hàn Ly không tới dự nên cô mới chịu ở yên như vậy, nếu không thì cô đã quay người bỏ đi rồi. Tuy không tới dự nhưng Hàn Ly đã sớm gửi quà chúc mừng từ trước. Anh vốn là người rộng rãi hòa phóng, món quà được gửi cho Lương Duyệt là một chiếc thẻ với số tiền trong tài khoản khiến cô phải băn khoăn, không biết mạng lưới quan hệ của Trung Thiên rốt cuộc đáng giá bao nhiêu đây.

https://thuviensach.vn

Khi cánh cửa bật mở một lần nữa thì một người phụ nữ thoạt nhìn rất thảm hại bỗng xuất hiện trước mắt Lương Duyệt. Cô ta mặc một chiếc váy lụa dài màu hồng nhạt, khuôn mặt với nước da trắng tạo cho người ta ấn tượng về một vẻ đẹp thuần khiết và trong sáng. Nếu như để cô ta đi ra chỗ các bàn tiệc thì nhất định sẽ có người tưởng rằng cô dâu vừa mới thay áo cưới xong, đang chuẩn bị ra rót rượu (vậy thì sao lại trông thảm hại nhỉ ???)

Đáng tiếc, người đó không phải là cô dâu.

Vừa bước vào, mắt cô ta đã đỏ hoe, khoảng nửa phút sau, cô ta mới nói bằng một giọng nói rất yếu ớt: “Chị Lương, tôi muốn gặp chị để nói chuyện”.

Phương Nhược Nhã nghe vậy, giật thót mình, vội bước tới túm lấy khuỷu tay cô gái ấy và kéo ra ngoài. Cô ta không hiểu chuyện gì xảy ra, thấy không thể nào chống cự lại trước bàn tay của Phương Nhược Nhã, bèn nài nỉ: “Chị bỏ tay ra đi, tôi đang có thai, nếu xảy ra chuyện gì với đứa bé trong bụng thì tôi không tha cho chị đâu”.

Lương Duyệt không muốn nghe và hiểu gì về chuyện ấy, cô không thông minh, nhưng cũng không ngốc. Một cô gái đòi gặp để nói chuyện riêng với cô rồi lại cho biết mình đang mang thai, điều đó đã nói lên tất cả.

Tiếng khóc lóc của cô gái kia khiến cho Lương Duyệt cảm thấy mệt mỏi, nhưng thái độ của Phương Nhược Nhã thì lại chứng tỏ cô ấy đã sớm biết rõ mọi chuyện.

Nhìn cảnh hai người cứ giằng co nhau mãi, Lương Duyệt thực sự không muốn ngăn cản làm gì. Cô quay lại bảo chuyên gia trang điểm đang đứng ngây như trời trồng tiếp tục trang điểm lại cho cô.

Địch lùi thì ta tiến, nhưng nếu địch tiến thì sao đây?

https://thuviensach.vn

Nhìn Lương Duyệt vẫn ngồi một cách bình thản, lòng tự trọng của cô gái kia bị tổn thương, cô ta gào lên: “Nếu không có chị thì thế gian nay sẽ có thêm một sinh mệnh bé nhỏ!” Lương Duyệt quay lại, cô mỉm cười lạnh lung bằng đôi môi đã được tô lại cho phù hợp với bộ lễ phục màu đỏ: “Chuyện đó, chẳng liên quan gì đến tôi”.

Lần đầu tiên trong đời, Lương Duyệt đã nói một câu bỉ ổi như vậy, điều đó nói lên rằng cô đã đứng bên bờ vực của sự sụp đổ. Nhưng câu nói ấy lại khiến cho cô gái kia nhận thấy rất rõ ràng rằng mình đã bị sỉ nhục, thậm chí là bị chà đạp.

Thế là cô ta vùng ra khỏi bàn tay kìm giữ của Phương Nhược Nhã và nhảy dựng lên. “Tất nhiên là liên quan đến chị. Người ngồi đây hôm nay lẽ ra phải là tôi. Tôi và Trịnh Hy Tắc đã yêu nhau ba năm, tình cảm cũng rất sâu sắc, nếu không có chị xen vào thì tôi và đứa con trong bụng tôi đã có danh phận rồi.”

Lương Duyệt nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh mắt dửng dưng, rồi quay người lại mỉm cười đáp: “Nếu thực sự đúng như lời cô nói, anh ấy và cô đã yêu nhau ba năm, thì vì sao anh ấy lại không cho cô thỏa mãn nỗi mong chờ là trở thành con dâu họ Trịnh? Không lẽ cô đã phạm phải một tội lỗi không thể tha thứ được?”. Rõ ràng đây chính là nỗi đau của cô ta, và cũng là một đòn giáng rất manh. Tuy cô ta vẫn có lớn tiếng để biện hộ cho mình, nhưng rõ ràng thái độ đã bớt điên cuồng hơn rất nhiều. Đột nhiên Lương Duyệt muốn trêu chọc cô ta một chút, cô cười nhạt và nói: “Vậy thì cô hãy đi tìm anh ấy đi. Khách đến dự hôm nay vẫn còn đông đủ, nếu như cô có thể thuyết phục anh ấy chấp nhận lấy cô trước mặt tất cả mọi người, thì ngày mai tôi sẽ lập tức ly hôn với anh ấy để tác thành cho hai người. Như thế được rồi chứ?”. Ý tưởng này rõ ràng rất hay, chỉ có điều, trước khi chuyện xảy ra, cô đã biết mình nắm chắc phần thắng được bao nhiêu.

Nhưng…

https://thuviensach.vn

Cô gái kia bất ngờ ngã lan ra đất, sau lưng cô ta là Trịnh Hy Tắc.

“Trình Giai, cô đừng biến mình thành con rối nữa.” Trịnh Hy Tắc nói với cô ta, đồng thời chìa tay ra trước mặt Lương Duyệt.

Lương Duyệt đưa tay ra, vẻ mặt lạnh lung coi như chưa có chuyện gì, rồi mỉm cười và đi theo Trịnh Hy Tắc. Khi ngang qua chỗ Trình Giai, cô cúi người xuống.

Khuôn mặt đầm đìa nước mắt, Trình Giai thực sự rất yếu đuối.

Trình Giai luống cuống, không dám ngẩng đầu lên nhìn cô, cứ thút thít khóc, miệng còn nhắc đi nhắc lại mấy câu ban đầu. Nào là toàn bộ tuổi thanh xuân và tình yêu của cô ta đều đã dâng hiến cho Trịnh Hy Tắc, nào là anh ta đã vì lợi ích bản thân mà vứt bỏ người yêu và cả đứa con trong bụng, những kẻ bạc tình bạc nghĩa như vậy đều không phải là con người. Rồi cô ta nguyền rủa Lương Duyệt, kẻ đã cướp đi tình yêu của cô ta, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải quả bao.

Lương Duyệt im lặng rồi bỗng cất tiếng cười. Nhìn người phụ nữ ở phía dưới, cô lạnh lùng đáp: “Đáng tiếc là cô nói điều này muộn rồi. Tôi đã nhận quả báo từ trước, sau đó mới giành lấy tình yêu của cô”.

Cô gái với nụ cười trên môi đang ở sát bên cô ta, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng và xinh đẹp khiến cho người khác không thể rời mắt đi được. Ánh mắt kiên định, thái độ bình tĩnh, tất cả hòa quyện vào nhau khiến cho Trình Giai gục ngã hoàn toàn.

Có những khi, chưa bị roi quất, người ta đã thấy đau.

Trình Giai ngây người, dù cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh, cô ta cũng không sao sánh nổi người đang đóng vai phu nhân của Chủ tịch Trịnh kia.

https://thuviensach.vn

Cô ta đành sử dụng đến chiêu cuối cùng.

Nếu như đã không được người thì ít nhất cũng phải được tiền. Chân lý là như vậy.

Cô ta liền hỏi dồn: “Vậy đứa trẻ tính sao đây?”

Trịnh Hy Tắc quay lại đáp với vẻ bình thản lạ lùng: “Nếu cô có thể chứng minh được nó là con tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm”.

Lương Duyệt nhìn Trịnh Hy Tắc và mỉm cười, như một người vợ đang nhìn chồng mình với một tình yêu tha thiết. Chỉ có những người rất tinh mắt mới có thể nhìn thấy ánh mắt của cô lạnh lùng đến thế nào.

Tất cả đều đang diễn kịch, chỉ có điều là ai diễn hay hơn.

Cô khẽ thốt lên: “Hy Tắc, em rất đau lòng”.

Trịnh Hy Tắc đưa tay khẽ vuốt má Lương Duyệt và nói: “Xin lỗi em, anh sai rồi. Nếu biết trong cuộc đời này sẽ gặp em, thì anh nhất định đã đợi và không đùa cợt với bất cứ cô gái nào”.

“Vậy thì anh phải hứa với em, từ nay về sau không được phạm sai lầm nữa, nếu không em sẽ không tha cho anh đâu.” Lương Duyệt hít thật mạnh mùi thuốc vương trên bộ comple và ngả đầu vào ngực anh.

Trịnh Hy Tắc siết mạnh bàn tay cô và nói: “Được, anh xin hứa”.

Màn kịch về một cặp vợ chồng yêu thương nhau thắm thiết được hai người phối hợp ăn ý ngay trước mắt mọi người. Trình Giai chỉ còn biết ngồi đó im lặng và theo dõi.

Cô ta cắn chặt môi đến bật máu, bắt đầu chuẩn bị đường rút lui cho mình. “Nếu anh dám chịu trách nhiệm thì tôi sẽ không xen vào giữa hai người nữa.”

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt cúi đầu xuống nói: “Phải rồi, không nên kiện cáo. Cô chỉ cần tìm một luật sư và đề nghị họ thảo một bản thỏa thuận về việc chăm sóc, nuôi dưỡng đứa trẻ rồi gửi tới cho tôi, tô sẽ xem xét và điều chỉnh thay anh ấy, cho đến khi nào hai bên thấy thỏa đáng thì thôi”.

Trình Giai bị đánh bại hoàn toàn. Cô ta đành đứng dậy, sửa sang quần áo trên người, rồi lặng lẽ rời khỏi đó một mình. Mái tóc vốn được chải chuốt đẹp đẽ là thế mà giờ đây rối tung, thậm chí còn toát lên một vẻ thê thảm. Hình ảnh cuối cùng của Trình Giai cứ ám ảnh mãi trong tâm trí Lương Duyệt.

Việc ra đi một cách dứt khoát như vậy đã giúp cô ta giữ lại được sự tôn nghiêm cuối cùng của một ngươi con gái.

Mặc dù động cơ của cô ta là vì tiên, nhưng dù sao ở cô ta vẫn còn những điểm khiến cho người khác phải nể trọng.

Làm việc gì đó vì tiền hoàn toàn không phải là chuyện xấu, mà điều xấu xa nhất, đó là luôn giành lấy những thứ không thuộc về mình.

Vậy thì ngay cả Lương Duyệt, liệu có phải cô cũng đang muốn giành lấy những thứ không thuộc về mình không? Xe đẹp, nhà đẹp, tiền lương hậu hĩnh, một gia đình hạnh phúc, và cả một người chồng hết lòng yêu thương mình.

Nếu đến một ngày nào đó, cô phải ra đi, liệu cô có thể ngẩng cao đầu kiêu hãnh, không yếu mềm, không ủ rũ như vậy không?

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Trịnh Hy Tắc rồi nói với vẻ rất trịnh trọng: “Tôi không bao giờ muốn diễn màn kich tương tự như thế này lần thứ hai”.

Tương lai còn tới năm mươi năm, nếu mỗi năm lại phải diễn một lần như vậy, cô thực sự không dám chắc mình còn có thể tiếp tục. Vì thế, nói rõ ràng ngay từ bây giờ vẫn là sáng suốt hơn cả.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc khẽ nhếch môi coi như một lời đáp lại. Người ở vào thế yếu như cô chẳng có tư cách để đưa ra điều kiện nào cả. Anh nắm tay cô đi ra khỏi cửa, cả một cầu thang rộng lớn chỉ có hai người, dưới chân họ, mỗi bậc thềm đều được trải thảm đỏ. Khi tới bậc cuối cùng, anh dừng lại, mắt nhìn về phía trước, rồi hỏi người bên cạnh mình một cách rất nghiêm túc: "Nếu những thứ trước mắt cô không phải là thực, và có những thứ trong lòng người khác chẳng thể có ai nhìn thấu, cô sẽ làm thế nào?"

Lương Duyệt nhìn vào những vật trang trí màu tím trên thảm cỏ, những tháp cốc rót rượu Hương Tân bày trên bàn với những chiếc khăn trải đẹp đẽ, những bông hoa rực rỡ màu tím, và cả nét tươi tỉnh vui vẻ trên khuôn mặt của những người đến dự, nói: "Nếu là chân thành, thì nhất định tôi sẽ chờ đến ngày nhìn thấy những điều trong lòng ấy".

Một câu trả lời cứng cỏi, một tính cách quật cường. Anh nhìn thật kỹ người con gái trước mặt mình.

Trong bộ lễ phục màu đỏ, trông cô thật rạng rỡ, khiến cho ngươi ta không khỏi cảm thấy tinh thần như được đốt nóng lên. Rất ít người dám mặc màu đỏ, vì họ không có khí chất cứng cỏi phù hợp với nó. Chỉ có cô, ánh nhìn kiên định từ đôi mắt đen láy của cô mới có thể khơi dậy ý chí đấu tranh trong anh, khiến anh nảy ra ý muốn giữ lấy cô thật chặt. Vì thế, anh cúi đầu xuống, nói với giọng bình thản: "Tôi không thích tính cách lúc nào cũng muốn phủ định mọi thứ không phân biệt xấu tốt của cô, nhưng tôi lại thích sự cứng rắn của cô".

Lương Duyệt cười một cách thoải mái, tỏ vẻ coi thường những lời nói kiêu ngạo của anh.

Những tiếng ồn ào vui vẻ vẫn tiếp tục vọng vào từ bên ngoài cánh cửa, chỉ còn hai người ở bên trong, mỗi người một tâm trạng.

https://thuviensach.vn

Ai nói nếu đã là vợ chồng thì phải như chim liền cánh? Cho dù là hai người cùng tín ngưỡng cũng chưa hẳn đã được như vậy

Nhưng họ lại rất giống nhau, họ hiểu nhau đến từng đương tơ kẽ tóc và dường như chẳng giấu nhau được điều gì.

Nhưng…

Vẫn còn đó.

Một người con trai mà cô vô cùng yêu thương, một người mà cô luôn cất giấu trong tim mình.

Trong một góc yên tĩnh của ký ức. Chẳng ai có thể nhìn thấy…

https://thuviensach.vn

Chương 32: Vẫn Là Chuyện Của Năm 2005

Lương Duyệt đã làm phù dâu rất nhiều lần, cô biết rất rõ, sau khi đám cưới kiểu Trung Quốc với biết bao hủ tục rườm rà kết thúc thì cô dâu sẽ không thể rút lui một cách nguyên vẹn nữa, hoặc là mặt mày nhợt nhạt, hoặc là lưng đau gối mỏi, nụ cười trên môi dù cố nở ra ngọt ngào đến mấy cũng khó che đậy được. Và cô đã nghĩ, những cô dâu tuy mệt mỏi nhưng vẫn thấy sung sướng.

Đến bây giờ, khi đến lượt mình, cô mới biết cái cảm giác ấy là gì.

Những nghi lễ trong đám cưới của nhà họ Trịnh phức tạp và khiến người ta mệt mỏi hơn hẳn đám cưới bình thường. Mặc dù khách khứa được mời hạn chế đi rất nhiều, nhưng phải đi lại chào hỏi họ thì vẫn rất mệt mỏi. Tuy nhiên, Lương Duyệt đã chuẩn bị để tiếp cận và đặt chân vào Trung Thiên từ lâu, chẳng có lý do gì để từ bỏ một cơ hội hiếm có như thế này, nên cô đã quên mất việc cần tạo ra sự e thẹn vốn có của các cô dâu, mà cứ giữ nụ cười trên môi và mệt mỏi đi sau Trịnh Hy Tắc, khiến cho mọi người cứ giương mắt nhìn theo.

Vì phải cố giữ nụ cười chào hỏi và ra vẻ thân thiện với mọi người, nên ngay cả khi vào bàn tiệc, cô cũng vẫn cố nhắc mình không được quên vai mà mình đang diễn. Những món ăm kiểu Tây xem ra rất hợp khẩu vị của cô, nhưng cô cũng chỉ dám gắp một miếng nhỏ rồi từ tốn cho vào miệng.

Những món ăn dùng trong tiệc cưới đều được đặt ở một nhà hàng bên Pháp và được đóng hòm gửi tới, trong đó có món L'Ispahan mà lần đầu tiên Lương Duyệt được nếm. Nó trông giống như những cánh hoa hồng, nhưng

https://thuviensach.vn

lại có vị chua ngọt và mùi thơm của quả vải cùng phúc bồn tử trộn lẫn vào nhau.

Lương Duyệt ngắm nhìn rất kỹ món ăn được chế biến công phu đó, thầm nghĩ, con người tốn qua nhiều công sức cho chuyện ăn uống, nếu mỗi bữa chỉ có một món ăn đơn giản thì có lẽ loài người đã có thể thảnh thơi đi dạo trên vũ trụ cũng nên. Đúng lúc đó, Trịnh Hy Tắc lên tiếng: “Đây là món L'Ispahan, được ngài Pierre Herm VI nước Pháp phát minh ra. Đầu bếp mà hôm nay chúng ta mời tới chính là bếp trưởng của cửa hàng đại diện ở đây.”

Lương Duyệt ngồi thẳng người lên, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi và đáp với giọng hờ hững: “Có cần thiết phải làm vậy không?”

Trịnh Hy Tắc biết cô đang nhìn anh, vì vậy anh cũng nhìn sang cô, rồi hạ giọng đáp một cách nghiêm túc: “Đối với chúng ta thì chuyện này không cần thiết, nhưng đối với gia đình họ Trịnh thì rất cần”.

Đúng thế, cũng giống với việc họ ngồi ăn ngay ngắn tại đó, giống như một cặp vợ chồng thực thụ, đến cả nụ cười cũng phải chú ý, cho dù có trao đổi cũng phải cẩn trọng kẻo bị người khác nghe thấy. Lương Duyệt cụp mắt xuống, cười nhạt: “Vậy, tôi có phải làm ra vẻ lo lắng sợ sệt không? Vì cuối cùng thì một cô luật sư trong một gia đình tầm thường đã chui vào được Trung Thiên, cô ta cần phải tỏ sự cảm kích”.

Đến đây thì bàn tay với những ngón dài của Trịnh Hy Tắc vuốt qua đôi môi cô, cô chưa kịp tránh thì đã nghe thấy anh nói tiếp: “Vậy thì chờ đến tối hãy cảm ơn tôi”.

Nụ cười trên môi Lương Duyệt bỗng trở nên cứng đờ.

Khi rút tay về, Trịnh Hy Tắc nhìn thấy trên đó có vết tương, anh quay về phía mọi người, mỉm cười rồi rút tờ giấy ăn trên bàn lau sạch cho cô.

https://thuviensach.vn

À, thì ra chỉ là một màn kịch về cảnh hai vợ chồng âu yếm mà anh ta cố tạo ra cho mọi người thấy mà thôi. Lương Duyệt thở phào một cái, nhưng trong lòng tự nhiên lại cảm thấy mất mát điều gì.

Cố giữ vẻ bình thản, nhưng trong bụng cô thì bắt đầu thấy căm ghét người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình, mấy tiếng đồng hồ trước, anh ta còn làm ra vẻ dữ dằn với người yêu cũ, thế mà bây giờ đã tỏ ra ngọt ngào với cô, ngoài từ "bạc tình bạc nghĩa" ra thì chẳng có thể tìm được từ nào thích hơn để nói về anh ta nữa. Thấy cô nghiêng người nhìn mình hơi lâu nên Trịnh Hy Tắc cảm thấy hơi kỳ lạ, anh nâng cốc lên mời người đối diện rồi uống cạn chỗ rượu trong cốc. Anh khẽ nói với Lương Duyệt trong khi thực hiện hành động lịch thiệp đó: "Đừng so sánh mình với người khác. Cô ta không phải là cô, người phụ nữ bên cạnh tôi không thể là người lập tức mất bình tĩnh và khóc rống lên khi vừa bị người khác nói một vài câu như vậy".

Lương Duyệt hơi ngây người ra, một lúc sau, cô mới đáp bằng vẻ lạnh lùng: "Nhưng anh chính là người nói lời chia tay trước".

"Nếu phát hiện ra sớm hơn thì tôi đã chia tay từ lâu rồi." Anh quay lại nhìn cô, vẻ mặt vừa có vẻ tức giận vừa như chứa đựng điều gì đó rất khó diễn đạt thành lời.

Lương Duyệt chợt nhớ tới vụ ly hôn mà cô thụ lý năm ngoái, người chồng là nguyên cáo lúc đó cũng mang vẻ mặt ấy. Nguyên nhân là, đứa con mà anh ta nuôi nấng trong suốt mười tám năm qua lại không phải là con đẻ của anh ta.

Nếu Trịnh Hy Tắc cũng giống như anh chồng kia thì Trình Giai quả thật là rất ngốc.

Cứ cho là định dựa vào đứa trẻ để ràng buộc nhà họ Trịnh, thì sau này đứa trẻ đó cũng khó tránh khỏi việc bị phát hiện, mà một khi đã phát hiện ra

https://thuviensach.vn

thì họ tất nhiên sẽ không để cô ta ở lại. Muốn đòi được một ít tiền nuôi dưỡng thì lại càng xa vời. Luật hôn nhân của Trung Quốc không thể so được với bên Mỹ và phương Tây. Nếu đứa trẻ không phải là con của người đàn ông thì phía người phụ nữ có khi còn phải bồi thường lại cho đối phương khoản tiền nuôi nấng đứa trẻ mà anh ta đã bỏ ra. Cứ cố sống cố chết đánh một canh bạc mà biết chắc mình sẽ thua, quả là ngốc nghếch.

Nhưng, có thể buộc người phụ nữ của mình ra đi để sinh con một mình, thì có lẽ Trịnh Hy Tắc...

Giọng nói của Trịnh Hy Tắc vẫn tiếp tục vang lên bên tai cô: “Cô ta đã lén lút quan hệ với người khác, chuyện này không liên quan gì đến tôi.”

Lương Duyệt mỉm cười giả vờ không hiểu, rồi đưa cốc ra chạm với người nhà của Trịnh Hy Tắc, ngửa cổ uống cạn một hơi rồi quay sang hạ giọng nói với anh: “Chính xác hơn là, không liên quan gì đến tôi.”

Trịnh Hy Tắc châm một điếu thuốc, rồi nhìn cô qua làn khói thuốc và mỉm cười với tất cả những ai nhìn về phía họ, tỏ vẻ như tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì đến mình.

Không hiểu vì sao, Lương Duyệt bỗng cảm thấy trong lòng vui hẳn lên, cô mỉm cười, lặng lẽ quan sát bữa tiệc nhộn nhịp và đầy mầu sắc.

Sau khi tiễn khác khứa ra về hết, chỉ còn lại các nhân viên đang luôn tay quét dọn. Lương Duyệt thay quần áo, chuẩn bị đi tiễn Phương Nhược Nhã. Nhưng tìm mấy nơi mà chẳng thấy cô ấy đâu, Lương Duyệt đang định quay vào thì nghe thấy tiếng cô ấy gầm lên với cái kiểu rất Phương Nhược Nhã.

“Tôi cảnh cáo anh, anh mà còn theo tôi, tôi sẽ không thèm qua lại với anh nữa”.

Lương Duyệt kêu thầm lên, Hàn Ly đã lặng lẽ đến một cách rất không thông minh rồi.

https://thuviensach.vn

Nghe kỹ thì thấy tiếng nói được vọng ra từ phòng khách, Lương Duyệt nhón khẽ chân bước tới bên ngoài cửa để nghe trộm, nhưng bên trong bỗng yên lặng như tờ. Trong đầu cô đã tưởng tượng ra cảnh Hàn Ly cúi đầu ủ rũ, cô cảm thấy rất buồn cười. Trước mặt Phương Nhược Nhã, Hàn Ly không thể trổ tài ăn nói của một vị luật sư ra được, khi bị dồn qua mức thì anh sẽ im lặng, còn bây giờ thì chắc anh ta đang phải chịu cơn trút giận của Phương Nhược Nhã.

Quả nhiên Phương Nhược Nhã nói bằng giọng giận dữ: “Nếu anh không đi thì tôi đi!”

Đối phương vẫn không trả lời, Lương Duyệt lo lắng ghé sát tai vào cửa, lúc đó mới nghe thấy tiếng Hàn Ly nói: “Tiểu Nhã, anh yêu em”.

Anh yêu em, ba từ đó hoàn toàn có thể giữ lại trái tim người con gái. Các cô gái sẽ vui sướng đónnhận cảm giác hạnh phúc khi được yêu, và họ cũng sẽ dùng chính ba từ ấy để lừa dối mình suốt cuộc đời mà không hề hối hận. Chiêu này của Hàn Ly quả thật rất lợi hại.

“Bốp!” Một cái tát rất mạnh, Lương Duyệt tưởng chừng như nó vừa giáng xuống mặt mình, khuôn mặt cô áp sát bên cửa cũng giật nảy lên.

Thôi, thế là xong, những lời nói vừa nãy đã trở nên phí hoài mất rồi. Những lời nói đó đáng lẽ không nên nói trong lúc Phương Nhược Nhã đang tức giận. Xem ra, tình hình bên trong đang rât gay cấn và phức tạp.

Người bị đánh còn chưa kịp nói gì thì người sử dụng bạo lực lại lên tiếng mắng nhiếc thậm tệ, chỉ có điều, những lời lẽ ấy được thốt lên cùng với tiếng nức nở, khiến Lương Duyệt đứng ngây người ra. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Phương Nhược Nhã khóc, cô ấy luôn như một nữ chiến sĩ gan góc, vui thì cười, tức giận thì mắng nhiếc, chưa bao giờ chau mày. Có lẽ vì khi đó chưa phải là lúc cô ấy đau lòng nhất. Tất nhiên, điều này cũng có thể

https://thuviensach.vn

chứng minh rằng, lời chia tay của Hàn Ly lúc trước là một cú giáng mạnh như thế nào đối với cô ấy.

Lương Duyệt định tránh đi chỗ khác, bởi sợ rằng hai người bên trong mà phát hiện ra cô thì thật xấu hổ. Nhưng, đúng lúc cô quay người lại thì va vào ngực Trịnh Hy Tắc, anh ôm ngang lưng cô một cách tự nhiên, rồi đưa ngón tay vuốt lên môi cô.

Không lẽ anh ta cũng đang nghe trộm? Đường đường là Chủ tịch Hội đồng Quản trị của Trung Thiên mà lại hành động như một kẻ tầm thường, đúng là khiến người ta thấy ngán ngẩm. Thế nhưng cô không dám chống cự lại mà chỉ có thể dựa vào tường như anh ta.

“Hàn Ly, anh nói anh yêu tôi, nhưng sao tôi không hề cảm thấy điều đó? Nghiêm Quy và sĩ diện của anh quan trọng hơn tôi rất nhiều. Nào là bị ép buộc nên mới phải nói lời chia tay, nào là để đảm bảo anh toàn cho người khác, tất cả chỉ là cái cớ. Anh và Lương Duyệt chẳng khác gì nhau, đều là những kẻ ngốc. Yêu một người không chỉ là chia sẻ những niềm vui mà còn phải chia sẻ cả những nỗi buồn, cho dù đau ốm, bệnh tật đều phải nương tựa vào nhau. Hai người dựa vào đâu để mà quyết định thay cho người khác? Yêu hay không yêu đều phải do cả hai bên lựa chọn. Hai người thực sự ích kỷ, tự cho rằng mình là thánh nhân, còn chúng tôi chỉ là những kẻ ngốc nghếch, đúng không? Tôi mừng cho Chung Lỗi vì anh ấy đã không biết lý do mà Lương Duyệt chia tay anh ấy, tôi càng hy vọng anh ấy mãi mãi không hay biết gì cả. Bởi vì tôi không muốn anh ấy cũng sẽ như tôi, đau đớn đến tuột cùng chỉ vì một lý do nực cười!”

“Tôi giận bản thân mình, đến bây giờ tôi vẫn không quên được anh. Khi người con trai đầu tiên tôi yêu nói lời chia tay, tôi đã không thấy hận như vậy, với anh, tôi là gì mới được chứ? Một đứa con gái cần thì gọi tới, không cần thì vứt bỏ à? Tôi nói cho anh hay, họ Hàn kia, tôi cũng có lòng tự trọng. Tôi không cần biết lý do mà anh đòi chia tay là gì, nhưng đã chia tay là chia tay, đừng giả Thánh đến tìm tôi nữa. Hôm nay tôi nói cho anh biết, tôi sẽ

https://thuviensach.vn

không quay lại với anh đâu, và cũng sẽ không để mình yêu anh một cách ngu muội nữa. Tôi cũng xin khuyên anh một câu rằng, từ nay về sau đừng bao giờ tự dối mình và dối người nữa, đem tình yêu ra làm cái cớ, đó chỉ là việc làm của những kẻ cạn bã mà thôi!"

Cánh tay ôm ngang lưng Lương Duyệt cảm nhận thấy một sự rung động khe khẽ từ thân hình nó đang giữ. Trịnh Hy Tắc cúi đầu xuống và đưa cánh tay kia ra, nhẹ nhàng kéo cô dựa vào người mình.

Đem tình yêu ra làm cái cơ, đó là một hành động ích kỷ. Không ai có quyền quyết định thay cho người khác.

Cô dựa thân người cứng đờ của mình vào cánh tay anh rồi nói: "Đi thôi, đừng quấy rầy họ".

Đúng lúc ấy thì cánh cửa bị đẩy mạnh, Phương Nhược Nhã cúi đầu chạy ra ngoài, cô ngẩng khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên. Nhìn thấy Trịnh Hy Tắc và Lương Duyệt, cô dừng bước, do dự một lúc, không nói gì rồi tiếp tục bỏ đi.

Hàn Ly đuổi theo sau, nhìn thấy hai người bọn họ, anh chau mày rồi chào Trịnh Hy Tắc một câu, sau đó tiếp tục đuổi theo Phương Nhược Nhã.

Một sự im lặng lập tức bao phủ cả một hành lang dài, bầu không khí nặng nề đè xuống hai người. Cuối cùng, vẫn là Trịnh Hy Tắc lên tiếng trước: "Lên nghỉ ngơi một lát đi".

Cô gật đầu một cách máy móc, gỡ cánh tay của anh ra rồi đi một mình lên gác. Bước chân của những cô gái vốn quen đi một mình luôn kiên định như vậy. Họ rất ít khi quay đầu lại, và tất nhiên cũng sẽ bỏ lỡ cái nhìn chăm chú của người kia, ví dụ như lúc này.

Trịnh Hy Tắc đi theo sau cô một cách không vội vã, cánh tay anh vẫn giữ một khoảng cách nhất định với thắt lưng của cô, nhưng cô không biết

https://thuviensach.vn

điều đó.

Trịnh phu nhân đang đau lòng vì người bạn trai cũ, nhưng điều đó lại khiến cho trái tim Trịnh Hy Tắc quặn đau. Anh nhớ tới mẩu tin nhắn mà mình đã xóa, và cả lá thư đã bị xé vụn ấy nữa.

Thì ra, đó là một câu chuyện tình yêu khác.

Tất nhiên, anh cũng nhớ tới vẻ ra sức bảo vệ cho người bạn thân thiết của mình của Phương Nhược Nhã và cả lời lẽ đầy vẻ chất vấn đáng sợ của cô ấy: “Cưới cô ấy là một chuyện dễ, nhưng làm cho cô ấy yêu anh thì lại là một chuyện rất khó. Nếu anh không biết cách tôn trọng, thì ít nhất cũng đừng làm tổn thương cô ấy một cách bỉ ổi.”

Anh ngẫm nghĩ và bỗng nhiên phát hiện ra lời nói của Phương Nhược Nhã vừa đúng vừa sai. Cưới thì dễ, làm cho cô ấy yêu mình là một rất khó, điều này đúng, nhưng nếu không học được cách tôn trọng thì hãy rời xa cô ấy một chút, điều này lại sai. Bởi cách xóa nhòa ký ức tốt nhất chính là tạo ra những ký ức mới trên nền ký ức đó, cho đến khi ký ức mới bao trùm tất cả.

Đưa Lương Duyệt vào xong, anh bước tới phòng làm việc, gọi điện thoại. Khi anh quay trở lại thì cô đã ngủ.

Chiếc giường cưới với kích cỡ lớn hơn hẳn những chiếc giường bình thường được đặt theo ý muốn của cô, chiếc ga trải giường và chiếc rèm cửa sổ với những bông hoa nhỏ li ti dịu dàng cũng được bài trí theo phong cách của cô. Trừ căn phòng vẫn như cũ, còn lại mọi vật dụng trong phòng đều được thay đổi hoàn toàn từ khi cô xuất hiện.

Anh khẽ khàng ngồi xuống mép giường, chăm chăm nhìn cô đang chìm trong giấc ngủ, rồi đưa tay ra xoay xoay chiếc nhẫn vừa mới đeo vào cho cô lúc nãy.

https://thuviensach.vn

Trên chiếc nhẫn đó có mấy chữ.

Nhưng đáng tiếc là khi đưa tay ra đón nhận nó, mắt cô đã không dừng lại dù chỉ một khoảng khắc, để mặc anh kéo ngón tay cô ra, lồng chiếc nhẫn vào, khuôn mặt cô vẫn không hề có biểu cảm gì.

Nếu bảo anh nói ra rằng, anh thực sự thấy có cảm tình với cô gái này, thì quả là rất khó. Toàn những chi tiết vụn vặt, linh tinh, mà nếu đem bày tất cả ra thì chỉ có thể chứng minh một điều rằng cô ấy rất ngốc nghếch,không hề hiểu gì về cái gọi là sự quanh co, kinh nghiệm của cô ấy cũng không hề nhiều nhặn gì, tính cách đa sầu đa cảm lại không phù hợp chút nào với cái nghề luật sư, vân vân và vân vân. Thế mà, con người như thế lại khiến anh bỗng nhiên cảm thấy lo lắng và không yên tâm. Nếu không có anh, chắc chắn cuộc sống của cô ấy sẽ rất khó khăn, cô ấy sẽ mãi mãi vất vả cực nhọc như trước đây.

Người con gái không biết cách chăm sóc bản thân mình như vậy thì sẽ cần đến một người luôn lo lắng chăm sóc,nếu không thì...

Nếu không thì sẽ thế nào, anh cũng không biết nữa, anh chỉ cảm thấy có một số thứ nên để bên cạnh mình vẫn là hơn cả.

Cho nên, anh lại lấy thuốc lá ra, châm một điếu, rồi rít một hơi rất mạnh, sau đó nhả khói thuốc, cứ như vậy hết lần này đến lần khác.

Đúng rồi,là cái lần ấy, cái lần cô nhảy từ tầng ba xuống.

Từ nhỏ, anh đã lớn lên trong cái nhìn khinh rẻ của mọi người, năm mười năm tuổi, anh chuyển tới sống ở Quang Mẫn Uyển. Hồi ấy, ngoài bố mình, anh không hề nhận được bất kỳ nụ cười và sự tin cậy nào từ người khác. Điều đó rất bình thường, một đứa trẻ không danh phận mà bỗng nhiên xuất hiện trong một đại gia đình, thì sự chấn động của sự kiện này không cần nói nhiều cũng đủ biết. Những người nhòm ngó tài sản kế thừa thì hết hy vọng, những người coi trọng thể diện thì tức giận, phẫn nộ. Năm hai mươi năm

https://thuviensach.vn

tuổi,anh bước chân vào Trung Thiên mà không hề dựa vào một mối quan hệ thân thích nào, nhưng điều đó cũng không thể nào thuyết phục được mọi người. Vì thế, từ các trưởng phòng cho tới các giám đốc, chẳng có ai tin tưởng anh, lại càng không có ai cho anh cơ hội để chứng tỏ bản thân.

Cô là người đầu tiên. Cô cần ở anh một sự bảo đảm.

Ánh mặt cô nhìn anh vừa kiên nghị vừa đầy vẻ tin tưởng.

Thế nên, anh đã thay đổi vẻ lạnh lùng, ngạo mạn trước đây, và nhận lời mang đến cho cô ấy sự đảm bảo đó.

Chỉ cần cô ấy dám nhảy, anh sẽ đỡ được.

Ngày hôm đó, anh đã ngây người ra một lúc rất lâu khi nhìn thấy cô trong bộ áo cưới. Thực sự là cô rất xinh đẹp, nếu có thêm một nụ cười nữa thì chắc chắn người sắp làm chồng cô sẽ dốc hết tâm can mà bày tỏ lòng mình.

Nhưng, chồng cô không phải là người ấy, nên cô đã không mỉm cười.

Nghĩ đến đây, anh lại không thể nào mỉm cười được. Có lẽ đời này, kiếp này, cô ấy cũng sẽ không thể nào thoát ra khỏi ký ức, không thể nào cho anh cơ hội.

Bây giờ anh thực sự mong muốn được nhìn thấy người đàn ông tên là Chung Lỗi kia, cái người đã khiến cô quyết tâm hy sinh bản thân mình.

Lương Duyệt bị mùi khét của khói thuốc làm cho tỉnh giấc, cô nhìn thấy trong bóng tối có người ngồi bên giường đang chăm chú nhìn mình, cô hắng giọng rồi nói: “Đừng hút thuốc, tôi không muốn chết sớm vì khói thuốc đâu”.

https://thuviensach.vn

Anh ngừng động tác lại, khiến cho đốm lửa đỏ đứng yên trong bóng tối, sau đó vạch một đường sáng trong màn đêm rồi biến mất.

Một cảm giác nặng nề bao trùm cả người, anh nhả người lên phải trên cô qua tấm chăn. Cô có vẻ lo lắng, định dịch người ra, nhưng không được, nên đành nhắm chặt mắt, mím môi lại, để mặc anh.

Chiếc chăn được kéo ra, Lương Duyệt cảm thấy chiếc váy ngủ của mình có phần hơi ngắn. Không biết ai đã mua nó, màu đỏ tuy thể hiện được sự chúc mừng nhưng cũng gợi cho người ta nhiều liên tưởng, lại thêm gấu váy chỉ vừa che đến đùi, chiếc chăn bị kéo lên khiến cho nó cuộn lên đến lưng, cô đưa tay kéo xuống theo phản xạ, nhưng đã bị tay anh giữ chặt lại.

Thử nhúc nhích mấy lần nhưng không được, cô đành phải từ bỏ ý định đó. Khi Trịnh Hy Tắc hôn, cô thấy lòng rất trống trải. Dường như hiểu được tâm trạng ấy của cô nên nụ hôn của anh tối nay khác hẳn với lần trước,nó đầy vẻ chiếm đoạt, áp đặt,khiến cô thấy ngộp thở. Giữa những nụ hôn cuồng nhiệt ấy, cô có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của anh. Có lẽ với anh, quyền lực và phụ nữ là như nhau, đều cần phải đối xử một cách nghiêm túc.

Cô không thể làm ra vẻ e thẹn, cũng không thể làm ra vẻ hưởng ứng. Vì thế mà cảnh quấn chặt lấy nhau của cặp vợ chồng mới cưới đã biến thành màn kịch độc diễn, Trịnh Hy Tắc cũng im lặng từ đầu đến cuối, anh chỉ chú ý vào những nụ hôn, không nói lấy một lời.

Hơi thở của anh mỗi ngày một gấp gáp, bàn tay anh cũng mỗi lúc một mạnh hơn, Lương Duyệt cắn chặt môi, cố giữ vẻ bình thản.

Nếu cô đã không thể giữ vững tình cảm, thì ít nhất cũng phải giữ cho mình không bật thành tiếng, nếu bây giờ bật ra bất cứ tiếng kêu nào, cô sẽ thấy day dứt và căm giận bản thân mình đến chết.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc dường như đã đoán biết được suy nghĩ của cô, anh khẽ nói: “Anh không để ý đến điều đó, nhưng anh sẽ để ý đến việc em đang cố kìm nén bản thân mình”.

Cô không muốn trả lời, răng vẫn cắn chặt lấy vành môi.

Anh đưa tay sờ lên đôi mắt nhắm nghiền của cô, nói: “Không có ai trách em đâu”.

Cuối cùng Lương Duyệt mở mắt, người đàn ông có thể đọc được cả suy nghĩ của người khác này thật đáng sợ, cứ như thể anh ta có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ trong lòng người khác, rồi bất ngờ tấn công vào lúc đối phương chưa kịp trở tay. Dưới ánh mắt sục sạo của anh, cô không có cơ hội để chống cự lại, mà dù có thì kết cục vẫn như vậy mà thôi.

Cô khẽ thở dài, thôi cắn môi, đưa đôi chân quàng lên lưng anh và nói: “Em chỉ có thể làm được như thế này thôi, còn những việc khác, tùy anh”.

Tất cả mọi việc đều diễn ra trong sự im lặng, nhưng tình hình đã có chút cải thiện, ít nhất thì giữa hai người cũng đã có được chút thỏa thuận ngầm tinh tế. Cô nhấc lưng lên, thì anh sẽ cúi xuống hôn cô, cô cắn khẽ vào vai anh, thì anh sẽ càng đẩy nhanh tốc độ hơn.

Có lẽ sau khi thả lòng người thì người ta sẽ cảm thấy một điều gì khác, ví dụ như bây giờ, cô cảm thấy Trịnh Hy Tắc dịu dàng hơn những gì cô đã tưởng tượng.

Anh không hề hỏi cô và những chuyện trước kia, cũng không hề có một chút nghi hoặc nào. Thậm chí đến lúc kết thúc, anh vẫn ôm cô vào lòng mà không nói một lời nào.

Đêm tân hôn câm lặng nhưng lại khiến cô an lòng một cách kỳ lạ, nếu anh hỏi cô bất cứ câu gì, chắc chắn cô sẽ không sao chịu đựng được.

https://thuviensach.vn

Nhưng, như thế này rất tốt, lặng lẽ ôm nhau, lặng lẽ để anh đi vào trong cô, không có ánh đèn, tất cả mọi thứ đều không thể nhìn thấy.

Cảm giác mệt mỏi khiến Lương Duyệt ngủ rất dễ dàng. Trịnh Hy Tắc áp chặt ngực mình vào lưng cô và đưa ngón tay vẽ lên đó.

Nhưng đôi lông mày của anh thì vẫn chưa lúc nào thôi nhiú lại.

https://thuviensach.vn

Chương 33: Tình Yêu Ở Lại Cùng Năm Tháng

Dân dĩ thực vi tiên (Dân lấy ăn làm trời). Nếu muốn làm một cặp vợ chồng bình thường, thì không thể tránh những việc vặt trong gia đình. Sau khi trở thành người nhà họ Trịnh thì cơ hội được nấu nướng của cô rất ít, và chuyện đi mua thức ăn còn càng ít hơn. Đoán chắc Trịnh chủ tịch chưa bao giờ nhúng tay vào việc cơm nước, Lương Duyệt quyết định dành cho anh bài học đầu tiên là đi chợ mua thức ăn.

Còn vì sao lại chọn đi chợ mua thức ăn, thì nguyên nhân là Lương Duyệt muốn trừng phạt anh vì tội bỏ đi ba ngày mà không nói năng gì.

Cô biết trong khu vực đường vành đai bốn không có chợ, những cư dân sinh sống ở khu vực này tử người già đến người trẻ đều quen với sự nhanh chóng và tiện lợi của Wal-Mart, Merry Mart. Vì thế, cô bảo anh lái xe ra đường vành đai năm, qua một loạt các chợ bán buôn, sau đó mới hoàn thành được công cuộc cải tạo tầng lớp thượng lưu.

Cô cười tủm tỉm chỉ vào cổng chợ, nói: “Đi, chúng tay tới đó mua”.

Trịnh Hy Tắc nhìn cô một chút rồi nhướng mày, hỏi: “em cố ý làm thế à?”

“Đúng thế, chẳng phải anh nhàn rỗi đến mức phát chán lên hay sao? Chúng ta mua nhiều một chút rồi dự trữ ở nhà, như thế trong cả tuần sẽ không cần phải đi chợ nữa.” Thái độ khiêu khích của Lương Duyệt quả thực khiến ngươi khác nhìn mà khó chịu, nhưng điều ngạc nhiên là Trịnh Hy Tắc chỉ vươn người ra, véo khẽ vào cằm cô rồi nói: “Một tuần không ra ngoài thì ở nhà làm gì? Hay định cứ nằm trong chăn ấm chờ sin hem bé?”

https://thuviensach.vn

Chết thật, như thế này gọi là gậy ông đập lưng ông đây. Con lợn có lẽ cũng chỉ ngốc đến thế. Nhân lúc có tiếng còi giục ở phía sau, Lương Duyệt bèn lái sang một chủ đề khác: “Mau tìm một chỗ để đỗ xe đi, chúng ta còn phải mua thức ăn”.

Thực ra anh không hy vọng Lương Duyệt sẽ thừa nhận một cách dễ dàng, anh chỉ định trêu chọc cô một chút mà thôi. Gần đây anh phát hiệu ra rằng, mức độ đỏ mặt của cô là khoảng cách khi anh đến gần. Anh càng đến sát lại thì mặt cô càng đỏ, không biết đây là dấu hiệu tốt hay anh đang chỉ tự an ủi mình, nhưng biểu hiện của cô thực sự rất rõ ràng.

Trịnh Hy Tắc dừng xe lại. Giữa một đám toàn xe ba gác, chiếc Audi TT màu trắng chẳng khác gì con thiên nga giữa đàn quạ, hơn nữa, điều đập vào mắt người ta còn là chiếc quần âu phối hợp với chiếc áo sơ mi sang trọng trên người anh, mặc dù để cho ra vẻ nhàn tản, anh đã xắn hai ống tay áo lên, nhưng giữa một cái chợ như vậy thì nó vẫn rất nổi bật, mà điều nổi bật hơn nữa, chính là hai chiếc túi xách với những dòng chữ nhắc nhở bảo vệ môi trường anh xách trên tay.

“Vì sao lại phải mang những thứ này?”, anh nhíu mày hỏi.

Lương Duyệt không quay đầu lại, cười chế nhạo anh: “Ngày mùng Một tháng Sáu, cả nước bắt đầu thực hiện việc hạn chế sử dụng túi ni lông mà, anh không biết sao? Trái quy định là sẽ nộp phạt đấy, mỗi túi hai hào!”

Trịnh Hy Tắc tỏ vẻ coi thường: “rẻ như thế thì liệu có hạn chế được không?”

Lương Duyệt thở dài, quay đầu lại định lấy một chiếc túi, nhưng anh cứ giữ chúng lại, quay quay mấy vòng mà không đưa cho cô, ra hiệu cô cứ việc chọn rau. Thế là cô quay lại, nói: “chúng ta tạm thời không nói tới chuyện bảo vệ hay không bảo vệ môi trường nữa. Anh nói xem, dưa chuột

https://thuviensach.vn

ở đây năm hào một cân, mà chúng ta lại phải mất hai hào cho một cái túi, như thế liệu có hợp lý không?”

Người đi phía sau phì cười. “Có đáng là mấy đồng đâu. Em vẫn tiết kiệm thật đấy”.

Thấy chưa, rõ ràng là con nhà giàu, không biết thế nào là chi tiêu dè xẻn.

Nhìn vẻ mặt khó coi của Lương Duyệt, Trịnh Hy Tắc bỗng cảm thấy có chút buồn bực. Chưa bao giờ anh phải suy nghĩ về tâm tư của cô, nhưng nếu cô không vui thì dù cô có làm chuyện gì, có làm người ta kinh ngạc đến đâu, cuối cùng người chịu khổ lại vẫn là anh. Vì thế anh bèn húng hắng ho mấy tiếng rồi nói: “Chiếc túi này rất đẹp, nhưng anh thấy nó quen quen”

“Em cắt bớt ống tay áo, khâu một đầu lại là được, em tự khâu lấy đấy. Hơn nữa, có rất nhiều quần áo không mặc đến, mấy cái túi đựng thức ăn cũng nhanh chóng bị bẩn, nhân lúc rỗi rãi trong mấy ngày vừa rồi, em và thím Đường cùng nhau làm mấy cái liền.” Lương Duyệt có vẻ rất hào hứng với chủ đề này nê cứ vừa nói vừa đi vào trong chợ, Trịnh Hy Tắc chỉ còn biết cố nén cười, đi theo sau.

Đó là chiếc áo anh mua cho cô, thảo nào mà trông nó rất quen.

Có lẽ, người phụ nữ đi xe Audi mà cầm chiếc túi bảo vệ môi trường tự làm lấy,mua dưa chuột với giá năm hào một cân thì chỉ có cô là một. Anh né người, tránh dòng người đi ngược lại, ra sức giấu diếm chiếc túi trông nực cười ấy và im lặng đứng sau lưng cô.

“Loại cà chua này tám hào, loại này sáu hào, mua loại nào đây?”, cô quay đầu lại hỏi.

Trịnh Hy Tắc khẽ nghiến răng, rồi sau đó lại mỉm cười “Cứ mua cả đi, bình quân là bảy hào một cân”.

https://thuviensach.vn

“Đúng là đầu óc có vấn đề!” cô trừng mắt, rồi sau đố quay sang chọn loại cà chua gía sáu hào. Trịnh Hy Tắc bất lực, đành phải cố chen vào, rồi giang tay ra che cho Lương Duyệt lúc đó đang cố len vào để chọn hàng và ngắm nhìn vẻ mặt chăm chú của cô.

Những quả cà chua đỏ mọng luôn gắn với sắc mặt của anh thời thơ ấu, đồng thời cũng chính là nguyên nhân khiến anh không động miếng nào đến món ăn đó.

Món ăn được bày trên bát mì của Lương Duyệt ngày hôm qua đã đánh thức ký ức được đóng kín suốt bao nhiêu năm qua của anh, nên khi nuốt vào vẫn thấy đắng chat. Sau đó, khi ôm lưng cô, anh đã rất muốn nói với cô rằng, bát mì cà chua trứng ấy có hương vị rất giống, rất giống với hương vị của bát cà giải cảm mà mẹ đã nấu cho anh trong những ngày mưa gió.

Anh còn nhớ, sau một trận ốm nặng, mẹ anh bị mất vị giác, vì thế mà món mì bà nấu thường mặn nhạt không đều. Nhưng mỗi khi trời mưa, bà vẫn cố gượng dậy nấu cho anh một bát. Mặc dù bà đã thật cẩn thận lấy muối bằng thìa nhưng mì vẫn luôn rất mặn. Anh luôn ăn ngấu nghiến và không bao giờ nói với mẹ về điều đó, vì thế mà bà luôn cứ cho muối như cũ.

Lúc đó anh đã phát buồn nôn mỗi khi nhìn thấy món mì ấy, nhưng vẫn phải ăn bằng hết, thậm chí là uống cạn cả nước trước mặt mẹ, anh từng nghĩ rằng ăn những bát mì ấy là khó khăn nhất trên đời này. Mãi cho tới khi mẹ anh qua đời, anh mới biết được rằng, trên đời còn có những việc khó khăn hơn rất nhiều.

Ở tuổi này rồi mà còn lấy tình yêu làm cái cớ thì quả thực buồn cười. Nếu một cuộc hôn nhân có thể làm nên những ngày tháng êm đềm thì tại sao lại không thể coi nó là mãi mãi? Tình yêu rồi cũng sẽ nhạt phai theo năm tháng, nhưng một nụ cười động viên nhau khi khó khăn cũng có thể

https://thuviensach.vn

được coi là một lời hẹn ước gắn kết trọn đời. Vì thế, anh không cần Lương Duyệt phải nói lời yêu anh, mà chỉ cần cô đi hết cuộc đời cùng anh.

Đúng lúc anh đang nghĩ như vậy thì Lương Duyệt quay lại mỉm cười, giơ tay chỉ: "Ở đằng kia có bán cá đấy, anh phụ trách việc mua cá đi"

Khi cô cười, không ai nghĩ rằng cô đã hơn ba mươi tuổi, mái tóc được cột túm đuôi ngựa cùng với đôi mắt sáng long lanh, trông cô giống như một cô dâu mới cưới, đôi gò má ửng hồng toát lên vẻ đằm thắm ngọt ngào và thẹn thùng của người lần đầu tiên làm vợ.

Đang ngây người ra nên anh không nhìn ngay về phía tay cô chỉ, mà cầm lấy mấy quả cà chua trong tay cô bỏ vào trong túi, rồi đưa tay kéo cô về phía trước.

Lương Duyệt bị anh kéo đi vội vã, không kịp bước theo nên loạng choạng và phải chạy lên hai bước mới đuổi kịp. Cô hỏi anh, vẻ không hiểu: "Sao thế?".

Anh cúi đầu, hơi nghiêng mặt để che giấu vẻ ngượng ngùng, đáp: "Không có gì, em chọn cùng đi với anh đi, anh không biết chọn đâu".

Tất nhiên là anh không bao giờ nói với cô rằng, anh vừa bị nụ cười của cô làm cho mất hồn, vì thế nên phải tìm lời để lấp liếm.

Lương Duyệt cũng không muốn đôi co với anh. Cô cúi người bên bể cá để chọn, động tác xem ra rất thuần thục, anh đứng bên nói xem vào: "Em để người ta chọn cho, em cũng đâu biết chọn."

"Kỹ thuật chọn cac của em, nói không ngoa, cũng thuộc loại nhất đấy. Anh quên rồi à, những lần aawn cá trước đây đều là do em chọn cả mà." Rồi cô chỉ vào con cá diếc to nhất, nói với người bán hàng: "Con kia kìa, chắc chắn là nó có trứng".

https://thuviensach.vn

Người bán hàng khen cô mấy câu, nhưng Trịnh Hy Tắc không nghe rõ, bởi anh chỉ nghe được duy nhất câu nói lỡ lời của cô mà đáng nhẽ không nên nghe thấy.

Lương Duyệt đã nhầm anh với một người khác, qua đó anh cũng đã hiểu kỹ thuật chọn cá của cô do đâu mà có.

Cô đắc chí quay lại lấy tiền, rồi thả con cá vào trong túi xách, nhướng mày nói: “Thế nào? Đầu bếp còn phải khen em chọn cá giỏi hơn họ đấy”.

Anh mỉm cười cố giấu tâm trạng: “Đúng thế, đúng là rất giỏi”.

Mãi cho đến khi cả hai túi đều chặt căng, Lương Duyệt mới ngừng việc mua bán, cô bảo anh lấy giúp chiếc khăn trong túi áo. Anh đặt túi xuống, rút giấy ra lau cho cô, Lương Duyệt định tránh, nhưng anh nói: “Đứng yên nào, mùi cá tanh lắm, cẩn thận lại dây ra hết người bây giờ.”

Cô ngẫm một lát rồi bảo: “Đúng thế, vậy anh lau giúp em, cả kẽ móng tay nữa”.

Thế là anh cúi đầu chăm chú lau tay cho côn, cô cũng cúi đầu xuống nhìn vì sợ anh lau không sạch. Mặc dù, giá trị của những bộ quần áo họ mặc trên người không hề nhỏ, người đàn ông rất nổi bật, còn người phụ nữ cũng rất đoan trang, xinh đẹp, vậy mà không hiểu sao hình ảnh ấy của họ và cái chợ ồn ào đã tạo ra ấn tượng về sự hòa hợp rất khó nói thành lời cho tất cả những ai đi ngang qua.

Đôi lông mi của Trịnh Hy Tắc ở ngay trước mắt Lương Duyệt, cô cũng bắt đầu cảm thấy cổ họng như bị thít chặt lai, cảm thấy khoảng cách giữa anh và cô quá gần, cô hơi lúng túng, có lẽ là do tính cách hay e thẹn của cô, những lời nói quá ngọt ngào cùng với sự quan tâm chăm sóc quá mức đều khiến cô khó thích nghi. Mặc dù đêm đêm có thể gối kề gối, nhưng nếu tỏ ra âu yếm và quấn quýt với nhau thực sự thì cô lại thấy rất ngượng.

https://thuviensach.vn

Cô rụt tay về nhưng không được, bèn mỉm cười nói: “Được rồi, em đâu có phải trẻ con nghịch bùn đất, việc gì phải lau kỹ thế?”

“Anh là thế không phải vì em đâu, mà vì anh lo cho cái bụng của mình, anh sợ nếu lau không sạch mà để em về nhà làm cơm, ăn vào sẽ bị đau bụng.”, anh nói với vẻ rất nghiêm túc.

Lương Duyệt phì cười, cảm thấy tâm trạng trở nên rất dễ chịu. Biết rõ ý anh không phải như vậy, nhưng cô thấy vui vì anh ngày càng hành xẻ giống những người bình thường.

Lương Duyệt luôn chú ý đến công bằng trong tất cả mọi công việc, tức là người này nấu cơm thì người kia rửa bát, hoặc người này rửa bát thì người kia lau nhà. Nhưng điều khiến cô bất ngờ là, dù nấu cơm hay lau nhà thì Trịnh Hy Tắc cũng làm rất thuần thục, thế là ý định trừng phạt anh của cô một lần nữa bị phá sản.

“Anh biết nấu cơm à?” Lương Duyệt cẩn thận buộc chiếc tạp dề ngang người cho anh. Những bông hoa nhỏ của chiếc tạp dề trên nền của chiếc áo sơ mi của anh tạo nên một sự tương phản rất ngộ, cô muốn cười mà không dám.

“Có chứ, trước khi mẹ anh qua đời, đều là anh nấu cơm.” Trịnh Hy Tắc ngừng trong giây lát rồi đáp.

Mẹ anh là người phụ nữ bí ẩn mà nhà họ Trịnh rất kiêng nhắc đến. Thật ra, đó không thể được coi là một câu chuyện tình đẹp và buồn, mà trong đó phần nhiều chứa đựng danh lợi và sự tàn nhẫn. Hồi ông Trịnh còn trẻ, ông đã phải cưới con gái một người bạn đồng liêu của bố theo sự sắp xếp của hai bên gia đình, sau ngày giải phóng, họ ở lại Bắc Kinh. Nhưng đáng tiếc, trong nhiều năm sau đó, họ vẫn không có con cái, mãi cho tới khi hơn năm mươi tuổi, ông quen mẹ của Trịnh Hy Tắc và cùng nhau sinh được một người con trai, sau đó thì ông Trịnh qua trở về nhà, còn hai mẹ con Trịnh

https://thuviensach.vn

Hy Tắc vẫn ở lại chỗ cũ, mãi tới khi mẹ anh qua đời, bố anh mới đón con trai về nhà họ Trịnh. Nói đúng ra, trong gia đình ấy không có tình yêu, họ làm vậy cũng chỉ vì không muốn cho gia sản khổng lồ của nhà mình rơi vào tay người khác. Còn mẹ anh, theo lời của những người trong nhà họ Trịnh, cũng chỉ là người phụ nữ ham tiền và danh vọng mà thôi. Bà đã tưởng rằng sau khi Trịnh Hy Tắc lớn lên thì bà có thể yên tâm mà hưởng cảnh giàu sang trong nhà họ Trịnh, nhưng không ngờ lại chẳng thể đợi đến cái ngày ấy.

Đó là một canh bạc thất bại, người khác nói như vậy.

Duy chỉ có một mình Lương Duyệt là cảm thấy buồn thương. Thực ra, chăng ai có thể nói rõ ràng, trong đó có lẽ cũng chứa đựng tình yêu, bởi vì một người phụ nữ theo một người đàn ông lớn hơn mình ba chục tuổi ở thập niên bảy mười quả là một chuyện khó xảy ra, nếu không có tình yêu thìn bà ấy sao có thể dũng cảm và kiên định như vậy được.

Chính vì biết được điều kiêng kỵ này, cô lại càng không dám tùy tiện thể hiện thái độ của mình, bèn đưa mắt lén nhìn anh lúc đó đang cầm chiếc muôi đảo thức ăn trong chiếc nồi. Vì nhìn từ dưới lên, nên cô không nhìn thấy mặt anh, nhưng hình như nó có vẻ gượng gạo. Cô nghĩ, vẻ mặt của mình chắc hẳn còn gượng gạo hơn anh ấy rất nhiều.

Cô bèn nói tiếp: “Thế thì, anh cũng biết mua thức ăn, đúng không?”

“Ừ, nhưng trước đây thì đều là người làm mua, anh không mua.” Dường như anh không có ý định né tránh, giọng nói cũng rất tự nhiên.

Lương Duyệt cúi đầu bày sữa chua, rồi bày các món ăn khác ra, sau đó mới nửa đùa nửa thật, nói: “Thế thì từ nay về sau anh tự đi mua thức ăn nhé, như thế em chỉ còn việc hưởng thụ mà thôi. Bây giờ đang thịnh hành kiểu đàn ông ở nhà, đàn bà ra ngoài mà. Sau này trong gia đình chúng ta, anh sẽ là người dệt vải, còn em sẽ là người làm ruộng”.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc lườm cô một cái, cái nhìn lạnh lùng này khiến cho Lương Duyệt đang cố tỏ ra hài hước tắt ngay nụ cười.

Cô đứng dậy, đập đập vào hai đầu gối mỏi cứng, rồi gượng đứng dậy đi ra khỏi bếp. Nhưng cô vừa mới đi được mấy bước thì bỗng nghe thấy tiếng cười trầm khàn từ trong nhà bếp vọng ra, sau đó thì nghe thấy tiếng anh cao giọng hỏi: "Vậy thì bà chủ của chúng ta hôm nay muốn ăn gì đây?"

Lương Duyệt nghe thấy thế, suýt nữa thì bị ngã, cô vội đưa hai tay nắm lấy mép chiếc bàn ăn, cúi đầu xuống mừng thầm.

Người đàn ông này hoàn toàn có khả năng cải tạo được. Cuối cùng, nhân vật nam chính lạnh lùng đã phải thất bại trước nhân vật nữ ngốc nghếc, đúng là một câu chuyện gây chấn động.

Bữa ăn rất vui vẻ, tuy vẫn ngồi đối diện nhau, nhưng khoảng cách giữa hai người đã gần gũi hơn nhiều.

Sau khi ăn no nê, Lương Duyệt tấm tắc khen tài nghệ nấu nướng của Trịnh Hy Tắc quả là rất tuyệt, vì thế có thể thấy, bát mì hôm ấy của cô đúng là "múa rìu qua mắt thợ", thật là xấu hổ quá đi thôi.

Tư thế của Trịnh Hy Tắc khi ngồi ăn rất tao nhã, chắc từ nhỏ anh đã được giáo dục rất kỹ các nghi thức trong bữa ăn. Còn Lương Duyệt, bên ngoài thì cố làm ra vẻ lịch sự, nhưng khi về đến nhà thì hoàn toàn là người phụ nữ xuề xòa, chỉ có điều, trước đó cô có rất ít cơ hội ngồi ăn cùng với Trịnh Hy Tắc, bây giờ co muốn giấu cũng không kịp nữa.

Cô mỉm cười và tặc lưỡi nói: "Hay là để em trả tiền lương cho anh nhỉ. Tài nghệ của anh tốt như vậy, mỗi tháng em sẽ trả ba nghìn".

Anh đang bê bát canh lên, nghe vậy bèn dừng tay lai, cuối cùng đổ nốt chỗ còn lại vào bát, nói với vẻ rất nghiêm túc: "Ba nghìn chỉ là tiền lương của đầu bếp thôi".

https://thuviensach.vn

Anh luôn như vậy, ăn hết tất cả mọi thứ, điểm này thì không hề phù hợp chút nào với vẻ ngoài quý tộc của anh. Đang mải suy nghĩ đến điều này, cô hỏi lại anh: “Thế không lẽ còn có cả khoản tiền khác nữa hay sao?”

Trịnh Hy Tắc nhìn cô chăm chú mấy giây rồi đáp: “không có gì”.

Cô bỗng cảm thấy nhẹ nhõm, đỡ lấy chiếc bát, nói: “Nhà chúng ta sẽ gìn giữ sự công bằng, anh nấu cơm còn em thì rửa bát”. Lần này, anh không tranh với cô nữa, nên cô mới có cơ hội trốn vào nhà bếp thở phào một cái.

Rốt cuộc thì mình căng thẳng vì điều gì mới được chứ? Cô không biết nữa. Nghe câu nói vừa rồi của anh, cô tưởng anh lại nhắc tới chuyện trên giường ngủ, vì thế mặt thoắt nóng ran lên. Buổi sáng nay, mấy bà già lắm chuyện đã bảo họ lên sinh con đi, vì thế cô mới nghĩ rằng anh muốn mượn cơ hội này để nói một vài câu lôi kéo cô, kết quả... Biết rõ là mình đã tự tưởng tưởng ra, vì thế cô mới vội tìm cớ để vào nhà bếp, nếu không cô sợ rằng sẽ không nén được ý định vả vào mặt mình.

Lương Duyệt, có phải gần đây mày đã trở nên vô duyên quá rồi không? Bây giờ cuộc sống vừa bình yên, đã rỗi rãi tới mức nghĩ ngợi những chuyện không đâu rồi.

Đến khi cô vượt qua được những trở ngại về tâm lý và trở lại nhà bếp thì đã chẳng còn thấy bóng dáng anh bên bàn ăn nữa. Một cảm giác trống trải dâng lên trong lòng, cô thu dọn bát đũa rồi tiếp tục lau sạch bàn ăn.

Vì không muốn lên gác để xác định việc anh đã rời khỏi nhà hay chưa, co đành nằm xuống ghế ở phòng khách xem ti vi.

Tất nhiên là không thể đi khắp nơi tìm anh ấy rồi. Theo cô, làm như thế là đánh mất lòng tự trọng, càng tiến gần lại càng tỏ rõ mình yếu thế. Cô không muốn mình rơi vào hoàn cảnh ấy, nên chỉ còn biết vừa lặng lẽ nằm xem Cuộc sống hạnh phúc của Trương Đại Dân lắm mồm vừa dỏng tai lên nghe ngóng mọi động tĩnh trên gác.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ cô đã nói điều gì đó sai? Hay là cô đã làm gì sai? Lặng lẽ bỏ đi không nói một câu nào như thế nghĩa là sao chứ? Xì, chẳng có phong độ chút nào cả.

Trên màn hình, khuôn mặt béo mập của Trong Đại Dân và cái miệng rộng ngoác vẫn cứ hiện lên, nhưng cô chẳng có lòng dạ nào để mà xem nữa.

Suy nghĩ linh tinh một hồi, cô quyết định nằm xoay người và ngủ một giấc, tỉnh dậy sẽ hỏi anh ấy sau.

Khi cô mở mắt thì đã bốn giờ chiều.Ti vi không biết tắt từ lúc nào, trên người cô giờ đây đã được đắp thêm một chiếc áo. Lương Duyệt im lặng suy nghĩ một lát rồi bật dậy khỏi ghế, chạy lên trên gác.

Cô đẩy mạn cánh cửa, quả nhiên anh đã đi từ lúc nào.

Lại giở trò ấy ra rồi. Trịnh Hy Tắc, anh không biết chán sao?

https://thuviensach.vn

Chương 34: Tình Yêu Khi Còn Khi Mất

Lương Duyệt chẳng buồn chạy khắp nơi tìm Trịnh Hy Tắc. Cô dứt khoát tắt điện thoại, rồi nhanh chóng lật giở đống chăn gối mới mà đêm qua vừa dùng, thay toàn bộ và đem chúng đi giặt.

Khi ném đống đồ đó vào trong máy giặt, cô dùng tay nhấn thật mạnh. Vốn luôn cho rằng tiết kiệm sức lực được đến đâu thì tiết kiệm đến đó, nên cô chẳng cần biết đến giới hạn tám cân của chiếc máy giặt, mà ném cả một đống tướng quần áo trút vào trong đó, khi thấy không thể chứa được nữa thì dùng tay ấn mạnh đến mức đỏ bừng cả mặt rồi mới phủi tay, quay người lên gác.

Mặc dù chăn ga gối đều đã được thay, nhưng đâu đâu trong căn phòng cũng vẫn vương mùi thuốc lá của anh.

Có lẽ, cô đã không hiểu gì về anh. Cô đã tưởng rằng, mang lại cho anh sự dịu dàng thì sẽ làm anh quên đi những gì phức tạp đang diễn ra ở bên ngoài, tưởng rằng anh sẽ vì cái gia đình bé nhỏ trước mắt mà tạm thời quên đi sự đấu tranh, giành giật đối với sự nghiệp. Nhưng kết quả là, anh vẫn lựa chọn việc rời xa cô để đi tìn lại những thứ mà anh không can tâm để mất, và tiện thể từ bỏ luôn cả cô, hay ít nhất cũng là xếp cô vào hàng thứ yếu.

Trong lòng Lương Duyệt vô cùng rối ren, cô nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ với một tâm trạng hoang mang. Cuối tháng Sáu, trời tối rất muộn, đã sắp sáu giờ mà trời vẫn còn nắng và nhiệt độ không hề giảm. Cô không biết là mình đang nghĩ gì và muốn làm gì nữa, cô cầm điện thoại lên bấm bấm mấy cái rồi lại đặt xuống.

https://thuviensach.vn

Bây giờ phải tập trung nghĩ xem, nên làm gì với một chiếc tủ lạnh chứa đầy thức ăn thế này.

Trịnh Hy Tắc ở lại Long Đình chỉ mới có hai ngày, thế mà mọi thứ trong nhà dường như đều đã thay đổi. Hôm trở về, Lương Duyệt lấy cớ là mệt nên ngủ ở phòng khách, nhưng hôm nay, mặc dù cô đã ngủ ở phòng ngủ chính, vẫn không sao bớt được cảm giác mệt mỏi, rã rời ở hai chân. Cô tự nhủ mình, chẳng việc gì phải đứng ngồi lo lắng cho con người đã lớn xác ấy. Một người đàn ông vạm vỡ, cao một mét tám không có lẽ cũng bị bắt cóc như trẻ con?

Nhưng nói thì nói vậy thôi, đến khi nằm xuống ngủ thì hai mắt cô vẫn cứ mở trừng trừng, không sao vào giấc được. Cô hết đếm sao lại đếm cừu, hết đếm cừu lại đếm túi, đủ mọi cách mà vẫn không sao chợp mắt.

Cô cầm điện thoại lên, mở ra, màn hình bật sán, trên đó không có lấy một tin nhắn.

Suy nghĩ một lát, cô vẫn không thấy yên tâm, quyết định gọi điện cho Hàn Ly. Chuông reo một hồi mới thấy bên kia có tiếng đáp cố nén vẻ khó chịu: “Ai vậy? Nửa đêm rồi còn gọi đến”.

Lương Duyệt im lặng trong giây lát mới trả lời: “Tôi đây, Lương Duyệt đây. Tôi muốn hỏi xem tình hình hôm nay của Trung Thiên thế nào rồi?”

Hơi thở của Hàn Ly ở đầu dây bên kia có vẻ rất nặng nề, anh đáp: “Trung Thiên đã công bố chuyện Trịnh Hy Tắc gửi đơn từ chức rồi, ngày hôm qua họ cũng đã tuyên bố, Trịnh Minh Tắc sẽ đảm đương thay anh ta chức Chủ tịch Hội đồng Quản trị”.

“Ai vậy?” Giọng nói oang oang bên cạch Hàn Ly nghe rất giống giọng của Phương Nhược Nhã. Lương Duyệt ngây người một lát rồi vội đáp: “Thế thôi nhé. Anh tiếp tục việc của mình đi”.

https://thuviensach.vn

“Lương Duyệt, cậu sao thế?” Phương Nhược Nhã giành lấy điện thoại, Hàn Ly lên tiếng cự lại, nhưng đã bị cô đưa tay gạt mạnh ra.

“Không có gì đâu, mình chỉ muốn hỏi một chút về tình hình của Trung Thiên thôi”. Lương Duyệt nói rồi im lặng ngay. Nếu ngày hôm qua Trịnh Minh Tắc đã lên thay chức Chủ tịch Hội đồng Quản trị, thế thì hôm nay Trịnh Hy Tắc biến mất là để làm gì? Cô càng nghĩ càng thấy lo lắng, không lẽ...

Không thể như thế được, nếu Trịnh Hy Tắc thực sự ngốc nghếch như vậy, thì cô sẽ coi thường anh ấy hết sức.

“Trịnh Hy Tắc làm sao rồi?” Giọng của Phương Nhược Nhã cũng bắt đầu lộ vẻ lo lắng.

“Cậu nói xem, khuôn mặt mình tròn trịa như vậy, nhìn kỹ đến mấy cũng là tướng ích phu vượng tử, ấy thế mà sao hễ gắn với ai là người ấy lại gặp đen đủi thế nhỉ?” Lương Duyệt đau khổ tự cười nhạo mình.

“Nói bậy, cậu đúng là người có tướng phù trợ cho chồng mà, sự nghiệp của Chung Lỗi mỗi ngày mỗi phát triển, Trịnh Hy Tắc giữ được sản nghiệp của cha ông, chẳng phải tất nhiên cũng nhơf công của cậu đó sao? Đừng có đem tất cả nhưng sai làm của người khác quy kết cho bản thân nữa, dù cậu có ba đầu sáu tay thì liệu chống đỡ được bao lâu?” Giọng của Phương Nhược Nhã vẫn liến thoắng, sống cùng nhau nhiều năm nên cô rất rõ tính tình của Lương Duyệt, vì thế quyết định lấy độc trị độc, càng mắng nhiếc thậm tệ càng thấy có tác dụng.

“Thôi, cậu không cần phải lo việc của mình nữa, chắc là Hàn Ly đang cuống lên rồi đấy, câu quay sang vuốt ve, an ủi anh ấy đi!”, Lương Duyệt cười đáp.

“Không cần phải lo cho anh ta, với mình thì anh ta có xếp hàng thứ mười mấy cũng không đáng, này...” Sau đó thì Lương Duyệt không nghe

https://thuviensach.vn

thấy gì nữa, cô đoán những lời còn lại của Phương Nhược Nhã đã bị chặn lại bằng miệng của Hàn Ly rồi. Cô mỉm cười lắc đầu rồi tắt điện thoại, rời khỏi giường, bước tới bên cửa sổ.

Ngọn đèn của nhà Chung Lỗi phía đối diện bật sáng đúng giờ. Đúng lúc cô đang buồn rầu suy nghĩ thì nghe thấy phía dưới nhà có tiếng động. An ninh khu vực Long Đình luôn được đảm bảo rất tốt, không có lẽ kẻ nào đó nhân lúc đêm tối lẻn vào? Vừa rồi cô không nghe thấy có tiếng mở khóa, vì thế không thể nào xác định được. Thấy không yên tâm, cô khoác áo lên, để chân trần, đi xuống gác, cố khhong phát ra tiếng động.

Ánh đèn trong nhà bếp nhìn từ cầu thang sáng dần, và bước chân căng thẳng của Lương Duyệt cũng nhẹ dần, cô tiến đến gần hơn.

Cô đứng tựa vào cửa bếp, không cảm thấy niềm vui bất ngờ cũng không cảm thấy buồn đau, tất cả như một cảnh tượng thoáng qua trong giấc mơ. Mặc dù hai người đã ở rất gần nhau, nhưng anh vẫn không quay đầu lại mà vẫn chăm chú thái rau với vẻ rất thành thạo, rồi sau đó tìm thêm mấy quả trứng đập vào, trộn đều lên.

Lương Duyệt cảm thấy như mình đã rất quen với cảnh tượng này, như thể họ đã sống cùng nhau như vậy trong rất nhiều năm, như thể đó là cuộc sống của hai vợ chồng cả hai chục năm trời rồi. Tiếng dầu đổ vào nồi xèo xèo như cuốn đi những tháng ngày trước kia, mùi thơm của trứng rán cũng mang đi nỗi phấp phỏng của cô suốt ngày hôm nay.

Thế nên, đúng lúc anh chuẩn bị trút ớt xanh vào trong nồi, cô đã lên tiếng: “Cho thêm một chút xì dầu nữa.”

Âm thanh bất chợt ấy khiến anh quay phắt đầu lại, nhìn về phía có tiếng nói.

“Anh đi mua mấy bộ quần áo, và đi đóng tiền nước cho bên quản lý nữa”, anh nói.

https://thuviensach.vn

Có lẽ, đây là lý do tốt nhất để giải đáp mọi thắc mắc trong cô, đồng thời cũng lại là lý do không cần thiết phải truy cứu. Cô cúi đầu đi qua người anh, bước tới phía trước kệ bếp, nói: “Lấy cho em ít xì dầu, món này cho thêm chút xì dầu sẽ ngon hơn”.

Trịnh Hy Tắc chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô. Khuôn mặt ấy không tỏ vẻ bực tức, cũng không tỏ vẻ vui mừng, mặc dù biết rõ mọi chuyện nhưng vẫn tỏ ra như không biết gì. Anh tựa cằm vào đầu cô, nói: “Quần áo rất khó mua, anh đã chọn cả mấy cửa hàng mà chẳng thấy bộ nào ưng ý, vì thế đi một vòng rồi lại quay về. Ngày mai em đi mua cùng anh nhé”.

Giọng của anh vang lên bên tai cô thật trầm, không biết đó là lời nói thật hay lời nói dối, nhưng ít nhiều cũng đã làm tăng thêm độ tin cậy của cô. Cô cúi đầu lật miếng trứng vàng rộm và đám ớt xanh trong nồi, màu sắc này với người Đông Bắc chẳng hề mang lại chút hứng thú ăn uống nào.

Sau cùng, cô nói: “Chỉ tại em, em quên mang quần áo của anh tới đây, lẽ ra em nên sớm đưa anh đi mua mới phải. Ngày mai chúng ta sẽ đi. Nhưng trước đó thì vẫn phải ăn uống và đi ngủ đã”. Trịnh Hy Tắc vẫn không rời mắt khỏi mọi cử động của cô mà chỉ gật đầu đồng ý.

Anh với lấy bát đũa và bày ra. Cô hâm lại cơm bằng lo vi sóng. Chỉ có một món ớt xào trứng, thế mà hai người ăn rất ngon lành. Cô không hề hỏi anh xem đã đi đâu, anh cũng không nói cho cô biết mình đã đi đâu.

Ăn xong, không ai thu dọn bát đũa, cũng chẳng có ai lau bàn ăn. Anh nói với cô: “Anh buồn ngủ lắm, đi ngủ thôi”.

Lương Duyệt do dự một chút rồi cũng gật đầu, hai người cùng quay trở lại phòng ngủ. Nhìn đám chăn chiếu lộn xộn, anh nói bằng giọng rất bình thản: “Không có anh, đúng là em có thể tới ngủ ở phòng này”.

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt cúi đầu sắp xếp chăn gối, đáp: “Ngủ đâu cũng thế cả, đâu có liên quan gì đến người ngủ bên cạnh”.

Cả hai nằm xuống, ai cũng duỗi thẳng người. Giữa hai người là một khoang cách không lớn cũng chẳng bé. Cuối cùng cô xoay người, vùi mặt vào ngực anh, anh cũng choàng tay ra ôm cô vào lòng. Mái tóc mềm mại của cô cọ vào cằm làm cho anh thấy buồn buồn.

Hai người cứ ôm nhau như vậy một hồi lâu, sau đó cô cắn vào vai anh một cái rất mạnh, mãi không chịu nhả ra. Còn anh thì khẽ kêu lên một tiếng, nhưng không giằng ra mà cứ lặng lẽ ôm cô mỗi lúc một chặt hơn.

Nói cái gì bây giờ? Tất cả đều đã thể hiện ở động tác của của họ. Lương Duyệt là người phụ nữ như vậy. Cô không nói ra rằng mình đã rất lo lắng, cũng không nói rằng cô đã rất nhớ anh, dấu răng của cô in lên người anh, còn anh thì đoán ý tứ của việc làm ấy.

Đoán đúng hay khoog, cũng không còn quan trọng nữa.

Dù sao thì, anh cũng đã quay về.

Buổi sáng khi thức dậy, khuôn mặt Lương Duyệt đỏ bừng. Đã ba mươi tuổi rồi mà còn làm nũng, cắn người ta mãi mới chịu buông, nếu nói ra điều này thì đúng là rất mất mặt. Sợ bị Trịnh Hy Tắc cười, cho nên nhân lúc anh vẫn còn ngủ say, cô rón rén ngồi dậy. Nhưng, cô vừa mới động đậy thì đã bị anh đưa tay kéo vào lòng ngủ tiếp.

Khi cô tỉnh dậy lần nữa, anh vẫn chưa thức dậy. Lần thứ ba cô tỉnh dậy, cũng vẫn cứ như vậy.

Cuối cùng cô không nén được nữa, cầm chiếc gối của mình chụp lên mặt anh, rồi lớn tiếng hỏi: “Anh cầm tinh con heo hay sao thế? Không dậy thì bao giờ đi mua quần áo được đây?”

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc thò đầu ra khỏi chiếc gối, mái tóc rối bù, nheo mắt nhìn cô rồi đáp: “Thưa luật sư Lương, cô đã nghiên cứu bộ luật hình sự rồi chứ? Tội cố ý giết người bị xử rất nặng đấy”.

Lương Duyệt không đáp lại lời nói đùa của anh mà dứt khoát bước xuống giường. Động tác của cô rất nhanh, vì thế anh không kịp làm gì, chỉ còn cách giương mắt nhìn cô đi ra khỏi phòng ngủ.

Đột nhiên, cánh cửa đã được đóng lại bị bật mở ra, phía sau đó là đôi mắt vẫn còn nheo lại của cô: “Này, nếu anh vẫn không dậy thì họ sẽ đóng cửa mất đấy. Bây giờ đã là năm giờ chiều rồi”.

Anh đáp bằng giọng lười biếng: “Không sao cả, anh mua quần áo rất nhanh”.

Một chiếc khăn mặt bay vèo về phía anh, kèm theo một câu nói: “Đừng nhiều lời nữa. Không lẽ anh chỉ mua quần áo cho một mình của anh à? Em thì ngược lại, mua quần áo rất lâu.”

Trịnh Hy Tắc nghiêng đầu, nhìn cô từ phía dưới chiếc khăn mặt, sau đó mỉm cười và nhắm mắt lại.

Lương Duyệt thấy đe dọa cũng không được, bèn quỳ xuống bên giường, cúi xuống bên anh và nói giọng dỗ dành: “Ngoan ào, ngồi dậy rồi cô sẽ mua kẹo cho bé ăn nào”.

Không hề có cử động nào cả, đến cả hơi thở dường như cũng không thấy đâu, Lương Duyệt lấy tay kéo một bên chiếc khăn mặt lên và ngó nhìn, không ngờ chưa kịp thấy gì thì đã bị kéo xuống, tiếp đó là đôi môi cô bị môi anh ép chặt, rồi cả tay chân anh cũng vào cuộc. Lương Duyệt cảm thấy rất tực giận, định tìm cách thoát ra, không ngờ, tác dụng của việc nhịn ăn giảm béo được phát huy, chưa được mấy lúc thì cô đã thấy mệt, và cuối cùng đành phải chịu thua hoàn toàn, còn anh thì đã nằm đè lên người cô, hai cánh

https://thuviensach.vn

tay chống trên giường, khiến cô nằm gọn phía dưới anh, anh khẽ cất tiếng: “Hay là để ngày mai chúng ta hãy đi mua?”

Không chờ cô trả lời, anh đã cúi xuống hôn lên cổ cô và xua tan ý định đi mua quần áo của cô một cách nhanh chóng.

Vì sao đến phút cuối cùng rồi còn bị lôi lên giường như thế, Lương Duyệt cứ ngồi trong cửa hàng quần áo suy nghĩ mãi mà không tìm ra lời giải đáp.

Cô cảm thấy chân tay rã rời, mắt cũng mở ra rất khó khăn, ngồi chờ anh thử hết bộ này đến bộ khác, mấy làm mà vẫn chưa ưng ý.

Cuộc ân ái đã khiến cả hai tốn không ít sức lực, nhưng anh vẫn rất phong độ, như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Chọn được mấy bộ quần áo mặc ở nhà xong, anh quay lại cười và hỏi cô: “Bộ này thế nào?”

Vì không chú ý nên cô trả lời qua quýt: “Được, trông rất phong độ”.

Anh nhón chân đi đến bên cô, ngồi xuống rồi hỏi: “Bộ này và bộ xanh thẫm ấy, bộ nào đẹp hơn?”

Lương Duyệt nhắm mắt, gật đầu, trả lời một lần nữa: “Bộ này đẹp hơn”

Bỗng có tiếng cười vang lên bên cạnh cô, cô mở mắt ra, cố nhìn vào bọ quần áo anh đang cầm trên tay, bỗng nhiên thấy lạnh cả sống lưng, thì ra anh đang mặc bộ đồ màu xanh thẫm lúc trước.

Chuyện này, chẳng lẽ là cô mắc bệnh mù màu?

Trịnh Hy Tắc vẫn không thay đổi nét mặt, anh khẽ cười và nói: “Bộ màu xanh thẫm đó đúng là rất đẹp, anh đã bảo bọn họ gói cho rồi”.

Lương Duyệt cảm thấy áy náy, nhìn theo bước chân anh đi về phía người phục vụ, cô đành nói với theo một câu: “Bộ ấy, bộ anh đang mặc trên

https://thuviensach.vn

người cũng rất đẹp. Anh mặc bộ nào cũng đẹp!”.

Tiếng cười không thể kìm nén của mấy nhân viên phục vụ vang lên, ngay cả dáng đi của Trịnh Hy Tắc lúc này cũng trở nên khác thường.

Càng nghĩ Trịnh Hy Tắc càng thấy buồn cười, khi cầm lại bộ quần áo đã được gói xong, anh vẫn chưa hết buồn cười.

Đây là lần đầu tiên Lương Duyệt khen anh. Tuy nghe ra thì có vẻ rất trẻ con, nhưng anh thực sự cảm thấy rất vui.

Anh kéo cánh tay cô, nói: “Đi nào, chúng ta tới mua một ít quần áo trẻ con đi”.

Quần áo trẻ con? Lương Duyệt vội vã giằng tay ra, “Này, Trịnh Hy Tắc, anh lại định làm gì thế?”.

Anh quay lại, cười đáp: “Anh có nghĩ gì đâu, anh đang nghĩ tới những bộ quần áo trẻ con”.

Cô chỉ còn biết nửa cười nửa không, hỏi: “Cho ai cơ?”

Trịnh Hy Tắc nhìn cô rất kỹ, đáp: “Bạn của em, Phương Nhược Nhã. Nghe nói cô ấy có thai rồi.”

https://thuviensach.vn

NGHE NÓI ANH YÊU EM

Thuấn Gian Khuynh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Chuyện Năm 2006 (Phần 1)

Gần sáu rưỡi chiều, Lương Duyệt vẫn vùi đầu xử lý các loại hồ sơ. Kể từ khi dựa được vào Trung Thiên, cô đã bất ngờ cứu sống được Nghiêm Quy. Hồ sơ các vụ án cứ tới tấp gửi tới, tiền kiếm đựoc cũng mỗi ngày một nhiều hơn, ông chủ Hàn Ly xem ra phen này đến cả trong mơ cũng mỉm cười.

Sau mấy tháng điên cuồng như con thoi, xem ra đến lúc này ai cũng mệt rã rời, vì thế văn phòng phải liên tiếp tuyển người. Vì đã có tiếng tăm trong ngành nên chất lượng các ứng viên dự tuyển vào văn phòng cũng được nâng lên rất nhiều, các thạc sĩ ngành luật trước đây nhìn văn phòng của họ bằng nửa con mắt thì nay cũng lần lượt tới dự tuyển vơi vẻ tôn trọng hơn hẳn. điều này thực sự làm thỏa mãn lòng hám hư vinh của Lương Duyệt.

Vì có thêm mấy nhân viên mới nên khối lượng công việc vốn chồng chất như núi cũng đã giảm đi khá nhiều, nhưng Lương Duyệt vẫn thích tự mình xem xét mọi việc, giống như Luật sư Nghiêm năm nào.

Nhắc đến Luật sư Nghiêm, trong lòng Lương Duyệt dấy nên một niềm cảm kích. Một người phụ nữ đã đem toàn bộ tâm sức của mình vào một chuyện nào đó cũng không ngoài hai mục đích: một là sự nghiệp, muốn chứng minh thực lực của mình, như Lương Duyệt; hai là vì tình yêu, luôn theo đuổi mà không chút oán trách, giống như Luật sư Nghiêm.

Chị ấy là một người phụ nữ thông minh. Sau khi biết Hàn Ly chỉ một lòng một dạ nghĩ về Phương Nhược Nhã, chị ấy đã lựa chọn cách ra đi.

Ra đi một cách dứt khoát, đó là việc duy nhất mà chị ấy có thể làm được, và đó cũng chính là hành động khiến khi chia tay, Hàn Ly luôn im lặng, không thể nói được câu nào.

https://thuviensach.vn

Tình yêu có lẽ là như vậy, chỉ có một người chiến thắng mà thôi.

Người thua cuộc, cho dù có nhận được sự day dứt từ phía đối phương thì cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ, bởi vì thứ mà họ cần không chỉ có vậy.

Quá sáu giờ là cả toà nhà tắt điều hòa, mặc dù lúc đó Lương Duyệt đã mồ hôi mồ kê nhễ nhại nhưng vẫn không ngơi tay. Hàn Ly đã đi công tác từ mấy hôm trước. Chỉ còn lại trợ lý mới tuyển Doanh Doanh vẫn còn ở lại. Lương Duyệt thầm tính, công việc có thể sẽ phải làm thâu đêm, trong khi cô trợ lý mới tuyển kia thì như hoa như ngọc, không thể bảo ngươi ta thức đêm để làm thêm, vì thế cô bèn đứng dậy đi đến chỗ làm việc của Doanh Doanh, gõ vào tấm kính ngăn cách, nói: “Cô cứ về đi, để chìa khóa lên bàn, hôm nay tôi sẽ đóng cửa”.

“Không sao đâu ạ, hôm nay em cũng muốn học thêm đôi chút.” Doanh Doanh quả là một cô bé thuần khiết, những sinh viên vừa mới tốt nghiệp, mới bước chân vào xã hội luôn tràn đầy sức sống của tuổi thanh xuân, khiến người khác phải ghen tỵ. Lương Duyệt thấy vẻ mặt tươi rói của cô bé, bình thản nói: “Nếu cô muốn về, bây giờ vẫn còn kịp, nếu không thì đêm nay sẽ phải thức đến sáng đấy”.

Dù cô cố làm ra vẻ nghiêm nghị nhưng cũng không đuổi được Doanh Doanh, Doanh Doanh vẫn kiên trì đáp: “Không có vấn đề gì, em sẽ ở lại làm thêm”.

Lương Duyệt nhìn chằm chằm vào Doanh Doanh, cuối cùng mới cười rồi quay người đi vào phòng làm việc.

Trước khi đóng cửa, cô vẫn không quên dặn với lại: “Vậy thì nhớ gọi hai suất cơm hộp đấy, đói bụng là không làm được việc gì đâu.”

Doanh Doanh le lưỡi, cười, gật đầu rồi lấy điện thoại gọi đến cửa hàng cơm hộp ngay lập tức, còn Lương Duyệt ngồi ngả người xuống ghế, dáng điệu lơ đãng.

https://thuviensach.vn

Cô nhẩm tính, từ ngày tốt nghiệp đến nay cũng đã bảy năm rồi, tinh thần và khí thế hừng hực không chịu chấp nhận thất bại năm xưa đã bị hiện thực làm cho biến mất sạch từ bao giờ. Doanh Doanh đã vượt qua rất nhiều ứng viên có trình độ học vấn cao, được tuyển vào hoàn toàn là bởi vì Lương Duyệt khao khát sức sống thanh xuân ấy ở cô bé.

Sức sống thanh xuân như không hề biết đến mùi vị của nỗi buồn.

Cô cũng đã từng có nó. Nhưng sau đó, nó đã bị một người mang đi, thế là từ đó cô xa mãi nụ cười rặng rỡ như ánh mặt trời, và hơn thế nữa, là những niềm vui đặc biệt và đầy ý nghĩa.

Khi chúng ta lớn lên, chúng ta sẽ phát hiện ra rằng, một nụ cừoi thực sự cũng là một thứ xa xỉ. Nó nặng hơn cả tiền bạc, không thể lấy thứ gì ra để đo đếm được.

Suất cơm hộp Doanh Doanh gọi về đã được bày trên bàn, nhưng Lương Duyệt không hề muốn ăn, mãi cho đến khi có tiếng chuông điện thoại gọi đến. Cô dừng bàn tay gõ trên phím, mở điện thoại, đó là một số quen thuộc, số của Trịnh Hy Tắc.

Kết hôn đã mấy tháng rồi, cô vẫn luôn bận rộn, nhưng anh còn bận hơn cô.

Nếu như những người giúp việc trong nhà không nhắc nhở thì cô cũng quên mất rằng họ vẫn đang là cặp vợ chồng mới cưới. Nếu các thành viên tép riu trong hội đồng quản trị của Trung Thiên có ý làm phản như họ từng nghĩ, thì với uy tính của Trịnh Hy Tắc, cộng với sự trợ giúp của cô, cái ghế chủ tịch hội đồng quản trij cảu anh vẫn rất vững vàng. Trịnh Minh Tắc không có nhiều động tĩnh như trước, an hem họ vẫn gặp gỡ nhau, thậm trí trước đám đông vẫn tỏ ra hòa hợp.

Không biết ai đã nói câu này: “Làm bung bét ra thì chỉ là hạ sách, và như vậy càng không thể tiếp tục trò chơi được nữa.

https://thuviensach.vn

Vì thế mà vẫn cứ tiếp diễn cái cảnh anh thì tỏ ra nhân từ, còn em thì tỏ ra khính trọng, Trịnh MinhTắc vẫn cứ làm tổng giám đốc, Trịnh Hy Tắc thì vẫn giữ lấy cái ghế chủ tịch hội đồng quản trị của mình, còn Lương Duyệt thì vẫn cứ là cố vấn luật cho Trung Thiên một cách thuận lợi.

Chính vì mối liên hệ giữa hai người phần nhiều là vì công việc, nên việc anh gọi điện cho co vào lúc tối muôn như thế này quả là một điều không bình thường. Cô suy nghĩ trong mấy giây rồi mới nhận điện thoại: “Chào anh, tôi, Lương Duyệt đây”.

“Tôi, Trịnh Hy Tắc. Tối nay cô làm thêm giờ à?”

Giọng nói ở đầu dây bên kia vẫn rất trầm, mỗi lần nghe thấy âm thanh ấy, Lương Duyệt đều cảm thấy người mình như căng ra.

“Vâng, ngày kia mở phiên tòa rồi, hôm nay tôi phải chuẩn bị một số thủ tục cần thiết.” Lý do của Lương Duyệt đưa ra từ trước đến nay luôn rất hợp lý.

Trong tòa nhà vẫn còn một số nơi sáng đèn. Bắc Kinh cuối tháng Bảy, thời gian trôi qua thật nhanh, cái nóng còn sót lại mang đến cho chốn phồn hoa này vẻ rực rõ cuối cùng. Mặc dù ánh đèn trong phòng rất sáng, nhưng cô vẫn ngẩng đầu lên nhìn ra phía cửa sổ, trên tấm cửa kính in một bóng người thấp thoáng, không một nụ cười, đó là một người vợ rất nghiêm nghị.

“ Ra ngoài ăn cơm được chứ? Hôm nay là sinh nhât cô.” Sau một hồi im lặng, anh tiếp tục.

Lý do này quả là rất tuyệt, đồng thời cũng khiến cho Lương Duyệt giật mình, vì hình như cô chưa hề hỏi đến ngày sinh của đối phương. Khi làm thủ tục đăng ký kết hôn, cô cũng đã xem qua hộ khẩu, chứng minh thư, trước đó cũng đã xem di chúc của anh và các giấy tờ công chứng, nhưng cô chẳng hề chú tâm gì tới những con số ghi trong đó. Lúc này, cô cảm thấy không thể nói được gì, vì như vậy hình như không được công bằng.

https://thuviensach.vn

“Thôi, không cần đâu. Tôi đã bảo trợ lý gọi cơm hộp về đây rồi. Xin cảm ơn ý tốt của anh” Lương Duyệt lựa chọn cách khách sáo từ chối để chấm dứt sự áy náy trong lòng mình, sau đó vội tắt ngay điện thoại.

Anh nhớ tới ngày sinh nhật của cô?

Điều này đối với co quả không phải là một chuyện vui, cô càng khong có kiểu mừng thầm và cho rằng anh đang cố tỏ ra lấy lòng cô. Có lẽ chỉ vì anh cho rằng đôi vợ chồng xa lạ như họ cũng cần phải có dịp để giao lưu tình cảm, chỉ như thế mà thôi.

Cho nên, khi chuông điện thoại kêu lên một lần nữa, cô giật mình, chẳng khác gì cô con gái bị bố mẹ phát hiện ra tội yêu sớm, vội vàng mở máy, khẽ gắt lên: “Tôi đã bảo là không cần cơ mà. Tôi rất bận, thưa ông Trịnh”.

“Thưa bà Trịnh, người ta thường nói, gia đình có biến cố thì thường gây bất lợi cho sự nghiệp,đối với cô hay với tôi cũng thế. Hãy cùng nhau ăn một bữa cơm đi, mang việc về nhà làm. Hai mươi phút nữa tôi sẽ đến chờ cô ở bên dưới!”

Cách nói đầy vẻ công việc ấy khiến Lương Duyệt thấy nhẹ nhõm đôi chút, trong đầu cũng hiện lên hình ảnh anh nhíu chặt đôi mày. Từ trước tới nay anh không quen với việc bị phản bác, nếu cứ tiếp tục đôi co e rằng anh càng cứng rắn hơn. Vì vậy, Lương Duyệt cũng cố tỏ ra bình tĩnh nhẫn nại hơn, cô đáp lại bằng giọng nói rất lịch sự: “Nhưng, có thể tôi sẽ ra muộn năm phút đấy. Tôi phải trang điểm lại”.

“Được, tôi sẽ chờ cô”. Đầu dây bên kia không có nói tiếng gì nữa.

Lương Duyệt thở dài một cái rồi mới tắt máy. Cô nhìn dòng chữ đang gõ dở trên màn hìh, đành tắt máy tính, sau đó lục tìm mấy hộp mỹ phẩm ít ỏi trong túi xách và chạy vội về phía nhà vệ sinh trang điểm lại.

https://thuviensach.vn

Đó là quy định mà sau khi lấy Trịnh Hy Tắc cô mới phát hiện ra. Các mệnh phụ phu nhân hay những phụ nữ quý phái đều có thói quen trang điểm, dù là béo hay gầy, dù là đậm hay nhạt thì khi xuất hiện trước đám đông, họ cũng cứ phải trang điểm một chút, để làm ra vẻ có giáp dục và hiểu biết lễ nghi. Lương Duyệt cảm thấy mình là người giản dị bẩm sinh, cho rằng nếu mình bắt chước họ thì chẳng khác gì Đông Thi học Tây Thi. Nhưng có một số người rỗi hơi đã nhắc nhở cô, mấy lần như vậy, cuối cùng cô buộc phải từ bỏ phần nào nguyên tắc của mình, rời khỏi đám đông "quần chúng lao khổ" và chú ý hơn đến việc trang điểm.

Vì sao đi gặp chồng mình lại phải trang điểm? Khi cầm thỏi son tô lên môi, Lương Duyệt thầm nghĩ. Tên của thỏi son này rất thú vị - "Nụ hôn kiêng kỵ". Cô đã đắn đo, cân nhắc rất nhiều trước quầy mỹ phẩm. Đồ của hang Givenchy luôn rất đắt, đối với túi tiền của cô thì lại càng như vậy. Nếu không vì bắt buộc, sẽ chẳng bao giờ trong túi cô chứa những thứ đó. Nhưng đến khi chọn màu, cô lại phải cân nhăc một lần nữa. Giữa màu hồng phớt và màu đỏ quyễn rũ, cô đành lựa chọn màu đỏ theo sở thích của Trịnh Hy Tắc.

Vì rốt cuộc, người đàn ông thích màu hồng phớt cũng không thể nhìn thấy màu của thỏi son mà cô tô lên môi.

Lương Duyệt nhìh lên khuôn mặt với cặp lông mày đang chau lại của mình trong gương, đôi môi vừa mới tô xong và sắc màu nhợt nhạt cho thấy rõ tâm trạng của cô lúc này. Ai cũng có những tâm sự riêng trong lòn mà ngay bản thân họ nhiều khi cũng chẳng muốn tìm hiểu, chỉ hy vọng tới một ngày nào đó, khi nhắc lại, mình sẽ không phải khóc đến nhem nhuốc cả mặt mày, và khi đã có thể giải quyết nó một cách êm thấm, người ta mới có thể nói ra với người khác.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, Lương Duyệt bảo Doanh Doanh về nhà, Doanh Doanh không hiểu,vội nói rằng mình rất vui được ở lại làm thêm. Nhìn vẻ cuống quýt củ cô bé, Lương Duyệt nhẹ nhàng nói: "Tôi có việc

https://thuviensach.vn

bận, một mình cô ở lại làm thêm thì rất nguy hiểm. Hãy mang công việc về nhà làm, sáng mai tôi cần đến nó".

Doanh Doanh có lẽ cũng đã rất mệt, nhưng vẫn phải cố chống đỡ để ở lại làm thêm cùng Lương Duyệt, nhưng bây giờ thấy Lương Duyệt nói vậy, cô cũng vui vẻ nghe theo ngay lập tức. Cô thu dọn đồ còn nhanh hơn cả Lương Duyệt. Nhìn theo bước chân tíu tít của cô, Lương Duyệt đeo túi đựng laptop lên vai:" Đi nhanh đi, kẻo sàn nhà bị cô làm mòn bây giờ".

Doanh Doanh có vẻ hơi ngượng nên cứ dùng dằng trong thang máy mãi, Lương Duyệt lại phải dùng biện pháp "mặt lạnh như tiền" mới có tác dụng. Cô chỉ nói một vài câu là Doanh Doanh đã im bặt.

Xe của Trịnh Hy Tắc đỗ ở cổng quảng trường, Doanh Doanh do dự một lát nhưng rồi cũng bước tới chào anh. Việc phải xưng hô như thế nào cho hợp cũng khiến cô bé thấy khó khăn, nếu là công việc thì gọi Chủ tịch Trịnh là đúng, nhưng lúc này người ấy đang sắm vai người chồng đi đón vợ, nếu cứ gọi như vậy thèi có vẻ không hợp cho lắm. Cuối cùng, cô đỏ bừng mặt, núp phía sau Lương Duyệt, khẽ cúi đầu, nói: "Em chào anh !"

Trịnh Hy Tắc và Lương Duyệt đều nhìn về phía cô bé, không khí giữa ba người bỗng trở nên rất ngột ngạt. Doanh Doanh ngẩn người ra một lúc rồi mới nhận ra mình đã lỡ miệng, nên vừa cười ngượng ngùng vừa thoái lui, đi được một lúc thì bắt đầu co cẳng chạy, đôi giày cao năm phân của cô bé khiến người ta nhìn thấy mà lo ngại, nhưng hình như nó chẳng ảnh hưởng gì tới bước chân thoăn thoắt của cô.

Lương Duyệt bước lên xe, Trịnh Hy Tắc khẽ cười : "Trợ lý của cô thật thú vị."

Lương Duyệt nhìn theo phía sau lưng Doanh Doanh, khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

https://thuviensach.vn

Phong cách nhà hàng nơi họ đến vẫn theo gu của Trịnh Hy Tắc, cả chất lượng và sự lãng mạn đều rất tuyệt.

Căn phòng được bao bọc bởi những tấm rèm lụa màu bạc, tạo thành một khoảng không gian riêng, chiếc ghế mềm mại thay cho loại ghế tựa vừa lạnh vừa cứng khiến cho người ta có cảm giác dễ chịu như đang ở nhà. Phía sau lưng mỗi người còn có cả mấy tấm nệm to đùng, nếu dùng để ôm trước ngực thì cũng rất chắc chắn. Đưa tay sờ vào lớp vải bên ngoài, Lương Duyệt không khỏi tặc lưỡi thầm khen, đây là hàng sợi dệt tay của hãng Carslan, thật là xa xỉ. Lần đầu tiên cô nhìn thấy lại hàng này là khi anh nhờ người khác mang đến tặng cô, nghe nói giá của nó chưa đầy một mét vuông đã là cả vạn tệ, thế mà chỉ trong khoảng không gian này có khoảng hơn chục cái.

May mà cô đã kịp trang điểm lại, tuy bộ váy công sở có vẻ chẳng ra thể thống gì khi ở giữa chốn xa hoa này, nhưng những mỹ phẩm được trang điểm trên mặt thì cũng có thể được coi là loại hàng cao cấp.

Trong khi Lương Duyệt cúi đầu suy nghĩ thì Trịnh Hy Tắc đã chọn xong món ăn. Anh luôn như vậy, không bao giờ hỏi lấy một câu xem cô muốn ăn gì, nhưng món nào mang lên cô cũng khó tìm được lý do để từ chối, vì vậy cô xũng đã quen với việc để anh tự quyết định.

"Đây là quà sinh nhật của cô." Giọng của Trịnh Hy Tắc thoảng đến tai Lương Duyệt.

Cô quay đầu lại, dưới ánh nến chập chờn, trên bàn là một chiếc hộp vuông xinh xắn.

Một phong cách rất độc đáo, với lớp viền vàng khảm trên nền tím. Anh đưa tay mở chiếc hộp ra, rồi kéo nó lên, đeo vào tay cô. Lúc ấy Lương Duyệt mới phát hiện ra, đó là một chiếc lắc tay rất tinh xảo, mỗi một mắt

https://thuviensach.vn

xích là một bông hoa có nạm kim cương, thật khó mà tả hết vẻ quyến rũ và sự tinh tế của nó.

Lương Duyệt ngẩng đầu lên, nói : "Chắc là đắt lắm, lần sau anh đừng tốn tiền như thế này nữa nhé."

Anh đáp : "Chỉ là thủy tinh thôi mà, đâu phải kim cương. Người phụ trách quầy nói rằng, những người sử dụng máy tính lâu, đeo nó thì sẽ giảm bớt được sự ảnh hưởng của bức xạ".

Lương Duyệt lập tức chê theo thói quen : "Như thế mà anh cũng tin à? Đó chỉ là lời nói dối thôi.

Trịnh Hy Tắc cười đáp : "Tôi cứ tưởng là sẽ lừa được cô nên đã mua đồ rẻ giả vờ là đồ tốt!"

Cô trừng mắt lườm anh. Thời gian chờ món ăn được mang tới mới làm cho người ta có cảm giác thèm ăn. Cô thở dài nói : "Ngày nào cũng phải nghiên cứu các hồ sơ vụ án, đến nỗi chẳng buồn ăn cơm nữa, nói gì nhớ tới ngày sinh nhật. Nếu biết được khi nào mình chết thì cũng quá tuyệt vời rồi."

Trịnh Hy Tắc rót cho cô một cốc rượu vang đỏ, đáp : "Việc của Trung Thiên nhiều đến thế hay sao?"

Trung Thiên có ba văn phòng cố vấn luật, Nghiêm Quy thuộc loại có quy mô nhỏ nhất, và vốn liếng cũng ít nhất. Nhưng kể từ khi ngón tay Lương Duyệt mang chiếc nhẫn mà Trịnh Hy Tắc đeo lên, thì hai cái miệng luôn há ngoác ra của hai văn phòng luật kia chỉ còn cách ngậm chặt miệng lại.

Rất nhiều, những ví dụ như vậy có rất nhiều. Phụ nữ có thể nhanh chóng thăng quan tiến chức, thì ngoài việc dựa vào năng lực vượt trội hơn hẳn nam giới cả mấy lần, thì phải còn dựa vào cả nhan sắc. Nhưng nhan sắc của Lương Duyệt lại thuộc loại bình bình, điều đó đã vượt ra ngoài dự liệu của

https://thuviensach.vn

bọn họ. Có lẽ, đó cũng chính là nguyên nhân khiến cho Trịnh Hy Tắc yên tâm bổ nhiệm cô. Rốt cuộc thì so với một minh tinh luôn tỏa sáng, một người vợ là luật sư sẽ càng có ích cho sự nghiệp của mình hơn. Chuyện mà bọn họ có thể làm để đối đầu với Nghiêm Quy, chỉ là cố gắng thâu tóm toàn bộ công việc, bài xích đối thủ để từ đó củng cố quyền lực của mình. Vì vậy mà Nghiêm Quy và Lương Duyệt cùng các cố vấn luật hàng ngày vẫn có thể lĩnh về một khoản tiền lương không nhỏ mà lại chẳng phải làm gì.

Lương Duyệt cười đau khổ : "Tôi đúng là một cố vấn luật sư ăn không ngồi rồi của Trung Thiên, hưởng lương mà chẳng làm gì. Tôi bận với những vụ án khác!"

"Nói cho tôi nghe xem nào!" Trịnh Hy Tắc liếc nhìn cô một cái rồi tiếp tục rót rượu.

"Thôi." Lương Duyệt đón lấy cốc rượu rồi uống cạn một hơi.

"Hôm nay là sinh nhật của cô nên tôi sẽ đáp ứng cho cô một nguyện vọng". Trịnh Hy Tắc nâng cốc lên chạm vào cốc của cô, rồi mỉm cười.

"Nguyện vọng? " Lương Duyệt hít một hơi thật sâu, nói : "Một nguyện vọng của Chủ tịch Hội đồng quản trị Trung Thiên thì to tới cỡ nào nhỉ?"

Anh nghiêng người dựa vào ghế, cổ áo sơ mi phanh ra, im lặng ngồi dưới ánh đèn mờ ảo.

"Tôi đã từng mơ có một chiếc nhẫn bằng thủy tinh rẻ tiền nhất, khoảng một trăm chín mươi lăm tệ. Đó là vào ngày sinh nhật tôi, tôi đã ngắm nghía nó cả nửa ngày mà vẫn không dám mua, bởi vì tôi lĩnh lương vào giữa tháng, đến cuối tháng thì phải trăn trở tính toán. Cuối cùng, chiếc nhẫn ấy đã bị người khác mua mất…"

"Cô muốn một chiếc nhẫn à?" Anh dốc cạn chỗ rượu trong cốc, hỏi.

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt ngừng lời trong giây lát, nhìn kỹ khuôn mặt của người bên cạnh dưới ánh nến.

Cô lại nhầm mất rồi. Người này là Trịnh Hy Tắc chứ không phải Chung Lỗi.

Đó là lần sinh nhật đầu tiên khi cô vừa tới Bắc Kinh, đối với những người mà mức lương chỉ có một ngàn tệ như họ, thì chiếc nhẫn giá hai trăm tệ quả là một món đồ xa xỉ, cho nên mong ước lúc đó của cô cũng biến thành nỗi khao khát không thể thỏa mãn được.

Sau đó, Chung Lỗi biết được mong ước ấy qua những trang nhật ký của cô. Anh đã chạy đi tìm khắp các cửa hàng trong thành phố, nhưng đáng tiếc là chiếc nhẫn ấy đã bị người khác mua mất từ lúc nào rồi, anh đành phải mua một chiếc khác, cũng với giá tiền như vậy và phải tiêu đến đồng tiền cuối cùng. Trong túi hai người chỉ còn lại có ba mươi tệ. Lương Duyệt đã đeo chiếc nhẫn đó và cùng Chung Lỗi chống chọi của một tuần. Anh đạp xe đi làm, cô thì cả đi lẫn về mất hai tệ, còn lại hai mươi tệ dành để mua thức ăn trong bảy ngày.

"Nhẫn ư ? Tôi đã có rồi. Chiếc nhẫn cưới đắt như vậy, cả đời tôi cũng không dám nghĩ tới, tôi còn đòi nhẫn làm gì nữa?" Lương Duyệt mỉm cười, cầm chai rượu lên rót thêm vào cốc cho anh, rồi cũng rót thêm cho mình.

"Thế còn nguyện vọng gì nữa?" Anh cố ý gợi chuyện.

Lương Duyệt nhấm nháp một chút thức ăn, uống hết chỗ rượu trong cốc, đầu óc cô bỗng trở nên rối bời, mắt cô như có một màn sương ở phía trước. Cô mỉm cười : "Ước muốn của tôi ư? Ước muốn của tôi là có một ngôi nhà thật to. Ước muốn của tôi là Nghiêm Quy và Trung Thiên mỗi ngày một phát triển. Ước muốn của tôi là mọi chuyện của anh luôn suôn sẻ."

"Thế còn cô thì sao?" Trịnh Hy Tắc nheo mắt, vẻ suy nghĩ và hỏi tiếp.

https://thuviensach.vn

"Tôi ư ? Những ước muốn của tôi đều đã thực hiện được rồi, và tất nhiên là tôi rất vui." Lương Duyệt nói.

"Trong ước muốn của cô có tiền?" Trịnh Hy Tắc mỉm cười rồi lại rót thêm rượu vào cốc cho cô.

"Có!" Lương Duyệt kéo dài giọng. "Tất nhiên là có, anh chính là người cung cấp cái ăn cái mặc cho tôi, có anh thì mọi sự đều thuận lợi như ý, và tất nhiên tôi cũng sẽ nhờ thế mà luôn gặp may mắn. Nếu như anh không vui, thì làm sao tôi được toại nguyện?"

Trịnh Hy Tắc không hề tỏ ra tức giận mà chỉ bình tĩnh quan sát Lương Duyệt đang có phần hơi mất bình tĩnh.

Có lẽ đã nhận ra mình hơi lỡ lời, Lương Duyệt cúi đầu uống rượu. Khi anh vươn người tới, cô không hề hay biết. Và rồi nụ hôn ấy lướt bên tai cô. Đôi môi anh rất lạnh, có lẽ là vì họ đã ngồi dưới chiếc điều hòa hoạt động quá lâu. Lương Duyệt không dám ngẩng đầu lên, chỉ còn cách để mặc anh vuốt ve.

Sau cùng anh hạ giọng nói : "Ít nhất tôi cũng có thể thỏa mãn một trong số những ước muốn của cô."

Lương Duyệt cụp mắt, chăm chú nhìn vào ngón tay của mình và gắng sức nói : "Tùy anh, tôi thì thế nào cũng được."

Anh kéo cô đứng lên, tấm đệm phía dưới rất mềm mại, cô phải cố mấy lần mới đứng dậy được, cánh tay vững chãi của anh đưa ra đỡ cô. Chính vì vậy cô càng không dám ngẩng đầu lên.

Thấy vậy, anh nói : "Cô rất thông mình, biết rõ khi nào nên đón nhận, khi nào thì nên từ chối. Cô cứ như thế khiên tôi rất muốn hôn cô."

Nghe vậy, cô cội lùi về sau một bước, vẻ cảnh giác lộ rõ trên khuôn mặt.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc thấy cô đã trở lại trạng thái bình thường bèn nói : "Như thế này mới đúng là Lương Duyệt mà tôi biết, vừa rồi tôi còn tưởng mình nhận nhầm người."

Để che giấu vẻ ngượng ngùng, cô cầm cốc rượu ở bàn lên và nói với anh : "Uống hết chỗ rượu này thì về nhà đi, tôi cò phải làm việc."

Anh cũng cầm cốc rượu của mình lên và nói : "Được thôi."

Chỗ rượu còn lại đã được uống hết rất nhanh. Lương Duyệt quay sang một bên và ngửa cổ uống cạn.

Sau đó họ người trước người sau bước ra khỏi nhà hàng, Trịnh Hy Tắc đã vi phạm quy định sau khi uống rượu không được lái xe, nhưng Lương Duyệt không ngăn anh, cô chỉ muốn mau chóng được về nhà. Về tới nơi, cô lập tức vào nhà tắm. Khi cô bước ra, tóc vẫ còn ướt, cô đã vội mở máy và bắt đầu làm việc. Một hồi sau, cô quay ra thì nhìn thấy Trịnh Hy Tắc vẫn ngồi đọc tài liệu trên ghế sô pha ở phòng làm việc.

Lương Duyệt gõ mấy chữ rồi ngẩng đầu lên hỏi : "Anh có việc gì à?"

"Không." Trịnh Hy Tắc không ngẩng đầu lên, trả lời với vẻ lạnh lùng.

Cô lại cúi đầu xuống tiếp tục công việc, nhưng không hiểu tại sao có một câu mà đánh tới bốn lần vẫn không xong, cô tức giận đập tay lên bàn phím, nhưng rồi lại ngẫm nghĩ, tức giận như vậy thì thật là vô lý. Cô kéo laptop lại tiếp tục làm việc, người ngồi trên chiếc ghế kia vẫn không tỏ ra thái độ gì.

Sau đó tâm trạng Lương Duyệt dần dần bình tĩnh trở lại, công việc cũng tiến triển tốt hơn, cô chẳng còn tâm trí nào để nghĩ tới anh nữa. Đầu cô cũng trở nên sáng suốt hơn, những tư liệu được chuẩn bị từ trước đều được cô vận dụng thành công vào phần biện hộ, phần kết thúc cũng rất hay, cô

https://thuviensach.vn

mỉm cười và lưu chúng lại rồi tắt máy. Lúc này, cô mới nhận ra là đã gần hai giờ đêm, nhìn qua bàn bên kia, anh đã tựa vào ghế và ngủ từ lúc nào.

Cô đến bên chiếc ghế, đứng nhìn anh và suy nghĩ.

Rất lâu, rất lâu…

Cuối cùng, cô khẽ thở dài, quay vào lấy tấm chăn mỏng định đắp lên cho anh. Nhưng đôi lông mi anh khẽ động đậy, cô do dự một chút rồi mới đắp chiếc chăn lên.

Có lẽ, họ không yêu nhau. Giữa hai vợ chồng cũng không cần đến sự rung động.

Có lẽ, mỗi người có một cuộc sống riêng, đó cũng là một kiểu hôn nhân.

Có lẽ…

Thẳng thắn, đó chính là điều quan trọng nhất. Để đối mặt với quá khứ, cần phải có dũng khí, nhưng để thẳng thắn thì còn cần nhiều dũng khí hơn.

Nhưng, giữa họ còn có một người, đó chính là lý do khiến họ không thể thẳng thắn với nhau được.

https://thuviensach.vn

Chương 36: Chuyện Năm 2006 (Phần 2)

Buổi sáng thức dậy, Lương Duyệt không nhìn thấy Trịnh Hy Tắc trên giường. Trên chiếc ghế phòng làm việc chỉ còn lại một chiếc chăn mỏng, còn người thì đã chẳng thấy đâu.

Ngẫm nghĩ thì thấy mình chẳng cần coi đó là một sự mất mát, nên cô chuẩn bị đi làm như bình thường.

Khi cô mặc xong quần áo, chuẩn bị đi xuống gác, thì thím Trần đã bày xong bữa sáng, nhìn những món ăn đủ màu sắc mà cô chẳng thấy đói bụng chút nào, vì thế cứ đi làm với cái bụng rỗng không.

Ánh mặt trời buổi sáng đã rất chói chang, cô đưa tay che mắt, bước tới chỗ có bóng cây, chuẩn bị vẫy xe. Trịnh Hy Tắc đã bảo cô thi bằng lái xe từ trước, nhưng cô bận tối mắt nên chẳng còn thời gian để học lấy bằng lái, huống chi hồi còn bé, đi xe đạp mà không có ngày nào là cô không bị va quệt.

Cho nên, để đảm bảo an toàn tính mạng, cô quyết định bắt taxi đi làm là tốt nhất, thuốc men ở Bắc Kinh rất đắt đỏ, tiền thuốc cho những lần va quệt chắc còn đắt hơn rất nhiều so với tiền đi xe.

Sáng ra, bụng đói, trời nóng, nhìn mãi đoàn xe qua lại mà chẳng thấy chiếc taxi nào, trong lòng cô không khỏi cảm thấy sốt ruột. Tính thời gian thấy thì chắc chắn là sẽ đi làm muộn giờ, cô vội vàng chạy tới ngã tư, nhưng cái dạ dày lép kẹp thì không sao thích ứng được. cô ngồi ở vạch sang đường và nôn thốc nôn tháo.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc cô đang nước mắt nước mũi chảy ròng ròng thì nghe thấy tiếng còi xe inh ỏi từ phía đối diện. Cô ngẩng khuôn mặt đầm đìa mồ hôi nhìn về phía đó thì thấy chiếc xe của Trịnh Hy Tắc đang đúng dưới đèn đỏ, còn anh thì đang nhìn điệu bộ khổ sở của cô với vẻ mặt vô cảm.

Nếu phải đổ gục trên đường, thì thà lên xe của chồng mình vẫn là hơn, vì thế Lương Duyệt bèn cố lê lết đến bên chiếc xe của Trịnh Hy Tắc, nhưng kéo mãi cũng không mở được cửa. Anh phải đẩy cửa từ phía bên trong, chờ cho cô ngồi vào anh mới hỏi: “Còn sớm như vậy, sao đã đi làm?”

“Buổi sáng mát mẻ hơn và đi làm cũng đỡ vất vả.” Mặt Lương Duyệt nhợt nhạt, cô lấy giấy ăn ra lau mồ hôi rồi đáp bằng giọng yếu ớt.

Trịnh Hy Tắc mím môi đưa tay lên vô lăng, một cú quay xe đột ngột khiến Lương Duyệt suýt nữa thì va vào cửa xe. Cô quay sang nhìn anh, vẫn không hề có ý giảm tốc độ, chiếc xe vẫn băng băng lao về phía trước. Anh không có một lời hỏi han cô.

Đúng vậy, nếu giữa hai vợ chồng đã không có tình yêu thì việc gì anh phải hỏi han cô?

Khi hai bên chỉ là bậc thang cho nhau trèo lên đỉnh của danh vọng thì mỗi người nhiều nhất cũng chỉ nghĩ tới việc chiếc thang ấy tồn tại được bao lâu, và có thể vươn tới đâu. Ai rỗi hơi mà lo đến việc chiếc thnag ấy ăn ngủ có ngon không, sắc mặt vì sao lại xấu thế?

Kiểu hôn nhân này hoàn toàn khác với kiểu hôn nhân vì tình yêu. Nếu đã lựa chọn rồi thì bây giờ có muốn khóc cũng chẳng thể khóc được nữa.

Vì thế, cô lặng lẽ dựa vào ghế, cố chịu đựng cái dạ dày đang cuộn lên. Cô biết rõ, nếu bây giờ mà mình mở miệng ra nói câu gì thì sẽ nôn ngay lập tức, mà như thế thì thật là tồi tệ.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc dường như chẳng hề để ý tới tâm trạng của cô, vẻ mặt anh vẫn lầm lì, anh mở một chiếc đĩa CD. Từ trong chiếc cát sét vang lên tiếng giai điệu của bài Casablanca chẳng hợp chút nào với khong khí đầy sức sống của một buổi sớm.

Giai điệu ấy khiến cho Lương Duyệt nhớ về kỷ niệm xưa.

Nếu là Chung Lỗi thì nhất định anh ấy sẽ kiểm tra thân nhiệt cô bằng cách áp sát trán mình vào, rồi sẽ cõng cô tới bệnh viện mặc cho cô bướng bỉnh không chịu, rồi trong lúc cô truyền nước, anh sẽ ngồi bên cạnh kể chuyện cười cho cô nghe và thỉnh thoảng thay túi nước chườm cho cô.

Hồi ấy, cô chỉ coi đó là những chuyện hết sức bình thường, nhưng giờ đây khi nhớ lại, trong lòng cô không khỏi dâng trào niềm xúc động và luyến tiếc.

Không phải tất cả đàn ông đều làm được những điều ấy, kể cả người mắm kề gối với mình. Chính vì thế mà mối tình đầu thường khiến cho phụ nữ nhớ suốt cuộc đời. Bởi vì sự dịu dàng của người đầu tiên ấy là điều mà người bên cạnh lúc này không có được.

Lương Duyệt cứ chìm trong những suy nghĩ mông lung như vậy, đầu cô dần dần gục xuống. Lần ốm này đến rất nhanh, chỉ mới có nửa buổi sáng thôi mà đầu cô đã đau như muốn vỡ tung ra. Cô nghĩ, chờ sau khi tới Nghiêm Quy rồi, cô sẽ bảo Doanh Doanh đi mua thuốc gì đó để uống, hoặc cô sẽ tự mình tới bệnh viện để khám, nếu cứ để tình trạng này kéo dài đến ngày mở phiên tòa thì chắc chắn công việc sẽ bị ảnh hưởng.

Chiếc xe đột ngột dừng lại, đầu cô bị va vào chiếc thành ghế phía sau. Cô cố tháo đôi găng tay ra, đưa ngón tay tìm chỗ mở cửa xe, nhưng một hồi lâu sau vẫn không thấy đâu.

“Cô ngồi yên đấy đi”, Trịnh Hy Tắc nói.

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt đáp: “Không cần đâu, anh cứ đi đi. Lên đến nơi, chỉ cần uống chút nước là ổn thôi.”

Trịnh Hy Tắc vẫn không thay đổi nét mặt, mở cửa xe bước xuống rồi đi sang chỗ cô ngồi, mở cửa xe và ôm cô vào lòng. Lương Duyệt cố mở mắt và nhìn, dưới ánh nắng rực rỡ là bệnh viện Hiệp Hòa. Anh ta lái xe đến đây thật.

“Thực ra không cần phải như thế này, chỉ vì thời tiết nóng quá nên khó chịu một chút thôi.”

Anh không nghe cô giải thích, mà cứ bế cô đi về phía trước. Lương Duyệt chau mày nói: “Vẫn chưa đóng cửa xe.”

Trịnh Hy Tắc dừng bước, nhìn người phụ nữ trong lòng mình đáp: “Người bệnh mà vẫn còn chú ý tới những chuyện đó sao?”

“Chỉ có những người có tiền mới không chú ý tới những điều này. Mấy trăm nghìn tệ chứ ít gì đâu, đừng có mà làm mất nó đấy.” Lương Duyệt mỉm cười một cách yếu ớt, coi như một câu đùa.

“Tôi đóng nó rồi, cô không nghe thấy thôi.” Anh trả lời chắc chắn như không có chuyện gì.

“Rõ ràng chưa đóng mà lại!” Không hiểu vì sao bỗng nhiên cô nổi giận, rõ ràng anh ta đang nói dối, thế mà lại đáp bằng cái giọng như không có chuyện gì xảy ra, điều đó chứng tỏ anh ta không hề coi cô ra gì!

“Tôi đóng rồi”, Trịnh Hy Tắc lạnh lùng đáp.

Lương Duyệt vùng khỏi tay Trịnh Hy Tắc, quay đầu lại nhìn, cánh cửa chiếc xe màu đen rõ ràng vẫn đang mở toang, cô quay sang chất vấn anh: “Thưa anh Trịnh, anh có coi tôi là vợ của anh không? Vì sao chuyện gì anh cũng cứ nói dối tôi thế?”

https://thuviensach.vn

“Lương Duyệt, cô bình tĩnh hơn chút đi, trước hết là phải đi khám bệnh đã!” Trịnh Hy Tắc không muốn tranh cãi với cô nên cố nén giọng.

Lương Duyệt quay lại mỉm cười, nhưng giọng nói thì lại lạnh lùng cực độ: “Tôi bị ốm thì sao? Có liên quan gì đến anh? Rõ ràng anh nhìn thấy tôi ngồi nôn đến khổ sở ở ngã tư, thế mà chẳng buồn hỏi han lấy một tiếng. Anh đúng là đồ máu lạnh. Cứ coi như chúng ta chỉ ký kết hợp đồng với nhau đi, nhưng anh cũng không đến nỗi một câu hỏi han cũng không có như thế. Đến nguyên tắc làm người tối thiểu mà anh cũng không hiểu!”.

Lương Duyệt không hiểu rốt cuộc mình như thế nào nữa, tự nhiên cô thấy chán ghét cái kiểu cố tỏ ra tình cảm âu yếm nhau trước mặt người khác của anh. Cô rất cần có một người đàn ông bình thường, một người đàn ông thực lòng thương yêu cô. Tuy biết rõ cuộc hôn nhân này vốn chỉ là một cuộc trao đổi, nhưng kh bị ốm, cô lại rất muốn được anh quan tâm chăm sóc, dù chỉ một câu hỏi han cũng sẽ khiến cho người đang bị ốm như cô cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

“Tôi cảnh cáo cô, không nên gây sự vô cớ như vậy. Đây là bệnh viện, hơn nữa cũng là lần đầu tiên tôi đưa cô tới đây, cô còn muốn gì nữa hả?” Trịnh Hy Tắc túm chặt lấy tay cô, mạnh tới nỗi cô cảm thấy rất đau.

Cô rút tay về, một cái tát giáng xuống, nhưng anh không tránh, vì thế nó giáng đúng váo mặt anh. “Trịnh Hy Tắc, dù tôi có là con chó thì anh cũng phải nuôi cho tử tế, tôi mới vẫy đuôi mừng anh được. Anh cũng đừng có quá đáng như thế!”

“Quá đáng? Lương Duyệt, rốt cục là ai quá đáng đây? Bây giờ cô nổi đóa lên là vì tôi không chăm sóc quan tâm tới cô như người trong tưởng tượng của cô đúng không? Cô nhớ đến anh ta, tôi không quan tâm, nhưng tôi nói cho cô biết, đừng có so sánh tôi với anh ta. Tôi là chồng cô, còn anh ta chẳng là gì cả, vì thế không cần phải so sánh. Còn nữa, đây là quà sinh nhật anh ta gửi cho cô!”

https://thuviensach.vn

Một chiếc hộp bóng loáng được ném vào tay Lương Duyệt lúc đó đang sững người ra. Cô bỗng ý thức được điều gì đó, bèn ôm chặt chiếc hộp vào lòng, dường như mọi hơi sức của cô đều đã bị cạn kiệt, cô cắn chặt môi, nhắm nghiền đôi mắt lại.

Đó là một món quà đến muộn. Cũng có thể, thực ra nó không đến muộn, mà chỉ là cô không biết mà thôi.

Cô cũng đã làm một chuyện ngu ngốc nhất, so sánh Trịnh Hy Tắc với Chung Lỗi, và rút ra được một điều không hề có lợi cho Trịnh Hy Tắc cho tình hình trước mắt.

Trịnh Hy Tắc không giống Chung Lỗi.

Hai người cứ đứng như vậy, vẻ mặt của anh trông thật khó coi, vẻ mặt của mình chắc chắn còn khó coi hơn nhiều.

Cuối cùng, cô thở dài một tiếng rồi nói: “Thưa chủ tịch Trịnh, đã làm phiền anh rồi. Tôi có thể tự mình khám bệnh, cũng có thể tự mình trở về Nghiêm Quy, xin anh hãy về đi.”

Anh nhìn cô lạnh lùng, giọng nói không còn chút dịu dàng nào. “Luật sư Lương, nếu cô đã vạch ranh giới rõ ràng như vậy thì tôi cũng muốn nói với cô một câu rằng, lần sau, trước khi chỉ trích người khác thì hãy nghĩ xem mình là ai đã.”

“Ờ, tôi biết rồi.” Lương Duyệt từ từ đứng dậy, ôm chiếc hộp trong tay, đi về phía cửa chính, thái độ của cô vô cùng cung kính, thậm chí còn hơn cả một nhân viên với đến nhận việc.

Trịnh Hy Tắc cảm thấy trong lòng thắt lại. Anh bèn nói: “Cứ đi như thế à? Không lẽ cô quên mất cô còn là vợ của người khác nữa?”

https://thuviensach.vn

Cô quay lưng về phía anh, cảm thấy chua chát đáp: “Không quên, hơn nữa tôi còn phải cảm ơn chủ tịch Trịnh rất nhiều, vì anh đã nhắc tôi nhớ ra mình đã leo lên cái vị trí này như thế nào.”

Bước chân hiên ngang của cô bỗng nhiên nhũn xuống, chẳng còn chút sức lực. Cô tự nhủ, bây giờ nhất định không được ngã, vì như thế sẽ chẳng còn chút tự tôn nào nữa. Cô còn tự bảo mình, hãy nhìn đi, ngốc chưa? Tối hôm qua mình đã nghĩ rất thông suốt rằng, hôn nhân không có tình yêu vẫn có thể tiếp tục, nhưng đáng tiếc là có người không nghĩ như vậy. Hôn nhân là hôn nhân, công cụ vẫn chỉ là công cụ.

“Lương Duyệt” Trịnh Hy Tắc gọi giật lại từ phí sau, tiếng gọi ấy cũng chứa đựng đầy sự mệt mỏi. “Cái vị trí Trịnh phu nhân ấy từ trước đến nay chưa bao giờ là vật trao đổi cả.”

“Vâng.” Lương Duyệt vẫn không dừng bước.

“Lương Duyệt, nếu cô muốn được giải thoát, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể buông tay”, anh nói tiếp.

Trịnh Hy Tắc đang tức giận, đó chỉ là cách nói năng thiếu suy nghĩ của anh sau những phút tranh cãi.

Cô biết, nhưng cuối cùng vẫn không sao cầm cự được nữa, không còn sức lực, cô đành đổ gục xuống.

Cảm giác khi ngã xuống đất rất nhẹ nhõm. Đó là cảm giác được vứt bỏ tất cả, chẳng cần phải nghĩ ngợi điều gì nữa. Có lẽ chỉ khi đến gần cái chết người ta mới có thể quyết định từ bỏ, và thật tuyệt vời khi không còn bất cứ sự trói buộc nào.

Trịnh Hy Tắc cũng vậy, Chung Lỗi cũng thế, chẳng cần phai lo tới những chuyện rắc rối, phức tạp nữa. Cho dù tương lai có xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ không còn phải tự trách mình và cảm thấy day dứt nữa.

https://thuviensach.vn

Những giọt lệ cố kìm nén trong mắt cuối cùng đã có thể mặc sức trào ra, lòng cô cũng dần dần lắng dịu lại. Cô rất muốn nói một vài câu gì đó, nhưng không sao thốt thành lời, vì thế mà cứ mím chặt miệng.

Trong khoảnh khắc ấy chìm vào cơn mê, Lương Duyệt mơ màng nghe thấy tiếng ai đó khẽ nói bên tai cô: “Xin lỗi”. Âm thanh ấy rất trầm, chỉ như một cơn gió thoảng qua.

Hà tất phải như thế?

Trên thế gian này, cuối cùng thì ai có lỗi với ai đây?

Cô cảm thấy rất mệt, ôm chặt chiếc hộp trong lòng, cô chìm vào giấc ngủ nặng nề, khóe miệng vẫn thoảng một nụ cười buồn.

Yêu một người thật khó. Đối diện với hai người đàn ông lại càng khó khăn hơn.

https://thuviensach.vn

Chương 37: Chuyện Năm 2006 (Phần 3)

Cãi thì cứ cãi, còn tiêm vẫn cứ tiêm. Đến ngày mở phiên tòa, Lương Duyệt quyết định bỏ kim tiêm truyền dịch trên người, trốn khỏi bệnh viện.

Cái kiểu bất chấp cả mạng sống của Lương Duyệt khiến cả Hàn Ly cũng thấy sợ, vì thế khi đưa hồ sơ cho cô, anh đã chỉ vào mũi cô nói : "Tôi phải nhắc cô, nếu cô mà ngã xuống tại phòng xử án thì sẽ lập tức có người đến gỡ biển văn phòng Nghiêm Quy ra đấy. Hậu quả của việc đó rất nghiêm trọng, cô phải chịu trách nhiệm.”

Lương Duyệt mỉm cười một cách yếu ớt, đấm khẽ vào ngực anh : “Đừng đùa nữa, ai tháo biển của ai còn chưa biết đâu, chưa biết chừng chúng ta lại tới tháo biể của Trung Thiên cũng nên”.

“Cô đúng là điển hình của người ăn cây táo tào cây sung đấy, Trịnh Hy Tắc cũng không quan tâm tới việc này à?”, Hàn Ly nói khích.

Nghe nhắc đế cái tên ấy, nét mặt Lương Duyệt bỗng trở bên lạnh lùng, cô cụp mắt xuống, mỉm cười thay cho câu trả lời.

Hôm đó cô bị ngất là vì bị hạ đường huyết, lại thêm bị say nắng. Trịnh Hy Tắc không nghe thấy lời căn dặn của bắc sĩ là cô phải nằm lại viện hai ngày. Đây vốn có thể coi như một cơ hội rất tốt để hàn gắn tình cảm, nhưng vì bận bịu với công việc ở Trung Thiên nên anh đã rời đi và bỏ lỡ cơ hội đó.

Thực ra, cũng không thể coi là một cơ hội. Thậm chí Lương Duyệt không dám chắc rằng mình thật sự muốn tăng cường sự hiểu biết lẫn nhau trong quan hệ vợ chồng hay không nữa.

https://thuviensach.vn

Suy cho cũng thì việc bị người khác làm tổn thương và giữ mãi điều đó trong lòng không phải là phong cách từ trước tới giờ của cô. Một người khi đã bình tĩnh xử lý vấn đề như vậy thì cô chỉ còn cách phối hợp.

Hàn Ly thấy cô không thực sự vui vẻ nên cũng không bàn tới chủ đề đó nữa, nhưng anh vẫn dặn : “Vậy thì cô cứ đi đi, khi về hãy bảo Doanh Doanh gọi điện cho tôi. Nếu có chuyện gì thì tôi sẽ lái xe tới đón cô.”

Lương Duyệt cười, đập đập vào chiếc cặp tài liệu, đáp : "Ông chủ cứ yên tâm, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Hàn Ly vỗ vão vai cô thay cho lời khích lệ, rồi quay người đi lấy xe. Khi anh ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Trịnh Hy Tắc trong bộ đồ màu đen đang đứng cạnh chiếc xe đỗ bên kia đường. Hàn Ly cười, ra vẻ đã hiểu ý, sau đó quay lại nói với Lương Duyệt : "Chủ tịch Trịnh nhà cô không yên tâm nên đến thăm cô kìa." Vừa nói anh ta vừa hất hàm về phía đối diện.

Lương Duyệt liếc nhanh một cái về phía bóng người đó rồi ngây người ra. Doanh Doanh đứng phía sau cô, nói : "Luật sư Lương, em thấy sắc mặt của chị không được tốt."

Lương Duyệt hít một hơi thật sâu đáp : "Doanh Doanh, em đi sang hỏi anh ta xem đến đây có việc gì không?"

Doanh Doanh cảm thất rất khó xử, do dự một lát thì cô cũng chạy sang phía bên kia đường. Lương Duyệt nhìn theo sau lưng Doanh Doanh, dưới ánh nắng, cô cảm thấy ánh mắt mình rất đau, vì thế rời mắt sang chỗ khác. Doanh Doanh sang đó một lát rồi quay trở về, tay cầm theo một túi giấy căng phồng.

Lương Duyệt nhìn và đoán không có chuyện gì nên quay người chậm rãi đi lên. Doanh Doanh thở hổn hển chạy theo sau, nói : “Vừa rồi anh Trịnh bảo, công ty của anh ấy có một vụ sát nhập, hy vọng chị có thể tới xem xét, đây là bản kế hoạch.”

https://thuviensach.vn

"Ừ", nét mặt Lương Duyệt vẫn không hề thay đổi, vẫn nghiêm nghị thâm trầm, bước chân vững chãi như cũ.

Doanh Doanh quan sát với vẻ sợ sệt và lo lắng, thấy Lương Duyệt không có phản ứng gì, bèn nói tiếp : "Anh Trịnh còn nói…"

"Nói gì?", vẻ mặt Lương Duyệt hơi sa sầm lại, cô dừng bước vẻ dửng dưng.

Doanh Doanh bước tới đáp : "Là chuyện, anh Trịnh bảo, hãy dặn luật sư Lương đứng ở ngoài nắng lâu quá."

Lương Duyệt liếc nhìn Doanh Doanh một cái, dừng bước chừng nửa phút, sau đó lại tiếp tục bước lên bậc thang, rồi đưa thay đẩy cánh cửa tòa án. Làn không khí mát lạnh từ điều hòa thổi tới, Lương Duyệt nhường lối cho Doanh Doanh rồi nhân lúc đưa tay đóng cửa lại, cô nhìn sang phía bên kia đường, bóng người mặc áo đen cũng chiếc xe đã không còn ở đó.

Doanh Doanh thấy cô dừng lại ở cửa thì không hiểu, bèn hỏi với vẻ tò mò : "Luật sư Lương, chị quên thứ gì hay sao?"

Lương Duyệt quay lại, nghe thấy câu hỏi, vội bước về phía trước, đáp : “Không. Chỉ nhìn xem anh Hàn Ly đã đi chưa thôi, tôi định nhờ anh ấy xem giúp cô vụ cổ phần của Lập Vụ.”

"Anh ấy đi rồi, em vừa thấy anh ấy đi về phía Đông." Doanh Doanh chỉ về phía bên phải, ánh mắt Lương Duyệt hơi tối lại đáp : "Ừ, tôi cũng nhìn thấy rồi. anh ta thật là, đi cũng chẳng chào lấy một tiếng."

Tháng Tám bố mẹ Lương Duyệt sẽ tới Bắc Kinh.

Ngày cưới, Lương Duyệt không có bố mẹ ở bên, đó luôn là điều khiến cô cảm thấy tiếc. Cho dù cuộc hôn nhân ấy là thật hay giả, nhưng việc

https://thuviensach.vn

không có mặt bố mẹ, bạn bè và người thân trong ngày hôm đó khiến cô có cảm giác thiếu vắng một thứ gì đó.

Vì thế, trước khi bố mẹ tới, cô và Trịnh Hy Tắc đã bàn bạc với nhau, mỗi người một việc, sắp vếp lịch trình, chỗ ăn chỗ ở đâu vào đấy, chẳng khác gì chuẩn bị đón tiếp khách nước ngoài. Gần đến ngày cuối, Lương Duyệt còn không quên bổ sung một câu : "Nếu anh bận thì một mình tôi đưa bố mẹ đi chơi cũng được. Thời gian này công việc của Trung Thiên cũng rất nhiều, anh không cần phải tới đâu."

Trịnh Hy Tắc ngẩng đầu lên khỏi bản lịch trình, chau mày : “Không sao, tôi cũng không bận đến như thế.” Không khí sau đó có phần hơi gượng gạo, cô cũng không nói gì thêm nữa. sau cùng, anh nói : “Bố cô có uống được rượu không ?”

Lương Duyệt gật đầu : "Tửu lượng của tôi được di truyền từ cả bố lẫn mẹ. Cả hai người đều uống rượu rất giỏi."

"Ồ, thế thì tôi rõ rồi." Trịnh Hy Tắc cầm bút lên, viết thêm gì đó lên bản lịch trình. Lương Duyệt nói : "Có chuyện này…", nhưng nhìn thấy anh đang cúi đầu xuống, cô lại bảo : "Thôi".

Cô đứng dậy định đi, Trịnh Hy Tắc quay lại nhìn cô, ánh mắt anh khiến cô có thêm dũng khí, cô do dự một lát rồi cất lời : "Tôi muốn nói với anh điều này, hai ngày nữa gặp mặt, hãy cứ gọi bố mẹ tôi là bố mẹ, người già thường cả nghĩ. Chỉ có chuyện này thôi, không có gì nữa đâu."

Khi nói câu này, cô có vẻ rất căng thẳng, tay cô bám chặt vào bậu cửa, các đốt ngón tay đểu ửng đỏ cả lên, điều đó chứng tỏ mức độ chú trọng của cô đối với chuyện này như thế nào. Trịnh Hy Tắc cau mày hoi : "Như thế là có ý gì?"

“Tuy hiện tại chúng ta chỉ có quan hệ hợp tác, nhưng bố mẹ tôi thì chắc chắn mong muốn được nhìn thấy chúng ta thân mật hơn. Nhất là ở quê tôi

https://thuviensach.vn

lại rất coi trọng những nghi lễ ấy. Bố mẹ tôi là người tương đối bảo thủ, không thể nào chấp nhận được những chuyện như thế này. Tôi nghĩ, tốt hơn cả là chúng ta cứ cố gắng làm như một cặp vợ chồng bình thường, để các cụ nghĩ rằng hôn nhân của chúng ta không có vấn đề gì, như thế các cụ sẽ yên tâm hơn.”

“Tôi có nói không gọi bố mẹ đâu?”, Trịnh Hy Tắc quay mặt lại, hỏi.

Lương Duyệt cứng lưỡi. Từ đầu chí cuối, chỉ có cô nghĩ rằng anh không gọi như thế mà thôi.

Thôi được rồi, cô thừa nhận mình đã đem bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, cô bèn gật đầu, nói tiếp : "Tôi còn có chuyện này muốn nói với anh".

"Được, nói đi!", anh lấy ra một điếu thuốc, châm lửa rồi kẹp nó giữa các ngón tay.

"Trước đây tôi có bạn trai, anh cũng biết rồi đấy. Nhưng căn nguyên câu chuyện giữa chúng tôi thì có thể anh chưa biết."

Lương Duyệt đứng dựa vào khung cửa, di ngón tay vạch lên tường từng nét, từng nét một. Cô không muốn nói, nhưng ngày bố mẹ tới Bắc Kinh mỗi ngày một đến gần, nếu không nói ra thì sợ rằng cũng không giấu được anh nữa. Chuyện năm xưa ầm ĩ như vậy, đến bây giờ thì lại kết hôn với người khác, có thể đoán được bố mẹ sẽ rất khó chấp nhận. Mà cứ cho là bố mẹ cô có thể chấp nhận đi nữa thì trong câu chuyện cũng không thể không nhắc lại chuyện cũ, mà như vậy đối với anh là một việc thiếu tôn trọng. Cho nên, suy nghĩ mãi, cô quyết định sẽ tự mình nói ra trước để anh biết mà chuẩn bị tinh thần, cũng là để tránh lỡ miệng khiến bố mẹ cô biết được sự thật.

“Sau đó thì sao ?” Anh tựa người vào ghế với vẻ lười biếng, hỏi một câu, nét mặt vẫn không thay đổi.

https://thuviensach.vn

Nhưng, đúng đến lúc cần phải nói thật thì Lương Duyệt ngừng lời.

Hai người im lặng, không ai tỏ ra nôn nóng.

"Hồi còn ở quê tôi đã từng đính hôn, vì mối quan hệ với bạn trai trước nên đã chia tay, sau đó tôi một mình lên Bắc Kinh và từ đó ở cùng với anh ấy. Bố mẹ tôi vốn cũng đã đồng ý cho tôi qua lại với anh ấy, nhưng cuối cùng thì chúng tôi vẫn chia tay. Bây giờ anh ấy đang ở nước ngoài, tôi cũng đã kết hôn, chuyện là như vậy." Lương Duyệt cố gắng kể lại những chuyện mình đã trải qua bằng những lới lẽ ngắn gọn, súc tích nhất. Nói xong, cô cúi đầu nhìn xuống chân mình, chờ xem cơn giận dữ của anh.

Anh hỏi bằng một giọng lãnh đạm : "Là Chung Lỗi phải không?"

Lương Duyệt không hề thấy ngạc nhiên khi Trịnh Hy Tắc biết đến cái tên này. Bởi vì, trên lớp vở bọc của món quà hôm ấy có viết rất rõ cái tên đó, vì thế cô gật đầu rồi lại tiếp tục im lặng.

"Tôi biết rồi", anh nói.

Lương Duyệt ngẩng đầu lên, liếc nhìn ah, thấy vẻ mặt anh không hề thay đổi, vẫn đang chăm chú nhìn vào bản lịch trình như không có chuyện gì xảy ra. Anh hỏi : “Cô nói xem, có nên đi Vạn Lý Tường Thành không ?”

Sợ Trịnh Hy Tắc biết mình đang nhìn trộm, Lương Duyệt lập tức đưa mắt về, vội đáp : "Trời nóng lắm, đừng đi nữa."

"Bố mẹ tới đây được một lần không phải là chuyện dễ dàng, cứ đi là hơn, chỉ cần chúng ta chuẩn bị kỹ một chút là được." Anh vẫn cúi đầu, trong lòng Lương Duyệt bỗng cảm thấy một tình cảm rất ấm áp đang dâng trào.

Cách xưng hô của anh cuối cùng đã thay đổi. Cho dù là vì điều gì đi chăng nữa thì ít nhiều nó cũng mang lại cho cô đôi chút an ủi.

https://thuviensach.vn

Khi Lương Duyệt cùng Trịnh Hy Tắc đi đón bố mẹ, trong lòng cô vẫn không khỏi gợn lên chút lo âu.

Cách ăn mặc của Trịnh Hy Tắc thực sự khiến cho cô cảm thấy khó xử, tuy là do yêu cầu của công việc, nhưng nó quá công thức. Giữa thời tiết tháng Tám, thế mà anh vẫn comple, cà vạt, giày da, nhìn đã thấy nóng nực. Ở Trung Thiên còn có điều hòa, trong xe cũng còn mát, nhưng anh đã quên mất là ở bến tàu Bắc Kinh thì không hề có điều kiện tốt như thế.

Vì vậy, cô nói với anh : "Hay là anh cứ ở trong xe, để tôi ra đón bố mẹ?"

Anh không trả lời, nhưng vẫn đứng cùng cô ở cửa ra để chờ.

Khi bố mẹ xuất hiện ở cửa, Lương Duyệt đã rất muốn khóc. Trải qua rất nhiều chuyện, vốn dĩ cô đã không còn cảm thấy tủi thân nữa, nhưng giống như đứa trẻ xa nhà, cứ muốn sà vào lòng bố mẹ nhõng nhẽo, để bố mẹ biết rằng mình không ổn, cô cũng không sao kìm được những giọt nước mắt và nỗi nhớ của mình.

Dáng người bố cô rất cao, thế mà Trịnh Hy Tắc còn cao hơn ông một chút. Thấy Lương Duyệt bước nhanh lên đón, anh cũng rảo bước theo sau. Cô quay lại, kéo vạt áo anh với vẻ ngượng ngùng và giới thiệu với bố : "Bố, anh ấy là Trịnh Hy Tắc, người… mà con kết hôn."

Mẹ Lương Duyệt mỉm cười gật đầu, rồi đập khẽ vào bàn tay đang kéo vạt áo của Trịnh Hy Tắc của cô, nói : “Con bé này, chẳng biết nói năng gì cả. Con là Tiểu Trịnh phải không ? Chào con.”

Trịnh Hy Tắc là người rất biết cách ứng xử trong những tình huống như thế này, anh đón lấy túi hành lý đáp : "Bố, mẹ, chúng ta về nhà trước đã, nghỉ ngơi một lát rồi đi ăn cơm."

Bố mẹ Lương Duyệt mặc dù không đồng ý với đám cưới nhanh như chớp của con gái. Nhưng dù sao vuốt mặt vẫn phải nể mũi. Huống hồ xét cả

https://thuviensach.vn

về ngoại hình lẫn phẩm chất, Trịnh Hy Tắc cũng rất được, và hơn cả là, hai người cũng chẳng có cách gì để đem anh ra so sánh với Chung Lỗi, người mà họ chưa từng biết mặt. Cách ứng xử rất có lễ nghĩa cũng đã giúp anh giành thêm điểm từ họ.

Mẹ Lương Duyệt kéo cô đi lùi lại phía sau và khẽ hỏi : "Thời tiết thế này, nó mặc nhiều quần áo như vậy mà không thấy nóng sao?"

Lương Duyệt cố nén cười, đáp : "Có lẽ là thần kinh anh ấy có vấn đề."

"Cái con bé này, sao lại chẳng biết lớn bé gì thế ? Chỉ ăn nói bừa bãi thôi." Mẹ cô tát yêu vào má con gái, Lương Duyệt vội làm ra vẻ đoan trang, hiền thục.

Trịnh Hy Tắc ra bãi đỗ lấy xe, sau đó cho hành lý vào trong cốp xe. Mẹ của Lương Duyệt đẩy con gái, ý bảo cô giúp anh, nhưng cô chỉ luống cuống chân tay, đứng bên cạnh. Vừa cho những túi hành ký vào trong cốp xe, anh vừa quay sang nói với cô : "Cô giống bố, nhưng khuôn mặt lại giống mẹ. Hồi trẻ chắc bà rất đẹp."

Lương Duyệt khẽ đáp : "Cảm ơn".

Anh nhìn cô đang cúi đầu tủm tỉm, đột nhiên cười và nói : “Thần kinh của tôi có vấn đề à? Chẳng phải cô đã nói rằng, ở quê cô, lần đầu tiên con rể gặp mặt bố mẹ vợ thì phải ăn mặc cho chỉnh tề còn gì?”.

Lương Duyệt đáp : "Ăn mặc chỉnh tề thì cũng phải tùy vào hoàn cảnh. Trời nóng ba mươi lăm độ mà anh vẫn comple, cà vạt thì đúng là thần kinh có vấn đề."

Anh không để ý đến những lời chế nhạo của cô nữa, mà quay người đi về phía trước, mở cửa xe và bước lên, cô cũng ngồi vào ghế phụ lái. Anh quay đầu lại nói : "Tiểu Duyệt rất bướng bỉnh, cô ấy thường xuyên bỏ bữa sáng đấy ạ."

https://thuviensach.vn

Tiểu Duyệt? Cô đưa mắt liếc sang ngang nhìn anh, tự nhiên cảm thấy buồn nôn.

"Như thế không được, sao con lại bướng bỉnh như vậy ? Đúng là con làm người khác lo lắng quá đấy!" Mẹ Lương Duyệt giận dữ mắng, còn bố cô thì nói :" Đừng nói chuyện nữa, tập trung lái xe đi."

Trịnh Hy Tắc và Lương Duyệt đều quay đầu lại, khi bắt đầu cầm tay lái, anh cố ý vuốt ve tay cô, khẽ véo một cái, rồi cười.

Ngồi phía sau là bố mẹ mình, nên dù Lương Duyệt có to gan đến mấy cũng không dám kháng cự, cô chỉ còn cách để cho anh chiếm phần hơn, còn mình thì đỏ bừng mặt.

Thực ra, như thế cũng đâu có gì là không tốt đâu cơ chứ. Trong con mắt bố mẹ cô thì họ là đôi vợ chồng mới cưới, có vuốt ve, âu yếm nhau một tí cũng là chuyện thường tình.

Tiếp sau đó, thử thách mà Trịnh Hy Tắc phải đối mặt quả là hiếm thấy từ trước đến nay.

Bố Lương Duyệt là người kiệm lời, khi ăn cơm, trên bàn ăn cũng chỉ có thêm hai chai rượu trắng.

Đó là loại rượu một trăm năm, năm mươi sáu độ.

Lương Duyệt thầm kêu lên, chết rồi, cô không biết rõ tửu lượng của Trịnh Hy Tắc, có mấy lần đi uống rượu nhưng chưa bao giờ cô thấy anh say, nhìn thì có thể biết ngay. Thử thách đầu tiên với anh sẽ là uống rượu. Mà với tửu lượng của bố cô, thì dù là một lít rưỡi rượu cũng không có vấn đề gì, nhưng với Trịnh Hy Tắc thì khó mà biết được.

Giữa ngày hè nóng nực mà uống rượu năm mươi sáu độ thì đã là một cự hình, mà thái độ của bố còn kỳ cục hơn, đó là thử tửu lượng của con rể.

https://thuviensach.vn

Chính vì vậy chưa ăn được mấy miếng thì vòng một đã bắt đầu. Trịnh Hy Tắc rót rượu ra chén rồi đưa lên mời: "Bố, mẹ, trong ngày cưới con đã không có cơ hội mời rượu bố mẹ, đó là lỗi của con. Chén này con xin được chuộc lỗi với bố mẹ." Nói xong, anh uống cạn một hơi.

Lương Duyệt nhìn thấy chén đầu tiên có vẻ không thấm tháp gì cới anh, nên cũng thấy yên tâm hơn. Với cái cách thể hiện lúc này thì cũng có thể thấy, tửu lượng của anh cũng không đến nỗi tồi.

Hết chén này vơi lại đến chén khác đầy, còn Lương Duyệt thì cứ bị mẹ giữ chặt lấy, hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, khi cô quay lại nhìn thì hai chai rượu chỉ còn là hai chiêc vỏ chai rỗng không. Cô vừa lơ là một chút, bố cô lại gọi người phục vụ mang tới hai chai khác, lúc ấy cô mới ý thức được mức độ căng thẳng của tình hình.

Nhưng khi cô đưa mắt sang nhìn Trịnh Hy Tắc thì anh tỏ ra vẫn rất thoải mái, thậm chí còn có vẻ rất tự nhiên nữa, anh đón chai rượu rồi rót vào chén cho bố Lương Duyệt với vẻ rất cung kính, nụ cười trên môi anh dưới ánh đèn càng tỏ vẻ thành thật.

Mẹ Lương Duyệt vươn người, khẽ thì thầm vào tai cô : "Thằng bé này có phong cách uống rượu rất được. Con cứ yên tâm đi, bố con sẽ không để nó say đâu."

Lương Duyệt không biết nói sao, chỉ còn biết cười, rồi thò tay xuống gầm bàn, kéo vạt áo của Trịnh Hy Tắch, nói : “Hay là để em uống đỡ anh chén này ?”

Bố cô chau mày : "Đàn ông uống rượu, con xen vào làm gì?"

Lương Duyệt cười ngượng nghịu, khẽ đá vào chân Trịnh Hy Tắc dò hỏi, ai ngờ, anh nghiêng mặt cười và nói với cô : “Đừng lo, nhạc phụ đại nhân đang muốn thử anh thôi.”

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt thấy rất giận, cô từ bỏ luôn ý định chia sẻ của mình. "Em có sợ gì đâu, nếu bố em mà gọi thêm một chai nữa, em dám chắc anh sẽ say."

Đột nhiên anh đưa tay ra, Lương Duyệt sững người, đưa mắt lén nhìn sang phía đối diện, nhưng anh đã đưa cánh tay lên ngang ngực cô, giúp cô sửa lại cổ áo, đồng thời nói : "Em xem lại mình đi kìa, chuyện này anh đã nói mấy lần rồi mà vẫn không nghe".

Dưới ánh đèn, ánh mắt, nụ cười của anh thật rõ ràng, tất cả đều chân thật.

Lương Duyệt vẫn phải mỉm cười theo động tác của anh, tuy nhiên trong lòng cảm thấy càng khó hiểu.

Anh mượn rượu để giả vờ như vậy ư? rõ ràng biết trước mặt là bố cô, thế mà vẫn còn tỏe ra âu yếm và quan tâm đến cô, như thế có khác gì diễn trò đâu, lại còn làm như thật nữa chứ!

Thấy cô ngây người ra, anh cầm đôi đũa nhét vào tay cô, ý giúc ăn cơm. Lương Duyệt thực sự không thể nào đoán được thái độ của bố mẹ qua ánh mắt họ, vì thế càng cúi đầu xuống thấp hơn.

Lại một chai rượu nữa được đưa tới, Lương Duyệt thấy trán mình vã mồ hôi hột. Bố cô đã già, vì sao phải khổ như vậy? Còn Trịnh Hy Tắc không hiểu uống được bao nhiêu? Lát nữa về nhà bằng cách nào đây?

Khi hai người đàn ông bắt tay nhau nói mấy lới chúc tụng, Lương Duyệt suýt nữa thì nhảy cẫng lên vì mừng. Vẫn còn một nửa chai rượu, tính tổng cộng, hai người đã uống ba chai. Trịnh Hy Tắch mỉm cười, nói với cô : "Em cứ yên tâm, tửu lượng của anh cao lắm, vẫn còn uống được."

Nụ cười ấy mới phiến lòng người xao xuyến làm sao, Lương Duyệt bỗng ngây ra, sau đó mới vội vàng mỉm cười nhìn bố : "Bố, bố đọ với anh

https://thuviensach.vn

ấy làm gì, bố đã lớn tuổi rồi."

Đến tận lúc này, đôi lông mày của bố mới giãn ra, ông nở một nụ cười. "Bố có đọ gì đâu, bố chỉ muốn xem tửu lượng của Tiểu Trịnh thế nào thôi. Đúng là tửu lượng của nó rất tốt, phong cách uống rượu cũng rất được."

Nghe đến đây, mẹ Lương Duyệt bèn đứng dậy, nói: "Tiểu Trịnh, con uống xong chưa?"

Trịnh Hy Tắc cười đáp : "Con xuống xong rồi ạ".

"Vậy thì bây giờ mẹ sẽ uống với con." Mẹ Lương Duyệt cười rất tươi. Lương Duyệt đang uống nước, nghe thấy thế thì phì cả ra, họ sặc sụa.

Trịnh Hy Tắc vỗ lưng cho cô, cô đưa tay giữ khuỷu tay anh lại, nói thẳng với mẹ : “Mẹ, nếu phải uống với cả mẹ nữa thì anh ấy không chống cự nổi đâu.”

Mẹ cô mỉm cười đáp : "Mẹ có nói sẽ đọ với nó, mẹ bảo mẹ sẽ uống với nó một chén."

Có ngăn cản cũng không được, tay Lương Duyệt bị Trịnh Hy Tắc giữ chặt dưới gầm bàn, tay trái anh nâng cốc rượu lên nói : “Mẹ, chén này con xin chúc sức khỏe mẹ.”

"Mẹ chúc con mới đúng. Lương Duyệt là đức con gái duy nhất của bố mẹ, nó được mẹ nuông chiều từ bé nên quen mất rồi. Lần đầu ra khỏi nhà, nó lại đi xa như vậy, nhiều lúc bố mẹ cũng nhớ nó, muốn được nhìn thấy mặt nó mà cũng không được. Vì vậy, nếu nó có điều gì không phải, mẹ mong con bỏ qua cho nó." Nói đến đây thì mắt bà đỏ hoe, và thế là Lương Duyệt cũng không nén được, suýt nữa bật khóc.

Lúc đó, không còn nhìn thấy vẻ ngạo mạn và tinh ranh thường ngày của Trịnh Hy Tắc đâu nữa. Khi nghe mẹ Lương Duyệt nói rằng, hy vọng anh sẽ

https://thuviensach.vn

chăm sóc cô, anh đã tỏ ra rất dịu dàng, khóe miệng còn nở nụ cười nữa.

Anh đáp : "Mẹ, Lương Duyệt rất tốt, trong mắt con, cô ấy không hề có khuyết điểm. Con nguyện sẽ chăm sóc cô ấy suốt đời."

Rồi bất chấp Lương Duyệt làm gì dưới gầm bàn, Trịnh Hy Tắc và mẹ cô cùng uống cạn chỗ rượu trong cốc.

Ra khỏi nhà hàng, Lương Duyệt mới biết được rằng Trịnh Hy Tắc sớm đã sắp xếp người lái xe đưa bố mẹ cô đến ở khách sạn, còn cô thì bị anh kéo lên một chiếc xe khác và đưa về nhà.

Cô muốn tới sắp xếp chuyện ăn ở cho bố mẹ, nhưng anh đã giữ chặt cô lại.

Lương Duyệt nghĩ, chắc là vì anh uống hơi nhiều nên đầu óc không còn tỉnh táo nữa. Vì thế, cô vỗ vỗ vào lưng anh giống như một bà mẹ và hỏi : "Khó chịu lắm phải không? Nếu muốn nôn thì cứ nói nhé."

"Lương Duyệt"

"Gì ạ?"

Giọng của Trịnh Hy Tắc bỗng nhiên trở nên rât dịu dàng, một lúc sau anh thì thào : “Cô rất hạnh phúc, bố mẹ đều rất yêu thương cô.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy”. Lương Duyệt tiếp tục vỗ lưng cho anh.

"Lương Duyệt."

"Sao ạ?"

Anh quay người lại, đưa tay nắm lấy lưng cô, kéo cô vào lòng. "Yên tâm, anh sẽ chăm sóc em suốt đời."

https://thuviensach.vn

"Sao cơ?"

Hơi thở nặng nề của anh phả vào mặt cô, cô chưa kịp đẩy ra thì anh đã tì cằm lên đầu cô, rồi chìm vào giấc ngủ rất nhanh. Lương Duyệt bất lực, chỉ còn biết bảo lái xe đưa về Quang Mẫn Uyển.

"Em thật là ngốc. Không phải đàn ông cứ nói ra câu đó mới có thể đối xử tốt với em. Có những thứ còn quan trọng hơn mấy chữ đó", anh nói.

“Vâng”, Lương Duyệt trả lời.

"Anh biết em không thể quên được, mà anh cũng sẽ không yêu cầu em phải quên."

"Vâng."

"Lương Duyệt, anh muốn hỏi em một câu."

"Gì cơ?"

Đột nhiên Trịnh Hy Tắc ngẩng đầu dậy, nâng mặt cô lên và hỏi : "Nếu có một ngày anh ta tới mang em đi, thì em có đi theo anh ta không?".

https://thuviensach.vn

Chương 38: Tình Yêu Luôn Tôn Thờ Trong Quá Khứ

Khi Trịnh Hy Tắc và Lương Duyệt đang ở trong cửa hiệu để mua quần áo cho đứa bé sắp chào đời của Phương Nhược Nhã , thì chuông điện thoại của Trịnh Hy Tắc đột nhiên vang lên. Anh quay đầu lại nhìn Lương Duyệt, cô đang cúi đầu xuống cân nhắc xem nên chọn màu hồng hay màu xanh, vì vậy không để ý đến hành động của anh. Anh bước hẳn ra phía ngoài, đứng nói chuyện với người ở đầu dây bên kia điện thoại.

Nhưng cuối cùng thì Lương Duyệt vẫn nhìn thấy. Để cho chắc chắn, cô quyết định chọn màu lông gà, một loại màu trung tính, không dành riêng cho bé gái cũng như không dàng riêng cho bé trai. Cô đang định quay sang trao đổi với anh thì thấy anh đứng phía ngoài, vẻ mặt anh khá nghiêm trong, vừa nói chuyện vào điện thoại vừa ngó về phía cô, và ra sức rít điếu thuốc đẩy lệch sang một bên mép.

Trái tim cô bỗng lạnh như băng.

Anh cứ đi đi lại lại, điều đó chứng tỏ sự việc rất khẩn cấp, thỉnh thoảng anh lại liếc vào phía trong của cửa hàng, điều đó chứng tỏ sự việc có liên quan tới cô. Lương Duyệt vờ như đang chăm chú ngắm nhìn hình đứa bé trong ảnh và không để ý đến hành động của anh. Mặc dù có vẻ bồn chồn và bất an, nhưng khi đưa mắt nhìn về phía cô, anh vẫn cố tỏ ra vui vẻ.

Rốt cuộc là cô đã đoán sai hay anh đã làm sai, chẳng ai biết được. Một lát sau, anh đẩy cửa bước vào, bình thản nói : “Anh có việc cần phải tới tham dự một bữa tiệc, ngày mai nhất định anh sẽ đưa em tới chỗ Phương Nhược Nhã.”

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt nhìn đám túi giấy đã được bọc xong, mỉm cười và cũng đáp với giọng bình thản tương tự : “Thế thì anh đem đám đồ này để lên xe đi. Lát nữa em sẽ đón taxi về nhà.”

Vẻ mặt anh lúc đó sa sầm xuống, khiến trong lòng cô dậy lên một nỗi buồn giận khó nói thành lời.

Có lẽ, đã đến giờ phút ấy rồi.

Trịnh Hy Tắc đón lấy mấy cái túi giấy từ tay cô, nói : “Em có yên tâm, nhất định anh sẽ tới đó.”

Lương Duyệt quay người đi như không nghe thấy gì, mắt chăm chú nhìn lên những bình sữa để trên giá, rồi với chúng xuống mân mê trong tay, môi vẫn nở nụ cười bình tĩnh. Trên bình sữa là hình một chú hươu con cao cổ đang ngoác miệng cười và nhìn hai con người đang đứng trước mặt nó. Cô cố nén cảm giác nghẹn ngào trong lòng, nói : “Vậy thì anh cứ đi đi, em còn phải xem thêm chút nữa.”

Phía sau lưng cô vẫn không nghe có tiếng trả lời, anh đã quay người rời đi. Xem ra, chàng công tước Winsor yêu người đẹp hơn cả giang sơn chỉ có ở cương quốc Anh mà thôi, còn ở Trung Quốc, có lẽ không thể nào tìm ra được.

Hồi còn bé, Lương Duyệt cũng đã từng rất mê nhân vật Dương Khang trong Anh hùng xạ điêu phiên bản năm 1983, ngoài vẻ đẹp dũng mãnh, phần nhiều là sự lựa chọn từ bỏ người đẹp vì giang sơn xã tắc của nhân vật này.

Yêu một người thì rất dễ, nhưng với người đàn ông thì đó không phải lý tưởng lớn lao nhất. Lựa chọn giữa sự nghiệp và tình yêu quả thật là một thử thách lớn đối với đàn ông và là điều làm tổn thương sâu sắc tới tình yêu với người phụ nữ. Rõ ràng là, khi người yêu thương đang ở trước mặt, đàn ông vẫn toàn tâm toàn ý chăm sóc, nhưng một khi gặp phải nhưng vấn đề thật

https://thuviensach.vn

sự, thì đàn ông lại nảy sinh những cân nhắc, hoặc tính toán trong lòng, để rồi cuối cùng quyết định lựa chọn cho sự nghiệp.

Yêu giang sơn nhưng còn yêu người đẹp hơn, trên đời này là gì có chuyện tốt đẹp ấy, mà nếu có thì được bao nhiêu người?

Lương Duyệt vẫn không quay đầu lại, nói với cô bán hàng bằng giọng nói rất bình thản : "Hãy lấy một bộ giống như bộ vừa rồi và gói lại cho tôi, tôi muốn đem đi tặng."

Cô bán hàng vừa thoáng tỏ vẻ không hiểu, nhưng biết rằng không nên hỏi nhiều, nên quay người đi lấy hàng. Lương Duyệt đứng mân mê mấy thứ trước mặt, trong lòng trống trải lạ thường.

Cô thực sự không hề tin rằng, anh sẽ mang những bộ quần áo mà cô chọn mua ấy về nhà.

Hai người chung sống với nhau đã bốn năm, thời gian không dài nhưng cũng không ngắn, và mỗi khi gặp một chuyện nào đó, cô lại càng hiểu hơn người chung chăn chung gối với mình. Khi cô bán hàng mang món đồ ra, Lương Duyệt cầm lên, đi ra khỏi cửa hàng mà không hề nhìn lại. Quả nhiên, chiếc xe đã đưa cô tới cửa hàng không còn thấy đâu nữa.

Màn đêm đang chầm chậm buông xuống, trời cũng bắt đầu se lạnh. Ngày mai là sinh nhật cô, nhưng anh đã không còn nhớ.

Lần sinh nhật đầu tiên của cô sau đám cưới, anh đã tặng cô một chiếc lắc tay, những lần sinh nhật tiếp theo, lần nào anh cũng có quà tặng cho cô. Năm ngoái anh đi công tác bên Mỹ, ngày sinh nhật, cô đã có một món quà là đôi khuyên tai được gửi chuyển phát nhanh tới, cô đã chúm chím môi cười khi mở hòm thư, trong đó có một tấm thiệp chúc mừng với một phong cách khô lạnh như cũ.

https://thuviensach.vn

Sinh nhật vui vẻ. Chỉ bốn chữ ấy, nhưng nó thực sự làm cho cô thấy lòng nhẹ nhõm.

Hàn Ly dẫn đầu các nhân viên của văn phòng Nghiêm Quy mang tới một hộp bánh ga tô, tuy anh không kỳ công bằng Trịnh Hy Tắc nhưng cũng nhờ thế mà cô đã một mình ăn hết cả nửa cái bánh.

Cũng có thể, từ đây về sau, cô sẽ quen với nhưng sinh nhật chỉ có một mình.

Đi taxi về đến Long Định mất năm mươi bảy tệ, đúng là không rẻ chút nào. Lương Duyệt lấy chiếc vé từ tay người lái xe, bước ra khỏi xe thì nhìn thấy một bóng người rất quen thuộc bước từ một chiếc xe khác xuống.

Đã lâu không gặp, hình như anh ấy đã gầy đi khá nhiều, khuôn mặt trở nên thanh tú và đôi mắt cũng sáng hơn. Sự mệt mỏi cũng những trống trải trong lòng cô tích tụ từ lâu bỗng ùa đến trong giây phút gặp lại. Cô rất muốn bước tới hỏi anh, rằng vì sao chiếc đèn ngoài ban công luôn luôn bật sáng rất đúng giờ, vì sao gần đây nó lại không sáng nữa, nhưng rồi lại sợ làm như vậy sẽ chứng tỏ rằng cô vẫn luôn nhớ đến anh, lúc nào cũng dõi theo mỗi bước đi của anh, nên cô lại ngần ngừ không dám bước lên.

Cố nén tình cảm phức tạp trong lòng, cô cúi đầu giả vờ như không nhìn thấy anh, bước nhanh về phía nhà mình. Vì cố gắng gượng, chân tay cô trở nên luống cuống, tai cô cũng bị ù đi.

“Lương Duyệt.”

Nghe tiếng gọi, cô hốt hoảng quay đầu lại, chiếc túi giấy có đựng mấy bộ đồ trẻ con cũng lắc lư theo. Anh đang đứng sau lưng cô, giống như bao nhiêu năm trước.

Đó là trò chơi mà họ thường chơi với nhau. Ở hành lang tối om hoặc ở cầu thang, anh sợ cô bị ngã nên luôn đứng ở phía sau, đưa tay giữ thắt lưng

https://thuviensach.vn

cô. Có những lần anh cố tình bước chậm lại, cô không nghe thấy tiếng ở phía sau, và cũng không nhìn thấy anh đâu thì cuống quýt lên, đưa tay để tìm, lúc ấy anh mới nói : “Chỉ cần em quay đầu lại, anh mãi mãi ở đằng sau em.”

Cô đã chìm trong hai tiếng “mãi mãi” ấy suốt chín năm trời.

Một nỗi đau như dao cứa vào tim.

Cô vội cười và hoảng hốt hỏi : “Anh đi công tác mới về à?”

Anh gật đầu : “Ừ, anh vừa về đến đây, hai ngày nữa anh có việc, giờ phải về để chuẩn bị.”

Cô cúi đầu, đưa một bàn tay ra cho vào túi xách, chiếc túi rất to nên cô lục tìm một lúc mà không thấy chiếc chìa khóa nhà đâu. Thím Đường lại không có nhà, nếu không có chìa khóa, cô sẽ không vào nhà được.

Chung Lỗi đón chiếc túi từ tay cô, móc lấy chìm chìa khóa từ một ngăn bên sườn túi rồi đưa cho cô, động tác của anh rất thuần thục, dường như việc này đã vô cũng quen thuộc.

Cái cảm giác thân thương và được cưng chiều như người người thân, khiến cô chỉ mong sao lập tức được trở về với chỗ dựa ấy như năm nào.

Cầm chùm chìa khóa trong tay, cô và anh cùng sánh bước bên nhau. Tới trước cửa nhà mình, anh dừng bước. Còn cô thì không dám quay đầu lại mà cứ thế cắm cúi bước đi.

Anh hỏi với sau lưng cô : “Ngày mai là sinh nhật em. Anh sẽ cùng dự sinh nhật với em, được không?”

Mồ hôi đã dinh dính trong lòng bàn tay cô, cô cắn chặt vành môi, sống mũi cay cay, không dám quay đầu lại để trả lời anh.

https://thuviensach.vn

“Anh không có ý gì, mà chỉ muốn nói rằng, nếu em rỗi, anh mời em ăn cơm, coi như chúc mừng sinh nhật em.” Dáng vẻ cứng nhắc của cô khiến anh nghĩ rằng, cô đang thấy chán ghét anh đến cực độ, vì thế giọng nói của anh cũng trở nên rất thận trọng, như muốn xua tan cảm giác đề phòng của cô.

Vào lúc cô bị người khác quên lãng và vứt lại phía sau.

Bỗng nhiên, nước mắt cô ào ra như suối, côi bấm chặt ngón chân cái, đáp : “Mai mới đúng ngày, đợi ngày mãi hãy nói.”

Một cảnh tượng vô cùng quen thuộc. Lần sinh nhật đầu tiên của cô, cô cũng đã nói câu này. Vì quá căng thẳng, anh đã nhớ nhầm ngày, nên phục sẵn trước cửa nhà cô từ sớm, chờ cô đi làm về thì nhảy ra cười hì hì và hôn lên vành tai cô, còn cô thì giật mình, sau đó, chờ anh nín cười mới càu nhàu : “Ngốc ạ, mai mới đúng ngày!”

Chín năm đã trôi qua, nhưng cô vẫn nhớ như in cái cảnh tượng ngày ấy. cô đã từng cười, đã từng xấu hổ, mỗi một khoảnh khắc trôi qua đều như vẫn còn đây, gần trong gang tấc. Nhưng đã không còn như trước nữa.

Những giọt nước mắt không thể kìm nén được cứ lã chã rơi xuống, càng lau lại càng đầm đìa.

Anh khẽ nói : “Vậy, ngày mai anh sẽ làm sinh nhật cho em.”

Chiếc túi trên tay cô khẽ rung lên, cô quay đầu bước đi, không đáp lại dù chỉ một lời.

Suốt một đêm trôi qua, Lương Duyệt cứ ngồi một bên cửa sổ, cô luôn cảm thấy thiếu vắng một cái gì đó, trống trải đến tê lòng. Suy nghĩ mãi, cô vào bếp, lấy ra một ít trái cây ướp lạnh, cho từng quả vào miệng. Cảm giác lạnh buốt lan vào trong tim, có làm cho cô thấy dễ chịu hơn.

https://thuviensach.vn

...

Sáng sớm, ra khỏi giường, cô vào bếp luộc năm quả trứng, sau đó đem những quả trứng nóng hôi hổi lăn qua một lượt từ đầu xuống chân. Hồi cô còn nhỏ, mẹ thường đem nhưng quả trứng luộc vào lăn cho cô khi cô chưa tỉnh dậy, mẹ nói, lăn như vậy thì khi sang tuổi mới, cô sẽ gặp những điều may mắn.

Sau đó, khi cô qua lại với Mạnh Húc, Mạnh Húc đã lăn trứng cho cô. Vì xấu hổ, nên chỉ vào buổi tối, lúc cùng nhau ăn cơm chúc mừng sinh nhật, cô mới để anh lăn giúp cho và cũng không để cho người khác nhìn thấy.

Chung Lỗi cũng đã lặng lẽ lăn trứng cho cô. Anh còn giấu cô luộc từ tối hôm trước, vì sợ trứng mới luộc xong sẽ làm cô bị bỏng. Sáng sớm ngày sinh nhật cô, anh cầm mấy quả trứng tới bên giường, sau đó lăn một lượt trên khuôn mặt vẫn còn chìm trong giấc ngủ của cô, cứ lăn một vòng thì lại hôn một cái, đến khi cô tỉnh hẳn và gạt tay anh ra mới thôi.

Năm nào cũng vậy.

Còn với Trịnh Hy Tắc, cô chưa bao giờ nói cho anh biết rằng sinh nhật cần phải có phong tục ấy. Nhà giàu nên dù có phong tục gì cũng phải làm trước đám đông, còn phong tục quê mùa ấy chắc chắn anh sẽ không làm, và cô cũng cảm thấy không cần thiết phải nói ra.

Vì thế, Lương Duyệt cầm trứng, đứng trước cửa sổ nhà mình, chậm rãi lăn từ bàn chân lên đến đùi, sau đó, khi quay sang lăn đến cánh tay, cô mới phát hiện ra Chung Lỗi đang đứng bất động ở cửa sổ nhà đối diện, nhìn cô tự mình lăn trứng.

Bàn tay đang lăn trứng của cô dừng lại. Cô đã không biết rằng, khoảng cách cửa sổ hai nhà rất gần nhau tới mức dường như cô có thể cảm nhận thấy cả hơi thở của anh.

https://thuviensach.vn

Buổi sáng, mới tỉnh dậy, thế mà anh đã mặc áo sơ mi, tay xắn lên, dưới ống của chiếc quần may rất vừa vặn là đôi dép lê cô mua. Như thế tất cả vẫn y nguyên, anh chưa từng đi Mỹ, cô cũng chưa từng kết hôn, giữa anh và cô chỉ là khoảng cách của một hàng lan can, anh khẽ nói: "Hôn anh đi".

Cô đứng ở đó, giống như mỗi lần gặp nhau trong giấc mộng. Quầng mắt nhức đến mức không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, nhưng vẫn không dám khóc. Những giấc mộng bị đánh thức bởi những giọt nước mắt của cô đã quá nhiều, lần nào tỉnh dậy, cô cũng thấy luyến tiếc và hối hận.

Lần này, cô không muốn luyến tiếc và hối hận nữa, lại càng không muốn mất đi những gì đang có trước mắt.

Chẳng còn gì nữa, nhưng ít nhất thì cô cũng vẫn còn cơ hội để quay đầu lại.

Anh từ từ khom người xuống, nói vọng qua từ một khoảng cách không xa lắm: "Về nhà đi!".

Cô nắm chặt qủa trứng gà trong tay, mỗi lúc một chặt hơn, sau cùng thì một tiếng "tách" vang lên, quả trứng đã bị vỡ.

Chung Lỗi đã nhìn cô như vậy, trong đáy mắt anh chúa đầy nỗi khát vọng. Đó là niềm vui sau bao nhiêu năm cuối cùng đã đợi được cô quay trở về, mặc dù cô đã qua cái tuổi "nhi lập", còn anh thì cũng xấp xỉ ba mươi. Quay đi quay lại, có ai dám nói đó không phải là một mối nhân duyên tốt đẹp?

Một người đã từng yêu người khác bằng cả trái tim thì dù có mất đi bốn năm cũng vẫn cứ yêu, họ vẫn còn có cả năm mươi năm nữa để mà yêu nhau cơ mà, bốn năm ấy so với cả cuộc đời thì chẳng thấm tháp gì, có lẽ cũng chẳng cần tính toán.

https://thuviensach.vn

Anh cũng đã nghĩ rằng, có thể anh sẽ không còn gắp lại cô nữa. Cô gái đã cùng anh đi qua những năm tháng gian khổ, khó khăn ấy đã không cò đây nữa, nhưng rồi anh vẫn tiếp nhận sự điều động của công ty. Suy ngẫm kỹ càng mới thấy, nguyên nhân của sự việc ấy cũng lại chính là vì muốn được ở gần cô thêm một chút, chỉ một chút thôi cũng đã tốt rồi.

Bởi vì, ở nên có cô, bầu không khí cũng trở nên dễ thở hơn.

Mặc dù cô đã thay đổi, đôi mắt biết cười đã được giấu dưới vẻ ngoài nghiêm nghị, nhưng anh vẫn không có cách nào thoát ra khỏi ký ức, không có cách nào quên đi được. Anh yêu cô, trước sau luôn như vậy, và chưa bao giờ từ bỏ.

Người con gái khiến anh đắm say chỉ có thể là người đã từng ôm anh cười và ôm anh khóc.

Suốt đời.

Cuối cùng, cô cầm mấy quả trứng đi sang nhà anh. Nhìn những đồ đạc vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, cô cảm thấy sắp không kìm nén được nữa, bèn véo thật mạnh vào tay mình.

Bên cạnh bộ sa lông sang trọng là một bể cá nho nhỏ, trong bể là hai chú cá bé tí xíu có vẻ tầm thường. Lương Duyệt không thích ăn cá, vì thế không hề có tình cảm gì với những chú cá quẫy đuôi bơi tung tăng trong nước. Còn Chung Lỗi thì ngược lại, anh rất thích cá, vì thế cô đành nuôi chúng, loài cá vàng hai tệ rưỡi ấy rất dễ nuôi, chỉ cần ném cho chúng một chút thức anh là chúng vui vẻ quẫy đuôi cả ngày.

Trong phòng khách còn có một chậu gốm màu đen, bên trong là mấy khóm hoa, loại hoa mà các cô gái nông thôn miền Bắc thường dùng để nhuộm móng tay, chúng có màu tím hồng và những cái rễ mập mạp.

https://thuviensach.vn

Đó là ba hạt giống từ một vườn hoa mà Lương Duyệt đã lén lấy trộm trên đường đi làm về rồi đem gieo. Chẳng cần phải xới đất, ba tháng sau cây đã nở đầy hoa, khiến cô vui mừng rối rít.

Lúc ấy, anh và cô đều là những người rất thích thú đối với những thứ giá rẻ. Cho dù cuộc sống có khó khăn thiếu thốn, họ cũng vẫn tràn đầy niềm vui. Lần đầu tiên hoa nở, lần đầu tiên chú cá nhỏ biết quanh quẩn bên ngón tay người cho ăn, anh và cô đều mỉm cười, nhìn nhau với ánh mắt ấm áp và tình cảm chứa chan, rồi anh khẽ đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ như cánh bướm lướt qua.

Trước mắt chỉ toàn thấy quá khứ hiện về mà chẳng thấy tương lai ở đâu. Cô cứ đứng như thế giữa nhà, những quả trứng bị bóp nát trên tay khiến lòng cô không khỏi xót xa.

Anh đón lấy mấy quả trứng, lặng lẽ đặt trong lòng bàn tay, rồi bắt đầu lăn từ đỉnh đầu cô, từng lượt, từng lượt một. Khi lăn đến mắt cô, anh nhìn thấy những dòng nước mắt chứa chan trên đó, anh lặng lẽ hôn lên đôi mắt ấy, sau đó lại tiếp tục lăn xuống phía dưới. Đôi môi cô run run, cô định nói điều gì đó, khi quả trứng lăn qua môi cô, anh lại hôn lên đó.

Khi rời khỏi đôi môi đang run rẩy ấy, anh mới cúi đầu xuống, khẽ cười: "Ngốc ạ, chào mừng em về nhà".

Trái tim cô rất đau, và cũng vô cùng khó chịu. Cô để mặc cho anh tiếp tục lăn trứng một cách rất thành tâm, và lặng lẽ nhìn anh được ánh nắng buổi sáng bao bọc lấy. Giống như một giấc mộng.

Trứng lăn đến bắp chân rồi lại đến bàn chân, anh phải khom người, quỳ xuống bên cạnh cô.

Đôi bàn tay rộng cuối cùng cũng nắm chặt lấy bàn chân của cô và để yên như vậy.

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt nhìn xuống, một lần nữa nước mắt lại tuôn trào. Bởi vì, cô nhớ đến lời hứa trong lá thư ấy của anh.

Hãy chờ anh một năm, một năm nữa, anh sẽ đi đôi giày thuỷ tinh vào chân em.

Năm năm sau, cô đã đi đôi giày thuỷ tinh của người khác.

Mọi chuyện trên thế gian thật khó lường. Tất cả mọi thứ đều đã đổi thay.

Một giọt lệ rơi trên mái tóc anh, rồi từ từ thấm sâu vào đó, anh từ từ ngẩng đầu lên.

Động tác ấy rất chậm. Ánh mắt anh đăm đăm nhìn cô như ánh mắt của những nhân vật chính trong các bộ phim tình cảm, biết bao yêu thương chứa đựng trong cái nhìn câm lặng ấy. Anh nói: "Ngốc, lăn trứng xong rồi, bên cạnh gối của em có quà đấy!"

Một lần nữa, cô lại ngây người ra. Anh kéo tay cô, rồi bước đi lên gác, từng bước, từng bước một.

Căn phòng này được bài trí giống hệt như phòng ngủ của Lương Duyệt, bên chiếc gối trên chiếc giường rộng lớn trong phòng ngủ là một chiếc hộp màu đỏ.

Bước chân của hai người rất chậm, khi anh cầm chiếc hộp lên, Lương Duyệt đứng lại ở phía sau lưng anh. Chiếc hộp quả là rất đẹp, cô nhắm mắt lại, cả người bỗng run lên.

"Anh còn nhớ, em đã nói rằng, em không thích chiếc nhẫn anh mua trong lần sinh nhật năm ấy. Năm nay anh lại mua một chiếc khác, không biết em có thích chiếc này không?", anh hỏi.

Đôi mắt nhắm nghiền của cô chứa đầy nước mắt.

https://thuviensach.vn

Thứ mà cô đã mong mỏi suốt bao nhiêu năm, cuối cùng đã ở trước mắt, nhưng cô không còn đủ sức lực để mở mắt ra nữa.

Ngày ấy cô đã từng đòi anh một chiếc nhẫn ba ca ra, nhưng anh đã đáp trả lại cô bằng một nụ hôn.

Còn bây giờ, khi cô muốn một nụ hôn thật sâu, anh lại đem đến cho cô một chiếc nhẫn kim cương đắt giá.

https://thuviensach.vn

Chương 39: Tình Yêu Không Nơi Trốn Chạy

Buổi trưa, Chung Lỗi ngồi ở ghế sa lông, Lương Duyệt gối đầu vào lòng anh, anh lùa tay khẽ vuốt mái tóc cô. Cả hai dường như đều quên đi thời gian đang trôi qua.

Nếu có sự bù đắp nào đáng để quý trọng thì có lẽ chính là giây phút này. Gặp lại sau bao nhiêu năm, giữa hai người vẫn là sự thân thiết như ngày nào.

Người con gái có nụ cười rất ngọt ngào này, và cả tình yêu đích thực đang tồn tại trước mắt anh, tất cả, tất cả chưa từng thay đổi.

Anh hỏi : “Em có nhớ anh không?”

Lương Duyệt khẽ cười đáp, áp chặt mặt mình vào ngực anh.

Tiếng đập của trái tim ấy rộn ràng, nhịp đập ấy làm rung động lòng người, cô nghe thấy rất rõ.

Anh nói: “Ngốc, anh đã rất nhớ em.”

Khi nghe hấy những nhịp đập thình thịch trong ngực anh, cô bỗng nhiên cảm thấy rất buồn. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi khẽ nói : “Đúng vậy, em đã luôn rất nhớ anh, nhớ đến những chuyện trước kia của chúng ta, nhớ tới những ngày trước kia, mỗi lần nhớ là một lần khóc.”

Đôi tay của anh đang đặt trên vai cô bỗng bóp thật chặt, anh vùi mặt vào tóc cô và nói với giọng buồn buồn: “Em yên tâm, có anh ở bên, anh sẽ không bao giờ để em phải khóc nữa.”

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt không trả lời. Một hồi lâu sau, cô mới khẽ gật đầu, cười đáp: “Vâng, từ nay về sau em sẽ không khóc nữa.”

Hai người yêu nhau đang ôm chặt lấy nhau, điều này thật tuyệt vời. Cô không dám mở mắt nhìn thẳng điều đó, bởi cô cảm thấy tất cả dường như không có thật, và hễ cô cử động thì nó sẽ biến mất.

Anh đưa tay chấm chấm vào lông mày cô, cười dịu dàng: “Em nhìn em xem, lại chau mày rồi, cứ thế này sẽ thành nếp nhăn đấy.”

Cô cảm động, đưa tay quàng lên cổ anh, nũng nịu nói: “Em già rồi phải không ?”

Anh vội ôm lấy cô, nói bằng giọng an ủi: “Không già, em vẫn như hồi trước, không thay đổi gì cả.”

Lời an ủi đó đã phát huy tác dụng, cô dần dần lấy lại bình tĩnh, ngước đôi mắt đầy vẻ hạnh phúc quan sát anh đang chăm chú nhìn mình với ánh mắt rất trìu mến, đắm say.

Như thế này cũng đủ để gọi là ngọc quý lại về với người quân tử.

Thế nên, buổi tối sinh nhật hôm nay càng đáng để chúc mừng.

Nhân lúc Chung Lỗi không để ý, Lương Duyệt lặng lẽ tháo chiếc nhẫn cưới ra, cho vào trong túi. Chiếc vòng giản dị lúc này so với chiếc nhẫn kim cương đúng là kém hơn hẳn. Cô do dự một lát, rồi đưa tay vào thật sâu, tìm một chỗ phù hợp nhất, cẩn thận cất nó đi.

Dù sao thì cô cũng phải trả lại nhẫn cho anh.

Chiếc nhẫn kim cương ở ngón giữa đúng là rất chói mắt, chỉ có điều nó đã bị đeo nhầm chỗ. Chung Lỗi vẫn không chú ý tới hành động của cô, vì thế tất nhiên cũng không hiểu được sự khác nhau giữa ngón giữa và ngón

https://thuviensach.vn

áp út. Anh tưởng rằng, chỉ cần đeo chiếc nhẫn ấy lên ngón tay là cô sẽ thuộc về anh. Nhưng đâu có biết, một cái là nhẫn đính hôn, còn một cái là lời thề hẹn suốt đời.

Sau năm năm, họ lại cùng nhau nấu cơm rất hạnh phúc. Anh giúp cô thắt tạp dề, còn cô thì giúp anh xắn ống tay áo.

Rửa rau là công việc của anh, còn cô chịu trách nhiệm xào nấu. Lương Duyệt đã học từ thím Trần cách nấu các món có vị ngọt của miền Nam, vì thế những món ăn lần này rất hợp với khẩu vị của Chung Lỗi.

Cô cười, nói: “Ngoan nào, tháo nhẫn cho em đi, em không muốn đeo nó khi xào nấu.”

Anh trề môi ra : “Có gì mà phải tiếc đến thế, nó xấu đi thì mua cái mới.”

Cô trừng mắt lườm anh. “Anh có nhiều tiền lắm phải không? Nếu có thì mua du thuyền cho em đi!”

Anh cười thích chí: “Du thuyền thì thấm tháp gì, em muốn sao trên trời anh cũng lấy xuống được cho em”.

Câu nói đó khiến đôi mắt Lương Duyệt trở nên mơ màng, anh vẫn nhớ tới một ngôi nhà đầy sao, và cô tất nhiên cũng nhớ. Nhớ lại chuyện cũ, cô mỉm cười và không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng trút các loại rau đã thái xong vào nồi. Gia đình hạnh phúc nhất cũng chỉ như thế này mà thôi, người phụ nữ thì đeo tạp dề, xào nấu các món ăn, còn người đàn ông vụng về thì đứng bóc hành tỏi bên cạnh. Nếu có một đứa trẻ tung tăng chạy quanh nữa thì sẽ là một gia đình hoàn hảo.

Khi cô bê các món ăn đã chế biến xong ra bàn ăn thì anh cũng bày xong bánh ga tô từ lúc nào, trên bàn còn cắm mấy cây nến đã được thắp lên và tỏa ánh sáng lung linh, chứng minh cho việc Lương Duyệt đã thực sự đi qua ba mươi hai mùa xuân.

https://thuviensach.vn

Thấm thoát đã ba mươi hai năm rồi, cô thực sự không cảm thấy thời gian trôi qua.

Hồi còn nhỏ, mỗi lần đến ngày sinh nhật, cô thường túm lấy cánh tay mẹ lắc lắc, đòi mẹ mua bánh ga tô thì phải mua thêm cả mấy cây nến màu nữa. Giây phút những ngọn nến được thắp lên cũng là giây phút cô cười tươi nhất. Nhưng những ngọn nến mỗi năm một nhiều thêm, và nụ cười thì mỗi năm một ít đi.

Áp lực của bài vở, sự nuối tiếc khi tuổi xuân trôi đi, sự mơ hồ về tương lai. Mỗi lần thắp những ngọn nến sinh nhật, lòng cô lại thấy đau nhói, thế là một năm nữa trong cuộc đời đã trôi qua từ lúc nào.

Thế là từ năm hai mươi tám tuổi trở đi, cô không còn thắp nến nữa. Cô không nói thì Trịnh Hy Tắc cũng không thể tự nghĩ ra được. Bánh ga tô phần nhiều là do Hàn Ly tặng. Thế là hết năm này sang năm khác trôi qua như vậy, cô không còn thắp nến trong ngày sinh nhật và thầm ước điều gì đó khi thổi nến nữa.

Cô từng hỏi Hàn Ly, vì sao anh lại biết các cô gái không thích cắm nến trên bánh. Anh đã cười với vẻ rất bí hiểm, và khi cô truy hỏi đến cùng thì mới nói, vì Phương Nhược Nhã cũng giống cô.

Phụ nữ đều như vậy, đều sợ tuổi thanh xuân rời xa mình.

Nhẹ nhàng như nước chảy, một đi không bao giờ trở lại.

Vì vậy, khi người ngồi đối diện với cô nâng cốc lên, nói: "Chúc sinh nhật vui vẻ", cô chỉ mỉm cười đau khổ : "Sinh nhật thì phải vui vẻ rồi, nhưng nếu có thể trường sinh bất lão, em mới thấy vui thật sự."

"Tham lam quá. Em không cần phải lo, em có già anh cũng vẫn ở bên em. Đừng có mong trường sinh bất lão, nếu tới năm bốn mươi tuổi mà em vẫn cứ như bây giờ thì anh sẽ thấy lo lắng mất". Dưới ánh đèn, những

https://thuviensach.vn

đường nét trên khuôn mặt anh trở nên dịu dàng và sâu sắc, khiến người ta không sao chống cự nổi sức quyến rũ từ đó.

Cô mỉm cười, cúi đầu và cũng nâng cốc lên. "Thế thì anh không cần phải lo đâu, em chắc chắn sẽ già nhanh hơn anh."

Chiếc nhẫn trên tay cô lấp lánh đến chói mắt, chẳng khác gì những vì sao sáng nhất nơi chân trời. Anh đã từng nói, anh sẽ hái sao trên tời tặng cô, hôm nay anh đã làm được điều đó.

Anh nói: "Em ước điều gì đó đi, xem nó có trở thành hiện thực không?"

Chiếc bánh ga tô trên bàn rất thơm, dưới ánh nến, trông nó lại càng thêm hấp dẫn. Cô đếm thử thì thấy anh đã cắm lên chiếc bánh năm cây nến, ba cây đỏ, hai cây màu xanh.

Khoé môi Lương Duyệt khẽ động đậy, cô thổi những ngọn nến phụt một cái. Trước mắt bỗng nhiên tối om.

Không ai nhìn thấy ai.

Đôi môi cô được anh đặt lên một nụ hôn rất khẽ, giọng nói thì thầm mang đầy hạnh phúc:" Ngốc, chúc em sinh nhật vui vẻ".

Dù trong bóng tối cô vẫn nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay mình.

Cô tưởng rằng lúc này mình đang cười.

Thế nên khi ánh nến bừng sáng trở lại, đôi môi cô vẫn nhếch lên.

Như nhận thấy điều gì đó, anh ngây người ra một lúc, rồi nâng khuôn mặt cô lên, đưa ngón tay khẽ vuốt ve.

"Em khóc à?", anh dịu dàng hỏi.

https://thuviensach.vn

Cô sụt sịt một lúc, rồi cười nói với anh: "Không sao đâu, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy mình cũng đã già rồi".

Anh dí tay vào mũi cô, nói: "Không lo, đã có anh đây. Bây giờ anh cũng là một ông già rồi".

Ba mươi tuổi. Lúc còn trẻ, họ đã cảm thấy nó còn rất xa vời. Một phong cách chín chắn, một sự nghiệp vững chắc như bây giờ, đó là những thứ mà những người ở độ tuổi đang tràn đầy mộng mơ như họ ngày ấy khó mà tưởng tượng được.

Hồi quen anh, anh mới hai mươi tuổi, bây giờ anh đã ở cái tuổi tam thập nhi lập.

Một giấc mộng trải qua nhiều năm tháng. Họ đều đã trưởng thành.

Khi gặp lại anh đã không còn vẻ ngây thơ ngày nào, mà trở nên trầm tĩnh, nhanh nhạy. những thử thách trong chín năm qua đã dạy cho anh rất nhiều điều.

Cô đã nhìn thấy một chàng trai tràn đầy sức thanh xuân lột xác trở thành một người đàn ông chín chắn như thế nào.

Chín năm, cùng với anh, cô cũng đã trưởng thành.

"Lớn lên chúng ta sẽ làm gì?" Đó là đề bài trong một giờ kiểm tra tập làm văn hồi lớp ba, Lương Duyệt nhớ rằng, cô giáo chủ nhiệm đã nói với cô bằng giọng rất dịu dàng rằng: "Em phải viết rằng em muốn trở thành một người có ích cho đất nước".

Thế nhưng cô đã không nghe lời và đã viết rằng, lớn lên cô sẽ trở thành một bà mẹ.

Làm mẹ, sẽ có bố ở bên, như thế sẽ rất hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Thực ra hạnh phúc là ở trong tay ta, chỉ cần nắm tay lại là có thể giữ lấy những thứ tốt đẹp nhất, nhưng, ngón tay cô lại không sao mở ra được, nó lạnh ngắt, tới mức dòng máu trong người cô như đông cứng lại.

Cô đã chờ đợi điều đó từ rất lâu, lâu tới mức gần như quên mất rằng mình từng có ước mơ như vậy.

Giấc mơ sinh con cho Chung Lỗi. Đứa bé cũng sẽ có nụ cười rạnh rỡ như cô, cũng dịu dàng đáng yêu như cô, vào ngày nghỉ, cả nhà họ ba người sẽ cùng đi dạo trong công viên, hạnh phúc biết bao.

Bỗng nhiên, cô gục xuống bàn, nước mắt lăn dài trên má.

Cô khóc không thành tiếng, ngực đau thắt lại.

Tất cả những nỗi buồn đau đều đã được dốc ra hết trong giờ phút ấy, nhưng cô không hiểu vì sao lại như vậy.

Cô tự mắng mình là đồ ích kỷ.

Ngay cả trong giờ phút này, cô cũng không thể đưa ra một sự lựa chọn chính xác. Hạnh phúc đã ở rất gần rồi, cô chỉ cần chìa tay ra là có thể chạm vào nó.

Cô yêu Chung Lỗi, điều ấy không có gì phải nghi ngờ. Vì anh, cô đã hy sinh rất nhiều và rất nhiều. Những việc cô đã làm để giữ tình yêu ấy, nếu viết ra cũng sẽ rất dài, rất dài, đủ để làm thành một quyển sách. Nếu lúc đó có người hỏi cô, ước muốn lớn nhất trong đời cô là gì, cô sẽ ngẩng đầu trả lời một cách chắc chắn rằng: "Làm vợ Chung Lỗi".

Để có thể kết hôn với anh, có phải chết, cô vẫn mỉm cười.

Nhưng, bắt đầu bao giờ, mọi thứ đã thay đổi?

https://thuviensach.vn

Cô bắt đầu quan tâm, lo lắng cho những người khác, lo lắng cho Trịnh Hy Tắc, lo lắng cho bố mẹ; cô thường xuyên suy nghĩ một cách rất tự nhiên rằng, nếu mình ra đi, liệu Trịnh Hy Tắc có đón nhận nổi cú sốc này không, bố mẹ liệu có hiểu cho mình một lần nữa không?

Cuối cùng thì Trịnh Hy Tắc đã không còn gì nữa, ngoài cô. Nếu cô cũng lại rời bỏ anh ấy thì chắc chắn anh ấy sẽ không sống nổi nữa.

Còn nữa, chắc chắn sẽ có người nói với anh ấy rằng: "Anh thấy chưa, cô ta chỉ coi anh là bàn đạp, chờ người yêu cũ trở về, để rồi cùng anh ta chắp cánh bay đi".

Trịnh Hy Tắc liệu có hận cô không? Vì sự ích kỷ và vong ân bội nghĩa của cô?

Từ trước tới giờ, Cô chưa bao giờ chú ý tới suy nghĩ của Trịnh Hy Tắc như thế. Cô rất muốn biết, liệu anh ta có nghĩ về cô như vậy không?

Càng nghĩ nước mắt cô lại càng chan chứa. Cô không sao kìm nén được tiếng nức nở, cả người cũng chùng cả xuống.

Lương Duyệt luôn nói rằng mình là người cứng rắn, nhưng cô chỉ tự lừa dối bản thân mà thôi. Đó là những lời nói dối kém thuyết phục nhất.

Cô sợ tất cả mọi chuyện. Sợ người yêu xa rời, sợ mình không có năng lực, sợ mình phải mang quá nhiều món nợ tình cảm, sợ mọi thứ trên đời.

Chung Lỗi từ từ đứng dậy, trong lòng anh cũng đã rõ. Cho dù có không tin thì chuyện phải đến cũng đã đến, những giọt nước mắt của Lương Duyệt chứng minh rằng, những điều anh lo lắng đã trở thành hiện thực.

Có lẽ, cô đã thay đổi từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Bàn tay của Lương Duyệt níu lấy vai Chung Lỗi, rất chặt, nhưng run rẩy và yếu ớt.

Cô rất muốn tát anh một cái, trách anh rằng vì sao không về sớm hơn, cô cũng rất muốn tát cho mình một cái, rằng vì sao đã đến nước này rồi mà vẫn không chịu từ bỏ.

Luôn như vậy.

Tình yêu của cô, số phận của cô, hạnh phúc của cô nữa, mãi mãi nằm trong tay người khác, bản thân cô không thể nào quyết định được.

Vì như vậy, cô cũng vô tình làm tổn thương đến người khác, và người ấy chính là Chung Lỗi

Anh nâng khuôn mặt cô lên, dịu dàng nói: "Ngoan nào, em hãy nói đi, dù em nói gì thì anh cũng sẽ đồng ý với em".

Giọng anh rất nhẹ nhàng, dường như anh cũng đang cố thuyết phục chính mình.

Lương Duyệt run rẩy đáp:" Em không thể tiếp tục bước cùng anh được, em phải ở lại".

Anh vẫn mỉm cười, đáp: "Ừ. Em cũng cần phải quyết định cuộc sống của mình".

Sự dịu dàng của Chung Lỗi một lần nữa lại khiến nước mắt cô rơi chan chứa, cô cắn chặt vành môi, cho đến khi cảm nhận được vị mặn của máu.

Lời chia tay qua điện thoại không thể nào tàn nhẫn bằng lời chia tay trực tiếp như thế này. Cô cần phải nhìn thẳng vào hình ảnh của mình trong mắt anh và khẳng định: "Em không yêu anh".

https://thuviensach.vn

Thật quá khó khăn khi làm như vậy, nên cô chỉ có thể nói: "Chung Lỗi, em xin lỗi. Em luôn luôn yêu anh, ngày nào, đêm nào trong suốt năm năm qua em cũng nhớ đến anh, nhưng có những lúc em rất hoang mang, em không nhìn thấy tương lai. Sau này, khi em nghĩ thông suốt rồi, em tưởng rằng mình đã có thể sống yên ổn rồi, thì anh bỗng trở về. Khi gặp lại anh, em mới phát hiện ra rằng, có những điều ở anh khiến em cảm thấy xa lạ, anh không còn là chàng thư sinh bón cơm cho em nữa, anh đã tạo dựng được sự nghiệp, nhưng trong năm năm qua, em đã không ở bên anh, em có cảm giác rất xa lạ với thành công của anh. Thế nên em bắt đầu sợ, sợ rằng nếu đi cùng anh, em sẽ không thể mang lại hạnh phúc cho anh. Em nghĩ kỹ rồi, anh hãy cứ sống cuộc sống của anh, còn em cũng sẽ trở lại với cuộc sống của mình, chúng ta hãy quên những năm tháng đó đi, đừng để nó lại trong lòng nữa. Mông Mông là một cô gái rất tốt, rất xứng đáng với anh, cô ấy có nụ cười và sự trong sáng mà em đã đánh mất từ lâu, cô ấy mới chính là người đi cùng anh trên chặng đường còn lại".

"Lương Duyệt!", anh tức giận kêu lên. Anh không để ý đến những lời cô làm tổn thương anh, nhưng anh không thể để cô tự làm tổn thương chính mình.

"Em không nói dối đâu, em không còn là cô gái năm đó nữa. Kể từ khi anh trở về, anh cứ vẫn gọi em là Ngốc, anh có thể xem như em chưa hề thay đổi gì, nhưng em biết rất rõ, em đã thay đổi, thay đổi rất nhiều. Em bào chữa cho những kẻ làm ăn bất chính, em tới ăn ở nhà hàng Đế Đô số 33, bây giờ em không thể đi bộ bốn cây số đến bến xe để mua cho anh một chiếc áo sơ mi giá rẻ nữa, thậm chí em còn chê bai bộ trang phục trên người anh. Chung Lỗi, em không phải là Ngốc, em đã là luật sư Lương, em không còn là người trong tưởng tượng của anh nữa."

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, nước mắt cô cứ lã chã tuôn rơi, long lanh như trái tim ai đó vỡ vụn, từng mảnh, từng mảnh một.

https://thuviensach.vn

Sau khi nói hết những suy nghĩ trong lòng, cô không hề cảm thấy nỗi đau trong lòng mình dịu đi, ngược lại, càng cảm thấy day dứt trước sự bình tĩnh của anh. Anh đưa vén mấy sợi tóc mai của cô lên vành tai, hôn khẽ lên trán cô, giọng trầm buồn:" Phải, anh đã quên mất, cô Ngốc của anh giờ đã lớn, sau khi lớn lên thì Ngốc đã thích người khác mất rồi".

"Chung Lỗi, em..." Những lời tiếp theo của cô đã được chặn lại bằng một nụ hôn. Nụ hôn của anh nồng cháy, thiết tha, gấp gáp, như thể thế giới đã đến ngày tận thế.

Anh nói: "Anh quên mất, chỉ tại anh, tất cả là tại anh".

Những giọt nước mắt lăn xuống môi cô, mặn chát. Một tình yêu đau khổ, đắm say cuối cùng đã phải đặt dấu chấm cuối cùng. Ai có thể ngờ, bước chân ra đi của anh năm ấy đã khiến cho họ giờ đây gần trong gang tấc mà như xa tận chân trời.

Khoảng cách ấy đã khiến cho họ cuối cùng không thể ở bên nhau.

Lương Duyệt đứng dậy, ôm chặt lấy Chung Lỗi, nước mắt cô thấm ướt đẫm chiếc sơ mi của anh.

Cô sợ, khi anh quay đi rồi, sẽ không còn cơ hội nữa.

Anh đã yêu cô bằng cả tâm hồn và trái tim, sau này cô sẽ không bao giờ có thể gặp được một tình yêu như vậy nữa.

Đôi chân cô dường như không còn sức lực, cô trựa người vào ngực anh, cố gắng cảm nhận thật sâu sự dịu dàng và hạnh phúc trong những giờ phút cuối.

Sự kiên cường và say đắm của những năm tháng tuổi trẻ đã bị thời gian mang đi. Càng yêu sâu sắc, lại càng không muốn từ bỏ. Càng tuột khỏi tay nhanh chóng, lại càng không muốn buông tay.

https://thuviensach.vn

Sau cùng, Chung Lỗi từ từ buông tay ra, lau khô nước mắt cho cô, nói: "Ngoan nào, đừng khóc nữa, hôm nay là sinh nhật em mà!".

Lương Duyệt cắn chặt môi, không trả lời, mỗi lần cô gật đầu là một lần rơi lệ. Từng giọt, từng giọt.

"Em có về nhà nữa không?", anh hỏi.

Cô gật đầu một cách nặng nề.

Anh mỉm cười, ôm cô vào lòng một lần nữa, thật mạnh và thật chặt, rồi nói:" Vậy thì em đi đi. Anh muốn nhìn thấy em rời xa, em đi đi, khi anh vẫn chưa thay đổi ý định".

Thế rồi, anh buông tay, mặc dù một bàn tay vẫn còn để trên vạt áo của cô, mỉm cười nói: "Em đi đi!".

Đôi tay Lương Duyệt run run, cố bấm vào nhau. Cô từ từ quay mặt đi, cố kìm những dòng nước mắt, cố làm như không có chuyện gì rồi bước vội vã.

Chiến nhẫn trên tay vẫn còn, đôi giày thuỷ tinh trong lời hứa của anh vẫn còn.

Nhưng cô phải quay về nhà.

Vì cái luân lý đạo đức nực cười ấy.

Cô biết một bàn tay của anh vẫn đang với theo vạt áo của cô, cô không dám quay đầu lại.

Cuối cùng, cô đi tới trước vườn hoa, rồi cố gắng giữ cho thật bình tĩnh, quay đầu lại, nói với anh: "Em về đây, tạm biệt".

Anh cũng cố gắng giữ nụ cười trên môi, gật đầu.

https://thuviensach.vn

Lúc cô quay người đi một lần nữa, anh đột nhiên ôm chầm lấy cô, rồi úp mặt vào trong mái tóc của cô và cứ đứng yên như vậy.

Nước mắt anh cuối cùng đã tuôn rơi.

Những giọt nước mắt ấy rơi xuống vai cô, thành những giọt tròn, lạnh giá, thấm vào trái tim.

Anh không muốn rời xa, cho dù nói thế nào đi nữa cũng không muốn. Một tình yêu qua nhiều tháng năm như vậy, một tình yêu giúp cả hai tìm thấy niềm vui trong sự khó khăn, thiếu thốn, một tình yêu trọn vẹn. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng cô sẽ rời xa anh, cho dù cô đã lấy người khác, cho dù cô không còn là cô nữa, anh chưa bao giờ nghĩ đến điều đó.

Nhưng ánh mắt dứt khoát của cô giờ phút này đã cho thấy, từ nay về sau, hai người sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Vì thế mà anh không dám buông tay ra. sợ rằng nếu làm như vậy, từ nay anh sẽ mất cô vĩnh viễn.

Đầu óc Lương Duyệt trở nên trống rỗng, cô nhắm chặt đôi mắt, gỡ bàn tay anh ra, rồi quay lại mìm cười với anh, không nói thêm câu nào.

Những giọt nước mắt cũng đã khô, vì thế nụ cười của cô cũng trở nên rất thiếu tự nhiên, thậm chí là rất thê thảm.

Anh cũng từ từ thu bàn tay mình về.

Những giọt nước mắt anh không muốn để cho cô nhìn thấy thì cuối cùng cô cũng đã nhìn thấy. Khuôn mặt thanh tú năm nào, giờ đây trông thật buồn thảm và nặng nề.

Cô bước qua hàng rào, cắn răng đi về phía bên ngoài.

Anh đi theo cô, nhưng không ra khỏi bên trong hàng rào.

https://thuviensach.vn

Ngốc, sau này nhất định anh sẽ mua cho em.

Ngốc, đừng đối xử tốt với anh như vậy, nếu không mang lại hạnh phúc cho em, lòng anh sẽ rất day dứt.

Ngốc, anh không muốn đi, anh không muốn rời xa em.

Ngốc, anh sợ rằng em sẽ không bao giờ quay trở về nữa.

Từng câu, từng lời, đều là những lời hứa của anh với cô lúc ấy.

Giờ đây, anh đứng cách cô một hàng rào, nhìn theo cô, nhưng không sao thốt được, dù chỉ nửa lời.

Đến chỗ rẽ, anh vươn hai cánh tay ra, những ngón tay thon dài mở rộng, nụ cười trên môi anh giống như nụ cười năm ấy khi anh đứng giữa thảm cỏ nói với cô: "Ngốc, hôn anh đi".

Cô dừng bước rồi chầm chậm quay người lại, áp mặt vào hàng rào, vươn người ra, không hề có cảm giác đau.

Cô hôn anh, một nụ hôn giống như sinh ly tử biệt.

Cuộc đời này, có được một tình yêu như vậy cũng đã là quá đủ rồi. Đối với một số việc, mặc dù là tốt đẹp đấy nhưng không nhất thiết phải giữ lại bên mình. Lấn cuối cùng, để giữ lại một ký ức tốt đẹp trong sâu thẳm đáy lòng.

Để rồi sau đó vẫy tay chào nhau!

Cô áp người vào hàng rào hôn anh, bằng tình yêu của nửa cuộc đời.

Anh là người cô đã từng yêu, và có thể sẽ vẫn còn yêu.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên, cô không nói cho Chung Lỗi biết rằng, vì sao cô lại chia tay anh năm ấy.

Có thể anh đã biết; có thể anh sẽ mãi mãi không biết.

Tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần cô không quên rằng, anh đã chỉ vào Quang Mẫn Uyển, cười và nói: "Anh yêu em".

Sẽ mãi mãi không quên.

https://thuviensach.vn

Chương 40: Chuyện Năm 2007 (Phần 1)

Trung Thiên rốt cuộc quan trọng đến mức nào đối với Trịnh Hy Tắc?

Lương Duyệt đi theo xe của Trung Thiên đến Giang Tô để bàn về chuyện hợp đồng. Nhìn Trịnh Hy Tắc ngồi bên đang trong trạng thái ngủ gật, cô không khỏi ngây người ra. Mấy ngày liền, họ đi liên tục, hôm trước vừa đáp máy bay tới Quang Mẫn Uyển, hai người thay quần áo trong vòng mười lăm phút, sau đó lại ra sân bay tới Quảng Châu, đàm phán các điều khoản xong lại lên tàu tới Hàng Châu. Suốt chặng đường xóc, mọi người cứ luôn miệng ca thán, chỉ riêng anh là không thể hiện gì, và cũng không hề thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt anh.

Ngồi chung xe với họ còn có Vương Chí Đạt, cố vấn của một văn phòng luật khác. Không hiểu là vô tình hay cố ý, Trịnh Hy Tắc đã dùng người khác để vạch rõ mục đích của chuyến đi này. Lương Duyệt chỉ là một cố vấn luật của Trung Thiên đi cùng, ngoài ra không còn quan hệ gì khác với anh.

Vì đường xóc nên giấc ngủ của Lương Duyệt rất chập chờn. Cô vốn là người thần kinh yếu, từ xưa đến nay không có thói quen ngủ trưa, vì vậy chỉ còn biết nhìn những đầm nước loang loáng trôi vụt qua bên ngoài cửa xe.

Bỗng nhiên tay cô bị ai đó nắm chặt, cô quay đầu lại, Trịnh Hy Tắc vẫn nhắm nghiền mắt nghỉ ngơi, động tác vừa rồi dường như chỉ là vô tình. Vì vậy, cô đành để mặc cho anh nắm, còn mình thì dựa đầu vào cửa xe.

Đúng vậy, Trung Thiên là tất cả đối với Trịnh Hy Tắc.

https://thuviensach.vn

Sự tôn trọng của những người trong nhà, sự ngưỡng mộ của các nhân viên, và cả cơ hội chứng minh năng lực thực sự của bản thân đều ở trong đó, nếu điều kiện cho phép, anh sẽ vĩnh viễn phấn đấu vì Trung Thiên, những thứ còn lại chẳng là gì.

Không ai có thể ngăn cản được bước chân bôn ba của anh vì Trung Thiên, không ai có thể làm được điều đó.

Khi xe tới Tô Châu thì trời đã chạng vạng tối. Ăn xong bữa tối ở khách sạn, mọi người đều về phòng mình, ai làm việc nấy, tất cả đều để chuẩn bị cho cuộc gặp mặt với đối tác vào ngày mai. cái giá mà Trịnh Hy Tắc đưa ra để mua lại doanh nghiệp kia quá thấp, hơn nữa phương án kinh doanh sau khi sáp nhập cũng lại có nhiều điều chỉnh quá lớn, chuyển từ lĩnh vực nhà đất sang sản xuất các mặt hàng dân dụng, khác nào đem đại bác bắn chim sẻ. Lương Duyệt còn nhớ vẻ mặt của các cổ đông khi họp trình dự án lần trước, họ đã luôn chép miệng kêu than.

Hôm qua, khi thay quần áo trong phòng, Lương Duyệt đã khẽ hỏi Trịnh Hy Tắc có nhớ tới những thành công đến mức trở thành huyền thoại của ngành kinh doanh bất động sản do thị trường cổ phiếu mang lại vào năm 2006, tuy năm 2007 thành tích có phần giảm sút, nhưng vẫn có thể coi nó là một chiếc bánh ga tô thơm ngon, thế mà nay lại đem chiếc bánh ấy thay bằng cái bánh bích quy, đúng là không có đất dụng võ.

Trịnh Hy Tắc rít thuốc, khẽ mỉm cười, nhưng anh tỏ ra không muốn nói nhiều về chủ đề đó.

Anh biết, cô đã động chạm tới vấn đề chính của nội bộ Trung Thiên, và thế là một lần nữa, Lương Duyệt lại phải từ bỏ. Vì thế, trong chuyến đi cùng này, cô mới cảm nhận sâu sắc rằng, có lẽ mình thực sự không hiểu Trịnh Hy Tắc, nhưng điều nực cười là cô đã bị tờ giấy đăng ký kết hôn che mắt, cứ tưởng rằng mình sẽ có thể chia sẻ mọi suy nghĩ, lo âu của anh.

https://thuviensach.vn

Xem ra, vai trò của một người vợ và một cố vấn luật sư mãi mãi không thể kết hợp trong một con người, nếu không khéo thì có thể nhầm lẫn hai vai trò ấy.

Vì không có hoạt động chung, nên ai cũng đều đã chui vào cái tổ của mình trong khách sạn. Lương Duyệt cảm thấy hơi buồn nên quyết định bước tới bên cửa sổ, mở tấm rèm ra nhìn ngắm màn đêm bên ngoài.

Đây là cảnh đêm của Tô Châu.

Mặc dù những năm qua cô cũng đã tới nhiều nơi, nhưng chưa bao giờ tới Tô Châu. Thành phố nổi tiếng với những dòng sông này trong tưởng tượng của cô thì nơi nào cũng phải có những chiếc cầu bắc qua những con kênh nhỏ, nhưng bây giờ nhìn chỉ thầy nó thật phồn hoa, chẳng thấy đâu vẻ mơ màng đã làm nên bao áng thơ, vì thế cô không khỏi cảm thấy hụt hẫng.

Có ai đó áp sát vào người Lương Duyệt từ phía sau. Cô không quay đầu lại, vẫn chìm trong dòng suy nghĩ của mình. Anh khẽ nói: " hãy chuẩn bị một chút đi, anh sẽ đưa em đến nơi này".

Lương Duyệt thu ánh mắt về, cô không hỏi lại mà quay đi tìm quần áo. anh lại nói: "Mặc bộ nào giản dị một chút".

Lương Duyệt nghe theo, cất những bộ váy áo đẹp đi, mặc một chiếc váy liền thân màu tím, buông tóc xoã xuống vai, rồi cùng anh ra khỏi phòng.

Tối hôm nay Trịnh Hy Tắc khác hẳn với ngày thường, không những cứ nhíu chặt mày, mà còn rất ít cười. Khi hai người ở trong thang máy, cô còn nghe thấy một tiếng thở dài, nhưng cô không hỏi, bởi vì cô vừ biết được rằng, có một ranh giới rất rõ giữa một người vợ và một luật sư cố vấn.

Những điều không nên hỏi thì đừng hỏi.

https://thuviensach.vn

Hai người vẫy taxi, Trịnh Hy Tắc nói với tài xế: " Tới nghĩa trang Tức Tư".

Thì ra anh muốn đi thăm mộ.

"Không vì thời gian trôi qua mà quên đi ký ức". Đó là một câu trong bài điếu văn của một phụ nữ, viết để tưởng nhớ người chồng đã khuất, nó chỉ dài khoảng mấy nghìn chữ nhưng đã thể hiện được tình yêu và sự ân ái của họ trong năm mươi năm, đồng thời nói lên nỗi cô đơn của người vợ khi không còn chồng bên mình, ai từng đọc bài điếu văn này đều không ngăn được những dòng nước mắt. Lương Duyệt cảm thấy, có thể cùng bên nhau suốt năm mươi năm trời cũng đã là một may mắn lớn mà ông trời ban tặng cho rồi, mà điều đáng quý nhất là họ đều không quên.

Những dòng ký ức luôn là những gì êm đềm ngọt ngào nhất. Chỉ có điều, trước khi nó trở thành ký ức thì chẳng ai nhận ra điều đó.

Lương Duyệt bỗng cảm thấy trong lòng dậy lên một nỗi chua chát.

Khi bước lên xe, Trịnh Hy Tắc vẫn lặng lẽ nắm lấy tay cô, chiếc nhẫn ở ngón tay anh toả ra ánh sáng lấp lánh màu bạc. Lương Duyệt im lặng, nghĩ, nếu chiếc nhẫn đó cũng trải qua năm mươi năm thì liệu có thay đổi không nhỉ?

Không ai có thể biết được điều đó.

Cô đoán, anh sẽ đưa cô tới gặp mẹ anh.

Người phụ nữ ấy có ảnh hưởng rất lớn tới tập đoàn Trung Thiên trong một thời gian dài, là nhân vật mà cho tới nay gia đình họ Trịnh vẫn rất kiêng nhắc đến, người đã sinh ra Trịnh Hy Tắc nhưng lại chưa bao giờ được hưởng dù chỉ một chút hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Chiết cát sét trong xe đang phát những ca khúc hoài cổ của Bảo Lệ Kim. Lương Duyệt và Trịnh Hy Tắc mỗi người quay đầu về một phía, bên ngoài trời đang mưa, những giọt nước mưa quất xuống cửa sổ xe, khiến lớp kính bị mờ đi, xem ra lát nữa họ phải đội mưa rồi.

Trịnh Hy Tắc đột nhiên giơ cánh tay ra, nói: "Em hãy dựa vào đây một lát đi, nơi mẹ anh ngủ cách đây rất xa".

Lương Duyệt chớp chớp mắt, không phản bác, gối đầu vào bờ vai rộng của chồng, trong lòng bỗng dậy lên một nỗi xót thương.

Mười lăm tuổi, cái tuổi không còn nhỏ nhưng cũng chưa phải đã lớn, vậy mà anh đã phải rời xa vòng tay của mẹ. Chữ "ngủ" mà anh nhắc tới khiến cô có thể hình dung ra nỗi cô đơn và lạnh lẽo mà anh cảm thấy hồi đó. Ngủ, đó là từ mà người lớn thường dùng để nói dối trẻ con, hồi ấy, dù đã sắp trở thành một chàng trai nhưng anh vẫn tin điều đó, và cho đến tận bây giờ, anh vẫn dùng cách nói ấy, đủ để thấy nỗi sợ hãi khi mẹ qua đời đã khắc sâu vào trong lòng anh như thế nào.

Quả nhiên đường đi rất xa, vì nghĩa trang nằm cạnh một ngôi làng ở ngoại ô Tô Châu, nên khi họ tới nơi thì đã hơn chín giờ tối. Người tài xế taxi thả họ xuống ở một nơi khá cách xa khu nghĩa trang, anh ta mở đồng hồ, bật đèn, rồi còn luôn miệng lẩm bẩm rằng lẽ ra không nên đi chuyến này. Trịnh Hy Tắc nhìn người đàn ông luôn miệng kêu ca kia, tức giận đấm mạnh vào kính xe.

Cánh cửa xe không bị vỡ, nhưng cả Lương Duyệt lẫn người lái xe đều giật thót người.

Người lái xe quay đầu lại định nói câu gì đó, Lương Duyệt vội móc ra tờ một trăm tệ ném cho anh ta, rồi nắm tay Trịnh Hy Tắc đi vòng ra sau xe. Động tác của cô rất mạnh mẽ, khiến cho một người cao to như Trinh Hy Tắc cũng phải loạng choạng bước theo.

https://thuviensach.vn

Trong cơn mưa, răng anh cứ va vào nhau lập cập, Lương Duyệt giả bộ như không nghe thấy mà vẫn cứ mò mẫm lội đi trong bùn đất.

Khi hai người tới nghĩa trang, trước cánh cổng to đen kịt chỉ có một ngọn đèn, ông già gác cửa chậm chạp bước ra nói một câu gì đó, Lương Duyệt nghe không hiểu. Trịnh Hy Tắc vừa nguôi cơn tức giận ban nãy, giờ đây nét mặt lại trắng bệch, nói: "Ông ấy nói, hết giờ rồi, không được vào thăm mộ nữa".

Lương Duyệt sợ anh lại gây ra chuyện, vội đưa tay ra vỗ nhẹ vào lưng anh nói: "Không sao, ngày mai chúng ta lại tới".

Cánh tay cô bị anh tóm lấy, anh nhìn cô bằng đôi mắt vằn đỏ qua làn nước mưa: "Em có biết vì sao anh phải dốc hết sức lực giải quyết mọi công việc trong mấy ngày qua không?".

Để có thể dành ra một buổi tối tới thăm mẹ. Lương Duyệt biết điều đó.

"Anh không thể tới vào ban ngày. Mẹ anh luôn là nỗi sĩ nhục đối với gia đình họ Trịnh. Anh không thể phớt lờ thành kiến của họ được, chỉ có thể tới thăm mộ bà vào buổi tối, xem bà ngủ có ngon không." Càng nói, anh càng có vẻ xúc động, động tác cũng mỗi lúc thêm mạnh mẽ.

Lương Duyệt rất muốn rút tay về, nhưng bàn tay ấy đã bị anh giữ chặt. Vì thế, cô nói với anh bằng giọng chắc nịch và dứt khoát: "Anh yên tâm, chỉ cần anh muốn, hôm nay nhất định chúng ta sẽ gặp được".

Lương Duyệt luôn là người nói được làm được, cô nắm lấy bàn của Trịnh Hy Tắc lúc đó vẫn còn lưỡng lự, rồi không chờ anh trả lời, cô lôi anh đi về phía bờ ruộng phía sau lưng. Đường càng đi càng tối, càng có nhiều rãnh nước và càng đáng sợ, nhưng chiếc váy tím của Lương Duyệt vẫn thấp thoáng ở phía trước, khiến cho Trịnh Hy Tắc không khỏi ngỡ ngàng.

https://thuviensach.vn

Bóng dáng thấp thoáng của tà váy đó giữa màn đêm, đã khuấy động vẻ tĩnh mịch của khu nghĩa trang.

Thì ra, yêu hồ xuất hiện trong đêm là chuyện có thật, yêu hồ khiến cho bao chàng trai thất điên bát đảo suốt đời suốt khiếp, không thể nào rút chân ra được.

Chỉ có điều, những chàng trai ấy lại không hề nhận ra điều đó.

Tới cuối đoạn ruộng bỏ hoang, quả nhiên Lương Duyệt tìm được một đoạn tường thấp, như thể có người cõi âm dẫn đường, vì vậy cô đã tin tưởng chắc chắn rằng, ở đây nhất định sẽ tìm được chỗ tốt nhất để có thể trèo vào bên trong. Trịnh Hy Tắc bám vào tường nhảy lên, ngồi trên bờ tường, chìa bàn tay xuống dưới cho cô, nhưng Lương Duyệt xua xua tay, ra hiệu cho anh mau nhảy vào bên trong, còn cô cũng bước một bước lên bờ tường trơn ướt.

Nhìn động tác của cô, Trịnh Hy Tắc có vẻ đang nghĩ ngợi điều gì đó, rồi nói với cô lúc đó đầu đã ướt đầy nước mưa: "Có lẽ, em chính là người mà mẹ đã chọn".

Đã lâu không vận động nên chỉ với một động tác trèo tường đơn giản mà cô cũng phải thở phì phò, cố tránh để không bị trượt xuống, bởi bờ tường đầy rêu trơn, cũng vì thế cô đã không nghe được lời của anh, vội hỏi lại: " Sao cơ?".

Anh không nói gì mà nhảy xuống đi vào bên trong, sau đó quay đầu nhìn lại.

Đúng là trèo lên thì dễ nhưng trèo xuống lại rất khó. Chiếc váy dài của Lương Duyệt rất vướng víu, cô xấu hổ nhình Trịnh Hy Tắc một cái rồi túm vạt váy lên, cuộn vào trong cạp, trượt xuống bằng hai chân, anh đứng đón ở phía dưới, khiến chiếc váy bị cuộn lên tận thắt lưng trong giây lát.

https://thuviensach.vn

Nhưng rồi nhận thấy, lúc này không phải lúc xấu hổ, Lương Duyệt nói khẽ bằng giọng rất đĩnh đạc: "Không sao. Chúng ta đi thôi".

Một lần nữa, đôi mắt của Trịnh Hy Tắc nheo lại, tỏ vẻ nghĩ ngợi.

Ban đêm, nghĩa trang càng trở nên vắng lặng, những câu chuyện ma quỷ rùng rợn chỉ toàn là những điều người ta bịa ra để hù doạ người mà thôi. Nếu như ở nơi đó có một người thân yêu của mình nằm, người ta sẽ không còn cảm thấy đáng sợ nữa.

Anh mò mẫm thật lâu mới tới được mộ của mẹ. Lương Duyệt quỳ xuống trước ngôi mộ cùng anh và im lặng.

Tên bà là Tần Chi Lâm. Trên tấm bia chỉ có ba chữ ấy.

Ngôi mộ được xây rất cẩn thận, mang phong cách Giang Nam điển hình, làm bằng đá xanh, trang nghiêm và tôn kính. Cỏ xung quanh mộ cũng được dọn rất cẩn thận, chắc chắn có người thường xuyên tới chăm sóc.

Trịnh Hy Tắc cúi đầu nói: "Ở quê anh có phong tục tô vàng cho người chết, có nghĩa là dùng bút lông và bột vàng tô lên tên của họ trên tấm bia một lần từ đầu đến cuối, làm như vậy mới có thể chống chọi lại với gió mưa, chờ tới lần cúng giỗ, tảo mộ năm sau."

Lương Duyệt lặng im nghe anh nói, bàn tay cô vùi trong đất từ lúc nào.

Nếu năm nào anh cũng tới viếng mộ mẹ vào buổi tối, thì có nghĩa là từ trước tới nay anh chưa bao giờ tô vàng cho mẹ. Nghĩ đến đây, Lương Duyệt bỗng nhiên hiểu được vì sao hồi nãy anh trở nên mất lý trí như thế khi không được vào cửa.

Một năm chỉ có một lần, không thể làm được gì đã đủ khiến anh phiền muộn lắm rồi, nếu đến nhìn cũng không được nữa thì ai mà chẳng phát điên lên.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc nhìn cô, cười buồn bã, rồi chỉ cho cô xem: "Em hãy tới phía sau tấm bia mà xem, ở đó có một hàng chữ".

Nói rằng xem, nhưng thực ra là sờ. Lương Duyệt đã phải dùng ngón tay trỏ lần theo từng nét chữ một cách rất cung kính, nghiêm túc.

Không chia lìa, không từ bỏ.

Nước mắt Lương Duyệt bỗng chan chứa, khi cô quay lại thì Trịnh Hy Tắc ở phía đối diện nhìn thấy rất rõ những giọt lệ đang từ từ lăn xuống trên khuôn mặt cô.

"Đó là những lời mẹ để lại cho bố anh. Nhưng đáng tiếc là sau khi mẹ qua đời, bố anh đã không hề tới, vì thế ông đã không đọc được."

"Có thể ông đã tới nhưng anh không biết." Lương Duyệt cố kìm những giọt nước mắt, nói bằng giọng run run.

"Không đâu. Bố anh luôn cho rằng mẹ anh không xứng đáng để ông làm như vậy." Giọng nói trầm trầm của Trịnh Hy Tắc đầy vẻ mỉa mai.

Cô đáp: "Có những người suốt đời không bao giờ bày tỏ tình yêu với người bạn đời. Khi họ yêu, họ không nói ra, khi bị phản bội, họ cũng không nổi giận, cho dù có phải mang tội danh trên mình, họ cũng không muốn giải thích cho mọi người. Không may là, em chính là kiểu người ấy".

Anh cười. "Có một số người, giống như mẹ anh, thích cất giữ lời nói ấy ở trong lòng, dù biết rõ người kia không thấy được cũng vẫn giữ lại, để chứng minh rằng, mình đã từng yêu, mãi mãi không bao giờ hối hận. Đáng buồn là, anh không phải kiểu người ấy".

Trong lòng Lương Duyệt thoắt lạnh như băng giá, cô mỉm cười ngượng ngùng. "Như thế cũng tốt, chúng ta sẽ bù trừ cho nhau."

https://thuviensach.vn

Anh quay đầu về phía bia mộ, nói: "Vì thế, mẹ anh chắc hẳn rất thích em."

Cô mấp máy môi, đang định nói câu gì đó thì anh đứng dậy, chìa tay ra phía trước: "Vì thế em mới tới Trung Thiên".

Những lời nói đó của anh khiến cô nghẹn lại, cô cúi đầu cất vội nụ cười đau khổ không mấy thích hợp vừa rồi. Hễ có cơ hội, anh đều không quên nhắc cô nhớ vai trò của mình.

Nhưng ngẫm nghĩ thì thấy, anh không nói sai. Vì vậy cô mỉm cười bình thản, cố trấn tĩnh, trở về với vai trò luật sư cố vấn của Trung Thiên.

Một tiếng đồng hồ đã trôi qua, mặc dù trời đang lất phất mưa, nhưng vẫn rất nóng. Cô dừng lại một hồi lâu rồi nói: "Đi thôi, nếu không chúng ta sẽ làm cho ông già trông coi nghĩa trang sợ hết hồn đấy".

Anh vẫn cứ nhìn cô, vẻ buồn bã của cô không giấu nổi đôi mắt của anh. Cuối cùng anh cũng đã vạch trần cái đáp án khiến người ta cảm thấy khó chịu. Nhân lúc trời vẫn còn mưa, anh đưa bàn tay dinh dính, trơn trơn của mình ra, nắm lấy tay cô.

Một lần nữa lại phải trèo qua bức tường, không để cho cô trèo lên như lúc nãy, anh ôm ngang thắt lưng, nâng bổng cô lên.

Sức nóng hừng hực từ hai bàn tay anh khiến cô cảm thấy rất khó chịu, cô vội trượt nhanh xuống. anh liếc nhìn cô một cái, rồi cũng trèo qua tường. Khi anh xuống tới mặt đất, hai người lại sánh bước cùng nhau.

Bỗng cô kêu lên một tiếng ngạc nhiên: "Sao tre lại mọc trong nước nhỉ?".

Trinh Hy Tắc quay nhìn về phía cô, cố mở to mắt nhìn kỹ một lúc, sau đó bật cười: "Đấy là lau, không phải tre".

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt xấu hổ nhìn Trịnh Hy Tắc cười và cũng mỉm cười theo, khiến không khí gượng ép lúc trước giảm bớt đi phần nào. Anh nắm tay cô đi bên mép đầm nước, vòng qua các ngôi mộ và ra ngoài cổng nghĩa trang.

Trịnh Hy tắc đứng rất lâu trước nghĩa trang, nhìn về nơi tối om ấy, cho tới khi những hạt mưa trên đầu mỗi lúc một to, mới mỉm cười cùng cô rời khỏi đó.

Lương Duyệt không hiểu rốt cuộc anh cười là vì điều gì, và cô lẳng lặng đi theo sau.

Đây là lần đầu tiên cô gặp mẹ chồng, mặc dù chẳng nhìn thấy tấm ảnh nào của bà.

Nghĩa trang nằm ở nơi vắng vẻ, vì thế xe cộ qua lại cũng rất thưa thớt. Hai người đứng chờ ở bên đường rất lâu mà chẳng thấy một chiếc xe nào. Chẳng còn cách nào, họ đành phải thuê phòng ở khách sạn và qua một đêm mưa gió ẩm ướt ở đó.

Sau khi tắm rửa xong, anh phanh cổ áo sơ mi, ống quần xắn lên, nằm lười biếng trên giường, còn cô ý tứ khép tà váy lại, dựa vào thành giường trong lúc đầu vẫn còn ướt đầm.

Chiếc đồng hồ trên tường cứ kêu tíc tắc, tích tắc, anh bất ngờ kéo cô vào lòng, cằm khẽ cọ vào cổ cô.

Lương Duyệt cảm thấy không khí này thật quá ấm áp, cô hơi ngả người để vươn ra ngoài giường, nhưng không sao chống lại sức mạnh từ bàn tay anh. Cuối cùng cô đành nhắm nghiền mắt, mặc anh ôm vào lòng.

Mưa bên ngoài mỗi lúc một to, anh lẳng nghe tiếng mưa rồi nói: "Lương Duyệt, hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh, hằng năm cứ đến ngày này trời lại mưa".

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt lùa bàn tay vào tóc anh rồi chầm chậm vuốt ve.

"Năm nào anh cũng bị ướt như chuột lột, không ngờ năm nay còn làm liên luỵ cả đến em." Anh nói, vẫn với giọng trầm lắng, cô cảm thấy những dòng nước mắt đang chực trào ra, cô cố gắng kìm chúng lại.

Anh dựa vào vai cô, nói: "Lương Duyệt sau này em sẽ là người vợ rất tốt".

Lương Duyệt đáp với vẻ bất lực: "Em hy vọng có thể trở thành một cố vấn tốt".

Nghe cô nói câu này anh không nói gì, mà chỉ áp sát người vào ngực Lương Duyệt, hai mắt nhắm nghiền, không rõ anh đang suy nghĩ điều gì. Hơi thở của anh phà nóng cả ngực cô, khiến má cô ửng đỏ. Thấy anh như vậy, cô cũng không dám nói câu gì nữa.

Hình như anh đã ngủ, đến cả một câu trả lời cũng không có.

Có lẽ, chẳng nên đau lòng như thế vì chuyện của người khác, nếu là Trịnh Hy Tắc thì lại càng không nhất thiết phải như vậy. Bởi anh chỉ cần một cái phông để làm nền cho mình, một cái phông thật sự ổn định.

Nếu cô thông cảm với anh, ai sẽ thông cảm với cô?

Nếu sau này anh quyết định hy sinh cái phông làm nền là cô, thì cô sẽ phải khóc như thế nào đây?

Lương Duyệt không rõ là vì cái tư tế anh ngả người vào ngực cô, hay vì câu nói hồ đồ của cô mà cơn buồn ngủ vẫn chưa thấy đâu, cô đếm sao mãi, đếm mãi, cố gắng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng đếm tới cả mấy chục nghìn, cô vẫn tỉnh như sáo.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, cô chỉ còn biết thở dài, nói khẽ với người nằm bên cạnh: "Trịnh Hy Tắc, anh nói đi, rốt cuộc là anh cần một người vợ hay cần một luật sư cố vấn? Em chỉ có thể đảm nhiệm một trong hai vai trò ấy thôi".

https://thuviensach.vn

Chương 41: Chuyện Năm 2007 (Phần 2)

Tất nhiên, việc bắt một người ngủ say nói ra một câu thật lòng là điều vô cùng khó khăn. Căn phòng rộng thênh thang khiến người ta càng cảm thấy lòng trống trải, Lương Duyệt cứ trằn trọc như thế cả đêm.

Khi cô vừa xoay lưng đi thì bàn tay anh bỗng vắt ngang qua người cô, anh càu nhàu với vẻ khó chịu: "Đừng trở mình như thế, ngủ đi".

Đầu óc cô bỗng trở nên trống rỗng. Hơi thở của anh vẫn đều đều phả từ phía sau cổ cô, khiến cô thấy buồn buồn.

Cô thở dài, chờ hơi thở của mình trở lại bình thường rồi mới dám nói: "Trịnh Hy Tắc, người mà anh cần là một luật sư cố vấn chứ không phải một người vợ, mãi mãi là như thế".

Người nằm sau lưng cô vẫn không đáp lời.

Sau cơn mưa trời lại nắng. Hôm sau đúng là một ngày nắng ráo

Trịnh Hy Tắc không còn vẻ yếu đuối như hôm trước nữa, sáng hôm sau thức dậy anh lại trở về là người đàn ông nhìn đời bằng con mắt ngạo mạn. Vẻ lạnh lùng ở khoé môi và điếu thuốc nghi ngút khói trên tay anh rất ăn nhập với nhau, trông anh giống một nhân vật nam đang hồi tưởng về quá khứ trong một bộ phim nào đó.

Nhìn anh trong đầu Lương Duyệt bỗng hiện lên hình ảnh của một người, một hình ảnh rất rõ ràng.

Người ấy không bao giờ hút thuốc vào buổi sáng sớm, cũng không bao giờ đi tìm sự giải thoát trong làn khói thuốc mơ màng.

https://thuviensach.vn

Đó là điểm khác biệt giữa hai người đàn ông ấy.

Trái tim Lương Duyệt bỗng đau thắt lại, cô mở bừng mắt và ngồi dậy, ra khỏi giường, chạy vào nhà vệ sinh, ra sức vã nước lạnh lên mặt, mãi tới khi những dòng nước trôi xuống hết, cô mới trấn tĩnh lại được.

Hai người thu dọn quần áo, ra ngoài tìm xe. Đã quen không ăn sáng, vì thế cô không có hứng thú với bất kỳ quầy thức ăn sáng nào bên đường, mà chỉ chăm chú quan sát những chiếc xe qua lại, để tìm một chiếc taxi rời khỏi nơi này.

Khi cô quay đầu lại thì thấy Trịnh Hy Tắc đang đứng trước một quầy ăn sáng để mua đồ. Nhìn vẻ lúng túng của người bán hàng thì biết, bà ta đang rất khó khăn để tìm đủ tiền lẻ trả lại cho anh. Lương Duyệt vội bước tới, lấy ra tờ mười tệ rồi đón lấy túi bánh. Người bán hàng trả lại cho cô năm tệ. Để anh không cảm thấy ngượng, cô làm ra vẻ chăm chú quan sát những chiếc bánh trong túi, rồi nói: "Thì ra ở Tô Châu cũng có bánh quẩy".

Trịnh Hy Tắc quay sang gật đầu: "Ừ, gần giống miền Bắc".

Lương Duyệt đi theo anh lên lề đường, nhưng không ăn những thứ trên tay. Trịnh Hy Tắc quay lại: "Em không ăn à?".

Lương Duyệt trả lời, vẻ ngạc nhiên: "Không phải anh mua để mang lên xe ăn một mình sao?".

Anh gật đầu: "Ừ, anh không mua phần của em".

Lương Duyệt nhún vai vẻ không mấy quan tâm: "Khi chúng ta về tới nơi thì cũng gần trưa rồi. Em sẽ chờ rồi ăn cơm trưa luôn một thể".

Sau đó lại là sự im lặng. Nhìn vẻ mặt của anh, Lương Duyệt biết là mình lại nói lỡ lời, nhưng cụ thể là câu nào thì cô không biết. Vẻ mặt của Trịnh Hy tắc càng lạnh lùng hơn, anh nhìn về phía ngã tư. Đúng lúc ấy thì có một

https://thuviensach.vn

chiếc xe chạy tới, anh vẫy xe dừng lại rồi để Lương Duyệt ngồi ở ghế phụ đằng trước, đồng thời nói với người lái xe một câu hết sức ngắn gọn: "Khách sạn Tô Hằng." Sau đó anh không nói với lương Duyệt câu nào nữa.

Họ về đến khách sạn Tô Hằng thì thấy những người trong đoàn đang cuống quýt cả lên. Nhìn thấy Trịnh Hy Tắc và Lương Duyệt đang từ cửa đi vào, nét mặt ai cũng mang một vẻ rất đặc biệt. Nhìn họ thì biết, chắc chắn họ đã nghĩ rằng hai vợ chồng anh đã giấu mọi người tới một nơi nào đó để tăng thêm tình cảm giữa hai người, Lương Duyệt cũng không muốn giải thích, cô trở về phòng thay quần áo rồi đi ra căn phòng lớn cùng mọi người. Còn Trịnh Hy Tắc sau khi thay quần áo xong, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, đi từ trên gác xuống cùng một chiếc túi, bên trong có gì đó.

Lương Duyệt ôm chiếc cặp tài liệu lên định đi theo anh thì liếc thấy anh ném chiếc túi vào trong thùng rác. Mặc dù cách anh một quãng, nhưng khoảng cách ấy đủ để Lương Duyệt nhìn rõ, đó là túi bánh mà lúc sáng anh đã mua.

Cô biết rõ, mình không biết cách khéo léo lấy lòng đàn ông, đối với Trịnh Hy Tắc thì việc đó lại càng khó khăn hơn. Cô không thể xác định được rằng rốt cuộc là mình đang giữ gìn điều gì, cô chỉ có thể hiểu ra một điều, từ nay về sau, cô không cần pnhải quan tâm tới sự lựa chọn của anh nữa.

Đúng như vậy. Mấy ngày sau đó, Lương Duyệt đã hoàn toàn sắm vai một luật sư cố vấn của Trung Thiên. Mỗi lần Vương Chí Đạt định ra mặt, Trịnh Hy Tắc đều ngăn anh ta lại, rồi khẽ đưa mắt ra hiệu cho Lương Duyệt, thế là cô buộc phải đứng dậy trình bày về các nội dung chi tiết của việc sát nhập.

Vì số lần phải trình bày mỗi ngày một nhiều, nên các điều khoản mà cô vận dụng cũng mỗi lúc một linh hoạt, cách diễn đạt cũng càng trở nên mạch

https://thuviensach.vn

lạc, lưu loát. Dưới dải ánh sáng của màn hình trình chiếu, cô đã nở nụ cười tự tin và đầy kiêu hãnh.

Cho dù trước đây cô phải trải qua những ngày tháng như thế nào, thì cuối cùng cô đã đạt được thành công, tuy không hơn được nhiều người, nhưng ít nhất cô cũng đã vượt qua con người mình trong quá khứ.

Lương Phong Nhi có một cuốn tiểu thuyết được chuyển thể thành kịch bản phim, nhan đề là Tôi cần tiếp tục sống, sau khi xem xong bộ phim đó Lương Duyệt lập tức chạy đi mua cuốn sách ấy, ngày nào trước khi đi ngủ, cô cũng giở ra đọc một vài trang. Cuốn sách ấy đã khơi dậy ý chí vươn lên của cô.

Cô nhớ, trong cuốn sách có một đoạn thế này: "Để sống cho đúng nghĩa một con người, thì cần phải gánh vác một số trách nhiệm, mang tình yêu để hoàn thành một số nghĩa vụ, cần phải có một niềm tin vững chắc, một ý chí kiên cường".

Sẽ có một ngày gặp lại người mình yêu thương, đến lúc đó, mong rằng mình sẽ có thể ngẩng cao đầu, mắt nhìn thẳng, mong rằng sẽ không phải cảm thấy hổ thẹn trước những tình cảm mà đối phương đã dành cho mình.

Một mong muốn nhỏ nhoi như vậy, nhưng phải cần đến một sức mạnh to lớn và một tấm lòng rộng mở thì mới có thể hoàn thành.

Hôm nay, cuối cùng thì cô cũng đã làm được điều đó.

Trịnh Hy Tắc ngồi yên ở vị trí của mình, miệng liên tục rít thuốc, đốm lửa đỏ lúc loé sáng, lúc vụt tắt, chứa đựng vẻ vừa kìm nén vừa như sẵn sàng bung ra bất cứ lúc nào.

Lương Duyệt biết mình đã lựa chọn đi vào một con đường, nhưng đâu là điểm đầu và điểm cuối của nó thì cô không dám khẳng định. Cô chỉ mong rằng mình không sai lầm, như đã lựa chọn cách chia tay Chung Lỗi.

https://thuviensach.vn

Có thể Lương Duyệt đã quá nhạy cảm, nhưng người ta dù sao vẫn phải biết mình là ai, đang ở đâu. Cuộc thương lượng giữa hai người trước đây vẫn còn rõ mồn một trước mắt cô. Có thể, đến một ngày nào đó, anh ấy sẽ quên, nhưng cô thì không.

Cô sẽ nhớ rằng, mình là công cụ để anh ấy quay trở lại Trung Thiên, mãi mãi chỉ là như vậy.

Sau chuyến đi Tô Châu, Lương Duyệt mệt đến phát ốm.

Vì rất ghét tiêm nên cô chỉ nằm nghỉ ngơi. Thím Trần và thím Đường thay phiên nhau lên gác để chăm sóc cô, Trịnh Hy Tắc vì bận rộn với việc sáp nhập của Trung Thiên nên chẳng còn thấy mặt mũi đâu.

Sau một trận ốm nặng, Lương Duyệt gầy đi khá nhiều. Khi cô đi làm trở lại, Hàn Ly đã không nén được vẻ kinh ngạc, vội rót cho cô một cốc nước nóng. Vì Phương Nhược Nhã nên Lương Duyệt luôn giữ thái độ bình thường, không lạnh lùng cũng không thân thiết với anh, nhưng chỉ tới lúc này, cô mới nhận ra, vẫn còn có người quan tâm tới mình.

Buổi trưa cùng đi ăn với Hàn Ly ở căng tin nơi làm việc, cô gọi một suất cơm hộp, chỉ ăn mấy miếng là đã thấy không muốn ăn nữa, cô đặt thìa xuống, hai tay khoanh trước ngực, thẫn thờ. Hàn Ly quan tâm nói: "Ăn thêm chút nữa đi, nhìn sắc mặt cô thì biết cô chưa khỏi ốm. Cô mà gục ở Nghiêm Quy thì tôi sẽ phải chết thê thảm đây".

Lương Duyệt "xì" một tiếng, nói: "Anh á? Luật sư vĩ đại của chúng ta sợ điều gì vậy? Bây giờ anh đã là luật sư nổi tiếng, chuyên thụ lý những vụ án kinh tế lớn, ai dám không nể mặt nào?.

Hàn Ly mỉm cười, vẻ bình thản: "Nhiều lắm, ví dụ như Chủ tịch Trịnh nhà cô chẳng hạn. Nên nhớ rằng, Trung Thiên là khách hàng lớn của văn phòng chúng ta, nếu cô gục ra đấy, thì chưa đầy nửa năm sau, Nghiêm Quy chắc chỉ còn nước đóng cửa mà thôi".

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt chẳng thèm để ý đến những lời nói đùa của Hàn Ly, cô đưa mắt nhìn ra ngoài. Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy từ phía xa, Phương Nhược Nhã đang cùng một người đàn ông đi tới. Như bị chặn ngang họng, cô không thể nào thốt thành tiếng.

Người đàn ông kia, cô đã từng nhìn thấy trong ảnh.

Đó chính là Trịnh Hồng Danh, bạn trai cũ của Phương Nhược Nhã. Vì bố mẹ phản đối quan hệ của hai người, Phương Nhược Nhã đã bỏ nhà ra đi, đến ở trong cái chuồng chim của bọn họ. Nhớ có lần Phương Nhược Nhã uống khá nhiều rượu, sau đó thì đem tấm ảnh giấu rất kỹ cho Lương Duyệt xem, đó là một tấm ảnh chụp chung hồi cấp ba, với rất nhiều khuôn mặt bé tí, nhìn không rõ, thế nhưng Phương Nhược Nhã đứng bên vẫn cứ lảm nhảm mãi rằng, anh chàng này đẹp trai nhất lớp.

Mối quan hệ giữa hai người ấy đã kéo dài trong năm năm, từ khi Phương Nhược Nhã còn là nữ sinh trung học cho đến khi cô ấy vào đại học. Cuối cùng thì khi cô ấy tốt nghiệp đại học, Thịnh Hồng Danh đã bảo cô ấy đưa anh ta đến gặp bố cô nài nỉ để ông sắp xếp cho một chỗ làm việc. Phương Nhược Nhã không hài lòng vì chuyện đó, nhưng cũng không thể chống lại được sức mạnh vĩ đại của tình yêu nên đã làm theo. Nhưng, bố của Phương Nhược Nhã cho rằng, một chàng trai vừa mới ra trường mà đã dựa vào bạn gái để kiếm việc như thế là người không đáng tin cậy, nên ông đã từ chối.

Phương Nhược Nhã tuy biết rõ những lời bố nói hoàn toàn có lý, nhưng là người rất coi trọng thể diện, trong lúc giận bố, cô ấy đã bỏ nhà ra ngoài sống.

Đáng tiếc là, sau khi biết chuyện công việc của mình không có hy vọng, anh chàng Thịnh Hồng Danh yêu quý của Phương Nhược Nhã đã đi tìm một cơ hội tốt hơn và ra nước ngoài.

https://thuviensach.vn

Phương Nhược Nhã luôn giấu chuyện đáng buồn này trong đáy lòng, mấy cô gái ở cùng khác không được biết. Nhiều người nhìn vẻ bề ngoài thì cho rằng, chẳng qua cô ấy cũng chỉ làm mình làm mẩy, ra ngoài tìm niềm vui một chút mà thôi, chắc chỉ dăm ba hôm rồi lại ngoan ngoãn quay về nhà.

Nhưng, Lương Duyệt biết, sau khi quay trở về, Phương Nhược Nhã vẫn không chịu nhận sai với bố mẹ, cô ấy nói: "Mặc dù mình đã nhận sai, nhưng sự cương quyết của bố mẹ khiến mình rất đau lòng".

Lương Duyệt rất ít khi lấy chuyện của mình ra để khuyên người khác, Phương Nhược Nhã là người đầu tiên cô làm như vậy. Sau khi nghe xong những lời khuyên từ đáy lòng của Lương Duyệt, cô ấy cũng chỉ nói một câu:" Cậu đúng là đầu óc có vấn đề, đã có được tình yêu không dễ dàng như vậy, sao lại để mất nó?".

"Mình ư? Mình bị cậu mắng đến lú lẫn cả đầu óc nên mới như vậy đấy! Người tinh ranh đến mấy mà ngày nào cũng bị cậu mắng sẽ trở thành đần độn, lú lẫn, huống chi mình vốn đã ngốc rồi." Lương Duyệt trợn mắt lên trả lời.

Bây giờ, Phương Nhược Nhã cùng với anh chàng Thịnh Hồng Danh ấy cùng nhau đi ăn cơm, tuy chẳng có gì đáng bàn tán, nhưng Hàn Ly đang ở đây mà cô ấy lại không biết. Ôi, Phương Nhược Nhã ơi là Phương Nhược Nhã , không biết là ai ngốc đây, cậu gây ra chuyện tày đình rồi đấy!

Điệu bộ không tự nhiên của Lương Duyệt đã bị Hàn Ly ngồi đối diện phát hiện ra. Anh nhìn theo phía ánh mắt của cô và phát hiện ra Phương Nhược Nhã đang bước vào với một nụ cười ngọt ngào trên môi. Mặt anh lạnh đi, anh không nói gì, nhưng Lương Duyệt nhìn thấy rất rõ cơn giận dữ khác hẳn ngày thường đang trào dâng trong lòng anh.

https://thuviensach.vn

Phương Nhược Nhã rõ ràng là không nhìn thấy hai người đang ngồi trong góc, cô cùng Thịnh Hồng Danh ngồi xuống, vẻ mặt vẫn rất bình thản, vừa đưa tay ra cầm bảng thực đơn lên, thì bỗng có một bàn tay to đưa ra nắm lất bàn tay cô.

Cô cố gắng giằng tay ra, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng. "Hôm nay em ăn cơm với anh, coi như là đón tiếp một người bạn cũ, những thứ khác, mong anh đừng nghĩ gì. Vả lại, em cũng đã có bạn trai rồi, chắc chắn anh ấy sẽ để ý đến bàn tay anh đấy."

Thịnh Hồng Danh nói: "Anh biết là em vẫn còn rất giận anh. Năm xưa anh vì bị bố mẹ dồn ép nên mới phải ra đi. Họ nói, nếu anh không đi Mỹ, họ sẽ cắt đứt quan hệ với anh, anh không biết phải làm gì nữa. Anh biết, để lại em một mình như vậy, em sẽ rất đau khổ, nhưng mấy năm qua anh cũng chẳng vui vẻ gì. Khó khăn lắm mới học xong, người đầu tiên anh gọi điện sau khi trở về chính là em".

Vẻ mặt của Phương Nhược nhã rất khó coi, đối với một người có tính cách thoải mái, cởi mở như cô thì hành động vừa rồi của cô ta là không có gì là xấu hổ, nhưng những lời vừa rồi thì rõ ràng đã làm tổn thương tới lòng kiêu hãnh của cô, khiến cô thấy rất không vui.

Anh ta coi cô là đồ ngốc chắc? Kiên quyết dứt áo ra đi bỏ lại người yêu trong bảy năm, không nói câu nào, không liên lạc gì. Bảy năm sau quay về lại khua môi múa mép nói rằng vì thương nhớ. Nhớ thương mà khiến người khác phải chờ trong bảy năm, nếu không nhớ thương thì chắc là cả đời không muốn gặp lại nữa?

Phương Nhược Nhã đang định lớn giọng mắng nhiếc thì bàn tay ghê tởm đặt trên tay cô đã bị một người nào đó gạt ra. Cô cũng không hề tỏ ra sợ hãi, tóm lấy chai rượu trên bàn đối diện, dốc hết cả lên đầu người ấy.

https://thuviensach.vn

Trong phút chốc, Lương Duyệt cảm thấy tất cả mọi con mắt trong nhà ăn đều đổ dồn về phía họ, một cảnh tượng ghen tay ba đang xảy ra trước sự chứng kiến của đám đông.

Lương Duyệt tóm lấy bàn tay của Phương Nhược Nhã lôi ra ngoài, Hàn Ly cũng mặc kệ cho những giọt rượu đang rơi tí tách xuống, đưa tay tóm lấy tay của Thịnh Hồng Danh, tay kia giữ chặt tay của Phương Nhược Nhã và nhìn cô ấy bằng ánh mắt lạnh lùng.

"Tôi nghĩ, nắm tay một người phụ nữ khi chưa được sự cho phép của cô ấy là một hành động không đàng hoàng". Giọng nói của Hàn Ly khàn đục.

Phương Nhược Nhã đứng bên "Hừ" một tiếng rồi nói: "Luật sư Hàn, chuyện này có gì liên quan tới anh?"

"Ít ra thì cũng có liên quan tới tôi lúc này". Hàn Ly không thèm để ý đến vẻ châm biếm trong câu nói của cô, đáp với vẻ trấn tỉnh.

"Anh không cần phải tỏ ra là anh hùng hảo hán như thế, những lúc cần phải tỏ ra có khí phách một chút, sao chẳng thấy anh lên tiếng vậy?" Phương Nhược Nhã vẫn không chịu thôi.

"Cô quên chuyện mấy ngày trước chúng ta đã ngủ với nhau rồi sao?" Hàn Ly nhếch môi lên, xem ra cơn giận của anh đã hết, bây giờ anh đang đón chờ hậu quả của lời nói vừa rồi.

Hàn Ly vừa dứt lời, cả Thịnh Hồng Danh và Lương Duyệt đều sững người vì ngạc nhiên và đều quay đầu lại nhìn vẻ mặt của hai người kia để xác định độ tin cậy của câu nói.

Nụ cười của Hàn Ly đầy vẻ bí hiểm, không sao đoán được. Còn vẻ mặt của Phương Nhược Nhã thì đầy tức giận, không lẽ Hàn Ly đã nói dối? Cũng có thể như thế lắm. Với một luật sư thì nói dối là một trong những yếu tố

https://thuviensach.vn

cần thiết phải có, nhưng có thể khiến bản thân mình cũng phải tin những lời nói dối đó, ấy mới là nghệ thuật.

"Anh đừng có bỉ ổi như vậy, anh tưởng mọi người sẽ tin những lời anh nói sao?" Phương Nhược Nhã nghiến răng nói.

Hàn Ly mĩm cười quay người lại, vươn người sang nói với Thịnh Hồng Danh ở phía bàn đối diện "Anh có tin không? Anh nhìn xem, cô ấy tức giận như vậy là vì tôi đã chạm vào nỗi đau của cô ấy đấy".

Lương Duyệt đang định can, cô buồn cười lắm mà không dám cười.

Thịnh Hồng Danh uống một ngụm nước, anh ta cũng đã thấy rõ qua thái độ vừa rồi của Phương Nhược Nhã. Hồi còn nhỏ, cô ấy lúc nào cũng ồn ào, cười cợt, mấy năm rồi không gặp, anh cứ nghĩ rằng cô ấy vẫn như thế. Nhưng động tác hất rượu vào người khác vừa rồi rất thuần thục, cho thấy, nếu thật sự muốn gây chuyện với cô ấy thì chắc chắn sẽ phải lãnh hậu quả nghiêm trọng.

Nhưng, nếu từ bỏ thì quả thật cũng thấy hơi tiếc, nhất là khi cô ấy giờ đây đã là người thừa kế di sản nhà họ Phương...

"Hàn Ly, anh đúng là đồ bỉ ổi. Nếu anh còn nói thêm câu nào nữa, tôi mà không tìm người đánh cho anh tàn phế thì không phải là người nhà họ Phương nữa!" Phương Nhược Nhã gầm gừ.

Hàn Ly quả nhiên là không nói câu nào nữa, đưa tay ra bắt tay Thịnh Hồng Danh một cách chân thành rồi quay sang đứng như trời trồng trước mặt Phương Nhược Nhã, nói bằng giọng rất tha thiết: "Tiểu Nhã, anh thề sẽ đợi em suốt đời".

Rồi Hàn Ly bước tới, ôm vai Phương Nhược Nhã, cô cố vùng vẫy, nhưng vì quá nhỏ bé trong vòng tay của anh nên cố đến đâu cũng không sao thoát khỏi.

https://thuviensach.vn

Anh thở dài, khẽ nói vào tai cô: "Anh biết là em hận anh. Kể từ hôm nay, anh sẽ rời xa, thật xa, cho tới khi nào em muốn anh tới thì anh mới xuất hiện. Anh xin lấy Nghiêm Quy của mình ra để thề với em".

Cuối cùng, anh buông tay ra quay người bước đi. Lương Duyệt, Thịnh Hồng Danh và tất cả những người đứng xem đều sững người đứng nguyên tại chỗ. Phương Nhược Nhã cũng vậy, cô đứng nguyên trong tư thế bị Hàn Ly ôm vào lòng lúc trước.

Lương Duyệt bước tới, vỗ vào vai Phương Nhược Nhã, cô giật mình, quay lại trừng mắt lườm Thịnh Hồng Danh một cái, rồi đưa tay vỗ vỗ vào ngực cho hết cơn hoảng hốt.

Lương Duyệt ghé sát vào tai Phương Nhược Nhã, đùa: "Thế nào, thoả cơn lôi đình chưa? Bây giờ thì người ta đi mất rồi, xem cậu làm thế nào!".

Phương Nhược Nhã đáp với vẻ không chút nao núng: "Ai mà thèm? Xì, anh ta cứ tưởng mình là gấu trúc, hễ thấy mình không vui là lấy đồ ăn ra dỗ dành chắc!".

Không ai có ý muốn tranh luận với cô ấy, Lương Duyệt mỉm cười bước về phía bàn, khi tới bên Thịnh Hồng Danh, cô dừng lại, khẽ nói: "Tôi quên chưa nói với anh, ở Trung Quốc, trong vụ kiện đầu tiên về hành vi quấy rối tình dục, nguyên cáo đã thắng kiện, anh nên cẩn thận với hành vi của mình".

Mặt Thịnh Hồng Danh lập tức biến sắc, Lương Duyệt "hừ" một tiếng với vẻ không thiện cảm, sau đó quay người rời đi.

Cô đi ra tới cửa thì nghe thấy tiếng của Phương Nhược Nhã gọi giật lại ở phía sau:" Cậu về nói với anh chàng họ Hàn ấy rằng, không thèm quan tâm thì cứ việc, nếu anh ta có bản lĩnh thì đừng có tới tìm mình, nếu không thì là đồ khốn!".

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt không biết phải làm gì, bèn đi vào thang máy, không quay đầu lại.

"Anh thực sự không quan tâm tới cô ấy nữa sao?" Lương Duyệt hỏi.

"Cô nói xem, tôi biết làm thế nào bây giờ? Lần nào gặp, cô ấy cũng giữ thái độ đó." Hàn Ly nói vẻ chán nản.

"Như thế cũng tốt. Tính tình cô ấy xưa nay vẫn vậy, đành để mặc thôi." Lương Dyệt lẩm bẩm như nói một mình, rồi bỗng nhiên cô giơ ngón tay cái lên. "Hôm nay lần đầu tiên thấy ông chủ có khí phách đàn ông như vậy!"

"Tôi có khí phách của đàn ông à? Lẽ nào Chủ tịch Trịnh thì thua kém hay sao?" Hàn Ly liếc cô một cái.

Lương Duyệt suýt nữa bị sặc bởi ngụm cà phê đang ngậm trong miệng, cô vênh mặt lên đáp: "Có phải anh chán sống rồi không? Hay là để tôi nói với Phương Nhược Nhã, tuần trước có ai đó nhờ người mang canh gà cho anh, tới tận văn phòng Nghiêm Quy của chúng ta?".

Hàn Ly vội uy hiếp:" Cô dám?". Lương Duyệt ném bản hợp đồng của Tập đoàn Công thương nghiệp Hoằng Cơ lên bàn của Hàn Ly, cười khúc khích, rồi đứng dậy, quay người đi.

"Tôi cảnh cáo cô đấy. Không được nói linh tinh với Tiểu Nhã". Giọng của Hàn Ly có vẻ lo lắng, nhưng đáng tiếc là Lương Duyệt không để ý đến câu nói đó, mà chỉ trả lời bằng giọng có vẻ hơi mệt mỏi: "Vụ Hoằng Cơ xin giao trả lại anh. Tôi xin nghỉ phép".

"Cô nghỉ phép làm gì?" Hàn Ly hỏi lại, có vẻ không hiểu.

"Tôi ư? Nghỉ phép để nghiên cứu cổ phiếu, tôi đã ném vào đó không ít tiền, chỉ thấy lỗ thôi." Câu trả lời của Lương Duyệt không mấy rõ ràng, vì ngụm cà phê vẫn chưa được nuốt xuống.

https://thuviensach.vn

Hàn Ly nổi giận, hỏi:" Thế khi nào cô đi làm?".

Lương Duyệt quay lại cười khanh khách: "Ông chủ đang nài nỉ tôi phải không?".

Hàn Ly nghiến răng nói bằng giọng đe doạ: "Này Lương Duyệt, cô chớ có quá đáng!".

"Vậy thì được rồi, tôi sẽ gọi điện đến." Cô lúc lắc đầu có vẻ coi thường câu đe doạ của Hàn Ly.

"Được! Cô nghỉ đi." Giọng nói bật chợt vang lên rất to, cho thấy Hàn Ly không mấy bằng lòng.

"Như thế mới đúng chứ. Phải rồi, tôi quên chưa nói với anh, Phương Nhược Nhã chẳng còn tình cảm gì với anh chàng kia đâu. Trái tim cô ấy đã nguội lạnh với anh ta ngay từ dạo ấy cơ." Lương Duyệt cười nói với Hàn Ly.

"Thật à? Thế còn cô thì sao? Hàn Ly cũng đã lấy lại được vẻ bình thường, cười và chất vấn lại.

"Tôi ư?" Lương Duyệt nâng cốc cà phê lên, quay lại. "Tôi nghĩ, suốt đời, lòng tôi cũng sẽ không bao giờ nguội lạnh".

https://thuviensach.vn

Chương 42: Tình Yêu Trong Sự Lựa Chọn

Thực ra, đoạn đường ấy không hề xa.

Từ nhà Chung Lỗi tới nhà cô chưa đầy một trăm bước.

Lương Duyệt lấy chìa khoá ra mở cửa, sau đó dựa vào một bên, khóc núc nở. Những giọt nước mắt tưởng chừng đã cạn giờ đây lại chan chứa, không có giấy ăn để lau nước mắt, nhưng cô không sao nén lại được.

Căn phòng tĩnh lặng, tối om, Lương Duyệt bất giác phát hiện ra có người đang đi tới bên cạnh cô.

"Anh về rồi à?" Cô hỏi.

"Anh về hai tiếng rồi, thấy em không có nhà, anh đã nấu một ít cơm." Trong bóng tối, cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

"Em có ăn không?" Câu hỏi sau cùng được thốt ra với vẻ do dự.

Một hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng Lương Duyệt trả lời. Dưới ánh trăng mờ, anh nhìn tha61yd9o6i vai cô run lên. Sau cùng, anh nói:" Nếu em quyết định không ra đi, thì chúng ta sẽ thương lượng chuyện này".

Lương Duyệt ngẩng khuôn mặt vô cảm lên, nước mắt vẫn còn đọng lại, hơi thở của cô bỗng trở nên hỗn loạn.

Từ lâu, cô đã biết Trung Thiên quan trọng như thế nào đối với Trịnh Hy Tắc, nhưng cô vẫn không sao quen dược với kiểu tình yêu của anh.

https://thuviensach.vn

Con cái nhà họ Trịnh xuất thân trong một đại gia đình, trong dòng máu của họ đã mang sẵn ý thức về sự nghiệp, vì thế họ làm sao có thể chấp nhận việc bị đánh đổ một cách danh bất chính, ngôn bất thuận như thế được?

Không ai có thể trở thành lý do cản ngăn bước chân của Trịnh Hy Tắc, cô cũng vậy.

Lương Duyệt lau nước mắt, trấn tĩnh, và từ từ đi tới bên sa lông và ngồi xuống, chờ đợi trong bóng tối để nghe người chồng đã quên mất ngày sinh nhật vợ chuẩn bị nói về kế hoạch của anh.

Quả nhiên, không khác là mấy so với những gì cô đã dự liệu.

Sau khi tiếp quản Trung Thiên, Trịnh Hy Tắc vì quá đắc ý mà đã quên tất cả. Khi nhận lại cái ghế chủ tịch hội đồng quản trị, anh ta tưởng rằng mình có thể ngồi yên ổn ở vị trí đó đến hết đời, nên trong một tháng giá cổ phiếu sụt xuống, anh ta đã biến sản nghiệp của gia đình mình thành đất đai. Ai ngờ, cổ phiếu cứ sụt giá liên tiếp, vốn trên thị trường cứ như rơi vào cái động không đáy. Để cứu vớt số tài sản còn lại chẳng đáng bao nhiêu, anh ta chỉ còn cách mạo hiểm huy động đến tiền vốn góp cho các hạng mục của Trung Thiên. Nhưng số tiền đó cũng ra đi không trở lại.

Trong một tháng Trịnh Minh Tắc mất tăm, việc thâm hụt tiền vốn đã khiến Trung Thiên rơi vào hoàn cảnh hết sức khó khăn. Tất cả các thành viên của hội đồng quản trị đều rất bất bình, đã mấy lần họ bàn đến việc cách chức chủ tịch hội đồng quản trị của anh ta, chỉ có điều chưa tìm được cơ hội thích hợp, hoặc một người kế nhiệm thích hợp để có thể mang lại một cục diện ổn định.

Trịnh Hy Tắc có rất nhiều khả năng trở lại vị trí cũ ở Trung Thiên, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng giữa chừng có thể có rủi ro. Đó là kiểu "nghêu sò đánh nhau, như ông đắc lợi". Nhưng với cá tính của anh, thì

https://thuviensach.vn

dù cho có phải mang tất cả những gì mình có cũng phải đánh bạc một phen, để giải toả nỗi uất ức mà anh đã phải nén chịu từ lâu.

Kẻ thắng làm vua, chẳng ai nhẫn nhục được suốt đời.

Khi dự liệu những chuyện có thể xảy ra, Lương Duyệt cảm thấy mọi sức lực của mình như bị ai đó rút cạn, cô nhắm mắt chậm rãi hỏi:" Như vậy có nghỉa là anh đã chuẩn bị quay trở lại Trung Thiên rồi phải không?".

Trịnh Hy Tắc châm một điếu thuốc, khói bốc lên nghi ngút khiến Lương Duyệt sặc vì cảm thấy nghẹt thở.

"Ừ, anh không cho phép họ phá tan Trung Thiên như vậy." Trịnh Hy Tắc gật đầu.

"Ồ, tối hôm qua, khi nhận được điện thoại anh mới quyết định như vậy à? hay anh đã quyết định làm thế ngay hôm xin từ chức?" Bỗng nhiên Lương Duyệt cảm thấy rất lạnh, nhưng giọng nói của cô thì lại rành rẽ, kiên cường.

"Lương Duyệt, không có người đàn ông nào có thể nhịn nhục trong hoàn cảnh như thế này." Anh đáp, giọng bình thản.

"Đúng vậy, thắng làm vua, thua làm giặc, dù có làm ma cũng cần phải có dũng khí." Lương Duyệt thở dài, nhưng mặt vẫn không chút biểu cảm.

Giọng Trịnh Hy Tắc truyền lại từ phía đối diện, mang vẻ mệt mỏi đến cùng cực. "Lương Duyệt, em đừng như thế, cho dù có quay trở lại Trung Thiên thì anh vẫn sống như vậy, không hề thay đổi."

Cô cảm thấy mệt mỏi hơn cả khi vừa tập thể dục xong, đôi vai cô cứ rũ xuống, hầu như không chút cảm giác. "Đúng thế, không có chút thay đổi nào, anh sẽ vẫn là Chủ tịch Hội đồng Quản trị của Trung Thiên, còn em sẽ vẫn là luật sư cố vấn."

https://thuviensach.vn

"Em cũng vẫn là phu nhân của Chủ tịch Hội đồng Quản trị", anh nói với vẻ thiếu kiên nhẫn.

"À, vâng, em quên mất là còn có tên gọi đó nữa."

"Lương Duyệt, em hãy thôi ngay cái thái độ đó đi, bây giờ em đang nghĩ gì, anh biết cả. Thời gian vừa qua chúng ta đã sống rất tốt, anh cũng cảm thấy rất dễ chịu. Nhưng có những thứ không thể thay đổi được, bắt anh để mất Trung Thiên và tiếp tục sống với em tới đầu bạc răng long thì anh không thể làm được."

Lương Duyệt đưa tay áp lên ngực, mặc cho cơn đau truyền từ đầu xuống chân.

Tri giác của cô dường như đã biến mất, cô ngây ra như một khúc gỗ, các ngón chân thậm chí bắt đầu co giật. trái tim cô trong một thời gian dài dường như đã trở nên mơ hồ, cũng bởi cô đã lầm tưởng rằng, từ nay về sau có thể sống một cuộc đời phẳng lặng.

Cô mới là người thất bại thật sự, thất bại một cách thảm hại, tới mức không thể cứu vãn nổi.

Mặc dù toàn thân cô rũ xuống, bất lực, nhưng cô vẫn cố nở một nụ cười.

"Được, em sẽ cùng anh quay trở lại Trung Thiên." Lương Duyệt hứa với giọng rất bình thản, nhưng mắt cô thì nhìn về phía ngọn đèn ở ban công ngôi nhà đối diện, nó ấm áp biết bao, nhưng cũng đã trở nên xa xôi biết bao.

"Lương Duyệt, chúng ta là vợ chồng. Tất cả mọi thứ của anh đều là của em, nhưng từ trước tới nay anh chưa bao giờ thấy em hướng về đây." Trịnh Hy Tắc nói với vẻ phiền muộn chưa từng thấy ở anh, có lẽ là do vẻ mặt quá bình thản của Lương Duyệt mà ra. Vẻ bình thản ấy rõ ràng chứa đựng sự bất mãn và kháng cự, nhưng cô lại không hề nói ra.

https://thuviensach.vn

Anh đã tưởng rằng cô sẽ nói không quay lại Trung Thiên nữa, anh tưởng rằng cô sẽ từ chối xuất hiện trong cuộc khẩu chiến trong công ty. Nhưng, cô đã đồng ý rất nhanh, điều ấy khiến anh không sao hiểu được tình cảm của cô. Thậm chí, anh rất muốn chất vấn cô rằng, đã mấy năm trôi qua rồi, rốt cuộc cô có nghĩ rằng mình đã là vợ của người khác rồi hay không?

Trong bóng tối, bàn tay Trịnh Hy Tắc chìa ra, mọi câu chất vấn cuối cùng đã trở thành một câu nói hết sức khó khăn: "Thực ra, em không tới cũng được".

"Em không tới đó thì ai sẽ làm nền cho anh?" Lương Duyệt cười với vẻ dịu dàng.

"Anh chưa bao giờ coi em là nền của anh." Cô tỏ ra rất bình tĩnh, còn anh lại tỏ ra rất phiền muộn, vẻ bình tĩnh ấy của cô đã kiềm chế anh.

"Có gì đâu? Làm nền cũng tốt, làm phương tiện cũng tốt, em đâu có oán trách gì." Cô vẫn không hề tỏ ra tức giận, giọng nói vẫn từ tốn như trước.

Cô càng như vậy, anh càng lo sộ, anh rất muốn ghì chặt cô vào lòng bằng sức mạnh của mình, để xác định rằn cô sẽ không lén lút bỏ đi. Nghĩ sao làm vậy, anh ghì chặt lấy eo lưng cô, áp môi vào môi cô.

Những nụ hôn tới tấp lướt trên môi, trên mặt cô, khiến cho cô không thể nào tránh được. Nhưng vẻ mặt cô vẫn không chút biểu cảm, đôi môi cũng lạnh như băng. Anh thở dài, nói: "Anh biết là em ở chỗ anh ta, anh đã tưởng rằng em không trở về nữa, nhưng bây giờ em đã lựa chọn quay trở về, sao lại còn đối xử với anh như vậy?".

Cô bật cười và dùng hai tay nâng cằm anh lên. Qua đôi mắt nhoà lệ của cô, khuôn mặt anh xa xôi và lạ lẫm. Cô đưa tay vẽ lên đôi lông mày của anh, thảng thốt: "Em cũng không biết nữa. Em không biết rốt cuộc là mình sai hay đúng, có lẽ em không nên quay về".

https://thuviensach.vn

"Hãy tin anh, chờ khi Trung Thiên trở lại quỹ đạo cũ, anh sẽ lại như mấy ngày trước đây. tất cả, tất cả mọi thứ, chúng ta sẽ không thay đổi bất cứ thứ gì, anh hứa." Những điều Trịnh Hy Tắc cam đoan đều là những thứ vô cùng hấp dẫn, nhưng lại cũng là những điều không đáng tin nhất, anh chỉ đang cố gắng thuyết phục mình, và cũng là để thuyết phục Lương Duyệt. Tương lai mà anh vạch ra, cũng phải chờ trung Thiên trở lại quỹ đạo rồi anh mới có thể cân nhắc được.

Giọng nói của cô bình thản không chút gợn: "Thôi mà, em đã nói là sẽ đi cùng anh rồi, không cần phải cam đoan điều gì. Em tin nhất định anh sẽ làm được".

Cô quá bình tĩnh, ánh mắt cô sâu thẳm, anh nhìn sang, chẳng thể thấy gì trong đôi mắt ấy. Trịnh Hy Tắc cảm thấy rất bất an, anh ôm chặt lấy người cô, vùi mặt vào trong hõm vai của cô. "Lương Duyệt, anh sẽ không để cho em có cơ hội đi theo người khác đâu, nếu có một ngày nào đó em ra đi, thì anh nhất định sẽ không bỏ qua cho em."

Lương Duyệt trề môi, cô véo vào cằm anh, nhắm mắt lại và đặt lên đó một nụ hôn lướt qua nhanh như cánh chuồn sà nước.

Anh ngây người ra vài giây, rồi lập tức đáp lại một cách cuồng nhiệt. Những nụ hôn tới tấp lên cổ, lên môi cô. Những sợi râu lún phún trên cằm anh cọ vào da thịt cô, khiến cô cảm thấy ran rát, anh vừa vuốt ve, âu yếm cô, vừa khẽ thở dài.

Mùi hương quen thuộc làm sao, hơi thở quen thuộc làm sao, và cả vẻ kích động cũng mới quen thuộc làm sao!

Đứng trước người chồng chung chăn gối suốt bốn năm qua, cô chỉ còn biết lựa chọn cách thuận theo. Biết đâu, cô cũng có chút may mắn nho nhỏ, biết đâu, sau khi Trung thiên về tay Trịnh Hy Tắc, hai người sẽ có tương lai.

Có thể, họ thực sự có thể.

https://thuviensach.vn

Anh nói trong hơi thở gấp gáp: "Lương Duyệt, anh không thể nào xa em được".

Lương Duyệt nhắm mắt lại, bàn tay cô bị anh giữ chặt lấy, bất lực buông xuống bên cạnh tai.

Không thể xa rời.

Ôi, không thể xa rời.

Sáng sớm tỉnh dậy, Lương Duyệt thấy mình đã nằm trên chiếc giường có đệm mềm mại. Trịnh Hy Tắc nằm bên, úp mặt xuống gối, nhưng vẫn nắm chặt bàn tay cô không chịu buông ra. Cô từ từ ngồi dậy, cố không động vào người anh, rồi chăm chú nhìn anh vẫn đang chìm trong giấc ngủ.

Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, cô ngồi yên tại chỗ, lặng lẽ lắng nghe từng nhịp thở đều đều của anh.

Cho đến khi người phụ nữ anh đang giữ chặt tay trong giấc mộng bỗng nhiên biến mất, anh mới ngồi bật dậy, phát hiện ra cô đang ngắm nhìn anh với một ánh mắt dịu dàng. ánh mắt ấy, anh chưa bao giờ nhìn anh với vẻ yên lặng và bình thản như thế.

Nhận ra anh cũng đang chăm chú nhìn mình, cô vội cụp mắt xuống, nói: "Em đi nấu mì, anh cứ ngủ tiếp một lát nữa đi".

Cô khẽ gỡ tay anh ra, đứng dậy, đi xuống gác và vào trong bếp.

Trịnh Hy Tắc gối đầu lên chiếc gối của cô, phía bên phải giờ đây trở nên trống trải vì Lương Duyệt vừa rời khỏi đó, có lẽ cũng chính vì như vậy nên tự nhiên trong lòng anh dậy lên một nỗi lo lắng mơ hồ, anh cũng nhanh chóng rời khỏi giường, xuống gác, vào bếp giúp cô nấu mì.

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt lặng lẽ bận rộn với công việc của mình. Cô thái rau với vẻ rất chăm chú, bát mì đậu xanh thơm phức được bày ra trước mặt anh. Cô chỉ mặc một chiếc váy hai dây nên hơi lạnh, Trịnh Hy Tắc vội đi lên gác, lấy một chiếc áo xuống khoác lên người cô, sau đó nhanh chóng vào rửa mặt, súc miệng, rồi ngồi xuống.

Lương Duyệt cho hai giọt dầu hồng (một loại gia vị của Tứ Xuyên) vào bát rồi bê tới, khẽ khàng đặt xuống trước mặt Trịnh Hy Tắc. Anh quay về phía cô, hít hà mùi thơm của bát mì như một đứa trẻ, còn cô thì mỉm cười, vẫn nụ cười bình thản như vậy, rồi quay người đi lên gác.

Trịnh Hy Tắc bỗng cảm thấy sượng sùng xen lẫn tức giận. "Em lại không ăn sáng à?"

Cô đáp, đầu vẫn không ngoảnh lại: "Bắt đầu từ hôm nay, anh phải quen với việc ăn sáng một mình đi".

Lông mày của Trịnh Hy Tắc dựng lên, sắc mặt anh bỗng xám ngoét. Lương Duyệt quay đầu lại, đúng lúc cơn giận dữ của anh sắp sửa bùng lên, cô cười và nói: "Em phải giảm béo, vì vậy không ăn sáng".

Anh không phải là người dùng mệnh lệnh bắt vợ không được giảm béo, cũng không phải là người đàn ông có thể dễ dàng thể hiện tình cảm của mình bất cứ lúc nào, vì thế, những lời sắp bật ra lại bị nuốt vào trong cùng với những sợi mì.

Lương Duyệt cũng không nói cho Trịnh Hy Tắc biết hôm qua là sinh nhật cô, anh biết điều này qua miệng Phương Nhược Nhã.

Thấy hai người mang theo ít đồ trẻ con vừa xuất hiện trước cửa nhà mình, Phương Nhược Nhạ đã trừng mắt, lao ngay ra, bước chân cô ấy loạng choạng, suýt ngã mấy lần. Lương Duyệt thấy thế, vội chạy tới, nói: "cẩn thận, bà cô của tôi, ít ra cũng phải nghĩ cho đứa trẻ trong bụng chứ?".

https://thuviensach.vn

"Tối hôm qua hai người không như vậy à? hôm nay mới sáng sớm đã tới đây là có việc gì vậy? Chẳng phải tối qua là sinh nhật của cậu sao?" Mặc dù Phương Nhược Nhã nói không to nhưng cũng đủ để Trịnh Hy Tắc đi phía sau Lương Duyệt nghe rõ.

Lương Duyệt lườm bạn một cái. "Ai mà dám để cho Phương Tiểu thư phải đợi lâu? Đã nói đến thì nhất định sẽ đến."

"Sao mình không sớm phát hiện ra cậu là người rất có nghĩa khí nhỉ? Phương Nhược Nhã phản bác lại.

Lương Duyệt tắc lưỡi: "Này, này! cậu không sợ làm hư đứa trẻ trong bụng sao?".

"cậu nói nhiều hơn mình một từ "này" rồi kìa. Đứa bé là do cậu làm hư đấy chứ." Phương Nhược Nhã cười ranh mãnh.

Lương Duyệt đành chịu thua, đưa tay đấm vào lưng cô ấy, miệng cười rất vui.

Trịnh Hy Tắc và hàn ly đứng bên nhìn cảnh hai người phụ nữ chí choé, cũng thấy vui lây.

Vì niềm vui sắp được làm cha mẹ nên tình cảm giữa hàn ly và Phương Nhược nhã thắm thiết hơn hẳn, hai người nhìn nhau với ánh mắt rất trìu mến. Vốn là một người anh nói bốp chát, thế mà giờ đây Phương Nhược Nhã cũng đáp lại cái nhìn của Hàn Ly bằng một ánh mắt rất đắm đuối.

Thấy vậy, Lương Duyệt vội túm lấy vạt áo của Trịnh Hy Tắc, nói: "Chúng ta đi thôi, chắc là họ muốn bảo chúng ta: Khi nào thì hai người đi cho đây? Xing đừng làm ảnh hưởng tới thế giới riêng của hai chúng tôi, chúng tôi còn có rất nhiều điều muốn nói với cục cưng của chúng tôi!".

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc cười, không trả lời, đưa tay ôm vai Lương Duyệt, nhìn cô cười trêu bạn.

Cái vẻ lạnh băng trong buổi tối hôm qua, có lẽ chỉ là do cô muốn nhõng nhẽo chút thôi. Cũng chỉ tại anh, trong ngày sinh nhật cô mà lại toàn nói những chuyện phiền lòng, hôm nay cô đã lấy lại được bình tĩnh, mọi chuyện trở nên rất tốt đẹp, cô lại là một Lương Duyệt vui tươi, hóm hỉnh.

"Thế mới là luật sư chứ! Đến cả lời của bị cáo mà cũng giải thích rõ ràng như vậy, thì làm sao tôi không rộng lòng khoan dung cho được? Mùng Tám tháng Tám, Vu Đình Đình kết hôn với anh chàng giáo sư của cô ấy, cô ấy mời chúng ta cùng tới dự."

"Chà, đồ đáng ghét ấy sao lại kết hôn sớm như vậy nhỉ?" Lương Duyệt nghiến răng, ra vẻ tức giận.

"Cậu lấy chồng đã bốn năm rồi, liệu bây giờ chúng tôi đi kiện thì còn có tác dụng không nhỉ?" Phương Nhược Nhã không chịu buông tha, véo vào lưng cô, hỏi. hàn Ly sợ cô ấy kích động sẽ ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng, vội tới ôm ngang lưng cô ấy, khẽ nói: "Ngoan, đừng có nhảy loi choi như con gà chọi thế, hãy đứng cho vững mà nói chuyện.

"Anh mà ngăn được em à?" Phương Nhược Nhã chau mày, đáp. Hàn Ly không có vẻ gì giận dữ trước lời nói ấy của cô, ngược lại, anh còn nói rất ngọt ngào: "Tất nhiên là được chứ, bởi vì anh là bố đứa bé mà".

Lương Duyệt vội giả vờ đưa hai tay lên che mắt, kêu lên: "Nguy rồi, tôi phải chạy thật nhanh, hai người định làm cho tôi nôn ra đây đấy à? Phương Nhược Nhã , mình nói cho cậu biết, cậu rơi vào tay anh ta, không biết rồi ai sẽ nghe ai đâu. Cậu chỉ uổng công khoe khoang thôi, anh ấy giả bộ đấy, chứ lợn ăn thịt hổ lúc nào không biết đâu, dữ dằn lắm!".

Phương Nhược Nhã bị bạn nói trúng tim đen, mặt nóng ran, nhưng miệng vẫn tỏ ra ngang ngạnh: "tất nhiên là anh ấy phải nghe lời mình rồi,

https://thuviensach.vn

không lẽ mình phải nghe lời anh ấy?".

Lương Duyệt cười, tay khẽ kéo vạt áo của Trịnh Hy Tắc, rồi để túi đồ ở cửa phòng và quay đầu đi. tuy vậy, mắt cô vẫn không giấu nổi vẻ vui mừng, vừa đi vừa nói: "Chồng của ai thì người ấy biết, mình làm sao biết được hai vợ chồng cậu, ai nghe lời ai!".

Cuối cùng thì Phương Nhược Nhã cũng đã tìm được người thực sự yêu thương mình. Mặc dù tính cách, lối suy nghĩ cũng còn có những điều chưa thật hoà hợp, nhưng cả hai người ấy đều thấy hạnh phúc và trân trọng nhau.

Hàn Ly làm rất nhiều thứ vì cô ấy, còn cô ấy cũng đã lặng lẽ ủng hộ, giúp đỡ anh trong rất nhiều việc. Hai người cùng yêu thương nhau là điều quan trọng nhất, còn chuyện ai thắng ai thua chẳng nên nghĩ tới làm gì.

Phía sau Lương Duyệt, Phương Nhược Nhã vẫn đang làm nũng với Hàn Ly, ánh nắng ấp áp chiếu xuống hai người, cảnh tượng ấy trông cứ như trong một giấc mơ.

Gia đình.

Lương Duyệt và người đàn ông bên cạnh cô cũng đang trên đường trở về nhà. Trịnh Hy Tắc thấy Lương Duyệt luôn nở nụ cười với một biểu cảm rất đặc biệt. Mặc dù anh chạm được và người cô, nhưng không thể đi vào trái tim cô.

Không biết rốt cuộc cô đang nghĩ gì?

Anh nhấn phanh gấp, cả hai người đều va vào ghế, anh quay sang nhìn cô đang ngồi suy tư, hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu đây?".

Câu trả lời của Lương Duyệt không chút do dự, cô cúi đầu mỉm cười, đáp: "Đi mua quần áo, bộ áo giáp để mặc khi quay trở lại Trung Thiên và trang bị để dự đám cưới của Vu Đình Đình.

https://thuviensach.vn

Trang phục của Yến Sa không lấy gì làm đẹp, mà chỉ phù hợp với một số người thích hư vinh, coi giá tiền là sự khẳng định đẳng cấp mà thôi. Lương Duyệt và Trịnh Hy Tắc thường mua sắm ở những cửa hiệu của các hãng nổi tiếng, vì thế họ ít khi đặt chân đến nơi này.

Hôm nay Lương Duyệt khác hẳn với ngày thường, cô kéo tay anh đi từ từng một lên từng ba. mỗi khi thấy bộ nào đẹp lại vẫy anh tới để ướm thử, sau đó lại lắc đầu, đổi bộ khác.

Cách cô nắm tay anh rất giống với một người vợ hiền thục. Nụ cười của cô cũng giống với người đang nhấm nháp niềm hạnh phúc cùng người thân yêu nhất, chỉ thiếu cách nó dịu dàng nữa mà thôi. Cô chỉ chú ý vào việc chọn quần áo, trao đổi với nhân viên bán hàng, gần như không nói lời nào với Trịnh Hy Tắc.

Cảm giác ấy rất không hay.

Đó là một nỗi lo lắng khó nói thành lời.

Sau cùng, tay xách một lô túi to, túi nhỏ, Trịnh Hy Tắc hỏi lại cô một lần nữa vẻ kiên nhẫn: "Thế còn quần áo của em đâu?".

Lương Duyệt quay lại, nhìn anh với một ánh mắt sâu thẳm, nói: "Ở nhà có nhiều quần áo của em rồi, em muốn mua cho anh nhiều nhiều một chút. Trước đây, khi mua quần áo cho anh, em chỉ chọn màu sắc và nói cỡ là được. Hôm nay em đã có cả người mẫu bằng xương bằng thịt đi cùng, đúng là một cơ hội hiếm có, vì vậy em mới mua cho anh nhiều hơn".

Cô đứng sát vào lòng anh, nói một mạch, sau cùng vùi mặt vào trong ngực anh, bờ vai cô khẽ run lên.

Tất cả những ai đi ngang qua thang máy đều không nén được tò mò quay đầu nhìn lại cảnh tượng âu yếm bên nhau của hai người với ánh mắt

https://thuviensach.vn

ngưỡng mộ. Đó là một cảnh tượng đẹp như một bức tranh tao nhã, thể hiện sự ngọt ngào và gắn kết của tình yêu.

Đúng như vậy, gắn kết, không xa rời.

https://thuviensach.vn

Chương 43: Tình Têu Trăng Tròn Hoa Nở

Đám cưới của Vu Đình Đình rất vui, đồng thời mang lại cho năm cô gái "lưu manh" cơ hội gặp nhau để ôn nghèo, kể khổ.

Từ Phương Nhược Nhã với cái bụng mang bầu, cho tới cô bé Hinh Hinh con của chị Tề đã mang dáng dấp của một cô thiếu nữ, tất cả đều hạ quyết tâm sẽ "chăm sóc" chú rể là giáo sư một phen.

Lương Duyệt đứng đằng sau Vu Đình Đình, vuốt khẽ sợi dây chuyền có gắn kim cương của cô ấy, nói bằng giọng vô cùng cả động: "Thế là cô nhóc của chúng ta cũng đã đi lấy chồng, chả trách chúng ta đều già cả rồi".

Phương Nhược Nhã trề môi. "Mọi người nghe và thấy thế nào? Cứ như là mình lớn hơn mọi người nhiều lắm! Cậu chũng chỉ hơn Đình Đình hai tuổi mà thôi".

"Hai tuổi thì sao nào? Đó là cả một ranh giới, khi mình lên phổ thông cơ sở thì cô ấy vẫn đang học tiểu học, thế thì sao?".

Chị Tề đứng bên bật cười, nói: "Thế khi tôi lên phổ thông cơ sở, cô mới vài tiểu học thì sao?".

Lương Duyệt không chịu, nói: "Chị Tề, lập trường của chị không vững vàng gì cả, em là mẹ Tư của Hinh Hinh, sao chị lại có thể đối xử như tế với em được hả?".

Chị Tề vẫn cười, đáp: "Vâng, thì cô là mẹ Tư của Hinh Hinh, nhưng tôi không thể để cho cô bắt nạn bà bầu được".

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt lại nhõng nhẽo túm lấy cánh tay của Cố Phán Phán: "Họ đều bắt nạt em, chị hãy phân xử giùm em đi".

Phán Phán nở nụ cười tươi rói rồi đáp: "Được rồi, nấu nhiều nhiều món khó ăn vào, nhưng thay cách làm đi nhé, hấp hay nướng đây?".

Lương Duyệt giật nảy người lên như phải bỏng, vội né người tránh và nói: "Mấy mụ đàn bà này mỗi ngày một ghê gớm, may mà Hinh Hinh đã vào ở nội trú trong trường, nếu không sẽ bị các mụ làm hư mất thôi!".

Mọi người đều cười rộ lên thích chí, nhưng Lương Duyệt có lẽ là người vui nhất.

Những người còn lại dửng dưng nhìn cảnh Lương duyệt cười ngặt nghẽo trước một câu nói chẳng buồn cười chút nào. Phương Nhược Nhã trề môi, ném ra một câu: "Ngốc kia, cậu uống nhầm thuốc đấy à? Sao hôm nay lại có vẻ vui thế?".

Lương Duyệt chỉ vào Phương Nhược Nhã, mắng: "Cậu không được làm hư con nuôi của mình, không được gọi là Ngốc".

"Rốt cuộc cậu làm sao thế? Chẳng giống ngày thường chút nào, liệu có phải Trung Thiên lại xảy ra chuyện gì không?" Phán Phán hỏi.

"Trung Thiên ư? Trung Thiên vẫn rất ổn!" Lương Duyệt vỗ vào vai bạn nói. "Chỉ là mình quá cảm động thôi. Chúng ta là bạn thân đã gần mười năm, hôm nay cô bạn nhỏ của chúng ta đã đi lấy chồng, vì vậy thấy hơi buồn chút thôi."

"Mình đã bảo rồi mà, cái bệnh đa sầu đa cảm của cậu ấy lại sắp tái phát rồi đấy. Chúng ta cứ mặc kệ đi, một lát là ổn thôi." Phương Nhược Nhã kéo mấy người đi còn quay đầu lại, nói với Lương Duyệt bằng một câu đầy ẩn ý: "Để cậu ở lại tâm sự với cô dâu. Nếu nhớ bọn mình thì cứ gọi một câu nhé".

https://thuviensach.vn

Mọi người kéo nhau đi, mang theo sự ồn ào ra bên ngoài, phòng cô dâu trở nên vắng lặng, yên tĩnh. Lương Duyệt khẽ nói: "Mình nghĩ, mình sẽ không bao giờ quên Tiểu Nhã, Phán Phán, chị Tề, và cả Hinh Hinh nữa".

"Nói gì lạ thế, em chỉ lấy chồng chứ có phải là đi chết đâu, sao chị lại quên mất em?" Vu Đình Đình nói sau khi bị chuyên viên trang điểm kéo đến thử tấm voan trùm đầu, quay trở ra thì thấy Lương Duyệt đang đứng một mình thẫn thờ nhìn ra ngoài khung cửa và lẩm bẩm gì đó.

Do chịu ảnh hưởng của mấy đứa "giặc cái" mà cách nói năng của Vu Đình Đình cũng mỗi ngày một giống họ. Lương Duyệt bất giác mỉm cười nói: "Đúng thế, em chắc chắn cũng hiểu rõ là chị muốn nói gì!".

Vu Đình Đình hỏi: "Chị có chuyện gì muốn giấu mọi người phải không? Hôm nay chị cứ như người trên mây trên gió vậy".

"Chị ấy à? Chị thì có thể giấu dược chuyện gì, chị và anh Trinh Hy Tắc đã bàn nhau rồi, hai ngày nữa sẽ quay lại Trung Thiên. Đến lúc ấy chị vẫn là phu nhân Chủ tịch Hội đồng Quản trị, ngồi ở ngôi cao, tiền nặng trĩu tay, thế thì có gì mà phải như ở trên mây trên gió?" Lương Duyệt cười cay đắng.

"Thế thì tốt rồi, vì em cứ có cảm giác chị sắp rời xa mọi người." Vu Đình Đình chau mày nói.

Vu Đình Đình vốn là một người trầm tĩnh, kiệm lời, và cũng là người tinh tế nhất nhất trong bọn họ. Nếu ai đó có chuyện gì khác thường, thì cô luôn là người phát hiện ra sớm nhất, ví dụ như người chồng đồng tính của Cố Phán Phán, và cũng chính cô là người đầu tiên phát hiện ra cái cười chua chát của Cố Phán Phán.

Lương Duyệt sửa lại cành hoa bách hợp trắng cài trên đầu Vu Đình Đình, loại hoa yêu kiều này thường được người ta dùng trong hôn lễ. Có thể đó là do cái tên rất hay và đầy ý nghĩa của nó, cũng có thể là do loài hoa này luôn nở rực rỡ. "Hãy tin chị, chị không đi đâu cả, chị sẽ luôn ở bên mọi

https://thuviensach.vn

người, cho tới khi Hinh Hinh đi lấy chồng, lúc đó, chúng ta sẽ là bốn bà dì quái đản nhất có mặt trong ngày vui của nó."

"Được, nhớ lấy nhé, nói lời phải giữ lời." Vu Đình Đình đưa tay ra ngoéo tay Lương Duyệt, miệng vẫn cười. "Thế là chị không chạy trốn được nữa nhé. Chị mau ra xem mọi thứ bên ngoài đã chuẩn bị xong chưa, giúp em với. Em lo quá, anh ấy vụng về, chậm chạp lắm!"

Lương Duyệt làm một động tác ra vẻ phục tùng mệnh lệnh, rồi chạy ngay ra ngoài, nhìn nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt của Vu Đình Đình, trong lòng cô cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Vừa chạy ra khỏi phòng thì cô đã nhìn thấy Chung Lỗi đang từ xa đi tới, cô định quay người tránh mặt trong phòng cô dâu, nhưng rồi lại sợ Vu Đình Đình sing nghi, hơn nữa cô cũng đã nghe thấy tiếng bốn người kia chào Chung Lỗi.

Đối với những người ấy thì Chung Lỗi mới là người thuộc về Lương Duyệt. Sự gắn bó giữa Chung lỗi với mấy người ấy vượt xa Trịnh Hy Tắc.

"Lương Duyệt" giọng anh lại vang lên, khiến cô không thể nào tránh mặt được nữa, chỉ còn cách quay lại, nhìn chăm chăm vào ngực áo của anh, giả bộ như bây giờ cô mới nhìn thấy anh.

"Anh tới để tạm biệt em." Một hồi lâu sau, anh mới nói: "Sếp bố trí để anh giúp đỡ mấy người theo học tiến sĩ, đồng thời trở lại Merrill Lynch ở Phố Wall bên Mỹ".

Cô đứng trước mặt anh, không nhúc nhích, cũng không nói câu nào, hơi thở mỗi lúc một yếu ớt.

"Anh biết, anh mà nói như thế này, nghe ra sẽ sặc mùi Đường Tăng, nhưng anh vẫn phải nói, có những lúc đừng nên làm khó mình, khi nào nên

https://thuviensach.vn

khóc thì cứ khóc, khi nào cảm thấy ấm ức tủi thân thì cứ tìm người để trút bỏ." Anh nói.

Quầng mắt Lương Duyệt hiện lên một vệt thâm mờ, đó là dấu hiệu của việc mất ngủ. Mỗi lần cô ngủ không ngon giấc, anh thường đùa cô rằng, bọng mắt sắp sa xuống đất mất rồi, còn cô thì đáp trả rằng, anh cũng có khác gì đâu!

Những lúc ấy, anh trả lời với vẻ đắc ý: "Mắt anh không to bằng mắt em, vì vậy sẽ không lo bọng mắt sa xuống đất".

Đúng thế, hồi ấy...

Lúc này, việc cô mất ngủ là vì ai không còn quan trọng nữa, Chung Lỗi chỉ còn biết cố quen với việc đứng nhìn cô từ phía xa. Anh biết mình không thể nào rời xa được. Anh vẫn cảm thấy xót xa, đau đớn trước cái cách cô tự giày vò bản thân, nhưng không thể làm gì để che chở cho cô được nữa, vậy thì tốt nhất, có lẽ chỉ còn biết đứng quan sát cô từ xa.

Lương Duyệt lấy lại nhịp thở bình thường, cố nén lòng, mỉm cười, nói: "Chúc mừng anh được thăng chức".

Anh đáp: "Không phải là thăng chức. Anh không đưa Mông Mông đi theo, vì anh không muốn đào hố chôn mình. Anh làm lại từ đầu thì sẽ khá vất vả, cô ấy khó mà làm được điều đó, vì vậy anh cũng không muốn ép".

Cô gật đầu rồi nói: "Những cô gái ở thời đại của em thì có thể sẽ làm được, nhưng anh lại muốn các cô gái thế hệ 8X cũng giống như chúng em thì quả là rất khó. Các cô ấy đều như những bông hoa rực rỡ, nếu phải chịu khổ sở thì thật là đáng tiếc".

"Ừ, vì vậy, anh tới muốn được nhìn thấy em, sau đó về chuẩn bị để ra đi. Nếu sau này... không, lúc nào em cảm thấy không vui, em có thể gọi điện thoại cho anh." Anh cân nhắc, lựa chọn từ ngữ thích hợp. Rốt cuộc thì buổi

https://thuviensach.vn

tối hôm ấy cô đã lựa chọn chồng chứ không phải là tình cảm của hai người năm ấy, vì thế, những lời đối thoại của hai người hôm nay cũng phải bắt đầu dùng những từ ngữ sao cho không phạm phải những điều kiêng kỵ.

Cô đáp bằng một giọng rất khẽ: "Gọi điện thoại tới thì có thể xua tan được nỗi buồn ư?".

Anh không thể trả lời được câu hỏi đó.

Sau cùng, cô ngửa cổ cười: "Được. Em đồng ý. Có chuyện gì nhất định em sẽ gọi điện cho anh".

Chung Lỗi nhìn cô với một ánh mắt rất tha thiết, anh chỉ muốn khắc sâu mãi giây phút này vào trong ký ức của mình. Anh đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc cô, ngón tay anh lùa vào giữa làn tóc mềm mại, anh muốn mang mùi hương trên cơ thể cô đi cùng. Anh nói: "Ngoan nhé, Ngốc, hãy sống cho vui vẻ và hạnh phúc".

Lương Duyệt cố nén hơi thở, gật đầu, không đáp câu nào.

Anh cũng gật đầu.

"Tạm biệt em, cô bé ngốc." Anh khẽ nói.

Lương Duyệt vẫn chỉ gật đầu.

Cuối cùng anh quay người bước đi. Cô đưa mắt nhìn theo anh, mãi đến khi hình bóng anh nhạt dần và khuất hẳn.

Cô rất muốn đuổi theo, nhưng lại không thể làm như vậy. Những ngón tay cô vẫn cứ bám chặt lên tường, rồi từ từ tựa người vào đó như một khúc gỗ. Thời tiết tháng Tám, nhưng cõi lòng cô lạnh như băng giá mùa Đông.

... Chồng Vu Đình Đình rất nho nhã, trông hơi giống Hàn Ly lúc ở công sở. Trịnh Hy Tắc ngồi bên cạnh Lương Duyệt, bên cạnh chị Tề là cảnh sát

https://thuviensach.vn

Phùng, còn bên cạnh Cố Phán Phán là người chồng nước ngoài tình cảm sâu đậm.

Cảnh tượng xô xát năm 2001 vẫn còn hiện lên như in trước mắt. Với mỗi người, giờ đây nó có thể trở thành niềm an ủi, một hoài niệm, một kỷ niệm ngọt ngào, một chuyện bình thường, một điều mãi trân trọng trong lòng, nhưng điểm chung là nó đều manh theo dấu ấn của thời gian. thế mà đã mấy năm trôi qua.

Lương Duyệt rất thích không khí của Lô lan Hồ này. Tuy đây không phải là một nhà hàng quá sanh trong, nhưng để tổ chức đám cưới thì lại rất lãng mạn, ấm áp. Mọi chi tiết, dù là nhỏ nhất cũng đều không thể chê vào đâu được, tấm khăn trải có những bông hoa phía dưới hàng cốc dùng để chờ rót rược Hương Tân, và cả lẵng hoa màu tím treo trên cao... Tất cả đều rất lãng mạn, thơ mộng.

Không biết từ năm nào, màu tím đã thịnh hành trong các hôn lễ ở Đế Đô, những bộ phim lãng mạn của Hàn Quốc tràn đến như cơn lốc, khiến cho tất thảy mọi cô dâu đều thích được thực hiện giấc mộng đẹp của nàng công chúa.

Đám cưới màu tím của Lương Duyệt cũng vẫn còn trong tâm thức cô, nhưng so với hồi ấy, bây giờ nó đã được bổ sung thêm rất nhiều điểm làm cho hợp lý hơn. Tất nhiên, đám cưới của Vu Đình Đình không có sự xuất hiện của một tình địch khóc lóc thảm thiết như trong đám cưới của Lương Duyệt, tất cả mọi thứ đều rất bình ổn.

Người chủ hôn lễ nói: "Chúng ta hãy vỗ tay thật to cho sự kết hợp của đôi uyên ương này!". Thế là trên lễ đài, một nửa của Vu Đình Đình đặt nụ hô sau đắm lên môi người yêu dấu.

Mỗi người phụ nữ đều có một người đàn ông cho riêng mình, người đàn ông ấy sẽ chìa bàn tay yêu thương, nồng ấm dìu họ đi và cùng sát cánh bên

https://thuviensach.vn

họ trong cuộc hôn nhân kéo dài tới nửa thế kỷ, cho tới khi cả hai mái tóc đều bạc phơ, thậm chí tới lúc lìa đời. khát vọng của phụ nữ gửi gấm vào cuộc hôn nhân chỉ cần mấy chữ đơn sơ cũng đủ để khái quát toàn bộ.

Giàu sang và quyền quý cũng chỉ như mây khói, một tình yêu đắm say, cuồng nhiệt đến đỉnh điển chẳng qua cũng chỉ là trong khoảnh khắc, nhiếu khi chúng ta đã quên đi ước muốn ban đầu, đó là được cùng một nửa thân yêu kia của mình cùng sống chết có nhau. Ngày nay, những điều đó chỉ còn có thể thấy trong các tiểu thuyệt ái tình mà thôi.

Lương Duyệt thì thầm như đang trong một giấc mơ: "Nếu cả đời cứ như thế mãi thì sẽ tốt biết bao!".

Trịnh Hy Tắc vừa vỗ tay vừa khẽ mỉm cười: "Trong đám cưới, người ta đều nghĩ như vậy".

"Anh cũng đã từng nghĩ như vậy?" Lương Duyệt quay lại có vẻ không tin vào tai mình.

Anh đáp: "Đã từng nghĩ như vậy. Và cũng đã từng nghĩ đem cả cuộc đời mình đánh đổi vào một cuộc hôn nhân, cho dù nó vốn không phải như anh từng mong ước. Lúc đó, anh đã nghĩ rằng mình sẽ lấy Trình Giai, vì dù sao cuộc hôn nhân ấy cũng quá đỗi bình thường với nhà họ Trịnh".

"Và em đã làm thay đổi kế hoạch của anh?" Cô xoay mặt sang hỏi.

"Cũng không hẳn như vậy, vì suy cho cùng thì em chính là người mà anh rất cần khi ấy." Trịnh Hy Tắc không muốn giải thích nhiều, anh chỉ muốn nhanh chóng kết thúc chủ đề này.

Lương Duyệt đã ngẫm nghĩ rất kỹ về câu nói này, đôi mắt cô dân tối lại.

anh đã phát hiện ra sự thay đổi tâm trang ở cô, nên lại bổ sung thêm một câu: "Em mãi mãi là người mà anh cần tới".

https://thuviensach.vn

"Vâng." Lương Duyệt vỗ tay chúc mừng cho hai người đang trên sân khấu, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên khuôn mặt cô.

Anh mỉm cười, nói: "Khóc trong đám cưới của người khác, còn trong đám cưới của mình thì lại bình thản đến lạ thường. Lương Duyệt, đúng là có những lúc em khiến người khác không sao hiểu nổi."

Câu nói ấy gần như được bật ra rất tự nhiên, Lương Duyệt để tay áp lên ngực, cố nén những tình cảm trong lòng.

Nhưng cô không thể nói ra được. Cô không quen nói câu đó ra miệng.

Cô có thể dành cho anh tất cả, nhưng không thể tuỳ tiện đem câu đó ra nói với anh, nhất là trong giờ phút này.

Trong giờ phút Chung Lỗi nói lời tạm biệt, Lương Duyệt bỗng hiểu ra rằng vìa sao mình lựa chọn ở lại. Mối tình say đắm trước đây cuối cùng cũng đã rời bỏ cô, mọi thứ xung quanh cô đã khiến cô quen, thậm chí là yêu cuộc sống sau hôn nhân từ lâu.

Cô đã quen với việc cùng anh đóng giả một cặp vợ chồng ân ái, yêu thương nhau, cô đã quen với vẻ làm bộ mặt lạnh lùng giục cô ăn bữa sáng của anh, cô còn quen với cả việc anh sẵn sáng chìa tay ra đón lấy cô rơi hoặc ngã xuống ở bất cứ nơi nào, cho dù có chuyện gì thì anh vẫn luôn ở phía sau cô. thực ra, anh mới là cái nền của cô, chỉ cần cô quay lại thì sẽ chạm tay được vào cái nền ấy.

Trịnh Hy Tắc đã làm rất nhiều chuyện vì cô, vì thế cô đã quen với tất cả những gì liên quan tới anh.

Cứ như vậy, cô đã lún sâu vào những thói quen này không biết từ lúc nào, rồi chợt phát hiện ra, cô lại rất muốn được toàn tâm toàn ý bắt đầu lại, cũng chính vì như vậy nên cô mới hoảng sợ. sau khi quay trở lại Trung Thiên, nếu giữa hai người vẫn chung sống theo kiểu cũ, thì cô không thể

https://thuviensach.vn

nào chấp nhận được, còn nếu bắt anh phải làm một người chồng bình thường như tất cả những người chồng khác, để từ đó ở lại bên cô thì đó cũng lại là một điều không thể.

Những suy nghĩ ấy cứ trăn trở trong lòng cô, khiến cô không biết lựa chọn theo hướng nào. Là một người đầy lòng kiêu hãnh, cô không thể nhẫn nhịn chịu đựng để làm một người phụ nữ nhu thuận vĩ đại mà đánh mất bản thân, nhưng cô cũng không muốn đánh mất cơ hội cuối cùng để đi tìm hạnh phúc của chính mình.

Cái từ ấy không hề phức tạp, rất nhiều đôi tình nhân đã phải trải qua rất nhiều khó khăn, buồn tủi để cuối cùng tìm được cho mình một người để cùng thương yêu, nương dựa vào nhau.

Cô rất muốn nghe anh nói lời ấy.

Liệu anh ấy có chịu nói không? Liệu anh ấy có chịu từ bỏ không?

Lương Duyệt cố gắng mỉm cười, nói: "Đám cưới của mình, mừng còn chưa hết, sao lại có thể khóc được? Còn khi chứng kiến đám cưới của người khác thì mình cảm động, vui mừng vì người chị em của mình đã tìm được người yêu thương, chăm sóc, nên tất nhiên tâm trạng phải khác rồi".

Một tiếng cười lạnh lùng, trầm đục vang lên, khiến trái tim Lương Duyệt thắt lại, cô gần như mất cả bình tĩnh.

Vì vậy, cô cố nở một nụ cười miễn cưỡng, nói sang một chuyện khác: "Khi nào thì anh quay trở lại Trung Thiên?".

Trịnh Hy Tắc đưa mắt nhìn cô.

Cô cố nói bằng giọng nhẹ nhõm: "Đừng nhìn em như vậy, là người hợp tác với anh, em có đầy đủ lý do để yêu cầu được biết chương trình sắp tp7i1 của mình được sắp xếp như thế nào?".

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc với chiếc gạt tàn thuốc lá, dụi tàn thuốc vào đó, giọng nói cũng có vẻ thoải mái hơn: "táng sau, chúng ta sẽ có một đại hội cổ đông. Đó sẽ là thời gian tốt nhất để vạch trần vấn đề của Trịnh Minh Tắc".

Lương Duyệt nghe với vẻ chăm chú, anh mỉm cười, còn cô thì vẫn cứ gật đầu.

Thực ra, mọi kế hoạch đều đã chuẩn bị xong đâu đấy, và cô là một mắt xích trong đ1o. Chỉ cần cô ở bên anh, và không cần phải quá mất công, nhọc lòng, cô cũng có thể được chứng kiến một màn kịch tuyệt hay, vì vậy cô nên để cho anh thoải mái mà vào cuộc, dù kết quả thế nào thì cô cũng không cần phải ngăn cản.

Lương Duyệt động đậy khoé môi, nụ cười trên đó vụt tắt.

Sau khi hôn lễ hoàn tất, Vu Đình Đình khoác vai chú rể đi chúc rượu mọi người một vòng. Mặt chú rể đã đỏ bừng bừng. Lương Duyệt nhấc chén lên, rót đầy rượu trắng vào trong đó, rồi quay sang khách khứa đang vây quanh đôi vợ chồng mới, nói: "Nào, chén này tôi xin được chúc hạnh phúc của hai bạn, chúc cho hai người bên nhau đến đầu bạc răng long. Em rể này, em phải đối xử với Vu Đình Đình của chúng tôi cho tốt vào đấy, nếu không mấy người bọn chị sẽ không tha cho em đâu". Cô vừa dứt lời thì đã nhận được sự tán thành, phụ hoạ của tất cả những người cùng bàn.

Các đấng mày râu có mặt ở đó đều nở những nụ cười đau khổ, bày tỏ sự tán thành, còn các cô gái thì cứ hét lên: "Uống đi! Uống đi! Uống đi!".

Chú rể Lạc Uý Trì của Vu Đình Đình nhìn chén rượu đầy ắp trước mặt, chỉ mong sao mọi dây thần kinh cảm giác đều tê dại, để có thể dốc nó vào ruột như dốc nước lã.

Nhưng hơi rượu cứ bốc lên, chui qqua miệng vào ruột, làm cơn buồn nôn lại dâng lên. Nhìn thấy vẻ đau khổ, khó khăn của chồng, Vu Đình Đình bước tới giành để uống thay, nhưng Lương Duyệt đã lập tức đe doạ bằng vẻ

https://thuviensach.vn

mặt lạnh lùng: "Này, không phải là việc của em. Các chị đang đặt ra luật lệ để sau này anh ta không được bắt nạt em đấy. Mọi người có đồng ý thế không?".

Chị Tề cười, lắc đầu, rồi khoác tay cảnh sát Phùng giải thích để anh hiểu, Lương Duyệt là người vùng Đông Bắc, tính cách rất cởi mở.

hai người kia cũng ậm ờ theo, chỉ riêng Phương Nhược Nhã chẳng cần biết sự việc có thể phát triển đến mức nào, cầm đũa gõ lên thành cốc rượu, nôn nóng giục: "Nhanh lên, nhanh lên nào. Nhanh uống đi!".

Cố Phán Phán nãy giờ đứng sang một bên và đã chuẩn bị xong một chén rượu khác, lúc này bước tới, lắc cốc rượu trước mặt chú rể, cười khúc khích, hỏi: "Anh nói xem, uống một chén lập thành quy định, hay uống bốn chén chuộc tội?".

Mọi người lại cười ồ lên, khiến cho khách khứa và bạn bè ở các bàn khác đều đổ dồn mắt về. thậm chí một nhân viên phục vụ nhân lúc rảnh rỗi cũng chạy tới để xem cảnh chú rể bị phạt rượu.

"Anh ấy uống nhiều rồi, đừng bắt tội anh ấy nữa." Vu Đình Đình nói với giọng xót xa, nhưng không dám nói to, sợ bọn Lương Duyệt giận thật lại sử dụng hình phạt nặng hơn.

"Tôi sẽ uống, nhưng một chị lớn tuổi hãy uống cùng với tôi." Lạc Uý Trì vỗ vỗ vào vai của Vu Đình Đình và nhìn cô bằng ánh mắt đã có phần mờ đi vì men rượu.

Lương Duyệt nhếch môi, cười bình thản: "Nếu muốn có chị lớn tuổi uống cùng, thì phải là ba cốc. Chú rể, nghĩ kỹ chưa?".

Lạc Uý Trì gật đầu, nghiến răng, ngửa cổ uống cạn một hơi, sau đó quay về phía ba người hò hét nhiều nhất, mỉm cười: "Nào, bà chị nào uống đây?".

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt bỗng cảm thấy anh chàng này rất thú vị, nhưng cô đưa mắt nhìn: một bên là một bà bụng bầu, một bên là một người yếu ớt như công chúa, vậy chỉ còn có một mình cô mà thôi.

Vì vậy, cô cũng đem hết sức lực, dốc cạn một hơi chén rượu trong tay.

Trịnh Hy Tắc nhìn cảnh tượng ấy thì thấy rất thú vị, anh cũng không có ý ngăn cô lại. Lương Duyệt cảm thấy trong lòng dậy lên một cảm giác xót thương cho chính mình, cô lại rót tiếp một chén rượu đầy nữa, lần này cô cũng phải tự uống hết một mình. Cô nói với Lạc Uý Trì ngồi ở bàn đối diện: "Đến chú rể rồi đấy".

Những người tinh mắt đều nhìn thấy Lạc Uý Trì khó lòng mà tiếp tục được nữa. Nhưng, là người có học thức, anh thấy không thể kết thúc như thế, vì vậy vẫn bướng bỉnh uống thêm một cốc nữa.

Đến vòng thứ ba, Lạc Uý Trì đã lảo đảo, cầm cốc rượu lên, quay sang nói với Vu Đình Đình: "Bà xã, niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời này của anh là đã tìm được em. Có em, suốt cuộc đời này, anh chẳng thấy có gì đáng nuối tiếc nữa".

Lạc Uý Trì vừa dứt lời thì Lương Duyệt cũng vừa uống cạn cốc rượu trong tay, rồi vươn tay kia qua bàn, giằng lấy cốc rượu trong tay anh rồi ngửa cổ, uống cạn.

Bốn chén cả thảy, tổng cộng là một lít rượu trắng. lương Duyệt cảm thấy ruột gan mình như có lửa đốt bên trong, Lạc Uý Trì đang định phân bua điều gì đó, nhưng anh chưa kịp nói thì đã ngã lăn ra không còn biết đất đâu trời đâu nữa.

Thế là mọi người cuống quýt, cùng Vu Đình Đình xốc anh đưa đến một chỗ khác nghỉ ngơi. Lương Duyệt thì vẫn đứng ngây người tại chỗ. Bỗng có ai đó vỗ nhẽ vào vai cô. Phương Nhược Nhã ở bàn đối diện kết thúc bằng một câu: "Anh chàng này rất dũng cảm, và cũng rất nho nhã. Anh ấy cũng

https://thuviensach.vn

rất thật lòng yêu thương cô em thứ năm của bọn mình. Những lời sau cùng của anh ấy khiến mình nghe mà sởn cả da gà".

Những người khác vừa phụ hoạ, vừa đưa mắt nhìn Lương Duyệt vẫn cứ ngây người như cũ. Cô mỉm cười gượng gạo, đưa tay xua xua, không nói lấy một lời từ biết, quay người chạy ra khỏi Lô Lan Hồ.

Hơi rượu từ trong dạ dày bốc lên khiến cơn buồn nôn lại càng dữ dội, Lương Duyệt loạng choạng, bàn tay cứ quờ quạng mãi mà cũng không tìm thấy chiếc chìa khoá để trong túi, cô cố nén cơn buồn nôn tiếp tục tìm.

Có ai đó ở phía sau móc lấy chìa khoá, mở cửa xe. Lương Duyệt không còn hơi sức để kháng cự, cô lập tức ngồi vào xe, gục đầu vào thành ghế.

Xe vừa chạy, ruột gan cô như lộn hết cả lên, và cô đã nôn suốt dọc đường cho tới lúc về đến nhà, đến khi lờ mờ nhìn thấy Long Đình thì cô gần như đã chìm hẳn vào cơn say.

Cô nhớ là mình đã cười với bóng mình trong gương và đã nói với Trinh Hy Tắc rất nhiều, sau cùng thì mùi rượu lại xộc lên, nhịp tim cô mỗi lúc một nhanh hơn, trong tai như có cả một đàn ong đang vo ve, khiến cô cảm thấy như ngạt thở.

Một người nào đó đã loạng choạng bế cô lên, rồi sau đó cô lại được người ấy thay quần áo, lau người cho.

Cô đưa tay sờ lên mặt người ấy trong bóng tối, rất quen thuộc và cũng rất ấm áp.

Rồi, cô bật cười: "Chung Lỗi, sao anh vẫn chưa đi?".

Bàn tay đang lau mặt cho cô bỗng dừng lại trong giây lát, một lúc sau lại tiếp tục lau.

https://thuviensach.vn

Sau đó, cô lại nói với người ấy rất nhiều, rất nhiều, cho đến khi ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Chương 44: Chuyện Năm 2008

Khi Lương Duyệt tỉnh dậy, xung quanh rất yên tĩnh. Một ngôi nhà quen thuộc với cách bài trí quen thuộc, nhưng đã không còn thấy bóng dáng người nói chuyện với cô đêm qua đâu nữa. Cô biết mình đã nhầm lẫn, càng hiể rõ tâm trạng của Trịnh Hy Tắc sẽ như thế nào khi bị cô nhận nhầm là Chung Lỗi.

Cô cũng cảm thấy day dứt trong lòng về chuyện đó. Cô tìm quanh, nhưng không thấy ai, đành tự an ủi mình rằng, anh đi rồi cũng tốt, như vậy cô sẽ không cần cảm thấy day dứt áy náy nữa.

Cảm thấy miệng mình đắng ngắt, cô lấy một hộp sữa chua ra uống, liếc mắt ra ngoài thì nhìn thấy chiếc TT màu trắng của mình vẫn cò trong sân. Không lẽ anh ấy vội tới mức không kịp lái nó đi? Trong lòng cô chợt loé lên một tia hy vọng mỏng manh, cô vội bỏ hộp sữa chua trong tay xuống và định chạy đi tìm anh để giải thích rằng, tối hôm qua cô đã uống quá nhiều.

Nhưng, thật bất ngờ, một chiếc xe đỗ lại trong sân, cánh cửa bật ra, anh và hai người khác cùng bước vào. Lương Duyệt kinh ngạc vội ra mở cửa.

Cuối cùng, đã đến lúc cô phải đối diện với câu chuyện tiếp theo.

Khi mà khoảng thời gian chín năm cà cảnh tượng trước mắt cùng hoà vào nhau, cô chỉ còn biết đón nhận mà thôi. Cô cần phải vượt lên những khó khăn sắp tới bằng một ý chí kiên cường, rồi thỉnh thoảng lại xuất hiện bên anh, hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Sau một hồi họ hàn huyên, một lần nữa Lương Duyệt lại thấy được quyết tâm giành chiến thắng của Trịnh Hy Tắc. Trong số hai người cùng

https://thuviensach.vn

bước vào nhà với anh, một người là cố vấn luật nội bộ sẽ nắm vững mọi động thái về kinh tế của Trịnh Minh Tắc, một người phụ trách việc tìm hiểu tình hình tài chính của anh ta.

Họ ngồi bên bàn trà để bàn về một kế hoạch bí mật, Trịnh Hy Tắc nghe với vẻ rất chăm chú, bình tĩnh, thi thoảng lại nêu ra những chi tiết xác đáng, ánh mắt rất kiên định.

Anh mới chính là người đứng đầu thực sự của Trung thiên, anh không phải phụ trách bất cứ việc gì, mà chỉ cần xác định rõ mục tiêu của mình.

Một cuộc chiến sẽ toàn thắng, và mục tiêu chính là những kẻ tham lam mà gươm đã kề cổ nhưng vẫn không hay biết gì, họ cứ tưởng rằng khi đã ngồi ở ngôi cao rồi thì cứ việc kê cao gối ngủ yên, nhưng không ngờ sẽ có ngày mình lại bị chính tiền tài và quyền lực đẩy xuống vực sâu.

Ai mới là vua, có lẽ đã quá rõ ràng.

Lương Duyệt rất ít khi xen vào. Sau khi rót nước hoa quả cho họ xong, cô lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, quan sát mọi cử chỉ, sắc mặt của Trịnh Hy Tắc và cố khắc sâu hình ảnh đó trong lòng.

Đó là một thứ tình cảm rất phức tạp, cô đã đoán trước mình sẽ giống như con thiêu thân lao vào lửa, nhưng lại chẳng dám rời xa, cứ muốn ở gần. Cô luôn nhớ hình ảnh anh giơ tay đón cô, khi cô buông người từ tầng ba xuống. Cánh tay to lớn và giang rộng ấy khiến cô cảm thấy an toàn và ấm áp.

Nhưng cô cũng không quên, anh đã từng nói, anh sẽ nói với người con gái mình yêu từ đó, nhưng cô đến giờ vẫn chưa nghe được cái từ đó của anh.

Đàn ông đúng là có thể khiến cho phụ nữ có cảm giác không an toàn, Lương Duyệt cười đau khổ.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc vẫn ngồi nguyên tại chỗ, dường như anh đang suy nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên anh hỏi: "Em cười gì thế?"

Lương Duyệt giật mình, vội đáp: "Em còn có một cách tấn công anh ta, nhưng bây giờ thì em chưa nói cho anh biết được. Cách này sẽ không làm hỏng kế hoạch của các anh đâu".

Anh thẫn thờ nhìn nụ cười mang vẻ lém lỉnh của cô, mặc dủ vẻ mặt cô vẫn nhợt nhạt, sau cơn say, những sợi tóc dài xoà xuống che mất đôi mắt đen, khiến cho nụ cười tinh nghịch của cô kém phần vui vẻ. Anh rời mắt đi một cách khó khăn rồi mới tiếp tục câu chuyện được: "Tuỳ em thôi, có điều tốt nhất là đừng làm to chuyện quá".

Cô khẽ cười: "Không đâu, chuyện mà em nói tới rất nhỏ, thậm chí cũng không hề có chuyện thông báo hoặc đưa lên mặt báo gì đâu".

Anh "ừ" một tiếng, sau đó lại tiếp tục bàn về các bước tiếp theo với hai người kia. Lương Duyệt khẽ kháng đứng dậy, sau đó bước nhanh lên gác.

Một lúc sau, cô lấy điện thoại ra, tìm một lúc trong danh bạ, rồi chọn một cái tên quen thuộc, đưa mắt liếc nhìn ra phía ngoài cửa sổ, cầm bút lên viết cái gì đó, sau đó một mẩu tin nhắn được gửi đi từ máy cô.

Chưa đầy năm phút sau, người kia đã gọi lại cho Lương Duyệt . Cô bịt ống nghe, bước vào bếp với vẻ bí mật. khiến cho Trịnh Hy Tắc và hai người kia đều phải dừng lại, nhìn theo cô với vẻ tò mò.

Lương Duyệt từ trong bếp bước ra, ngồi xuống ghế, cười và nói với Trịnh Hy Tắc: "Giải quyết được rồi, em đảm bảo màn kịch hôm đó sẽ rất hay đấy".

Nụ cười của cô đã khiến Trịnh Hy Tắc trút bỏ được tâm trạng căng thẳng suốt mấy ngày qua, anh đáp bằng vẻ rất hoà nhã: "Được rồi, anh sẽ chờ xem em thêm màu sắc cho bức gấm thêu như thế nào?".

https://thuviensach.vn

"Đây là chuyện của phụ nữ, không liên quan gì tới đàn ông các anh." Lương Duyệt mỉm cười đầy vẻ bí ẩn.

"Phụ nữ trên thương trường rất rắc rối, một khi đã hận ai thì họ không những có thể phá hỏng hoàn toàn chuyện làm ăn của đối thủ, làm cho người ấy không còn đường thoát, hơn nữa còn rất biết cách dùng những luân lý đạo đức cũng như lòng nhân nghĩa bác ái đối với mọi người để tô vẽ thêm cho bản thân mình, không biết em có như vậy hay không?".

Không để ý đến những lời đùa cợt của Trịnh Hy Tắc, Lương Duyệt đứng dậy vừa đi lên gác, vừa nói: "Em đi chuẩn bị quần áo để xem màn kịch thú vị đó đây. Lần này chắc chắn sẽ rất hay".

"Phải, chúng ta sẽ rửa mắt cùng chờ xem." Trịnh Hy Tắc đáp cùng lúc với tiếng đóng lại của cánh cửa trên gác.

Trước vẻ thể hiện ấy của Lương Duyệt , anh thấy nỗi lo lắng, phấp phỏng mấy ngày qua gần như đều đã biến mất. Một con người tràn đầy khí thế tranh đấu mới đúng là Lương Duyệt và mới là người phụ nữa làm cho anh cảm thấy dễ chịu nhất.

Và là người vợ hoàn mỹ nhất của anh.

Đó là một màn kịch hay có rất nhiều người chứng kiến. Cách ăn mặc của Lương Duyệt cũng rất phù hợp với yêu cầu của vai diễn mà cô phải đảm nhiệm, hiền thục, cẩn trọng và cung kính. Đó là một bộ lễ phục dài có cổ hình chữ V màu đen cùng với toàn bộ đồ trang sức bằng kim cương mà anh đã tặng, trông cô thật đoan trang và quý phái. Trang phục của anh đã sớm được người làm mang đến từ Quang Mẫn Uyển. Khi cô bước từ trên gác xuống, thì Trịnh Hy Tắc trong bộ âu phục màu đen đang đứng dựa vào lan can cầu thang, ngước lên đón cô.

Trong một hoàn cảnh như thế này, không cần phải làm rùm beng, phô trương, chỉ cần hai người phối hợp thật ăn ý thì hoàn toàn có thể đánh bại

https://thuviensach.vn

bất cứ đối thủ nào, thực hiện được bất cứ việc gì. Anh đưa tay ra, mỉm cười với cô: "Anh đã đoán được là em sẽ mặc màu gì".

Hôm ấy họ đi mua quần áo, anh muốn tặng cô một bộ lễ phục để mặc khi quay trở lại Trung Thiên. Lúc đầu Lương Duyệt nhất định không chịu, sau đ1o thì đành phải nghe theo và ngầm tỏ ý để tuỳ anh chọn kiểu. Cô chọn hai màu, một bộ màu đỏ - màu sắc của sự phá cách, một bộ màu đen thể hiện sự trầm lắng, nhưng vì còn chút do dự nên mua cả hai bộ.

Anh cười với vẻ am tường, cô đáp lại bằng một nụ cười bình thản, thoải mái. Một nụ cười như vậy đánh lẽ phải thể hiện là cô đã hiểu ý anh, và trái tim họ cũng đã xích lại gấn nhau hơn, nhưng thật lạ, nó lại làm cho cả người cô lạnh toát. Cô không cam lòng, mà vẫn muốn thử lại một lần cuối. Cố nén nỗi phấp phỏng, cô hỏi: "Nếu bây giờ em bảo anh không đi tới Trung Thiên nữa, anh có làm không?".

"Liệu có phải còn có điểm gì sơ hở không?" Anh chau mày suy nghĩ, dường như không cảm thấy có gì đó khác thường.

Thực ra, sơ hở vẫn có, anh không trả lời thẳng vào vâu hỏi của cô, mà nghĩ ngay đến hành động lần này có thực hiện được hay không. Những chuyện mà anh chuẩn bị, sao lại có thể thành công cốc được? Anh hầu như không để ý gì đến mục đích chính trong câu hỏi của cô.

Vì thế, cô đưa tay ra bám vào khuỷu tay anh, rồi áp sát người vào ngực anh.

Tiếng trái tim đập thình thịnh, cô nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy chua xót.

Không có sức mạnh nào có thể ngăn cản được, cô đã không thể ngăn được bước chân của anh.

https://thuviensach.vn

Trịnh Hy Tắc tưởng cô đang làm nũng, nên đưa tay vuốt ve mái tóc cô, nói: "Anh xin thề, nhất định anh sẽ về bên em trong chiến thắng".

Cô mỉm cười một cách miễn cưỡng: "Đừng, chuyện vẫn chưa có kết thúc, đừng có nói trước".

Anh dừng lại trong giây lát, nhưng rồi trả lời với vẻ đứt khoát: "Được".

Cô nhìn anh chăm chú, rồi mỉm cười vẻ hiểu ý. "Trịnh Hy Tắc, anh thay đổi thật rồi. Trước đây anh đâu có đồng ý nhanh như thế, hình như bậy giờ anh đã bớt gay gắt và ngạo mạn hơn."

Anh khẽ hôn lên vầng trán mịn màng của cô, đáp: "Anh không cho rằng đó là chuyện xấu".

Trong giây phút ấy, mọi suy nghĩ của cô đều dừng lại. Mãi cho tới khi nâng cằm cô lên, anh mới phát hiện ra, trong đôi mắt cô đã long lanh những giọt lệ. "Gần đây anh thấy em hơi lạ. Có phải em lo chúng ta sẽ thất bại, trắng tay không?"

"Không phải, mà em sợ rằng chúng ta thắng rồi thì em sẽ là người trắng tay." Lương Duyệt nhìn thẳng vào mắt anh, cuối cùng thì cô cũng đã thốt ra câu nói giấu kín trong đáy lòng bấy lâu nay, cho dù anh sẽ nghĩ thế nào, thì cô cũng cần phải nói với anh sự thật đó, cô...

"Chủ tịch Trịnh, xe đã chuẩn bị xong rồi ạ." Người lái xe bước vào, chợt nhìn thấy cảnh tượng hai người đang âu yếm nhau ở chân cầu thang, Trịnh Hy Tắc tỳ cằm vào má Lương Duyệt, hình như đang định hôn vợ mình. Người lái xe vốn là người đôn hậu, vì vậy vội quaty người đi, nói khẽ: "Thư ký Đổng đã giục mấy lần rồi đấy ạ, ông ấy nói rằng mọi thứ bên đó đều đã chuẩn bị xong rồi".

Những lời ấy của Lương Duyệtđã nghẹn lại trong cổ họng, anh ôm cô vào lòng, nói bằng giọng rất dịu dàng, "Lương Duyệ, hãy tin anh đi, anh sẽ

https://thuviensach.vn

không để cho em trắng tay đâu. Cho dù sau này chẳng còn gì nữa thì chúng ta cũng vẫn có thể bắt đầu lại".

Làm sao có thể hy vọng anh hiểu rằng, nỗi lo lắng của cô không phải là những thứ vật chất phù phiếm bên người, mà là những thứ khác hẳn?

Nhưng trong con mắt của anh thì đó mới là những thứ đáng để lo lắng.

Cô mỉm cười, đáp: "Được, hy vọng chúng ta sẽ không cần phải dùng đến lời hứa của anh".

Nói xong, cô quay người và cùng anh đi ra khỏi cửa, lên xe. Suốt dọc đừng chỉ có im lặng và im lặng, đến cảnh vật bên ngoài cửa xe cũng trở nên trầm tĩnh không lời.

Khi sắp tới Trung Thiên, điện thoại của Lương Duyệt đổ chuông, cô nhấc máy lên thì thầm với ai đó ở đầu dây bên kia, rồi sau đó lập tức tắt máy, lông mày của cô cũng dãn ra hẳn. Trịnh Hy Tắc quay lại, hỏi: "Thế nà? Sắp đặt xong cả rồi chứ?".

Lương Duyệt gật đầu, nhắm mắt lại, miệng khẽ nhếch lên. Trận này chắc chắn sẽ rất thú vị đây.

Trong khách sạn Khải Duyệt đang diễn ra đại hội cổ đông của Tập đoàn Trung Thiên, buổi chiều Trịnh Minh Tắc sẽ đọc báo cáo tổng kết cuối năm, lúc này ở đại sảnh, đèn đã được thắp sáng trưng. Tuy mới là buổi chiều, nhưng những người tham dự ai cũng quần áo tề chỉnh, chải chuốt. Trong hội trường, nơi cuộc họp diễn ra, không còn lấy một ghế trống, ngay cả bàn chủ tịch cũng đầy ắp người.

Trịnh Minh Tắc vẫn đang hùng hồn diễn thuyết: "Năm nay, thành tích của Trung Thiên một lần nữa lại tăng lên gấp đôi, tổng lợi nhuận cũng tăng ít nhất là 150%...".

https://thuviensach.vn

"Anh định dựa vào những thứ này để tăng lên gấp đôi phải không?" Cánh cửa hội trường được những người phục vụ mở ra, Trịnh Hy Tắc và Lương Duyệt tay trong tay, bình thản bước vào. Các cổ đông trong hội trường đều quay lại nhìn, ánh mắt nghi ngại dõi theo từng bước hai người.

Lương Duyệt mỉm cười bình thản, thỉnh thoảng lại vẫy tay chào một số người bạn cũ. Tuy câu nói lúc trước của Trịnh Hy Tắc không to lắm, nhưng cũng khiến rất nhiều người nghe rõ, ánh mắt họ đều đổ dồn vào tập tài liệu trên tay anh, cố đoán xem nội dung trong đó rốt cuộc là gì.

Trịnh Hy Tắc bước tới phía dưới bàn của đoàn chủ tịch, Một vài uỷ viên hội đồng quản trị, những nhân vật kỳ cựu trong gia đình họ Trịnh đứng dậy bắt tay và trao đổi với anh. Hội trường bỗng chốc trở nên nhốn nháo, tiếng xì xào ở phía dưới mỗi lúc một lớn và lan đến cả bàn chủ tịch, mặt Trịnh Minh Tắc bỗng nhiên biến sắc.

Trịnh Hy Tắc hết quay sang phải rồi lại quay sang trái trò chuyện với mọi người, nụ cười luôn nở trên môi anh.

Sau khi thay đổi tính tình, Trịnh Hy Tắc có vẻ gần gũi hơn, vì thế rất nhiều cổ đông ngồi ở hàng ghế phía sau cũng đứng dậy để quan sát vẻ mặt của anh, dỏng tai nghe những lời trò chuyện của anh với mọi người.

Vì rốt cuộc thì những điều đó đều có liên quan tới những động thái tiếp theo, nếu biết được cũng sẽ dễ bề lựa gió xoay buồm hơn.

Lương Duyệt nhìn lên bàn của đoàn chủ tịch, khẽ gật đầu, sau đó ngồi xuống, phía dưới, nơi đối diện với nó. Nét mặt của Trịnh Minh Tắc có vẻ rất không vui, anh ta cầm chiếc micro lên, nói vớt vát: "Hôm nay chúng tôi trân trọng mời Chủ tịch Hội đồng Quản trị trước đây của Trung Thiên về cùng chia vui với thành tích của tập đoàn chúng ta, và tất nhiên đó cũng là người thân thiết nhất của tôi".

https://thuviensach.vn

Khi nghe đến câu này, Trịnh Hy Tắc quay người lại, cười, nói: "Chủ tịch Trịnh, tôi đâu dám. Tôi chỉ đến Quang Mẫn Uyển lấy đồ mà thôi, nghe nói có một số bạn bè cũ cũng tới dự họp nên tôi tới đ̉ thăm họ".

Trịnh Minh Tắc cười ngượng ngùng: "Lúc nào tôi cũng nghĩ chú là em tôi". Nói xong câu này, anh ta đưa mắt cho người làm công tác tổ chức đứng ra duy trì cuộc họp, còn anh ta mỉm cười, bước xuống, bắt tay Trịnh Hy Tắc.

Hai bàn tay của hai con người bắt vào nhau rấy chặt, dưới vẻ bề ngoài tươi cười ấy, ai cũng đang nghĩ tới những mưu mô tính toán của mình. Lương Duyệt đặt tay lên vai Trịnh Hy Tắc, khoé môi của Trịnh Minh Tắc khẽ giật giật, anh ta bắt chuyện: "Nghe nói tình hình sức khoẻ của thím dạo này không được tốt lắm, hình như cách đây không lâu còn ốm nữa, đ1ung không? anh rất muốn tranh thủ thời gian tới thăm thím, nhưng hiềm nỗi công việc của trung Thiên cứ lu bù, không sao có nổi chút thời gian rảnh rỗi. Dạo này thím đã đỡ hơn chưa?".

Lương Duyệt từ trước tới nay luôn tỏ vẻ bình thường với anh ta, vì vậy cô cười rồi đáp: "Bệnh thì đã khỏi rồi, nhưng có một số thứ cần phải đích thân đến hỏi, vì thế không dưỡng bệnh được".

"Thế thì do lỗi của Hy Tắc rồi. Sao chú lại không biết thương thím ấy thế?" Giọng nói của Trịnh Minh Tắc lộ rõ vẻ châm biếm. Lương Duyệt giả vờ như không biết điều đó và vẫn cứ mỉm cười.

"Anh ấy đâu có biết thương xót như anh, có thế bà chị em mới được hạnh phúc thế kia chứ! Vì thế bọn em đang phát thèm lên đây này!" Lương Duyệt nói nửa nạc nửa mỡ.

Đúng lúc ấy thì Lý Hiểu Từ - vợ của Trịnh Minh Tắc bước tới.

Mấy nhân viên làm việc trong văn phòng chủ tịch đi trước mở đường. Đó là cách mà một người thích phô trương như Lý Hiểu Từ từ trước tới nay

https://thuviensach.vn

luôn làm. Trịnh Minh Tắc nhìn thấy vợ, đầu tiên anh ta nhíu mày lại, sau đó thì trở lại bình thường và mỉm cười hỏi: "Sao em lại tới đây?".

Lý Hiểu Từ nguýt chồng một cái, "Chú thím ấy có chuyện muốn nói, cũng vừa hay em rảnh rỗi nên ghé qua đây gặp mặt luôn thể. Sao, em làm mất thể diện của anh à?".

Lương Duyệt kéo tay chị ta sang bên, cười và nói: "Chị dâu, đừng vừa nhìn thấy mặt anh ây lại muốn cãi nhau như vậy, Mà có muốn cãi nhau thì cũng phải chú ý kẻo làm ảnh hưởng đến mọi người. Nếu anh chị mà cãi nhau ở đây thật, thì lập tức ngày mai sẽ có tin xấu về nhà họ Trịnh chúng ta ngay trên mặt báo cho mà xem".

Trịnh Minh Tắc cũng cảm thấy trong lời của Lương Duyệt đầy ẩn ý, quay sang nhìn Trịnh Hy Tắc thì thấy anh đã ngồi xuống ghê hút thuốc với vẻ rất thư thái. Tập tài liệu trên tay không biết đã biến mất từ khi nào.

Không lẽ... Anh ta vẫn còn chưa hiểu ra, thì phía ngoài cửa đã có người xồng xộc đi vào.

Trịnh Hy Tắc dụi điếu thuốc vào trong chiếc gạt tàn bằng một độn tác hết sức thanh lịch, đứng dậy, ghé sát vào tai Trịnh Minh Tắc nói: "Anh à, chỉ cần anh từ chức ngay bây giờ, tôi sẽ giữ thể diện cho anh".

Rốt cuộc thì anh vẫn còn để ý tới những lời đánh giá và huyết thống của gia đình họ Trịnh.

...

Sau khi từ chức xong, Trịnh Minh Tắc vẫn được bổ nhiệm làm giám đốc Trung Thiên, vẫn có thể góp phần vào việc xây dựng cơ đồ nhà họ Trịnh dưới sự lãnh đạo của Trịnh Hy Tắc. Chỉ cần không ảnh hưởng tới lợi ích của cổ đông, thì dù là Minh Tắc hay Hy Tắc, ai ở cương vị đứng đầu cũng không ảnh hưởng gì tới sự ủng hộ và xun xoe của họ. Uy tín và sự dẫn dắt

https://thuviensach.vn

của cả một tập đoàn chỉ có thể ảnh hưởng tới thị trường cấp một bên ngoài và giá cổ phiếu, hơn nữa, nếu so sánh thì Trịnh Hy Tắc nghiêm túc hơn Trịnh Minh Tắc, ảnh hưởng tới thị trường sẽ càng lớn hơn.

Cũng cùng một mánh khoé kinh doanh như nhau, nhưng năm 2007, Trịnh Hy Tắc đã lên kế hoạch chuyển từ lĩnh vực kinh doanh nhà đất sang lĩnh vực sản xuất hàng tiêu dùng rất đúng đắn, các cổ đông đã chịu nhiều thua lỗ rất bằng lòng hợp tác với anh, đảm bảo cho nền tảng kinh tế và để tập đoàn có thể tồn tại và phát triển một cách ổn định.

Nhưng Trịnh Minh Tắc thì lại không nghĩ như vậy, điều mà anh ta chú ý hơn cả là thể diện của mình. Lần bức cung này của Trịnh Hy Tắc đã khiến cho anh ta không còn biết giấu mặt vào đâu, liếc mắt nhìn thì lại thấy Lương Duyệt và Lý Hiếu Từ có vẻ rất thân thiện, điều đó càng cho thấy có điều gì đó không bình thường. Mặt mũi đỏ bừng, Trịnh Minh Tắc đang định nổi cơn thịnh nộ thì Trịnh Hy Tắc đã lắc đầu nói: "Nếu anh phản đối thì cần phải biết rõ hậu qảu tiếp theo là gì".

Cơ mặt của Trinh Minh Tắc giật giật mấy cái, anh ta cười khấy, đáp: "Hậu quả ư? Còn hậu quả gì nữa thế?".

"Như thế có nghĩa là anh không sẵn sàng từ chức, đúng không?" Trịnh Hy Tắc cố giữ bình tĩnh hiếm có.

"Tôi chẳng việc gì phải từ chức, những quyết sách của tôi đều xứng đáng với các cổ đông và nhân viên." Trịnh Minh Tắc quyết kiên trì cho đến cùng.

Lương Duyệt vẫn dỏng tai nghe kết quả thương thuyết giữa hai bên từ nãy đến giờ, đột nhiên nói với Lý Hiểu Từ: "Chị dâu, người đàn bà trong vụ án lần trước lại đến gây sự đấy".

Giọng cô không to nhưng cũng đủ để Trịnh Minh Tắc nghe thấy rõ.

https://thuviensach.vn

Nhắc đến cuộc hôn nhân giữa hai gia đình họ Trịnh và họ Lý cũng chính là nhắc tới một câu chuyện thú vị ba mươi năm qua. Lý Hiểu Từ là một người trong nhóm du học sinh ở nước ngoài đầu tiên về nước vào thập niên bảy mươi. Chị ta đã phải chịu nhiều áp lực khi kết hôn với Trịnh Minh Tắc. Cả hai bên bố mẹ đều cho rằng gia cảnh của đối phương tương xứng với gia đình nhà mình, vì vậy chẳng cần xem xét kỹ càng. Nhưng sau khi kết hôn thì Lý Hiểu Từ mới phát hiện ra rằng, Trịnh Minh Tắc không hề trung thực và điềm đạm như vẻ bên ngoài, họ cãi nhau không ít lần, thậm chí Lý Hiểu Từ đã định ly hôn nhiều lần, nhưng tương lai phát triển của sự nghiệp và danh tiếng của cả hai bên gia đình đã trở thành những trở ngại khiến cho chị chưa thể thực hiện được. Mặc dù không thèm quản lý cũng như không thèm xen vào chuyện của Trịnh Minh Tắc, nhưng không có nghĩa là chị ta bỏ qua và dung túng cho mọi hành vi của anh ta, ví dụ như chuyện của cặp mẹ con sống trong khu đô thị mới đã khiến cho chị ta chửi thẳng vào mặt anh ta trước mặt tất cả người trên người dưới trong gia đình họ Trịnh hàng tiếng đồng hồ. Trịnh Hy Tắc cùng Lương Duyệt cũng đều trở thành những vị khách phải ngồi chịu trận.

"Ai mà dám không nể mặt nhà họ Lý thì người ấy đừng hòng sống yên ổn." Chị ta buông lời, hoàn toàn không phải nói chơi, đủ để khiến cho Trịnh Minh Tắc vẫn đang còn vẻ hùng hổ phải giật mình.

Lần này, Lương Duyệt đã tóm được điểm yếu của Trinh Minh Tắc là kiêng dè nhà họ Lý để làm vũ khí và bộc lộ nó bằng những câu nói bâng quơ, mục đích là để Trịnh Minh Tắc phải suy nghĩ kỹ về đường lui của mình.

Nhưng, đáng tiếc là có người lại không hiểu điều đó.

Xem ra phen này anh ta quyết đến cùng, nhất định không chịu buông tay khỏi quyền lực mà mình đã nắm được. Đây là lần thứ hai anh ta đảm đương cái chức chủ tịch hội đồng quản trị của Trung Thiên. Lần trước anh ta đã bị hạ bệ bởi Trịnh Hy Tắc và Lương Duyệt, bây giờ khi đã trở lại được vị trí

https://thuviensach.vn

ấy thì không có lý gì anh ta lại dễ dàng để minh thất bại trước bọn họ một lần nữa.

Con cáo già ấy đột nhiên nói: "Thế nào, chuyện chú câu kết với em dâu đã giải quyết xong rồi chứ?".

Trịnh Hy Tắc mỉm cười không hề nao núng: "Có chuyện đó ư? Sao tôi lại không biết nhỉ?".

"Đừng có nói với tôi rằng lần này chú lại mua chuộc được các uỷ viên nhãi nhép của hội đồng quản trị đấy." Trịnh Minh Tắc cười khẩy.

Trịnh Hy Tắc vẫn mỉm cười không đáp, rồi quay sang nhìn các bạn cũ ở hai phía. "Các anh nói đi, tôi có mua chuộc các anh không?"

Hành động này chẳng khác gì khiêu khích trí thông minh của Trịnh Minh Tắc, và hơn cả là sự nhạo báng đối với vấn đề của anh ta. Sau khi mọi người đáp rằng không có chuyện đó, Trịnh Hy Tắc quay sang nói với anh ta: "Anh à, anh vẫn không hiểu về những người này sao? Hồi trước anh mua chuộc họ tốn bao nhiêu tiền, thì tôi mua lại họ gấp đôi, anh nghĩ xem, những người như thế có thể dùng được hay không?".

"Được lắm Hy Tắc, xem ra thủ đoạn của chú quái hơn trước nhiều rồi, lần sau nhất định tôi sẽ chú ý." Trịnh Minh Tắc cũng mỉm cười.

"Thế còn lần này thì sao?" Trịnh Hy Tắc vẫn không buông tha, miệng vẫn nở nụ cười lạnh lùng đến rợn người.

"Lần này tôi không chấp nhận thất bại." Trịnh Minh Tắc đáp với vẻ mặt trịnh trọng và rất thật.

"Được, thế thì nói lời phải giữ lời đấy, đừng có thừa nhận thất bại, nếu không sẽ không có kịch hay để xem đâu!" Trịnh Hy Tắc nói.

https://thuviensach.vn

Người mới vào đứng ở bên, lúc này mới lên tiếng: "Tổng Giám đốc Trịnh, bên thanh tra sắp cử người đến đây, nói rằng muốn đến Trung Thiên để kiểm tra về việc sử dụng tiền vốn sai mục đích và tạo thông tin giả".

Trịnh Hy Tắc nói với Trịnh Minh Tắc: "Anh à, người ta đang hỏi anh đấy!".

Trịnh Minh Tắc bỗng hiểu ra mọi chuyện: "Trịnh Hy Tắc, chính chú tố cáo Trung Thiên?".

"Gọi là huỷ diệt để tái sinh, không đúng thế sao? Tôi nhớ đây chính là điều mà anh đã dạy tôi hồi trước." Trịnh Hy Tắc nâng chén rượu ở bàn lên, mỉm cười nói với Trịnh Minh Tắc và sau đó uống cạn.

"Chú nghĩ rằng bọn họ sẽ điều tra ra được sao?" Trịnh Minh Tắc cười lạnh lùng.

Trịnh Hy Tắc quay người lại rót một chén rượu vang khác, rồi vẫn với vẻ ung dung như đang trong hội nghị mừng công: "Sao lại không điều tra ra được? Nếu như cố vấn luật và người quản lý tài vụ của anh đã phản bội lại thì dù chỉ chân tơ kẽ tóc cũng điều tra ra".

Sắc mặt của Lương Duyệt bỗng tối sầm lại khi nghe thấy những lời này của Trịnh Hy Tắc, nhưng cô vẫn mỉm cười với anh.

Đột nhiên Trịnh Minh Tắc cất tiếng cười, "Này, Trịnh Hy Tắc, chú vẫn còn non lắm. Đây cũng chỉ là những trò tôi chơi chán hồi xưa rồi, thế mà chú lại coi nó là bảo bối. Cho dù chú mua được người của tôi, thì chú cũng đừng tưởng rằng tôi không có cách gì mua chuộc được người của chú!".

Bỗng nhiên, thư ký Đổng cúi đầu xuống, chầm chậm đi tới phía sau lưng anh ta, rồi nói với giọng rất cung kính: "Quan hệ giữa Chủ tịch Trịnh và luật sư Lương thực chất chỉ là hợp đồng giao kèo, các chứng cứ chính về việc

https://thuviensach.vn

cấu kết với nhau năm ấy đều đang ở trong tay tôi. Tôi đã chuyển nó tới cơ quan cấp trên rồi".

Trịnh Minh Tắc cười thành tiếng, kéo tay Lý Hiểu Từ: "Tốt nhất là em đừng lo chuyện gì cả, có một số chuyện nếu biết nhiều thì sẽ phải chuốc thêm những mối hoạ trên đầu đấy, và như vậy thì đừng ai mơ tới chuyện ăn ngon ngủ yên".

Lương Duyệt nhìn thấy vẻ mặt của Trịnh Hy Tắc sa sầm xuống,mắt cứ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt có nụ cười đắc ý của Trịnh Minh Tắc, không rõ anh đang nghĩ gì. Bỗng có chuông điện thoại, cô vội lấy máy trong túi ra để nghe, vừa nghe vừa trả lời mấy tiếng rồi tắt máy.

Chưa đầy mấy phút sau một người xông vào, mang theo cả mùi thơm của hãng nước hoa Chanel. Mọi người vẫn còn chưa kịp phản ứng thì người kia đã tát cho Trịnh Minh Tắc mấy cái.

Đứa trẻ đi theo người phụ nữ mặt mày đầy phấn son kia cũng bật khóc ré lên. Lương Duyệt khẽ giật gấu áo của Trịnh Hy Tắc, ý nói lùi về phía sau để xem màn kịch hay.

"Trịnh Minh Tắc, anh là đồ khốn nạn. Nếu anh muốn cắt đứt với tôi thì trước hết phải bồi thường tuổi thanh xuân cho tôi đi đã. Tôi đã sinh cho anh một thằng con trai, nuôi nó lớn bằng ngần này, không lẽ tôi sinh và nuôi con không công cho anh? Vì sao anh lại không đưa tiền cho tôi và cứ lẩn trốn tôi thế hả? Lần trước anh sai người ngăn chặn không cho tôi tố cáo, nhưng lần này thì đừng có hòng, tôi quyết sống mái với anh!"

Người đến gây chuyện chính là người trong vụ án cũ mà Trịnh Minh Tắc rất không muốn động đến. Tuy chuyện quan hệ của nhà họ Trịnh toàn là chuyện tày trời, nhưng vẫn cần giữ thể diện, không ngờ người phụ nữ kia lòng tham không đáy, sau khi được Lương Duyệt khuyên giải, chị ta đã về

https://thuviensach.vn

quê im ắng trong một thời gian, lần này bỗng dưng lại xuất hiện, vậy thì không thể nói là không có liên quan đến Lương Duyệt.

Điều đáng sợ ở người phụ nữ này là chị ta rất khó khuyên giải và rất dễ bị kích động, hơn nữa một khi đã nổi cơn tam bành lên thì không có điểm dừng, thường cứ phải làm lanh tanh bành lên một trận mới thôi.

Nhìn vẻ mặt của Lý Hiểu Từ mỗi ngày một tối sầm lại, Lương Duyệt vội cụp mắt xuống, làm ra vẻ chuyện này không liên quan gì đến mình. Trịnh Minh Tắc thì không sao kiềm chế được nữa, nên đã gọi bảo vệ đến để lôi hai mẹ con họ ra ngoài.

Nhưng đứa trẻ cứ ôm lấy chân của anh ta và gọi là bố, anh ta cũng đã mấy lần nhấc chân lên cố gỡ ra nhưng không sao gỡ nổi, đứa trẻ ngồi thụp xuống đất tiếp tục kêu gào, khóc lóc.

Đến lúc ấy, Lý Hiểu Từ chỉ còn biết nghiến răng, nhìn người đàn ông xấu xa tới mức phát buồn nôn trước mặt.

Khổ chủ - sở dĩ gọi là khổ chủ là vì khả năng diễn trò, từ khóc lóc đến giành giật, không có việc gì là không diễn được, lúc này đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn xung quanh, rồi dùng giọng khản đặc kể lể rằng mình đã bị lừa gạt từ khi còn ít tuổi như thế nào, rồi nào là anh ta đã thề thốt sau này nhất định sẽ ly dị với Lý Hiếu Từ và cùng chung sống với mình ra sao.

Những lời kể lể ấy đánh trúng chỗ đau của Lý Hiếu Từ. Chị ta lườm Trịnh Minh Tắc lúc đó mặt trắng bệch như sáp nến, bằng ánh mắt hết sức dữ dằn, cười nhạt hỏi: "Trịnh Minh Tắc, anh hãy nói lại trước mặt tôi một lần nữa xem, nói xong nhất định tôi sẽ cho anh toại nguyện!".

Trịnh Minh Tắc tức tới mức nổ đom đóm mắt: "Đây chỉ là một màn kịch, thế mà cô cũng tin sao?".

https://thuviensach.vn

Lý Hiếu Từ cười lạnh lùng: "Một màn kịch mà sinh được cả con trai à? Nếu anh còn nghĩ ra được cách nào khác nữa, chắc là tôi đã phải đầu lìa khỏi thân rồi, đúng không?".

"Cô dừng có mà giở trò bậy bạ!" Vì phải đối phó với cả hai người phụ nữ, nên lúc này Trịnh Minh Tắc đã mất hết bình tĩnh.

Lý Hiếu Từ bước nhanh tới trước mặt Lương Duyệt, nói với hai vợ chồng cô: "Không cần phải lo lắng vì việc của chú thím, những người khác là thật hay giả thì tôi không biết, nhưng với hai vợ chồng chú thím thì tôi vừa nhìn đã biết là rốt cuộc có tình cảm hay không. Cho dù lúc đầu lấy nhau không phải vì tình yêu, thì cũng hơn hẳn cái kiểu coi tình yêu là công cụ để lừa gạt người khác như chúng tôi. những chứng cứ ấy, nếu chú thím thấy cần thiết thì tôi sẽ bảo em trai tôi ngăn lại, chuyện trong gia đình thì chúng ta tự giải quyết".

Lương Duyệt cảm thấy rất cảm động và áy náy vì những gì mình đã dàn xếp, cô đang định nói lời xin lỗi, thì Lý Hiếu Từ khẽ vỗ vào vai cô thì thầm: "Lương Duyệt, cảm ơn thím, nếu không có màn kịch này của thím thì tôi vẫn không thể tìm được lý do để ly hôn. Cảm ơn thím nhé!".

Lương Duyệt cảm thấy hết sức ngạc nhiên và không dám tin, thì ra tất cả những gì mà mình sắp đặt đã nằm trong bàn tay tính toán của Lý Hiếu Từ.

Chị ta nhận lời tới đây chẳng qua cũng chỉ là để tạo cho mình một cách rút lui hoàn mỹ.

Đúng lúc ấy, người ở bên Viện Kiểm sát tiến vào hội trường, theo sau còn có cả mấy người bên thanh tra nữa. Trịnh Hy Tắc nói với cô: "Cuối cùng cũng đã chờ được đến ngày này".

Lương Duyệt cảm thấy tâm trang mình vô cùng phức tạp, không trả lời anh, cô đứng bên Lý Hiếu Từ chứng kiến cảnh Trịnh Minh Tắc ra đi cùng với những thanh tra bên Viện Kiểm sát. Thư ký Đổng, và cả mấy cố vấn

https://thuviensach.vn

luật của Trung Thiên chịu sự khống chế của Trịnh Minh Tắc cũng rời khỏi hội trường theo họ.

Lần này không chỉ là vần đề Trịnh Minh Tắc dùng vốn của công ty sai mục đích nữa. Trịnh Minh Tắc đã có những bước đi sai lầm bắt đầu từ năm ngoái, anh ta đã dùng vốn của công ty đổ vào bất động sản và cổ phiếu. Kết quả, mấy lần thị trường cổ phiếu trượt giá liên tiếp đã khiến cho anh ta thua lỗ rất nhiều, vì thế anh ta đã phải huy động vốn từ những người nước ngoài, đồng thời chấp nhận những hành động rửa tiền, hành vi đó bây giờ đã dẫn đến việc bị tố tụng hình sự.

Sáng sớm nay Trịnh Hy Tắc cũng đã rất do dự.

Trong đầu anh luôn nghĩ về chuyện cũ, năm anh mười lăm tuổi, lần đầu tiên xuất hiện ở gia đình họ Trịnh. Hồi ấy Trịnh Minh Tắc mới hơn ba mươi tuổi, câu đầu tiên anh ta nói với anh là: "Mày sẽ làm nên chuyện cho mà xem, thằng nhóc".

Có thể đó cũng chỉ là một câu nói khách sáo, một câu bắt chuyện bình thường, nhưng nó đã trở thành niềm tin kiên định, nâng đỡ Trịnh Hy Tắc bước tiếp trong những tháng ngày sau đó. Vì vậy, anh cũng đã định tha cho Trịnh Minh Tắc, nhưng khi biết anh ta mua chuộc cả những người kề cận bên mình, một nỗi tuyệt vọng chợt dâng trào trong lòng anh.

Trên đời này còn biết tin vào ai được nữa? Ai sẽ có thể cho ai một con đường sống đây?

Đã là đối thủ, thì nhất định sẽ là người này sống thì người kia phải chết, sẽ chẳng có ai nghĩ tới chuyện nể mình. Càng không kể đến những mối quan hệ nhằng nhịt giữa hai bên, và chỉ cần sơ suất thì những sợi dây quan hệ ấy sẽ buộc anh phải chết, và điều đó khiến người ta chỉ còn cách phản kích đến cùng mới mong sống sót và tồn tại.

Vì suy cho cùng, che chở bảo vệ cho đối thủ có nghĩa là tự sát.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên anh quay sang nhìn Lương Duyệt, hành động ấy bất ngờ khiến Lương Duyệt cũng quay sang nhìn anh.

Ánh mắt ấy giống như loài thú bị nhốt trong chuồng không dám tin ai, nó khiến cô thấy lòng chua xót.

Cho dù đó là người thân thiết nhất bên mình thì cũng không thể nào dám chắc rằng người ấy sẽ trung thành suốt đời, cho dù đó là vợ chồng. Ví dụ như đôi vợ chồng trước mặt cô đây, Trịnh Minh Tắc và Lý Hiếu Từ, hai kẻ oan gia ấy trước kia cũng đã từng là một cặp yêu nhau, thế mà nay họ trở mặt với nhau. Chuyện này, ai dám nói là không đáng đau lòng?

Lương Duyệt nhắm mắt lại, một lát sau mới mở cửa ra, cô hỏi với giọng rất nhẹ nhàng: "Anh định nói gì với em?"

"Không. Anh không muốn nói gì cả." Trịnh Hy Tắc vẫn không rời mắt khỏi cô, nhưng vẻ mặt thì đã đổi khác.

Lương Duyệt quay lại, thì ra là các cổ đông của Trung Thiên đang vây lấy anh.

"Chủ tịch Trịnh hoan nghênh anh trở về với vị trí cũ." Họ nói với vẻ thân thiện cũng dễ dàng như khi thể hiện vẻ căm ghét.

"Chủ tịch Trịnh, tình hình trước mắt của Trung Thiên rất nghiêm trọng, cần phải có người đứng ra giải quyết." Những người thể hiện sự bất bình nhất cũng chính là những người đã từng ra sức giẫm đạp lên anh.

"Chủ tịch Trịnh, anh có thể cho biết, bước tiếp theo cần phải chuẩn bị những gì không?" Những lời xin ý kiến khiêm tốn nhất cũng rất có thể là những đòn phản kích lợi hại nhất.

Nét mặt của tất cả mọi người tới vây quanh anh đều mang vẻ thành thật chẳng khác gì nhau, như thể những người đã từng biểu quyết bãi miễn anh

https://thuviensach.vn

không phải là bọn họ, mà là những kẻ độc ác, mất hết sự tỉnh táo nào đó. tất cả bọn họ đều tỏ ra vô cùng cung kính, vô cùng trung thành, đến cả lời nói cũng cảm động lòng người, làm như họ đến anh như cần tới mặt trời vậy, không thể thiếu được dù chỉ trong giây phút.

Trịnh Hy Tắc sẽ không để mất phương hướng, cô chắc chắn như vậy.

Nhưng cô cũng chắc chắn rằng, trong giây phút ấy, hắn anh sẽ vô cùng đắc ý.

Anh sinh ra là đã thuộc về nơi này, mỗi một hành động, mỗi một quyết định đều là vì nơi này. Không ai có thể lấy mất Trung Thiên từ bàn tay anh, và cũng không ai có thể tách rời Trung Thiên ra khỏi anh.

Vì thế, trong giây phút tự hỏi mình, Lương Duyệt đã quyết định lặng lẽ rút lui.

Sau khi nắm tay, an ủi Lý Hiếu Từ, cô mỉm cười rời khỏi đó. Là vợ của những người quyền quý thì cần phải quen với việc tỏ ra lặng lẽ, bình thản khi ánh hào quang rọi thẳng xuống. Những người phụ nữ không có cảm giác về sự tồn tại của mình mãi mãi chì là tấm phông mỉm cười ở phía sau lưng người chồng, và là một tấm gương hiền thục bậc nhất.

Chính vì như vậy, Lương Duyệt cần phải rời xa anh. Thứ tình cảm mà cô cần là có thể cùng anh sánh bước bên nhau, và người mà cô cần là một người bình thường, toàn tâm toàn ý với cô, Trịnh Hy Tắc mãi mãi cũng không trút bỏ được gánh nặng trên mình, anh cần phải ngồi ở vị trí trên cao.

Cho nên, giữa anh và cô chỉ có thể là sự chia xa.

Cô lặng lẽ đi tới quảng trường Khải Duyệt, ngồi lên chiếc xe của Trung Thiên, thẫn thờ một lát. Lái xe không thấy cô nói đi đâu, nên chỉ biết lặng lẽ chờ lệnh. Mãi tới khi nhìn thấy Trịnh Hy Tắc bước ra khỏi khách sạn, anh ta mới quay lại, nhắc Lương Duyệt: "Luật sư Lương, Chủ tịch ra rồi ạ".

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt nhìn anh bên ngoài qua lớp kính xe với vẻ mệt mỏi, cô mỉm cười bình thản. Khi mặc âu phục, bao giờ trông anh cũng rất đẹp trai, dáng người cao ráo. Màu đen của bộ trang phục càng làm tăng thêm vẻ điềm tĩnh và lôi cuốn của anh. Anh bước xuống khỏi bậc thềm, hỏi cô qua lớp kính xe: "Em về nhà à?".

Lương Duyệt gật đầu, nhưng nụ cười không còn trên môi cô nữa.

Cô chờ những câu tiếp theo của anh.

"Cũng được, có mấy cổ đông lớn muốn bàn bạc về vấn đề phát triển Trung Thiên sắp tới đây, anh đã nhận lời với họ là sẽ ở lại. Em cứ về nhà trước đi, tối anh sẽ về."

"Vâng." Đến lúc này thì Lương Duyệt chẳng buồn nói gì nữa, cô chỉ muốn tìm một chiếc giường thật rộng rồi ngả mình trên đó, ngủ một giấc cho đến sáng.

Trịnh Hy Tắc kiên quyết nói: "Nhất định em phải về nhà đấy".

Lương Duyệt không trả lời mà chỉ ậm ừ. Thấy cô có vẻ không chịu nhận lời, cơn giận dữ của Trịnh Hy Tắc lại nổi lên, anh chau mày không nói gì. Lương Duyệt bất lực, do dự một lát rồi hỏi lại: "Thế anh cũng về nhà chứ?".

"Anh sẽ về." Anh hứa.

Cô nhìn anh thật kỹ qua lớp kính dày của cửa xe. Đã hơn bốn năm trôi qua, đến bây giờ cô mới thật sự chú ý, các đường nét trên khuôn mặt anh rất rõ ràng, chiếc mũi cao thẳng, và đôi mắt rất sâu, sâu thăm thẳm.

Nhưng cô không thể nhìn thấy gì trong đôi mắt ấy, vẻ lưu luyến bịn rịn, vẻ vui mừng như phát điên, vẻ hoang mang vô định, hay nỗi lo lắng sợ hãi, tất cả đều không thấy. Trước ánh mắt ấy, cô không đủ sức để nói lên những

https://thuviensach.vn

điều gì khác, vì vậy cô áp mặt vào thành ghế, nhắm mắt lại, nói: "Em rất mệt, em về nhà ngủ một giấc đây, khi về anh nhớ mang theo chìa khoá".

Không chờ câu trả lời của anh, cô bảo người lái xe nổ máy. Khi chiếc xe lao đi, cô không dám quay đầu lại để nhìn người ở phía sau lưng.

Cô sợ mình sẽ không còn đủ dũng khí để rời xa anh.

Về tới nhà, cô ngủ một giấc ngon lành trên chiếc giường mềm mại. Cô cảm thấy lòng mình vô cùng thanh thản, giống như cô học trò vừa làm xong bài tập, thậm chí trong mơ cô đã mỉm cười, cô rất muốn nói với mọi người rằng: "Nhìn xem, cuối cùng tôi đã có thể quay trở lại Trung Thiên rồi. Thấy chưa, khả năng của tôi rất lớn đấy".

Nhưng, phía dưới khán đài chẳng có một ai cả.

Trong giờ phút hưng phấn và vui vẻ như vậy, xung quanh lại chẳng có một ai, điều này quả là khiến cho người ta cảm thấy có chút buồn bực, vì thế cô mong muốn tìm thấy những người lắng nghe cô trong giấc mơ. Dù là không có chút quan hệ nào, thì cô cũng muốn nói với họ rằng cô rất vui, cô cũng rất vừa lòng với hiện tại, thực sự như vậy.

Giấc mơ chưa trọn vẹn, vì vẫn còn có một số điểm đáng tiếc. Cũng như những gì cô đã trải qua trong mấy năm qua, luôn có điều gì đó trống vắng thiêu thiếu, khó có thể diễn tả thành lời. Cô có rất nhiều ước muốn và dần dần chúng đã trở thành hiện thực, nhưng cô còn một câu chưa hỏi, chẳng hiểu sao không thể thốt lên được.

Trong lúc chập chờn, cô nghĩ tới cái lần say rượu ấy, trong lúc không tỉnh táo, cô đã rất muốn hỏi anh, anh có coi cô như một người vợ thực sự hay không, nhưng lại không có kết quả.

Đó có phải là điều đáng tiếc, khiến cho giấc mơ của cô không trọn vẹn? Cô không muốn làm khó mình, lại càng không muốn làm khó người khác,

https://thuviensach.vn

vì thế cô vẫn giữ câu hỏi đó ở tận đáy lòng.

Cho dù sau này không còn cơ hội gặp lại, thì cũng cứ coi như hai người có duyên mà không có phận.

Không thể nhớ được, vậy thì hãy quên tất cả đi! Cuối cùng, cô co người lại và chìm dần vào giấc ngủ nặng nề.

Bàn tay vẫn nắm chặt lấy công tắc của chiếc đèn bàn bên giường.

Cho dù cô trở mình, cho dù cô trằn trọc thì bàn tay ấy vẫn giữ nguyên vị trí. Có thể anh ấy sẽ về, sẽ nói ra câu nói mà cô mong chờ bấy lâu nay.

Vì thế, cô đã để đèn chờ anh, để khi anh vừa bước chân vào nhà, nó sẽ sáng bừng lên.

Nhưng cuối cùng anh đã không về. Trong buổi tối mà mọi người vây lấy chúc mừng, anh đã vì sự nghiệp của mình mà vứt bỏ tất cả.

https://thuviensach.vn

Chương 45: Tình Yêu Không Bến Cập

Sáng ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, cô đã ngồi bên cửa sổ và suy nghĩ rất lâu. Cô lặng lẽ hồi tưởng lại khoảng thời gian chín năm qua, từ giờ phút cô thẹn thùng gặp mặt Chung Lỗi lần đầu tiên, đến cuộc sống khó khăn thiếu thốn sau đó, cho đến đám cưới xa hoa với Trịnh Hy Tắc, và cuối cùng thì là cuộc bỏ chạy trong âm thầm lần này.

Tất nhiên, cô cũng nhớ tới chuyện của Phương Nhược Nhã, đám cưới của Cố Phán Phán, chị Tề, nụ cười của bé Hinh Hinh, người chồng tận tuỵ của Vu Đình Đình. Chín năm qua, người nào trong số họ cũng có những thay đổi, tháng năm đã mang đi những vất vả, thiếu thốn và đem lại cho họ niềm vui, hạnh phúc.

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu rọi lên làn sương mù se lạnh của buổi sáng sớm, và soi rọi khuôn mặt cô.

Long lanh.

Ai bảo rằng cô không hạnh phúc? Cô có Chung Lỗi hết lòng yêu thương mình, có Trịnh Hy Tắc là một người chồng xuất sắc, có những người bạn vui thì cười, giận thì mắng, và còn có cả những ký ức mãi mãi không phai mờ.

Vì vậy cô chúm chím môi, khẽ cười. Cô xé mấy tờ giấy trong sổ, lấy chiếc bút bi màu đen, bật nắp bút ném sang bên, rồi viết những dòng tâm sự trên trang giấy trắng vuông vức gửi cho từng người.

Bao ngày tháng đã trôi qua với biết bao vui buồn, nhưng những gì cô mong ước cũng chỉ là bình an và hạnh phúc, cho dù sau này có đi đâu, thì

https://thuviensach.vn

cô cũng sẽ vẫn rất nhớ những con người, những câu chuyện và tất cả những gì đã xảy ra ở nơi đây.

Anh Hy Tắc!

Em nghĩ rằng em phải đi thôi, khi mà em còn có thể mỉm cười. Người vợ của anh không phải là em, và tình yêu của em không thuộc về anh. Em không thể đứng phía sau lưng anh, để mặc anh bay nhảy, cũng không thể dựa vào vòng tay anh để rồi đánh mất chính bản thân mình, và càng không thể yêu anh, bởi vì em từng khiến cho một người đàn ông yêu em bị tổn thương sâu sắc.

Có lẽ, tất cả đều là sự sắp đặt của số phận, năm năm trôi qua, cuối cùng thì em cũng đã yêu anh, tình yêu ấy đã đến âm thầm, lặng lẽ, không báo trước. Chính em cũng bất ngờ trước phát hiện này, nó đến bất chợt cứ như nhảy ra từ một góc nào đó, để rồi đánh thức em.

Nếu anh định cười nhạo sự sa lầy của em thì cứ việc, nhưng đừng để em biết, bởi vì em sẽ cảm thấy rất có lỗi với những gì mình đã kiên trì bấy lâu nay. Tất cả những tình cảm tích tụ trong suốt những tháng ngày bình thường ấy đã bị em lãng quên ở phía sau, điều đó thật sự rất đáng buồn.

Trong cuộc đời mình, em đã gặp hai người đàn ông, họ đều là những người tốt nhất trên đời này, ở họ có những thứ mà tất cả các cô gái đều mơ ước. Nhưng em là một cô gái rất ngốc nghếch, em không thể giành về mình cả hai, càng không thể có được sự dứt khoát để chọn lấy một trong hai. Vì vậy mà em đã ra đi sau một thời gian dài suy nghĩ mà không có kết quả.

Viết đến đây, cô ngẩng đầu lên đón ánh mặt trời rồi từ từ nhắm mắt lại, hai dòng lệ trào ra từ khoé mắt.

Anh đã ôm bó hoa bách hợp, nói: "Anh sợ em không quay trở lại nữa".

https://thuviensach.vn

Anh đã tựa người bên chiếc xe, nói: "Khi nào muốn về nhà, hãy gọi điện cho anh".

Cô hơi nghiêng đầu trong khi nước mắt vẫn trào ra, rồi như chợt nhớ tới một chuyện gì đó, cô bất gíac mỉm cười, những giọt nước mắt rơi xuống trang giấy đang viết dở, rồi lăn thành một giọt tròn trên đó.

Được một người yêu cũng rất mệt, vấn vương thương nhớ một người cũng rất mệt. cảm giác lo sợ ấy khiến người ta không khỏi hoang mang, sợ rằng mình sẽ bị cái vực sâu thăm thẳm đó nuốt chửng, và mãi mãi biến mất.

Vì vậy, cô đã không dám nói ra những lời ấy, cũng chỉ vì cô đã đắn đo cân nhắc quá nhiều.

Cô cắn bút, suy nghĩ một lát rồi viết thêm:

Em nghĩ anh sẽ không dùng thời gian rảnh rỗi để đi tìm em, vì vậy em cũng không cần phải dặn anh rằng, đừng tìm em làm gì.

Nếu thấy mệt, anh hãy chú ý nghỉ ngơi. Bảo trọng nhé!

Cô cầm tờ giấy lên, đọc lại một lần nữa, cảm thấy cũng không tồi, đậm chất tiểu thuyết tình yêu. Cô hài lòng lật sang trang thứ hai và viết:

Chào đồng chí Phương lưu manh!

Trước tiên phải nói rõ, cậu đọc những dòng này thì không được khóc đâu đấy, hãy nghĩ cho đứa con nuôi của mình mà cố nén lại nhé. Hàn Ly là một người tốt, tình cảm anh ấy dành cho cậu không phải như những gì anh ấy thể hiện ra bên ngoài đâu, một ngườ xấu tính như cậu lại tìm được một người tốt như anh ấy, chuyện này thực sự khiến mình rất ghen tỵ đấy. Phải rồi, cậu còn nhớ cái quán mà chúng ta hay ăn canh cay không? Cách đây không lâu, mình có gắp lại ông chủ quán ở đường Học Viện đấy, nghe nói con trai ông ấy đã thi đỗ vào trường Bách Khoa, ông ấy đã mở một hàng ăn

https://thuviensach.vn

nhỏ ở gần trường học của con, tuy không rộng nhưng rất sạch sẽ. Ông ấy không còn nhớ mình nữa, khi nói chuyện với ông ấy, trong đầu mình chỉ toàn nhớ đến những điều mà bọn mình đã ước nguyện hồi ấy. Bây giờ, cuối cùng cậu đã có thể ở trong ngôi biệt thự có bồn tắm, Cố Phán Phán không thể trở thành nữ diễn viên điện ảnh, chị Tề ngày ngày nhìn thấy Hinh Hinh khôn lớn, Vu Đình Đình coi như đã tìm được một người chồng tốt, em trai của cậu ấy cũng đã tìm được một công việc ổn định. Xem ra, tất cả đều rất tốt đẹp.

Điều duy nhất làm mình lo lắng lúc này là, con nuôi của mình không biết có bị cậu làm cho hư không đây, vì thế mình đã nảy ra một suy nghĩ từ đáy lòng và muốn nói với cậu, đó là chờ khi sinh con xong, cậu hãy mang nó đến nhờ chị Tề nuôi giúp. Ở đó, đứa trẻ sẽ có một người bố nuôi là cảnh sát và một người mẹ nuôi hiền hậu, đảm bảo nó sẽ không hư hỏng đâu.

Mình sẽ trở về, lặng lẽ và thật bất ngờ. Mình phải kiểm tra xem cậu đã dạy dỗ con nuôi của mình như thế nào chứ. Nếu mà không ổn, mình sẽ không tha cho cậu đâu.

Không tin, cậu cứ thử xem.

Viết đến đây, Lương Duyệt không nén được, liến bật cười. Cô lất sang tờ giấy thứ ba và viết:

Đã lâu không cầm bút, bây giờ bỗng dưng viết nhiều như thế này, không khỏi có chút cẩu thả. Những dòng cuối này em viết cho ba người, không được phản đối, không được vô hiệu.

Chị Tề, em thương chị nhất. Mặc dù chị từng chọn nhầm người, nhưng may sao cuối cùng đã được cảnh sát Phùng bù đắp lại. Em muốn nói với chị rằng, ánh mắt của anh ấy nhìn chị rất khác thường, nó vừa sâu thăm thẳm vừa rất đỗi dịu dàng, khiến người khác nhìn thấy mà ao ước. Vì vậy, em tin rằng, sau này Hinh Hinh sẽ hạnh phúc, chị cũng sẽ hạnh phúc. Cháu nó sẽ

https://thuviensach.vn

có bố, chị cũng sẽ có người yêu thương mình. Còn chuyện của bố đẻ Hinh Hinh. Chồng chị ấy, lần trước hàn Ly đi công tác, em cũng đã bảo anh ấy đến gặp, cả luật sư và chủ tịch huyện cùng đến nên không dám nói điều gì, và cuối cùng cũng đã nhận lời ly hôn. Lần này chị về nhà, nhớ mang theo hộ khẩu và chúng minh thư, tốt nhất là cho Hinh Hinh đi cùng. Chị chỉ cần đến cục dân chính là có thể hoàn tất thủ tục ly hôn, anh ta chắc không gây chuyện gì nữa đâu. Còn với Hinh Hinh, khi cháu lên cấp ba, nhất định phải tìm một trường tốt, em đã nhờ người ở trường trung học thuộc Đại học Nhân dân rồi, chỉ cần chị và anh Phùng kết hôn xong, Hinh Hinh đã có thể đến học ở đó. Lần sinh nhật Hinh Hinh vừa rồi, em đã tặng cháu một món đồ chơi, trong đó có một chiếc thẻ. Đó là món quà em dành cho cô con gái nuôi, tuy không nhiều, nhưng cũng đũ trang trải học phí cho tới khi cháu tốt nghiệp đại học. nếu cháu học tiêp cao học, thì chị hãy nhờ đến chồng của Vu Đình Đình. Chị em trong nhà, tội gì mà không nhờ vả, ha ha. Chị nhớ phải đối xử thật tốt với anh phùng đấy, những năm tháng qua anh ấy cũng đã phải chịu nhiều vất vả nhưng vẫn một lòng một dạ với chị, chưa bao giờ kêu ca phàn nàn, đàn ông như vậy cũng không nhiều đâu.

Đình Đình cái đồ ngốc này. Hôm ấy không phải là mình cố ý bắt anh ấy uống say đâu. Mình sợ sau này anh ấy bắt nạt cậu, mình chỉ định doạ anh ấy một chút thôi, nhưng anh ấy đã quá thật thà, uống liền hai chén. Mình biết là cậu xót chồng, nhưng mình cũng đã uống khá nhiều, coi như hoà, được không? Anh ấy là người rất tốt, thực sự là rất tốt. Những trí thức phần nhiều tự ti vì nghèo, nhưng anh ấy không như vậy, anh ấy rất có tương lai và cũng rất tuyệt. Nghĩ được chuyện kéo mình vào cuộc cũng đã là rất thông minh rồi, chả trách người ta thì là giáo sư, còn mình thì thi trượt Đại học Bắc Kinh, ha ha. hãy sống cho thật vui vẻ và hạnh phúc nhé, cậu đã nhìn thấy cái bụng của Phương Nhược Nhã chưa? Đó là mục tiêu cuối cùng của cậu đấy. Chờ đến lúc mình quay về, mình hy vọng rằng có một đàn trẻ con vây quanh, để mình phân biệt xem đứa nào là con ai. Nếu cậu sinh ba, mình sẽ có thưởng. Nào, chúng ta ngoéo tay nhé, và nhớ không được thay đổi đâu đấy.

https://thuviensach.vn

Còn với Phán Phán, cậu chính là người mà mình không yên tâm nhất đấy. Cho dù tình cảm trước đây như thế nào, cuộc hôn nhân hiện tại ra sao, thì chúng ta cũng vẫn nên sống cho hạnh phúc. Bấm đốt ngón tay thì thấy chúng ta đều đã qua cái tuổi nhi lập rồi, không thể giày vò mãi bộ xương già nua của mình được nữa. hãy để mình được chạy trốn một lần, để cho mình sống vì tình yêu lấy một lần. Mình tin, cậu cũng như vậy, nên hãy coi anh ấy là người tân của cậu, để nương tựa vào anh ấy. tình yêu cũng sẽ trở thành tình thân sau một vài năm chung sống, vì thế hãy xem như cậu đã đến cái đích đó, không có gì phải cảm thấy ấm ức tủi thân cả. Vả lại, nếu cảm thấy cô đơn thì cậu có thể nhận nuôi một đứa con, hoặc tìm cách khác. cậu nhìn chị Tề thì sẽ thấy, sau khi có một đứa con thì chị ấy có thể bỏ qua rất nhiều chuyện, đó chính là sự vĩ đại của tình mẫu tử. Mình nghĩ, nếu cậu muốn, chắc chắn có thể làm được.

Tất nhiên, nếu cậu gặp được tình yêu đích thực, thì mình cũng khuyến khích cậu yêu lại một lần nữa, đừng sợ bị tổn thương. Chúng ta sẽ sống và yêu cho đến già, đúng không? Nói xong rồi, bây giờ từ ngữ của mình bắt đầu loạn lên rồi đấy, mình không giỏi an ủi người khác, sở trường của mình chỉ là động viên cho mọi người phấn chấn lên thôi.

Để mình động viên cậu một chút nhé. Này, Gấu trúc, hãy cười lên xem nào!

Những ai cười thì giơ tay, lần sau sẽ không kể chuyện cười cho nghe nữa đâu. Còn ai chưa được kể không? Ai chưa được kể thì giơ tay lên nào.

Nếu không còn ai chưa được nhắc đến thì mình dừng bút đây. Thực ra, mình chỉ thấy nhớ mấy người các cậu thôi, ngoài ra chẳng còn ai khác nữa.

Tạm biệt nhé, mình muốn tới một nơi yên tĩnh để suy ngẫm một thời gian. Khi mình quay trở lại với một diện mạo khác, có lẽ những đứa trẻ đã lớn lên, còn bọn mình thì cũng đã trở nên già nua, nhưng tình bạn giữa chúng mình thì mãi mãi không thay đổi, phải không?

https://thuviensach.vn

Ai bảo rằng chỉ có đàn ông mới có tình bạn và nghĩa khí? Phụ nữ đâu có kém gì bọn họ. Chỉ có điều, bình thường chúng ta hay dùng nụ cười và những giọt nước mắt để nói thay cho sự chân thành và quan tâm lẫn nhau, bởi vì, chia sẻ nỗi niềm, tâm sự là việc làm có tình người hơn hẳn việc đỡ đòn cho nhau. Chẳng qua là đàn ông đơn giản và dễ bị kích động nên mới như vậy, ai mà biết, có khi bọn hò còn chưa kịp nghĩ xem nghĩa khí là cái gì thì đã xông lên theo bản năng rồi.

Mình đi đây, đi thật đây.

Mọi người nhớ là phải mời mình ăn canh cay đấy, nhất định, nhất định như vậy nhé!

Lương Duyệt phủ phục bên chiếc đèn bàn viết liền mấy trang giấy. Bàn tay còn lại đưa ra vuốt ve chiếc gối bông mềm mại, rồi vuốt lên những nếp nhăn trên tấm ga giường với vẻ lưu luyến, bịn rịn. Sau đó cô bước tới bên cửa sổ, buộc tấm rèm lại cho ngăn nắp, rồi lại vuốt ve những bông hoa màu xanh trên tấm rèm với một vẻ quyến luyến khôn cùng.

Cô mở tủ quần áo, lấy ra một chiếc túi du lịch, chọn mấy bộ quần áo tầm thường nhất. Kể từ khi lấy Trịnh Hy Tắc cô chưa một lần mặc quần dài, cái kiểu ăn mặc của những người trung tuổi ấy không thích hợp với nhà họ Trịnh, vì thế cô lục tìm một hồi lâu mới thấy một chiếc váy bò dài. Cô cuộn chiếc váy đó cùng với mấy bộ quần áo nhét vào túi du lịch. Sau cùng, cô lấy ra cuốn sổ mua nhà, trên đó có chữ ký như rồng bay phượng múa của Trịnh Hy Tắc, và cả chữ ký cẩu thả của cô trong tâm trạng rối bời khi gặp lại Chung Lỗi ngày hôm đó.

Cô đưa tay sờ lên hai hàng chữ ký đó, rồi cuối cùng đặt nó lại bên giường.

Ôi ngôi nhà, niềm mơ ước khát khao một thời của cô. Bây giờ, khi đã có nó trong tay rồi, cô lại bỏ lỡ nó một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Còn cả chiếc nhẫn nữa. Cô lục tìm trong ví, cẩn thận đặt nó ở phía giường mà Trịnh Hy Tắc quen nằm, ánh sáng lấp lánh của chiếc nhẫn loé lên khiến lòng cô không khỏi đau xót.

Cô thở dài một cái, quay người bước ra cửa. Khoác chiếc túi lên người, cô vịn vào thành cầu thang, lần đi xuống, chầm chậm, từng bậc, từng bậc một, răng cô cắn chặt vào vành môi.

Mãi cho tới bậc cầu thang cuối cùng, cô mới ngẩng đầu lên, đi ra cổng, miệng nở nụ cười và cố nén những dòng nước mắt lại.

Khi trở về đây, Trịnh Hy Tắc có giận dữ không? Cô cố hình dung ra cảnh tượng đó một cách nhẹ nhõm nhất, mỉm cười để cho những giọt nước mắt lã chã rơi xuống.

Xin lỗi, Trịnh Hy Tắc. Em không thể đánh mất mình, mặc dù em yêu anh, nhưng em không thể ở lại.

Cô kéo chiếc va li, tới bên điện thoại bàn ở phòng khách, bấm số. Khi điện thoại nối thông, từ đầu dây bên kia vọng lại giọng nói: "Hãng hàng không quốc tế hân hạnh được phục vụ quý khách. Xin hỏi, quý khách cần gì ạ?".

Lương Duyệt hít một hơi thật sâu, sau đó cố trấn tĩnh, đáp: "Tôi cần một vé đi New York".

Cuối cùng thì cũng ra tới sân bay. Lương Duyệt đỡ lấy hành lý từ trên xe và đi vào phía bên trong.

Khắp phòng chờ chật cứng người, đâu đâu cũng thấy những cảnh ly biệt. Có biết bao chiếc máy bay đã cất cánh từ nơi này đến mọi bến bờ của thế giới. Nhiều năm trước đây, có người đã giã biệt cô để ra đi, và cô là người đi tiễn, vừa đi vừa khóc. Bây giờ, cô cũng đứng tại đây, nhưng không có ai ra tiễn cô, càng không nói gì tới những giọt nước mắt chia ly.

https://thuviensach.vn

Cô đứng trơ trọi giữa biển người, nhìn lên những dòng chữ chạy trên tấm bảng điện tử.

Loa phóng thanh chốc chốc lại nhắ nhở, giục giã những người đang lưu luyến, bịn rịn, bằng hai thứ tiếng Anh và tiếng Trung. Đời người thường có những cuộc chia ly, chỉ có điều mỗi lần đều khác nhau, chính vì vậy mà người ta vẫn không thể nào thích nghi được với nó.

Bên ngoài cửa kính, ánh nắng mặt trời đã nhạt đi rất nhiều, dường như sắp có một trận mưa. Cô ngồi xuống ghế, cầm chiếc điện thoại lên, dùng sức tắt máy, rồi lôi chiếc sim ra, cố lết đôi chân mềm nhũn tới bên thùng rác, ném nó vào đáy thùng đen ngòm. Cô đã tưởng rằng mình sẽ bật khóc trong giấy phút đó.

Nhưng, cô đã không như vậy.

Thì ra, tình cảm giữa người ra đi và người đưa tiễn không giống nhau.

tiếng ồn ào của biển người trong khu vực chờ giảm dần rồi trở nên im ắng. Mũi Lương Duyệt cứ nghẹt lại, những giọt nước mắt bị kìm lại trong mắt, cô không cho phép mình khóc.

Rất nhanh, sau đó đến lượt cô lên máy bay. Sau khi làm xong thủ tục, cô bước vội vào khoang máy bay. Chiếc máy bay từ từ cất cánh trong tiếng ầm ầm của động cơ.

Cuối cùng thì cô đã ra đi, dù sao cũng không cần phải quay đầu lại nữa. Cô sẽ không biết rằng mình sẽ trở lại nơi đó vào khi nào, và cũng không biết là cô có còn trở lại nữa không.

Không có ai ở dưới mặt đất ngẩng đầu lên dõi theo cô, vì thế cô chẳng cần phải lo sợ rằng có người đang đợi mình.

https://thuviensach.vn

Chín năm, chẳng qua cũng chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi trong cuộc đời con người. Cuối cùng cô đã rời xa tất cả những gì gọi là quá khứ để bắt đầu lại. mặc dù quá trình ấy sẽ rất lâu, rất lâu, nhưng nó là một sự bắt đầu mới mẻ.

Cô sẽ nhớ tới mọi thứ, nhưng sẽ không ngược đãi bản thân mình nữa.

thậm chí, có thể nhiều năm sau này, cô sẽ kể lại một cách rất bình thản cho người khác nghe câu chuyện chín năm mà cô đã trải qua - câu chuyện khiến người khác phải rớt nước mắt về sự phấn đấu vươn lên của một cô gái ngốc nghếch.

Cô cố gắng nở một nụ cười, vì một ngày mai sắp đến, về sự lựa chọn không hề hối tiếc của mình hôm nay.

Tời khi cô tiếp viên hàng không mang đồ uống đến cho cô, cô vẫn mỉm cười và nói rằng: "Đổi giúp cho tôi cốc nước lạnh hơn, được không? Cảm ơn cô".

Nụ cười ấy sáng bừng lên rạng rỡ, giống như bầu trời sau cơn mưa, khiến người khác phải loá cả mắt.

https://thuviensach.vn

Chương 46: Hồi Kết

"Nhà anh Trương ở tầng trên nói, gần đây có kẻ nào đó cứ lấm la lấm lét trước cửa nhà cô, cô phải cẩn thận một chút. Mặc dù mấy người chúng tôi ngồi buôn chuyện ở bên ngoài, nhưng cũng không đảm bảo là những kẻ bất lương vô sỉ không dám làm gì, cô phải chú ý đấy." Bà Phương dặn dò từ ngoài cửa với vẻ rất nhiệt tình.

Lương Duyệt mỉm cười: "Cháu biết rồi. Bà nhìn xem, trông cháu thế này, những kẻ biến thái nhìn thấy còn phải co cẳng bỏ chạy ấy chứ, bởi vì đem so ra thì chắc chắn cháu còn biến thái hơn bọn chúng."

"Đừng có cười nham nhở như thế! THÁng trước tô cũng nói rồi đấy, cơ quan ấy đang thiếu một chân kế toán, cô đã tới xem xem thế nào chưa?"

"Được ạ. Chờ cháu viết xong tập bản thào này, nhất định sẽ tới đó xem thử." Lương Duyệt vừa nói vừa ngáp, mắt lim dim.

"Toàn nghe cô nói tới chuyện bản thảo thôi. Cô viết cái gì vậy?". Mặc dù đã qua tuổi bảy mươi nhưng bà Phương vẫn hiếu kỳ chẳng khác gì những phụ nữ trẻ.

"Cháu ấy ạ? Cháu viết tiểu thuyết cho các thiếu nữ đọc, toàn chuyện yêu đương nhăng nhít ấy mà." Lương Duyệt đáp mắt sáng lên.

"Giống như cái bà Quỳnh Dao gì đó hả? Toàn chuyện khóc lóc sướt mướt chứ gì?" Bà Phương chau mày, tỏ vẻ không mấy thích thú.

"À, vâng, nhưng cháu sẽ không làm cho người ta khóc đâu." Lương Duyệt vội giải thích.

https://thuviensach.vn

"Thế thì được, thời buổi này ai mà còn muốn đọc mấy cuốn tiểu thuyết sướt mướt ấy nữa. Phần kết nên viết hay hay một chút, đừng để người ta bỏ tiền ra mua sách thấy khó chịu." Lời nói của bà Phương luôn chứa đựng những triết lý giản dị như vậy.

Lương Duyệt gật đầu liên tục. Thấy bà có ý muốn tiếp tục câu chuyện, cô bèn làm như vừa nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong nhà, rồi vội mỉm cười xin lỗi. "Cháu có điện thoại, bà cứ làm việc của mình đi ạ, ngày mai cháu sẽ sang."

"Thế cũng được. Nhưng phải nhớ đấy, đừng có viết những chuyện uỷ mị sướt mướt nhé." Bà Phương lại dặn một lần nữa.

Lương Duyệt tiếc rằng mình không thể đập đầu vào cửa để đảm bảo với bà rằng, cô sẽ không viết những câu chuyện uỷ mị, sướt mướt. Bá Phương đi rồi, cô vội đóng chặt cửa lại, vừa ngáp vừa trèo lên giường.

Mới chỉ sáu giờ sáng là cùng, thế mà một nhóm các bà các cô đã đi mua thức ăn về. Những ngày gần đây, giờ giấc sinh hoạt của Lương Duyệt cứ đảo lộn hết cả, đêm, cô thức để sáng tác, ban ngày thì ngủ, vì thế cô mới bị bà Phương, người phụ trách thu tiền nước đánh thức dậy, rồi vừa đi vừa gà gật.

Lương Duyệt ngáp một tiếng rồi lấy gối trùm lên mặt và vùi đầu vào giấc ngủ.

Nhưng chua kịp mơ thấy gì thì đã lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Cô nhấc máy lên: "A lô. Có chuyện gì vậy, thưa biên tập viên đại nhân?".

"Tôi xi cô đấy, tôi gọi cô là đại nhân nhé? Tôi đang bị đọc giả dồn đến chết đây. Bao giờ thì cô mới ký hợp đồng? Cuốn sách của cô tạo nên cơn sốt rồi, tôi sẽ gửi cô toàn bộ số tiền tái bản. Đại nhân, xin cô xuất hiện một chút được không?"

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt cười hì hì, tỏ vẻ áy náy, đáp: "Thì tôi sai, được chưa, thưa biên tập viên đại nhân. Nhưng bộ dạng tôi thế này mà xuất hiện trong buổi ký tặng thì sợ độc giả mà nhìn thấy sẽ chết khiếp mất. Chưa biết chừng vì vậy mà cuốn sách đáng lẽ bán chạy lại thành ra ngược lại, thế thì buồn lắm. Thôi, ngoan đi nào, chúng ta đổi thành buổi ký hợp đồng cho cuốn sách sắp tới, được không? Chữ ký của tôi bay bướm lắm".

"Có phải tôi chưa bao giờ gặp cô đâu, cô định lừa ai mới được chứ? Cô mà làm cho người ta bỏ chạy thì chắc tôi là người ngoài hành tinh. Thôi nào, dù sao tôi cũng đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi. Cô không tới là chúng ta sẽ chết chung đấy!" Ở đầu dây bên kia, biên tập viên xem ra đã bắt đầu tức giận, và tỏ vẻ rất không vừa lòng trước việc cô cứ từ chối chuyện gặp độc giả mãi.

Lương Duyệt chẳng biết làm gì nữa, hiện tại, phí sinh hoạt hằng ngày của cô đều trông chờ vào tiền nhuận bút, nếu làm cho biên tấp viên nổi giận thì chẳng khác nào tự đập nồi cơm của mình. Là người đã quen với việc bị thúc ép, cô đành chấp nhận làm theoy1 của biên tập viên. "Được rồi, tôi nhận lời, thế là được chứ gì?"

"Có thế chứ! Độc giả là ai nào? Là bố mẹ, là Thượng đế mang đến cái ăn cái mặc cho chúng ta. Cô nói xem, bố mẹ chúng ta muốn gặp mặt một chút, liệu chúng ta có dám không gặp không?"

Lương Duyệt cười đau khổ: "Vâng, được rồi. Tôi xin đầu hàng, nhất định tôi sẽ tới gặp bố, gặp mẹ".

Mặc dù xa bắc Kinh chưa được bao lâu, nhưng dường như cô đã quên rất nhiều thứ. Trong đó có giọng nói phổ thông lưu loát và cách tranh điểm chuyên nghiệp.

Cô mặc một chiếc áo hung màu đen, một chiếc quần bò màu xanh thẫm, tóc buộc túm đuôi ngựa, không trang điểm, chân đi giày thể thao. cách ăn

https://thuviensach.vn

mặc ấy khiến cô nhanh chóng hào lẫn vào đám hành khách đi tàu.

Cô đã tới cuộc họp phát hành trước một ngày như đã hẹn. Phía nhà xuất bản đãđặt chỗ ở khách sạn nằm đối diện với Đệ Tam Cấp. Mặc dù biết rõ rằng mình còn kém xa những cây đa cây đề trong giới văn học, nhưng một chút hư vinh cũng đủ khiến cô mãn nguyện. Ngước mắt lên nhìn ánh đèn sáng chưng của Đệ Tam Cấp, cô thấy rất đắc ý, từ trước tới nay, cô đã mấy lần thay đổi công việc, nhưng có lẽ chỉ có công việc viết sách này là khiến cô vừa lòng.

Những suy nghĩ cứ nối tiếp nhau xuất hiện, trong khi đôi chân cô vẫn không dừng lại. Tư thế ngồi xổm gần đây được cô áp dụng để luyện tấp và chữa bệnh tim xuất hiện từ lần chạy trốn ấy.

Hôm đó, sau khi lên máy bay, có lẽ do sự mệt mỏi dồn lại từ mấy ngày trước, tim cô bỗng lên cơn đau bất ngờ, suốt cô suýt bỏ mạng trên chuyến bay đến New York.

Lương Duyệt biết trong cuộc đời nà, cô và Chung Lỗi không còn có duyên phận với nhau nữa, dù là do người hay do trời định, cô và anh đã không thể đi chung trên một con đường được nữa. Cô vốn định tới thăm anh lần cuối, để nói với anh một lời từ biệt, thế nhưng cũng không được toại nguyện.

Máy bay hạ cánh khẩn cấp, cô được đưa tới cấp cứu tại một bệnh viện và nằm lại đó mấy ngày, nhờ thế cô mới được cứu sống.

Bác sĩ nói cô hay âu sầu, tinh thần lại dễ bị kích động, nên mới bị lên cơn tim đột ngột như vậy. Lương Duyệt thì nghĩ, anh ta đúng là một bác sĩ tồi, rõ ràng là tinh thần của mình rất ổn định, làm gì có chuyện dễ bị kích động. Nhưng cô vẫn bằng lòng làm theo những gì bác sĩ dặn dò, tìm đến một nơi bình yên để điều trị.

https://thuviensach.vn

Đại Liên là một thành phố xinh đẹp, đồng thời cũng là nơi thích hợp cho nhất cho việc nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng, ở đây cô bắt đầu công việc viết sách, và tác phẩm đầu tay của cô là một cuốn tự truyện.

Không ngờ cuố sách vốn chỉ viết cho riêng mình ấy lại được xuất bản. Và điều ngạc nhiên hơn nữa là nó đã lập được mấy kỷ lục phát hành liên tiếp. Cũng chính vì thế mà cô bị hối thúc và buộc phải lên tàu trở về Bắc Kinh.

Mục tiêu hôm nay là phải ngồi gập gối một trăm năm mươi lần. Cô đưa hai tay bám vào bậu cửa sổ, vừa tập vừa đếm, mỗi lần đứng lên được lại tự thưởng cho mình một lần ngắm nhìn cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ.

Lần đứng lên cuối cùng, hình như cô đã nhìn thấy một bóng người vô cùng quen thuộc. Vì bị cận thị, cô lặng lẽ núp vào một góc và nhìn ra, bóng người ấy tuy chỉ thấp thoáng nhưng đúng là rất quen.

Sợ đó chính là người ấy, cô vội đóng cửa sổ lại và lui vào trong phòng.

Cô nằm xuống giường với lấy chiếc điều khiển ti vi và chọn kênh. Từ kênh một cho tới kênh bảy mươi, cô bấm hết một lượt nhưng ko6ng nghe thấy tiếng ai gõ cửa.

Cô lại ngồi dậy, cẩn thận bước tới bên cửa sổ, bóng người ở phía đối diện không thấy đâu nữa.

Cô vừa mừng vừa tự an ủi mình, may quá, có lẽ đó chỉ là do cô hoa mắt mà thôi.

May sao...

Cô vẫn tưởng rằng đó là anh.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm, Lương Duyệt gọi điện cho biện tập viên, hẹn gặp nhau trong khách sạn rồi cùng đi. Phòng họp của Đệ Tam Cấp luôn được dùng cho các hoạt động thương mại, các cuộc họp phát hành sách cũng thường xuyên diễ ra ở đây.

Vốn là người thiếu tư tin, Lương Duyệt rất lo buổi họp sẽ vắng người, vì thế cô nói trước với biên tập viên rằng nếu vắng quá, thì sau khi ký xong sẽ giải tán ngay, như thế cô cũng sẽ không cảm thấy mất mặt. Nhưng khi tới hội trường, cô mới phát hiện ra rằng, ở đây náo nhiệt nhộn nhịp hơn hẳn những gì cô đã tưởng tượng.

Trên bàn có đặt một tấm biển đề danh, cô vùi đầu vào việc ký tên lên các cuốn sách. Những cô gái bước lên, ai cũng nhanh nhẹn, hoạt bát và tràn đầy sức sống, Lương Duyệt cũng luôn miệng cười.

Có người nói: "Tôi rất thích phong cách viết văn của cô, chương nào cũng rất hay".

Người khác thì nói: "Chị còn trẻ và đẹp hơn rất nhiều so với trong ảnh!".

Lời khen ấy được tốt ra từ miệng một cô bé, khiến Lương Duyệt không nén được, suýt nữa thì mời mọi người ăn cơm. Biên tập viên vội nói khẽ vào tai cô: "Sao vậy, có phải là cảm thấy quá vừa lòng không? Điều này có tác dụng thúc đẩy rất lớn đối với việc sáng tác sau này của cô đấy".

Lương Duyệt vừa cười vừa gật đầu và cũng khẽ trả lời: "Ừ, nhiều người đến như vậy, tôi rất hạnh phúc, cho dù có chết ngay bây giờ, tôi cũng cảm thấy rấy vui".

Cô cứ ký hết cuốn sách này đến cuốn sách khác, nhìn thấy nét chữ của mình đã bắt đầu nghiêng ngả, cô khẽ hỏi biên tập viên: "Bao giờ mới xong đây?".

https://thuviensach.vn

"Sắp rồi, hết mười mấy cuốn này là chúng ta nghỉ thôi." Biên tập viên an ủi.

"Được." Tốc độ ký của Lương Duyệt nhanh hẳn lên, loáng một cái cô đã ký xong sáu, bảy cuốn.

Một cuốn sách lại được đặt ngay ngắn trước mặt cô, cô ký theo thói quen. Nhưng độc giả ấy bỗng nhiên lên tiếng: "Có thể ký tên thật vào cuốn sách của tôi được không?".

Nghe giọng nói ấy, Lương Duyệt bỗng cảm thấy hơi thở của mình dường như bị dồn nén lại trong lồng ngực, để lấy lại trang thái bình thường và kết thúc buổi ký tặng, cô cố giũ vẻ bình thản, hỏi: "Ký gì cơ?".

Tên sách: Nghe nói anh yêu em.

Tên thật: Lương Duyệt.

Lương Duyệt cầm bút lên, mắt nhìn kỹ vào ngón tay người ấy. Cô vội cầm lấy cuốn sách, nói:"Được, thế còn tên người được ký tặng thì sao?".

"Hãy viết như thế này." Anh đặt lên bàn một chiếc nhẫn, đó là nhẫn cưới của phụ nữ, sáng lấp lánh.

Lương Duyệt nghĩ thầm, không phải tại mình kém cỏi mà là vì đối phương quá cương quyết, nhất định không được để cho anh ấy được đằng chân lân đằng đầu.

Cô cười lạnh lùng, hỏi:" Vậy tên anh là Nhẫn à?".

"Cô hãy nhìn kỹ lại đã." Giọng anh vẫn bình thản, mấy người đứng đợi phía sau đã bắt đầu xì xào bàn tán. Vì danh dự của một nữ nhà văn, cô thấy mình cần phải kháng cự đến cùng. Cô cầm chiếc nhẫn lên, định đứng dậy, nhưng rồi lại đưa mắt nhìn, mặt bên trong của chiếc nhẫn có khắc hàng chữ.

https://thuviensach.vn

Mãi mãi không xa rời, ngày 18 tháng 6 năm 2005

Những con số khắc trên đó chính là ngày họ kết hôn.

Cô do dự một lát rồi cầm chiếc nhẫn và ngẩng cao đầu nhìn lên. Anh đứng đó, với chiếc áo khoác màu đen, chiếc sơ mi bên trong được là thẳng thớm, nụ cười trên miệng ung dung, nhàn tản.

Cô ngừng lại trong giây lát, cảm thấy ngực mình như bị bóp nghẹt, tình huống bất ngờ này khiến cho trái tim khó khăn lắm mới hồi phục của cô lại một lần nữa phải chịu đựng áp lực.

Cô định tìm câu khác thay vào, nhưng rồi lại thôi, và sau cùng đành ngoan ngoãn ngối xuống viết lên cuốn sách.

Dưới một bức tranh hoa bách hợp, là những dòng chữ thanh thoát của cô.

Nghe nói anh yêu em

Lương Duyệt

Khoé miệng anh thoảng một nụ cười, anh xoay cuốn sách lại, đón chiếc bút từ bàn tay cô, một dòng chữ bay bướm hiện ngay bên dưới.

Đúng vậy, anh yêu em

Trịnh Hy Tắc

Lương Duyệt không sao kìm nén được cảm xúc của mình nữa, cô đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài, mặc cho biên tập viên gọi với theo.

Bước chân cô loạnh choạng, trái tim cô còn đập loạn hơn cả bước chân.

https://thuviensach.vn

Sau khi ra khỏi cổng, cô khẽ rụt cổ lại rồi thở một làn hơi trắng, không khí lạnh tràn qua cổ họng, đau rát.

Anh vội vàng đuổi theo cô.

Cô quay đầu lại, thẳng thốt nói: "Thưa Chủ tịch Trịnh, tôi không nghĩ rằng việc đùa cợt tôi lại là một chuyện thú vị".

Anh vẫn đứng đó với vẻ bình thản, lấy một điếu thuốc lá từ trong túi ra, nhưng không châm mà đưa nó lên miệng.

Chờ cho cô lấy lại hơi thở bình thường, Trinh Hy Tắc nở nụ cười, khoé môi nhếch lên thành một đường cong mềm mại, nhìn chăm chú vào bàn tay cô, nói: "Anh luôn chờ em quay về".

"Nếu biết trước thì tôi đã không tới", cô nói.

Trịnh Hy Tắc không tỏ ra giận dữ, anh vẫn đứng yên, nụ cười rạng rỡ trên môi.

Còn Lương Duyệt thì lại tức giận, cô quay lưng về phía anh và bước đi thật nhanh.

Mười bước, mười hai bước, vẫn không thấy có động tĩnh gì phía sau.

Lương Duyệt cắn chặt môi. Cô không hiểu sao mình lại bỏ đi, và vì sao lại tức giận như vậy, thậm chí còn không biết phải lấy cớ gì để đứng lại.

Thế là cô lại càng cố gắng sải bước, mục tiêu là bến xe của tuyến 26, khoảng hơn năm chục bước nữa là cô có thể bỏ đi một cách dứt khoát.

Bỗng nhiên, cô bị chặn lại bởi một cô bé rất dễ thương, cô bé cất tiếng nói: "Cô ơi, đây có phải là cuốn sách cô đánh rơi không ạ?".

https://thuviensach.vn

Lương Duyệt cúi nhìn, mấy dòng chữ to tướng trên bìa sách nghiêng ngả trước mắt cô, cô bé sợ Lương Duyệt không nhớ, bèn mở cuốn sách ra, những nét chữ như rồng bay phượng múa của Trịnh Hy Tắc hiện ra trước mắt cô.

Đúng vậy, anh yêu em

Trịnh Hy Tắc

Cô cúi đầu không nói gì, trong lòng đầy mâu thuẫn. Cô bé bèn cười, nhe hàm răng sún ra, nói với cô: "Chú kia nhờ cháu đưa cuốn sách này cho cô".

Lương Duyệt đón lấy cuốn sách, rồi quay đầu lại nhìn theo hướng tay cô bé chỉ, ở phía xa ấy, anh vẫn đang nhìn cô bằng ánh mắt rất tha thiết.

Cô đã đợi anh nói câu đó rất lâu rồi, và cuối cùng cũng đã đợi được.

Thực ra, cô đã luôn cố tìm cho mình một cái cớ để ở lại, bởi, nếu đã yêu rồi thì làm sao có thể ra đi?

Cho nên, cô không sao cất nổi bước chân để chạy trốn anh lần nữa.

Trong phần kết thúc của Nghe nói anh yêu em, cô đang chờ đợi anh lồng vào ngón tay mình chiếc nhẫn năm ấy một lần nữa.

Một lần nữa, anh lại đeo nhẫn cho cô, đó là chiếc nhẫn trong ngày kết hôn. Hôm ấy, ánh nắng rất rực rỡ, dưới những bông hoa màu tím, anh từ từ lấy chiếc nhẫn ra, còn cô thì dường như không dám cử động. Động tác của anh rất khẽ, rất thận trọng, đeo nó vào ngón tay cô. Dường như anh đang mang tới cho cô một lời hứa.

Chiếc nhẫn ấy là lời hứa sẽ chăm sóc, bảo vệ suốt đời, có lẽ lúc đó cô hoàn toàn không biết được điều đó.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Trịnh Hy Tắc bước tới nắm tay cô một lần nữa. Anh vốn là người thông minh, quyết đoán, thế mà lúc này trông anh thật vụng về, ngón tay anh run run, đôi môi mím lại, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn lên ngón tay cô.

Anh thở phào nhẹ nhõm, nụ cười có cẻ gượng gạo. "Anh cứ tưởng là em sẽ không cho anh đeo."

"Em tưởng anh sẽ đuổi theo." Lương Duyệt cũng thở phào một cái.

"Thực ra, anh không dám đuổi theo." Anh do dự một lát, rồi nói ra những suy nghĩ thật trong lòng.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của anh, tự nhiên Lương Duyệt thấy lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cô dẩu môi lên hỏi:" Vì sao?".

"Anh sợ em... sợ em không còn yêu anh nữa."

"Chủ tịch Hội đồng Quản trị Tập đoàn Trung Thiên mà cũng biết sợ hay sao?"

"Có chứ, sợ vợ."

"Bằng chứng?"

"Như thế này chẳng hạn." Giọng của anh từ từ lắng xuống và chìm ngập trong làn môi của cô.

Ánh nắng ấm áp của mùa đông vẫn chiếu lên người họ, những người đi ngang qua đều cất tiếng cười vui vẻ, ánh mắt của họ như muốn gửi tới hai người lời chúc phúc lặng thầm.

Ai đó đã nói rằng, hôn nhân như một bức tường bao quanh, mà người ở trong thì muốn ra, còn người ở ngoài thì muốn vào.

https://thuviensach.vn

Họ đã kết hôn năm năm, và vẫn rất trân trọng những khoảnh khắc được ôm nhau thắm thiết như vậy.

Tất cả những yêu, những hận, đối với họ dường như đã kết thúc. Cuộc sống vẫn đang tiếp diễn, có người sẽ mỉm cười và đối diện với những chua chát cay đắng bên trong bức tường ấy, nhưng cũng có người sẽ vẫn giữ mãi tình yêu của mình ở bên ngoài bức tường, mãi mãi không dứt bỏ được.

Với những người luôn hy vọng vào tình yêu, họ sẽ không từ bỏ. Cho dù là lúc nào, họ cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Không bao giờ...

Sau cùng,anh thì thầm bên tai cô:" Em sẽ cùng anh bắt đầu lại chứ?".

"Sao cơ?" Đôi mắt Lương Duyệt vẫn mơ màng, cô vẫn chưa thoát khỏi những xúc cảm mà nụ hôn ban nãy mang lại.

"Anh không tiếp nhận chức Chủ tịch Hội đồng Quản trị của Trung Thiên. Anh muốn mình tay trắng lấp nghiệp. Sản nghiệp nhà họ Trịnh đối với anh quá nặng nề", anh nói một cách nhẹ nhõm.

"Nói như vậy nghĩa là chúng ta chẳng còn gì nữa?", cô hỏi.

"Đúng vậy, thưa bà Trịnh. Bây giờ chồng bà đã là một kẻ nghèo kiết xác", anh cười đáp.

"May mà em có nghề tay trái, nếu không chắc chúng ta chỉ còn nước chết đói." Cuối cùng Lương Duyệt cũng mỉm cười.

"Này, cái nghề tay trái của em khiến anh trở nên đẹp đẽ quá rồi đấy, anh đâu có sâu sắc như những gì em viết", anh ca cẩm.

"Em đâu có làm thế", Lương Duyệt cự lại.

https://thuviensach.vn

"Có, có mà. Em đã viết như vậy."

"Em không như vậy."

"Em đã làm như vậy."

"Em không..." Những lời còn lại của cô bị đôi môi anh chặn lại.

Thực ra, hạnh phúc rất đơn giản, nó không liên quan tới tiền bạc và quyền lực.

Lương Duyệt cảm thấy mình luôn là người có số vượng phu.

Vì vậy cô không sợ bắt đầu lại.

Họ sẽ bắt đầu lại.

--- Toàn văn hoàn ---

https://thuviensach.vn